

Giới thiệu Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đầu

Một tác phẩm hay được viết bởi Khiên Mộng, câu chuyện Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đầu được đánh giá cao trong dòng truyện ngôn tình sắc nói về lần đầu gặp mặt Chu Từ Chính: Cô là bác sĩ nữ Lâm Dư Hi: Anh là bệnh nhân nam, rồi sao? Chu Từ Chính: Cô sẽ nhìn thấy cái đó của tôi..... Lâm Dư Hi: Yên tâm, trong mắt hộ tâm của tôi thì nó chỉ giống như một cục thịt theo thôi. Chu Từ Chính:----- Lần gặp mặt thứ n Chu Từ Chính: Thấy hết tất cả của anh rồi, em dám không chịu trách nhiệm truyện này hả? Lâm Dư Hi: Chu Từ Chính: Để công bằng một chút thì anh muốn ăn em..... Lâm Dư Hi: Vô liêm sỉ! Chu Từ Chính: Chắc chắn! Anh muốn ăn thịt kho em nấu mà! Một câu nói thôi: Anh chủ tịch “heo” có chút nhếch nhác, quyết tâm xoay chuyển tình thế, lừa cô vịt con xấu xí có chút lạnh lùng kia vào nhà lớn, để nấu thịt kho cho anh cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Anh Thấy Không Thoải Mái Ở Chỗ Nào?

Chiếc Bentley màu xanh ngọc chậm rãi chạy vào một con hẻm nhỏ chật hẹp, sau khi xe dừng hẳn, gần như chặn lại hết cả con hẻm. Hẻm nhỏ bình dân, cửa hàng bình dân, chiếc xe xa hoa đậu ngay đó, trông có vẻ không hợp nhau chút nào.

Cửa xe mở ra, Tổng Thành Trạch bước xuống từ ghế lái, nhìn “PHÒNG KHÁM TÂN SINH” ở trước mắt, chân mày nhíu lại. Chỗ này, cũng đơn sơ quá đi!

Anh ta đi mở cửa ghế sau ra: “Chủ tịch Chu, hẳn là chỗ này rồi. Nhưng mà nhìn hơi..... Để tôi vào trước xem sao.”

Chu Từ Chính đang dùng di động trả lời email, ừ một tiếng.

Tổng Thành Trạch bước nhanh qua đó, đẩy cửa bước vào, cái chuông treo ở cửa vang lên tiếng ‘tính tang’. Nhìn lướt qua phòng khám được chia làm bốn khu: phòng chờ, phòng khám, và hai căn phòng điều trị chỉ dùng rèm vải giăng xung quanh, cũ kỹ mọc mọt. Tổng Thành Trạch mắng thầm trong lòng: Phòng khám quý quý gì thế này! Chủ tịch Trịnh giới thiệu hay thật đấy.

Một cái đầu ló ra từ tấm rèm vải của phòng điều trị: “Xin chờ một chút!”

Hai mắt của Tổng Thành Trạch hơi sáng lên, hình như người vừa rồi ló ra là một người đẹp cột tóc đuôi ngựa.

Tổng Thành Trạch nhìn trộm qua khe hở của tấm rèm. Woa, một người đàn ông cời hết chỉ chừa lại chiếc quần lót đang nằm sấp trên giường, trên lưng trên đùi toàn là kim châm, người đẹp đang làm gì thế kia? Đang kéo lưng quần của hắn xuống, châm kim! Tay của người đẹp đang làm gì thế kia? Đang vỗ vào mông của người đàn ông kia à?

Đột nhiên Tổng Thành Trạch cảm thấy toàn thân đau xót, dường như bị mấy cây kim đâm vào vậy.

Người đẹp xoay người lại, nhìn thấy ánh mắt nhìn lên của Tổng Thành Trạch. Tổng Thành Trạch giật mình: “Khụ, xin hỏi, bác sĩ Lâm Chi Hiền có ở đây..... không ạ?”

Người đẹp đi ra, kéo rèm lại: “Bác sĩ Lâm phải đi ra ngoài khám khẩn cấp rồi, anh là anh Chu à?”

“Tôi là trợ lý của anh Chu, khi nào thì bác sĩ Lâm về?”

“Sắp rồi.” Người đẹp đi qua bàn phối thuốc điều chế thuốc thoa.

“Tính tang” cửa bị đẩy ra, Chu Từ Chính đi vào.

Người đẹp nhìn Chu Từ Chính một cái, lại cúi đầu xuống tiếp tục điều chế đồng thuốc thoa đen sì trên bàn: “Chắc anh là anh Chu rồi! Ngại quá, bác sĩ Lâm đã ra ngoài khám gấp rồi, chút nữa sẽ về, anh ngồi chờ một chút nhé.” Nói xong thì cầm thuốc thoa đi vào phòng che rèm, rất nhanh liền vang lên tiếng đàn ông rên rỉ khiến người ta nổi hết da gà.

Chu Từ Chính nhìn lướt qua Tổng Thành Trạch một cái, da gà trên người Tổng Thành Trạch đã chất thành hai lớp: “Chủ tịch Chu, hay là, lần sau lại đến?”

Ông chủ của anh ta ấy, xưa nay chỉ có người đợi anh, anh chưa từng đợi ai bao giờ.

Chu Từ Chính lạnh lẽo nhìn quanh phòng khám một vòng, tầm mắt dừng trên tấm rèm hơi ố vàng, mặt không cảm xúc ngồi xuống.

“Ồ.....” Hiều, vậy là phải đợi rồi.

5 phút sau, người đẹp và người đàn ông bước ra từ căn phòng che rèm, người đẹp dẫn dò mấy câu, rồi tiến hẳn ra cửa, tiện tay treo lên tấm biển “nghỉ ngơi”.

Người đẹp nhìn Chu Tử Chính một cái: “Anh Chu, qua bên này, tôi đăng kí cho anh trước.” Nhanh nhẹn, lưu loát.

Mặt đối mặt ngồi xuống, cuối cùng Tổng Thành Trạch cũng nhìn rõ dáng vẻ của người đẹp. Mắt không to lắm, sống mũi không cao lắm, miệng không nhỏ lắm, nhưng làn da lại rất trắng, gộp lại thì chính là vẻ đẹp vừa đủ làm người ta nhìn qua thì thấy rất thoải mái, vẻ đẹp vừa đủ làm cho trái tim của người khác có chút ngứa ngáy.

Cô cảm chứng minh của Chu Tử Chính, đăng kí xong, rồi giờ tay bắt mạch cho Chu Tử Chính.

“Cô cũng là bác sĩ à?” Tổng Thành Trạch không nhịn được hỏi.

“Tôi tên Lâm Dư Hi, là bác sĩ ở đây. Há miệng, thè lưỡi ra.”

Lâm Dư Hi nhìn kỹ: “Anh ngủ không ngon, dạ dày cũng không ổn, bớt uống rượu, bớt ăn thịt.” Vừa cúi đầu ghi chép lại, vừa hỏi: “Anh thấy không thoải mái ở chỗ nào?”

Im lặng!

Lâm Dư Hi ngẩng đầu lên, hỏi lại lần nữa: “Anh thấy không thoải mái ở chỗ nào?”

Tổng Thành Trạch nói: “Ồ, chuyện này, chủ tịch Chu đến để gặp bác sĩ Lâm Chi Hiên.”

Lâm Dư Hi sững sốt nửa giây, bình thần, lại ngẫm hiểu, hỏi: “Tình trạng này đã xuất hiện bao lâu rồi?”

Gi? Hiểu liền à?

Trái cổ của Chu Tử Chính run run lên xuống, do dự giây lát: “5 năm!”

Lâm Dư Hi kinh ngạc: “5 năm? Anh mới 33 tuổi. Đã xảy ra chuyện gì ư?”

“5 năm trước đã từng bị tai nạn xe.”

“Sau đó thì không lên được nữa?”

Tổng Thành Trạch gần như không thở ra hơi được: “Khụ khụ, chuyện đó..... Chúng tôi yêu cầu ký hợp đồng giữ bí mật.”

“Giữ bí mật là trách nhiệm của bác sĩ.” Lâm Dư Hi tốc kí ghi chép lên thẻ bệnh án: “Có từng bị sốc về mặt tinh thần không?”

“Có!”

Lâm Dư Hi ngẩng đầu lên: “Trước đây đã khám qua bác sĩ nào rồi?”

“Có thể khám thì đều đã đi hết rồi.”

“Là nhân tố tâm lý hay là sinh lý?”

“Cả hai phương diện đều có.”

“Reng reng reng” điện thoại vang lên, Lâm Dư Hi cầm lên nghe rồi nói: “Bác sĩ Lâm còn khoảng một tiếng nữa mới về, chút nữa tôi sẽ kiểm tra giúp anh trước.”

“Cô??” Mắt Tổng Thành Trạch tròn to lên, cô là cô gái mới bấy lớn chứ? Ấc, trọng điểm là, cô gái nha!

Lâm Dư Hi không để ý: “Chút nữa anh đi vào căn phòng kế bên, cởi hết đồ ra, nằm lên giường.”

Miệng Tổng Thành Trạch há ra như cái vòng vậy, thấy trên mặt Chu Tử Chính hơi ngại ngùng, ồ, ông chủ, đã hiểu rồi ạ! Anh ta háng giọng: “Chúng ta vẫn nên đợi bác sĩ Lâm về rồi hãy nói tiếp!”

“Cũng được. Nhưng dạng như anh Chu đây phần lớn đều phải châm cứu, mà người châm cứu sẽ là tôi.”

Tổng Thành Trạch liếc sang Chu Tử Chính một cái, gương mặt thường ngày luôn bình tĩnh của ông chủ, lúc này cũng hơi đỏ lên rồi. Xấu hổ..... Vẫn là rất xấu hổ nha.

Tổng Thành Trạch khụ khụ hai tiếng: “Ngại quá, tôi nói này bác sĩ Lâm, cô là bác sĩ chính thức hay là bác sĩ thực tập thế? Nhìn cô có vẻ như chưa đủ 18 tuổi nữa.”

Lâm Dư Hi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng hai người: “Tôi 28! Làm nghề y đã 6 năm, là bác sĩ trung y có bằng cấp. Nếu như ngại vì tôi khám bệnh, thì bệnh này cũng không cần phải khám nữa. Nếu như không ngại, thì vào phòng kế bên coi đồ đi.”

28, thật sự nhìn không ra. Sao vẫn căng mịn, nõn nà vậy chứ? Ngay lúc trong lòng Tống Thành Trạch nổi lên chút nhộn nhạo, thì Chu Tử Chính bình thản nói một câu, “Được!”. Chút xấu hổ trên mặt anh cũng không còn nữa.

Lâm Dư Hi lại cúi đầu viết chữ: “Cần tôi kí hợp đồng giữ bí mật gì đó, thì đưa cho tôi kí đi!”

“Không cần đâu!” Chu Tử Chính nói.

Lâm Dư Hi đặt bút xuống, nhìn gương mặt đẹp trai như ngôi sao ở trước mắt. Gương mặt này nhìn qua có chút quen mắt, sẽ không phải là ngôi sao nào thật đấy chứ?

“Tôi tin anh cũng được người ta giới thiệu mới đến đây. Vậy thì anh có thể yên tâm, chuyện trong phòng khám, không ra khỏi cánh cửa này đâu.”

“Cám ơn!”

6 năm trước, sau khi Lâm Dư Hi tốt nghiệp học viện Trung Y, thì vẫn luôn làm việc trong phòng khám này. Nguyên nhân rất đơn giản, Lâm Chi Hiên là ba cô. Trước đến nay, chỉ có những khách quen ở lối xóm mới đến phòng khám nhỏ này để khám bệnh, tuy tiếng tăm truyền miệng của nó tốt, nhưng danh tiếng thì không lớn, dù sao phòng khám nhỏ đơn sơ trong con hẻm nhỏ thế này, người không biết rõ thì sẽ không ai tin tưởng.

Phòng khám nổi lên thuận túy chỉ là chuyện trùng hợp. 2 năm trước, một người đàn ông bốn mươi mấy tuổi đã xảy ra tai nạn giao thông trước đó, tổn thương đến của quý, đã thăm khám biết bao nhiêu bác sĩ cũng trị không khỏi. Có một lần đi cùng với ông cụ trong nhà đến đây khám bệnh, tiện thể cũng kể luôn vấn đề của mình. Vậy mà châm cứu và thuốc đông y của Lâm Chi Hiên đã làm cho bệnh của ông ta tốt lên. Người đàn ông này vốn là một thầy phong thủy khiêm tốn, khách của ông ta đều là thương gia giàu có, quan chức cấp cao, tin tức bệnh của ông ta có chuyển biến tốt rất nhanh đã truyền đi trong xã hội thượng lưu. Thế là, con hẻm nhỏ đơn sơ này có đủ loại xe sang trọng ra vào.

Khoảng 2 năm nay, Lâm Chi Hiên mắc bệnh đục thủy tinh thể, thị lực đã giảm dần, những chuyện châm cứu chỉ có thể giao cho Lâm Dư Hi. Trong mắt bác sĩ không phân biệt nam nữ, chuyện này đối với Lâm Dư Hi dễ như trở bàn tay, chỉ là trước kia những người đến khám bệnh này đều là người già trung niên bốn, năm chục tuổi trở lên, vừa trẻ vừa đẹp trai thế này, thì thật sự là lần đầu tiên Lâm Dư Hi gặp phải.

Lâm Dư Hi đeo khẩu trang và bao tay, vén rèm đi vào.

Vóc người của anh vừa nhìn là biết có rèn luyện. Trên cơ ngực rắn chắc có một vết sẹo dữ tợn ngoằn ngoèo xuống tận bụng dưới, trên đùi phải có một vết sẹo lồi lượn vòng thẳng xuống bắp chân.

Lâm Dư Hi hơi ngạc nhiên, tai nạn xe này, hẳn là rất thảm thiết. Mà vết sẹo trên cơ thể này phải chăng cũng vẫn luôn quần quít trong lòng?

Lâm Dư Hi đối diện đôi mắt của Chu Tử Chính, trong mắt không có chút gọn sóng nào, trong suốt thấy đáy: “Tôi sẽ kiểm tra bụng dưới của anh trước, rồi tới thân dưới, có cảm giác gì, thì nói cho tôi biết.”

Có cảm giác gì? Sẽ có cảm giác gì chứ? 5 năm nay, Chu Tử Chính đã từng thăm khám vô số bác sĩ trung y lẫn tây y nổi tiếng, thân dưới bị người ta kiểm tra không biết bao nhiêu lần, chỉ là xưa nay không hề có cảm giác. Cho dù là tìm một người đẹp đúng khẩu vị của anh để phục vụ anh, anh cũng không có một chút cảm giác. Cảm giác của anh, giống như máu của anh trong tai nạn xe đó vậy, chảy đi rồi.

Anh nhắm mắt lại, nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Lâm Dư Hi: “Chỗ này đau không?” “Chỗ này xót không?” Giọng nói của cô, giống như một dòng suối nhỏ, từ từ chảy xuôi trên cơ thể anh.

Tay của cô cầm lấy của quý của anh, lúc ấn xuống một chỗ huyết nữa, thì cơ thể của anh giật bắn lên. Anh chợt mở mắt ra, trong mắt Lâm Dư Hi lóe lên một nét cười: “Như vậy có cảm giác?”

“Ừ! Hơi tê!”

Lâm Dư Hi gật đầu, tiếp tục kiểm tra tỉ mỉ, không nặng không nhẹ, vừa đúng!

Tầm mắt của Chu Tử Chính lướt qua ánh mắt chăm chú của cô, đó là đôi mắt của một bác sĩ, không có tạp chất, bình thản, trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tám Nhiệm Kỳ Bạn Gái

Tổng Thành Trạch vẫn luôn ngồi ở ngoài phòng che rèm, nhìn tấm rèm ố vàng, rồi lại nhìn quanh phòng khám nhỏ này. Trên tường có mấy chỗ đã tróc sơn, bàn ghế, dụng cụ đều đã có tuổi rồi. Theo lý mà nói nếu như y thuật thật sự giỏi như thế, sao lại làm thành dáng vẻ này?

Lâm Dư Hi vén màn đi ra, trên người là áo blu trắng, đuôi ngựa lác lác, lác đến trái tim của Tổng Thành Trạch nổi lên chút xốn xang. 28 tuổi? Không giống chút nào, gương mặt sạch sẽ, xinh đẹp thế kia, có bạn trai chưa nhỉ?

Chu Tử Chính mặc quần áo xong thì đi ra, ngồi xuống trước mặt Lâm Dư Hi.

Lâm Dư Hi lấy một tấm sơ đồ huyết vị trên cơ thể qua: “Anh Chu, bệnh của anh có hai nguyên nhân. Thứ nhất, tai nạn giao thông trước kia có thể đã tổn thương mạch máu và thần kinh ở khu này, khiến việc cung cấp máu và cảm giác ở thân dưới bị tổn thương.” Cô vừa nói vừa chỉ lên tấm sơ đồ huyết vị: “Tình huống này, tôi sẽ đặt cho anh một đợt điều trị thời hạn nửa năm. Một tuần châm cứu hai lần, cộng thêm uống thuốc mỗi ngày. Hơn nữa, tôi đề nghị anh Chu đi tìm bác sĩ tâm lý nữa đi. Theo tôi thấy, bệnh của anh, nguyên nhân tâm lý và sinh lý mỗi bên chiếm một nửa, mà tâm lý thoải mái sẽ hỗ trợ thêm cho điều trị về mặt sinh lý.”

Chu Tử Chính im lặng, Tổng Thành Trạch tiếp lời: “Ồ, tôi nói này, Lâm, bác sĩ Lâm, không cần để cho bác sĩ Lâm Chi Hiền khám một lần rồi hãy đặt đợt điều trị sao?”

Lâm Dư Hi nhìn đồng hồ treo tường: “Còn khoảng nửa tiếng nữa bác sĩ Lâm Chi Hiền mới về. Các anh có thể chờ ông ấy nửa tiếng, hoặc là lần sau đến tái khám lại để ông ấy khám cho.”

“Lần sao là khi nào?” Chu Tử Chính nói.

Lâm Dư Hi kiểm tra sổ đặt hẹn: “9 giờ sáng ngày mai hoặc là.....”

“Được, 9 giờ sáng ngày mai!”

Chu Tử Chính nhìn Tổng Thành Trạch một cái, Tổng Thành Trạch lập tức lấy ra một tờ chi phiếu: “Đây là phí khám bệnh của hôm nay.”

Lâm Dư Hi nhìn một cái: “Nhiều quá rồi. Phí khám bệnh ở chỗ chúng tôi là 300/lần, châm cứu 500/lần, thuốc 150/phần. Phí khám bệnh hôm nay là 300, chỉ nhận tiền mặt.”

Tổng Thành Trạch sững sốt, cười ha ha: “Đây chỉ là tấm lòng nho nhỏ của chủ tịch Chu thôi, quan trọng là, chuyện này nhất định phải.....”

“Giữ bí mật!” Lâm Dư Hi nhìn thẳng hai người, “Nếu anh Chu muốn giữ bí mật, thì xin khiêm tốn chút. Lái xe sang đến phòng khám này, khỏi nói cũng có thể đoán ra là vì sao mà đến rồi.”

Tổng Thành Trạch bị sặc nước miếng, nhin không được ho khan.

“Phí khám bệnh 300, tiền mặt, có không? Không có thì ngày mai trả luôn một lần.”

“Có, có, có!” Tổng Thành Trạch vội vàng lấy bóp móc tiền ra.

Lúc anh ta đưa tiền, Lâm Dư Hi thuận thế nắm tay của anh ta lại, bắt mạch: “Anh uống nước ít quá, nóng trong người. Đừng nín tiểu hoài, sẽ nghẹn đến hông đấy.”

Tổng Thành Trạch sững sốt một giây, ồ một tiếng: “Đã biết. Ồ, cái này cũng 300 à?”

“Miễn phí. Cảm phiền lần sau đậu xe ở đường cái, xe của anh chặn hết cả con hẻm rồi.”

“Ngại quá, lần sau sẽ không vậy nữa đâu!” Lần này là Chu Tử Chính tiếp lời.

“Cám ơn!” Lâm Dư Hi đứng lên, “Tôi tiễn các anh ra ngoài.”

Lúc Chu Tử Chính bước ra ngoài, thì đèn đường đã sáng lên. Ngồi vào xe, anh nhìn tấm bảng hiệu của phòng khám: PHÒNG KHÁM TÂN SINH. Cuộc sống mới?

Xe rời khỏi con hẻm nhỏ, trở về với thành phố phồn hoa. Người đi đường, xe cộ lao đi vun vút dưới ánh đèn chẳng chịt, muốn đuổi theo cái gì ư, hay trốn tránh cái gì đó?

“Điều tra lại lịch của Lâm Dư Hi.” Chu Tử Chính nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Toàn bộ tư liệu ạ?”

“Ừm!”

Tổng Thành Trạch nhướn mày: “Được!”

Lâm Dư Hi ra khỏi phòng khám, đi ngang qua tiệm tạp hóa, mua mấy bịch bánh quy và sữa bò. Nhìn lướt qua đồng tạp chí màu sắc sặc sỡ ở trước mặt, ngoài ý muốn phát hiện một gương mặt khá quen. Lâm Dư Hi cảm lên, hàng chữ to choáng ngợp bắt mắt: Chu Tử Chính có niềm vui mới! Dung nhan Lê Yên tiêu tụy.

Lâm Dư Hi cười nhẹ một cái, mua cuốn tạp chí rồi bước chậm về nhà.

Về đến nhà, trong phòng bếp đã có tiếng vang.

“Ba, con về rồi.”

“Này! Xào thêm cái trắng là ăn cơm được rồi đó!”

Lâm Dư Hi để đồ xuống, ngồi xuống sofa, cầm cuốn tạp trí, giờ ra xem.

Lúc chiều nhìn thấy Chu Tử Chính thì luôn cảm thấy anh hơi quen mắt, thì ra anh chính là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Thiên Cương, nhân vật làm mưa làm gió một cõi trong giới kinh doanh và showbiz. Trên tạp chí liệt kê ra 8 nhiệm kỳ bạn gái của Chu Tử Chính trong bốn năm qua, không phải ngôi sao, thì là siêu mẫu, tuy đều là người đẹp tuyệt sắc, nhưng phong cách lại không giống nhau, dịu dàng có, gợi cảm có, ngây thơ có, nóng bỏng cũng có luôn.

Lâm Dư Hi nghĩ đến bệnh của anh, thay bạn gái như thay áo vậy, nhưng cũng chỉ xem mà không mặc, chẳng lẽ chỉ thưởng thức đơn thuần thôi sao? Hay là thiếu cái gì, thì khoe cái đó?

Sau đó, nhìn thấy một dòng chữ: Bạn gái trước ở nhiệm kì nào đó tung tin, nguyên nhân chia tay là vì nhu cầu của Chu Tử Chính lớn quá, khiến cô ta chịu không nổi.

Cô cười trong im lặng, để tạp chí xuống.

Di động vang lên một tiếng, 7 giờ đúng, mỗi ngày, vào giờ này thì người bạn online này sẽ nhắn đến tán gẫu. Nickname của người đó là: Lâm Sao Đây, hẳn là nam. Nhưng mà thế giới trên mạng, ai biết được? Một năm trước anh ta xin gia nhập, câu hỏi là: Có thể giới thiệu bác sĩ trung y gần đây không ạ? Cứ bị đau nửa đầu mãi, làm sao đây?

Thế là Lâm Dư Hi thêm anh ta vào, anh ta thật sự hỏi rất nhiều vấn đề về đau nửa đầu, Lâm Dư Hi cũng chỉ cho anh ta cách điều trị và phương thuốc giảm nhẹ, cứ thế mà trò chuyện tới giờ. Ban đầu là nói về bệnh, anh ta bị bệnh gì đó, cha mẹ anh ta bị bệnh gì đó, đồng nghiệp anh ta bị bệnh gì đó, người thành phố thường bị những căn bệnh nhỏ nhặt đặc biệt nhiều, sau đó thì dần dần bắt đầu tán gẫu.

Có một ngày, trong lòng cô rất buồn bực, đúng lúc đang nói đến một bộ phim đang chiếu rạp, mà xui quẻ khiến thế nào Lâm Dư Hi lại hỏi anh ta có hứng thú đi xem chung không, anh ta im lặng mấy phút, sau đó nói gì mà buổi tối phải tặng ca. Hiểu ngay! Người trong thế giới 2D vẫn nên ở lại thế giới 2D thì tốt hơn!

Sau đó, hai người vẫn trò chuyện vào thời gian cố định, không gian cố định, hai người đều rất có nhận thức chung mà không hỏi đến những chuyện riêng tư của nhau. Giao lưu bình thân, hỏi họt, thỉnh thoảng thêm vào chút chuyện cười, cũng đủ hiểu ý để vui vẻ rồi.

Phải chăng ở chốn thành phố rộng lớn náo nhiệt này, lòng người đều quá cô đơn, muốn tìm kiếm một chút an ủi chân thật cũng được, mà giả dối cũng chẳng sao.

Lâm Sao Đây: “Hôm nay có bận không?”

“Cũng ổn, ngày nào cũng vậy thôi.”

“Hôm nay tôi bị một người đẹp vờ bị đụng để ăn vạ.”

“Chúc mừng nhé!”

“Lúc người đẹp đó sắp dừng ngay chiếc xe của tôi ấy, đã vọt lên rồi, nằm bò lên đầu xe luôn, rồi sau đó……”

“Cô ta nhìn trúng anh rồi?”

“Đúng, cô ta đã nhìn trúng…… chiếc xe bên cạnh xe tôi. Kế bên xe tôi có một chiếc Ferrari màu đỏ chạy lên, người lái xe là một anh chàng đẹp trai. Mắt người đẹp kia sáng lên, lập tức đứng lên nhào qua chiếc Ferrari.”

“Tức ngực quá ha! Bị người đẹp vờ bị đụng bỏ rơi rồi.”

“Phải đó! Sau đó thì vang lên một tiếng ‘rầm’ rất lớn.”

“Cô ta bị đụng thật à?”

“Một trong số hung khí của cô ta bị vỡ!”

“Hả?”

“Có thể là lúc cô ta nhìn thấy Ferrari thì hưng phấn quá, giả đồ bị đụng mà đụng vào mạnh quá, đụng bẻ một trong số ‘hung khí’ ở trên ngực luôn.”

Lâm Dư Hi cười khúc khích: “Thật là ra trận xúi quẩy mà!”

“Rất là muốn hỏi cô ta nâng ngực ở đâu? Chất lượng kém quá đi!”

“Nể tình dầu gì cô ta cũng là một người đẹp, anh có xuống an ủi người ta không?”

“Haiz, cô ta nằm bò trên xe tôi chưa tới 2 giây đã chạy đi mất rồi, tôi đau lòng nha! Tôi còn muốn tìm cô cầu an ủi đây này!”

“Lần sau anh đổi một chiếc xe sang hơn nữa, thì sẽ không ai bò rơi anh đâu.”

“Được! Lần sau tôi lái xe tăng.”

Lâm Dư Hi phì cười.

Lâm Dư Hi phụ bụng thức ăn ra ngoài, hai cha con ngồi xuống ăn cơm. Hai món mặn, một món canh, thanh đạm, ấm cúng.

“Anh Chu đã hẹn trước kia có đến không?” Lâm Chi Hiến hỏi.

Lâm Dư Hi gạt đầu, lấy cuốn tạp chí qua, chỉ vào Chu Từ Chính: “Đến rồi ạ, chính là anh ta.”

“Cũng là bệnh đó hả?”

“Dạ, sáng ngày mai anh ta sẽ đến tái khám, muốn gặp ba đó.”

Lâm Chi Hiến lật lật cuốn tạp chí: “Còn trẻ quá!”

“Anh ta từng xảy ra tai nạn giao thông. Con vốn nghĩ rằng bệnh của anh ta thì nhân tố tâm lý và sinh lý mỗi bên chiếm một nửa, nhưng xem tạp chí này rồi, thì con nghi ngờ nhân tố tâm lý nhiều hơn một chút. Ngược lại dạng này càng phiền hơn.”

“Cố gắng hết sức thôi!” Lâm Chi Hiến để cuốn tạp chí xuống, đổi chủ đề: “Lúc trước chẳng phải con nói muốn đi du lịch với Ngải Vi sao? Sao không thấy tâm hơi gì thế?”

“Nó đá con rồi, bây giờ đang chơi bời vui vẻ với bạn trai nó ở châu Âu ấy.”

“Ồ, lại có bạn trai mới rồi à?”

“Phải đó.”

“Hi Hi..... Con, có phải cũng nên kiếm bạn trai rồi không?”

Tay của Lâm Dư Hi thoáng dừng lại: “Dạ!” Sau đó tiếp tục ăn cơm.

Bạn trai?

Lâm Dư Hi vào phòng bếp rửa chén, lúc chén đĩa va vào nhau, cô lại có chút lơ đãng, dường như nhớ ra, lúc cô rửa chén, từng có một người ôm cô từ phía sau, luồn tay vào lồng ngực chén đĩa đầy bọt để phá đám, tiếng chén đĩa lách cách leng keng vang lên lạnh lạnh y như lúc này vậy, chỉ là, độ ấm sau lưng đã không còn nữa.

Đôi tay của cô dừng lại, nhìn ra công viên ngoài cửa sổ, có người đi dạo, có người chạy chậm, cũng có tình nhân ngồi trên chiếc ghế dài, dựa vào nhau ngày càng gần. Cũng dưới ánh đèn đường vàng vọt này, đã từng, có người nắm tay cô, nói muốn cùng đi đến răng long đầu bạc. Lúc đó, cô đã cười, đã tin tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tôi Không Có Bạn Gái

8 giờ sáng, Chu Tử Chính ngồi trong xe, Tổng Thành Trạch lập tức đưa tài liệu qua.

“Chủ tịch Chu, đây là tư liệu về Lâm Dư Hi.”

Chu Tử Chính giờ bìa kẹp rời ra: Lâm Dư Hi, 28 tuổi, chưa kết hôn. Cha: Lâm Chi Hiên, người Tô Châu; Mẹ: Trịnh Tuệ Như, đã qua đời. Ngày x, tháng x, năm xxxx, tốt nghiệp học vị vinh dự bậc nhất của học viện Trung Y XXX, ngành phụ là tâm lý học. Sau khi tốt nghiệp vẫn luôn làm việc tại phòng khám Tân Sinh.

Lật ra trang sau, trên đó có một tấm hình Lâm Dư Hi chụp chung với một người đàn ông. Người đàn ông tên là Lý Thuần Nhất, 3 năm trước, đã từng là chồng chưa cưới của Lâm Dư Hi. Cũng vào 3 năm trước, Lý Thuần Nhất đã cưới Vương Vận Kỳ con gái của chủ tịch Vương tập đoàn Trường Duyệt.

Lại lật ra trang sau, chính là weibo của cô, tin tức và hình ảnh trên vòng bạn bè.

“Tư liệu chỉ có bao nhiêu đây thôi à?”

Từ kính chiếu hậu, Tổng Thành Trạch nhìn thấy vẻ mặt hơi ngạc nhiên của Chu Tử Chính.

“Trong một buổi tối, chỉ tìm được bao nhiêu đó thôi. Cần tôi điều tra tiếp không ạ?”

“Tạm thời không cần!”

Chu Tử Chính nhìn tấm hình trước mặt, cô lại là vợ chưa cưới trước kia của Lý Thuần Nhất, thế giới này nhỏ thật đấy. Lúc Vương Vận Kỳ và Lý Thuần Nhất đám cưới, đúng lúc anh đi công tác ở nước ngoài, không kịp về tham dự, nhưng cũng loáng thoáng nghe được vợ chưa cưới trước kia của Lý Thuần Nhất đã xông đến gây chuyện, hình như là ném trả nhẫn cầu hôn của Lý Thuần Nhất ngay trước mặt mọi người.

Trong tấm hình, cô rúc vào lòng Lý Thuần Nhất, hai lúm đồng tiền trên má, chứa chan vẻ ngọt ngào và niềm hạnh phúc.

Thì ra, là cô!

Xe đậu trên con đường lớn ngoài hẻm nhỏ, Chu Tử Chính và Tổng Thành Trạch xuống xe đi về phía phòng khám.

“Chủ tịch Chu, tôi qua tôi hỏi lại trợ lý của chủ tịch Trịnh, cậu ta nói lúc trước chủ tịch Trịnh chữa bệnh là do Lâm Chi Hiên châm cứu, sau này mắt của Lâm Chi Hiên không tốt lắm, thì đổi sang do Lâm Dư Hi làm.”

“Ừ! Đợt điều trị của chủ tịch Trịnh mất bao lâu?”

“Năm. Chủ tịch Trịnh còn nói, cảm thấy tay nghề của Lâm Dư Hi còn tốt hơn Lâm Chi Hiên nữa.” Tổng Thành Trạch nhún mày, “Tôi nói ấy, đó là chuyện đương nhiên rồi, ngón tay của cô ấy vừa dài vừa nhỏ, sờ vào.....”

“Cậu muốn thử không?” Giọng điệu của Chu Tử Chính thế này có nghĩa là có chút không vui rồi đó.

Tổng Thành Trạch chân chó cười lạnh: “Ý tôi là, tay nghề của cô ấy tốt, thì bệnh của chủ tịch Chu có thể châm cứu đến hết bệnh nhanh thôi.”

Đến trước cửa phòng khám, Tổng Thành Trạch bước nhanh mấy bước đẩy cửa ra cho Chu Tử Chính, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ lại tỏ ra vô tội.

Hai người đi vào, Chu Tử Chính đã thấy Lâm Chi Hiên. Thì ra cả hai cha con đều có một đôi mắt sáng ngời thấu đáo của một người bác sĩ.

Lâm Chi Hiên đón tiếp: “Cậu là cậu Chu phải không! Ngại quá, hôm qua bên ngoài có việc khám khẩn cấp, trở về không kịp.”

“Không sao!”

“Tôi đã xem qua bệnh án của cậu, trước tiên sẽ kiểm tra cho cậu, rồi châm cứu. Đợt điều trị hôm nay ước chừng khoảng 1 tiếng.”

“Được.”

Ánh mắt của Chu Tử Chính nhìn lướt qua Lâm Dư Hi, cô vẫn mặc áo blu trắng, cột tóc đuôi ngựa, mặt mộc, giống như một ly nước lọc tinh khiết vậy.

Tổng Thành Trạch nói: “Bác sĩ Lâm, chúng tôi có một yêu cầu. Lúc anh Chu trị liệu, tốt nhất là không có người khác ở đây. Có bất cứ tồn thất nào về mặt kinh tế, anh Chu sẽ bồi thường.”

Lâm Chi Hiên nói: “Hiểu rồi! Như thế này đi, nếu như cậu Chu không ngại thì tôi dời thời gian trị liệu lên trước nửa tiếng, cậu Chu trị liệu xong thì phòng khám mới kinh doanh tiếp.”

Chu Tử Chính gật đầu: “Được!”

Chu Tử Chính nằm trên giường, Lâm Chi Hiên kiểm tra tỉ mỉ cho anh, kỹ thuật không khác Lâm Dư Hi là bao. Sau đó ông giải thích về bệnh trạng và quá trình điều trị của anh rất chi tiết, nội dung cũng không khác mấy những gì hôm qua Lâm Dư Hi nói.

Anh không biết tay nghề châm cứu của Lâm Chi Hiền như thế nào, nhưng Lâm Dư Hi châm cứu rất nghiêm túc, cẩn thận, đôi mắt gần như thế, mà trong mắt cô không hề có chút xú lúng túng, vẫn bình thản như nước.

“Tôi châm cứu xong thì anh có thể nghỉ ngơi ở đây 20 phút. Anh Chu thích nghe nhạc gì?”

“Gì cũng được.”

“Được. Chút nữa tôi sẽ bật chút nhạc lên, anh cố gắng hết sức thả lỏng toàn thân. Như thế thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn.”

“Ừ!”

Tính tang, tính tang, tiếng chuông cửa vẫn chưa ngừng, một cô gái xinh đẹp ăn mặc gọn gàng, đẹp đẽ kéo một cái vali lớn đi vào. Tổng Thành Trạch canh giữ ngoài rèm che lập tức đứng lên ngăn cô ấy đi vào: “Cô à, hiện giờ phòng khám không làm việc.”

Cô gái nọ vừa trừng anh ta, vừa kêu: “Anh là ai hả? Hi Hi, Hi Hi!”

“Mình đang làm việc! Chẳng phải cậu đang ở châu Âu à? Sao lại về rồi?” Lâm Dư Hi đứng trong rèm nói.

“Đừng nói nữa, đồ đàn ông đê tiện chết tiệt, mình đã hấn rồi, tiện thể dạy cho hấn một bài học luôn.” Cô gái giơ tay muốn đẩy Tổng Thành Trạch ra, “Này, tôi nói nhé, anh tránh sang một bên đi.”

“Không được!” Tổng Thành Trạch trừng lại.

Lâm Dư Hi vội nói với Chu Tử Chính: “Châm cứu xong rồi. Anh nằm một chút, 20 phút sau tôi đến rút ra. Cảm thấy không thoải mái, thì kêu tôi.”

“Ừ!”

Lâm Dư Hi đi ra từ phòng che rèm: “Tiểu Ngải, có bệnh nhân ở đây.”

“Bệnh nhân gì mà ghê gớm vậy? Ồ, lại là mấy người mắc bệnh phong lưu lại sợ bị người ta biết đó hả?”

“Này, cô nói gì đó!” Tổng Thành Trạch quát lên. Ánh mắt anh ta đánh giá cô ấy từ trên xuống dưới một lượt, trông cũng có vẻ xinh đẹp, làm sao mà y như đàn bà đánh đá thế?

“Tôi nói gì hả? Tôi nói đàn ông mấy người không có ai tốt hết! Gặp một người, thì lên một người, là chó đực đó!”

“Ngải Vi!” Lâm Dư Hi tức giận, nói tiếng xin lỗi với Tổng Thành Trạch, rồi kéo Ngải Vi ra khỏi phòng khám.

“Tiểu Ngải, cho dù tâm trạng của cậu không tốt, cũng đừng gây sự ở phòng khám của mình. Bệnh nhân của mình không phải là chỗ để cậu trút giận.”

Ngải Vi vừa đặt mông ngồi xuống bậc thang, liền bô lô ba la kẻ lẻ: “Mình với hấn ở bên nhau mới hai tháng, lần này hấn nói đi Anh công tác, kêu mình đi cùng. Được, mình đi chung với hấn, kết quả hấn lại tán một cô tiếp viên hàng không. Hấn lại còn thật ghê tởm, buổi chiều vừa quậy người khác xong, buổi tối lại muốn quậy mình. Hấn tưởng bà đây dễ chơi lắm hả? Mình bỏ chút thuốc ngủ vào trong ly nước của hấn, cởi hết quần áo hấn ra, cho hấn ngủ một giấc ngon lành. Sau đó cắt nát hết tất cả quần áo của hấn, rồi lấy hết hộ chiếu, bóp tiền, điện thoại của hấn, đi thẳng đến sân bay về đây.”

Lâm Dư Hi nghe đến ngây ra luôn, im lặng mấy giây mới nói: “Hấn bị cậu làm cho nhếch nhác như vậy, con tức của cậu cũng coi như đã trút hết rồi chứ.”

Ngải Vi trừng mắt nhú mày: “Trút giận? Mình hận không thể cắt hấn luôn ấy.”

“Gã đàn ông đó, mình đã nói không ổn từ sớm rồi, cậu nhất định muốn nhào qua đó.”

Ngải Vi ôm đầu gối, cúi gầm đầu: “Sao số mình cứ như vậy hoài cơ chứ? Gặp được đàn ông thì toàn là bắt cá hai tay, đàn ông không bắt cá hai tay sẽ chết hả!”

Lâm Dư Hi ngồi xuống bên cạnh Lâm Dư Hi, Ngải Vi dựa vào vai cô, thở dài một hơi: “Cậu nói xem, khi nào thì không cần phải dựa vào vai cậu nữa? Không có thịt gì hết, cần quá đi.”

“Chờ đến khi vận may của cậu tốt lên.”

“Haiz, Hi Hi, cậu nói đi, gặp phải một gã đàn ông cận bã là vận may của mình không tốt, hai gã, là vận may nát quá rồi, ba gã là vận may tệt hết biết luôn, nhưng mấy năm nay những tên mình gặp đều không có ai tốt cả, có phải mình nên đi cúng Quan Âm, Phật Tổ không đây!”

“Quan Âm, Phật Tổ trông nom không nổi chuyện này của cậu đâu. Lối thoát duy nhất của cậu chính là đi thay não đi.”

Ngải Vi ngược đầu lên trừng cô một cái: “Hừ, cũng đâu thấy não của cậu tốt hơn mình bao nhiêu. Cùng lắm thì mình bị đàn ông cận bã lừa mấy tháng thôi, cậu thì bị gạt những 3 năm.”

Lâm Dur Hi cười khò: “Phải rồi! Biết là trên thế giới này có người khờ hơn cậu, ngu hơn cậu rồi, tâm trạng của cậu có tốt hơn chút nào không?”

Ngài Vi vội kéo tay cô, nũng nịu nhận lỗi: “Hi Hi, mình không có ý này. Mình lại nói bậy rồi, cậu nể tình mình thất tình, đừng giận mình nha.”

“Nếu giận cậu, thì mình đã bị cậu làm cho tức chết từ sớm rồi. Cái gã mà cậu gọi là bạn trai ấy, mình có xem trọng không? Mình càng nói No, thì cậu càng nhào tới. Mình nói Yes thì cậu chê người ta chán! Rồi hơi!”

“Được rồi, được rồi, mình đảm bảo, từ nay về sau, nếu không lọt vào mắt cậu được, thì tất cả mình đều không cần!” Ngài Vi giơ hai ngón tay lên, thề thốt.

Lâm Dur Hi cười.

Quen biết cô ấy mười năm rồi. Ngài Vi xinh đẹp, xuất thân tốt, là hoa khôi ở trường đại học. Hơn nữa tính cách của cô ấy rất huênh hoang, ngày nào cũng nhất định sẽ trang điểm đậm, lái xe sang đến trường, túi xách và quần áo hàng hiệu mỗi ngày đều đổi mới, là kiểu con gái cực kỳ mời gọi ánh mắt của nam sinh, nỗi hận của nữ sinh. Còn cô, chỉ là một con nhò nhàm chán chỉ biết vùi đầu đọc sách. Ngài Vi ở học viện Thương Mại, Lâm Dur Hi ở học viện Trung Y, hai người hoàn toàn không dính dáng gì với nhau mà kết nối với nhau chỉ vì đau bụng kinh. Lần đó, Ngài Vi bị đau bụng kinh hành hạ đến nổi lăn lộn trên mặt đất, coi như là Lâm Dur Hi đã cứu cô ấy khỏi dầu sôi lửa bỏng.

Lâm Dur Hi vốn nghĩ rằng đưa thuốc cho cô ấy, dạy cô ấy cách uống, thì hai người cũng sẽ mỗi người một ngã. Ai ngờ, chuyện số phận thật là ly kỳ như thế, vào đêm Ngài Vi thất tình, cô lại gặp phải cô ấy. Ngài Vi tựa vào vai cô, khóc bù lu bù loa, vừa khóc vừa mắng hết nửa buổi tối, cuối cùng còn chê vai của cô không có thịt, cần quá. Sau đó lại giơ hai ngón tay lên, thề thốt: sau này, tôi phải có mắt nhìn người hơn.

Có một kiểu con gái, giống Ngài Vi vậy, chính là thiếu mắt nhìn người. Lần này bị gã đàn ông cận bã lừa đến ngây ngốc, lần sau vẫn bị dụ dỗ lừa dối như thế. Đàn ông cận bã, nghĩa như cách gọi, trừ không có trái tim, thì những thứ khác đều không thiếu gì cả, lời ngon tiếng ngọt, tình tiết lãng mạn, thể non hèn biền, tóm lại là chiều nào cũng sẽ làm cho con gái mềm lòng như bông gòn. Chiêu lợi hại nhất của đàn ông cận bã là, bất kể trước kia hắn từng có bao nhiêu phụ nữ, hắn vẫn có thể thâm tình, chân thành nhìn vào bạn mà nói bừa: Trong lòng hắn, bạn không giống như người khác, anh ta sẽ vì bạn mà thay đổi tất cả mọi thứ! Kiểu IQ cao, EQ thấp như Ngài Vi, cho dù trước đó trái tim vụn vỡ, sau khi tốt lên rồi, vẫn sẽ bị ánh mắt thâm tình như thế này làm cho tan chảy. Lần nào cô ấy vẫn luôn mong đợi, phải, lần này sẽ khác! Phải, hắn sẽ vì cô ấy mà thay đổi!

Chỉ là, bọn họ đều đã quên một câu danh ngôn chí lý: Chó vẫn không đổi được thói ăn cứt!

Ngài Vi thiếu mắt nhìn người, nên chút đau đớn này có thể sẽ không lan vào đáy lòng, nên cô ấy dám thua keo này bày keo khác. Cô, không thiếu mắt nhìn người, nhưng đau một lần thì tổn thương đến tận gốc, cho nên không bò dậy nổi. Có lúc Lâm Dur Hi cũng không hiểu, rốt cuộc loại nào càng thất bại hơn, hoặc là, càng đau hơn?

Lâm Dur Hi hứa với cô ấy tối nay sẽ đi bar với cô ấy uống cho sáng khoái, cuối cùng Ngài Vi cũng chịu về nhà rồi.

Lâm Dur Hi đi về phòng khám, đi vào phòng che rèm rút chằm ra cho Chu Từ Chính.

“Xin lỗi, bạn tôi thất tình, nên nói chuyện lung tung.”

“Không sao! Lần sau là khi nào?”

“8 giờ rưỡi sáng ngày mốt. Đứng rồi, trong thời gian uống thuốc bớt uống rượu. Có nhu cầu thì có thể tìm bạn gái để kích thích cảm giác một chút.”

Khế cổ của Chu Từ Chính run rẩy lên xuống: “Tôi không có bạn gái!”

Lâm Dur Hi hơi ngạc nhiên, xem ra tin tức trên tạp chí thật sự tin không được: “Vậy thì có thể xem một ít hình ảnh hoặc là video để kích thích một chút, sẽ giúp ích đấy.”

“Tôi không thích xem những thứ này.” Chu Từ Chính nhìn vào mắt cô. “Cảm thấy, ghê tởm!”

Lâm Dur Hi kinh ngạc trong chớp mắt, hiểu ý “ừ” một tiếng: “Có đang đi khám bác sĩ tâm lý không?” Đàn ông không thích xem mấy cái này, tâm lý thật sự có chút vấn đề.

“Khám qua rất nhiều rồi, không ai giúp được tôi cả. Cô có ai để giới thiệu không?”

Lâm Dur Hi sừng sốt: “..... Xin lỗi, không có!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đi Săn Và Bị Săn

Ngài Vi trang điểm đậm nhạt thích hợp cho buổi tối, mặc một cái váy đen bằng lụa bó sát cơ thể, chân đi giày cao gót Valentino màu đỏ thẫm, phối thêm một cái túi xách nhỏ màu hồng phấn của Chanel, quyến rũ, gợi cảm, lộng lẫy. Lâm Dư Hi vẫn là tóc đuôi ngựa, mặt mộc, áo sơ mi trắng phối quần jean, giày thể thao, phong cách đơn giản không hợp chút xíu nào với cái nơi đèn màu sắc sỡ, mất hồn mê say này.

“Hôm nay chúng ta đến uống rượu, cậu không thể trang điểm một chút, mặc cái váy, phối thêm một đôi giày cao gót à?” Ngài Vi đánh giá cô từ trên xuống dưới, than thở liên miên.

“Đợi chút nữa cậu say rồi, mình mặc váy, mang giày cao gót làm sao khiêng cậu về nhà?”

“Mình đảm bảo, sẽ không uống say!” Ngài Vi nói như thề son sắt, chỉ thiếu giờ ngón tay lên thôi.

“Ha, ha!”

Kiểu phụ nữ như Ngài Vi, bất kể đi đến đâu, đều là một phong cảnh mê người. Lúc cô ấy và Lâm Dư Hi đi vào quán bar, những ánh mắt rục rịch bên trong quán bar đều tập trung trên người hai cô. Đây là nơi đi săn và bị săn, vì cảm giác vui sướng ngăn ngừi khi theo đuổi và được theo đuổi. Đây là nơi pháo hoa nổ rộ, chỉ là trong đêm tối vắng lặng dài đằng đẵng, cần bao nhiêu lần pháo hoa kích tình mới có thể lấp đầy được? Mà sau mỗi một lần nổ rộ, trái tim, có khi nào lại càng cô đơn hơn?

“Hai người đẹp này, muốn uống gì?” Bartender hỏi.

“Cho tôi một ly Martini, cho cô ấy một ly Pink Lady.” Ngài Vi ưu nhã ngồi lên ghế cao.

“Được thôi! Người đẹp lần đầu đến đây hả?”

“Phải đó! Nếu như rượu anh pha làm tôi thích, vậy thì tôi sẽ đến đây thường xuyên.” Ngài Vi chống cằm nhìn anh ta, trong ánh mắt là nét vui cười mê người.

Bartender mỉm cười: “Tôi cố gắng hết sức vậy!”

Lâm Dư Hi trừng cô: “Cậu đây là đang lấy sắc để dụ dỗ đó hả?”

“Mình đây là đang dòi đi nổi đau trong lòng!” Ngài Vi đánh giá bóng lưng tập trung pha chế rượu của bartender.

“Cậu đây là đang lừa mình dối người. Cậu biết rằng ở đây không tìm được đàn ông tốt mà.”

“Không thì đi đâu tìm? Nhà trẻ à? Mình biết cậu thà thiếu chứ không vớ bừa, nhưng thần thiếp làm không được nha! Những ngày tháng không có tình yêu, mình sống không nổi.”

“Như thế này không phải tình yêu! Cùng lắm thì chỉ là kích tình thôi, đến nhanh, đi cũng nhanh, có ý nghĩa sao?”

Ngài Vi nhìn cô chăm chăm: “Vậy cậu nói cho mình biết đi, tình yêu là gì?” Đột nhiên sắc mặt của Ngài Vi thay đổi: “Quái gờ, vậy mà cũng đụng trúng.”

Lâm Dư Hi xoay người, ánh mắt thoáng rung động. Vương Vận Kỳ và một đám bạn trai gái của cô ta đang cười hi ha đi vào.

Không ngờ, lần đầu tiên gặp Vương Vận Kỳ, là ở đám cưới của cô ta, đám cưới của cô ra và Lý Thuần Nhất. Nếu như không phải ba của Ngài Vi nhận được thiệp mời, nếu như không phải trước lúc xuất phát tham dự hôn lễ, ba của Ngài Vi nhìn thấy tám ảnh của cô dâu chú rể trong thiệp cưới, thì lúc đó Lâm Dư Hi cũng sẽ không biết, chồng chưa cưới của cô đã kết hôn rồi, mà cô dâu không phải cô.

Vương Vận Kỳ nhìn thấy Lâm Dư Hi, gương mặt tươi cười trầm xuống. Quản lý quán bar ra tiếp đón, nhiệt tình chào hỏi với bọn họ, rồi dẫn bọn họ đi về phía phòng VIP.

Khoe miệng của Vương Vận Kỳ nổi lên một nụ cười lạnh phức tạp, hất tóc lên, xoay người bỏ đi.

“Hắt cái mốc xì.” Ngài Vi nói với giọng tức tối.

Bartender đưa rượu tới, nói với Ngài Vi: “Hi vọng cô hài lòng.”

Lâm Dư Hi lấy ly rượu qua, một hơi uống cạn. Rượu cồn chảy ào xuống, thiêu đốt trái tim cô, nóng rát.

Bartender ngơ ra nửa giây: “Ồ, ly đó là Martini.”

Ngài Vi lấy ly Pink Lady, cũng một hơi uống cạn: “Rượu ngon, thêm một ly nữa!”

Ngài Vi ôm vai Lâm Dư Hi: “Đừng đau buồn vì gã đàn ông cặn bã đó, gã đàn ông đó cưới Vương Vận Kỳ vì cái gì chứ, còn không phải vì tài sản nhà cô ta sao? Vương Vận Kỳ là con gái duy nhất của chủ tịch Vương tập đoàn Trường Duyệt, cưới cô ta rồi, thì chẳng phải sau này tập đoàn Trường Duyệt

là của hắn ta sao? Công ty trước kia của ba hắn ta sụp đổ, lại ngồi tù, bây giờ hắn lại nhờ bám váy đàn bà mà thăng tiến, muốn hát hăm dọa ý. Minh khinh! Cái loại đàn ông cận bã này à, nhất định không có kết quả tốt đâu.”

Lâm Dư Hi hỏi hột nói: “Bọn mình đã không còn liên hệ với nhau 3 năm rồi, sau lần đó cũng sẽ không có bất cứ liên hệ gì nữa, sau này anh ta có thể nào là chuyện của anh ta.”

“Cái thứ hèn nhất đó vậy mà lại đề tiện đến mức giấu cậu chạy đi đám cưới, còn vô liêm sỉ đến mức không đưa ra được một lý do.” Ngải Vi tức giận vì bất công: “Số đàn ông cận bã mình gặp cộng lại cũng không đề tiện bằng một mình hắn ta.”

“Cậu muốn anh ta đưa ra lý do gì? Đã thay lòng, thì lý do gì cũng có thể là lý do hết, biết đáp án thì có ý nghĩa gì chứ?”

“Ít nhất cắt đứt cũng rõ ràng một hai!”

Lâm Dư Hi bật cười: “Bây giờ còn không đủ rõ ràng sao? Anh ta đã kết hôn 3 năm rồi.”

“Vậy ít nhất cũng phải để hắn nói ra tại sao hắn lại thay lòng, cậu có gì không tốt chứ? Trong mắt mình, cậu chính là một cô gái hoàn mỹ.”

Lâm Dư Hi cười khúc khích: “Đúng rồi, lý do của anh ta chính là, em quá hoàn mỹ, anh không xứng với em.”

Ngải Vi tức tối: “Cậu đấy, mọi chuyện đều nhìn thấu hết thấy, sao mà vẫn không thể buông bỏ được?”

“Minh đâu có! Chỉ là chưa gặp đúng người thôi.”

“Trời ơi, mỗi ngày cậu không ở trong phòng khám, thì là ở trong nhà. Bà mai muốn đến nói dây tơ hồng cũng không biết đi đâu tìm cậu nữa?”

“Nếu không cậu muốn mình đi đâu? Đến đây à?”

Lúc này, hai người đàn ông ăn mặc bảnh bao đi qua, Lâm Dư Hi ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc trên người bọn họ, giống như mỗi khi đi săn vậy.

“Có thể ngồi ở đây không?”

Lâm Dư Hi nhìn lướt qua hai người một cái, hormone nam tính rất mãnh liệt. Cô nhìn sang Ngải Vi, âm thầm lắc đầu.

Ngải Vi mỉm cười, ôm eo của Lâm Dư Hi: “Xin lỗi, chỗ đã chiếm rồi.”

Nét mặt của hai người đàn ông thay đổi, họ hai tiếng khụ khụ thanh cổ họng: “Hai người đẹp, nhìn qua, không giống nha!”

Ngải Vi nói: “Vậy chúng tôi giống cái gì? Oán phụ trong khuê phòng hả?”

“Sao thế được? Chỉ là, hai cô đẹp như thế, đáng tiếc quá!”

Khỏe môi Ngải Vi khẽ nhếch lên: “Sau khi lên giường rồi, thì các anh sẽ không nói vậy nữa đâu, tôi bảo đảm!”

Nhìn hai người đàn ông ầm ục bỏ đi, rồi lại nhanh chóng hồi phục lại đi sang tán công những người phụ nữ khác, Lâm Dư Hi bất đắc dĩ than thở: “Đến chỗ này, có ý nghĩ sao?”

“Nếu không thì sao, đi xem mắt à? Cậu chưa từng đi, nhưng mình thì đi qua mấy lần rồi. Ở đây, không thích thì nói mấy câu đuổi bọn họ đi. Đi xem mắt ấy à, có chán ghét, thì ít nhất cũng phải uống hết một ly cà phê đó.”

Bartender lại đưa hai ly rượu qua. Ngải Vi cầm lấy nhấp một ngụm, cười nói với bartender: “Nhìn tới nhìn lui, sao mà nhìn anh có vẻ thuận mắt hơn nhì?”

Bartender cười nói: “Vậy nhờ người đẹp nói với ông chủ tôi một tiếng, tăng lương cho tôi đi, baby của tôi sắp ra đời rồi!”

Ngải Vi sững sốt, thờ dài một tiếng: “Nhìn đi! Đàn ông tốt, đều là hoa đã có chủ hết rồi. Baby của anh là trai hay gái vậy, nếu là trai, thì tôi phải đặt hên để gặp nhóc chồng tương lai của tôi đấy nhé.”

Bartender cười ha ha: “Con gái!”

“Mẹ nó, lại thêm một đôi thủ cạnh tranh rồi.” Ngải Vi ôm đầu.

Bartender nhìn sang Lâm Dư Hi, cười nói: “Bạn cô hài hước thật!”

Lâm Dư Hi bất đắc dĩ nhún vai, cầm ly rượu lên: “Tiểu Ngải, đến đây, vì Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bãi cát vàng, cạn nào!”

“Sail!” Ngải Vi ngẩng đầu lên, “Phải là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chặn lại không nhường đường. Cạn!”

Tiệc tùng linh đình, ánh sáng mập mờ, tựa như xây một tòa thành hư ảo trong thế giới hiện thực vậy, để người ta trốn tránh, hoặc đắm chìm trong đó.

Lâm Dư Hi nhìn ly rượu trong tay, trên ly phản chiếu gương mặt của cô, dường như năm tháng không để lại dấu vết gì trên mặt cô, nhưng lại đè xuống một tầng lại một tầng nỗi đau xưa mãi không đi trong đáy lòng của cô.

“Tại sao?”

“Thật xin lỗi!”

Ba năm trước, anh ta đưa ra cho cô, chính là ba chữ: Thật xin lỗi!

Tình cảm ba năm, kết thúc bằng ba chữ, bản thân mình thật sự không cần lý do sao?

Lâm Dư Hi lại uống cạn một ly rượu, rượu còn thiêu đốt trong tim, dường như nỗi đau một tầng lại một tầng trong tim kia cũng sôi trào, nóng bỏng.

Lý Thuần Nhất, mẹ nó, anh là đồ khốn kiếp, tại sao? Rốt cuộc là tại sao chứ?

Ngải Vi thích uống rượu, nhưng trình độ uống rượu lại cực kỳ bình thường, mấy ly vào bụng, thì đã bắt đầu hươ chân múa tay, nói năng lộn xộn rồi. Ngược lại, Lâm Dư Hi bình thường có uống rượu thuốc, thì vẫn còn tỉnh táo. Lâm Dư Hi có chút bất đắc dĩ, biết đến khi nào cô cũng có thể mặc sức tùy ý như Ngải Vi đây? Nhưng mà điều kiện tiên quyết là, phải có một người không biết say ở bên cạnh trông chừng.

Ngải Vi bước đi loạng choạng muốn vào nhà vệ sinh, Lâm Dư Hi chỉ có thể dìu cô ấy đi cùng.

Cửa phòng VIP bên cạnh mở ra, Lâm Dư Hi nhìn lướt qua một cái, vậy mà lại nhìn thấy Chu Tử Chính. Lúc bốn mắt nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc. Ngồi bên cạnh Chu Tử Chính là một cô gái quyến rũ sắp dán sát lên người anh, ánh đèn mờ ảo, Lâm Dư Hi nhìn không rõ đáng vẻ của người phụ nữ đó, nhưng mà “khe rãnh sự nghiệp”* vừa dài vừa sâu kia thì đã đủ làm cho mắt người ta sáng lên rồi.

(*: nguyên văn là “đường chỉ sự nghiệp” tức là đường chỉ tay nói về sự nghiệp, nhưng dân TQ dùng từ này để chỉ khe ngực của phụ nữ, xuất phát từ việc các ngôi sao, người mẫu nữ lộ ngực để giúp ích cho sự nghiệp.)

Trong mắt của Chu Tử Chính lại thoáng qua vẻ lúng túng, dịch người sang bên cạnh một chút. Lâm Dư Hi khẽ cười, rồi khỏi.

“Phòng VIP gì chứ, vậy mà phòng vệ sinh cũng bị hư nữa.” Vừa đẩy cửa nhà vệ sinh ra, Lâm Dư Hi liền nhìn thấy Vương Vận Kỳ đang soi gương, vừa trang điểm lại, vừa oán trách.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

“Nhanh lên, mình mắc quá!” Ngải Vi mơ màng ngờ ngác muốn cởi quần lót ra luôn. Lâm Dư Hi vội dìu cô ấy vào một ô cửa, đóng cửa lại, canh chừng ngoài cửa.

Vương Vận Kỳ nhìn Lâm Dư Hi trong gương, vẻ mặt của cô ta rất lạnh, nhưng trong mắt lại có ngọn lửa đang cháy.

Đám cưới bị Lâm Dư Hi gây chuyện, trong lòng cô ta liền nổi lên một cái gai. Nhưng sau khi kết hôn, Lý Thuần Nhất nghe lời cô ta răn rắp, chăm sóc, che chở đủ điều, cô ta chính là báu vật mà anh ta nâng niu trong lòng bàn tay. Cái gai đó cũng dần phai đi. Mãi cho đến hơn một năm trước, lúc đêm khuya, cô ta giật mình tỉnh giấc sau cơn ác mộng, nghe thấy Lý Thuần Nhất nói non một tiếng: Hi Hi. Hai chữ này càng làm cô ta khiếp sợ hơn cả cơn ác mộng kia.

Thế là cô ta cho người âm thầm điều tra Lý Thuần Nhất và Lâm Dư Hi. Mỗi ngày, Lý Thuần Nhất đi làm lúc 7 giờ, 8 giờ tan việc, sau khi tan ca thì về nhà. Ngoài những bữa tiệc xã giao cần thiết và những cuộc hẹn cô ta cần anh ta đi cùng, anh ta gần như không có tham dự bất cứ lời mời mọc nào của các bạn bè khác. Cho dù cô ta đặc biệt hẹn mấy người bạn tốt ra ngoài du lịch mấy ngày, quỹ đạo cuộc sống của Lý Thuần Nhất vẫn không thay đổi, chỉ tới lui giữa ba địa điểm: phòng làm việc, nhà, và nhà ba mẹ.

Cuộc sống của Lâm Dư Hi cũng đơn giản y như thế, hai điểm thành một đường thẳng, phòng khám và nhà. Điều tra mấy tháng trời, rốt cuộc Vương Vận Kỳ cũng tin tưởng, Lý Thuần Nhất và Lâm Dư Hi không có bất cứ quan hệ gì nữa.

Chỉ là, một câu nói mớ kia, đã trở thành một cái gai khác trong lòng Vương Vận Kỳ.

Vương Vận Kỳ rửa tay xong, không lau vào khăn giấy, hai tay vẩy vẩy, giọt nước bay sang chỗ Lâm Dư Hi, văng lên mặt cô, người cô.

Lâm Dư Hi nhú mày, nhìn cô ta chăm chăm.

Vương Vận Kỳ nói với bạn: “Sau này đừng đến mấy chỗ này nữa, thứ hỗn tạp gì cũng có.”

“Ấy dà, cái quán này trước kia còn có chút đẳng cấp, ai mà biết bây giờ lại trở nên low như vậy chứ.”

Hai người đẩy cửa đi ra. Ngọn lửa không tên trong lòng Lâm Dư Hi rất mãnh liệt, rất nóng. Cô đi về phía bồn rửa tay, vốc nước rửa mặt, một lần lại một lần..... Ngẩng đầu lên, nhìn thấy giọt nước từ trên mặt mình chảy xuống, lạnh lẽo.

Lâm Dư Hi điều Ngải Vi ra khỏi quán bar, đứng bên đường chờ taxi. Nhìn dòng xe tới lui không dứt trên đường, Lâm Dư Hi hơi ngẩn ra. Nhất định là do rượu còn rồi, đầu của cô nóng hằm hập, loạn cào cào, ở trong cái nơi phồn thịnh xa hoa đời này, đã làm cho cô lạc mất phương hướng rồi.

Một chiếc xe dừng lại trước mặt cô, cửa sổ xe hạ xuống, Chu Tử Chính ngồi trong xe: “Có cần đưa hai cô về một đoạn không?”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cùng Bệnh, Thương Nhau

Lâm Dư Hi đỡ Ngải Vi đã mê man vào trong xe, để cho cô ấy dựa vào vai mình ngủ.

“Cám ơn!”

“Đừng khách sáo, đưa bạn cô về nhà trước nhé!”

Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi chia ra ngồi cạnh hai bên cửa sổ, Ngải Vi ngủ rất thoải mái, vậy mà lại bắt đầu ngáy lên.

Lâm Dư Hi ngai ngừng mỉm cười: “Thật ngại quá! Hôm nay cô ấy uống nhiều quá rồi.”

“Không sao. Cô ấy chính là người hôm nay đến phòng khám tìm cô phải không!”

“Ừ! Cô ấy, thất tình rồi!”

“Khó trách lại kích động như thế.”

Lâm Dư Hi ho một cái: “Đúng rồi, anh đang uống thuốc đó, cố gắng uống ít thôi nhé.”

“Không uống bao nhiêu đâu, chỉ là xã giao giữa bạn bè, uống vài hớp thôi.”

“Ừm, vậy thì tốt!”

“Vốn chỉ là ôn chuyện cũ với mấy người bạn, lúc sau lại có mấy người phụ nữ không quen biết đi vào. Mấy mùi nước hoa đó xộc lên dữ quá, tôi cũng chịu không nổi nữa.”

“Ừm!”

“Các cô thường đến đây à?”

“Đây là lần đầu tiên tôi đến.”

Chu Tử Chính mỉm cười: “Rất ít khi thấy con gái mang giày thể thao đến quán bar đó!”

“Không mang giày thể thao thì không thể nào khiêng cô ấy về nhà được.”

Chu Tử Chính cười: “Thì ra là cô đến để bảo vệ người đẹp.”

Lâm Dư Hi mỉm cười không nói gì, liếc mắt nhìn Ngải Vi đang ngủ đến không biết gì. Phải đó! Bảo vệ con nhỏ ngu ngốc này đây.

Nhà của Ngải Vi không xa, đến cửa nhà lớn của cô ấy, người làm đã giúp đỡ diu cô ấy đi vào.

Lâm Dư Hi đứng ngoài xe, cúi đầu nói với Chu Tử Chính: “Cám ơn nhé. Nhà tôi cũng không xa, tôi đi bộ về là được rồi.”

“Đi bộ về? Đã trễ thế này rồi đấy!”

“Khu này an toàn lắm, tôi thường đi mà.”

Chu Tử Chính nhìn cô, đột nhiên mở cửa xe, bước ra.

“Dù sao tôi cũng muốn xả bớt hơi rượu, tôi cũng đi một chút vậy!”

“Hả?” Hai mắt Lâm Dư Hi trừng lên.

“Bên trái, hay bên phải?”

“Thực sự không cần đâu, tôi.....”

“Tôi muốn nói chuyện với cô một chút về bệnh của tôi.”

Như vậy, Lâm Dư Hi không còn lý do từ chối nữa, thế là hai người bước đi chậm rãi trên lối đi bộ, mà bên cạnh, vẫn có một chiếc xe chạy chậm theo sau.

“Bệnh của tôi sẽ tốt lên được chứ?”

“Thông thường mà nói, nếu như nguyên nhân chủ yếu là về mặt sinh lý, thì hoàn thành cả đợt điều trị, phần lớn tình trạng sẽ có chuyển biến tốt.”

“Vậy nguyên nhân tâm lý thì sao?”

“Cái này thì anh phải đi khám bác sĩ tâm lý rồi, tôi không giúp được.”

“Chẳng phải cô học qua tâm lý học sao?”

“Sao anh biết?” Lâm Dư Hi ngạc nhiên nhìn anh.

“Xin lỗi, bệnh của tôi nhạy cảm quá, hễ là bác sĩ chữa bệnh cho tôi, tôi đều sẽ điều tra rất kỹ càng.”

“Vậy anh Chu nên biết rằng, tôi chỉ học qua tâm lý học, chứ chưa từng học qua điều trị tâm lý, càng không có thực tập lâm sàng.”

“Bệnh của tôi đã 5 năm rồi, đã khám rất nhiều bác sĩ nổi tiếng, những phương pháp mà cô từng nghĩ tới, hay chưa từng nghĩ tới, tôi đều đã thử hết. Nếu đã như thế, tôi muốn thử cách khác xem sao.”

Lâm Dư Hi mím môi: “Anh Chu, trước giờ tôi chưa hề có kinh nghiệm về mặt này, trách nhiệm này nặng quá rồi.”

“Cô có!”

“Tôi có?”

“Cô đã trải qua nỗi đau của tôi!”

Bước chân của Lâm Dư Hi dừng lại, dường như nhịp tim của cô đã lỡ nửa nhịp.

“Tôi biết Vương Vận Kỳ, cũng biết Lý Thuần Nhất.”

Im lặng!

Chu Tử Chính đứng dưới bóng cây, lẳng lẳng nhìn cô: “Cô hiểu thế nào là bị phản bội, có lẽ, cô sẽ biết làm sao để giúp tôi thoát ra.”

Lâm Dư Hi khẽ cúi đầu xuống, phát hiện, thì ra cái bóng của mình cũng biến mất trong bóng cây. Cổ họng của cô run lên: “Xin lỗi, tôi không giúp được cho anh!”

Lâm Dư Hi nằm trên giường, lăn qua lăn lại không ngủ được. Cô ngồi dậy, uống một ngụm nước.

Cô đã trải qua nỗi đau của tôi.

Từng trải qua thì sao chứ? Một người vẫn còn lòng vòng trong vòng nước xoáy chưa bò lên được, mà muốn đi cứu vớt một người khác cũng đang ở trong vòng nước xoáy ư? Muốn ôm nhau chìm chung à?

Lâm Dư Hi thở dài một hơi thật sâu, cảm di động lên, thời gian vừa vùn vụt đến 3 giờ đúng. Di động rung lên một cái, một tin nhắn được gửi tới.

Làm Sao Đây: Mất ngủ rồi! Làm sao đây?

Lâm Dư Hi bật cười, đáp lại: Tôi cũng vậy, làm sao đây?

“Bác sĩ trung y cũng mất ngủ?”

“Bác sĩ trung y thì không được mất ngủ sao? Bác sĩ không được bệnh à?”

“Ý tôi không phải như thế. Trước giờ chưa từng nghe cô nói qua bị mất ngủ.”

“Đúng đó, chưa từng nói qua!” Không phải chưa từng thử qua.

“Sao thế? Có chuyện à?”

“Có một bệnh nhân muốn tôi điều trị tâm lý cho anh ta.”

“Điều trị tâm lý? Chẳng phải cô là bác sĩ trung y sao? Anh ta muốn vào nhà hàng món Trung ăn món Tây à?”

“Ha! Tôi cũng rất ngạc nhiên đấy!”

“Vi chuyện này mà mất ngủ sao?”

“Không phải!”

“Vậy thì vì cái gì?”

“Anh từng bị người ta phản bội chưa?”

“Có! Tôi cũng đã từng phản bội người khác.”

“Đều là người có chuyện xưa cả.”

“Tôi đã bán đứng linh hồn!”

Ngón tay gõ trên di động của Lâm Dư Hi thoáng dừng lại một giây, mới gõ tiếp: “Nửa đêm, 3 giờ, thế này cũng kích thích quá rồi đó.”

“Cô cảm thấy tôi đang nói đùa à?”

“Tôi không biết. Tôi không biết anh, anh cũng đâu biết tôi.”

“Tôi đã phản bội người phụ nữ tôi yêu nhất. Cả đời này cô ấy cũng không thể nào tha thứ cho tôi.”

“Vậy thì anh bỏ cuộc đi! Tìm một người phụ nữ tiếp theo mà anh yêu nhất ấy!”

“Nếu không có thì sao?”

“Vậy anh muốn thế nào? Người phản bội là anh, muốn hối hận cũng là anh?”

“Không muốn thế nào cả! Cho nên, mất ngủ rồi.”

“Thôi bỏ đi! Nếu đã sai rồi, lại không cứu vãn được, thì chôn vùi quá khứ đi, trân trọng người trước mắt cho thật tốt. Làm cho người phụ nữ còn lại hạnh phúc cũng là một kiểu chuộc lỗi đấy.”

“Nếu như, làm không được thì sao?”

“Vậy thì anh tiếp tục mất ngủ đi!”

“Ha ha!”

“Muốn ngủ tiếp rồi đây!”

“Mơ đẹp!”

“Ha ha!”

Lâm Dư Hi khóa điện thoại, nằm lên giường. Lại là một kẻ trong vòng nước xoáy.

Lâm Dư Hi ngủ một giấc tỉnh dậy, nhìn đồng hồ treo tường, 10 giờ.

Cô đi ra ngoài phòng, trên bàn com để lại một tờ giấy nhắn: Hi, hôm nay con nghỉ một ngày đi giải sầu với Tiểu Ngải đi. Ba

Nghỉ một ngày? Phòng khám mở cửa từ thứ hai đến thứ bảy, trải qua 3 năm, hình như cô chưa từng nghỉ phép bao giờ.

Lâm Dư Hi đi vào phòng tắm, ở trong gương nhìn thấy quầng thâm dưới mắt. Cô xoa xoa, không thể nào biến mất được. Mắt ngủ, thật là tổn thương quá mà! Phụ nữ ấy à, chịu không nổi tổn thương đâu!

Lâm Dư Hi ăn sáng xong, mở ti vi lên xem tin tức, không bao lâu, cuộc gọi của Ngải Vi cũng đến.

“Hôm nay đi shopping với mình.” Đây là giọng nói vẫn chưa tỉnh ngủ.

Lâm Dư Hi nhìn đồng hồ: “Mới 11 giờ mà cậu dậy rồi à?”

“Chưa dậy, hẹn trước thôi. Mình ngủ thêm chút nữa, dậy rồi gọi lại cho cậu.”

Điện thoại cúp rồi. Lâm Dư Hi im lặng cười một tiếng, bắt đầu đi lác đầu. Ánh mắt của cô nhìn lướt qua tạp chí ở trên bàn, suy nghĩ một lát, mở vi tính ra, gõ “Chu Từ Chính, tai nạn xe” vào khung tìm kiếm.

Say rượu lái xe, chủ tịch tập đoàn Thiên Cương – Chu Từ Chính bị nguy hiểm đến tính mạng.

5 năm trước, lúc rẽ khúc cua chiếc xe đua của Chu Từ Chính lái với tốc độ cao đụng vào một gốc cây, may mà xe anh đụng vào không bao lâu đã được người ta kéo ra khỏi xe, anh được cứu ra không đến 1 phút, thì chiếc xe liền nổ tung.

Sau đó, cô gõ vào “Chu Từ Chính, vợ”, xuất hiện những hình ảnh Chu Từ Chính cùng vợ chưa cưới Trình Tuyền tham dự các bữa yến tiệc. Chu Từ Chính khẽ ôm eo cô ấy, hai người nhìn vào ống kính tươi cười trông rất xứng đôi. Trai tài gái sắc, trời đất tác hợp, chính là như thế này đây. Thì ra, anh từng có vợ chưa cưới, sau đó đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Thế là, cô tìm tòi về Trình Tuyền, gia tộc hiển hách, cô gái tài năng từ Havard, nghệ sĩ diễn tấu violin. Chỉ là khoảng hơn 4 năm trước, cô ấy đã kết hôn với Hứa Nặc – cậu ba của một gia tộc lớn khác. Vợ chưa cưới bỏ chạy ư?

Hứa Nặc? Lâm Dư Hi tiếp tục tìm kiếm, trên màn hình xuất hiện hình ảnh Chu Từ Chính và Hứa Nặc cùng tham gia marathon vào 10 năm trước. Hai người khoác vai nhau, mồ hôi đầm đìa, trong nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, những giọt mồ hôi như toát ra ánh sáng thanh xuân.

Thì ra là vậy, bị anh em cướp vợ chưa cưới đi mất!

Cô đã trải qua nỗi đau của tôi. Có lẽ là vậy! Nhưng mà, cho dù là cùng bệnh, cũng không cần phải thương nhau.

Bữa trà muộn* này là bữa ăn đầu tiên của Ngải Vi trong ngày hôm nay. Cô ấy cắn một miếng bánh kem: “Chút nữa đi mua nhẫn với mình, ba mình tặng quà sinh nhật.” (*Nguyên văn là high tea – trà muộn: phục vụ vào khoảng 17h-19h, kết hợp giữa trà chiều và bữa tối, có cả món ngọt và món mặn.)

Lâm Dư Hi không thích đồ ngọt, chọn một miếng sandwich: “Cậu có nhiều nhẫn lắm rồi đó!”

“28 tuổi, hôm nay mình phải chọn một chiếc nhẫn kim cương 8 carat. Hay là, tặng cậu một chiếc để làm đồ cưới cho tương lai nhé?”

“Được! Mình muốn cái 28 carat ấy.”

“Ác quá đi!” Ngải Vi lừam cô một cái, lấy một cái bánh trứng: “Đúng rồi, bệnh nhân hôm qua của cậu là ai thế? Mình có biết không?”

“Cậu biết là mình sẽ không nói mà.”

“Hừ! Sớm muộn gì mình cũng biết thôi.”

“Cậu biết thì sao nào?”

“Nhiều chuyện chứ gì.”

Lâm Dư Hi trừng cô ấy một cái: “Những người đó đều là bệnh nhân, đừng lấy bệnh của người ta ra làm trò giải trí.”

Ngải Vi gờ tay làm lễ: “Tuân lệnh, thánh mẫu!”

Ngải Vi dắt Lâm Dư Hi đi vào một cửa tiệm trang sức cao cấp, Lâm Dư Hi chau mày: “Tiệm này giá mắc lắm đấy, cậu thật sự muốn vào đây mua à?”

“Chỉ vào xem thôi, thiết kế ở đây rất đặc biệt!”

“Ba cậu có cho cậu con số dự toán không?” Cho dù là người ngoài nghề như Lâm Dư Hi, cũng biết trang sức của tiệm này đều từ triệu trở lên.

“500 ngàn.” Trong mắt người bình thường thì đây là con số trên trời, nhưng trong cái tiệm này thì cũng chỉ là một hạt cát mà thôi.

Ngài Vi lấy từng chiếc nhẫn ở trước mặt đeo thử, mỗi chiếc lại hỏi: Chiếc nào đẹp.

Lâm Dur Hi cảm thấy bị châu báu ở đây chớp lóe làm cho hoa cả mắt, trước mặt chỉ có những tia sáng khiến cô lóa mắt.

“Anh Chu!”

Lâm Dur Hi xoay người lại, lúc nhìn thấy Chu Tử Chính, hai người đều có chút kinh ngạc. Tổng Thành Trạch đi theo bên cạnh Chu Tử Chính âm thầm gật đầu với Lâm Dur Hi, coi như là đã chào hỏi.

“Anh Chu, đồng hồ đeo tay anh đặt làm đã xong rồi ạ, mời bên này!” Lúc nhân viên cửa tiệm dắt Chu Tử Chính vào phòng VIP, Lâm Dur Hi xoay người, trông thấy gương mặt ngạc nhiên của Ngài Vi.

“Người hôm qua, là anh ta?” Trên mặt Ngài Vi đầy vẻ hưng phấn không thể tin được. Dĩ nhiên cô ấy nhận ra Tổng Thành Trạch đã cản đường của cô ấy.

“Không thể trả lời!”

Ngài Vi nhìn không được con sâu nhiều chuyện găm cắn, khiến cho trong lòng ngứa ngáy không chịu nổi, cô ấy lướt đến bên tai Lâm Dur Hi: “Anh ta cũng là dạng đó hả?”

“Không thể trả lời!”

Ngài Vi cười xấu xa: “Không phủ nhận tức là thừa nhận.”

Về mặt của Lâm Dur Hi trầm xuống: “Ngài Vi, đừng hỏi nữa.”

Nụ cười trên mặt Ngài Vi cứng lại, một giây sau, ầm ụt nói: “Được rồi! Đùa một chút thôi mà, làm gì mà nghiêm túc vậy chứ!” Ánh mắt lại quay trở về quầy thủy tinh chớp lóe chói mắt, nhìn tới nhìn lui.

“Cô Ngài, chiếc này vừa vặn là 8 carat mà cô cần, còn là DF hoàn mỹ nhất nữa đấy.”

Ngài Vi so tới so lui trên dưới trái phải, gật đầu tán thưởng: “Không tồi!”

“Đúng đó! Mua nhẫn kim cương khó được nhất là mua vừa ý mình. Chiếc nhẫn kim cương hoàn mỹ như thế, lại vừa đúng 8 carat, gặp được mà cầu không được đâu!”

Hai mắt Ngài Vi sáng rỡ như nở hoa: “Phải, đẹp thật đấy!”

“Không mắc đâu, chỉ 4 triệu thôi.”

Nụ cười trên mặt Ngài Vi lại cứng lại nữa rồi, cộng thêm bổ sung một câu trong lòng: Mẹ nó!

Lâm Dur Hi trêu chọc nhìn cô ấy, cực kỳ tán thành gật đầu: “Đúng đó, không mắc đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cô Nói Cái Gì?

Ngài Vi trả lại cho cô một cái liếc mắt, khụ khụ hai tiếng: “Thực ra, con người không ai hoàn hảo, kim cương cần gì phải hoàn mỹ thế chứ?” Lúc nói chuyện, lặng lẽ tháo chiếc nhẫn ra.

Nét mặt của nhân viên tiệm hơi thay đổi, vẫn cười làm lạnh hỏi: “Xin hỏi cô Ngài muốn kim cương cấp nào? Chỗ chúng tôi đây chuyên về hoàn mỹ, không hoàn mỹ thì hơi khó tìm.”

“Mua không nổi mà còn dám đi vào để mất mặt à?”

Lâm Dur Hi và Ngài Vi quay đầu lại, thấy Vương Vận Kỳ với bạn đi vào tiệm, gương mặt tinh tế, quần áo đắt tiền, vẻ cao ngạo trời cho, giống như hai con công vênh vào tự đắc.

Ngài Vi tức giận: “Ai mua không nổi chứ?”

Wang Yun Ky lạnh lùng nhìn lướt qua hai cô một cái: “Ai mất mặt thì tôi nói người đó.”

Nhân viên trong tiệm lên đón tiếp: “Chị Lý, chiếc nhẫn chị đặt làm đã đến rồi ạ.”

Vương Vận Kỳ chế giễu than trách: “Tuy tiệm mấy người mở cửa làm ăn, nhưng tốt xấu gì cũng là cửa hiệu cao cấp trên thế giới, cũng không thể nào để cho người khác mò mẫm lẫn lộn trong tiệm lâu như vậy chứ, mất hết đẳng cấp!”

“Phải đó, đến đây tìm kim cương không hoàn mỹ, mất mặt chết đi thôi.” Bạn của Vương Vận Kỳ hòa theo, “Nhưng mà, chính là có quá nhiều người thích phòng má làm người mập ấy.”

Lâm Dư Hi đứng lên: “Chúng tôi mua không nổi, cũng không muốn mua!” Giọng nói không cao không thấp, không nặng không nhẹ, không kiêu ngạo không tự ti. Cô xoay người, nhìn sang Vương Vận Kỳ, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Giống như đi sở thú vậy, đơn thuần chỉ là tham quan thôi! Vào đó chẳng qua chỉ muốn xem xem động vật trong kia kiêu cạo tự cao, vênh vảo thế nào, chê người ta mất mặt thế này, chê không có đẳng cấp thế kia, nhưng lại không biết thì ra mình đang bị nhốt trong lồng, còn há hê vênh vang mà lên mặt.”

Vương Vận Kỳ trừng mắt: “Cô nói cái gì?”

Lâm Dư Hi lạnh lùng nhìn thẳng vào cô ta: “Tôi nói tiếng người, cô nghe không hiểu à?”

Lâm Dư Hi thấy tình hình không ổn, vội đi tới, ngăn giữa hai người sắp nổi lửa lên: “Chị Lý, mời bên này.”

Vương Vận Kỳ hừ lạnh một tiếng: “Loser!” Đi theo nhân viên tiệm vào phòng VIP.

Ngài Vi kéo tay Lâm Dư Hi, ngăn cao đầu bước ra khỏi tiệm trang sức. Chu Tử Chính vừa từ trong phòng đi ra đúng lúc nhìn thấy một màn này, trong mắt nổi lên một nét cười rất nhẹ. Cô gái nhìn có vẻ dịu dàng ở trước mắt, một khi phản kích lên, giống y như cây kim mà cô đặt châm xuống vậy, lượng sức thích hợp, đâm thẳng vào huyết.

Ngài Vi vừa kinh ngạc vừa hưng phấn: “Wow, Hi Hi, hôm nay cậu bơm thuốc kích thích hả? Cậu nhìn thấy đáng vẻ của Vương Vận Kỳ không? Bị cậu làm cho ghen đến sắc mặt cũng thay đổi luôn.”

Về mặt của Lâm Dư Hi thản nhiên: “Sau này vẫn là đừng đến những chỗ thế này nữa, lãng phí thời gian của mình, cũng phí phạm thời gian của người khác.”

“Xì, nó mở ra để làm ăn, thì mình có thể đi vào. Có giờ thì viết lên ‘gia tài không đủ 100 triệu, nghiêm cấm vào trong’ đi.”

Lâm Dư Hi không rồi hơi mà nhìn cô một cái: “Chúng ta có thể về với nhân gian chưa?”

“Được rồi, được rồi! Đi xem phim đi, tên là gì ấy nhỉ: Cút ngay! Đàn ông cận bã. Nghe nói là mắc cười lắm đó.”

“Tùy tiện đi!”

“Xem xong thì đi ăn tối nhé. Cậu muốn ăn gì?”

“Mì cá viên!”

Ngài Vi tròn trố mắt: “Cậu có chán không thế! Ngàn năm không đổi!”

“Cho một tô mì cá viên.” Lý Thuần Nhất ngồi xuống một cái bàn tròn.

7 giờ, anh ta lấy di động ra, mở QQ, ảnh đại diện của cô là một tấm ảnh phong cảnh mặt trời mọc, hơn ba năm nay vẫn luôn không đổi.

Mì cá viên nóng hổi đặt ở trước mặt anh ta, anh ta chụp lại, gửi đi.

“Mì cá viên chị Hoa, siêu ngon!”

“Này, cùng gu thường thức! Tôi cũng cực kỳ thích mì cá viên của tiệm đó đấy.”

Lý Thuần Nhất khẽ cười, chỉ là nụ cười chưa đến khóe miệng đã biến mất rồi.

Đối diện anh ta là một đôi tình nhân trẻ, gấp đồ ăn trong tô, đút vào miệng đối phương như đang ở chốn không người. Vào lúc này, mặc cho bên ngoài ồn ào chen chúc, trong mắt hai người họ chỉ có nhau.

“Thuần Nhất, mì cá viên tiệm này cực kỳ ngon đó!”

“Anh thật sự không hiểu, chỉ là một tô mì cá viên thôi mà, có khác biệt gì lớn sao?”

“Đi nhiên rồi, anh cắn một miếng đi.” Cô gấp một viên cá viên lên, đút vào miệng anh ta, anh ta cắn một miếng, cô nhìn anh ta cười nói: “Có cảm giác thịt cá viên đang đàn hồi trong miệng không, càng cắn càng có cảm giác.”

Anh ta nhú mồm, tỉ mỉ nhai cắn, sau khi nuốt xuống, đột nhiên kéo cô vào lòng, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, hôn mạnh lên môi cô một cái: “Vẫn là cái này có vẻ đàn hồi hơn, càng hôn càng có cảm giác.”

Cô xấu hổ đỏ mặt, néo cánh tay của anh, thấp giọng gằn lên: “Lý Thuần Nhất!”

Nhìn cô xấu hổ ngượng ngùng, Lý Thuần Nhất bật cười. Khoảnh khắc đó, cả thế giới như thu nhỏ vào trong bốn con mắt, trong đó chỉ có cô và anh ta.

Lý Thuần Nhất hoàn hồn, cầm đĩa lên, gấp một viên cá viên bỏ vào miệng, thịt cá vẫn đàn hồi trong miệng, thực sự rất có cảm giác. Chỉ là, anh ta cảm nhận được có một chút đắng chất quanh quẩn trong khoang miệng.

Một cái di động khác của anh ta rung lên, Lý Thuần Nhất cầm lên mở ra: Ông xã, mấy giờ về đến nhà thế?

Tay của Lý Thuần Nhất siết lại, để di động xuống, há miệng to ăn mì. Một đồng hồ ăn ào ạt vào bụng, lấp đầy lồng ngực của anh ta.

Lý Thuần Nhất ra khỏi tiệm mì. Trên đường đi, dòng xe nối liền không dứt kéo ra từng luồng sáng mê ly. Bất kể là sang trái, hay phải, chỉ có thể đi về phía trước, không có đường lui. Không đúng! Ở chỗ không xa, có một chiếc xe đi nhầm hướng đang U-turn. Mắt anh ta sáng lên, có thể quay đầu lại mà, phải không? Vẫn có cơ hội quay đầu lại mà, phải không?

Lý Thuần Nhất lấy di động ra, trả lời: “Còn đang họp với khách hàng, đừng chờ anh!”

8 giờ rưỡi sáng, Chu Từ Chính đến phòng khám đúng giờ, vừa mở cửa ra, mùi thơm của bánh trứng chiên bay tới.

“Woa, thơm quá!” Mũi của Tổng Thành Trạch hít hít, sau đó cái bụng quang minh chính đại vang lên tiếng ọc ọc.

Tổng Thành Trạch khụ khụ hai tiếng: “Ngai quá, chưa ăn sáng.”

Lâm Dư Hi lấy cái đĩa trên bàn, trên đó còn có hai miếng bánh trứng chiên: “Không chê thì có thể ăn hai miếng bánh này, tôi tự làm đấy.”

Tổng Thành Trạch vội nhận lấy: “Sao có thể chê chứ, cảm ơn!”

Chu Từ Chính nhìn anh ta mặt mồm hơn hờ ăn bánh trứng chiên, thế mà lại không nhận được nuốt nước miếng.

“Bác sĩ Lâm, cô làm bánh này ngon quá đi.”

Lâm Dư Hi rót cho anh ta một ly đậu nành: “Uống ly sữa đậu nành đi.”

Tổng Thành Trạch uống một ngụm: “Woa, thơm ngon nguyên chất nha! Cũng là bác sĩ Lâm làm hả?”

“Ừ, cũng không khó!”

Tổng Thành Trạch cười đến mức hai mắt hí thành đường chỉ: “Tay nghề của cô tốt thật đấy!” Làm vợ càng tốt hơn nữa!

Chu Từ Chính hơi hột nhìn lướt qua anh ta một cái, đi vào trong phòng che rèm. Thơm ngon nguyên chất? Từ khi nào trở nên vẩn vơ như vậy rồi?

Lâm Dư Hi châm cứu cho Chu Từ Chính như thường lệ, sau khi châm cứu xong, Chu Từ Chính hỏi: “Đề nghị tối hôm trước của tôi, cô suy nghĩ thế nào rồi?”

Lâm Dư Hi hơi giật mình. Chẳng phải cô đã từ chối rồi sao?

“Trực giác của tôi cảm thấy cô sẽ suy nghĩ lại.”

“Anh Chu, tôi thật sự không có kinh nghiệm, e là không giúp được gì rồi.” Lâm Dư Hi đối diện với ánh mắt của Chu Từ Chính, trông mắt của anh rất đen, rất sáng, cô nhìn thấy chính mình ở trong đó.

Chu Từ Chính vẫn lẳng lẳng nhìn cô, trong mắt có một cảm xúc vô danh đang chuyển động, giống như kiên trì, như chờ mong.

Lâm Dư Hi âm thầm thở ra một hơi: “Anh để tôi suy nghĩ thêm đi.”

“Được!”

Lâm Dư Hi đi ra, Tống Thành Trạch cười với cô: “Bác sĩ Lâm, có thể bắt mạch giúp tôi được không? Xem có cần điều chỉnh sức khỏe hay không?”

“Được!”

Tống Thành Trạch giờ tay ra, ngón tay của Lâm Dư Hi đặt lên.

Tống Thành Trạch hỏi: “Mấy ngày nay tôi đã uống nước nhiều rồi, không có nín tiểu nữa, cái đó, sẽ không sao chứ!”

“Anh có thử qua chưa?”

“Có chứ!” Đột nhiên hai mắt của Tống Thành Trạch trừng lớn lên, vội giải thích, “Ý tôi là, có thử rồi, nhưng mà, không có... thử với người khác.”

Lâm Dư Hi thân nhiên hỏi: “Thử dăm?”

Trán Tống Thành Trạch đỏ đầy mồ hôi: “Phải.....”

“Thuận lợi?”

Tống Thành Trạch kiên định gật đầu: “Vô cùng thuận lợi.”

“Vậy hẳn là không có vấn đề gì đâu. Nhưng mà mọi chuyện nên có chừng mực thôi, đừng nhiều quá.”

Tống Thành Trạch nuốt nước miếng: “Mỗi ngày một lần có tính là ổn không?”

“Với tuổi tác của anh, coi như bình thường. Nhưng anh hơi nóng trong người đấy, mỗi ngày có thể uống chút canh đậu xanh.”

“Khụ khụ, tôi thực sự rất bình thường. Độc thân hai năm rồi, không có sở thích không lành mạnh, công việc ổn định có tương lai, chỉ là không biết nấu ăn cho lắm, vẫn luôn ăn ở bên ngoài, nên dễ nóng trong người.”

Lâm Dư Hi ừ một tiếng, cúi đầu viết trên thẻ bệnh án.

“Ồ, cái này, tôi nghe nói có bộ phim tên là, Cút ngay! Đàn ông cận bã, khá hài hước.....”

“Ừ, hài lắm, tôi xem qua rồi.”

“Ồ! Vậy ‘Thời kỳ thiếu niên của tôi’ thì sao?”

“Bộ này thì chưa xem qua.”

“Ồ, đúng lúc tôi có vé.....”

Tay viết chữ của Lâm Dư Hi dừng lại, lúc vẫn đang suy nghĩ từ chối thế nào, thì tiếng chuông cửa vang lên. Lâm Dư Hi vội đi ra mở cửa, bên ngoài là một người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi.

“Bây giờ vẫn chưa đến giờ khám bệnh.”

Người đàn ông ôm bụng, có vẻ như rất đau đớn: “Vậy tôi có thể vào trong chờ không? Bụng tôi đau quá.”

“Bụng của anh đau quá thì tốt nhất đi bệnh viện đi, ở đây không trị bệnh nặng cấp cứu được.”

“Tôi cũng đã đến đây rồi, cô cứ để cho tôi vào khám một chút đi!” Người đàn ông muốn đẩy cửa đi vào.

“Anh này, anh vẫn nên đến bệnh viện đi!” Lâm Dư Hi canh giữ ngoài cửa, kiên trì không lùi bước.

Người đàn ông khom người xuống, đau đớn rên rĩ, Lâm Dư Hi vội đỡ hắn: “Có cần gọi xe cấp cứu dìu anh không?”

Cả người của người đàn ông đột nhiên dựng về phía trước, Lâm Dư Hi không kịp đề phòng bị đẩy ra. Người đàn ông lấy đà đi động ra, xông về phía phòng che rèm, lúc muốn mở rèm ra, tay của hắn bị người ta níu lại, dùng sức kéo ra ngoài. Người đàn ông nhìn lại, thế mà lại là Lâm Dư Hi đã bị hắn đẩy ra. Lâm Dư Hi cong chân lên, dùng đầu gối đập mạnh vào phía sau chân của hắn ta, chân của anh ta chột mềm nhũn, cả người quỵ mọp trên đất. Ngay lúc này, Tống Thành Trạch nhào tới, đỡ người đàn ông đó xuống đất.

Lâm Dư Hi giật di động trên tay hắn ta để kiểm tra, bên trong vẫn chưa có hình chụp được Chu Từ Chính.

Tống Thành Trạch vận tay của hắn ta ra sau, giọng hung dữ: “Mẹ nó chứ, mày đánh đấm với phụ nữ nữa hả.”

Người đàn ông bị anh ta vận đến la toáng lên ây da da.

Tống Thành Trạch nhìn Lâm Dư Hi: “Cô không sao chứ?”

“Không sao!”

Tổng Thành Trạch lấy bóp tiền trong túi hắn ra, ném cho Lâm Dư Hi: “Xem xem hắn là ai?”

Lâm Dư Hi lấy một tấm thẻ nhân viên trong bóp hắn ra: “Anh là chó săn của tạp chí Tam Châu?”

Tổng Thành Trạch kéo người đàn ông đó lên, ánh mắt lướt qua, nhìn thấy vết máu trên vai Lâm Dư Hi: “Bác sĩ Lâm, vai cô bị thương hả?”

Lúc Lâm Dư Hi bị hắn đẩy ra, đúng lúc vai quẹt qua giá gỗ trên tường.

Một tay Tổng Thành Trạch đánh vào đầu người đàn ông: “Con mẹ nó, chó săn cũng có đạo nghĩa của chó săn, mày chụp lén thì chụp lén đi, lại còn dám thô lỗ đánh người. Tao nói cho mày biết, mày cũng đừng mong lẫn lộn trong nghề này tiếp nữa.”

Lâm Dư Hi vội nói: “Thôi bỏ đi! Hắn ta cũng đâu chụp được hình, vai tôi chỉ bị quẹt nhẹ mà thôi, chuyện nhỏ. Đừng làm tuyệt tình như thế.”

Người đàn ông van xin: “Anh hai à, trong nhà tôi còn có vợ con phải nuôi nữa! Anh làm việc tốt, tha cho tôi lần này đi!”

Trong phòng che rèm vang lên tiếng nói lạnh lùng của Chu Từ Chính: “Anh trở về nói với xã trưởng của anh. Lúc trước mấy người chụp lén, là tôi mặc cho mấy người chụp. Từ hôm nay trở đi, mấy người còn dám chụp lén tôi một tấm nào nữa, thì tạp chí Tam Châu sẽ biến mất.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Điều Trị Tâm Lý

“Xin lỗi, chủ tịch Chu! Biết rồi ạ!” Người đàn ông khúm núm.

“Cúi người xin lỗi bác sĩ Lâm.”

Người đàn ông vội cúi người với Lâm Dư Hi: “Bác sĩ Lâm, xin lỗi!”

“Cút!” Tổng Thành Trạch quát lên.

Sau khi người đàn ông chán nản chạy đi, Tổng Thành Trạch đến gần Lâm Dư Hi, tỉ mỉ nhìn vai của cô: “Có cần đến bệnh viện khám không?”

Lâm Dư Hi bật cười: “Không cần đâu, thật sự chỉ là chuyện nhỏ thôi. Chờ chút nữa ba tôi đến, ông ấy giúp tôi xử lý một chút là được.”

Lâm Dư Hi vén rèm đi vào: “Sau này lúc các anh đến, tốt nhất là đổi một chiếc xe khiêm tốn một chút đi.”

Chu Từ Chính nhìn cô, vẻ mặt có chút nặng nề: “Xin lỗi!”

“Không có gì.” Lâm Dư Hi nhìn đồng hồ, rút kim châm ra cho anh.

Tổng Thành Trạch ở ngoài rèm hỏi: “Bác sĩ Lâm, cô từng học võ hả?”

“Học qua Vịnh Xuân mấy năm.”

“Hèn gì vừa ra tay đã quật ngã gã đàn ông kia rồi.”

“Chuyện nhỏ thôi.”

“Thời buổi này, con gái học chút võ phòng thân cũng tốt lắm.” Tổng Thành Trạch há miệng cười. Xinh đẹp, y thuật giỏi, bếp núc giỏi, võ nghệ cũng giỏi, còn tốt bụng nữa chứ, chắc chắn, làm vợ là tốt nhất!

Chu Từ Chính mặc quần áo xong thì đi ra, ánh mắt rơi vào vết máu trên áo blu trắng của Lâm Dư Hi. Không nhiều, chỉ một chút thôi, nhưng đã đủ chói mắt rồi.

Lâm Dư Hi lấy thuốc đã phối xong ra: “Đây là thuốc của 3 ngày. Ba ngày sau, buổi sáng lại đến đây.”

“Tin tức tôi đến đây khám bệnh đã truyền ra ngoài rồi, tôi đến đây nữa, thì phòng khám này sẽ gặp phiền phức đấy.”

Lâm Dư Hi hơi sững sốt: “Ý anh là?”

“Cô, có thể khám bệnh bên ngoài không?”

“Ý anh là, đến nhà anh?”

Chu Từ Chính gật đầu: “Thời gian, phí khám bệnh tùy cô đặt ra. Tôi có thể cho xe đến đón cô.”

Về mặt của Tống Thành Trạch thoáng thay đổi một chút xíu. Anh ta hơi cúi đầu xuống, khóe môi khẽ nhếch lên, nổi lên chút ý cười nhàn nhạt, trong đó có chút nuối tiếc và tiếc thương.

Lâm Dư Hi suy nghĩ cẩn thận một chút: “Được thôi! Vậy thì 9 giờ sáng mỗi thứ hai, thứ năm, tôi đến nhà anh.”

Chu Từ Chính ngồi vào xe, Tống Thành Trạch nhìn anh qua kính chiếu hậu: “Chủ tịch Chu, chuyện của đội chó săn giải quyết thế nào?”

“Hủy bỏ tất cả quảng cáo trên tạp chí Tam Châu.”

“Rõ! Trước kia, chủ tịch Chu nể mặt tạp chí bọn họ, cho bọn họ com ăn, bọn họ càng ăn càng có mùi vị, nhưng càng ăn lại càng không có chừng mực.”

“Thông báo cho các tạp chí lớn, từ nay về sau, tôi không cho phép chụp lên nữa.”

“Được ạ!”

“Trạch, cậu theo tôi bao lâu rồi?”

“7 năm, 3 tháng, lẻ 10 ngày.”

“Hôm đó tôi đụng xe, nếu như không phải cậu kéo tôi ra trước, thì tôi đã chết rồi.”

“Chủ tịch Chu, anh đừng nói vậy. Hôm đó anh uống say rồi, tôi vốn nên liều mạng cũng không để anh lái xe.”

“Bất kể thế nào, thì mạng của tôi cũng là do cậu cứu về.” Chu Từ Chính nhìn những tòa nhà cao tầng bay lướt qua ngoài cửa sổ xe: “Cậu có ý với Lâm Dư Hi?”

Tống Thành Trạch ha ha hai tiếng: “Tôi cũng đã 30 rồi, cảm thấy cô ấy rất tốt, rất thích hợp làm vợ.”

“5 năm nay, tất cả cảm giác của tôi đều mất hết. Tôi từng nghĩ rằng, cả đời này cũng không thể tìm về. Nhưng, có một người con gái có thể làm cho tôi nổi lên một chút cảm giác.”

Lần đầu tiên, ở trước mặt phụ nữ anh lại thẳng thắn vô tư như thế, tuy không liên quan đến dục vọng, lại nảy sinh cảm giác, trong lòng, trên cơ thể, rất khẽ thôi, nhưng lại rất chân thật! Trong số phụ nữ anh từng gặp, vẻ đẹp của cô không là gì cả, nhưng cô có một đôi mắt trong suốt nhất, trong mắt cô, anh nhìn thấy vẻ yên bình và nhân hạ, và một phần ấm áp mà anh mất đi đã lâu.

Lúc vừa nghe thấy Chu Từ Chính muốn Lâm Dư Hi đến nhà anh khám bệnh, thì trong lòng Tống Thành Trạch đã hiểu rồi. 5 năm nay, kể từ khi xảy ra tai nạn xe, Chu Từ Chính không để cho người phụ nữ nào bước vào cửa của nhà anh nữa.

“Tôi cần cô ấy!”

Trái tim của Tống Thành Trạch run lên. Đi theo Chu Từ Chính lâu như thế, đây là lần đầu tiên anh nói ra câu như vậy, mơ hồ, lộ ra chút khẩn cầu.

Tống Thành Trạch dứt khoát gật đầu: “Hiểu rồi! Chủ tịch Chu, tôi chỉ có một chút thiện cảm với cô ấy thôi, xoay người đi thì hết rồi.”

“Cám ơn!”

“Chủ tịch Chu, hi vọng cô ấy có thể giúp anh sớm khỏe lên.”

Tôi cũng vậy! Chu Từ Chính nhớ đến đôi mắt trong suốt của cô, đôi mắt của một bác sĩ.

8 giờ rưỡi sáng, Lâm Dư Hi đi xuống lầu, một chiếc xe đã đợi ở dưới rồi. Chiếc xe chạy về phía đỉnh núi, ánh mặt trời rọi vào biệt thự trên đỉnh núi, giống như là ánh sáng vụn đang chớp nháy. Cổng lớn từ từ mở ra, chiếc xe chạy vào một vườn hoa, vòng qua hồ phun nước ở giữa, dừng lại trước cửa chính của biệt thự.

Đi vào trong biệt thự, thiết kế vô cùng đơn giản, gọn gàng, không có vẻ xa hoa lộng lẫy như biệt thự sang trọng trong ấn tượng, ngược lại lộ ra vẻ cổ điển thanh nhã nhàn nhạt. Bên cạnh phòng khách là một dãy cửa sổ thủy tinh rộng lớn, thu hết phong cảnh ngoài cửa sổ vào mắt. Bầu trời mênh mông, ngọn núi xanh biếc, cảnh biển phồn hoa và thành phố nhộn nhịp, đan xen vào nhau tạo thành một phong cảnh rực rỡ đặc sắc. Từ trên cao nhìn xuống nhân

gian, trong lòng nổi lên vinh dự của kẻ quân lâm thiên hạ, hay là càng ở trên cao thì càng lạnh lẽo đây?

Một bên khác của phòng khách là mặt tường lớn bằng đá cẩm thạch, trên tường treo một bức tranh sơn dầu. Lâm Dur Hi đi đến gần nhìn tỉ mỉ, trong bức tranh, một người phụ nữ trần nửa người đang ngồi trước gương chỉnh trang đầu tóc.

“Bức tranh này tên là Đứng trước tâm hồn Devan Psyché, là tác phẩm của Morisot Berthe vào năm 1890.” Chu Tử Chính bước xuống từ tầng trên. Anh mặc đồ thường, bốt đi về lạnh lùng và xa cách của lúc mặc âu phục.

“Ồ!” Lâm Dur Hi cười nhạt, “Tôi không hiểu.”

“Tôi cũng không hiểu, là mẹ tôi mua đấy. Bà nói, đứng trước tâm hồn, bất cứ ai cũng không thể giả tạo được. Vậy nên, tôi lấy ra treo ở đây, để nhắc nhở mình.”

Lâm Dur Hi gật đầu: “Bà Chu nhìn xa trông rộng quá.”

“Bà đã qua đời mười năm trước rồi, bệnh ung thư.”

Trong lòng Lâm Dur Hi rung lên: “Tôi xin lỗi.”

“Tôi cũng xin lỗi, bà và mẹ cô mất cùng năm đấy, cũng là ung thư phổi.”

Trong mắt Lâm Dur Hi hiện lên chút buồn bã. Lại một lần nữa, cùng một nỗi đau.

“Đã ăn sáng chưa?”

Lâm Dur Hi hoàn hồn lại: “Ăn rồi. Châm cứu ở đâu thế?”

“Vào phòng tôi đi!”

Lâm Dur Hi đi theo anh lên lầu hai. Phòng của anh lấy màu vàng nhạt làm chủ đạo, chần đệm màu trắng gạo, thảm màu cà phê nhạt, đơn giản, thanh lịch.

Lâm Dur Hi lấy áo blu trắng trong túi ra, mặc vào, rồi lấy ra các dụng cụ để trên bàn. Đeo bao tay và khẩu trang vào, lúc xoay người lại, Chu Tử Chính đã khỏa thân đứng trước mặt cô.

Lúc trước khám cho anh đều là nằm xuống, hôm nay nhìn thẳng anh đứng trước mặt, nhìn thấy gương mặt đẹp trai đến mức khiến các cô gái thét chói tai, đường cong cơ bắp gần như hoàn mỹ, và hai vết sẹo uốn lượn trên người anh, không biết vì sao, nhịp tim của cô tăng nhanh lên rồi.

Chu Tử Chính cầm điều khiển lên nhấn một cái, trong phòng vang lên tiếng nhạc. Anh nằm lên giường, ung dung, thông thả, khác với vẻ căng thẳng trong vô thức khi ở phòng khám.

Lâm Dur Hi hoàn hồn lại, dù sao đây cũng là phòng của anh, anh tự do, mà cô thì có chút gò bó, cũng rất bình thường thôi. Lâm Dur Hi đối diện với ánh mắt của Chu Tử Chính, tay cô vô thức run lên một cái. Đôi mắt thâm thúy của anh giống như hai cái hố đen, trong lúc vô tình đã có thể thu hút ánh mắt của người khác. Cô rũ mắt xuống, âm thầm thở nhẹ một hơi. Khoảnh khắc cầm kim châm lên, trong lòng nổi lên một gợn sóng bình lặng. Cô là một bác sĩ, anh là bệnh nhân của cô, châm cứu thôi.

“Có cảm giác gì.”

“Hơi tê.”

“Ở đây thì sao?”

“Xót, tê.”

“Tốt lắm!”

Lúc cô đỡ “nó” lên, Chu Tử Chính nhện không được hít vào một hơi.

Lâm Dur Hi nhìn anh, có chút ngạc nhiên: “Có cảm giác?”

“Một chút xiêu!”

Lâm Dur Hi vui mừng gật đầu: “Tiến triển khá tốt đấy!”

“Ừ, tôi cũng nghĩ vậy.” Chu Tử Chính nhắm mắt lại. Lần này anh xác định, sự tiếp xúc của cô, cho dù là cách một lớp bao tay, trong vùng biển chết kia của anh, đã nổi lên bọt sóng.

“Phòng khám Tân Sinh đã mở lâu lắm rồi phải không!”

“Ừm, ba mươi mấy năm rồi. Là do bác sĩ Chương mở, ông ấy là một bác sĩ Trung Y rất hiền lành, y thuật rất tốt. Trước kia, ba tôi chỉ làm công cho ông ấy thôi, sau này bác sĩ Chương qua đời, ba tôi mới nhận lấy phòng khám để làm tiếp.”

“Với y thuật của ba cô, hẳn là có thể trở thành bác sĩ nổi tiếng trong bệnh viện rồi chứ.”

“Mỗi người có chí hướng riêng! Ba tôi chỉ muốn chữa bệnh cho bệnh nhân, sống những ngày tháng đơn giản thôi.”

“Những ngày tháng đơn giản? Thế nào là những ngày tháng đơn giản?”

“Chính là mỗi ngày không cần suy nghĩ phải đi theo đuổi thứ gì đó.”

Chu Tử Chính mỉm cười: “Phải rồi! Bệnh nhân tìm tới cửa kiểm hai người khám bệnh, sau đó đuổi theo đòi cô khám bệnh. Cô không khám, họ cũng không chịu bỏ cuộc đâu.”

Lâm Dư Hi cười: “Anh Chu, chuyện điều trị tâm lý mà anh nói, nếu như anh thật sự chịu để tôi thử, thì tôi sẽ thử xem sao. Nhưng hiệu quả thì tôi không thể đảm bảo đâu nhé.”

“Cô cứ coi như tôi là con chuột bạch của cô, hoặc là ngựa chết coi như ngựa sống mà chữa là được.”

Nét cười trên khóe mắt của Lâm Dư Hi sâu hơn: “Tình trạng của anh không tệ đến vậy đâu.”

“Cô từng gặp qua tình trạng còn tệ hơn tôi nữa sao?”

“Trên đời này, người có tình trạng tệ hơn anh nhiều lắm.”

“Đáng tiếc tôi không phải thánh, không cảm nhận được nỗi khổ của người khác, chỉ cảm nhận được nỗi đau của mình.”

Tay đang châm cứu của Lâm Dư Hi dừng lại, cô nhìn vào mắt anh: “Anh Chu! Anh nhất định sẽ khỏe lại thôi.”

Ánh mắt của cô không chỉ là an ủi, cũng là tự tin, lòng tự tin của một bác sĩ trao cho bệnh nhân.

“Cảm ơn!”

Chu Tử Chính mặc quần áo xong thì xuống phòng khách, Lâm Dư Hi lấy một cái máy chụp ảnh lấy liền Polaroid từ trong túi đưa cho anh: “Bắt đầu từ hôm nay.”

Chu Tử Chính nhận lấy: “Được!”

“Thả lỏng một chút, đừng xem như đang điều trị, cứ coi như là đang tán gẫu thôi. Ra ngoài vừa đi vừa trò chuyện nhé?”

“Được!”

Bên ngoài biệt thự của Chu Tử Chính là một con đường núi tĩnh tế. Sống trong khu này đều là nhà giàu đẳng cấp, nên ngay cả đường núi cũng xử lý vô cùng bằng phẳng, sạch sẽ. Hai người bước chậm đi dạo dọc theo đường núi, ánh mặt trời chiếu vào trong rừng cây, rọi ra những chiếc bóng loang lổ trên đường núi.

“Sau tai nạn giao thông đã từng có kích động tình dục không?”

“Không có!”

“Không có bất cứ thứ gì có thể dẫn đến kích thích sao?”

“Không có!”

“Được rồi, hồi tưởng lại một chút về cảm giác quan hệ yêu đương, chụp một tấm hình đi.”

Chu Tử Chính sùng sốt, suy nghĩ tí mỉ, giờ máy ảnh lên chụp một đóa hoa bị giẫm nát trên đất. Tấm hình ra rồi, Lâm Dư Hi viết ngày tháng và bốn chữ “quan hệ yêu đương” lên tấm hình.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Niềm Vui Mới

“Còn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Trình Tuyền không?”

Bước chân của Chu Tử Chính dừng lại một chút. 8 năm trước, ở đại học Harvard, một ngày đẹp trời quang đãng, cô ấy mặc bộ lễ phục tốt nghiệp, đứng dưới gốc cây, kéo một bài violin diễn tập cho lễ tốt nghiệp hôm ấy. Đó là lần đầu tiên anh gặp cô ấy, sau đó thì ánh mắt không dời đi được nữa. Đôi mắt cô ấy nhắm lại, cả người chìm đắm trong bài diễn tấu violin, mà linh hồn của anh thì hòa theo tiếng nhạc mà bay lên bầu trời.

Anh gỡ máy ảnh lên trời, chụp một tấm ảnh. Bầu trời xanh thẳm, có vài đám mây bông bồng, quang đãng sáng sủa. Lâm Dư Hi cầm lấy tấm ảnh, viết vào “lần đầu gặp mặt”.

“Thích điều gì ở cô ấy?”

“Thích dáng vẻ say mê của cô ấy khi kéo đàn violin. Tôi muốn làm cho cô ấy cũng say mê vì tôi như thế.”

“Ở bên nhau bao lâu rồi?”

“Ba năm. Sau hai năm bên nhau, thì chúng tôi đính hôn.”

“Tốt! Nhớ lại cảnh tượng lúc anh cầu hôn cô ấy, chụp một tấm ảnh.”

Đúng lúc Lâm Dư Hi đứng ở phía trước Chu Tử Chính, nắng chiều tới, bóng của hai người chồng lên nhau.

Chu Tử Chính chụp tấm ảnh hai chiếc bóng chồng lên nhau, Lâm Dư Hi cầm tấm ảnh, viết vào “cầu hôn.”

“Quen biết Hứa Nặc bao lâu?”

“Bắt đầu từ hồi 3 tuổi.”

“Anh ta là bạn thân nhất của anh?”

“Đã từng.”

“Nhớ lại chuyện điên cuồng nhất mà hai người cùng làm xem.”

“13 năm trước ấy, lúc tôi với cậu ta học đại học ở Mỹ, sửa sang lại chiếc xe thành xe cảnh sát, rồi giả làm cảnh sát, đi truy quét ổ mại dâm.”

Lâm Dư Hi ngạc nhiên: “Sau đó thì sao?”

“Cái quán mà chúng tôi đi truy quét thì ra là địa bàn của ông trùm có thế lực nhất ở khu vực đó. Đêm nọ, đúng lúc có một loạt hàng tươi mới bị ép xuống làm giá, bị chúng tôi phá tan. Lúc đó chúng tôi điên cuồng phóng xe trên đường, bọn họ thì đuổi giết đạn bay tán loạn, có một khoảnh khắc, tôi nghĩ rằng chúng tôi sẽ chết. May mà, cảnh sát thật đến rồi, một lưới tóm gọn bọn chúng. Sau này, vì giả làm cảnh sát nên chúng tôi bị giam 7 ngày, sau khi được thả thì nhận được khen thưởng công dân tốt do chính tay thị trưởng trao tặng.”

Lâm Dư Hi bật cười: “Điên cuồng thật đấy. Chụp một tấm ảnh đi!” Cô nhìn ra được nỗi nhưng nhớ nhàn nhạt trong mắt anh, nhớ lại sự phóng túng và tùy tiện của tuổi trẻ, nhớ lại khoảnh khắc sống chết có nhau với người anh em.

Chu Tử Chính gỡ máy ảnh lên, chụp một tấm ảnh mặt trời đang dần dần lên cao. Lâm Dư Hi viết vào “điên cuồng”.

“Tại sao lại lái xe lúc say rượu?”

Hơi thở của Chu Tử Chính rõ ràng nặng nề hơn: “Bởi vì nhìn thấy cảnh tượng không thể tin được nhất.”

“Là Trình Tuyền và Hứa Nặc?”

Chu Tử Chính không trả lời, ánh mắt lại lạnh xuống.

“Chụp một tấm ảnh đi.”

Chu Tử Chính im lặng mấy giây, cầm máy ảnh lên, ống kính đè nặng vào lòng bàn tay, tách, một tấm ảnh đen kịt đi ra. Lâm Dư Hi cầm lấy, viết lên hai chữ “phản bội”.

Hai người đi về biệt thự của Chu Tử Chính, Lâm Dư Hi đưa hình ảnh cho anh: “Dán mấy tấm ảnh này lên tường đi.”

Chu Tử Chính nhận lấy, tỉ mỉ xem lại từng tấm. Xem đến tấm ảnh đen thui cuối cùng, không biết tại sao ánh mắt của anh không trầm xuống nữa, ngược lại đã nổi lên rồi. Đường như, vùng tối nằm ở chỗ sâu dưới đáy lòng đã bị kéo ra một mảnh nhỏ, chui vào trong tấm ảnh vậy. Trong lòng anh, phảng phất, đã nhẹ đi một chút xiu như thế.

Anh nhìn Lâm Dư Hi: “Cám ơn!”

“Tôi có làm gì đâu, chỉ kêu anh chụp ảnh thôi.”

Chu Từ Chính mỉm cười: “Bác sĩ trước kia của tôi cũng không làm gì cả, nếu không bảo tôi kể chuyện, thì là kêu tôi ngủ. Tôi nhớ có một nhà thôi miên, ông ấy nói sau khi thôi miên tôi rồi, thì tôi sẽ trút hết nỗi tức giận trong nội tâm mình trong trạng thái thả lỏng nhất. Sau này tôi nghe cậu Trạch nói với tôi, ông ấy thật sự thôi miên tôi rất thành công, chỉ là tôi ngủ đến ngáy khò khò, nhưng không có nói gì hết. Nhưng, tôi vẫn mời thầy thôi miên đó một thời gian, biết vì sao không?”

Lâm Dư Hi cười khê: “Ông ấy trị chứng mất ngủ giúp anh.”

Chu Từ Chính cười gật đầu: “Có tác dụng hơn thuốc ngủ nữa.”

Chu Từ Chính đưa một tách trà cho Lâm Dư Hi: “Thiết Quan Âm đây.”

“Cám ơn!”

Anh lại đưa một đĩa bánh cookie qua.

“Cám ơn, tôi không thích đồ ngọt.”

“Rất ít con gái không thích đồ ngọt nha.”

“Khẩu vị của tôi đơn giản lắm”

Chu Từ Chính mỉm cười: “Vậy chúng ta làm một chút chuyện khác với bình thường đi. Thời gian lần sau đổi lại buổi chiều nhé, lúc hoàng hôn đi dạo bên ngoài, cảm giác khác hẳn đây.”

“Được thôi. 5 giờ chiều, thứ hai tuần sau?”

“Được! Cô muốn đi đâu? Tôi phải về công ty, tiện đường đưa cô về luôn.”

“Tôi hẹn bạn đi ăn cơm rồi, tôi xuống ở trạm tàu điện ngầm gần công ty anh là được.”

“Được!”

Có lúc, gặp nhau vào lúc không ngờ tới giống như đốt pháo hoa trong ngày tết vậy, pháo hoa không nổ ngay, đến gần để xem, thì lại nổ rộ ầm ầm.

Xe dừng lại dưới đèn giao thông, Lâm Dư Hi nhìn ra ngoài cửa sổ, thì nhìn thấy Lý Thuần Nhất và Vương Vận Kỳ trong một chiếc xe khác, mà hai người họ cũng vừa vận nhìn qua bên này.

Trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, vẻ mặt của cả ba người đều thay đổi.

Đã ba năm rồi, cô không gặp anh ta, lần cuối cùng là trong đám cưới của anh ta và Vương Vận Kỳ, cô ném trả chiếc nhẫn cầu hôn của anh ta, mà anh ta đã trả lại cô ba chữ “thật xin lỗi”.

Ầm, cứ như thế, không hẹn mà gặp, pháo hoa nổ tung trong lòng cô không hề dự báo trước.

Lâm Dư Hi xoay mặt lại, ánh mắt lại như đông cứng lại trước cảnh tượng trong xe kia: Vương Vận Kỳ khoác tay anh ta, dựa vào người anh ta, tươi cười; mà anh ta, cũng đang mỉm cười.

Cô thàn hít vào một hơi nặng nề, đề xuống nỗi căm hận đang rục rịch trong lòng.

Đột nhiên, cô nghĩ đến bức tranh trong nhà của Chu Từ Chính: Đứng trước tâm hồn, bất cứ ai cũng không thể nguy trang được. Đối với lòng mình, cô không thể che giấu nỗi hận của cô. Đối với người khác, cô vẫn phải kiên trì phủ lên lớp vỏ tự trọng và kiên cường của mình.

Chu Từ Chính nhìn sang Lý Thuần Nhất và Vương Vận Kỳ, mỉm cười gật đầu tỏ ý chào hỏi.

Đèn xanh sáng lên, hai chiếc xe, mỗi bên một ngã.

Chu Từ Chính hỏi: “Phải chăng cô cũng cần một cái máy ảnh?”

Lâm Dư Hi im lặng mấy giây: “Tôi không phải bệnh nhân.”

“Cô không phải bệnh nhân, chỉ là người bị tổn thương thôi.”

Cơ thể Lâm Dư Hi khẽ run lên, chau mày: “Anh Chu, chuyện của tôi, tôi hi vọng anh đừng hỏi tới.”

“Sorry!” Chu Từ Chính hiểu, cánh cửa của cô đã đóng lại rồi.

Lâm Dư Hi im lặng, nhìn những tòa nhà chọc trời bay lướt qua ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy có chút chán ngán nói không nên lời với chốn thành phố phồn hoa này.

Có lúc, gặp nhau vào lúc không ngờ tới giống như lúc tâm trạng đang rất tệ, lại giảm phải phân chó vậy.

Cô vừa mới xuống xe, liền nghe thấy ở sau lưng vang lên một tiếng “Hi Hi” sồn cả gai óc. Lâm Dư Hi quay đầu lại, một gã đàn ông trung niên đang chạy về phía cô, cái bụng phệ của hắn ta gần như muốn chọc thủng nút cài trên bộ âu phục vậy, mấy cọng tóc kéo dài trên cái đầu hói, bị rung động, bay lên, sau đó rũ xuống mặt hắn ta.

Người đàn ông chạy đến trước mặt Lâm Dư Hi, chẳng qua khoảng cách chỉ chừng 20 mét thôi, thế mà đã thờ hồng hộc rồi.

“Hi Hi, thật, thật là khéo quá!”

Lâm Dư Hi chớp mấy môi, lại nghĩ không ra nên trả lời hắn ta như thế nào.

“Hi Hi, anh đã suy nghĩ rồi. Tuy lần trước em đã từ chối anh, nhưng anh biết là em đang thử thách tâm lòng anh dành cho em. Anh sẽ không bỏ cuộc đâu, anh sẽ tiếp tục theo đuổi em.”

Trong lòng Lâm Dư Hi run lên: “Không phải tôi muốn thử thách anh; chúng ta thật sự không hợp.”

“Không đâu! Em xem, em thích ăn mì cá viên, anh cũng vậy. Em thích leo núi, anh cũng vậy. Hơn nữa, em đã chữa khỏi bệnh cho anh, bây giờ, anh lợi hại lắm đấy.” Gã đàn ông nhướn mày với Lâm Dư Hi, mặt đầy vẻ đắc ý.

Ngay cả da đầu của Lâm Dư Hi cũng tê dại luôn.

Đột nhiên, một cánh tay khoác lên vai cô, Lâm Dư Hi nhìn qua theo bản năng, Chu Từ Chính đứng bên cạnh cô, thân nhiên nói với người đàn ông nọ: “Anh muốn theo đuổi bạn gái tôi?”

Hai mắt của người đàn ông tròn thành hai cái vòng, cái miệng cũng há thành một vòng tròn, đáng vẻ khôi hài khiến người ta bật cười. Tựa như hắn ta hưng phấn mua một chiếc Toyota đến chỗ người đẹp, lại phát hiện người đẹp đã bị chiếc Ferrari cướp đi mất rồi.

“Tôi đề nghị tốt nhất anh đừng nên thì hon.”

“Chu, Chu.....”

“Đừng, tôi tên Chu Từ Chính, Lâm Dư Hi là bạn gái của tôi.” Một câu thể hiện công khai vô cùng trịnh trọng, trịnh trọng đến mức như xuất phát từ tận đáy lòng.

Không chỉ người đàn ông nọ, mà ngay cả Lâm Dư Hi cũng giật mình.

Chu Từ Chính nhìn sang Lâm Dư Hi: “Muốn đi chưa?”

Lâm Dư Hi hoàn hồn lại trong tình trạng ngơ ngác: “Ừm!”

Cứ như thế, Chu Từ Chính khoác vai cô, mang theo sự ngạc nhiên của người đàn ông nọ, sự kinh ngạc của người qua đường, đi về phía trạm tàu điện ngầm người đến người đi kia.

“Tin tôi đi, đối phó với đàn ông tự cho là đúng, thì đây là chiêu tốt nhất.”

“Ồ, cảm ơn!”

“Sau này có cần thì cứ tìm tôi bất cứ lúc nào, những chuyện nhỏ như đuổi ruồi muỗi này, tôi vẫn làm được đấy.”

“Cảm ơn!” Sau khi xác định người đàn ông đó không nhìn thấy mình nữa, Lâm Dư Hi từ từ dịch ra bên cạnh Chu Từ Chính.”

Chu Từ Chính lấy tay ra: “Đừng khách sáo.”

Người đi đường bên cạnh đã chú ý đến Chu Từ Chính.

“Chu Từ Chính kia! Không phải anh ấy cũng ngồi tàu điện chứ?”

“Đẹp trai quá!”

“Cô gái đó là ai vậy? Trông cũng bình thường thôi, sẽ không phải là niềm vui mới chứ?”

“Không thể nào! Nhìn qua giống như sinh viên vậy. Chẳng lẽ lại đổi gu rồi?”

Lâm Dư Hi chỉ cảm thấy da đầu như nổ tung ra, ngại ngùng cười với Chu Tử Chính một cái, nói tiếng “bye”, vội vàng chạy vào trạm tàu điện ngầm.

Chu Tử Chính nhìn bước chân vội vã của cô, mang theo chút cảm giác như chạy trốn chết, bật cười.

Tổng Thành Trạch nhìn danh sách khách mời trên tay, cả người nhảy dựng lên. Sau khi điện thoại kết nối, trực tiếp trách mắng: “Tình hình hội thương mại này của mấy người làm sao thế? Tại sao trong danh sách tham gia tiệc tối hôm nay lại có Hứa Nặc hả. Có Hứa Nặc cũng thôi đi, còn có vợ anh ta nữa. Ngay cả những người nào không thể có mặt chung một chỗ cũng không hiểu rõ, tôi thấy anh đây là không muốn lẫn lộn trong giới xã giao này nữa rồi phải không!”

“Cái gì, không đổi được? Không đổi được, thì chủ tịch Chu sẽ không tham dự.”

“Là khách mời trao giải thì thế nào, có chủ tịch Chu thì không có Hứa Nặc, đây là luật trong nghề rồi!”

“Biết chủ tịch Chu quan trọng thì tốt. Tôi cho anh nửa tiếng đồng hồ, tôi không muốn thấy tên của Hứa Nặc và vợ anh ta trên danh sách nữa.”

Chu Tử Chính đi ngang qua bàn làm việc của Tổng Thành Trạch, bước chân thoáng dừng lại, liếc mắt với anh ta một cái. Tổng Thành Trạch vội ngắt máy, đi vào phòng của Chu Tử Chính.

“Chuyện gì thế?”

“Tiệc tối hôm nay, cái đám ngốc đó đã mời Hứa Nặc và..... Tôi đã bảo bọn họ đi xử lý rồi.”

Chu Tử Chính mở máy tính ra: “Không cần đâu.”

“Không cần?” Tổng Thành Trạch tưởng mình nghe nhầm. “Chủ tịch muốn hủy bỏ tiệc tối của hội thương mại hôm nay à?”

“Tôi sẽ tham dự!”

“Vậy.....”

Chu Tử Chính nhìn anh ta: “Cậu tưởng tôi muốn trốn tránh anh ta cả đời sao?”

“Tôi không có ý đó.”

Chu Tử Chính nhìn vào màn hình máy tính, không nói gì nữa.

Chân mày của Tổng Thành Trạch nhíu lại: “Chủ tịch Chu, tối nay muốn tìm ai đi cùng với anh..... không?” Hình như anh đã chán chê Lê Yên - bạn gái nhiệm kỳ trước rồi.

“Tìm QQ của Lâm Dư Hi đi.”

“Ồ, được ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi Không Muốn Trốn Tránh Nữa

Lâm Dư Hi đến nhà hàng rồi, mười phút sau Ngải Vi mới đến, cô ngồi ngay chỗ cạnh cửa sổ, gọi trước một ly cà phê nóng. Hoa văn trên cà phê là một chú mèo đang nằm tắm trong cà phê. Lâm Dư Hi lấy di động chụp lại, nhìn tấm ảnh, tiện tay đổi ảnh đại diện trên QQ thành chú mèo nhỏ đang tắm trong ly cà phê này.

Vừa mới đổi ảnh đại diện, di động đã hiện lên tin nhắn của Lâm Sao Đây, Lâm Dư Hi hơi ngạc nhiên, anh ta rất ít khi nhắn tin vào giờ này.

“Sao lại đổi ảnh đại diện rồi?”

“Không có gì, đang uống cà phê, thấy hoa văn này rất thú vị.”

“Vội bạn trai hả?”

“Bạn gái!”

“Hô, đừng nói với tôi là trai gái cô đều ăn hết nha!”

“Ăn được thì cũng không tệ!”

“Không có bạn trai thì có thể cân nhắc về tôi một chút đấy!”

Lâm Dur Hi cười: “Được thôi, chúng ta gặp mặt đi! Anh mang theo một cành hoa hồng đỏ, gặp nhau ở quảng trường Trung Hoàn.”

“Được! Đợi tôi đi trồng hoa hồng đỏ đã, hai năm sau thì sẽ trồng ra hoa hồng đỏ thôi!”

“Hai năm hả? Vậy anh đến Tô Châu tìm tôi đi!”

“Cô muốn đi Tô Châu mở phòng khám à?”

“Có lẽ vậy!”

“Định khi nào đi?”

“Vẫn chưa có dự định chính xác.”

“Tại sao?”

Tay của Lâm Dur Hi thoáng dừng lại, tại sao ư? “Có lẽ là muốn bắt đầu lại từ đầu đi!”

“Ting”, một lời nhắn mời kết bạn hiện lên: “Tôi là Chu Tử Chính.”

Lâm Dur Hi hơi ngạc nhiên, do dự một lúc, vẫn nhấn xuống “xác nhận”.

“Người đàn ông vừa rồi cũng là bệnh nhân của cô hả?”

“Phải!”

“Đáng tiếc thật, hẳn ta vốn là giám đốc của một bộ phận trong công ty tôi đấy.”

“Ừ.....”

“Hắn ta sẽ không đến quấy rầy cô nữa đâu.”

“Cảm ơn!”

“Tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp.”

“Chuyện gì?”

“Tôi muốn điều trị tâm lý một lần vào tối nay, có rảnh không?”

“Được thôi, anh muốn ở đâu?” Cũng được, chữa bệnh cho anh ta khỏi sớm một chút, thì cô có thể đi được rồi.

“Tiệc tối hội thương mại XX.”

“Anh Chu, tôi không hiểu ý của anh.”

“Tối nay tôi phải tham dự một bữa tiệc tối, Hứa Nặc và Trình Tuyên cũng ở đó. Tôi không muốn trốn tránh nữa!”

Trốn tránh? Lâm Dur Hi hoảng hốt trong nháy mắt, nhớ đến khoảnh khắc trốn tránh vội vã khi nhìn thấy Lý Thuần Nhất lúc nãy, hẳn là anh đã nhìn thấy hết rồi. Anh không muốn trốn tránh, nên tìm cô chữa trị. Đây là một điều châm chọc ư?

“Được không?” Chu Tử Chính hỏi dồn.

“Những trường hợp này, tôi chưa từng tham dự qua.”

“Trường hợp nào không phải là trọng điểm, trọng điểm là bệnh nhân. Bệnh nhân chịu bước ra một bước, bác sĩ không thể nào không chịu phối hợp chứ!”

Lâm Dur Hi sùng sốt, bắt đắc dĩ lắc đầu, thế này là không trâu bắt chó đi cày đấy!

“Có yêu cầu gì về trang phục không?”

“Trợ lý của tôi Ine sẽ sắp xếp cho cô.”

“Được!”

“Cám ơn!”

Sau đó, tin nhắn của Lâm Sao Đây gửi tới: “Tôi cũng muốn bắt đầu lại từ đầu, cực kỳ muốn!”

Lâm Dur Hi muốn trả lời lại gì đó, lại không biết nên nói gì, thế là nhắn lại cho anh ta một cái mặt cười vói cổ lên.

Ngài Vi đến rồi, nhìn Lâm Dur Hi chăm chăm với ánh mắt tra xét tội phạm: “Cậu đang giấu mình chuyện gì phải không?”

“Chuyện gì?”

Cô ấy đưa màn hình điện thoại đến trước mặt Lâm Dur Hi, gần như là dán vào mặt cô luôn: “Cậu và Chu Tử Chính là tình huống gì thế?”

Lâm Dur Hi cảm lấy. Trên weibo, tám ảnh Chu Tử Chính khoác vai cô đi về phía tàu điện ngầm đang lan truyền trên mạng một cách điên cuồng.

Niềm vui mới của Chu Tử Chính lộ ra ánh sáng, em gái tươi trẻ cột tóc đuôi ngựa. Chính miệng Chu Tử Chính thừa nhận: Lâm Dur Hi là bạn gái của tôi!

Bài đăng lên weibo chưa đến một tiếng đồng hồ, thì đã có hơn năm ngàn lượt chia sẻ, ba ngàn bình luận và mười ngàn lượt thích.

“Lê Yên đã khóc đến ngất xỉu trong phòng vệ sinh rồi.”

“Chu Tử Chính đổi sở thích rồi, các chị em, hãy cột đuôi ngựa của mọi người lên nào.”

“Xin hỏi, cô ta đến tuổi trưởng thành chưa vậy?”

“Cô ta đang đẻ mặt mộc, hay là trang điểm tự nhiên có đầu tư nhất đây?”

.....

Lâm Dur Hi sùng sốt nhìn Ngài Vi: “Cái này là hiểu lầm thôi!”

Ngài Vi đặt mông ngồi xuống, ngoắc tay lên: “Khai báo đi!”

“Anh ta là bệnh nhân của mình, hôm nay mình đến nhà anh ta điều trị cho anh ta, xong rồi, anh ta tiện đường đưa mình đến trạm tàu điện. Ai ngờ lại đụng phải cái gã bệnh nhân đeo bám mình, cái gã hói đầu ấy, sau đó anh ta liền nhận mình là bạn gái anh ta để gã kia biết khó mà lui.”

Mặt Ngài Vi đầy vẻ nghi ngờ: “Chỉ vậy thôi?”

“Chỉ vậy thôi!”

Ngài Vi nhướn mày đầy mê hoặc: “Vậy, anh ta bị bệnh gì?”

“Không thể trả lời.”

Ngài Vi chống cằm, đôi mắt khẽ nheo lại: “Không nói ra thì câu chuyện cậu kể rất khó thành lập nha.”

“Dù sao thì sự thật chính là thế.”

Ngài Vi vỗ vỗ màn hình di động: “Cái truyền đi mới là sự thật. Hi Hi, cậu chắc chắn sẽ nổi tiếng trong một đêm rồi. Đi xem từ khóa tìm kiếm đang hot thử đi, tên của cậu đã lên top rồi đấy.”

Lâm Dur Hi bắt đắc dĩ than thở, chợt nghĩ đến đợt điều trị tối nay, dường như đầu lại nhói lên.

Nhìn gương mặt ủ rũ của Lâm Dur Hi, ý định trêu chọc của Ngài Vi cũng mất tiêu: “Được rồi, không đùa cậu nữa. Mấy trò đùa tin tức trên mạng này, đến nhanh, đi cũng nhanh. Giữa cậu và anh ta thật sự không có chuyện gì, thì lan truyền mấy ngày rồi sẽ ngưng thôi.”

“Ừm, dù sao những lời đồn không đáng tin gì đó ở trên mạng cũng nhiều lắm, rất nhanh sẽ giải tán thôi.”

“Được rồi, chuyện này cậu không lên weibo thì coi như không có chuyện gì xảy ra đi! Tối nay đi xem phim với mình.”

“Không được, tối nay có việc.”

“Có việc?” Chân mày của Ngải Vi nhướn lên, giống như người thấy điều mờ ám.

“Ừ, bạn của ba mình đã hẹn cùng ăn tối rồi.” Không thể tiết lộ bệnh của Chu Tử Chính, thì cô căn bản không thể giải thích tại sao phải đi dự dạ tiệc với anh, hơn nữa còn vào lúc đang xôn xao như vậy nữa.

“Ăn com với chú thì có gì thú vị chứ?” Hai mắt của Ngải Vi sáng lên: “Xem mắt hả?”

Lâm Dur Hi trịnh trọng nhìn cô ấy: “Tiểu Ngải, cho dù không có đàn ông, thì mình cũng sống rất tốt.”

Cho dù không có anh ta, cô cũng có thể bắt đầu lại từ đầu!

4 giờ chiều, Lâm Dur Hi đi đến địa chỉ Chu Tử Chính nhắn cho cô, là một nơi kiểu như một hội sở cao cấp.

6 giờ chiều, xe của Chu Tử Chính đến dưới lầu hội sở.

Lâm Dur Hi đã đợi ở sảnh lớn lầu dưới được mười phút rồi, ánh mắt của người đến người đi nhìn qua đã khiến cô bứt rứt không yên. Sau khi ăn mặc trang điểm xong, lúc cô nhìn mình trong gương, đã sắp nhận không ra luôn rồi. Cô đã từng thấy được ma lực trang điểm của Ngải Vi, nhưng dùng ở trên người mình, thì cảm giác không tự nhiên đó khó chịu như là có một con sâu nhỏ đang cắn lung tung trên người vậy.

Lâm Dur Hi quyết định: Chỉ một lần này thôi, không có lần sau nữa!

Nhìn thấy xe của Chu Tử Chính, Lâm Dur Hi hít vào một hơi, đi ra ngoài. Chỉ là, đôi giày cao gót 12 phân dưới chân này làm cho cô nhấc chân rất khó khăn, bước đi cứ run rẩy mãi. Lâm Dur Hi cảm thấy mình giống như mà một cô hề mặc vào bộ đồ dạ hội lộng lẫy vậy.

Chẳng qua cô không biết, kiểu lắc lư này, trong mắt đàn ông, tuyệt đối không vùng về chút nào.

Chu Tử Chính nhìn Lâm Dur Hi đang bước chậm đi tới, không tự chủ cười lên. Anh từng thấy qua vô số phụ nữ ông ọ làm dáng, học cách bước đi phải lắc lư sinh động, mà cô, hoàn toàn không cần học, bước chân ngây ngô, trở thành một kiểu đơng đưa tự nhiên nhất. Dáng người màu tím nhạt đơng đưa theo bước chân, giống như một nhánh oải hương khẽ lay động trong gió. Dáng vẻ sau khi trang điểm của cô, bỏ đi vẻ ngây ngô, nhiều thêm phần hàm súc, không có vẻ kinh diễm khiến tím người ta đập thành thạch, mà là một vẻ đẹp nhẹ nhàng nhìn qua rất thoải mái.

Mới đi đến cạnh cửa lớn, chân của Lâm Dur Hi vấp một cái, cô vội vịn vào cạnh cửa, âm thầm thở ra một hơi.

Chu Tử Chính bước xuống xe, bước nhanh đến trước mặt Lâm Dur Hi, mỉm cười: “Sao thế, không quen à?”

“Xem ra, tôi phải đổi giày rồi.”

“Không cần, cô mang lâu một chút thì sẽ quen thôi.”

“.....” Anh mang qua rồi à?

“Hơn nữa, về cơ bản thì trong buổi tiệc đều ngồi không thôi.”

“.....” Nếu chỉ ngồi không thôi, làm gì phải mang đôi giày lấy mạng người ta như vậy chứ!

Chu Tử Chính cong khuỷu tay lên: “Thật sự không được thì cứ coi như tôi là gậy chống đi.”

Lâm Dur Hi bắt lực nhìn anh một cái, khoác tay anh. Phía trước còn 20 mét nữa, cô không muốn bị tụt chân đâu.

Thấy Lâm Dur Hi khoác tay Chu Tử Chính đi tới, Tổng Thành Trạch ngây người: Một cô gái tốt biết bao! Trang điểm một cái là thành nữ thần, tẩy trang đi thì lại là phụ nữ gia đình.

Tổng Thành Trạch thờ dài thôn thức: Tổng Thành Trạch ơi Tổng Thành Trạch, đừng nghĩ nhiều nữa, gặp được, cũng chưa chắc là của mày. Anh ta đi theo Chu Tử Chính lâu như thế, ngoài Trình Tuyên, trước giờ Chu Tử Chính chưa bao giờ xuống xe đón một người phụ nữ lên xe đâu, còn bước đi cẩn thận, che chở như vậy. Tiếp đó mở cửa xe cho cô, che chắn cho cô lên xe, rồi mới vòng qua cửa bên kia để lên xe.

Lâm Dur Hi mỉm cười chào hỏi với Tổng Thành Trạch qua kính chiếu hậu, hôm đó anh ta nói hẹn đi xem phim gì đấy, sau đó lại không thấy nhắc đến nữa. Cũng tốt, không cần phải phiền lòng đi từ chối nữa.

“Chút nữa cô sẽ ngồi chung một bàn với tôi. Đừng gọi tôi là anh Chu xa lạ như thế, gọi tôi là Vince đi.”

“Được!”

“Vậy tôi gọi cô là Dư Hi nhé?”

“Liz.”

“Hôm nay có xem weibo không?”

“Có!”

“Mấy tin đồn kiểu này qua mấy ngày sẽ tan thôi. Nếu như cô thấy phiền, thì tôi sẽ tìm một ngôi sao để chụp một tấm ảnh, vậy thì sẽ không có ai tìm cô nữa.”

“Vấn ỏn! Tôi không thường lên weibo đâu, cũng khá tẻ nhạt. Không quá để ý đến những chuyện này.”

“Danh tiếng của tôi không tốt lắm, cô biết điều này chứ?”

“Sau khi anh đến khám bệnh, thì biết được đôi chút.”

“Cô thấy thế nào?” Chu Tử Chính nhìn cô, ánh mắt có một loại cường độ không tên.

Lâm Dư Hi suy tư một chút, nói thẳng: “Có rất nhiều người, trong lòng đều có vết thương hoặc là điểm yếu không muốn cho người khác biết, mà họ đều sẽ dùng cách của mình để bảo vệ nó. Giống như cô bạn của tôi vậy, cô ấy không trang điểm thì sẽ không ra khỏi cửa được, trang điểm chính là lớp vỏ bảo vệ của cô ấy.”

Chu Tử Chính im lặng mấy giây: “Cô không làm bác sĩ tâm lý đúng là tiếc thật đấy.”

Lâm Dư Hi khẽ cười: “Bác sĩ tâm lý cần có nội tâm rất mạnh mẽ, tôi thì không có.”

Chu Tử Chính hiểu ý: “Không có ai trời sinh đã có nội tâm mạnh mẽ đâu. Thực ra, không mạnh mẽ là một điều may mắn và hạnh phúc đấy.” Không mạnh mẽ là vì có người đang chắn gió che mưa cho họ.

Lâm Dư Hi thấp giọng thở dài một tiếng như có như không, nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì nữa.

Đáng tiếc, tôi không mạnh mẽ, cũng không may mắn!

“Đội chút nữa xuống xe, có thể sẽ có phóng viên chụp ảnh với hỏi một đồng vấn đề. Cô cứ coi như không thấy là được!”

“Ừm!”

Sau khi xuống xe, Chu Tử Chính mở cửa cho cô, lúc Lâm Dư Hi vịn tay anh xuống xe, tiếng máy ảnh lách tách, tiếng phóng viên kêu gào chấn động đến nỗi làm cho tai cô bị ù đi, mà ánh đèn flash gần như làm cho mắt cô mù lòa luôn.

“Chủ tịch Chu, xin hỏi cô ấy có phải là bạn gái mới của anh không?”

“Cô ấy có phải là Lâm Dư Hi trên weibo không?”

“Hôm nay chủ tịch Chu đã thừa nhận Lâm Dư Hi là bạn gái của anh phải không?”

Chu Tử Chính vừa che đèn flash nhấp nháy cho Lâm Dư Hi vừa nói: “Các anh cứ hỏi dồn như thế, thì tối nay cô ấy sẽ chạy mất luôn đấy! Nhường một con đường cho chúng tôi đi, được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Không Cùng Một Thế Giới

Một cái hành lang mười mấy mét đi hết gần một phút, đi vào bên trong, Lâm Dư Hi nhìn không được thở ra một hơi nặng nề.

“Đáng sợ không?”

Lâm Dư Hi lắc đầu, bắt đầu dĩ cười một cái: “Tôi không nghe thấy gì, cũng không nhìn thấy gì cả. Lỗ tai của tôi muốn điếc luôn rồi, mắt cũng bị mờ hết luôn.” Không cần thận một chút, chân tẹo xuống một cái.

Chu Tử Chính vội đỡ cô: “Vừa mù vừa điếc, vậy thì vịn chắc gây chóng đi!”

Nhưng Chu Từ Chính cũng không làm cây gậy được bao lâu. Dù sao Lâm Dư Hi cũng từng học võ, rất nhanh đã nắm bắt được trọng tâm khi mang giày cao gót. Sau khi cô bước đi vững vàng, liền buông lỏng cánh tay của Chu Từ Chính.

“Chắc tôi là cây gậy chống tuổi thọ ngắn nhất trên đời này rồi.” Chu Từ Chính nhìn đồng hồ, “Mới có 1 phút 40 giây thôi.”

“Đã đủ lâu rồi đó.” Lâm Dư Hi từ từ điều chỉnh tư thế cất bước đi tới. Làn váy đung đưa trái phải theo bước chân lưu loát của cô, tìm được nhịp điệu của chính mình.

Giữa hai hàng chân mày của Chu Từ Chính lộ ra vẻ khen ngợi. Kiên cường, là lớp vỏ bảo vệ của cô.

Hai người đi vào trong hội trường, giữ một khoảng cách, không gần không xa. Sau đó, Lâm Dư Hi gặp được Hứa Nặc và Trình Tuyền, gần như cùng lúc chạm mắt với nhau.

Chu Từ Chính tránh đi, không tự chủ được, rồi xoay người trò chuyện với người bên cạnh. Sự xuất hiện của Chu Từ Chính thu hút sự chú ý, những người trong hội trường ríu rít đi lên chào hỏi với anh. Lâm Dư Hi yên lặng đứng một bên, nhìn nụ cười đơn điệu và ánh mắt dần trống rỗng trên mặt anh.

Chu Từ Chính được nhân viên công tác dắt đi, trước khi đi, ra hiệu với Tổng Thành Trạch. Tổng Thành Trạch hiểu ý đưa Lâm Dư Hi đến chỗ ngồi ngồi xuống.

“Chủ tịch Chu phải trò chuyện ít nhất nửa tiếng đồng hồ đó. Cô ngồi ở đây một chút, buồn chán thì lướt weibo đi.”

“Mấy ngày nay, tôi vẫn là đừng lên weibo thì hơn!”

“Phải đó, cô đang hot lắm đấy. Hề là phụ nữ dính dáng tới chủ tịch Chu đều rất hot.” Tổng Thành Trạch vừa nói xong liền cảm thấy có chút không ổn, đây là tính tiết mờ ám của ông chủ đen tối à? Anh ta khụ khụ hai tiếng: “Nhưng mà, cô cũng nhìn ra đó, những người được gọi là bạn gái trước kia của chủ tịch Chu ấy, không có ai là thật đâu.”

“Trước kia thế nào không thay đổi được, quan trọng nhất là sau này tìm một người thật kìa.”

“Tôi thấy không dễ đâu.” Tổng Thành Trạch nuốt nước miếng, nuốt câu sau vào luôn: Cô có cơ hội nhất đấy.

Lâm Dư Hi nhìn anh ta: “Anh đi theo anh ấy lâu lắm rồi hả?”

“7 năm mấy rồi.” Tổng Thành Trạch nhíu mày nhìn về phía Trình Tuyền, “Nhìn cô ta từ cô Trình trở thành bà Châu tương lai, rồi lại trở thành bà Hứa.”

Trình Tuyền, có một nét đẹp khiến người ta kinh ngạc, giống như một người con gái thanh nhã thoát tục, mang nét đẹp cổ điển trong tranh sơn dầu của họa sĩ nổi tiếng, giờ tay nhắc chân đều có vẻ cao quý đậm nét, toàn vẹn trời ban.

“Vi sao thế?”

Tổng Thành Trạch đến gần Lâm Dư Hi: “Thì ra trước khi Trình Tuyền và chủ tịch Chu êm đẹp với nhau, thì đã từng là bạn gái của Hứa Nặc. Nhưng không biết lại cãi nhau vì chuyện gì, Hứa Nặc tức giận bỏ đi.” Thân là trợ lý chuyên nghiệp, những lời này dĩ nhiên là được Chu Từ Chính cho phép anh ta mới tiết lộ với Lâm Dư Hi.

“Chủ tịch Chu không biết à?”

“Thời gian bọn họ ở bên nhau trước kia rất ngắn, chỉ mấy tháng thôi! Có thể cảm thấy đều là những chuyện cũ như nước chảy không để lại dấu vết, nên không nhắc đến. Mãi cho đến sau khi Trình Tuyền và chủ tịch Chu đính hôn, Hứa Nặc trở về, thì mọi chuyện mới dần dần thay đổi, sau đó thì bùng nổ.”

Nước chảy không để lại dấu vết? Có thể sao?

“Má ơi! Cô ta qua đây kìa.” Tổng Thành Trạch vội vàng đứng lên, mỉm cười với Trình Tuyền, cung kính gọi một tiếng: “Chị Hứa!”

Trình Tuyền mỉm cười: “Trạch, đã lâu không gặp, cậu trở nên cường tráng rồi, lại đẹp trai nữa.”

Tổng Thành Trạch xấu hổ cười một cái: “Đâu có! Hằng ngày đều không dám soi gương đấy, sợ nhìn thấy bụng phệ.”

Trình Tuyền nhìn sang Lâm Dư Hi: “Không giới thiệu một chút sao?”

“À, đây là cô Lâm, là, là.....”

“Lâm Dư Hi, tôi là bác sĩ Trung Y.” Lâm Dư Hi giờ tay về phía Trình Tuyền, “Chị Hứa, xin chào!”

Trình Tuyền bắt tay cô, cảm nhận được vết chai trên đốt ngón tay của cô: “Cảm giác giữa người thật của cô Lâm với trên weibo không giống nhau lắm.”

Trong hình là một cô gái ngây ngô, người thật lại là một người phụ nữ thanh tú, một người phụ nữ sở hữu đôi mắt sáng trong.

Lâm Dur Hi sùng sốt: “Trên weibo chỉ là tin đồn thôi, không phải thật đâu.”

“Mặc kệ có phải là thật hay không, thì cô cũng không giống vậy.” Trình Tuyền cười nhạt, “Tôi có thể ngồi xuống đây không?”

“Dĩ nhiên!”

“Trạch, có thể lấy hai ly cocktail giúp chúng tôi không?” Trình Tuyền nhìn Tống Thành Trạch, Tống Thành Trạch lập tức hiểu ý bắn ra chỗ khác.

“Cô Lâm là bác sĩ của Vince ư?”

“Phải.”

“Bệnh của anh ấy có chuyển biến tốt không?” Trình Tuyền nhìn cô chăm chăm. Tuy Chu Tử Chính làm công tác giữ bí mật về bệnh của mình rất tốt, nhưng trên đời này lại không có tường nào mà không lọt gió cả.

“Xin lỗi, tôi không thể tiết lộ tình trạng của bệnh nhân.”

Ánh mắt của Trình Tuyền hơi tối lại: “Đã 5 năm rồi! Tôi thật lòng hi vọng anh ấy có thể khỏe lại, đừng vì hận chúng tôi mà hủy hoại bản thân, không đáng!”

“Tôi sẽ chuyển lời cho anh ấy.”

Trình Tuyền đối diện ánh mắt của Lâm Dur Hi, trong mắt có vẻ mong đợi chân thành: “Hi vọng cô có thể chữa khỏi bệnh của anh ấy.”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức!”

Thấy vẻ khác thường trên mặt Trình Tuyền, Lâm Dur Hi quay người lại, nhìn thấy Chu Tử Chính đang đi về phía các cô.

Trình Tuyền đứng lên: “Vince!”

“Cô Hứa!” Giọng điệu của Chu Tử Chính rất lạnh lùng.

“Gần đây có khỏe không?”

“Khỏe.” Chấm hết câu.

Trình Tuyền hơi cúi đầu xuống che đi vẻ bất lực trong mắt: “Vậy thì tốt! Bác trai khỏe không?”

“Khỏe.” Chấm hết câu.

Đã từng yêu sâu đậm, bây giờ cũng chỉ còn lại dấu chấm hết câu.

May thay, Tống Thành Trạch đưa cocktail tới đánh tan sự lúng túng này, Trình Tuyền lấy một ly, khẽ nhấp một ngụm, nhìn sang Lâm Dur Hi: “Cô Lâm, rất vui được quen biết cô!” Sau đó, không nhanh không chậm rời đi.

Lâm Dur Hi bắt gặp chút cô đơn, và cảm xúc lướt qua trong mắt Chu Tử Chính.

“Cô ta nói gì với cô thế?”

“Cô ấy hỏi tôi có phải là bác sĩ của anh không. Tôi nói phải. Cô ấy nói hi vọng anh sớm khỏe lại, đừng vì hận cô ấy mà hủy hoại bản thân.”

Tay của Chu Tử Chính run lên, siết thành nắm đấm. Anh giờ tay lấy ly cocktail, một hơi uống cạn.

Lâm Dur Hi lấy Polaroid trong túi xách ra: “Chụp lại cảm giác lúc này đi.”

Chu Tử Chính nhận lấy, im lặng một lúc, chụp lại chiếc ly rỗng đặt ở trên bàn và cái bóng đen của nó.

Lâm Dur Hi cầm ảnh chụp, viết vào: Gặp lại.

Khi gặp lại, trái tim trống rỗng! Hồi ức của quá khứ, kéo ra một vùng tăm tối trong lòng.

Sau đó, có người vỗ mạnh lên vai cô một cái: “Lâm Dur Hi!”

Lâm Dur Hi xoay người lại, trông thấy Ngải Vi đang tức tối nhìn cô: “Bạn, của, ba, cậu, đâu?” Ánh mắt đó, giọng điệu đó hiển nhiên chính là bắt gian tại trận.

Lâm Dur Hi “ồ” một tiếng. Hôm nay là ngày lành gì thế, pháo hoa bắn tùm lùm!

Ngải Vi liếc Chu Từ Chính một cái: “Bạn học Lâm, không giới thiệu bạn của ba cậu cho bạn thân của cậu biết một chút sao?” Chữ “biết” này thật sự là nhẩy ra từ kẽ răng đấy.

Chu Từ Chính giờ tay: “Chu Từ Chính. Cô Ngải, xin chào!”

Ngải Vi sùng sốt nửa giây, bắt tay anh: “Sao anh biết tôi.”

“Cô là bạn thân của Liz, dĩ nhiên là tôi biết rồi.” Chu Từ Chính mỉm cười.

Câu này nói ra làm cho Lâm Dur Hi và Ngải Vi đồng thời trừng lớn mắt, khóe mắt của Ngải Vi nhìn lướt qua Lâm Dur Hi, trong ánh mắt là vẻ rõ ràng hết thấy mà gào thét: Khốn kiếp, gât mình, còn không thành thật khai báo!

Mí mắt của Lâm Dur Hi có chút co giật, gào khóc trong lòng: Mình là bác sĩ của anh ta, nên anh ta đã điều tra lí lịch của mình, chỉ vậy thôi.

Đáng tiếc, Ngải Vi nhìn không ra.

“Hai người trò chuyện trước nhé, tôi đi một chút rồi quay lại.” Chu Từ Chính lại được người ta dắt đi rồi.

Lâm Dur Hi bắt đắc dĩ nhún vai: “Cậu tin hay không cũng được, hôm nay là một đợt điều trị đặc biệt.”

“Điều trị?” Giọng điệu lên cao, mang theo một câu nói không cần nói ra: Tin cậu mới lạ đó.

“Tóm lại là mình với anh ta không có gì cả. Bây giờ không có, sau này cũng sẽ không! Mình chỉ là bác sĩ của anh ta thôi.”

Ngải Vi tí mi đánh giá Lâm Dur Hi từ trên xuống dưới một lượt: “Cậu biết cậu đang mặc váy dạ hội gì không, mang giày gì không? Trang phục trên người cậu ít nhất cũng đáng giá 100 ngàn đó.”

“Tôi nay mặc xong là trả lại cho anh ta rồi, được chứ!” Lâm Dur Hi bất lực, “Tiểu Ngải, mình quen biết cậu lâu như vậy rồi, mình nói không phải, thì là không phải. Cậu đừng đoán bừa nữa.”

Ngải Vi đảo mắt: “Được rồi, coi như cậu không có ý đó đi, sao cậu biết anh ta không có ý đó?”

“Cậu biết vợ chưa cưới trước kia của anh ta không?”

“Trình Tuyền?”

“Vậy thì cậu hiểu tại sao anh ta tuyệt đối không coi trọng mình rồi đó.”

Không cùng một thế giới, không cùng gu thưởng thức. Giữa hai người họ là một sự giao thoa ngắn ngủi, có mục đích, rồi sẽ có một ngày, đường ai nấy đi.

“Đừng nói mình không nhắc nhở cậu, anh ta lãng nhãng quá đáng lắm. Mấy tháng đôi bạn gái một lần, cậu đừng hồ đồ rồi loạn trong một chốc mà trúng chiêu đấy nhé.”

Nhìn dáng vẻ trịnh trọng của Ngải Vi, Lâm Dur Hi bật cười. Những câu thế này, trước giờ đều là mình nói với cậu ấy mà.

Lâm Dur Hi xòe tay ra, điệu bộ như đòi tiền: “Mấy câu này, có bản quyền đó, tiền bản quyền của mình đâu?”

Ngải Vi tức tối đánh tay của cô ra: “Trực giác của phụ nữ nói với mình, lần này cậu không chỉ đơn giản như vậy thôi đâu.”

“Trực giác của cậu có khi nào chính xác đâu? Ồ, đúng rồi, lúc bắt gian là chính xác nhất.”

Ngải Vi nheo mắt lại, khịt mũi: “Không sai, mình chính là người thấy mùi khai trên người cậu đấy.” Đột nhiên, đôi mắt đang nheo lại của cô ấy lại trừng lên, “Mẹ nó, lại là cô ta!” Ngải Vi nhìn thấy Vương Vận Kỳ khoác tay Lý Thuần Nhất đi vào hội trường.

Tuy Lâm Dur Hi đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ gặp hai người họ, lúc cô quay qua nhìn thấy hai tay đang khoác vào nhau của bọn họ, trái tim vẫn run lên. Cô quay đầu lại: “Trường hợp thế này, bọn họ xuất hiện cũng rất bình thường.”

Ngải Vi đồng tình gật đầu, trêu đùa: “Phải rồi! Chỉ là cậu xuất hiện, thì rất không bình thường đó!”

“Chỉ một lần này thôi, không có lần sau!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nói Xin Lỗi!

Vương Vận Kỳ và Lý Thuần Nhất thấy Lâm Dư Hi ngồi trên bàn tiệc chính, đều kinh ngạc. Vương Vận Kỳ gọi một nhân viên trong sảnh tiệc tới: “Sao cô gái đó lại ngồi trên bàn tiệc chính vậy?”

“Ồ, cô ấy là cô Lâm, cùng đến với chủ tịch Chu ạ. Là do chủ tịch Chu sắp xếp.”

Vương Vận Kỳ hừ lạnh một tiếng: “Đạo này gu thưởng thức của Vince sao lại tệ thế này.”

Trái cổ của Lý Thuần Nhất run rẩy lên xuống: “Anh đi chào hỏi với Vince.” Nói xong thì bước nhanh đi mất.

“Hi, anh vẫn chưa từng thấy qua dáng vẻ em trang điểm. Em mà trang điểm rồi, có khi nào sẽ trở thành nữ thần mà anh với không tới không nhỉ?”

“Vậy thì lúc chụp hình cưới sẽ cho anh bắt ngờ một phen nhé!” Cô cười khanh khách.

Chỉ là, một tuần trước ngày hẹn chụp hình cưới của bọn họ, anh ta đã kết hôn, mà cô dâu không phải là cô.

Lý Thuần Nhất nhìn không được nhìn cô thêm một cái nữa. Thì ra khi cô trang điểm rồi, vẻ xinh đẹp kinh ngạc đến mức khiến cho linh hồn anh ta run lên! Chỉ là, cô không phải là nữ thần mà anh ta với không tới, mà là giấc mơ xa xôi không chạm được.

Một màn này, Vương Vận Kỳ nhìn thấy tất cả, lồng ngực cô ta phập phồng nặng nề, nóng ruột. Cô ta nhìn Lâm Dư Hi một cái, không nhìn được cắn môi, người phụ nữ này, dựa vào cái gì mà đấu với cô ta chứ?

Sau đó cô ta nhìn thấy Lý Thuần Nhất không hề đi về phía Chu Từ Chính, mà là quay sang đi vào nhà vệ sinh.

Lý Thuần Nhất rửa mặt bằng nước lạnh, anh ta nhìn chăm chăm chính mình ở trong gương, giống như nhìn một kẻ xa lạ, một kẻ xa lạ xấu xí.

“Thuần Nhất, đừng làm đám cưới ở khách sạn nữa, nhà hàng cũng được rồi, giá tiền có thể giảm được một phần ba đó.”

“Cả đời có một lần, thế nào thì cũng phải làm cho đẹp đẻ, để cho em vui vẻ rộn ràng gả cho anh làm chị Lý chứ.”

“Tốn nhiều tiền quá. Ba anh sắp ra tù rồi, đến lúc đó chữa bệnh cũng phải tốn một số tiền lớn nữa.”

“Anh sẽ kiếm tiền về mà.”

Hi Hi ~ ! Anh đã kiếm tiền về rồi, nhưng em thì không còn nữa! Hi Hi ~ , anh không cần tiền nữa, em có thể trở về không?

Bữa tiệc kiểu Trung, bàn tiệc chính tròn tròn có 12 người ngồi, trong đó có Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi, Vương Vận Kỳ và Lý Thuần Nhất, Hứa Nặc và Trình Tuyên, nhìn qua có vẻ rất bình thường, nhưng lại là một tổ hợp cực kỳ quái dị. Điều bình thường là, bốn gia tộc lớn ở Hong Kong, Chu, Vương, Hứa, Trình đều ngồi đầy đủ trên cùng một bàn; điều quái dị là, trong tổ hợp này có hai cặp vợ chồng, 2 cặp vợ chồng chưa cưới. Những người biết ngọn nguồn nhìn quan hệ phức tạp rối ren trên cái bàn này, đều nhìn không được mà liếc nhìn thêm mấy cái.

Trên bàn cơm không thể thiếu chuyện mời rượu lẫn nhau, Hứa Nặc cầm ly rượu lên giong về phía Chu Từ Chính mời: “Vince, đã lâu không gặp.”

Chu Từ Chính cầm ly rượu lên: “Đúng là rất lâu rồi.”

“Gần đây khỏe không?”

“Khỏe!”

“Còn đám bốc không?”

“Còn!”

“Rảnh rồi thì cùng đánh một trận đi.”

Chu Từ Chính lạnh lùng nhếch khóe môi: “Không biết chơi xỏ, đánh không lại anh.”

Về mặt của Hứa Nặc hơi biến đổi, muốn nói gì đó, rồi lại thôi.

Lâm Dư Hi nhìn thấy hết, lấy Palaroid trong túi xách ra, đưa cho Chu Tử Chính. Lúc Chu Tử Chính nhận lấy, Lâm Dư Hi thấy trên mu bàn tay anh nổi lên gân xanh.

Tay phải Chu Tử Chính cầm máy ảnh, chụp lại gân xanh nổi lên trên bàn tay trái, giống như những con rắn xanh chiếm đóng ở đó vậy. Lâm Dư Hi lấy viết ra, viết lên tấm ảnh “Hứa Nặc”.

“Vince, bây giờ người trẻ tuổi các cậu thích chụp lấy ngay hả!” Ông chủ ngồi bên cạnh Chu Tử Chính cười nói.

“Đề chơi chút thôi!” Chu Tử Chính ngoài cười trong không cười.

Sau khi mấy món ăn được đưa lên, trước mặt mỗi người đều đặt một chén canh. Lúc Lâm Dư Hi cầm muống lên muốn uống, thì đột nhiên Lý Thuần Nhất kêu lên: “Là canh tôm hùm, đừng uống!”

Những người đang muốn uống canh đều dừng tay lại, khó hiểu: “Canh tôm hùm không uống được sao?”

Lý Thuần Nhất lúng túng cười: “Không có gì, bị lú lờ. Ý tôi muốn nói là canh tôm hùm, uống ngon lắm.”

Tay của Lâm Dư Hi thoáng dừng lại trên không 2 giây, từ từ buông xuống. Chỉ là không ai biết được, cô đã dùng toàn bộ sức lực mới có thể dừng cánh tay đang run lên của mình lại.

Chu Tử Chính nhìn Lý Thuần Nhất một cái, liếc thấy nét mặt hơi biến đổi của Lâm Dư Hi, thấp giọng hỏi: “Cô không thể ăn tôm hùm sao?”

“Ừ! Dị ứng.” Lâm Dư Hi dùng khăn ăn lau miệng, đứng lên, “Ngại quá.” Rồi đi về phía phòng vệ sinh.

Về mặt của Vương Vận Kỳ sớm đã trầm xuống, nháy mắt với cô bạn ở một bàn khác, cũng đứng lên, đi về phía phòng vệ sinh.

Lý Thuần Nhất nhìn theo bóng lưng của Vương Vận Kỳ, chân mày nhíu chặt lại, đứng lên đi về phía một nhân viên nữ, nói mấy câu, cô nhân viên cũng đi theo sau.

Trong phòng vệ sinh, Lâm Dư Hi cảm thấy nhức đầu đến khó chịu, rất muốn rửa mặt, nhưng nhìn lớp trang điểm trong gương, chỉ có thể ngừng lại.

~~ Là canh tôm hùm, đừng uống! ~~ Tại sao còn phải nhớ đến những chuyện không quan trọng như thế chứ? Chẳng phải anh đã nên quên đi từ sớm rồi sao?

Lâm Dư Hi, sao mày lại vô dụng như vậy. Chẳng qua chỉ là một câu nói thôi, thì mày đã sụp đổ rồi ư? Đã 3 năm rồi, mới có một câu nói thôi, thì mày đã sụp đổ rồi!

Cửa phòng vệ sinh bị đẩy ra, Vương Vận Kỳ và bạn của cô ta đi vào.

“Ồ, còn tưởng là ai, thì ra là cô ta! Cô ta là thứ gì vậy, ôm được đùi của Chu Tử Chính thì muốn bò lên, cẩn thận ngã chết đó.” Giọng nói khinh miệt của cô bạn.

Vương Vận Kỳ đi đến rửa tay bên cạnh Lâm Dư Hi, lạnh lùng nói: “Trước giờ Vince chơi phụ nữ đều không chọn lựa, chỉ là không ngờ ngay cả thứ thấp kém như vậy cũng muốn nữa.”

Vương Vận Kỳ vẩy tay, những giọt nước văng lên mặt, lên người Lâm Dư Hi. Lần thứ hai!

Vương Vận Kỳ đi đến trước mặt Lâm Dư Hi, đe dọa nhìn cô: “Nói đi, rốt cuộc cần bao nhiêu tiền thì cô có thể biến mất khỏi mắt tôi mãi mãi? Tôi không chịu nổi gương mặt này của cô nữa rồi!”

Nắm tay của Lâm Dư Hi siết lại, trên mặt vẫn còn vương những giọt nước mà Vương Vận Kỳ làm văng lên.

“Nói xin lỗi!” Ba chữ nhảy ra từ miệng cô, mang theo cơn lửa bùng lên trong lòng.

Vương Vận Kỳ sừng sốt, ngọn lửa trong mắt chọt dậy lên: “Chỉ dựa vào cô?” Hai tay cô ta đẩy mạnh, Lâm Dư Hi không hề đề phòng bỗng bị cô ta đẩy ngã xuống đất.

Cánh cửa lại bị đẩy ra, cô nhân viên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, có chút ngơ ngác.

“Bitch!” Vương Vận Kỳ khinh miệt xùy một tiếng, xoay người bỏ đi.

Cô nhân viên vội vàng đi lên trước đỡ Lâm Dư Hi đang ngã dưới đất lên: “Cô không sao chứ!”

Mắt Lâm Dư Hi chọt đỏ lên, nặn ra từng câu từng chữ: “Tôi – có – sao!” Cô kéo cửa ra, đuổi theo.

“Đứng lại!”

Vương Vận Kỳ đi vào hội trường quay đầu lại, khinh thường cười lạnh. Lâm Dư Hi xông tới, vịn cổ tay cô ta lại, dần dần tăng thêm lượng sức trên ngón tay: “Nói xin lỗi!”

Về mặt tức tối lại khinh bỉ của Vương Vận Kỳ bắt đầu biến đổi: “Đau quá, đau quá, cô buông ra!”

“Nói xin lỗi!” Tiếng kêu của Lâm Dư Hi làm chấn động đến người trong hội trường.

Lý Thuần Nhất chợt đứng lên, lao về phía bọn họ. Chân mày của Chu Từ Chính nhíu lại, cũng đi theo.

“A! Đau quá, đau quá!” Gương mặt của Vương Vận Kỳ bắt đầu vặn vẹo, bạn của cô ta thấy tình hình không ổn, giờ tay muốn đánh Lâm Dư Hi. Một tay Lâm Dư Hi bắt được cổ tay của cô ta, thuận thế vặn một cái, đẩy một cái, cô ta lập tức đau đớn ngã quỵ xuống đất.

“Nói xin lỗi!” Giọng điệu của Lâm Dư Hi càng nặng nề hơn, đôi mắt càng đỏ hơn. Vương Vận Kỳ nhìn thấy cơ mặt trên gò má của cô run lên, trong mắt hiện lên tơ máu, giống như nếu cô ta không xin lỗi, thì cô sẽ bẻ gãy tay của cô ta.

“Xin lỗi!” Vương Vận Kỳ bị đau đến phải chịu khuất phục.

“Hi Hi!” Lý Thuần Nhất xông tới, “Xin lỗi, Hi Hi, xin lỗi!”

Lâm Dư Hi hất tay cô ta ra, Vương Vận Kỳ ngã nhào trên đất, thở dốc khó ổn định. Lý Thuần Nhất nhìn chăm chăm gương mặt đỏ lên vì tức giận của Lâm Dư Hi, ánh mắt run rẩy: “Xin lỗi!”

Lâm Dư Hi đối diện với ánh mắt của anh ta, khoảnh khắc đó, cô chỉ có thể liều mạng nhện xuống nước mắt đang đọng đưa trong hốc mắt, giữ lại sự tự chủ sắp sụp đổ của mình. Cô sai bước đi về phía trước, chỉ là mới đi được mấy bước, chân trượt qua, ngã xuống.

Chân của Lý Thuần Nhất vô thức bước lên trên một bước, rồi lập tức dừng lại. Anh ta siết chặt nắm đấm, dường như dùng hết sức mới có thể đè xuống nỗi xúc động muốn chạy về phía Lâm Dư Hi, xoay người lại đỡ Vương Vận Kỳ. Vương Vận Kỳ nhìn anh ta chăm chăm, trong mắt tràn đầy nét căm hận không thể tin nổi, cô ta giờ tay lên, “bốp” một tiếng, cho anh ta một cái tát vang dội.

“Anh gạt tôi!”

Lúc Lâm Dư Hi vịn tay cô ta, lúc cô ta ngã xuống đất, ánh mắt của anh ta đã hoàn toàn bán đứng anh ta. Vương Vận Kỳ nhìn thấy rõ ràng, cho dù người nhếch nhác là cô ta, người bị đau đớn là cô ta, nhưng thương tiếc trong mắt anh ta chỉ dành cho Lâm Dư Hi. Khoảnh khắc Lâm Dư Hi té ngã, mắt anh ta đã đỏ lên.

Vỡ kịch của anh ta, bị phá vỡ rồi.

Chu Từ Chính đỡ Lâm Dư Hi lên, lúc cô đứng lên, giày cao gót làm cho cơ thể của cô lắc lư không ổn định. Cô vung chân trái, rồi lại vung chân phải, hai chiếc giày cao gót bay ra, bạch bạch hai tiếng, rớt xuống đất.

“Anh Chu, đợt điều trị tôi nay kết thúc rồi!” Cô kéo góc váy lên, chân trần, bước nhanh ra ngoài.

Chu Từ Chính nhìn đôi giày cao gót nằm trên mặt đất, khóe môi khẽ cong lên, vội bước tới đuổi theo.

Lâm Dư Hi chạy ra khỏi hội trường, chân trần đứng ở bên đường, nhìn dòng xe chạy lướt qua như bay, ngơ ngẩn.

“Cô không mang theo gì cả, muốn đi đâu?” Chu Từ Chính đi đến bên cạnh cô.

“Cho tôi mượn một trăm đồng.”

Chu Từ Chính vẫy tay, bắt một chiếc taxi: “Lên xe đi!” Lúc Lâm Dư Hi chui vào trong xe, anh giờ tay chần chừ cho cô.

Chu Từ Chính lên xe, hỏi: “Muốn đi đâu?”

Lâm Dư Hi nhìn anh, chau mày: “Anh không cần đi theo.”

“Vậy thì không được! Nếu như cô đi nhảy sông, tôi đi đâu tìm bác sĩ châm cứu cho tôi đây. Thời điểm đặc biệt, vẫn nên trông cô thật kỹ thì tốt hơn.”

Lâm Dư Hi bật cười: “Anh cảm thấy tôi sẽ đi tìm cái chết à?”

“Tôi chỉ nói cô nhảy sông, chứ đâu có nói cô đi tìm cái chết. Cô có võ công cao cường, ắt hẳn kỹ năng bơi cũng cực kỳ giỏi. Chỉ sợ cô bơi xa quá, rồi lạc đường, không về được, vậy thì tôi thảm rồi.”

Lâm Dư Hi ngạc nhiên nhìn Chu Từ Chính, ngơ ngác nói không nên lời.

Chu Từ Chính nói với tài xế: “Đến Lan Quế Phường đi.” Rồi lại mỉm cười nhìn Lâm Dư Hi: “Chúng ta đã nói trước rồi, làm người làm việc phải đến nơi đến chốn. Bệnh nhân tôi đây, cô phải chịu trách nhiệm đến cùng đây.”

Lâm Dư Hi bắt đầu dĩ thờ dài một hơi, thế này không chỉ là không trâu bắt chó đi cày, còn phải ép chó thu hoạch nữa: “Anh Chu.”

“Vince!”

“Không có bác sĩ nào có thể đảm bảo có thể chữa hết bệnh được.”

“Tôi cảm thấy cô có thể.”

Lâm Dư Hi lắc đầu: “Thứ đồ chơi như cảm giác này, một giây sau thì sẽ thay đổi thôi.”

“Nếu thế giới này không có thứ gì sẽ không thay đổi, vậy thì tôi chọn tin vào cảm giác của chính mình.”

Lâm Dư Hi nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng.

Những chiếc xe lao nhanh vùn vụt, kéo ra từng luồng sáng, chảy xuôi trong cả thành phố, giống như một dòng máu đặc. Trong màn đêm, thành phố này nhấp nháy đến mức rực rỡ ảo mộng như thế. Chỉ là trong ánh sáng trùng điệp, những gì nhìn thấy được, lại có mấy phần hư ảo, mấy phần chân thật đây?

Cô không biết cô nên tin vào cái gì, trong thành phố khiến người ta chìm đắm này, cô không thể phân biệt được chân tình và giả tạo, lời hứa và lừa dối nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cô Năm Được Điểm Yếu Của Tôi

Sau khi xuống xe, Lâm Dư Hi kéo chân váy lên, chân trần đi trên con đường đá.

Chu Từ Chính nhìn bàn chân sạch sẽ của cô: “Bây giờ cô hơi giống cô bé Lộ Lem chạy ra khỏi buổi dạ vũ, bỏ quên giày thủy tinh đó.”

“Giày thủy tinh và giày cao gót đều như nhau, lừa đảo quá.”

Chu Từ Chính mỉm cười: “Quán bar nào? Ngồi bên trong hay bên ngoài?”

Lâm Dư Hi dừng lại bên một cái bàn tròn nhỏ ngoài một quán bar: “Ồ đây đi!” Lúc cô đặt mông ngồi xuống chiếc ghế cao của bàn tròn, nghe thấy tiếng váy bị rách.

Lâm Dư Hi bắt đầu dĩ than thở: “Chắc là váy bị rách rồi. Nói trước nhé, tôi đền không nổi đâu.”

“Của quý sinh mạng của tôi cũng nằm trong tay cô rồi, tôi còn dám bắt cô đền sao?”

Lâm Dư Hi mấp máy môi, thế mà không thể nào đáp trả được.

Nhân viên phục vụ đến ghi món nghe được câu này, nhin không được đánh giá hai người, lúc nhìn thấy Chu Từ Chính thì vẻ mặt biến đổi: “Ồ, muốn uống gì ạ?”

“Tequila.” Lâm Dư Hi nói.

“Giống vậy!” Chu Từ Chính nói.

“Không được, anh đang uống thuốc, uống ít rượu thôi, cho anh ấy một ly coca.” Lâm Dư Hi cầm cây viết trên bàn, viết lên miếng lót ly, rồi đẩy đến trước mặt Chu Từ Chính, “Chút nữa tôi uống say, thì anh giúp tôi gọi một chiếc taxi chở tôi về nhà nhé.”

Nhân viên phục vụ nhìn Chu Từ Chính, Chu Từ Chính nhìn địa chỉ trên miếng lót ly một cái: “Coca, thêm đá.”

Lúc nhân viên phục vụ đi khỏi, nháy mắt với một nhân viên phục vụ khác, nói bằng môi một cách rõ ràng: Chu Từ Chính.

Rất nhanh, Chu Từ Chính cảm giác được ánh đèn flash chớp lên từ những góc độ khác nhau. Anh uống một ngụm coca lạnh, trong lòng nghĩ: Ngày mai trên weibo lại viết cái gì đây?

Sau đó, Chu Từ Chính đã thấy được trình độ uống rượu của Lâm Dư Hi và quyết tâm mua say của cô.

Lúc cô uống hết ly thứ 5, Chu Tử Chính hỏi: “Cô đã từng uống say chưa?”

“Chưa!”

“3 năm trước cũng chưa từng à?”

“Chưa!”

“Tôi nghe nói cô đã đến gây rối trong đám cưới của bọn họ hả?”

Hai gò má của Lâm Dư Hi dần dần đỏ ửng lên vì rượu cồn. Cô liếc qua anh một cái, mơ màng, ngẩn ngơ: “Tôi chỉ là đến đó trả lại nhẫn cho anh ta thôi. Anh ta không cần, tôi cũng không thêm.” Cô nằm sấp lên bàn, thì thào: “Bây giờ nghĩ lại, tại sao không quậy cho lớn một chút nữa? Anh ta đã không để ý, thì tôi còn để tâm gì nữa? Chỉ là mẹ nó chứ, con nhỏ Vương Vận Kỳ kia khinh người quá đáng, tại sao còn đến gây sự với tôi? Sao anh ta lại thích kiểu phụ nữ như vậy nhỉ..... kiểu phụ nữ nhật nhều như thế..... mắt của anh ta mọc dưới móng rồi!”

Tại sao còn đến gây sự với cô ư? Khóe môi Chu Tử Chính hơi cong lên, bởi vì cô ta nhìn ra trong lòng anh ta còn có cô.

Canh tôm hùm, đừng uống! Trong lòng anh ta vẫn còn nhớ đến bao nhiêu hồi ức liên quan đến cô? Là vì cắt đứt quá dứt khoát, anh ta còn không có cơ hội tạm biệt đoạn tình cảm trong quá khứ? Hay là mất đi rồi, mới biết hối hận?

“Một đêm trước đám cưới, anh ta còn gọi điện cho tôi, nói yêu tôi. Còn hát cho tôi nghe một bài!” Cô chậm chậm hát lên: “I’ll never break your heart..... I’ll be there, for better or worse till death do us apart..... I’ll love you with every beat of my heart, and I swear.....”

Trong tiếng hát đứt quãng, từ khóe mắt của Lâm Dư Hi, nước mắt lăn xuống.

“..... I’ll love you with every beat of my heart.....”

~~ Em yêu anh, bằng mỗi một nhịp đập của con tim~~

Trái tim của Chu Tử Chính vô thức siết chặt lại, anh vươn tay, vén những lọn tóc rơi rải rác trên mặt cô, đối diện với ánh mắt mờ mịt của cô.

Cô gái như thế này, sao anh ta lại đành lòng buông tay chứ?

“Tôi nói cho anh biết, cuộc đời này, tôi chỉ vì anh ta mà say một lần, chỉ một lần này thôi. Sau khi say rồi, thì cái gì cũng cắt đứt hết.” Cô giờ tay lên, vung xuống một cái “Cắt đứt!”

Ánh nắng nhảy nhót trên mí mắt, giống như một đứa bé nghịch ngợm đang chọc phá giấc mơ trong đầu.

Lâm Dư Hi từ từ mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà màu kem và đèn treo thủy tinh đơn giản tinh xảo. Lâm Dư Hi nhắm mắt lại, sờ soạng quần áo trên người mình, thờ phào một hơi. Cô giờ chân ra, ngồi dậy, thấy mình mặc một chiếc váy ngủ hai dây màu vàng nhạt bằng lụa. Cô nhìn quanh căn phòng cổ điển tao nhã này, thờ dài nặng nề: Xem ra hôm qua mình thật sự say đến không biết trời trăng gì rồi.

Cô đi vào phòng vệ sinh, đồ dùng rửa mặt đều đầy đủ. Cô đánh răng, rửa mặt xong, nghĩ đến một vấn đề quan trọng: quần áo của cô từ trong ra ngoài đều thay ra hết, là ai thay? Đúng rồi, trong nhà Chu Tử Chính chắc chắn có nữ giúp việc. Vậy chiếc váy ngủ và quần lót là của ai đây? Là của bạn gái trước ư? Còn mới nữa?

Còn có một vấn đề càng quan trọng hơn nữa, cô nhìn quanh căn phòng, không nhìn thấy có vật thể nào nhìn như quần áo cả: Chút nữa, cô mặc cái gì về nhà?

Trời ơi, chẳng phải đã đưa địa chỉ cho anh ta rồi sao? Sao anh ta lại kéo mình về nhà rồi?

Lâm Dư Hi hít vào một hơi, mở cửa phòng ra. Phòng ở lầu hai, vừa vặn đối diện với một loạt cửa sổ thủy tinh sát đất rộng lớn ở dưới phòng khách, ngoài cửa sổ, ánh nắng tươi sáng, trời quang không mây. Cô nhìn trái nhìn phải, không có ai cả! Đi ra hành lang nhìn xuống, cũng không có ai cả!

Cô cắn răng, đi xuống cầu thang, nhìn trái ngó phải. Đi đến phòng khách, vẫn không có bóng người.

Một căn nhà trống à?

“Dậy rồi hả!” Giọng nói vang lên trong nhà bếp ở sau lưng. Lâm Dư Hi thò đầu qua nhìn, Chu Tử Chính đang đánh trứng trong nhà bếp.

Bốn mắt nhìn nhau, cơ thể Lâm Dư Hi thoáng run lên, hai tay vòng qua trước ngực theo bản năng, xoay người lại trong chớp mắt.

Chu Tử Chính không tiếng động cười một cái: “Trong nhà tôi không có quần áo nữ, tôi đã kêu người đi mua rồi, chắc là sẽ đưa đến đây nhanh thôi.”

Lâm Dư Hi nhìn váy ngủ, Chu Tử Chính nói: “Bộ trên người cô là của Trình Tuyền để lại. Chỉ một bộ này thôi, toàn bộ đều là đồ mới.”

“Chẳng phải tôi đã đưa địa chỉ nhà tôi cho anh rồi sao?”

“Miếng lót ly viết địa chỉ bị ướt, địa chỉ bị nhòe mất rồi.”

Xèo ~ ~ Tiếng trứng đổ vào chảo: “Tôi chỉ biết làm mấy món ăn sáng kiểu Tây thôi, bánh waffle, trứng chiên, OK chứ?”

“À..... cảm ơn.”

“Uống gì? Sữa? Nước cam? Cà phê?”

“Nước cam được rồi!” Lâm Dur Hi không nhận được hỏi, “Chẳng phải nhà anh có người giúp việc sao?”

“Nghỉ phép rồi!”

“Gi hả?”

“Khó được khi trong nhà có khách, tôi tự mình xuống bếp, được chứ?”

“Ồ!”

“Cô nhất định phải quay lưng lại nói chuyện với tôi hả?”

Lâm Dur Hi nhìn váy ngủ một cái, cái cổ áo này cũng thấp quá đi: “À, có thể mượn một cái áo của người giúp việc nhà anh không? Tôi hơi..... lạnh.”

“Tôi không biết quần áo của họ để ở đâu nữa? Cô tự đi lên phòng tôi tùy tiện lấy một cái mặc vào đi.”

Mí mắt của Lâm Dur Hi giật giật: “Của anh á?”

“Treo trong phòng để đồ đều sạch hết đấy. Cô cũng biết đó, tôi không có bệnh gì khác mà.”

“.....”

Lâm Dur Hi chỉ có thể bất chấp tất cả đi lên lầu, đi đến phòng của anh, đi vào phòng để quần áo. Nhìn căn phòng để quần áo còn lớn hơn phòng khách nhà cô, hai mắt của cô tròn lên: Lần đầu tiên cô thấy có người còn nhiều đồ hơn Ngải Vi, hơn nữa còn là đàn ông. Quần áo của anh ở trong này, cho dù mỗi ngày mặc một bộ mới cũng có thể mặc hơn một năm đấy!

Cô chọn bừa một cái áo sơ mi trắng mặc vào. Đi ra phòng để quần áo, cô nhìn thấy bức tường dán ảnh lên. Thưa thốt vài tấm, trên bức tường rộng lớn này, trông có vẻ vô cùng. Tấm ảnh toàn một màu đen kìa đặc biệt dễ thấy, giống như trên bức tường sạch sẽ này, có một vết dơ lau mãi không đi vậy.

Hi vọng sau khi bức tường này treo đầy hình ảnh, thì bệnh của anh sẽ khỏi hẳn, cô nghĩ vậy. Quá khứ vĩnh viễn không thể nào xóa đi được, dám nhìn thẳng vào mới có thể bước ra vùng tăm tối đó. Nghĩ đến đây, cô không khỏi bật cười tự giễu. Đây chính là cái được gọi là có thể chữa cho người, không thể chữa cho mình ư?

Lúc Lâm Dur Hi đi xuống lầu lần nữa, thì Chu Tử Chính đã đặt đồ ăn sáng lên bàn ăn rồi. Anh ngẩng đầu lên thấy cô mặc áo sơ mi trắng của mình đi xuống cầu thang, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh, rọi lên người cô, ánh sáng rạng ngời. Trái tim của anh bị cái gì đó giật một cái, sau đó anh cảm thấy thân dưới nóng lên rần rần. Anh âm thầm hít vào một hơi, lại từ từ thở ra, hơi cúi đầu xuống, nhìn thân dưới mơ hồ, nhẹ nhàng mà rục rịch một cái.

Chào mày, Cảm Giác! Đã lâu không gặp!

Lâm Dur Hi đi đến cạnh bàn ăn: “Tôi muốn gọi điện về nhà.”

Chu Tử Chính đưa di động qua: “Tối qua tôi đã gọi cho ba cô báo bình an rồi.”

Tối qua? Bàn tay bấm di động của Lâm Dur Hi dừng lại.

“Tôi nói cô ngủ rất say, nên không đưa cô về nữa. Ba cô nói được!”

Lâm Dur Hi sững sốt hai giây, để di động xuống. Không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác bị người ta bán. Ba cô nói được? Ba, ba không sợ con bị.....? Ặc, đúng là không sợ thật!

Chu Tử Chính phết bơ lên bánh waffle cho cô: “Trình độ uống rượu của cô giỏi thật đấy! Thật sự phải độ với cô, có thể tôi độ không lại cô nữa ấy chứ.”

Lâm Dur Hi ngại ngùng cười một cái: “Bình thường tôi có uống rượu thuốc.”

Chu Tử Chính cười: “Cô không thích ăn ngọt, có cần bỏ mật ong không?”

“À, không cần đâu.”

“Thử tay nghề của tôi một chút đi.”

Lâm Dư Hi ăn một miếng, gật đầu: “Không tồi!” Cô do dự một chút: “Tối qua tôi có nói gì không?”

“Tối qua cô nói nhiều lắm!”

“Ví dụ như?”

“Cô mắng người rất sâu sắc.”

“.....”

“Cô hát rất hay.”

“.....”

“Tóm lại là, trên tay cô có điểm yếu của tôi, tôi cũng đã nắm được tẩy của cô.....”

Lâm Dư Hi phun một ngụm nước cam ra.

Chu Từ Chính cười ha ha, đưa khăn giấy cho cô, rồi lại lấy khăn giấy lau nước cam trên bàn. Lâm Dư Hi nhận lấy, có chút lúng túng lau lau miệng.

“Như vậy thì tôi cảm thấy công bằng hơn rồi.”

“Anh Chu, tôi là bác sĩ của anh!” Lâm on chỉnh sửa lại thái độ của anh.

“Là Vince. Bác sĩ cũng sẽ bệnh đấy!”

“Anh Chu.....”

“Vince.”

“OK, Vince, chuyện của tôi, tự tôi sẽ xử lý, tối qua bất kể tôi đã nói gì, xin anh coi như chưa từng nghe qua.”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức!” Chu Từ Chính ăn một miếng waffle, “Ừm, bỏ hơi nhiều nước rồi.”

Lâm Dư Hi chỉ cảm thấy lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, tối qua lộn xộn thế nào lại đi rượu với anh chứ, còn uống say nữa. Lần đầu tiên trong đời này đã cho anh ta mất rồi! Phi phi phi, nói gì đấy, nói lại, đáng vẻ xấu xí lần đầu tiên say rượu trong đời này đã để cho anh ta thấy mất rồi, còn không biết đã nói biết bao nhiêu lời say xỉn nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Khoe Hạnh Phúc

Ngoài cửa lớn vang lên tiếng mở cửa và tiếng bước chân, Tống Thành Trạch đi vào, nhìn thấy Lâm Dư Hi mặc áo sơ mi trắng, đôi mắt bỗng trừng lên. Lại nhìn thấy Chu Từ Chính mặc đồ ở nhà đang gấp trứng gà cho cô, cảnh tượng này đẹp đến nỗi làm cho anh ta nổi hết da gà.

Anh ta háng giọng, đưa một cái túi giấy tới: “Chủ tịch Chu, đồ anh cần, không phải, là đồ bác sĩ Lâm cần đây. Ine mua đấy!”

Lâm Dư Hi nhận lấy: “Cám ơn! Làm phiền anh rồi.”

“Không phiền, chuyện nên làm mà.” Tống Thành Trạch cung kính lễ phép, trong lòng thầm suy nghĩ, tốc độ này, phát triển như thần nha! Tối qua..... khụ khụ, nhưng mà, bệnh của chủ tịch Chu, đã khỏe rồi sao?

Tống Thành Trạch đặt một túi tài liệu lên mặt bàn bên cạnh Chu Từ Chính: “Chủ tịch Chu, đây là tài liệu anh cần.”

Chu Từ Chính nhìn lướt qua một cái, “ừ” một tiếng.

Tống Thành Trạch nói với Lâm Dư Hi: “Đúng rồi, bác sĩ Lâm này, tối qua cô bạn tên Ngải Vi của cô giống trông khuê chiêng tìm cô đấy. Cuối cùng tôi

nói với cô ấy là cô đang ở nhà chủ tịch Chu, cô ấy mới ngưng lại.”

Bàn tay đang cầm nĩa của Lâm Dư Hi run lên một cái, trong đầu cô vô thức nhảy ra gương mặt của Ngải Vi kinh hãi đến mức muốn bóp chết cô.

Chu Từ Chính nói với Tổng Thành Trạch: “Chút nữa tôi sẽ tự lái xe, cậu về công ty trước đi.”

“Được!”

Lâm Dư Hi vội vàng uống một ngụm nước cam, nuốt miếng bánh xuống, đứng lên: “Tôi cũng phải đi rồi, phòng khám còn có bệnh nhân nữa. Anh Tổng có thể thuận đường đưa tôi đến trạm tàu điện ngầm không?”

Chu Từ Chính nói: “Cậu ta không thuận đường đâu, tôi đưa cô về.”

Hai mắt Tổng Thành Trạch chớp chớp: “Đừng đó, tôi không thuận đường đâu. Chủ tịch Chu, bác sĩ Lâm, không còn chuyện gì thì tôi đi trước nhé.” Nói xong, gần như là chạy đi chỉ trong tích tắc.

Tro mắt nhìn anh ta biến mất trong nháy mắt, câu nói: Vậy anh đi đâu? của Lâm Dư Hi vừa đến khóe môi, cũng chỉ có thể nuốt xuống.

“Vậy tôi lên thay đồ. Anh Chu, cảm ơn bữa sáng của anh.”

“Là Vince.”

Lâm Dư Hi lấy túi giấy, bước nhanh lên cầu thang. Không biết là vì đi nhanh quá, hay là vấy ngủ quá dài, vấp một cái trên cầu thang. Lâm Dư Hi đứng lên, nhủ thầm trong lòng: Chỉ một lần này thôi, không có lần sau!

Về đến phòng, Lâm Dư Hi lấy đi động ra, thấy tin nhắn của Ngải Vi và Lâm Sao Đây.

Ngải Vi 12:05 pm: Hi Hi, lời khuyên của người từng trải, đừng bao giờ làm thật với Chu Từ Chính. Cậu – sẽ – chết – rất – thảm – đấy!

Ngải Vi 8:09 am: Được rồi, nói cho mình nghe đi, đã lên giường chưa?

Ngải Vi 8:10 am: Nhất định là lên rồi! Cũng tốt, dù sao cậu cũng đã cần cỗi lâu vậy rồi, cũng nên ẩm ướt một chút! Rốt cuộc anh ta có được không?

Ngải Vi 8:11 am: Có mang bao không?

Ngải Vi 8:12 am: Nghĩ chắc cậu cũng không có đâu, mình đã mua thuốc sau khi xong việc, đem qua cho cậu nhé.

Ngải Vi 10:12 am: Còn chưa dậy nữa hả? Anh ta thật sự mạnh đến vậy à?

Lâm Dư Hi xoa xoa giữa hai hàng chân mày, chỉ cảm thấy không chỉ nhức đầu một chút thôi đâu.

Cô mở tin nhắn của Lâm Sao Đây ra.

Lâm Sao Đây 11:01 pm: Đang làm gì thế?

Lâm Sao Đây 3:15 am: Tôi lại mất ngủ rồi, làm sao đây?

Lâm Sao Đây 6:12 am: Đã gửi một tấm ảnh ánh nắng ban mai

Lâm Sao Đây 7:01 am: Vậy mà lại thức suốt đêm, lại bị đau nửa đầu rồi.

Lâm Sao Đây 8:23 am: Đi làm chưa vậy?

Lâm Sao Đây 9:35 am: Hello, hello, có ai ở nhà không?

Lâm Sao Đây 10:45 am: Cô vẫn khỏe chứ?

Lâm Sao đây 11:05 am: Thốt lên một tiếng được không?

Lâm Dư Hi trả lời: Tôi vẫn còn sống!

Lâm Sao Đây lập tức đáp lại: Cả đêm không có tin tức, tưởng đâu cô có chuyện rồi đấy.

Lâm Dư Hi: Tôi thì có chuyện gì chứ? Sao anh lại mất ngủ thế?

Lâm Sao Đây: Tôi nhớ đến người phụ nữ tôi yêu nhất.

Lâm Dư Hi: Người trước người hiện tại của anh à?

Lâm Sao Đây: Phải!

Lâm Dư Hi: Loại người như anh chỉ xứng với một chữ.

Lâm Sao Đây: Tôi biết!

Lâm Dư Hi: Đối xử cho tốt với người hiện tại của anh đi! Chuyện quá khứ, đã qua đi rồi. Anh cứ tiếp tục như vậy chỉ làm tổn thương thêm một người phụ nữ khác thôi. Anh muốn xuống địa ngục bao nhiêu lần nữa?

Lâm Sao Đây: Trên đời này thật sự không có thuốc hối hận sao?

Lâm Dư Hi: Không có!

Lâm Sao Đây: Nếu đã xuống địa ngục rồi, thì xuống một lần hay hai lần cũng khác gì đâu.

Lâm Dư Hi: Anh muốn làm gì?

Lâm Sao Đây: Tôi muốn ly hôn!

Tay của Lâm Dư Hi dừng lại một giây, từ từ gõ vào: Suy nghĩ kĩ rồi hãy làm, trên đời này không có thuốc hối hận đâu!

Cô để đi động xuống, lấy đồ trong túi giấy ra. Là một chiếc váy ren màu trắng của Valentino, đồ lót của Victoria's Secret, giày của Jimmy Choo. Tuy đều là màu trắng mà cô thích, những món thời trang này cũng coi như là khiêm tốn xa hoa, nhưng vẫn chênh lệch rất xa với phong cách đơn giản bình thường của cô.

Lâm Dư Hi mặc váy vào, cột đuôi ngựa lên, nhìn vào gương, vẫn là tháo đuôi ngựa ra.

Thế giới khác, phong cách khác! Không hợp!

Lúc cô đi xuống lầu, Chu Tử Chính đã thay xong âu phục ngồi trên sofa đọc báo, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, mỉm cười: “Cô mặc màu trắng rất đẹp.”

“Ồ, cảm ơn! Chúng ta đi thôi, trễ lắm rồi.”

Đi xuống nhà để xe, một dãy mười mấy chiếc xe, kiểu dáng màu sắc đều khác nhau. Chu Tử Chính chọn một chiếc xe thể thao Ferrari mui trần màu đỏ.

Chu Tử Chính chạy không nhanh, mở mui đi động ra, gió mát đầu hè thổi đến, thoải mái dễ chịu.

“Đợt điều trị tâm lý chiều ngày mai, tôi muốn đến một nơi khác.”

“Đi đâu?”

“Đi tới đó thì cô sẽ biết thôi.”

“Điều trị tâm lý chỉ có một tiếng, vẫn là đừng nên đi xa quá thì hơn!”

“Tôi thêm giờ.”

“Tôi còn có bệnh nhân khác.”

“Bệnh của bọn họ chắc chắn không đáng thương bằng tôi.”

“.....”

Chu Tử Chính nhìn cô một cái: “Vậy nên, cô có thể ưu tiên xử tôi trước không?”

“.....” Xử anh? Nói cái gì thế này?

Xe đã chạy vào thành phố.

“Anh thả tôi xuống trạm tàu điện ngầm là được rồi.”

“Dù sao cũng đến đây rồi, đưa cô về phòng khám luôn.”

“Thật sự không cần đâu, đừng làm lỡ thời gian của anh.”

“Làm lỡ thời gian gì của tôi?”

“..... Làm việc!”

“Việc quan trọng nhất của tôi bây giờ là đảm bảo bác sĩ của tôi khỏe mạnh không bị thương tổn. Chuyện này liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của tôi đấy!”

“.....” Chữ “đời” này, không biết tại sao Lâm Dư Hi lại nghe thành chữ “người”.

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của Lâm Dư Hi, Chu Tử Chính vẫn không lái xe vào hẻm nhỏ, mà ngừng xe ở ngoài đường lớn. Chỉ là, chiếc xe màu lửa đỏ thật sự bắt mắt quá.

Lâm Dư Hi vừa mới xuống xe, sau lưng liền vang lên tiếng gọi: “Hi Hi!”

“Bác Trần, chào buổi sáng!” Bác Trần là hàng xóm thân quen 20 năm rồi.

“Ồi chào, lâu lắm rồi không thấy cháu mặc váy nha! Đẹp lắm! Cô gái trẻ nên ăn mặc như thế này mới phải.”

“Ha ha! Cháu cảm ơn ạ!”

“Cậu ta là bạn trai cháu hả?” Bác Trần cười híp mắt đánh giá Chu Tử Chính, “Trông có vẻ tuần tú lịch sự đấy! Không tệ, không tệ!”

“Không phải đâu. Anh ấy là.....” Không đợi Lâm Dư Hi nói xong, Chu Tử Chính đã đi lên phía trước bắt tay với bác Trần.

“Chào bác Trần! Cháu tên Chu Tử Chính.”

“Tốt, tốt, tốt!” Hai mắt của bác Trần híp lại thành một đường chỉ.

Chu Tử Chính nói mấy câu bên tai ông ấy, nụ cười của bác Trần càng sâu hơn: “Nhất định, nhất định!”

Thấy bác Trần cười đến hai mắt nhíp lại thành đường chỉ, trái tim của Lâm Dư Hi giật giật: Rốt cuộc anh ta đã nói cái gì thế?

Chu Tử Chính nhìn lại Lâm Dư Hi, cười nói: “5 giờ chiều ngày mai gặp!”

Chu Tử Chính về đến phòng làm việc, mở túi tài liệu Tống Thành Trạch đưa, lấy tài liệu ra, giờ từng trang ra xem

Lý Thuần Nhất, cha là Lý Tiến, đã từng là ông chủ của công ty kiến trúc Lý Tiến, 7 năm trước, bởi vì ở công trường xây dựng xây ra tai nạn, dẫn đến cái chết của bốn công nhân, đã bị tố giác công ty không làm đầy đủ các biện pháp an toàn lao động. Lúc cảnh sát đi sâu vào điều tra, thì tra ra Lý Tiến đã từng hối lộ vài nhân viên chính phủ, mới lấy được hạng mục xây dựng này. Thế là công ty kiến trúc Lý Tiến sụp đổ, mà Lý Tiến cũng bị phán 6 năm tù giam. 3 năm rưỡi trước, Lý Tiến bộc phát bệnh tim ở trong tù, gần như mất mạng. Lý Thuần Nhất đưa đơn xin bảo lãnh tại ngoại để khám bệnh nhiều lần cũng không thành công. Sau đó, do chủ tịch Vương, cha của Vương Vận Kỳ cho người đi xoay sở, rốt cuộc Lý Tiến được tạm thả ra sớm hơn, để ra ngoài chữa bệnh.

Sau khi Lý Tiến vào tù, mẹ của Lý Thuần Nhất bị sốc nên trúng gió, dẫn đến hai chân đi lại không tiện, sau này đã đến phòng khám Tân Sinh để trị. 6 năm trước, Lý Thuần Nhất vừa vào tập đoàn Trường Duyệt của chủ tịch Vương làm việc, chức vị là giám đốc tiêu thụ. Sau khi anh ta kết hôn với Vương Vận Kỳ, thì thăng chức thành tổng giám đốc kinh doanh của tập đoàn Trường Duyệt.

Chu Tử Chính đứng lên, đi đến trước cửa sổ thủy tinh sát đất, nhìn xuống dòng người ăn mặc gọn gàng đi lại bên dưới, giống như những con kiến cần mẫn, tới lui vội vã trong khu thương nghiệp phồn hoa nhất toàn Hong Kong, bốn ba vì tương lai.

Lý Thuần Nhất vì cứu ba anh ta nên mới kết hôn với Vương Vận Kỳ ư? Hay là vì thăng quan tiến chức? Hoặc là, cả hai?

Khỏe môi hơi cong lên, Lý Thuần Nhất, giao dịch thế này, đáng làm sao?

Về đến phòng khám, Lâm Chi Hiền đang kiểm tra cho bệnh nhân.

“Ba!”

Lâm Chi Hiền nhìn cô một cái: “Về rồi à! Muốn về nhà nghỉ ngơi không?”

“Không cần đâu.” Lâm Dư Hi mặc áo blu vào.

“Tối qua uống say rồi à?”

“Con xin lỗi! Chỉ một lần này thôi!”

Lâm Chi Hiền mỉm cười: “Ba năm nay, ba vẫn luôn chờ con uống say. Say rồi, tỉnh lại thì sẽ ổn thôi. Còn nhức đầu không?”

Lâm Dư Hi sững sốt một lúc, hiểu ý cong khóe môi lên: “Hết nhức rồi ạ!”

“Vậy thì tốt!”

Không bao lâu sau, cánh cửa bị đẩy ra, Ngải Vi đi vào.

Cô ấy nhướn mày lên, ánh mắt đảo một vòng toàn thân Lâm Dư Hi: “Đầm ren kiểu mới nhất của Valentino, mình muốn mua cũng mua không được. Ha ha, Hi Hi, cậu biết chọn thật đấy.”

“Không phải mình chọn, cậu biết mình không rành mà.”

“Xem ra thật sự có người muốn nuôi vịt con xấu xí như cậu thành thiên nga rồi đây.”

Lâm Dư Hi lườm Ngải Vi một cái. Ngải Vi thấy Lâm Chi Hiền đi ra từ phòng che rèm, cười ngọt ngào vẫy tay: “Chào bác trai!”

“Tiểu Ngải đến rồi đó hả! Hôm nay không đi làm sao?”

“Trong người có chút không khỏe ạ! Đặc biệt là trong lòng đó, ngọt ngọt lấm lấm. Cho nên qua đây để Hi Hi khám cho cháu nè.” Lúc nói chuyện cũng lườm Lâm Dư Hi một cái.

Lâm Chi Hiền mỉm cười.

Ngải Vi nhìn sang Lâm Chi Hiền, chớp đôi mắt to tròn long lanh: “Bác trai, cho cháu mượn Hi Hi nhé, để cậu ấy khám cho cháu thật kỹ, được không ạ?”

“Đi đi!”

Ngải Vi giờ tay kéo áo blu trắng của Lâm Dư Hi xuống, hai mắt híp lại: “Chúng ta đi thôi, bạn yêu ơi!”

Đến quán ăn, gọi hai ly cà phê, Ngải Vi nhìn chăm chăm Lâm Dư Hi: “Mình muốn chi tiết, tất cả chi tiết! Cậu mà không nói rõ ràng nữa, chúng ta TUYỆT – GIAO –”

“Chi tiết chính là, tối qua mình uống say, Chu Tử Chính ma xui quỷ khiến thế nào đó lại đem mình về nhà anh ta, hôm nay lại đưa mình về.”

Ngải Vi mở di động ra lướt vài cái, để ở trước mặt Lâm Dư Hi.

“Hôm qua cậu vẫn còn đứng thứ 40 trong từ khóa tìm kiếm hot nhất, hôm nay đã lên đến thứ 10 rồi, biết vì sao không?”

Lâm Dư Hi cầm di động lên xem.

Hôm qua 7:35 pm: Chu Tử Chính và bạn gái mới Lâm Dư Hi tham dự dạ tiệc hội thương mại. Bạn gái mới từ vịt con xấu xí biến thành thiên nga, wow!

30 ngàn lượt chia sẻ, 10 ngàn bình luận, 40 ngàn lượt thích.

Hôm qua 11:17 pm: Tin tức Lan Quế Phuong, Chu Tử Chính và bạn gái mới nâng ly nói cười, cùng lên taxi rời đi. Đừng hỏi tôi họ muốn đi đâu nhé!

Trong hình, trên người Lâm Dư Hi choàng áo khoác âu phục của anh, dựa vào vai anh, ngủ thiếp đi.

40 ngàn lượt chia sẻ, 50 ngàn bình luận, 50 ngàn lượt thích.

Hôm nay 11:35am: Chu Tử Chính và bạn gái mới Lâm Dư Hi rời khỏi biệt thự, Ferrari lửa đỏ nha! Có vẻ như tâm trạng của chủ tịch Chu rất tốt.

1 tiếng đồng hồ ngắn ngủi, 10 ngàn lượt chia sẻ, 5 ngàn bình luận, 50 ngàn lượt thích.

Lâm Dư Hi “ặc” một tiếng, không nói được gì cả.

Ngải Vi lấy di động qua, lướt vài cái, lại đưa cho Lâm Dư Hi.

“Chu Tử Chính rất ít khi đăng bài trên weibo, bài đăng gần nhất đã là năm ngoái rồi, hôm nay lại đăng hai bài.”

Hôm qua 12:27 pm: Vịt con xấu xí say rồi! Ngủ ngon!

Hôm nay 11:45 pm: Tâm trạng thực sự rất tốt!

Ngải Vi nói: “Được rồi! Làm bạn thân của cậu bao nhiêu năm trời, đừng để mình phải biết được tình hình tình cảm mới nhất của cậu từ weibo chứ.”

“Tuy những chuyện trên weibo đều là thật, nhưng mình với anh ta, thật sự chỉ là quan hệ giữa bác sĩ với bệnh nhân thôi.”

Ngải Vi chỉ vào weibo trên di động: “Vịt con xấu xí say rồi! Ngủ ngon! Đây là quan hệ giữa bác sĩ với bệnh nhân hả?”

“Tối qua anh ta gặp phải vợ chưa cưới trước kia của anh ta và người anh em đã cướp đi vợ chưa cưới của anh ta.”

“Rồi sau đó?”

“Anh ta cần phải cân bằng tâm lý một chút.”

“Nói tiếng người!”

“Anh ta cần phải để cho người khác thấy được hạnh phúc của anh ta.”

Ngải Vi nhú mồm: “Ý cậu là, anh ta đang khoe hạnh phúc để trả đũa?”

“Cậu cũng không tính là quá ngốc.”

Mí mắt của Ngải Vi giật giật: “Anh ta lấy cậu làm bia đỡ đạn à?”

“Nếu như lấy mình làm bia đỡ đạn có thể cải thiện bệnh của anh ta, thì mình làm một chút thì có làm sao đâu?”

“BỆNH?” Ngải Vi nghịch ngợm chớp mắt với Lâm Dư Hi.

“Cậu bỏ cái suy nghĩ đó đi!”

“Xì! Không nói thì thôi!” Ngải Vi nhấp một ngụm cà phê: “Nhưng cậu cũng có lợi. Như vậy cũng xem như đã cho Lý Thuần Nhất một cái tát thật mạnh. Anh ta bỏ rơi cậu, cậu liền tìm một người càng đẹp trai hơn anh ta, có tiền hơn anh ta nữa.”

Lâm Dư Hi lắc đầu: “Chuyện này, mình đã vượt qua rồi.”

“Thật?” Ngải Vi nhướn mày.

“Giúp mình sắp xếp một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Xem mắt!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cô Rất Thú Vị Đó

Lâm Dư Hi chưa từng nghĩ tới năng suất làm việc của Ngải Vi lại cao như thế, đã sắp xếp một buổi xem mắt ngay tối hôm đó.

“Đây là hội xem mắt cấp kim cương với 10 nam 10 nữ, người tổ chức là một người bạn học thời tiểu học của mình, đáng tin đấy!”

“Hội xem mắt cấp kim cương?”

“Chính là điều kiện của hai bên nam nữ đều thuộc đẳng cấp kim cương đó. Tài liệu của 10 người đàn ông mình có đủ hết.” Ngải Vi đưa một bìa kẹp hồ sơ vào tay Lâm Dư Hi. Lâm Dư Hi giờ ra xem, tuổi tác của bên nam từ 28 đến 40 tuổi, nếu không phải là nhân viên chuyên nghiệp, thì là con nhà cán bộ, nếu không phải nhân tài từ nước ngoài về, thì là ông chủ công ty, bề ngoài đều gọn gàng đàng hoàng.

“Bạn của mình đặc biệt đề ra ngưỡng cửa cực cao cho hội viên cấp kim cương. Hễ là người muốn trở thành hội viên cấp kim cương, đều phải điều tra hoàn cảnh gia đình, nhất định phải chưa kết hôn và không có lịch sử không lành mạnh. Chỉ là điều kiện của bên nam rất tốt, thì yêu cầu đối với bên nữ cũng rất cao, bạn học của mình vẫn luôn phiền muộn vì không đủ cô gái có điều kiện phù hợp để ghép đôi đấy.”

“Sao thế được? Bây giờ gái đẹp đầy đường mà.”

“Haiz, yêu cầu của bạn mình là đơn thuần, tự nhiên. Máy thử mặt yêu tinh rần, mặt mũi khoan ấy, tất cả, out hết! Mình vừa đưa tài liệu của cậu lên, cô ấy cười đến mức không thấy mắt đâu luôn. Cô ấy nói kiểu như cậu đó, hoàn cảnh gia đình, công việc, đều được hoan nghênh nhất, là lựa chọn hàng đầu của những người đàn ông nghiêm túc tìm vợ đó.” Ngải Vi đánh giá Lâm Dư Hi từ trên xuống dưới. “Trên trán của cậu đã khắc ba chữ: ‘người vợ tốt’ rồi!”

Lâm Dư Hi cười: “Vậy cậu thì sao?”

Đầu của Ngải Vi lập tức tiu ngưu xuống, thờ dài: “Cô ấy nói với mình, bạn học với nhau 20 năm, nên không giấu gì mình. Dáng vẻ của mình đẹp thì đẹp thật, nhưng lại hơi quá, hơn nữa, lịch sử tình trường lại phong phú nữa, không phải là lựa chọn hàng đầu để làm vợ của bọn họ. Haiz! Chẳng lẽ mình chỉ có số mệnh tìm đàn ông cận bã thôi sao?!”

Lâm Dư Hi giải thích cho cô ấy: “Bình thường cậu trang điểm đậm quá. Làm nhạt đi một chút, vậy đừng mặc quá chặt, quá bó, chọn mấy bộ đồ đơn trang một chút, thì cậu cũng có thể khắc chữ lên trán mà.”

“Thật hả?”

“Đi nào, đi mua quần áo mới! Tẩy sạch cho cậu luôn!”

Lâm Dư Hi mặc chiếc đầm ren lúc sáng, Ngải Vi mặc một chiếc váy lụa màu vàng nhạt, đều trang điểm đơn giản tao nhã. Nếu như Lâm Dư Hi là vịt con xấu xí biến thành thiên nga, thì Ngải Vi chính là chim hoàng yến biến thành chim anh vũ trắng. Lúc hai người đi vào nhà hàng xem mắt, thì đã trở thành trung tâm thu hút ánh mắt của những người có mặt ở đó.

Chỉ là, Lâm Dư Hi đã xem nhẹ sức mạnh của weibo, nên không nhìn ra ẩn ý sâu xa phía sau những ánh mắt tập trung đó.

Ngồi đối diện Lâm Dư Hi là ông chủ của một công ty tư nhân khoảng 30 mấy tuổi, sau một lượt tự giới thiệu, anh ta đưa danh thiếp qua, cười nói: “Cô Lâm, có cơ hội có thể hẹn chủ tịch Chu cùng ăn một bữa cơm không?”

Được rồi! Anh ta đến để tìm mối làm ăn.

Lại đối diện một người khác, là một quản lý cao cấp du học ở Anh về. Sau một lượt tán gẫu, anh ta trình danh thiếp lên, cười nói: “Cô Lâm, có cơ hội có thể hẹn chủ tịch Chu cùng ăn một bữa cơm không?”

Được rồi! Anh ta đến để tìm việc làm

Lâm Dư Hi dờ khóc dờ cười!

Lúc ăn tối, Tổng Thành Trạch đưa đi động qua cho Chu Từ Chính: “Chủ tịch Chu, có một bài trên weibo có thể anh phải xem một chút đấy.”

Chu Từ Chính nhận lấy, nhìn thấy một tấm ảnh Lâm Dư Hi ăn cơm tối với một người đàn ông.

“Bạn gái của anh đi xem mắt kia, anh làm gì vậy? @Chu Từ Chính”

~~ Tình huống gì đây, Chu Từ Chính đang yên đang lành sao lại thất bại rồi? ~~

~~ Vịt con xấu xí biến thành thiên nga trong một giây, một giây sau lại đá Chu Từ Chính rồi. ~~

~~ Sau khi ngủ một giấc, Chu Từ Chính phát hiện thiên nga lại biến lại thành vịt con xấu xí, thế là đá đi rồi. ~~

~~ Rốt cuộc là ai đá ai vậy? Cầu phổ cập! ~~

Chu Từ Chính bật cười. Say một lần rồi, nói cắt đứt là cắt đứt ngay, cắt đứt rồi thì lập tức tìm khôi đầu mới à?

“Có biết ở đâu không?” Chu Từ Chính hỏi.

“Biết, cách đây không xa thôi.”

Gặp đến người đàn ông thứ 6. Lâm Dư Hi đã mệt rồi. Người mới này là con cháu quan chức khoảng hai mươi mấy tuổi, sau khi anh ta ngồi xuống, thì hỏi thẳng: “Tôi từng đánh golf với chủ tịch Chu. Cô với chủ tịch Chu kết thúc rồi à?”

Lâm Dư Hi bất đắc dĩ nhếch khóe môi lên: “Chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, anh có thể tìm người tiếp theo để trò chuyện.”

“Thực ra tôi không ngại.”

“Hả?”

“Tôi nghe nói chủ tịch Chu yêu lưỡng tính.”

“Hả?”

“Có cơ hội có thể hẹn chủ tịch Chu cùng ăn cơm không?”

Được rồi! Anh ta đến để tìm tình yêu, chẳng qua mục tiêu không phải cô mà thôi.

Lâm Dư Hi đứng lên: “Ngại quá, tôi vào phòng vệ sinh một chút.”

Trong phòng vệ sinh, Lâm Dư Hi nhìn bản thân mình ở trong gương, bỗng nhiên cảm thấy mình không thuộc về thành phố này, hẳn là nên tìm một khu rừng để ở ẩn thôi.

Cô rề rà trong phòng vệ sinh mười mấy phút, mới mở cửa đi ra. Sau đó liền thấy Chu Tử Chính đứng ngoài cửa phòng vệ sinh mỉm cười nhìn cô.

“Anh Chu?” Lâm Dư Hi sùng sốt.

Chu Tử Chính hơi nhú mày, trầm nghĩ: Chỉ một từ xưng hô thôi mà, sao cô lại cố chấp như vậy chứ?

“Vince!”

Lâm Dư Hi thở than thở: Chỉ một từ xưng hô thôi mà, sao anh lại cố chấp như vậy chứ?

“Sao trùng hợp vậy?”

“Có nhìn trúng ai không?”

“Hả?”

“Cô đến xem mắt mà, phải không?”

“.....Ừ!”

“Không nhìn trúng ai hả?”

“.....Ừ!”

“Vậy cô muốn ở lại chiến đấu tiếp, hay là muốn đi?”

Lâm Dư Hi nhìn lướt qua Ngải Vi đang trò chuyện vui vẻ với một người đàn ông: “Tôi vẫn nên đi trước thì hơn!”

“Tôi cũng vừa mới ăn cơm xong, tiện đường đưa cô đi!”

“Không cần đâu!”

“Tôi có chuyện muốn nói.” Không cho từ chối.

Chu Tử Chính vẫn lái chiếc Ferrari màu lửa đỏ, sau khi Lâm Dư Hi ngồi vào, anh đóng mui đi động lại.

Anh mở nhạc lên, là ca khúc chủ đề của Titanic.

“Nghe nhạc cũ, được chứ?”

“Đối với tôi, bài này không phải nhạc cũ. Anh muốn nói gì thế?”

“Chuyện giữa tôi và cô vẫn sẽ lan truyền trên weibo một thời gian.”

“Chẳng phải anh nói có thể tìm ngôi sao.....”

“Thực ra trước khi tôi chưa đến khám bệnh, cô cũng cảm thấy tôi chính là loại đàn ông lăng nhăng như trên tạp chí nói phải không?”

“Ồ, nói thật thì, trước khi anh chưa đến khám bệnh, tôi không để ý đến tin tức của anh lắm, cũng không biết anh là ai.”

Chu Tử Chính cười: “Thật là hiếm thấy!”

“Tôi thường ru rú trong nhà, cũng không thú vị, không có hứng thú với tin tức tình cảm cho lắm.”

“Vậy hả? Sao tôi lại thấy cô rất thú vị đó!”

Lâm Dur Hi cười khan một tiếng: “Phải không? Lúc tôi đi học, mọi người đều gọi tôi là hũ nút đấy.”

“Đó là vì bọn họ không biết trong hũ bán thuốc gì thôi.”

“Ồ? Vậy anh biết à?”

“Cô mở ra cho tôi nghiên cứu một chút nhé?”

Lâm Dur Hi khụ khụ hai tiếng: “Tôi là bác sĩ của anh.”

“Nên tôi càng muốn biết trong hũ của cô đáng bán thuốc gì.”

“Anh Chu!”

“Vince!”

Lâm Dur Hi thỏa hiệp: “Vince, rốt cuộc anh muốn nói chuyện gì?”

“Nói chuyện xưa!”

Yên lặng nửa phút, Chu Tử Chính lại lên tiếng: “Ba tháng sau tai nạn xe của tôi, Hứa Nặc và Trình Tuyền đã kết hôn, vì bọn họ có con. Đám cưới của bọn họ làm rất khiêm tốn, nhưng khiêm tốn đến mức tôi cũng không thể nào không biết được. Thế là tôi bảo cậu Trạch tìm ngôi sao nữ giúp tôi, phải xinh, vóc dáng đẹp, có tiếng tăm. Cùng cô ta đi tham dự các buổi tiệc tùng, sự kiện, muốn huênh hoang cỡ nào thì huênh hoang cỡ đó. Mà kiếp sống diễn xuất trước ống kính của tôi cứ thế bắt đầu.” Chu Tử Chính nhìn Lâm Dur Hi một cái, “Từ góc độ của tâm lý học, đây là tâm trạng gì?”

“Thiếu cái gì, thì khoe cái đó! Không cần phải học tâm lý đâu.”

Chu Tử Chính bật cười: “Đã qua 5 năm rồi, những người được gọi là bạn gái của tôi có rất nhiều. Giữa tôi và bọn họ, đều là quan hệ hợp đồng, tôi trả tiền mời bọn họ đến diễn một show truyền hình thực tế khoe tình cảm thôi.”

Lâm Dur Hi có chút kinh ngạc: “5 năm rồi, không gặp được người làm cho anh rung động sao?”

“Tôi mắc chứng bệnh này, nên tôi hoàn toàn không có tâm tư nghĩ đến mấy chuyện đó. Tôi đã từng nghĩ qua rồi, nếu thật sự cả đời cũng không khỏi, vậy thì tôi dứt khoát đổi hướng, làm thụ thôi. Mà tôi thật sự từng đến Gay Bar ở nước ngoài đó. Chẳng qua, hormone nam tính của tôi vẫn quá mạnh mẽ, không cong được.”

Lâm Dur Hi cắn cắn môi, đè xuống ý định muốn phì cười. Nhớ đến người đàn ông ở buổi xem mắt kia nói Chu Tử Chính yêu lưỡng tính, thì ra không phải là giả nhà.

Chu Tử Chính nhìn khỏe môi muốn cười của cô, hỏi hột nói: “Cảm thấy tôi rất buồn cười phải không? Trong mắt tất cả mọi người, tôi là một gã chơi bời muốn cái gì có cái đó. Sự thật lại mĩa mai như thế, anh em 30 năm không còn nữa, vợ chưa cưới sắp kết hôn cũng mất luôn, cơ thể thì bị hủy hoại. Thứ còn lại chỉ là vẻ bề ngoài cực kỳ chói lóa.”

“Xin lỗi!” Lâm Dur Hi lập tức rút lại nét cười bên khỏe môi, “Tôi không cảm thấy anh buồn cười.”

“Vậy là đáng buồn hả?”

“Trước kia tôi từng nói, trong lòng mỗi người đều có vết sẹo không muốn để người ta biết, che giấu, chỉ là bản tính của con người thôi.”

“Thực ra tôi đã ngán tìm mấy cô ngôi sao diễn kịch một tuồng lại một tuồng rồi. Chỉ là trước khi bệnh của tôi chưa khỏe lại, tôi cần cái vẻ ngoài này. Cô là bác sĩ của tôi, có thể nào coi cái tên ảo bạn gái tin đồn này như là một phần của quá trình trị liệu được không?”

Lâm Dur Hi cười nhạt: “Tôi hoàn toàn không để ý tin đồn trên mạng, ba tôi thì càng không biết. Chỉ là Ngải Vi thì bị dọa đến gà bay chó sủa đấy.”

“Vậy nên buổi xem mắt hôm nay là vì làm sáng tỏ mối quan hệ giữa cô và tôi à?”

Lâm Dur Hi bật cười: “Vốn là không có chuyện đó, tại sao phải làm sáng tỏ chứ?”

“Ồ! Vậy thì cô thật sự muốn tìm bạn trai hả?”

“Tôi độc thân, tìm bạn trai rất bình thường!”

“Thích kiểu đàn ông như thế nào?”

“Gặp được rồi, thì sẽ biết thôi!”

Chu Từ Chính cười: “Xem mắt, đáng tin sao?”

“Buổi tối hôm nay, không đáng tin.”

“Vây, tôi đoán tối nay cô vẫn chưa ăn no!”

Lâm Dur Hi sùng sốt, quả thật hôm nay cô chưa ăn gì cả. Không có khẩu vị, cũng không có tâm tư.

“Hôm nay là thứ sáu, bây giờ là 9:15, thời gian vừa đúng. Tôi dắt cô đi ăn một thứ ngon lành.”

Xe chạy về phía gần biển, dừng lại trước một bến tàu chuyển khách.

Lâm Dur Hi xuống xe, thấy bên bến tàu có hai mươi mấy người đang xếp hàng. Chu Từ Chính đếm một lượt: “26 người, may quá! Vẫn được ăn.”

Lâm Dur Hi khó hiểu nhìn anh.

Chu Từ Chính nói: “Mỗi thứ sáu, vào 9 giờ rưỡi tối, có một ông bác sẽ đẩy xe đến đây bán sủi cào. Ông ấy bán không nhiều không ít, chỉ 30 chén thôi. Hơn nữa, nhất định phải ăn ngay tại chỗ, không được mua về.”

“Ồ!”

Cách đó không xa, một ông bác sáu mươi mấy tuổi, đẩy một chiếc xe gỗ từ từ đi tới.

“Tôi cũng chỉ ngẫu nhiên lái xe đến đây hóng gió vào một buổi tối, thấy có người xếp hàng, hỏi ra mới biết đó. Chắc là cô đã từng ăn qua sủi cào Bến Tàu phải không!”

“Dĩ nhiên!” Hiệu sủi cào có lượng tiêu thụ đứng đầu toàn Hong Kong đấy.

“Ông bác này chính là ông chủ của sủi cào Bến Tàu, bác Trương.”

Lâm Dur Hi ngạc nhiên: “Là ông ấy à?” Cô nhìn sang ông bác đi qua trước mặt mình, tóc trắng xóa, quần áo giản dị, không thể nhìn ra là chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty đã lên sàn chút nào.

“Ba mươi năm trước, bác Trương và vợ bác ấy vì muốn kiếm nhiều tiền một chút, hai vợ chồng đem sủi cào đã gói sẵn ở nhà đẩy ra bến tàu này bán trong đêm. Bởi vì sủi cào làm ngon, rất nhanh đã thu hút rất nhiều khách, bình thường không đến một tiếng đồng hồ đã bán hết rồi. Qua hai năm, có một nhà kinh doanh ăn qua sủi cào này, cảm thấy có cơ hội kinh doanh, liền bắt đầu bàn bạc với hai vợ chồng, đưa sủi cào này vào công xưởng. Ban đầu sủi cào do công nhân gói bằng tay, đến sau này thì thay thế bằng máy móc, sản lượng tiêu thụ cũng càng ngày càng tốt. Sau đó công ty càng làm càng lớn, thuận theo tự nhiên lên sàn chứng khoán. Công việc của bác Trương càng ngày càng bận, xã giao càng ngày càng nhiều. Hi vọng duy nhất của bà Trương là mỗi ngày ông ấy có thể ở nhà ăn một bữa cơm, đáng tiếc bác Trương thường không làm được. Ba năm trước, bà Trương qua đời vì tai nạn giao thông, trước khi đi bà nói, rất nhớ sủi cào mà bác ấy tự tay gói.”

“Sau đó, vào 9:30 phút mỗi thứ sáu, bác ấy sẽ đến đây bán sủi cào. Thứ sáu là ngày vợ bác ấy xảy ra tai nạn. 9:30 phút là thời gian vợ bác ấy qua đời. 30 là 30 năm bọn họ kết hôn. Mỗi một chén sủi cào 5 đồng, là giá tiền mà bác ấy và vợ bán năm xưa.”

Phía sau mỗi chữ số đơn giản, là mỗi một câu chuyện xưa khắc vào trong tim, và một phần tiếc nuối chôn sâu tận đáy lòng.

Mũi của Lâm Dur Hi mơ hồ chua xót: “Bác ấy làm như vậy, có lẽ là muốn nhắc nhở những người còn có cơ hội, phải trân trọng người trước mắt, đừng giống như bác ấy vậy, để lại nỗi nuối tiếc cả đời này cũng không bù đắp lại được.”

Chu Từ Chính nhìn cô, đột nhiên cảm thấy đôi mắt của cô thoáng có hơi nước dâng lên kia, giống như hai ngôi sao lấp lánh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tôi Biết Rồi

“Bác Trương!”

Bác Trương nhìn hai người một cái: “Từ Chính, cháu lại đến rồi đó hả. Ồi! Cuối cùng cũng không đến một mình nữa rồi.”

“Đây là Dư Hi.”

Lâm Dư Hi nói: “Chào bác Trương!”

Bác Trương hài lòng gật đầu, cười nói: “Ánh mắt tốt thật! Gặp được rồi, thì phải giữ chặt đấy nhé.”

Chu Tử Chính cười đáp: “Nhất định rồi!”

Bác Trương múc chai chén sủi cảo đưa cho hai người. Chu Tử Chính lấy ra hai đồng tiền xu năm đồng, bỏ vào một cái hộp tiền cũ nát. Leng keng, hai tiếng giòn tan.

“Vợ bác thích nghe tiếng tiền xu kêu ‘leng keng’ lúc bỏ vào hộp tiền nhất đó, bà ấy nói đây là bài nhạc hay nhất lúc làm việc vất vả. Lúc đó bác cười bà ấy, còn bài nhạc nữa chứ, kiểm từng đồng từng xu thế này, phải là khúc than khóc gì đó mới đúng. Bác phải kiểm một lần mấy triệu mấy triệu về.” Bác Trương nói, “Sau này, bác thật sự làm được, kiểm một lần mấy triệu mấy triệu, nhưng bản nhạc đó cũng không còn nữa. Cho nên, người trẻ tuổi, đừng vì kiểm tiền mà quên đi người bên cạnh mình!”

“Cháu sẽ không vậy đâu!” Chu Tử Chính nói.

Bác Trương hiểu ý bật cười: “Đối với cháu, thì không nói đến tiền, phải nói là ‘cám dỗ’ mới đúng.”

“Vậy thì lại càng không!” Chu Tử Chính nói, “Cháu biết mình muốn gì.”

Bác Trương hiểu ra nhìn Lâm Dư Hi một cái: “Biết thế thì tốt. Con gái tốt là phải nâng niu trong lòng bàn tay.”

“Cô ấy chạy không thoát tay cháu đâu!”

Lâm Dư Hi có chút dở khóc dở cười, chỉ có thể vui đầu ăn sủi cảo, lặng lẽ dời ánh mắt của mình ra khỏi bọn họ, giống như bọn họ đang nói đến một người khác vậy.

Chu Tử Chính hỏi: “Mỗi chén chỉ có 9 cái sủi cảo, biết tại sao không?”

Lâm Dư Hi suy nghĩ một lúc: “Ngoài ý nghĩa vĩnh cửu đã rất rõ ràng, có thể vẫn còn có một ý nghĩa khác nữa, trên đời vốn khó có được mười mươi vẹn toàn mà.”

Bác Trương hơi ngạc nhiên, tức thì khen ngợi gật đầu: “Cháu đúng là một cô gái thông minh.”

Chu Tử Chính cười dịu dàng: “Bác Trương, có thể chụp chung với bác một tấm không?”

“Đương nhiên!”

Bác Trương đứng giữa hai người, khoác hồ lên vai hai người, hai người bụng chén sủi cảo nóng hổi, Chu Tử Chính giơ tay lên tự chụp.

Tách, từ đó, trong lòng người càng nhiều thêm một phần hồi ức ấm áp.

Bác Trương hỏi Lâm Dư Hi: “Ngon không?”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Đây là mùi vị cả đời này khó mà quên được.”

Bởi vì đêm đã khuya, Chu Tử Chính kiên trì lái xe đến lầu dưới nhà Lâm Dư Hi.

“Cô ở khu vực nào thế? Biết rồi thì sau này cô có say nữa, tôi cũng có thể đưa cô về.”

Lâm Dư Hi lắc đầu: “Tôi sẽ không say nữa đâu.”

“Tự tin thế cơ à?”

Cả đời này sẽ không có nỗi đau như vậy nữa! Lâm Dư Hi mỉm cười: “Già rồi, không tổn thương nỗi nữa.”

“Cô mang dáng vẻ như 18 tuổi nói chữ ‘già’ là đang mỉa mai tôi phải không?”

Lâm Dư Hi bật cười: “Trái tim già rồi!” Cô vẫy vẫy tay: “Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon! Ngày mai gặp!”

Lầu 8, nhà A, ánh đèn vàng ấm áp ở phòng khách sáng lên.

Chu Tử Chính lấy di động ra, mở ảnh chụp ra, đèn đường vàng vọt, sương mờ lượn lờ, gương mặt cười của ba người giống như được khép lại trong một lớp màn mỏng mỏng lung.

Lớp màn này, vẫn chưa bị đâm thủng.

“Gặp được rồi, thì sẽ biết thôi!” Anh mỉm cười, “Tôi thì biết rồi, chỉ là em vẫn chưa biết đó thôi. Nhưng mà, em yên tâm, sớm muộn gì tôi cũng sẽ làm cho em biết được.”

Anh đăng tám ảnh lên weibo, viết: Đây là mùi vị cả đời này khó mà quên được! Ngủ ngon!

Dưới ánh nắng ban mai, Lâm Dur Hi và Lâm Chi Hiền thông thả đi về phòng khám.

“Buổi xem mắt tối qua sao rồi?”

“Hình như Ngải Vi tìm được một người có thể trò chuyện được.” Cũng có nghĩa là, cô không tìm được!

“Chuyện này không vội, từ từ thôi!”

“Con biết mà. Phải rồi, ba, con nghe nói tập đoàn tài chính đã bắt đầu thu mua bất động sản ở khu này, muốn tháo dỡ khu vực này để xây dựng lại.”

“Ừ, ba cũng có nghe nói. Phòng ốc ở đây cũng cũ hết rồi.”

“Ba, nếu như thật sự phải tháo dỡ, hay là chúng ta dọn về Tô Châu đi! Chẳng phải ba vẫn luôn muốn về đó sao?”

“Con không muốn ở lại Hong Kong à? Phòng khám bị tháo dỡ, nhưng có con thể làm việc ở bệnh viện mà, thu nhập cũng tốt hơn ở phòng khám nữa.”

“Con sợ không quen với hoàn cảnh làm việc ở bệnh viện.”

“Phòng khám Tân Sinh chỉ có ba với con, rất đơn giản. Nhưng con không thể nào cứ ở sau lưng ba mãi được. Con trưởng thành rồi, phải có con đường riêng của mình chứ.”

Lâm Dur Hi khoác tay ông: “Con không muốn! Con chính là một miếng thuốc dán lâu năm, đi đâu cũng dính vô ba hết.”

Lâm Chi Hiền lắc đầu mỉm cười: “Sao mà vẫn cứ giống như một cô nhóc nhỏ thế này?”

“Tóm lại là, ba đi đâu, thì con đi theo đó!” Lâm Dur Hi quay đầu lại, thấy cái bóng của Lâm Chi Hiền, buông lỏng cánh tay khoác tay ông, nhảy lên cái bóng, “Con đập trúng bóng của ba rồi, không được nhúc nhích!”

Đây là trò chơi lúc nhỏ cô thích chơi với ba nhất, xem ai đập trúng cái bóng của đối phương.

Đập trúng rồi, không được nhúc nhích!

Hôm nay, phòng khám lại có một bệnh nhân không thể ngờ đến. Cửa bị đẩy ra, Trình Tuyền dắt một bé trai đi vào.

“Cô Lâm, chào buổi sáng, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Trình Tuyền mỉm cười.

Lâm Dur Hi rất ngạc nhiên: “Chị Hứa, chào buổi sáng!”

Trình Tuyền nói với bé trai: “Lăng Lăng, chào dì Lâm đi con.”

“Chào dì Lâm!”

“Gần đây bé có chút ho, tôi không muốn nó uống thuốc tây, nên dẫn nó đến đây.”

“Được!”

Sau khi Lâm Dur Hi kiểm tra tỉ mỉ cho Lăng Lăng: “Chỉ là cảm thông thường thôi, uống thuốc mấy lần sẽ khỏe thôi. Nhưng mùi vị của thuốc bắc không tốt lắm, trẻ con rất khó uống vào, tôi kê cho bé mấy viên thuốc nhé.”

Trình Tuyền nói: “Được, cảm ơn cô.”

Lúc Lâm Dur Hi đi bốc thuốc cho Lăng Lăng, Trình Tuyền hỏi: “Cô Lâm, tuy có hơi mạo muội, tôi có thể ăn một bữa cơm trưa với cô không?”

Lâm Dur Hi nhìn cô ta, đôi mắt của cô ta rất chân thành.

Một cậu ấm nhỏ nhà giàu, sao lại đến phòng khám nhỏ thế này để khám bệnh chứ? Rốt cuộc, màn kịch chính cũng đến rồi đây.

Hai người ngồi trong nhà hàng, Trình Tuyền nói: “Cô có xem weibo của Vince không?”

“Không có!”

Trình Tuyền lấy di động ra, lướt mấy cái, rồi đưa cho Lâm Dur Hi: “Tôi qua cô với anh ấy đi ăn sủi cảo.”

Lâm Dur Hi xem một cái: “Tôi chỉ là bác sĩ cả anh ấy thôi.”

“Cô đã đến nhà anh ấy để khám bệnh cho anh ấy, phải không?”

“Chuyện đó là có nguyên nhân.”

“Qua 5 năm rồi, chưa từng có một người phụ nữ nào có thể đi vào nhà của anh ấy.”

“Chị Hứa, nếu như cô đến là vì muốn biết tình hình về bệnh của anh Chu, thì tôi rất xin lỗi, tôi không thể tiết lộ gì cả. Mà tôi nói một lần cuối cùng, bất kể trên weibo viết gì, thì giữa tôi và anh Chu chỉ là quan hệ bác sĩ và bệnh nhân thôi.”

Trình Tuyền cười dịu dàng: “Cô hiểu lầm rồi. Tôi không phải muốn nghe ngóng về bệnh của anh ấy. Tôi chỉ muốn nói một chút chuyện xưa với cô, hi vọng sau khi cô biết rồi, có thể chữa bệnh cho anh ấy tốt hơn.”

Lâm Dur Hi khẽ nhũn mày: “Chị Hứa, thực ra chị không hề quen biết tôi, tại sao lại muốn nói chuyện xưa với tôi?”

“Đúng là tôi không quen biết, cũng không hiểu rõ cô. Nhưng tôi hiểu Vince. Tôi biết anh ấy tin cô, anh ấy cũng chịu để cho cô đi vào trái tim anh ấy. 5 năm nay, chỉ có cô có thể thôi.”

Một câu nói bình thản của Trình Tuyền lại giống như chôn một dây pháo nhỏ vào lòng Lâm Dur Hi, bùng một tiếng, nổ đến mức cô có chút lúng túng.

“Tôi chỉ làm hết bổn phận của người làm bác sĩ thôi.”

Trình Tuyền uống một ngụm cà phê: “Cô có tin duyên phận không?”

“Tin.”

“15 năm trước, tôi và Hứa Nặc từng yêu đương, anh ấy 18 tuổi, tôi 16, đều là mối tình đầu. Ở Paris! Chẳng qua, thời gian quá ngắn, mới 5 tháng thôi, vì tôi hiểu lầm anh ấy ngoại tình, nói chính xác hơn, là tôi hiểu lầm anh ấy gọi gái. Sau khi chúng tôi chia tay, anh ấy đi Thụy Sĩ, tôi thì đi Mỹ. Sau này, tôi quen biết Vince ở Mỹ. Vince đối xử với tôi rất tốt, tôi cảm thấy hai chúng tôi cũng rất hợp nhau, thế là đính hôn.”

“Anh Hứa là bạn thân của anh Chu, trước đó cô không biết sao?”

“Tôi đã biết từ sớm. Chỉ là vẫn luôn không có cơ hội gặp lại Hứa Nặc, tôi và anh ấy cũng chỉ ở bên nhau mấy tháng ngắn ngủi, nên chưa từng nói với Vince.”

“Cô và anh Hứa gặp lại nhau lúc nào?”

“Trong lễ đính hôn của tôi và Vince. Đêm đó, Vince uống say, Hứa Nặc giúp đỡ anh ấy về phòng. Sau đó, chúng tôi ngồi trên sân thượng trò chuyện. Có thể là vì cả hai đều đã uống rượu, cũng mờ lòng ra. Anh ấy giải thích lúc đó anh ấy không phải đang gọi gái, mà là thấy một cô gái châu Á có vẻ như bị ép bán dâm, anh ấy muốn cứu cô ta.”

“Vậy tại sao lúc trước anh ta không giải thích?”

Trình Tuyền bất đắc dĩ cười khổ: “Lúc đó anh ấy trách tôi nghi ngờ anh ấy, không hiểu anh ấy, tôi dờ khóc dờ cười, lúc đó tôi mới 16 tuổi thôi. Anh ấy liền cười nói, phải ha, anh ấy xem phim tình cảm nhiều quá rồi, tưởng đâu tôi sẽ giống như nữ chính bao dung, thông cảm, hiểu cho nam chính vậy, có chuyện gì, không cần nói, chỉ cần một ánh mắt là đủ rồi.”

Lâm Dur Hi bật cười: “Lúc đó anh ta cũng chỉ có 18 tuổi thôi.”

“Phải. Khi đó chúng tôi đều quá nhỏ, không hiểu cái gì là tình yêu. Chỉ là khi hiểu rồi, thì thời điểm lại không đúng nữa.”

“Đúng người, đúng thời điểm, đúng địa điểm, thiếu đi một thứ, cũng đều là tiếc nuối.”

Trình Tuyền cảm thán: “Đúng vậy! Đêm đó chúng tôi trò chuyện với nhau rất lâu. Từ đêm khuya nói đến hừng sáng. Sai thời điểm, đúng cảm giác, thì tình cảm không rút lại được nữa. Sau đó anh ấy bỏ đi mấy tháng, né tránh tất cả điện thoại, tin nhắn của tôi. Trong mấy tháng đó, tôi cảm thấy mình sắp điên lên. Mỗi ngày đối mặt với Vince, trong lòng lại nhớ đến một người đàn ông khác. Sau bốn tháng, tôi biết tôi không thể gạt được mình nữa. Thế là tôi tìm

người đi điều tra, biết anh ấy ở Singapore. Tôi không màng tất cả mà bay qua tìm anh ấy. Lúc anh ấy mở cửa phòng khách sạn ra, thì sợ ngây người. Cả người tôi nhào qua đó, hôn anh ấy, không cho anh ấy có cơ hội từ chối nữa.”

Trong lòng Lâm Dư Hi khẽ rung động.

“Thế nên người Vince nên hận là tôi. Hứa Nặc là bạn thân nhất của anh ấy, khi anh phát hiện tình cảm mạnh mẽ, vẫn luôn đè nén, trốn tránh. Là tôi, là tôi kiềm nén không được, cũng không thể dối gạt trái tim mình. Sau lần đó, Hứa Nặc và tôi đều rất đau khổ. Không biết nên đối mặt với Vince như thế nào, làm sao để nói rõ với anh ấy. Tình cảm càng đè nén, lực phản xạ càng lớn. Trời xui đất khiến thế nào, lại bị Vince bắt gặp. Anh em của mình và vợ chưa cưới của mình lẫn lộn với nhau, rất máu chó, nhưng thật sự đã xảy ra. Vince và Hứa Nặc đánh nhau, sau đó Vince say bết nhè, lái xe vọt ra ngoài, thì xảy ra tai nạn. Hứa Nặc rất đau khổ, tự trách rất nhiều, trong những ngày Vince chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, mỗi ngày anh đều quỳ xuống cầu nguyện. Sau này nữa, biết anh ấy mắc bệnh không tiện nói ra, chúng tôi cũng âm thầm tìm rất nhiều bác sĩ cho anh ấy, rồi lấy danh nghĩa của những người bạn khác để đề cử cho anh ấy, nhưng không ai có thể giúp bệnh của anh ấy có chuyển biến tốt.”

“Sau đó anh ấy hoạt động trong làng giải trí vô cùng huênh hoang, lẫn lộn với không ít ngôi sao và người mẫu nữ. Nhưng tôi và Hứa Nặc đều rất rõ ràng, đó căn bản không phải là tính cách của anh ấy.” Trình Tuyền buồn bã, “Nếu như anh ấy thật sự là loại người đó, thì 5 năm nay sẽ không thể không có chuyển biến tốt.”

Trình Tuyền nhìn Lâm Dư Hi chăm chú: “Anh ấy rất trọng tình, trọng nghĩa. Tôi tôn trọng tình cảm của anh ấy, Hứa Nặc tôn trọng tình nghĩa của anh ấy, là chúng tôi có lỗi với anh ấy. Tôi không hi vọng xa vời rằng anh ấy có thể tha thứ cho chúng tôi, nhưng tôi chỉ hi vọng anh ấy đừng vì hận chúng tôi mà hủy hoại cả đời mình. Nếu như anh ấy coi chúng tôi như kẻ thù, thì cách đánh trả kẻ thù tốt nhất chính là tìm một người phụ nữ càng tốt hơn tôi, sống càng hạnh phúc hơn chúng tôi.”

Ánh nắng rọi lên mặt của cô ta, khúc xạ ra một vẻ đẹp làm người ta hoa mắt. Lâm Dư Hi nhìn không được nghĩ: Có khi nào Chu Từ Chính nghĩ rằng, sẽ không gặp được người phụ nữ càng tốt hơn cô ta nữa? Nên mới tuyệt vọng, bỏ cuộc.

Lâm Dư Hi gật đầu: “Tôi tin sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ hiểu được thôi.”

Trình Tuyền mỉm cười: “Có cô ở đây, tôi cũng tin là vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cô Nhìn Tôi, Thì Có Cảm Giác Gì

“Nói chuyện phiếm được không?” Rốt cuộc Ngải Vi cũng gọi điện đến.

“Được, bây giờ không có bệnh nhân.”

“Tối qua sao cậu không nói tiếng nào đã bỏ đi rồi?”

“Minh thấy cậu trò chuyện vui vẻ quá nên không quấy rầy. Sao rồi, người đàn ông đó được không?”

Giọng nói của Ngải Vi thoáng dịu dàng một chút: “Anh ấy tốt lắm! Hoàn cảnh gia đình, tính cách, vẻ bề ngoài, nói năng cũng không tồi. Hơn nữa, anh ấy thật sự muốn kiếm vợ.”

“Vậy cũng không tệ! Đã hẹn lần sau gặp lại là khi nào chưa?”

“Tối nay!”

“Năng suất thật!”

“Hi Hi, mình rồi quá, không biết nên mặc cái gì, nên trang điểm thế nào đây? Đầu óc mình không nghĩ ra được gì cả, hay là cậu đến nhà mình, xem thử giúp mình nha.”

“Chút nữa mình còn phải khám bệnh, không đi đâu được! Nếu anh ta đã muốn tìm kiểu người phụ nữ để chung sống, thì cậu trang điểm nhạt thôi, mặc một cái váy liền là được.”

“Tối qua mình ngủ không ngon, bây giờ quảng thâm mắt to như là gấu trúc vậy, đặc biệt là dưới mắt phải đó. Cậu cũng biết mắt phải của mình lớn hơn mắt trái 5 milimet mà, không trang điểm đậm, làm sao che quảng thâm được, cũng đâu có thể cân bằng mắt lớn mắt nhỏ.”

Lâm Dư Hi bức bối: “Tiểu Ngải, sẽ không ai lấy kính phóng to để nhìn 5 milimet đó của cậu đâu. Cậu cũng đừng nói là trên mặt cậu nổi tàn nhang, mặt trái sưng hơn mặt phải nữa. Nếu như một người đàn ông vì vậy mà ghét bỏ cậu, thì cậu kêu anh ta lăn ra xa chút đi.”

“Vậy là cậu không nghe nói rồi, ở Hàn Quốc, mấy bà vợ đều chờ chồng ngủ rồi mới tẩy trang, sáng sớm trước khi chồng dậy nhất định phải trang điểm xong đấy.”

Lâm Dư Hi thật lòng chịu thua: “Tiểu Ngải, cậu muốn tìm một người chồng yêu cậu, hay là muốn làm ti thiếp của hoàng đế hả? Tại sao cậu không chịu tin rằng bản thân cậu đã rất tốt rồi chứ. Cho dù không trang điểm, cũng là một người đẹp lung linh.”

“Thật sao?”

“Ngày mai cậu qua đây, mình nấu canh óc heo cho cậu tắm bổ.”

Ngải Vi nói: “Xì, canh óc heo càng bổ càng ngu.”

“Cậu chưa từng nghe qua phủ định cộng phủ định sẽ thành khẳng định à?”

“Cậu đây là đang nói móc mình vào lúc mình cần được cổ vũ nhất đấy.”

“Tiểu Ngải, ngoan! Tối nay nhẹ nhàng một chút đi. Đàn ông kiếm vợ càng để ý tới việc ở bên cạnh cậu có hợp nhau không, chứ không phải là vì mắt phải của cậu lớn hơn mắt trái 5 milimet đâu.”

Lâm Dư Hi để điện thoại xuống, lắc đầu. Đột nhiên nhớ tới, Ngải Vi bình thường muốn nhiều chuyện cỡ nào thì nhiều chuyện cỡ đó vậy mà lại không hỏi cô về chuyện sùi cáo trên weibo, xem ra cậu ấy thật sự phiền chết rồi!

“Sao thế, Tiểu Ngải lại có bạn trai mới à?” Lâm Chi Hiên hỏi.

“Có lẽ vậy! Nhưng mà cậu ấy càng muốn tìm chồng hơn.”

“Con bé quen nhiều bạn trai vậy rồi, chắc sẽ biết phải chọn như thế nào thôi!”

Lâm Dư Hi nhớ đến canh óc heo mà cô nhắc tới, mỉm cười: “Xem ra con không chỉ cần phải nấu canh óc heo cho cậu ấy, còn phải nấu thêm canh tim heo cho cậu ấy, đầu óc của cậu ấy dùng không được, mà trái tim cũng thiếu nhạy bén nữa.”

Lâm Chi Hiên cũng bật cười.

4:30 phút chiều, xe do Chu Tử Chính phái đến đón rất đúng giờ. Lâm Dư Hi ngồi trên xe nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lúc rảnh rỗi liền lấy điện thoại ra, bấm vào weibo của Chu Tử Chính.

Đây là mùi vị mà cả đời này khó mà quên được! Ngủ ngon!

Bên dưới dòng trạng thái này đã có 10 ngàn bình luận. Sau đó cô nhấn vào một hoạt động bỏ phiếu: Thời hạn tươi mới của bạn gái mới Chu Tử Chính được bao lâu?

(1) Một tháng

(2) Hai tháng

(3) Nửa năm

(4) Một năm

Cô nhấn vào bình luận, nhìn thấy một bình luận hot nhất, lại là do Chu Tử Chính đăng: Tại sao trong mục tuyển chọn không có (5) Cả đời vậy?

~~ Thể hiện yêu đương lãng mạn nhất là đây! ~~

~~ Bạn gái mới là ai thế? Cầu phổ cập. ~~

~~ Cả đời? Ý của cậu Chu là (1) Phù du: Mấy tiếng đồng hồ đến một tuần; (2) Ong thợ: 35-40 ngày; (3) Chuồn chuồn: 20-70 ngày; (4) Bướm bướm: 30-60 ngày. ~~

Lâm Dư Hi phì cười, Chu Tử Chính, anh xem đi! Anh muốn khoe, thì sẽ có người phá đó. Cô lặng lẽ nhấn nút thích cho câu bình luận này, đóng trang web lại.

Lúc Lâm Dư Hi đi vào biệt thự, Chu Tử Chính mặc đồ thường đang ngồi trên sofa xem tạp chí.

“Chu. Vince.”

Chu Tử Chính đứng lên, mỉm cười nhìn cô: “Liz!”

“Vào phòng của anh à?”

“Hôm nay đổi chỗ, lên tầng thượng đi.”

Đôi mắt của Lâm Dư Hi hơi trừng lên.

“Yên tâm, không ai nhìn thấy được đâu.”

Trên tầng thượng trang nhã rộng rãi, có một căn phòng bằng thủy tinh, ở trong phòng có thể nhìn xuống làn sóng xanh biếc của bến cảng ở dưới núi, lấp lánh mờ mờ.

“Phong cảnh ở đây đẹp không?” Chu Từ Chính hỏi.

“Đĩ nhiên rồi.”

“Lúc trước mua căn biệt thự này là vì phong cảnh này đó.”

Lâm Dư Hi cười nhạt: “Tôi sẽ vì phong cảnh này mà leo lên một ngọn núi. Miễn phí!”

Chu Từ Chính ngẩn ra, trong lòng run lên.

Lâm Dư Hi nhìn quanh bức tường thủy tinh: “Miếng thủy tinh này có thể biến thành một chiếc phai không!”

Chu Từ Chính bấm vào điều khiển, bốn mặt tường và trần nhà của phòng thủy tinh tất cả đều biến thành thủy tinh nhìn xuyên thấu một chiều.

Chu Từ Chính vừa cười đùa vừa nói: “Tôi thấy cô nhấn thích trên weibo rồi nhé.”

“Hả?”

“Tại sao không nhấn thích cho tôi?” Chu Từ Chính cười áo xong, lộ ra cơ ngực rắn chắc của anh.

“Ồ, tôi chỉ tùy tiện xem thôi, có thể là không cẩn thận đã nhấn vào!”

“Vậy chút nữa cô hãy nghiêm túc vào xem, rồi để tâm mà nhấn thích cho tôi đi.” Chu Từ Chính cười quần xuống.

“.....”

Lâm Dư Hi mặc áo blu trắng, đeo khẩu trang và bao tay vào, giả điếc không nghe.

“Đưa di động của cô cho tôi?”

“Bây giờ là thời gian trị bệnh.”

“Đưa di động cho tôi!” Chu Từ Chính không một mảnh vải che thân, đứng trước mặt Lâm Dư Hi, giơ tay ra.

Lâm Dư Hi bất đắc dĩ đưa di động qua, Chu Từ Chính lướt vài cái, lại trả về: “Xem xong nhớ nhấn thích đó.”

Lâm Dư Hi nhìn thấy câu trả lời của Chu Từ Chính: “Phù du: gặp được cô ấy, cho dù sáng sinh chiều chết, thì cuộc đời này cũng không tiếc nuôi.”

Lâm Dư Hi không thể phủ nhận, trái tim của cô bất ngờ “đing” một cái, đây không phải là câu chữ mà Chu Từ Chính trong hiểu biết của cô sẽ viết ra. Cô im lặng nhấn thích.

Chu Từ Chính nhàn nhã nằm trên ghế dựa trong phòng thủy tinh. Gương mặt tuấn tú, vóc dáng thon cao, đường cong tinh tế và vết sẹo khắc sâu, dưới ánh nắng chiều tà chiếu rọi, nhìn qua giống như là một cậu nhóc nghịch ngợm vẽ một đường không thể nào xóa mờ lên bức tranh sơn dầu của một bậc thầy, làm cho người ta bất khoản tiếc nuôi. Đột nhiên Lâm Dư Hi cảm thấy vẻ đẹp mang khuyết điểm này mới là chân thật nhất.

“Cô đã chăm cứu cho bao nhiêu bệnh nhân rồi?”

“Chưa từng đếm qua!” Lâm Dư Hi rút lại dòng suy nghĩ của mình, tập trung chăm cứu.

“Lần đầu tiên chăm cứu cho đàn ông, có xấu hổ không?”

“Tôi là bác sĩ, từ sớm đã thấy qua, sờ qua cơ thể của đàn ông, phụ nữ vô số lần rồi.”

“Vậy cô nhìn tôi, có cảm giác gì?” Chu Từ Chính lấy ly nước ở bên cạnh, uống một hớp.

“Không khác gì mấy với nhìn cục thịt heo vậy.”

Phụt! Chu Tử Chính phun hết ngụm nước ra, cơ thể run lên một cái, Lâm Dư Hi châm kim bị lệch.

“Đừng nhúc nhích!” Lâm Dư Hi rút kim ra, trừng anh một cái.

“Cách hình dung của cô làm tổn thương lòng tự trọng của tôi quá!” Chu Tử Chính dở khóc dở cười.

Lâm Dư Hi bắt đầu dè: “Được rồi, tôi nhìn anh thì rất có cảm giác, giống như nhìn thấy Lương Triều Vĩ trong Sắc Giới vậy.”

Chu Tử Chính chau mày: “Ngoài hai cái..... của anh ta, cô còn nhìn thấy thứ khác à?”

Lâm Dư Hi bắt lực than thở: “Tôi phải tập trung châm cứu, đừng quấy nhiễu tôi.”

“Vóc dáng của tôi hẳn là đẹp hơn Lương Triều Vĩ chứ!” Chu Tử Chính không cam tâm lâu bầu. Anh mới hơn 30 tuổi thôi, Lương Triều Vĩ đã 50 mấy rồi đây. Tuy cách so sánh này tốt hơn thịt heo, nhưng cũng không làm cho lòng anh dễ chịu hơn bao nhiêu.

Tay của Lâm Dư Hi ngừng lại, trịnh trọng nhìn anh, trong ánh mắt chỉ có hai chữ: im miệng.

“Sorry!” Chu Tử Chính cười thầm, hay cho một chiêu ánh mắt kiềm chế kẻ địch.

Lâm Dư Hi tiếp tục châm cứu. Lúc đỡ nó lên, cô cảm nhận được nó mơ hồ cứng lên.

Lâm Dư Hi hỏi: “Anh có cảm giác à?”

“Có, cảm nhận được cái bao tay nhựa dẻo.”

“Chu Tử Chính!” Lâm Dư Hi giận rồi.

Chu Tử Chính cười: “Thì ra chọc cô giận cũng không khó!”

“Anh mà như vậy nữa, tôi.....”

Nét cười của Chu Tử Chính càng sâu hơn: “Dạ vâng bác sĩ đại nhân, tôi cảm nhận được tro tàn đã cháy lại. Nhưng, tôi mà như vậy nữa, thì cô sẽ thế nào? Chẳng phải cô đã nói đó sao, tâm trạng thoải mái, thì châm cứu mới có hiệu quả tốt nhất, bây giờ tâm trạng của tôi rất thoải mái. Thế này, không tốt sao?”

Lâm Dư Hi không thể phủ nhận, lúc anh cười lên, đôi mắt biết phóng điện đấy.

Lâm Dư Hi hắng giọng: “Có cảm giác thì tốt. Châm cứu xong rồi, anh nằm một chút đi, tôi muốn vào phòng vệ sinh.”

“Tôi nói rồi, cô rất thú vị mà.” Chu Tử Chính nhìn bóng lưng rời đi của cô, nói.

Lâm Dư Hi không để ý mà vội vã đi ra, chỉ là vô thức nhịp tim lại tăng nhanh. Cô rửa mặt trong phòng vệ sinh, từ từ ổn định nhịp tim lại.

Xem ra, tình hình hồi phục của Chu Tử Chính còn tốt hơn trong tưởng tượng, chỉ cần quá trình điều trị của anh kết thúc, thì cô có thể về Tô Châu với ba rồi. Lâm Dư Hi soi gương cười một cái, hơi thở của cô cũng dịu xuống.

Lâm Dư Hi ngồi trên xe của Chu Tử Chính: “Anh muốn đi đâu?”

“Đi ăn cơm.”

“Chẳng phải muốn điều trị tâm lý sao?”

“Vừa ăn vừa làm.”

Lâm Dư Hi suy nghĩ một lúc: “Hôm nay Trình Tuyên đến tìm tôi.”

“Ờ?”

“Cô ấy kể chuyện của cô ấy và Hứa Nặc.”

Chu Tử Chính im lặng.

“Cô ấy nói, nếu như anh xem hai người họ là kẻ thù, thì cách tốt nhất chính là tìm một người phụ nữ càng tốt hơn, sống càng hạnh phúc hơn bọn họ.”

Chu Tử Chính mở cửa sổ xe ra, mặc gió tạt vào. Gió lượn lờ trong xe, đuôi ngựa của Lâm Dư Hi phất phơ trong gió. Tiếng gió rì rào trong xe giấu đi

tiếng thở dốc dần nặng nề.

“Cô thấy thế nào?”

“Mặc kệ cô ấy nói vậy là thật lòng hay giả dối, anh buông bỏ đoạn quá khứ này, không phải vì người khác, mà là vì chính bản thân mình.”

“Tôi đã từng cho rằng cô ta là tốt nhất!”

“Bây giờ thì sao?”

“Giống như quả táo độc của phù thủy vậy! Đáng tiếc, tôi đã ăn rồi.” Chu Tử Chính liếc sang Lâm Dư Hi một cái, “Hình như câu chuyện này không đúng lắm, nhưng tôi thật sự cảm thấy mình là hoàng tử Bạch Tuyết đó.”

Khóe môi của Lâm Dư Hi run run: “Ăn đồ thiêu vào rồi, thì bài tiết ra đi!”

Chu Tử Chính cười ha ha: “Cô trị táo bón đó hả?”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nó Không Có Ý Với Con

Xe chạy vào thành phố, dừng lại bên đường.

“Đi ăn gì vậy?” Lâm Dư Hi xuống xe, ngẩng đầu lên nhìn, mì cá viên chị Hoa.

“Nghe nói hương vị mì cá viên của tiệm này không tệ đâu!”

Khóe môi của Lâm Dư Hi khẽ cong lên: “Anh cũng ăn mì cá viên bình dân thế này hả?”

“Sao nào? Cho rằng tôi không ăn đồ ăn dân gian à?”

“Anh và Trình Tuyền từng đến đây ăn à?”

“Không có.” Chu Tử Chính giờ Palaroid lên, chụp cái biển hiệu MÌ CÁ VIÊN CHỊ HOA màu xanh lam kia.

Lâm Dư Hi khó hiểu: “Vậy sao anh biết tiệm này?”

Chu Tử Chính nhìn cô: “Có người rất thích mà!”

Chữ “à” ra đến khóe miệng của Lâm Dư Hi lại lập tức bị nuốt về, nhìn qua chỉ là cổ họng rung lên thôi.

“Sao không hỏi là ai?”

“Rất nhiều người thích tiệm này!”

Chân mày của Chu Tử Chính khẽ nhíu lại, lại giả khờ nữa rồi!

Đến cửa tiệm, Lâm Dư Hi nhìn quanh một vòng bên trong tiệm, ngoài ý muốn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Cơ thể của cô không nhận được run lên một cái, xoay người lại theo bản năng.

Chu Tử Chính nhìn thấy Lý Thuần Nhất ở trong tiệm: “Cô muốn trốn tránh mãi sao?”

Khoảnh khắc Lâm Dư Hi đối diện với ánh mắt của anh, thoáng né đi. Cổ họng của cô nghẹn cứng: “Xin lỗi, đợt điều trị hôm nay tạm dừng! Tôi phải đi trước, lần sau gặp.” Cô bước nhanh bỏ đi, trên mặt đường loang lổ, chiếc bóng sau lưng đuổi theo bước chân vội vã của cô.

Chu Tử Chính giờ Palaroid lên, chụp lại bóng dáng của cô ở phía xa. Anh nhìn chằm chằm nhả ảnh ra: “Không vội, điều trị, cứ từ từ thôi!”

Chu Tử Chính đi vào trong tiệm, ngồi vào chỗ đối diện với Lý Thuần Nhất.

“Chỗ này không ai ngồi chứ!”

Lý Thuần Nhất giật mình: “Vince, sao anh lại ở đây?”

“Có người nói mì cá viên của tiệm này ngon lắm, tôi đến ăn thử. Sao có một mình vậy? Kì Kì đâu?”

“Cô ấy sẽ không đến những quán như thế này đâu.”

“Cũng phải! Nghe nói hai người cãi nhau à? Đã làm hòa chưa?”

“Cũng gần như vậy rồi!” Câu trả lời lập lờ nước đôi.

Chu Tử Chính gọi một tô mì cá viên. Lý Thuần Nhất do dự chốc lát, hỏi: “Anh đến phòng khám Tân Sinh khám bệnh hả?”

“Phải, tay nghề chữa bệnh của Liz rất tốt.”

Chân mày của Lý Thuần Nhất nhíu chặt lại: “Tôi đã xem weibo của anh, bây giờ giữa hai người là quan hệ gì?”

Chu Tử Chính mỉm cười: “Anh cảm thấy thế nào?”

“Vince, anh muốn phụ nữ gì cũng có, xin đừng trêu chọc Liz.”

Nụ cười trên mặt Chu Tử Chính chợt biến mất: “Ồ?”

“Đối với mọi chuyện, cô ấy đều rất nghiêm túc; cô ấy chơi không nổi! Anh đừng tổn thương cô ấy!”

Nét mặt của Chu Tử Chính trầm xuống: “Anh nói câu này không thấy rất mỉa mai sao?”

“Tôi tổn thương cô ấy là tội nghiệt của tôi, tôi nhận. Nhưng tôi không hi vọng cô ấy..... lại bị tổn thương nữa.” Trong mắt Lý Thuần Nhất lóe lên nỗi đau khổ sắp không đề nén được nữa.

“Dựa vào cái gì mà anh nói tôi chắc chắn sẽ tổn thương cô ấy? Chẳng lẽ tôi không thể nghiêm túc với cô ấy à?”

“Vince, cô ấy không hợp với anh!”

Chu Tử Chính nhướn mày: “Vậy cô ấy của ba năm trước, có hợp với anh không?”

Lý Thuần Nhất cứng người lại.

“Anh cảm thấy anh với Kì Kì hợp nhau không?”

Lý Thuần Nhất rũ mí mắt xuống, che đi sự run rẩy trong mắt mình.

“Trước kia anh cưới cô ta là vì muốn mượn tay chủ tịch Vương để cứu ba của anh ở trong tù ra, để ông ấy có thể rời khỏi nhà giam vào bệnh viện chữa bệnh. Không có chủ tịch Vương, anh hoàn toàn không có khả năng làm được. Nên anh bỏ rơi Liz, cưới Kì Kì. Nếu như bây giờ anh muốn qua cầu rút ván, anh biết sẽ có hậu quả gì không?” Lời nói của Chu Tử Chính lạnh lùng đánh trúng tim đen, “Anh đã chọn con đường này, thì hoàn toàn không có đường lui. Bất kể trong lòng anh có ai, anh cũng không thể quay đầu được nữa!”

Huyết thái dương của Lý Thuần Nhất căng lên, hàm răng nghiến chặt làm cho cơ mặt rung lên.

Nhân viên trong tiệm đưa mì cá viên lên, Chu Tử Chính lấy di động ra, chụp một tấm ảnh: “Có biết ai thích đến tiệm này ăn mì không?”

Trái tim của Lý Thuần Nhất chợt rung động, anh ta đứng lên, lạnh lùng nói: “Tôi ăn xong rồi, có việc, đi trước!”

Chu Tử Chính hỏi hột nói: “Được! Nói tiếng hello với Kì Kì giúp tôi!” Anh cắn một miếng cá viên, gật đầu: “Quả nhiên không tệ!”

Lý Thuần Nhất vừa ra khỏi quán ăn, lên xe. Hai tay anh ta nắm lấy vô lăng, nhưng trong ánh mắt cũng không phân biệt phương hướng được nữa. Con đường lớn đèn đuốc rực rỡ, sáng trưng ở phía trước, uốn lượn thẳng vào nơi sâu nhất của thành phố. Không có đường vòng về, không có chỗ lùi lại, là con đường duy nhất của anh ta.

“Ding” Lâm Dư Hi cầm di động lên, là một tấm ảnh mì cá viên Chu Tử Chính gửi qua.

“Mùi vị rất ngon!”

Lâm Dư Hi để di động xuống, suy nghĩ một chút, lại cầm lên, trả lại một cái hình mặt cười. Cô đã thấy tin nhắn của Lâm Sao Đây trước đó, kể từ lần trước anh ta nói muốn ly hôn, thì anh ta không nhắn tin đến nữa.

“Đạo này vẫn ổn chứ?” Cô gửi tin nhắn đi.

Nghĩ đến tô mì cá viên nóng hổi kia, đột nhiên cô rất muốn ăn mì gói. Cô xuống lầu, đi vào cửa hàng tạp hóa ở lầu dưới, mua mấy gói mì ăn liền, rồi bước chậm về nhà. Trên con đường bên cạnh ở dưới lầu, có một chiếc xe sang trọng đậu ở đó. Lâm Dư Hi tò mò nhìn vào trong xe, lúc nhìn thấy gương mặt kia, hơi thở của cô gần như ngưng lại.

Cô xoay người, lúc muốn bước nhanh vào trong tòa nhà thì phía sau vang lên tiếng nói: “Hi!”

Bước chân của cô không đi tiếp được nữa. Cô nghe thấy tiếng bước chân đến gần sau lưng cô, một bước, hai bước, dần dần, đã đến bên cạnh cô.

Lâm Dư Hi nuốt nước miếng, nặn ra ba chữ: “Có chuyện gì?”

Lý Thuần Nhất nói: “Chính là, gần đây chân của mẹ anh lại lên cơn đau, anh nghĩ, có thể nào đưa bà đến cho bác trai khám không?” Đây là giọng điệu cầu xin.

“Gần đây mắt của ba tôi không khỏe lắm, ông ấy đã bớt khám bệnh rồi. Chân của mẹ anh cần phải điều trị dài hạn, tốt nhất vẫn nên đến bệnh viện Trung Y khám đi. Những bác sĩ ở đó chuyên nghiệp hơn.”

“Mắt của bác trai bị sao thế?”

“Anh còn có chuyện gì không?”

Lâm Dư Hi nghe thấy hơi thở của Lý Thuần Nhất khẽ run lên.

“Em khỏe không?”

“Tôi rất khỏe!”

“Anh đã xem weibo rồi, em với Chu Tử Chính.....”

Lâm Dư Hi quay đầu lại nhìn anh ta, ánh mắt lạnh lẽo: “Anh ấy là bệnh nhân của tôi.”

“Ừm..... Anh ta không hợp với em!”

Cơ thể của Lâm Dư Hi không kiềm chế được rung lên, không thể tin được mà nhếch khóe miệng lên: “Lúc trước tôi không có mắt nhìn người, bây giờ đã có rồi.” Nói xong sải bước lớn đi vào tòa nhà, bước vào thang máy. Lúc cửa thang máy đóng lại, cô nhìn thấy nắm tay của Lý Thuần Nhất siết chặt lại.

Anh ta còn nực cười hơn nữa được không? Anh ta đến đây là muốn nói với cô rằng cô với Chu Tử Chính không thích hợp ư? Anh ta cảm thấy cô sẽ coi trọng tiền của Chu Tử Chính à? Trong lòng Lâm Dư Hi bùng lên một ngọn lửa không tên, lúc ngọn lửa thiêu đốt trái tim cháy lên, ngoài đau đớn, còn có bi thương. Thì ra mắt của cô cũng mọc dưới bóng hắt ba năm trời.

Lý Thuần Nhất đứng bên ngoài tòa nhà, nhìn cửa thang máy nháy lên số 8, cuối cùng nắm đấm của anh ta từ từ buông lỏng. Khoảnh khắc cô bước đi, anh ta gần như không màng tất cả muốn kéo cô lại, ôm vào lòng.

Xuống địa ngục đáng sợ sao? Lý Thuần Nhất khổ sở bật cười, có đáng sợ hơn sự giãy vò trên nhân gian không?

Anh ta cảm đi động, nhìn chăm chú vào tin nhắn: “Đạo này vẫn ổn chứ?”

Anh ta ngẩn ngơ rất lâu, tự lẩm bẩm: “Ngày tháng rồi xa em, anh chưa từng ổn một ngày nào.”

Sáng sớm hôm sau, Ngải Vi đã đến rồi.

Ngải Vi chớp đôi mắt to long lanh sáng ngời của cô ấy, nũng nịu nói: “Hi Hi, cậu dạy mình nấu ăn, hầm canh đi. Mình muốn học làm cô vợ tốt!”

Lâm Dư Hi liếc cô ấy một cái: “Xem ra tiền triển rất tốt nha!”

“Tôi qua tụi mình nói chuyện đến 12 giờ, anh ấy lái xe đưa mình về nhà, chỉ rất lịch sự hôn trán mình một cái thôi. Hi Hi, mình thề, một nụ hôn nhẹ của anh ấy thôi, thì tim mình đã tan chảy rồi.”

Lâm Dư Hi thấy ánh mắt của cô ấy nở hoa, mỉm cười.

“Anh ấy làm việc bận rộn, bữa trưa chỉ tùy tiện ăn một cái sandwich thôi, vậy sao được chứ! Cho nên, mình muốn làm xong đồ ăn, lại hầm một nồi canh, rồi đưa cho anh ấy ăn trưa. Bước lên bước đầu tiên để trở thành cô vợ tốt, chinh phục bao tử của anh ấy.”

“Cậu biết phân biệt muối với đường chưa?”

“Hãy, đừng nhắc tới nữa được không? Chuyện biết bao lâu rồi?”

“Bốn tháng trước! Cậu nói muốn nấu chè, kết quả ra mận chát.”

“..... Cậu có thể xóa bỏ ký ức đó được không?”

“Xóa không nổi, ăn một miếng vào tức thì phun ra hết. Cậu coi muối như đường mà bỏ vào đó!”

“Tốt nhất là cậu quên nó đi!” Ngải Vi nghiêng răng nghiêng lợi, làm một động tác cắt cổ, “Đừng ép mình xử cậu đấy!”

Đột nhiên Lâm Dur Hi nhớ đến câu nói của Chu Tử Chính: Cô có thể ưu tiên làm tôi trước không?

“5 giờ chiều hôm nay cậu trở lại đi! Dắt cậu đi mua thức ăn.”

Ngải Vi nhào qua ôm Lâm Dur Hi, hôn cái bẹp lên mặt cô: “Yêu cậu ghê!”

Sau khi Ngải Vi nhẹ nhàng nhảy nhót đi về, Lâm Dur Hi liền nhận được cuộc gọi từ Chu Tử Chính.

“Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng, có chuyện gì sao?”

“Đợt điều trị tối qua tạm dừng, hôm nay có thể tiếp tục phải không?”

“Ồ, lần sau châm cứu làm luôn một lần đi!”

“Vậy đâu được! Tôi không có thói quen kéo dài.”

“Hôm nay tôi hơi bận.”

“12 giờ trưa, tôi cho xe đến đón cô.”

“.....”

Lúc xe chở Lâm Dur Hi đến một tòa nhà xa hoa ở Vịnh Nước Cạn, quản gia đã đứng ngoài cửa mỉm cười đón tiếp: “Cô Lâm, mời bên này.”

Lâm Dur Hi đi vào ngôi nhà thì có chút kinh ngạc. Sứ Thanh Hoa, bình phong bằng ngọc, tranh sơn thủy, tranh mỹ nữ, cả căn phòng đều mang hơi hướm cổ đại, yên tĩnh trang nhã. Phong cách này khác xa với Chu Tử Chính.

Sau đó, khi cô nhìn thấy người đàn ông hơn 60 tuổi đứng cùng với Chu Tử Chính, thì cô đã hiểu ra, đây là nhà của ba Chu Tử Chính. Chu Diễn Long, người sáng lập tập đoàn Thiên Cương, một trong 10 tỷ phú đứng đầu Hong Kong, một nhà từ thiện nổi tiếng. Hàng chân mày rậm của ông ấy có khí thế áp bức, nhưng đôi mắt thâm thúy của ông ấy đã làm hài hòa cảm giác áp bức này. Hai cha con rất giống nhau, không chỉ là bề ngoài, còn có khí phách khiếp người trời cho kia nữa.

“Ba, cô ấy là Lâm Dur Hi!”

Chu Diễn Long mỉm cười giơ tay ra: “Cô Lâm, hoan nghênh!”

Lâm Dur Hi bắt tay: “Chào ông Chu.”

“Cô Lâm còn trẻ như vậy đã là bác sĩ Trung Y rồi à?”

“Tuổi cháu không còn nhỏ nữa rồi ạ.”

Chu Diễn Long mỉm cười: “Chắc là chưa ăn cơm phải không! Chúng tôi cũng vừa định đi ăn đây, cùng đi nhé!”

Lâm Dur Hi kinh ngạc: “Ồ, không cần đâu, cảm ơn ạ! Cháu đến là để.....”

Chu Tử Chính nói: “Ăn xong rồi làm.”

Cứ như thế, Lâm Dur Hi bị lừa đến bàn cơm như lừa vịt. Cơm và thức ăn được đưa lên rất nhanh, bốn món một canh, đều là món ăn giản dị bình thường.

“Com rau dưa thôi, đừng khách sáo.” Chu Diễn Long gấp cho cô một miếng cá phi-lê.

Lâm Dur Hi chỉ có thể nói một tiếng “cảm ơn”, rồi yên lặng bắt đầu ăn.

“Tư Chính nói phương pháp điều trị của cháu rất hiệu quả.”

“Chữa bệnh là trách nhiệm của bác sĩ ạ.”

“Làm bác sĩ Trung Y bao lâu rồi?”

“Sáu năm rồi ạ.”

“Cũng lâu rồi nhỉ. Tại sao lại làm bác sĩ Trung Y?”

“Ba cháu là bác sĩ Trung Y ạ!”

“Tiếp nối truyền thống! Tốt lắm!”

“Chỉ là cuộc sống thôi ạ.” Lâm Dư Hi hơi hột nói.

Chu Diễn Long mỉm cười: “Tuổi cháu còn nhỏ, nhưng tâm lòng, lại không nhỏ.”

“Ách!” Lâm Dư Hi không nghe ra là khen, hay là chê đây.

Chu Diễn Long gấp một miếng thịt cho cô: “Ăn nhiều một chút, cháu hơi ốm đấy!”

“Ồ, cảm ơn ạ! Ông Chu, ông đừng khách sáo quá, cháu tự gấp được rồi ạ.”

“Tính tình của Tư Chính bướng bỉnh lắm, có lúc không biết uyển chuyển, cháu phải nhắc nhở nó nhiều hơn nhé.”

“Ách, cháu, sẽ cố gắng ạ!”

“Nhưng chuyện gì mà nó nhận chắc rồi, thì trên cơ bản đều sẽ không thay đổi. Điểm này giống bác đó.”

“Ừm, vậy thì rất tốt!”

“Cháu không thích nói chuyện với người già hả?”

Lâm Dư Hi sững sốt: “Gì ạ? Đâu có ạ!”

“Mỗi một câu trả lời của cháu đều dứt câu ngay thôi.”

“Ồ.....” Lòng bàn tay Lâm Dư Hi mơ hồ đồ mồ hôi.

Chu Tư Chính nói: “Ba, đây là tính cách của cô ấy. Mỗi khi cô ấy trả lời con, đa số đều dứt câu ngay. Cho nên, con muốn xem xem có thể nào phá vỡ phong cách kẻ hủy diệt trò chuyện của cô ấy hay không đấy.”

Lâm Dư Hi gần như bị com trong miệng làm cho sặc, cô nhanh chóng nhai mấy cái, cường chế nuốt xuống: “Khụ khụ, con người của cháu rất tẻ nhạt.”

Cuối cùng chén cũng rỗng rồi, cô đặt chén xuống, trong chén lại có thêm một thứ, là đậu hũ mà Chu Tư Chính gấp cho cô: “Đậu hũ kho, cô thích ăn đó.”

“.....” Sao anh ấy biết? Lâm Dư Hi chỉ có thể nuốt miếng đậu hũ vào, sau đó nói ngay: “Ông Chu, cháu ăn xong rồi ạ, hai người dùng xong thả. Cháu vào phòng vệ sinh một chút.”

Chu Diễn Long nhìn cô đi vội vàng: “Chính là con bé này hả?”

“Dạ!”

“Ba thấy nó không có ý gì với con hết.”

“Bây giờ không có, sau này sẽ có.”

Chu Diễn Long nhìn Chu Tư Chính: “Con thích là được. Cô bé này không giống với bé Tuyền, trong lòng bé Tuyền không giấu được thứ gì, trong lòng cô bé này thì lại dè dặt rất nhiều đấy.”

“Cho nên, cô ấy chữa khỏi bệnh của con, con cũng sẽ trị hết hết bệnh của cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chết Vì Ngu

Lúc Lâm Dư Hi đi ra từ phòng vệ sinh, thì cha con họ Chu đã ăn cơm xong rồi.

“Anh Chu, muốn đi ra ngoài không?”

“Vince!”

Rốt cuộc Lâm Dư Hi cũng hiểu được cái gọi là “tính tình bướng bỉnh” trong câu nói của Chu Diễn Long rồi: “Được rồi, Vince, anh muốn đi đâu?”

“Ra bãi biển đi.”

Ra tới bãi biển, đang lúc mặt trời nhô lên cao. Hai người đi đến một cái dù che nắng trên bãi biển, cát chạy vào đôi giày da đen của Lâm Dư Hi, cô dứt khoát cởi giày vớ ra, để sang một bên.

“Lần nào gặp cô cũng ăn mặc thế này, áo sơ mi trắng, quần đen, giày da đen, đuôi ngựa, mặt mộc.”

“Tôi tè nhạt vậy đấy. Vince, nói về chuyện của anh đi! Trước kia thường đến bãi biển với Trình Tuyên à?”

“Vào giờ này thì không có. Nắng quá!”

“Vậy, đã từng đến với Hứa Nặc?”

“Cũng chưa, nắng quá!”

“..... Vậy ở đây, anh nhớ đến cái gì?”

Chu Từ Chính nằm trên ghế dài ở bãi cát, gối đầu lên đôi tay bắt chéo, nhắm mắt lại: “Nhớ đến mùa hè chói chang ngủ rất ngon.”

Lâm Dư Hi không thể tin được trùng anh 5 giây, tức giận thốt lên: “.....Tôi không phải đến đây để tiếp anh ngủ.” Lời nói vừa ra khỏi miệng, trong lòng gào thét một câu: “Mẹ nó, nói cái gì vậy hả?!”

Chu Từ Chính mở mắt, nét cười trong mắt từ từ tràn ra: “Không tiếp tôi ngủ, vậy thì ngủ chung đi!” Nói xong, mắt lại lóe lên, chỉ là nét cười vẫn treo bên khóe môi.

Lâm Dư Hi ngạc nhiên nhìn tư thế ngủ ung dung nhàn nhã của anh, cảm thấy giống như đám một cái vào bông gòn vậy, vụn bông gòn bay lên, dính đầy mặt cô.

Cô nằm lên ghế dựa trên bãi cát, tự mình an ủi: Được! Anh ngủ là chuyện của anh, dù sao cô cũng vẫn lấy tiền.

Chỉ là, ánh nắng chói chang, gió biển phát phơ, cộng thêm tiếng sóng làm cho người ta thoải mái, cùng với việc căng da bụng, trùng da mắt chí mạng nhất, Lâm Dư Hi nằm một lúc vậy mà thật sự ngủ thiếp đi.

Cô còn mơ một giấc mơ, mơ thấy cô mọc một đôi cánh, bay lên mây, nhảy tới nhảy lui trên mây, sau đó đám mây bị chọc ra một cái lỗ, cô bị rút xuống, vốn tưởng rằng sẽ bị rút xuống biển, ai ngờ nước biển tách ra, cô cứ thế rơi thẳng xuống, sâu không thấy đáy.

Người cô run lên, tỉnh rồi. Lúc mở mắt ra, nhìn thấy Chu Từ Chính đang nghiêng mặt nhìn cô chăm chăm, ánh mắt của anh có một cường độ sáng khó mà phân biệt.

Lâm Dư Hi ngồi dậy, nhìn đồng hồ: “3 giờ trôi rồi à? Ày da, sao tôi lại....., tôi phải đi rồi.”

Chu Từ Chính đứng lên, lấy giày của cô qua, giúp cô trút cát trong giày ra, dùng một tay vỗ vỗ cát bụi trên mặt giày, mới đưa lại cho Lâm Dư Hi.

“Cám ơn!” Lâm Dư Hi rũ mắt xuống, nhận lấy, nhanh chóng mang vào

“Cảm giác được cô đã nằm mơ.”

“Ồ..... Tôi thật sự phải đi rồi.”

“Được, tôi đưa cô về.”

“Anh thả tôi xuống trạm tàu điện ngầm là được rồi.”

Về đến biệt thự, Tổng Thành Trạch trông có vẻ như đã đợi được một lúc, đưa một phần tài liệu cho Chu Từ Chính.

Lâm Dư Hi lấy di động đã chỉnh sang chế độ im lặng ra, hết hồn, lại có đến ba mươi mấy cuộc gọi nhỡ, toàn là của Ngải Vi. Lâm Dư Hi vội vàng gọi lại: “Tiểu Ngải, có chuyện gì sao?”

Cô chỉ nghe được tiếng nấc nghẹn của Ngải Vi.

“Sao thế? Không vui hả?” Giọng của Lâm Dư Hi đột nhiên dịu dàng, thu hút ánh mắt của Chu Tử Chính.

“Hi Hi..... Minh..... tiêu..... rồi!”

Lâm Dư Hi bất đắc dĩ: “Sao vậy? Thì ra anh ta đã kết hôn à?”

Khóc lóc!

“Có bạn gái?”

Khóc lóc!

“Có bạn trai?”

Khóc càng dữ dội hơn!

“Nam nữ đều xoi hết?”

“Hi Hi..... Nếu như mình không còn ở đây nữa..... Vào ngày sinh nhật của mình, cậu có thể..... nhớ đến mình không?”

Trong lòng Lâm Dư Hi run lên: “Cậu muốn đi đâu?”

“Cậu nhớ đó..... phải nhớ mình nha.....”

Về mặt của Lâm Dư Hi trầm xuống: “Tiểu Ngải, cậu đang ở đâu?” Ngải Vi không ổn, cực kỳ không ổn.

“Không biết..... Thượng Đế có cần mình không nhỉ? Có thể là nhìn thấy chuyện xấu của mình rồi, thì sẽ đá mình mình xuống..... địa ngục mất thôi.”

“Chuyện xấu gì? Tiểu Ngải, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói ra đi, không có chuyện gì không vượt qua được.”

Đột nhiên Tổng Thành Trạch nghĩ đến chuyện gì đó, lấy di động ra lướt lướt, đi về phía Lâm Dư Hi, giờ lên trước mặt cô.

Ánh mắt của Lâm Dư Hi kinh hãi, bật thốt kêu lên.

“Cậu..... đã thấy rồi.” Ngải Vi khóc òa lên.

Lâm Dư Hi hơi hoảng, một tay cô cầm lấy di động của Tổng Thành Trạch, không ngừng phóng to thu nhỏ, nhìn chăm chăm tấm hình khóa thân trên màn hình một cách tỉ mỉ. Sau đó nhẹ lòng thở ra một hơi: “Tiểu Ngải, người trên hình không phải cậu.”

Tiếng khóc của Ngải Vi dừng lại một giây, rồi lại bùng phát: “Cậu đừng gạt mình nữa..... Chắc chắn là mình..... Má trái của mình có một nốt ruồi.”

“Không sai, mặt là của cậu, nhưng cơ thể thì không phải. Vóc dáng của cô ta thật sự rất giống cậu, nhưng ngực của cậu không tròn trịa như thế, ngực của người phụ nữ này hơn phân nửa là giả.”

Tiếng khóc của Ngải Vi lại dừng một giây.

“Lại nhìn eo của cô ta xem, có đường cơ bụng, chân của cô ta nữa, có đường cong cơ bắp đấy. Bình thường cậu không tập thể dục, nên cậu không có đường gì hết.”

Ngải Vi nghẹn ngào: “Nhưng..... Trên đó viết tên của mình..... Ngoài cậu ra..... còn ai biết không phải mình chứ?”

“Mấy cái này là ảnh ghép, cậu có thể tìm chuyên gia để giải thích, có thể tìm luật sư lên tiếng nói rõ. Sao đầu của cậu chỉ biết nghĩ tới chết thôi vậy?”

Ngải Vi nức nở: “Mình xem rồi, tưởng đâu là mình thật. Mình nghĩ là do tên khốn trước kia chụp lên.”

Trong lòng Lâm Dư Hi lăm bắm cả ngàn câu mẹ nó, trên đầu có hàng vạn con quạ bay ngang qua: “Ngải Vi, mình có thể đảm bảo, nếu như bây giờ cậu chết, cho dù cậu có thể lên thiên đàng, cũng sẽ bị Thượng Đế đá xuống địa ngục thôi. Bởi vì, cậu chết – vì – ngu!”

“Mình mặc kệ bây giờ cậu đang ở đâu, cậu lập tức lăn tới nhà mình ngay, tối nay mình sẽ nấu canh óc heo, xào tim heo, chưng cá mắt to* cho cậu tắm bổ một chút. Cậu không có đầu óc, trong lòng thì không biết tính toán, bây giờ ngay cả con mắt cũng không biết bay đi đâu luôn rồi!” (*: cá kinmedai – cá sơn đá đỏ, có đặc trưng là đôi mắt rất to.)

Ngải Vi uất ức nấc nghẹn: “Mình là người bị hại mà, cậu còn mắng mình nữa!”

“Chính vì cậu là người bị hại, cậu đòi sống đòi chết người ta mới xem thường cậu. Nếu như tấm hình là thật, trước khi cậu chết cũng phải tìm cho ra người đăng tấm hình lên, bắt hắn ta vào tù, để cho hắn bị người ta bạo hoa cúc ở trong đó. Nếu như tấm hình đó là giả, cậu càng phải moi tên đó ra, lấy đạo của người trả lại cho người, ghép một tấm hình bạo hoa cúc dán vào cửa nhà hắn! Be bét nhất chính là kiểu như cậu, ngay cả tấm hình là thật hay giả còn chưa làm rõ đã muốn đi chết. Cậu thật là, cho dù có xuống địa ngục, Diêm Vương cũng chê cậu hạ thấp trí thông minh dưới địa phủ xuống mà đá cậu đi đó.”

“Cậu, đừng, mắng mình nữa mà.”

“Mình mắng cậu? Chính là vì mình không mắng cậu từ sớm đó. Ngải Vi, cậu nói xem, cậu có bề ngoài, có vóc dáng, có trí tuệ, có gia thế, tại sao nhất định phải làm thành kiểu như không dựa vào đàn ông thì cậu không sống nổi như vậy chứ? Cậu vốn có thể làm một đóa hoa hồng, mà nhất định phải làm mình trở thành hoa tầm gửi. Cậu ngu càng thêm ngu!”

“Hu hu hu.”

“Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Mình đang. Mình đang ở trên sân thượng nhà cậu.”

Lâm Dư Hi ngó ra 5 giây, ngọn lửa trong lòng, ầm một cái bùng lên. Cô hét lên: “Ngải Vi, cậu muốn nhảy từ trên sân thượng nhà mình xuống, rồi sau đó để cho mình nhớ cậu suốt đời hả!!”

“Mình gọi cho cậu mấy chục lần, cậu không nghe, nên qua đây tìm cậu, cậu lại không có ở nhà, nên.”

“Nên cậu muốn chết dưới lầu nhà mình để cả đời mình không được sống yên ổn?”

“Mình. Hu. Cậu đừng mắng mình nữa mà. Hu.”

Lâm Dư Hi đỡ trán, hít sâu mấy hơi mới miễn cưỡng ổn định lại nhịp tim đang đập phồng: “Bây giờ cậu lập tức lăn xuống cho mình, vào nhà mình tắm rửa, xem cho kỹ cơ thể của bản thân cậu trông như thế nào!”

“Ừm.”

Lâm Dư Hi cúp máy, dậm chân hét lên: “Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc!”

Sau đó, ánh mắt của cô lướt qua Chu Diễn Long, Chu Tử Chính và Tống Thành Trạch, nhìn thấy nét mặt kì lạ của bọn họ. Khóe miệng của cô nhin không được nhếch lên một độ cong lung tung.

“Xin lỗi.”

Chu Tử Chính cười một cái với hàm ý sâu xa: “Tôi bắt đầu biết trong hũ của cô bán thuốc gì rồi!”

Lâm Dư Hi khụ khụ hai tiếng, lướt qua ánh mắt của Chu Tử Chính, nhìn Tống Thành Trạch: “Tôi thật sự phải đi rồi. Anh Tống, anh có thể chở tôi đến trạm tàu điện ngầm gần nhất không?”

Chu Tử Chính nói: “Cậu ấy không tiện đường, tôi đưa cô đi.” Anh lấy một ly trà cho cô, “Mắng một rồi phải không! Uống trà thông cổ họng một chút đi.”

Lâm Dư Hi nhận lấy, buồn bực uống vào.

Chu Tử Chính nói: “Trạch, đi điều tra xem là ai đăng tấm hình này? Sau khi điều tra ra thì ghép một tấm hình hắn bị bạo hoa cúc dán lên cửa nhà của hắn.”

Tay của Lâm Dư Hi run lên một cái, ho khan mấy tiếng: “O, điều tra ra ai là được rồi, tấm hình thì.”

“Tôi ghét nhất loại người dùng cách này để hủy hoại một cô gái. Huống chi, Ngải Vi là bạn của cô, vậy thì tôi càng phải moi tên đó ra, mặc cho các cô xử.”

“Àc, cảm ơn!”

Chu Tử Chính mỉm cười nhìn cô: “Không cần cảm ơn, cho tôi nhìn xem trong hũ của cô bán thuốc gì là được rồi!”

“.....”

Lâm Dư Hi về đến nhà, Ngải Vi dựa vào bờ vai cực kỳ cần của cô, khóc một trận. Lâm Dư Hi an ủi cô ấy cả buổi tối, Ngải Vi vẫn dính lấy cô không chịu đi, Lâm Dư Hi chỉ có thể để cho ấy cùng giường chung gối với mình, ngủ một đêm.

Người làm việc dưới tay Chu Từ Chính có hiệu suất cực cao, 10 giờ sáng, cô đã nhận được tin nhắn của Chu Từ Chính.

Anh gửi một tấm ảnh đến trước, “Có quen biết người này không?”

“Hắn là bạn trai cũ của Ngải Vi, vì ăn vụng, nên bị Ngải Vi chơi cho hắn ta một vố.”

“Khó trách, tất cả chuyện này chính là hắn tìm người làm ra đó. Muốn trừng trị hắn như thế nào?”

Lâm Dư Hi đưa di động cho Ngải Vi, Ngải Vi đọc xong, không nói hai lời gọi ngay cho Chu Từ Chính, rồi nhấn vào nút loa ngoài.

“A lô!”

“Cậu Chu, tôi là Ngải Vi. Có thể nhờ anh giúp một việc được không?”

“Cô nói đi!”

“Anh giúp tôi làm một loạt hình ảnh hắn ta bị bạo hoa cúc, tôi đi dán lên cửa nhà hắn, dán lên cổng công ty hắn. Sau đó gửi bưu kiện số lượng lớn, gửi đến đồng nghiệp trong công ty của hắn, gửi cho tất cả bạn bè của hắn. Hắn hại tôi thiếu chút nữa nhảy lầu, tôi cũng bắt hắn phải gà bay chó chạy, gà chó không yên!” Ngải Vi càng nói càng tức.

“Được! Nhất định như ý muốn của cô. Đúng rồi, đã tìm được những tấm ảnh gốc bị photoshop rồi, là hình khóa thân của một diễn viên phim AV Nhật. Tôi đã bảo cậu Trạch gửi đi, trả lại trong sạch cho cô rồi.”

“Thật hả? Cảm ơn nhiều!” Quả thật nước mắt của Ngải Vi muốn tuôn trào luôn rồi.

“Lần sau có chuyện này nữa thì khoan nghĩ đến lên sân thượng trước đã, tôi vẫn có thể giúp đỡ được một chút.”

“Cậu Chu, tôi nhất định phải mời anh ăn cơm để cảm ơn anh.”

“Chuyện nhỏ thôi!”

“Tôi nói thật đấy, tối mai có rảnh không?”

“VẬY CÔ CŨNG PHẢI MỜI LIZ ĐI CÙNG Đấy.”

“Dĩ nhiên!” Ngải Vi đá lông nheo với Lâm Dư Hi một cái, trước đó không lâu đôi mắt vẫn vương nước mắt, giờ đã sáng lên rồi.

Cúp điện thoại xong, Lâm Dư Hi hỏi: “Tối mai cậu không có hẹn với người đàn ông tốt kia à?”

Nét mặt vừa sáng lên của Ngải Vi lại ảm đạm xuống, cô cúi gầm đầu, gối lên vai của Lâm Dư Hi: “Anh ta đá mình rồi! Có thể là đã thấy mấy tấm ảnh đó, trưa hôm qua đã nhắn tin cho mình nói phải đi công tác ba tháng, bla bla bla. Mình là vì chuyện này, lại không tìm được cậu, trong một lúc nghĩ không thông mới chạy lên sân thượng nhà cậu. Haiz, đàn ông tốt, đều không cần mình!”

“Vậy thì thôi! Ngay cả một cơ hội giải thích mà anh ta cũng không cho cậu, đàn ông như vậy, đi rồi thì cho đi luôn.”

“Có lẽ anh ta nghĩ rằng, người phụ nữ gây ra chuyện này, cho dù không phải là thật, cũng không tốt được đến đâu. Cậu nói xem, phụ nữ giống mình, có phải chỉ có những kẻ lăng nhăng mới đề ý tới không?”

Những kẻ lăng nhăng? Trong lòng Lâm Dư Hi “ding” một cái.

“Cậu cảm thấy Chu Từ Chính thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Dồn Vào Tường, Tổ Tình

Ngải Vi nhú mày: “Anh ta là bạn trai tin đồn của cậu, ngoài ra còn là một anh chàng cực kỳ lăng nhăng nữa, sao hả, cậu muốn hãm hại mình à?”

“Nếu như mình nói anh ta không phải là đàn ông chơi bời thì sao?”

“Vậy một đám bạn gái cũ của anh ta là cái giống gì?”

“Bia đỡ đạn!”

Ngải Vi kinh ngạc: “Không phải anh ta chơi bời dữ quá, dính bệnh tình dục, nên mới tìm cậu để chữa đó chứ?”

“Không phải! Tin mình đi, anh ta rất coi trọng tình nghĩa.”

“Vậy, bệnh của anh ta?”

“Sẽ khỏe lại thôi. Đặc biệt là, nếu như gặp được người phụ nữ anh ta yêu, thì càng mau khỏi hơn.”

Ngải Vi khó hiểu nhìn Lâm Dư Hi: “Bạn trai tin đồn trọng tình trọng nghĩa như vậy, sao cậu lại không cần?”

“Bọn mình không cùng một thế giới.”

“Vậy anh ta với mình thì cùng một thế giới à?”

“Phải!” Tuy nhà giàu cũng có chia cao thấp, nhưng nhà giàu siêu cấp của Chu Tử Chính với nhà giàu sơ cấp của nhà Ngải Vi cũng coi như là môn đăng hộ đối rồi.

Ngải Vi nheo mắt lại, liếc cô: “Vậy mình với cậu là quan hệ gì?”

“Thực ra mình với cậu cũng không cùng một thế giới, chỉ là không biết tại sao tiên nữ như cậu cứ thích đến chốn nhân gian này ăn chực uống chùa.”

“Hừ!”

“Dù sao tối mai cậu cũng đi ăn cơm với anh ta, cứ trò chuyện nhiều một chút.”

Ngải Vi chống cằm, tròn mắt đảo một vòng: “Chu Tử Chính à? Mình thật sự chưa từng cân nhắc tới anh ta đấy.”

Lâm Dư Hi vỗ vai cô ấy: “Cân nhắc cho kỹ vào! Mình đi nấu canh óc heo cho cậu.”

“Cậu nấu thật hả?” Ngải Vi chu miệng kêu gào.

7 giờ, Chu Tử Chính đến nhà hàng đúng giờ, 7:01 phút Ngải Vi ung dung bước vào.

“Hi!” Ngải Vi cười tươi như hoa.

“Hi!” Chu Tử Chính mỉm cười nhìn lại, “Liz đâu?”

“Cậu ấy nói có bệnh nhân, nên đến trễ một chút.”

“À! Được, uống chút gì trước nhé?”

“Cho một ly, nước cam!” Ngải Vi nhớ đến cảnh cáo của Lâm Dư Hi: không được uống rượu!

“Ồ?” Giọng hơi lên cao, “Không uống một ly champagne à?”

Ngải Vi vuốt vuốt tóc: “Không cần đâu, thực ra tôi không thích uống rượu lắm.” Câu này nói rất lưu loát, bản thân Ngải Vi cũng tin là thật luôn rồi.

Hai người cứ thế tán gẫu nửa tiếng đồng hồ, Chu Tử Chính có chút mất kiên nhẫn: “Sao Liz còn chưa đến nữa?”

“Ồ, để tôi gọi cho cậu ấy.”

Ngải Vi lấy di động ra bấm số của Lâm Dư Hi: “Hi Hi, cậu đang ở đâu vậy? Tụi mình đều đói muốn chết rồi này.”

“Giữ há? Sao rồi?! Ôi chao, cái bụng của cậu đúng là tẹt tẹt, nếu bị tiêu chảy thì ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi. Ăn chút cháo nhé, ngoan!”

Nét mặt của Chu Tử Chính dần dần trầm xuống, khóe miệng lạnh lùng run lên: Lâm Dư Hi, vậy mà em lại nói dây tơ hồng cho bạn em? Nói qua tơ hồng của tôi ư?

“Sao vậy, Liz không khỏe sao?”

“Phải đó! Chắc là lúc chiều ăn hồng cái bụng rồi. Nên tôi đã kêu cậu ấy về nhà nấu chút cháo, đừng đến đây ăn thịt ăn cá nữa.” Ngải Vi nói, thuận tiện giờ tay gọi nhân viên phục vụ đến, “Có thể lên món rồi.”

Ngài Vi chống cằm nhìn Chu Tử Chính, trong mắt có ánh sáng lấp lánh: “Anh vừa nói lần đầu tiên nhảy dù ở Mỹ đó, như thế nào vậy?”

“Nhảy không thành, gió lớn quá.”

“Gió lớn thì không nhảy được hả?”

“Gió lớn sẽ thổi dù hạ xuống biển.”

“Ồ, vậy lần đầu tiên đã thất bại rồi.”

“Tôi thất bại một lần, tuyệt đối sẽ không thất bại lần thứ hai đâu!” Chu Tử Chính cười vói về đây ả ý, “Ngại quá, tôi vào phòng vệ sinh một chút.”

Chu Tử Chính bước nhanh bỏ đi, vừa đi vừa gọi điện thoại: “Trạch, lập tức tới nhà hàng XX, ăn bữa com với Ngài Vi.”

Chu Tử Chính lên xe, bàn tay cầm tay lái siết chặt: “Lâm Dư Hi, em cho rằng em có thể chạy thoát khỏi tay tôi sao?”

Brum, xe khởi động, phóng như bay về phía trước.

Lâm Dư Hi về đến nhà, thay bộ đồ Hello Kitty màu hồng mặc ở nhà vào. Tối nay Lâm Chi Hiền có hẹn đánh bài, cô cũng không muốn nấu cái gì, nên làm một gói mì, lấy đồ ăn còn dư từ chiều ra, ngồi trước ti vi, xem phim hay bầu bạn với mì gói.

Bộ phim “Người đến từ ánh trắng” rất nổi, Lâm Dư Hi buồn chán coi hết mấy tập. Nam chính là người ngoài hành tinh, ừm, khá đẹp trai đấy, còn biết siêu năng lực nữa. Haiz, sao nữ chính đều ngu ngơ thế này. Ôi dào, chẳng lẽ đàn ông đều thích phụ nữ nguốc sao, vậy, phải chăng không nên bỏ não cho Ngài Vi nhỉ?

Lâm Dư Hi tự mình vui vẻ thoải mái bật cười.

“Ding dong!” Chuông cửa vang lên.

Ba không mang theo chìa khóa à?

Lâm Dư Hi mang đôi dép lê màu hồng đi mở cửa: “Ba, sao hôm nay về sớm vậy?”

Sau đó, cô ngây ra rồi. Chu Tử Chính đứng ngoài cửa, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, ánh mắt của anh, làm người ta hơi khiếp sợ.

“Ồ, chỉ có một mình em ở nhà? Vậy thì tốt qua.” Chu Tử Chính hỏi hột nói, đẩy cửa đi vào.

Lâm Dư Hi hoàn hồn lại: “Anh, sao lại.....”

Chu Tử Chính nhìn quanh căn nhà của Lâm Dư Hi, liếc thấy mì gói và đồ ăn thừa trên bàn trà: “Tiêu chảy mà còn ăn mì gói nữa?”

“Ồ, thì mệt rồi, không muốn nấu, tùy tiện ăn một chút thôi.”

Chu Tử Chính xoay người, đánh giá bộ đồ mặc ở nhà của cô từ trên xuống dưới: “Màu hồng à? Tôi đã nói em rất thú vị từ sớm rồi, bây giờ nhìn em giống như là một cô công chúa muốn làm phù thủy vậy.”

“.....Anh có chuyện gì sao?”

“Tôi cũng coi như là đã giúp bạn của em một việc lớn, ngay cả một bữa com em cũng không mời tôi ăn hả?” Chu Tử Chính khóa chặt ánh mắt của cô, giữa hai hàng chân mày nổi lên một con giận nhè nhẹ.

Trong mắt Lâm Dư Hi lóe lên chút chột dạ: “Chẳng phải tối nay Ngài Vi mời anh ăn com sao?”

“Tôi giúp cho bạn của Lâm Dư Hi, nếu không phải vì em, tôi hoàn toàn không biết cô ta.” Chu Tử Chính bước chậm về phía cô, Lâm Dư Hi không kiềm được mà lui về phía sau.

“Sao hả, em làm bác sĩ lâu quá, muốn đổi nghề làm bà mai à? Nếu là vậy, công việc điều tra lý lịch của em cũng tệ quá đấy. Tôi thích kiểu người nào, em đã điều tra rõ ràng rồi sao?”

Lâm Dư Hi lui về xong một bước lại một bước: “Chỉ là ăn com thôi mà. Tôi, tôi thật tình có chút không thoải mái, mới không đến được.....” “Phịch” cô đụng vào tường rồi, không còn đường để lui nữa, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn anh ngày càng ép tới gần. Thế là cô muốn quay người vào phòng bếp, cánh tay của Chu Tử Chính vươn ra, cản đường đi của cô lại.

Mẹ nó, đây chính là dòn vào tường trong truyền thuyết à? Hình như Lâm Dư Hi nghe thấy nhịp tim đập thình thịch, thình thịch của mình.

Khóe môi của Chu Tử Chính hơi cong lên, trong mắt chứa nét cười xấu xa: “Em sợ cái gì? Em biết rõ tôi không thể làm gì với em mà.”

“Tôi là bác sĩ của anh, xin anh tôn trọng một chút!” Về mặt của Lâm Dur Hi trầm xuống, che giấu đi nỗi bối rối trong lòng.

Chu Từ Chính cười nói: “Em ăn mặc thế này, nói câu như vậy, không có một chút sức thuyết phục nào hết.” Ánh mắt của anh liếc xuống dưới một cái, từ cổ áo rộng rãi của cô, nhìn thấy được nét xuân sắc. Khoảnh khắc đó, cơ thể của anh cứng lại, trái cổ run run.

Giây phút Lâm Dur Hi nhận ra, nét mặt chợt thay đổi. Một tay cô che cổ áo lại, buồn bực than thở: Sao hôm nay lại không mặc áo lót chứ?

“Anh, anh có thể tránh ra không?” Lâm Dur Hi thẹn quá hóa giận.

Chu Từ Chính buông tay ra: “Xin lỗi, không phải cô ý nhìn đâu.”

Lâm Dur Hi bước nhanh về phòng, mặc một cái áo khoác vào, cài nút lên đến tận cổ.

“Phòng của em có vẻ mơ mộng thật đấy.” Chu Từ Chính đi đến bên ngoài cửa phòng. Trên vách tường màu trắng gạo dán hình cây và hoa cỏ ảo diệu; ra giường màu hồng, chăn mền hoạt hình búp bê Hello Kitty. Trên tủ áo màu trắng gạo, dán hình Lương Triều Vĩ và TFBoys. Căn phòng nhỏ hẹp đơn giản, đâu đâu cũng là hương vị nhẹ nhàng của cô, nhàn nhạt, thoải mái.

Lâm Dur Hi tức giận: “Chu Từ Chính!” cô ra khỏi phòng, đóng cửa cái ‘rầm’.

“Em thích Lương Triều Vĩ, TFBoys với Hello Kitty à? Quảng trường thức rộng ghê!”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Muốn ăn cơm, tôi đói rồi.”

“.....Chỗ tôi không có đồ ăn.”

“Chỗ em có phòng bếp mà, tôi nấu!” Chu Từ Chính xắn tay áo lên.

Thấy Chu Từ Chính bình tĩnh tự nhiên đi vào phòng bếp, đột nhiên trong đầu Lâm Dur Hi không vét được một câu từ chối nào.

Chu Từ Chính mở tủ lạnh ra, chỉ có một chút rau cải và trái cây, không có thịt. Anh lục tới lục lui: “Có rồi, sủi cảo Bến Tàu nè, ăn cái này đi!” Chu Từ Chính lấy sủi cảo và rau cải ra.

Lâm Dur Hi thỏa hiệp: “Để tôi làm cho!”

“Chẳng phải em mệt à?”

“Bây giờ tôi không mệt nữa. Anh ra ngoài ngồi một chút đi.”

Chu Từ Chính nhìn cô một cái, để đồ xuống: “Cũng được!” Chỉ là, anh không đi ra phòng bếp, mà đứng bên cạnh bếp ga.

Lâm Dur Hi ngơ ra hai giây: “Anh ra xô pha ngồi đi!”

“Tôi phải giám sát! Sợ em trách tôi nhìn lên em, rồi bỏ độc vào trong sủi cảo mắt.”

“.....”

“Tôi thừa nhận là tôi đã nhìn thấy rồi, hơn nữa tôi rất tình nguyện chịu trách nhiệm.”

“.....”

Lâm Dur Hi thật tình thua cho sự vô sỉ không biên giới của Chu Từ Chính: “Tôi rất có trách nhiệm mà nói cho anh biết, chỗ này không thích hợp với anh!”

Khóe miệng Chu Từ Chính cong lên nét cười đã có tính toán sẵn: “Tôi cũng rất có trách nhiệm mà nói cho em biết, tôi đã để ý rồi, thì sẽ không bao giờ buông tay.”

Lâm Dur Hi lại thua một lần nữa! Cô bật lửa lên, nấu nước, rửa rau, không nhìn đến sự tồn tại của anh nữa. May mà, sủi cảo làm sẵn không cần nấu mấy phút thì đã xong rồi.

“Ăn được rồi.” Ăn xong thì đi mau đi, đừng để ba gặp được.

Chu Từ Chính nhìn sủi cảo nóng hổi: “Nóng quá, để nguội một chút.” Anh ngồi trên xô pha, nhìn thấy nữ chính say rượu đang quỵên rũ nam chính trên ti vi, “Em cũng thích xem phim này à?”

“Tùy tiện xem đại thôi! Anh thích xem chương trình gì thì tự đổi đi.” Lâm Dur Hi cũng nhìn sủi cảo một cái, “Sủi cảo ăn lúc nóng mới ngon.”

Chu Tử Chính ung dung thông thả gắp một viên sủi cảo lên, cắn một miếng: “Ừm, mùi vị sủi cảo hôm nay đặc biệt ngon.”

Đột nhiên Lâm Dur Hi nhớ tới Ngải Vi: “Anh đi rồi, cứ thế để lại một mình Ngải Vi ở nhà hàng à?”

“Tôi tìm cậu Trạch đến ngồi chung với cô ấy rồi. Cậu Trạch cũng độc thân, cũng muốn tìm vợ, rất xứng đôi.”

Sau đó, Ngải Vi gọi điện thoại đến, Lâm Dur Hi hít sâu một hơi, bắt máy: “A lô!”

“Chu Tử Chính quảng mình ở lại đi mất rồi, tìm một cấp dưới gì đó của anh ta đến ăn cơm với mình. Tên kia ngoài mặt thì ăn nói ngọt xớt, nhưng mà giỏi âm thầm hại người nhất đấy.”

“Anh ta tên là Tống Thành Trạch, chuyện của cậu nhờ anh ta mới có thể giải quyết nhanh như vậy được đó. Cậu nên cảm ơn anh ta mới đúng!”

“Đừng nói anh ta nữa. Nói trọng điểm đi! Vậy Chu Tử Chính thì sao, không có chút phong độ nào. Anh ta có ý gì chứ? Nửa tiếng trước còn trò chuyện rất tốt, vừa nói cậu không tới nữa, thì nét mặt của anh ta thay đổi liền, sau đó không nói tiếng nào chuồn mất tiêu. Cậu đừng nói là anh ta không có ý với cậu nữa nhé, cho dù đầu mình là óc heo cộng thêm một biển nước Thái Bình Dương thì cũng nghĩ ra được, người mà người ta muốn của là cậu!” Giọng nói tức giận đùng đùng của Ngải Vi xuyên qua điện thoại, vang vọng trong phòng. “Cậu chuyển lời cho anh ta ấy, nếu anh ta muốn của cậu thì phải nói tiếng xin lỗi với mình! Nếu không mình nhất định làm cho anh ta của không thành.”

Đột nhiên di động của Lâm Dur Hi bị giật đi. Chu Tử Chính trịnh trọng nói: “Cô Ngải Vi, thật xin lỗi! Tôi cũng đột nhiên bị đau bụng, nên mới chạy đến nhà của Hi Hi để giải quyết tiêu chảy.”

“.....”

“Ngày mai tôi sẽ tặng 100 đóa hoa đồng để tỏ ý xin lỗi chân thành nhất của tôi.”

“.....”

“Hi Hi vừa mới nấu sủi cảo cho tôi, tôi phải ăn lúc còn nóng. Lần sau nói tiếp nhé!”

“.....”

Điện thoại ngắt mất rồi.

Lâm Dur Hi ngáy ra một hồi lâu, rồi mới xoa xoa chỗ đau nhức giữa hai hàng chân mày. Chuyện đã đến nước này, có một số việc không thể giả ngu được nữa, phải nói cho rõ ràng.

“Anh Chu, tôi hi vọng anh hiểu, tôi với anh chỉ là quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân thôi.”

“Cho tới bây giờ, đúng là như vậy.”

“Sau này cũng vậy!”

“Tôi sẽ làm cho em đổi ý.” Chu Tử Chính lại ăn một viên sủi cảo.

“Không thể nào!”

“Em có biết Impossible, thêm một dấu phết, thì sẽ thành I’m Possible đấy.”

“Anh Chu, bệnh của anh sẽ tốt lên thôi. Sau khi khỏe rồi, thì anh sẽ có rất nhiều sự lựa chọn!”

Chu Tử Chính nhìn cô: “Tại sao tôi không thể chọn em?”

“Chúng ta không hợp.”

“Chỗ nào không hợp?”

“Chỗ nào cũng không hợp!”

“Tôi không nghĩ như vậy.”

Lâm Dur Hi cắn môi: “Tình yêu có thể không có giới hạn, nhưng hôn nhân không thể! Tôi chơi không nổi!”

Đột nhiên Chu Tử Chính bị nước nóng trong sủi cảo làm phỏng một chút, anh đặt đĩa xuống, đi đến trước mặt Lâm Dur Hi, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô: “Tôi cũng chơi không nổi!”

Chương 20: Đã Từng

Editor: miemei

Lâm Dư Hi nằm trên giường, lăn qua lăn lại không ngủ được, nhìn đồng hồ treo tường, một giờ rồi, cô thở dài một hơi, ngồi dậy bật đèn, cầm di động lên, đăng nhập vào weibo, phát hiện mấy fan của mình lại bùng nổ rồi. Cô nhấn vào weibo của Chu Tử Chính, anh lại đăng một tấm hình sùi cảo mới nữa.

“Chén sùi cảo này, tôi tình nguyện ăn cả đống đó Lâm Dư Hi.”

Lâm Dư Hi sùng sốt mấy giây, bất đắc dĩ bật cười, lần này anh ta lại @ cả mình vào, hèn gì lượng fan của cô bỗng chót lại tăng lên ào ạt.

~~ Lại là cả đống, lại là phù du nữa à? ~~

~~ Chu công tử ăn sơn hào hải vị ngán rồi, đến ăn sùi cảo của người phạm chúng ta. Tin em đi, chắc chén sùi cảo của em làm ngon hơn cô ta nhiều, đến đây ăn của em đi! ~~

~~ @ rồi kia, woa, trước kia chưa từng @ bao giờ, lần này làm thật hả? ~~

~~ Chủ tịch Chu ơi, bỏ qua cô gái đó, nhào qua em đi! ~~

Cho dù là nửa đêm, bình luận vẫn tăng lên không ngừng. Trên weibo của Chu Tử Chính, và trên weibo của cô nữa.

~~ Thật lòng muốn xin cô Lâm kia chỉ bảo phương pháp ôm đùi hiệu quả nhất! ~~

~~ Gái điểm trên đời này nhiều thật đấy. Còn treo biển hiệu bác sĩ Trung Y nữa chứ, ghê tởm chết đi được. ~~

Lâm Dư Hi xoa xoa huyết thái dương đau nhức đến khó chịu. Lời nói trên mạng này, tuy cô không để tâm, chẳng qua là tự dưng lại bị mắng, đúng là oan uổng mà! Nếu như Chu Tử Chính vẫn tiếp tục khoe khoang huênh hoang như vậy, weibo của cô sẽ trở thành bia hứng đạn mất!

Mất không thấy thì coi như không có gì! Cô bắt đầu từ từ xóa hết từng bài viết kia trên weibo.

“Ding” tin nhắn của Chu Tử Chính nhảy vào: “Xin lỗi, tôi đã xóa bài trên weibo rồi.”

Lâm Dư Hi nhú mày, anh có ý gì đây? Haiz, thế giới của anh, cô không hiểu được, cũng không muốn hiểu. Lâm Dư Hi không trả lời tin nhắn, tiếp tục lướt weibo.

“Vẫn chưa ngủ à?”

Tay Lâm Dư Hi thoáng dừng lại, mới nhận ra anh có thể nhìn thấy mình đang xóa bài trên weibo.

Chu Tử Chính nằm trên ghế dựa ở phòng thủy tinh ngắm bầu trời đầy sao lấp lánh, dòng sông sao chảy xuôi. Những chấm sao lấp lánh đó, giống như là mỗi một hồi ức trong lòng người vậy, chỉ khi đêm tối yên tĩnh, vẻ phồn hoa rực rỡ của đô thị nhạt đi, những ánh sáng lay lắt trong màn đêm mới có thể làm cho người ta nhìn thấy, làm cho người ta nhớ lại.

Đã từng, Trình Tuyền cũng thích nằm trên đỉnh núi vừa uống rượu, vừa ngắm sao với anh.

Anh uống một ngụm nước cam. Ngắm sao thì được, rượu đỏ thì miễn đi, có người nói uống thuốc thì đừng uống rượu.

Mà cái người xưa nay chỉ có hai màu trắng đen, thì ra là thích màu hồng nhất. Điều này làm anh hơi bất ngờ. Mơ mộng, thiếu nữ, ngọt ngào, so với vẻ lạnh lùng, nghiêm túc, xa cách dưới lớp áo blu trắng của cô, không chỉ chênh lệch một chút thôi đâu. Có lẽ chính là vì cô có một trái tim thiếu nữ mềm yếu, nên cô mới cần một lớp vỏ ngoài kiên cường để bảo vệ, bảo vệ trái tim yếu đuối trông có vẻ cứng rắn của cô.

Anh cầm di động lên, xem weibo một chút, phát hiện không ít người đang điên cuồng si và trên weibo của Lâm Dư Hi, sau đó lại phát hiện cô xóa đi một bài lại một bài.

Chu Tử Chính chợt nhận ra, có lẽ lời tuyên bố công khai huênh hoang của anh đã vượt quá phạm vi cô có thể chấp nhận. Kiểu hạnh phúc của cô bé Lộ Lem này đặc biệt thu hút ánh mắt của người khác, có hâm mộ thì sẽ có ghen ghét, có ghen ghét thì sẽ có căm hận, có căm hận thì sẽ rước đến những câu mắng nhiếc không có giới hạn, cho dù là với một người hoàn toàn xa lạ. Anh lập tức xóa bài tỏ tình sùi cảo đi, rồi nhắn tin cho Lâm Dư Hi. Chỉ là, qua 10

phút rồi, cô vẫn chưa trả lời, mà cũng không xóa bài trên weibo nữa.

Anh lấy Palaroid ra, hướng lên bầu trời chụp một tấm ảnh. Trong một khoảng tối đen như mực, điểm xuyết những ánh sáng yếu ớt. Anh viết lên tấm ảnh: Đã từng.

Anh cầm tấm ảnh lên, lấy di động chụp lại, gửi cho Lâm Dư Hi.

“Tôi với cô ấy, đã từng kề vai nhau ngắm sao, dường như mỗi một ngôi sao trên trời đều trở thành một phần của hồi ức. Tôi đã từng không chịu ngắt đầu lên trong đêm tối trong một khoảng thời gian rất dài. Hôm nay ngắm lại, bầu trời sao này vẫn như cũ, nhưng tâm trạng lại không giống nữa, thậm chí có chút cảm ơn, tôi đã từng có được một phần hồi ức dưới ánh sao này.”

“P.S: Đoạn văn này thật sự là do tôi viết ra đấy, không phải chép từ baidu đâu!”

“P.S nữa: Xin lỗi, tôi hơi vội vàng! Tôi đã xóa hết những bài viết có liên quan đến em trên weibo rồi. Chúng ta trở lại quan hệ bác sĩ và bệnh nhân, được không?”

Chưa đến một phút đồng hồ sau, Lâm Dư Hi trả lời: “P.S: Viết rất hay!”

“P.S nữa: Được! Ngủ sớm đi!”

Chu Tử Chính đi về phòng, dán tấm ảnh lên tường. Những bức ảnh trên tường dần dần nhiều lên rồi, bất kể là vui vẻ, hay là đau lòng, mỗi một tấm đều là cái bóng của hồi ức, không thể thay đổi, không thể né tránh. Anh nhìn thẳng vào từng tấm ảnh, nhìn thẳng vào mỗi một thứ từng trải đan xen trong nỗi chưa ngọt đắng cay ở chốn sâu tận đáy lòng.

Lâm Dư Hi đi ra ngoài ban công, ngược lên nhìn bầu trời đầy sao. Anh ta, đã từng ôm cô vào lòng ngắm sao. Anh ta, đã từng nói, ở trên vùng thảo nguyên ở Nội Mông Cổ của anh ta có thể thấy được bầu trời sao rung động lòng người nhất. Trên thảo nguyên không có ánh đèn, màn đêm đầy sao bát ngát kia như gần trong gang tấc. Nằm trên thảm cỏ, giờ tay ra thì giống y như là có thể bắt được ngôi sao vào tay vậy.

“Hi, sau này anh dắt em đi Nội Mông Cổ, cùng em ngắm bầu trời sao đẹp nhất giữa trời đất này.”

Lại là một lời hứa mãi mãi không thể nào thực hiện được.

Cô giờ di động lên chụp lại bầu trời sao, mỉm cười, trong nụ cười mang theo chút đắng chát, cũng có chút khoan dung.

Ít nhất, đã từng có một lời hứa như thế.

Một ngày bình thường, lại có một người không mấy bình thường đến. Hứa Nặc và con trai của anh ta Lăng Lăng. Dáng vẻ của Hứa Nặc không tinh tế nhàn nhã như Chu Tử Chính, trên ngũ quan cường tráng nhiều thêm một phần hào sảng và phóng khoáng.

Hứa Nặc nói: “Bác sĩ Lâm, Lăng Lăng uống thuốc của cô thì khỏi bệnh rất nhanh. Nhưng nó vẫn còn ho một chút, nên muốn mời cô khám xem sao.”

Sau khi Lâm Dư Hi kiểm tra nhẹ xong, nói: “Anh Hứa, thực ra Lăng Lăng đã hoàn toàn khỏi bệnh rồi, không cần phải uống thuốc nữa.”

“Ừm, vậy thì tốt! Tôi thấy bệnh của Vince cũng có tiến triển rồi.”

Lâm Dư Hi trịnh trọng nhìn anh ta: “Hi vọng anh hiểu, tôi sẽ không tiết lộ tình trạng của bệnh nhân cho bất cứ ai.”

“Tôi nói một câu khẳng định, chứ không phải câu hỏi! Tôi đã thấy bài viết sù cáo của cậu ấy đăng trên weibo tối hôm qua. Chén sù cáo trong hình là do cô làm phải không?”

Lâm Dư Hi hắng giọng, “ừ” nhẹ một tiếng.

“Cô không tin lời cậu ấy nói ư?”

“Tôi không có xem!” Lâm Dư Hi không muốn dây dưa, “Anh Hứa, bệnh của Lăng Lăng đã khỏi rồi, thì không cần phải đến đây nữa đâu.”

“Vậy chúng ta cũng không cần vòng vo nữa. Lần này đến đây, tôi muốn xin nhờ cô một việc.”

“Mời nói!”

“Hãy sắp xếp cho Vince đi đánh boxing một lần.”

Lâm Dư Hi nhìn Hứa Nặc một cái: “Tôi chỉ là bác sĩ của anh ấy, không phải trợ lý của anh ấy, không thể nào sắp xếp hành trình của anh ấy được.”

Hứa Nặc nói: “Tôi chỉ muốn đánh một trận boxing với cậu ấy thôi.”

Lâm Dur Hi im lặng không nói gì.

Hứa Nặc nói: “Chúng tôi đã từng thỏa thuận, bất kể có gì bất mãn với nhau, đánh một trận, thì mọi thứ đều bỏ qua hết. Sau khi cậu ấy gặp tai nạn, tôi vẫn luôn muốn tìm cơ hội đánh boxing một lần với cậu ấy.”

Lâm Dur Hi hời hợt nói: “Có một số chuyện không phải đánh đấm một trận là có thể bỏ qua được.”

“Tôi biết! Ít nhất thì bị cậu ấy đánh một trận, trong lòng tôi sẽ thoải mái một chút.” Đôi mắt của Hứa Nặc như mắt ưng, ánh mắt tập trung, thâm thúy nhìn chăm chăm Lâm Dur Hi, “Tôi tin bệnh của cậu ấy không thể nào không liên quan đến tâm lý đè nén của cậu ấy. Đánh tôi một trận, có lẽ cũng là một kiểu trút giận, cũng có ích cho bệnh của cậu ấy.”

Lâm Dur Hi rũ mắt xuống, suy nghĩ tỉ mỉ: “Tôi, thử một chút vậy!”

“Cám ơn cô!” Hứa Nặc gật đầu với Lâm Dur Hi, anh ta viết số di động xuống: “Sắp xếp xong, lúc nào cũng có thể gọi điện báo cho tôi.”

Lúc Hứa Nặc đi ra đến cửa, quay lại nhìn Lâm Dur Hi: “Đúng rồi, tôi thấy cậu ấy đã xóa hết những bài weibo liên quan đến cô rồi. Lần trước cậu ấy xóa weibo là 5 năm trước. Lần đó là vì hận, vì muốn quên đi. Lần này lại là vì yêu, vì muốn bảo vệ. Còn nữa, Vince không phải là kiểu người dễ dàng nói ra câu ‘cả đời’ đâu. Đối với cậu ấy, những lời nói ra, chính là lời hứa.”

Trái tim của Lâm Dur Hi rung lên: “Con người sẽ thay đổi, rất nhiều lời nói đều là gió thoảng mây bay thôi.”

Trên mặt Hứa Nặc nổi lên một thoáng buồn bã: “Có lẽ đúng! Có lẽ không đúng! Hi vọng cô nhìn rõ rồi, mới đưa ra quyết định. Vince đối xử với cô rất đặc biệt.”

“Tôi chỉ là bác sĩ của anh ấy mà thôi!”

Buổi chiều, Ngải Vi gọi điện đến nói tối nay muốn qua ăn cơm uống chùa. Ăn cơm tối xong, Ngải Vi kéo tay cô xuống công viên ở dưới lầu đi dạo.

“Hôm nay Chu Tử Chính thật sự đưa 100 đóa hoa hồng vàng đến đó, còn kèm theo tấm thiệp ‘I’m sorry’ nữa. Như vậy cũng coi như là có chút thành ý!”

“Vậy thì tốt!” Mặc dù, với anh, chuyện này chỉ cần nói với trợ lý một câu thôi.

“Minh còn thấy bài viết trên weibo của anh ta vào tối hôm qua nữa, tuy anh ta đã xóa rồi, nhưng vẫn có rất nhiều người chụp màn hình lại nha. Cậu nói xem anh ta có ý gì? Đăng rồi lại xóa, đổi ý hả?”

“Minh không biết, cũng không có hứng thú muốn biết.”

“Anh ta còn xóa hết những bài weibo vệt con xấu xí gì đó lúc trước luôn rồi. Bây giờ mấy người trên mạng nói thời gian tươi mới của cậu đã phá kỷ lục rồi, thật sự không khác phù du là bao.”

Lâm Dur Hi mỉm cười: “Vậy thì tốt lắm! Minh lại có thể yên tĩnh trở lại rồi.”

Ngải Vi nhìn cô chăm chăm, trong mắt toàn là ý cười xấu xa: “Anh ta tỏ tình với cậu rồi à?”

Lâm Dur Hi hời hợt trả lời: “Coi như là vậy đi!”

“Chi tiết!” Đôi mắt của Ngải Vi chớp chớp.

“Minh nói anh ta có rất nhiều sự lựa chọn mà, anh ta hỏi tại sao không thể chọn mình, mình nói bọn mình không hợp, mình chơi không nổi! Chỉ vậy thôi.”

“Cậu từ chối anh ta trực tiếp vậy luôn hả?” Ngải Vi tròn to mắt.

“Chuyện này còn có thể không trực tiếp à?”

“Ý mình là, cậu không thử một chút xem sao.”

“Tiểu Ngải, giống như đặt một tô thịt bò sốt cay trước mặt một người không bao giờ ăn cay vậy, cậu có kêu người đó ăn thử không?”

“Có chứ! Thử xem cay cỡ nào.”

“Cậu cho rằng thử qua rồi thì từ đó sẽ yêu thích sao?”

“Vậy cũng chưa chắc.”

Lâm Dư Hi không rồi hơi nữa: “Mình biết mình thích ăn cái gì, có thể ăn cái gì. Không giống cậu, cái gì cũng ăn, cuối cùng ăn hư cái bụng luôn.”

“Được rồi! Chu Tử Chính coi như đã xong phim rồi. Nhưng mà anh ta cứ thế thẹn quá hóa giận xóa cậu đi, thật là không có phong độ mà.”

“Mình không có bị xóa!” Lâm Dư Hi liếc cô ấy một cái.

“Không đúng, nếu như anh ta thật sự tức giận, theo lý thì anh ta sẽ không tặng hoa xin lỗi cho mình!”

“Đây là hai chuyện khác nhau!”

Ngài Vi neho mắt lại, lừa Lâm Dư Hi: “Sao mình cứ cảm thấy mờ ám thế nào ấy nhỉ?”

“Đó là vì tâm tư của cậu tà ác.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đùng Đi

Chu Tử Chính mặc đồ xong đi xuống lầu. Lâm Dư Hi hỏi: “Hôm nay muốn đi đâu?”

“Đắm bốc!”

Lâm Dư Hi “ờ” một tiếng: “Ồ đâu?” Thế này là được việc mà hoàn toàn không tốn công nha!

“Hội boxing XX.”

“Ngại quá, tôi muốn vào phòng vệ sinh một lần nữa.”

Chu Tử Chính khó hiểu: “Một tiếng đồng hồ em đi hết 3 lần rồi đó, bụng không khỏe à?”

“Ặc, uống nước nhiều quá.” Lâm Dư Hi bước nhanh vào phòng vệ sinh, lập tức lấy di động ra gọi điện thoại.

“Bây giờ Vince sẽ xuất phát đi hội boxing XX, 20 phút sau sẽ đến.”

“Được! Cảm ơn!”

Lúc Lâm Dư Hi đi ra, lại giống như là vừa làm chuyện trái lương tâm vậy, tim đập thành thịch, sau đó trong lòng nổi lên chút lo âu. Như vậy, thật sự ổn chứ?

Lên xe rồi, Lâm Dư Hi hỏi: “Anh thích đắm bốc à?”

“Thỉnh thoảng đánh đắm bốc thôi, đắm boxing có thể rèn luyện khả năng phản ứng.”

“Lúc trước anh thường đắm bốc với Hứa Nặc hả?”

“Ừ, trước tai nạn xe, một tháng một hai lần.”

“Có thể nào đánh với anh ta một lần nữa không?”

“Không thể nào!” Một tay Chu Tử Chính chống vào cửa sổ đỡ trán: “Tôi với cậu ta từng có một giao ước, bất kể là ai giận ai, đánh một trận boxing, thì bỏ qua hết.”

Lâm Dư Hi hỏi: “Chẳng lẽ trong lòng anh không muốn đập cho anh ta một trận thật mạnh sao?”

“Tôi đập rồi! Năm đó, sau khi phá tan chuyện tốt của bọn họ, thì tôi gần như mất hết lý trí, đánh cậu ta cho đến chết. Cậu ta chỉ thủ thôi, không phản kháng, mặc cho tôi tay đắm chân đá. Sau này tôi nghe nói cậu ta gãy mất mấy cái xương sườn, mấy cây xương bị gãy thiếu chút nữa đắm vào phổi.” Về mặt của Chu Tử Chính lạnh lẽo như nước.

“Có biết, vì sao không?”

Trái cổ của Chu Tử Chính nhấp nhô lên xuống: “Tình cảm 3 năm của chúng tôi không bằng 5 tháng quá khứ của bọn họ.”

“Trình Tuyền nói, khi Hứa Nặc biết tình cũ cháy lại, anh ta đã bỏ đi mấy tháng.”

Chu Từ Chính có chút ngẩn ngơ: “Mấy tháng cậu ta bỏ đi, linh hồn của Trình Tuyền cũng bay đi mất. Tôi cảm thấy cô ấy không ổn lắm, nhưng lúc đó công ty xảy ra một số vấn đề, tôi phải tập trung giải quyết, không có quá nhiều thời gian để chăm sóc cô ấy, chỉ nghĩ là cô ấy phiền lòng vì chuyện sắp xếp đám cưới. Luôn nói phụ nữ có giác quan thứ sáu, thực ra đàn ông cũng có. Chẳng qua lúc đó, tôi tự động loại bỏ đi chút bất an đó.”

“Trình Tuyền từng nói, là cô ấy chủ động tìm Hứa Nặc. Người anh nên hận là cô ấy.”

Chu Từ Chính cười khò: “Thứ tôi không thể cho cô ấy? Thì Hứa Nặc có thể cho ư?”

“Đây chỉ là vấn đề thích hợp hay không thôi.”

Chu Từ Chính nhìn cô một cái: “Giống như em vẫn luôn nhấn mạnh rằng tôi với em không hợp nhau đó hả?”

Lâm Dư Hi bất lực, sao lại chuyển qua đây rồi? Được, bốn lạng bột ngàn cân, trả về!

“Thực ra trong lòng anh hi vọng thấy hai người họ hạnh phúc, hay là không hạnh phúc? Hay là, bọn họ có ra sao, anh cũng đã không quan tâm nữa?”

Ánh mắt của Chu Từ Chính rung động, u ám không nói gì!

“Câu hỏi này, anh không cần trả lời tôi. Chỉ cần tự hỏi trong lòng mình, sau đó thành thật trả lời bản thân là đủ rồi. Giống như bức tranh trong nhà anh vậy. Đứng trước tâm hồn, bất cứ ai cũng không thể nào giả tạo được.”

“Vậy em thì sao?” Chu Từ Chính hỏi.

“Đáp án của câu hỏi này có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Tôi biết câu trả lời của tôi vào lúc này.” Lâm Dư Hi nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Em biết Vương Vận Kỳ và Lý Thuần Nhất đang ồn ào đòi ly hôn không?”

“Tôi có nghe Ngải Vi nói qua.”

“Em nghe được tin này, thì có cảm giác gì?”

Chân mày của Lâm Dư Hi vô thức nhíu chặt lại, có cảm giác gì? Há lòng hả dạ? Chỉ là, cô thật sự vui không nổi. Lý Thuần Nhất, một người đã từng thân mật như thế, quen thuộc như thế, cô cũng không thể nào hiểu nổi, mà cũng không muốn hiểu nữa.

Qua một hồi lâu, Lâm Dư Hi mới nhả ra hai chữ: “Bi thương!”

“Tính cách của Vương Vận Kỳ hơi nóng nảy, tâm sự trong lòng trút ra hết là ổn thôi. Tôi tin bọn họ sẽ không ly hôn đâu.”

“Chuyện này đâu liên quan đến tôi.” Lâm Dư Hi hơi hột nói.

“Trong lòng em chứa nhiều thứ như vậy, em muốn nhét bạn trai tương lai của em ở vị trí nào đây?”

Ánh mắt của Lâm Dư Hi trầm xuống, Chu Từ Chính nhìn ra được, đây là dấu hiệu cảm cửa rồi.

Anh mỉm cười, giành trả lời: “Được rồi, em nhất định sẽ nói là: Anh Chu, chuyện của tôi xin anh đừng hỏi nhiều.”

Lâm Dư Hi sững sốt, không lên tiếng.

“Rồi sẽ có một ngày, em sẽ đồng ý trả lời tôi.” Chu Từ Chính nhìn thẳng về phía trước, xoay vô lăng quẹo cua, “Con đường này đặc biệt nhiều khúc cua, rất dễ xảy ra tai nạn. Lần trước tôi gặp chuyện ở chỗ phía trước không xa. Mỗi lần tôi đi ngang gốc cây ở chỗ gặp tai nạn đó, tôi sẽ nghĩ, tôi đã sai một lần rồi, sẽ không mắc sai lầm lần thứ hai nữa.”

Rất nhanh, gốc cây đó đã xuất hiện. Giữa thân cây có dấu vết từng bị đục và bị cháy, chỉ là nhìn qua thì vết thương này không ảnh hưởng tới nó một chút nào cả. Cái cây to xanh ngát đó vẫn tươi tốt bên đường núi. Đứng ở đó, không màng đến vui buồn, năm tháng bề dẫu của nhân gian.

Xe của Chu Từ Chính ngừng lại cạnh cái cây. Anh lấy Palaroid ra chụp lại dấu đen từng bị cháy trên thân cây.

“Cái cây không sao!”

Lâm Dư Hi nhìn cái cây, trong lòng nghĩ: Phải, cây không sao. Vì nó vô tư để lộ ra vết sẹo của nó. Người có sao, là vì vết thương đã thối rữa trong lòng

(Bạn đang đọc truyện được edit bởi miemei, chỉ đăng trên diễn đàn lêu quíy đoôn, ngoài ra đều là trộm cắp.)

Đến hội boxing, người phụ trách chuyên môn đến dắt hai người vào một phòng đấm bốc.

“Thầy Tàn!”

Thầy Tàn mỉm cười gật đầu: “Ừ Chính, đến rồi đó hả!”

Chu Tử Chính nói: “Đây là Lâm Dư Hi.”

“Cô Lâm, hân hạnh.” Thầy Tàn và Lâm Dư Hi bắt tay nhau, “Có cảm giác như cô Lâm từng luyện võ nhỉ?”

“Có học Vịnh Xuân mấy năm ạ.”

“Hèn gì. Sức tay không tầm thường đâu!”

Chu Tử Chính nói: “Cô ấy là bác sĩ Trung Y, bình thường hay xoa bóp cho bệnh nhân, dĩ nhiên lượng sức sẽ khác.”

“Ồ, cô Lâm là bác sĩ chuyên môn của cậu à?”

“Đúng đó! Lúc ngựa người thì tìm cô ấy châm cứu vài cái, cũng đã lăm đấy!”

Thầy Tàn cười: “Không tồi, có thêm một phương pháp nữa. Mỗi lần ngựa người không chỉ đến tìm tôi đấm bốc nữa.”

Chu Tử Chính nhìn Lâm Dư Hi: “Hay là, em đánh với tôi một trận đi?”

Lâm Dư Hi hơi hốt nói: “Tôi luyện võ ngoài để rèn luyện thân thể, quan trọng hơn nữa là để phòng thân. Anh sẽ không muốn tôi dùng phương pháp phòng thân lên trên người anh đâu.”

Chu Tử Chính mỉm cười nhướn mày: “Nếu dùng rồi, thì đợt điều trị của em sẽ kéo dài vô hạn, vậy cũng không tệ.”

Khỏe môi Lâm Dư Hi run run, nuốt xuống những lời muốn nói. Đối phó với anh, cách tốt nhất chính là giả điếc không nghe, hoàn toàn làm lơ.

(Bạn đang đọc truyện trên Diễn đàn Lê Quý Đôn, do miemei edit. Trên trang khác đều là trộm cắp.)

Lúc Chu Tử Chính vào phòng thay quần áo, thì Hứa Nặc đi vào. Thầy Tàn rất ngạc nhiên, vội đón tiếp: “Cậu Hứa, hôm nay có thể không được tiện lắm”

“Vince đến rồi, phải không?”

“Ừ, cậu ấy đang thay đồ.”

Hứa Nặc nói: “Vậy thì tốt, tôi có thể đánh một trận với cậu ấy.”

Về mặt của thầy Tàn hơi khó xử. 5 năm trước Chu Tử Chính đến đấm boxing, đa phần đều kéo Hứa Nặc theo. Chẳng qua sau khi hai người họ trở mặt, Chu Tử Chính nói rõ, anh và Hứa Nặc không thể xuất hiện cùng lúc tại hội boxing. Thế nên lúc Chu Tử Chính đến hội boxing, thì phần lớn thời gian đều bao trọn hết. Hôm nay đột nhiên anh đến đây, chưa bao trọn hết, mà Hứa Nặc đã vào theo sau rồi, chuyện này trùng hợp đến mức có chút khác thường.

“Cậu Hứa, e rằng không tốt lắm đâu.”

Hứa Nặc vừa buộc tay vừa nói: “Chút nữa Vince ra, tôi sẽ nói với cậu ấy.” Sau đó đeo găng tay boxing vào, chui lên sàn đấm bốc.

Chu Tử Chính đi ra, lúc nhìn thấy Hứa Nặc, nét mặt thay đổi.

Hứa Nặc nói: “Lên đây đánh một trận chứ?”

Đôi mày của Chu Tử Chính nhíu chặt lại, nhìn sang thầy Tàn, về mặt thầy Tàn vô cùng thành khẩn: “Tôi thật sự không biết cậu ấy tới.”

Hứa Nặc vung mấy đấm: “Sao hả, không dám à?”

Nắm đấm của Chu Tử Chính siết chặt: “Đây không phải là nơi mà mày nên đến.”

“Phải thì sao, dù sao tao đến rồi thì sẽ không đi. Có bản lĩnh thì đánh cho tao nằm bò ra, phải khiêng ra ngoài ấy.”

Chu Tử Chính nói với thầy Tàn: “Tôi muốn đổi sàn khác.”

Hứa Nặc chế giễu: “Xem ra, mày định trốn tránh tao cả đời, làm một kẻ loser suốt đời.”

Huyệt thái dương của Chu Tử Chính chợt căng lên, anh lạnh lùng nhìn chằm chằm Hứa Nặc: “Mày thật sự muốn chết?”

Hứa Nặc mỉm cười: “Mày biết tao vẫn luôn thích tìm đủ kiểu chết mà.”

Chu Tử Chính chui lên sàn boxing, giọng căm tức: “Vậy thì tao tác thành cho mày!”

Nhìn ánh mắt chứa lửa của hai người, trong lòng Lâm Dư Hi thấp thỏm không thôi. Hứa Nặc cố tình khiêu khích, chính là vì để cho Chu Tử Chính trút giận. Hứa Nặc sẽ nương tay, Chu Tử Chính chắc chắn sẽ không. Lần trước Chu Tử Chính dùng tay không đã đánh gãy mấy cái xương sườn của anh ta, lần này lại nên sàn đấu, có khi nào đánh bay mấy cái răng của anh ta không? Lâm Dư Hi khẽ thở dài, Hứa Nặc cướp đi người phụ nữ anh yêu, đánh một trận, con tức có thể giảm được bao nhiêu, mà nỗi đau đó lại có thể giảm được mấy phần chứ?

Đối mặt với Chu Tử Chính trên sàn boxing, trên mặt Hứa Nặc nổi lên chút thích thú, chút buồn bã. Đã đợi 5 năm rồi, rốt cuộc cũng đợi được ngày hôm nay.

Chu Tử Chính tấn công là chính, Hứa Nặc chủ yếu phòng thủ. Chu Tử Chính ra đấm không hề nương tay, Hứa Nặc cũng phòng thủ chặt chẽ. Đấm qua đá lại, mồ hôi tung tóe, là ngôn ngữ chuyên môn của đàn ông với nhau.

“Vince, nắm đấm của mày vừa chậm vừa nhẹ, mày đứng là ngã một lần thì không dậy nổi.” Hứa Nặc vừa phòng thủ vừa huênh hoang. Chẳng qua lời còn chưa dứt, một cú đấm móc phải của Chu Tử Chính đã trúng ngay dưới cằm anh ta, cả người Hứa Nặc bị đánh té xuống đất. Anh ta ngã miếng bảo hộ răng ra, trên miếng bảo hộ dính đầy máu.

Chu Tử Chính cười lạnh: “Có gượng dậy không nổi cũng đủ để đập mày rồi.”

Thầy Tần đỡ Hứa Nặc ra góc sàn, kiểm tra cho anh ta. Hứa Nặc vẫn đang choáng váng, uống mấy ngụm nước để súc miệng, rồi lại nhổ ra mùi máu tanh trong khoang miệng.

Thầy Tần hỏi: “Cậu Hứa, cú đấm này nặng lắm đấy, sao cậu không đỡ?”

“Không để ý!”

“Nếu như cậu không tấn công, thì phòng thủ cho tốt vào. Nếu trúng một cú nữa, thì răng của cậu thật sự sẽ bị đánh bay luôn đấy.”

Hứa Nặc cười: “Phải không?”

Thầy Tần thở dài, đi qua bên Chu Tử Chính. Ánh mắt của Chu Tử Chính có chút hoảng hốt, không biết tiêu điểm ở chỗ nào nữa.

“Tử Chính, cậu thấy cậu ta không muốn tấn công rồi đấy, cậu đừng đấm mạnh quá!”

Chu Tử Chính hoàn hồn lại, lạnh lùng nói: “Lần này đánh cho nó nằm bò ra, thì nó sẽ không dám tới đây nữa.”

(Truyện được miemei edit, chỉ đăng trên diễn đàn ann le quý đoàn, trên trang khác đều là trộm cắp.)

Hai người lại đứng vào giữa sàn đấu, Chu Tử Chính dồn hết sức mà đấm, Hứa Nặc thì phòng thủ chặt chẽ, giống như là cây kiếm sắc bén nhất đâm về phía cái khiên vững chắc nhất vậy.

Chu Tử Chính tung ra một cú đấm móc trái, Hứa Nặc lại bị đánh ngã.

“Đủ rồi chứ? Mày có thể cút đi được chưa?”

Hứa Nặc bò dậy, phun ra một ngụm nước miếng rướm máu: “So với 5 năm trước, cú đấm của mày, kém xa đấy. 5 năm trước mày còn đánh gãy xương sườn của tao, bây giờ ngay cả răng của tao mày cũng không đấm cho rụng được.” Anh ta uống mấy ngụm nước, vung tay với anh, “Tiếp đi!”

Chu Tử Chính vung ra mấy cú đấm mạnh, Hứa Nặc đỡ trái ngăn phải. Chỉ là, Lâm Dư Hi nhìn ra được, ngọn lửa trong mắt của Chu Tử Chính càng cháy càng mạnh, nhưng Hứa Nặc bị đấm ngã hai lần, thì phản ứng đã chậm lại rồi, khó mà phòng thủ chặt chẽ với Chu Tử Chính.

Thủ lâu ắt sẽ mất! “Phịch!” Một cú đấm mạnh lên gò má của Hứa Nặc, Hứa Nặc lập tức ngã xuống đất. Chẳng qua lần này, đôi mắt của anh ta nhắm lại, không nói ra lời khiêu khích nữa.

Thầy Tần lập tức đi lên kiểm tra, vừa vỗ mặt anh ta vừa kêu: “Cậu Hứa, cậu Hứa!”

Lâm Dư Hi vội vàng chui lên sàn đấu, lật mí mắt anh ta lên kiểm tra con ngươi.

“Mau kêu xe cứu thương, anh ta ngất xỉu rồi.”

Chu Tử Chính đứng ngậy ra một bên thở hổn hển, nhìn Lâm Dư Hi cấp cứu cho Hứa Nặc, trong đầu trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Đứng Đi (2)

Editor: miemei

Lâm Dur Hi đi theo xe cấp cứu đưa Hứa Nặc vào bệnh viện. Không bao lâu sau, Trình Tuyền vội vã chạy đến.

Lâm Dur Hi nói: “Anh Hứa hoàn toàn không phải đang đâm bocc, mà là đưa người tới để bị đánh. Anh ấy trúng ba đâm rất mạnh của Vince, rất có thể bị chấn động não, hi vọng não sẽ không bị tụ máu.”

Nét mặt của Trình Tuyền trắng bệch, nước mắt đọng đưa trong hốc mắt: “Anh ấy vẫn luôn xem Vince là anh em tốt. Tôi nghĩ nếu như năm đó không phải tôi ép anh ấy đến mức không thể né tránh được, thì anh ấy tuyệt đối không phản bội Vince đâu. Tất cả đều là lỗi của tôi! 5 năm nay, anh ấy vẫn luôn rất áy náy; bị Vince đánh một trận, có lẽ trong lòng anh ấy sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Lâm Dur Hi muốn nói mấy câu gì đó để an ủi, lời nói đến khóe miệng thì dừng lại. Vương mặc tình cảm, sao người ngoài có thể hiểu rõ được, sao có thể tháo được những nút thắt trong đó chứ?

Lâm Dur Hi nghĩ đến gì đó: “Vince từng nhắc đến, rốt cuộc là thứ gì mà anh ấy không thể cho cô, mà anh Hứa lại có thể cho được.”

Trình Tuyền cúi đầu suy tư, qua một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Tuy hai người họ là bạn thân, nhưng tính cách của hai người rất khác nhau, Vince thiết thực, nghiêm túc, mà Hứa Nặc, anh ấy thì lóc chóc, lỏng bông. Ở cạnh Vince giống như là một con thuyền trên mặt hồ vậy, yên bình an nhàn, cẩn thận chầy xuôi. Ở bên Hứa Nặc, thì giống như đang ở trên biển cả, khi thì cuộn trào mãnh liệt, khi thì yên ả tĩnh lặng. Không phải Vince không thể cho tôi được thứ gì, chỉ là tận đáy lòng, tôi yêu biển cả mà thôi.”

Trong lòng Lâm Dur Hi chợt ngẩn ra, Chu Tử Chính là hồ, Hứa Nặc là biển ư?

Lúc Hứa Nặc được đẩy ra từ phòng cấp cứu, người nhà và bạn bè của Trình Tuyền với Hứa Nặc chạy tới.

Lâm Dur Hi nói với Trình Tuyền: “Chị Hứa, vậy tôi đi trước nhé. Có thể cảnh sát sẽ đến hỏi vết thương của anh Hứa, có gì cần tôi giúp thì cứ gọi cho tôi.”

Trình Tuyền nhìn Lâm Dur Hi chăm chú: “Hãy chữa khỏi cho Vince nhé!”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Cho Vince một cơ hội đi!”

Lâm Dur Hi ngạc nhiên không nói gì. Nhìn Trình Tuyền bước nhanh vào một căn phòng điều trị khác, cô im lặng rời khỏi.

(Bạn đang đọc truyện trên diễn đàn le quíy đ0ôn, do miemei edit, trên trang web khác đều là trộm cắp.)

Đi ra bệnh viện, thấy xe của Chu Tử Chính đậu ngoài cổng, dưới ánh đèn đường màu vàng cam, trên mặt anh đầy vẻ cô quạnh. Lâm Dur Hi đi qua đó, Chu Tử Chính nhìn thấy cô: “Lên xe!”

Lâm Dur Hi ngồi lên xe: “Bác sĩ đã đưa Hứa Nặc vào phòng chụp cộng hưởng từ, kiểm tra phần đầu có bị tụ máu không.”

“Ừm!” Xe khởi động lên, “Em muốn ăn gì?”

“Không cần đâu, thả tôi xuống trạm tàu điện ngầm gần đây đi.”

“Hôm nay tôi muốn thêm giò! Muốn ăn gì?”

Lâm Dur Hi liếc thấy vẻ mặt nghiêm trọng của anh, nhường bước.

“Tùy tiện.”

“Được!”

Xe lao nhanh đi. Chu Tử Chính không nói chuyện, không mở nhạc, trong xe rất yên tĩnh. Lâm Dur Hi không hỏi đi đâu, Chu Tử Chính cũng không nói, chỉ là càn cạy về phía trước, Lâm Dur Hi càng cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc nhìn không được hỏi: “Anh muốn về nhà à?”

“Ừ, về nhà nấu cơm. Chẳng phải em nói tùy tiện sao?”

Lâm Dư Hi cạn lời. Nhưng bây giờ tâm trạng của anh hẳn là không được tốt, vẫn là đừng chọc anh thì hơn.

Đến biệt thự, Chu Tử Chính dặn dò quản gia mấy câu, người làm trong nhà nhanh chóng biến mất hết. Anh xắn tay áo lên, nói với Lâm Dư Hi: “Ăn mì Ý, được chứ?”

“Được!”

“Em muốn vào phụ tôi không?” Chu Tử Chính đi vào nhà bếp.

Lâm Dư Hi đi vào: “Món tây thì tôi không rành lắm đâu.”

“Tôi chỉ biết làm mì Ý sốt cà thôi.”

Nhà bếp của Chu Tử Chính không chỉ rộng rãi lộng lẫy, mà càng sạch sẽ đến mức không dính một hạt bụi. Ở giữa nhà bếp đặt một chậu hoa bách hợp trắng thơm ngát, mùi hương thanh nhã.

Lâm Dư Hi nhìn xung quanh căn bếp tinh tế, xa hoa y như là căn phòng mẫu vậy, bật cười: “Ồ trong phòng bếp của anh, tôi không nấu ăn được. Không cẩn thận làm đổ một giọt dầu ăn cũng thấy tội lỗi nữa.”

“Không sao, có người chuyên môn dọn dẹp mà.”

Lâm Dư Hi không nói gì nữa, trong lòng kêu gào: Phải rồi! Đây chính là sự chênh lệch giữa hai thế giới mà.

Mì Ý sốt cà chua của Chu Tử Chính, quả thật rất dễ nấu, anh vừa luộc mì vừa nấu sốt cà chua thịt băm. Mì Ý chín rồi, thì đổ sốt cà chua thịt băm vào, xong xuôi. Hai người ngồi vào bàn đảo ở giữa nhà bếp, cùng ăn một bữa tối đơn giản.

Lâm Dư Hi thừa nhận, độ lửa của phần mì Ý này được nắm bắt rất tốt, không mềm không cứng, sợi mì có độ đàn hồi, là cảm giác ngon nhất.

Chu Tử Chính lấy ly uống rượu ra, rót hai ly rượu đỏ: “Hôm nay uống với nhau một ly nhé.”

Lâm Dư Hi không từ chối.

Chu Tử Chính uống một hớp rượu: “Chateau Lafite Rothschild 2000.”

“Gi thế?”

“Tên và năm sản xuất của chai rượu đỏ này.”

“Tôi không hiểu.”

“Đây là năm sản xuất mà Trình Tuyền thích nhất, trong nhà chỉ còn lại một chai cuối cùng thôi. Hôm nay tôi phải uống hết nó, vậy thì có thể để rượu mới vào tủ rượu rồi.”

Lâm Dư Hi hiểu ý gật đầu: “Cái cũ không đi, thì cái mới không tới.”

Chu Tử Chính có vẻ đắm chiều nhìn cô chăm chú: “Chai rượu này, tôi nên uống nó từ sớm mới phải.”

“Bây giờ cũng không muộn!”

“Được, em uống với tôi đi. Yên tâm, uống say rồi, có thể lên thẳng căn phòng kia để ngủ.” Chu Tử Chính uống ừng ực hết rượu trong ly, lại rót một ly nữa.

Lâm Dư Hi mỉm cười, với trình độ uống rượu của cô, nửa chai rượu đỏ này còn chưa say được đâu. Cô cầm ly rượu lên, chạm ly với Chu Tử Chính: “Cheers!”

Uống xong hai ly rượu đỏ, nét mặt của Chu Tử Chính ôn hòa lại một chút. “Muốn nghe nhạc gì?”

“Tùy tiện đi!”

Chu Tử Chính nhếch môi cười: “Em thật sự tùy tiện vậy à?”

Lâm Dư Hi bất đắc dĩ: “Tôi nói cái gì anh cũng có thể moi móc được nhì.”

“Đó là vì em thú vị.” Chu Tử Chính bấm điều khiển, phát ra bài Cẩm nang tôi luyện thanh xuân của TFBoys.

Lâm Dư Hi nhìn anh đầy ngạc nhiên.

“Có thể nói cho tôi biết tại sao em lại dán ảnh của TFBoys không?”

“Lúc đó tâm trạng không vui, vô tình nghe được bài này, tâm trạng thoải mái một chút. Mà ba cậu nhóc này, nhìn qua cũng rất đáng yêu.”

“Muốn lấy hình chụp có chữ ký của bọn họ không?” Chu Tử Chính cười rót rượu cho cô.

Lâm Dư Hi bắt lặc: “Rồi hơi!”

Chu Tử Chính nhìn cô với ân ý sâu xa: “Tôi rồi hơi vậy đấy! Có thể vì vậy mà Trình Tuyền mới chạy theo Hứa Nặc.”

“Vince! Có người thích nước chảy đá mòn, có người thích sóng lớn cuộn trào, không thể miễn cưỡng được.”

“Vậy em thích cái gì?”

Lâm Dư Hi ngạc nhiên, anh thật sự không lúc nào là không nhằm vào chỗ sơ hở nha: “Không thể trả lời!”

Chu Tử Chính lắc lư rượu đỏ trong ly: “Thực ra, cái hũ của em đóng càng chặt, thì tôi càng muốn biết trong cái hũ đó đựng cái gì. Tôi có thể nói cho em biết, phương pháp tốt nhất để đối phó với tôi chính là, thẳng thắn vô tư. Thấy rõ cái hũ của em rồi, có lẽ tôi sẽ không còn hứng thú nữa.” Cũng có thể càng dây dưa không dứt.

“Cái hũ của tôi thật sự không có gì hết, tôi chỉ là một con người rất tẻ nhạt mà thôi.”

“Đừng quên, tôi mới là khán giả, tôi mới có tư cách nhận xét rốt cuộc em có nhầm chán hay không.”

Lâm Dư Hi chỉ có thể đổi đề tài: “Lo cho Hứa Nặc không?”

“Cậu ta không chết được đâu!”

“Anh đâu có nương tay.”

“Tôi nương tay thì có lỗi với cậu ta đã tìm em để giúp báo tin quá, rồi sau đó dâng mình lên cho tôi đập một trận nữa.”

Lâm Dư Hi ngó ra: “Xin lỗi, anh ta tự mình đến tìm tôi. Tôi cũng cảm thấy có lẽ như vậy sẽ có ích cho anh.”

Chu Tử Chính đánh giá Lâm Dư Hi một vòng: “Bối vậy tôi mới nói em rất thú vị, trong cái hũ này đựng không ít ý định nha!”

“Tôi chỉ tin rằng, vấp ngã ở đâu, thì đứng lên ở đó!”

Chu Tử Chính uống một hớp rượu, nhìn cô chăm chú: “Bất kể thế nào, thì em cũng đáng bị phạt.”

Lâm Dư Hi thờ dãi: “Anh muốn phạt cái gì?”

“Hát một bài cho tôi nghe.”

Chân mày của Lâm Dư Hi nhíu lại: “Tôi không biết hát.”

“Cứ hát một bài thôi.”

“Thật sự không được.”

“Được, vậy thì nhảy một bản đi.”

Lâm Dư Hi tròn to hai mắt: “Anh.....” Còn chưa kịp nói gì, thì đã bị Chu Tử Chính cắt ngang.

“Em không chịu hát, cũng không chịu nhảy, được, vậy tôi hát! Em muốn nghe bài gì?”

Lâm Dư Hi không thể tin được, bờ môi run run mấy cái, nói không ra được một chữ.

Chu Tử Chính làm như đang suy nghĩ: “.....Tôi vẫn là hát nhạc xưa tiếng Anh nghe hay hơn.” Anh khụ khụ hai tiếng, hắng giọng, mở miệng hát lên.

Giọng ca cất lên, nét mặt của Lâm Dư Hi liền thay đổi.

“.....I see the questions in your eyes, I know what's weighing on your mind..... We'll hang some memories on the walls, and when just the two of us are there..... I'll love you with every beat of my heart, and I swear.”

“..... Anh nhìn thấy nỗi hoang mang trong mắt em, anh hiểu được gông xiềng trong lòng em..... Chúng ta treo ký ức lên những bức tường kia, mà trong đó chỉ có em và anh..... Anh thề: anh yêu em, bằng mỗi một nhịp đập của con tim.”

Lâm Dư Hi cúi đầu, né đi ánh mắt của anh, nhưng tiếng hát của anh thì không thể nào tránh được mà nở rộ trong tim, những đợt sóng xung kích rung lên, xen lẫn với hồi ức chôn sâu tận đáy lòng, lan ra toàn thân, vừa xót, vừa tê, vừa đau.

Đây là ca khúc Lý Thuần Nhất hát khi cầu hôn cô, cũng là ca khúc anh ta hát cho cô nghe vào một đêm trước khi kết hôn. Đây là ca khúc vương mắc giữa hẹn thề và phản bội, cũng là ca khúc mà cô đã thề sẽ không bao giờ nghe nữa.

“Không thích bài này à?”

Lâm Dư Hi trầm giọng nói: “Đúng! Cực kỳ không thích!” Một hơi uống hết rượu trong ly.

Chu Tử Chính cười nhạt, rót rượu cho cô: “Được! Không thích thì quăng đi, tìm bài khác.” Anh lấy ly rượu, giro ly về phía cô.

“Keng” hai chiếc ly chạm vào nhau, vang lên tiếng kêu giòn giã, rượu đỏ đậm đà theo đó trượt xuống lồng ngực.

(Bạn đang đọc truyện [Em chạy không thoát tay anh đâu] chỉ đăng trên [ĐĐ.Leê.Quỳ.Đôn](#), edit bởi miemei.)

Lâm Dư Hi không nghĩ tới trình độ uống rượu của Chu Tử Chính thật sự kém như vậy. Lúc cô trở ra từ phòng vệ sinh, thì Chu Tử Chính đã nằm bò trên mặt bàn đảo ngũ mất rồi.

Lâm Dư Hi hơi ngạc nhiên, đi ra nhà bếp, đứng trong phòng khách kêu lên: “Có ai không?” Tiếng nói của cô vang vọng trong phòng khách rộng lớn, nhưng lại không gọi được bóng người nào. Lâm Dư Hi nhíu mày, quán gia với người làm trong nhà anh không thể nào không có ai ở trong biệt thự chứ? Cô đi một vòng trong nhà, mở mấy căn phòng ra kiểm tra xem, không có thu hoạch mà trở về.

Về đến nhà bếp, nhìn Chu Tử Chính không nhúc nhích nằm sấp trên mặt bàn, cô bất đắc dĩ đi đến bên cạnh anh. Gác cánh tay của anh lên vai, đỡ anh dậy. Sức nặng của cơ thể anh đè xuống, gần như làm cho Lâm Dư Hi đứng không vững. Lâm Dư Hi cắn răng đỡ anh dậy, xem ra, không thể nào diu anh lên phòng ngủ ở tầng trên được rồi, cứ để anh ngủ một đêm trong phòng dành cho khách ở tầng dưới vậy.

Lâm Dư Hi diu anh vào phòng một cách khó khăn, thả xuống giường, cởi giày của anh ra, đắp chăn cho anh.

Chỉ là, lúc cô xoay người muốn đi, đột nhiên Chu Tử Chính giro tay ra bắt lấy cổ tay cô, lẩm bầm một câu: “Đừng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cùng Giường Chung Gối

Editor: miemei

Lâm Dư Hi kéo tay anh ra không được, chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi bên cạnh giường, yên lặng nhìn dáng vẻ ngủ say của anh.

Đừng đi? Chắc là anh nghĩ đến Trình Tuyền rồi!

Cô không thể không thừa nhận, trải nghiệm của hai người rất giống nhau. Tình cảm ba năm, đính hôn hẹn thề suốt đời, lúc phát hiện sự thật đã bị phản bội, chính là thời điểm kết thúc tất cả. Cả hai đều như nhau, một đoạn tình cảm, cắt đứt không hề dính dáng, không hề dây dưa một chút nào. Giống như những đao phủ lão luyện nhất vậy, vung tay hạ đao xuống, không còn liên quan gì nữa.

Thế là, anh mất đi khả năng ngóc đầu dậy; mà cô, mất đi can đảm để yêu một lần nữa.

Lý Thuần Nhất là mối tình đầu của cô, giữa bọn họ có quá nhiều lần đầu tiên với nhau. Lần đầu tiên đồ mặc ở phòng khám, lần đầu tiên nắm tay khi qua đường, lần đầu tiên hôn nhau ở công viên dưới lầu, bữa cơm đầu tiên cô nấu cho anh ta ở nhà, lần đầu tiên anh ta ôm cô cùng rửa chén, lần đầu tiên quần quít nhau trong phòng ngủ. Tất cả mọi thứ xung quanh cô đều nhuốm mùi hương của anh ta, giống như đã hòa tan vào trong không khí vậy, mỗi một lần hít thở, mùi hương của anh ta sẽ vương vấn, chua xót, nhói đau trong lòng.

Khi nghe Chu Tử Chính hát bài I Swear, tiếng hát đó giống như một sợi roi da vậy, quất một roi lại một roi vào trái tim cô. Khoảnh khắc đó, cô hiểu ra, bất kể cô phủ nhận như thế nào, che giấu như thế nào đi nữa, cô cũng không gạt được trái tim của mình.

Chu Tử Chính vẫn nắm tay cô thật chặt, cô giằng ra không được, mà hơi rượu từ từ dâng lên làm cho cô cũng có chút buồn ngủ, bất giác cũng nằm lên giường luôn. Cô nghĩ: Bệnh của Chu Tử Chính chắc chắn sẽ khỏi rất nhanh thôi. Đợt điều trị của anh vừa kết thúc, thì cô với ba sẽ đi Tô Châu. Rồi khỏi cái mùi hương như hình với bóng kia, bắt đầu một cuộc sống mới. Cô mỉm cười, hình như đã nhìn thấy mình với ba đi đến một cái sân vườn mang phong cách cổ xưa, mở một phòng khám mới.

Một đôi mắt mở ra, dịu dàng nhìn chăm chú gương mặt ngủ say của cô. Khóe môi của anh cong lên, nhỏ giọng thì thầm: “Ngủ ngon nhé, vịt con xấu xí!”

Có gì đó nhấp nháy trước mí mắt nhỉ? Lâm Dư Hi xoay người lại, miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt mơ hồ, có chút giống với ngày đầu tiên phòng khám khai trương, có một thứ sinh phe phẩy cây quạt đi tới, hình như anh ta nói: “Tiểu thư, hữu lễ, tại hạ Chu Từ Chính.”

Đợi chút, Chu Từ Chính? Cái quái gì thế này? Sao lại là Chu Từ Chính?

Cô mở choàng mắt ra, nhìn rõ gương mặt trước mắt. Thoáng chốc lại nhắm mắt lại, nói thầm Nhất định là nằm mơ! Nhất định là nằm mơ!

Cô chậm rãi mở mắt ra lần nữa, đối diện với nụ cười chói lóa của Chu Từ Chính.

“Chào buổi sáng!”

Lâm Dư Hi kinh hãi đến mức nhắm mắt lại một lần nữa.

“Em còn muốn ngủ à? Được, vậy tôi đi làm bữa sáng trước.”

Lâm Dư Hi cảm nhận được Chu Từ Chính trở người xuống giường, đi ra ngoài phòng, thế mới lo sợ không yên mở mắt ra. Rốt cuộc cái đầu của mình thiếu bao nhiêu IQ mà tối qua lại ngủ ở đây thế này, còn ngủ chung một giường với Chu Từ Chính nữa chứ.

Cô hoảng hốt đi vào phòng vệ sinh, rửa mặt.

Không sao, không sao. Chỉ là nằm cùng một giường thôi mà! Chu Từ Chính sẽ không hiểu lầm gì đâu nhỉ? Cô u ám ôm đầu, phiền muộn thở dài.

Rửa mặt chải đầu xong, cô nhìn vào gương hít vào thở ra ba lần, luyện tập nói: “Tối qua anh uống say, tôi lại không tìm được người giúp việc trong nhà anh, nên đã đỡ anh về phòng dành cho khách. Ai ngờ anh bắt lấy cổ tay của tôi, tôi không giãy ra được, chỉ có thể ngồi bên giường chờ anh ngủ say rồi đi. Có thể là vì tôi cũng uống rượu, nên không biết đã ngủ từ lúc nào luôn.”

Tốt! Đơn giản, rõ ràng, anh ấy sẽ hiểu thôi. Đều là họa do rượu mà ra!

Lâm Dư Hi ra khỏi phòng dành cho khách, nghe thấy tiếng dầu sôi trong nhà bếp. Cô cắn môi, đi qua đó.

Chu Từ Chính nhìn cô: “Sắp xong rồi, sandwich phô mai, chân giò hun khói cộng thêm bột yến mạch.”

Lâm Dư Hi hắng giọng: “Tối qua anh uống say, tôi lại không tìm được người giúp việc trong nhà anh.”

Chu Từ Chính cười rạng rỡ: “Em muốn giải thích chuyện tại sao lại ngủ với tôi hả?”

Lâm Dư Hi trợn to mắt, tức tối: “Tôi không có ngủ với anh, tôi chỉ nằm bên cạnh anh thôi.”

Chu Từ Chính cong môi cười: “Thì là cùng giường chung gối đó! Tôi hiểu ý của em mà!”

Anh hiểu? Nhìn anh căn bản chính là nghĩ lệch đi rồi! “Tôi không có ý đâu! Chính là, anh say rồi, tôi dìu anh vào phòng, sau đó.....”

“Sau đó em không đành lòng đi nữa.”

“Không phải! Là anh bắt lấy tay tôi, tôi không hất ra được.....” Lâm Dư Hi sốt ruột, “Không phải như anh nghĩ đâu.”

“Tôi nghĩ cái gì?” Chu Từ Chính cười nhìn cô, “Tôi sẽ nghĩ là em lạt mềm buộc chặt, muốn từ chối mà vẫn đón chào?”

Lòng ngực Lâm Dư Hi bị nghẹn lại, cảm lạnh không nói gì.

Chu Từ Chính nói: “Sao tôi lại nghĩ như vậy chứ? Nhất định là tối qua tôi uống say, em lại không tìm được người giúp việc trong nhà tôi, nên đã dìu tôi về phòng dành cho khách. Ai ngờ tôi nằm mơ sống chết túm lấy em không buông, em không giãy ra được, chỉ có thể ngủ cùng với tôi, đúng không?”

Khóe miệng Lâm Dư Hi giật giật, đáp đúng rồi, vẫn không đúng, cũng không ổn: “Tóm lại, anh đừng hiểu lầm.”

Chu Từ Chính đặt thức ăn sáng lên bàn đảo ở giữa bếp: “Giữa chúng ta còn có gì để hiểu lầm nữa chứ. Đều là họa do rượu gây ra thôi. Nào, đến đây ăn sáng đi!”

Lâm Dư Hi ngồi vào bàn đảo, lấy túi xách để lại ở trong bếp, lấy di động ra. Quả nhiên tối qua ba gọi đến mấy cuộc điện thoại. Cô lập tức gọi lại: “Ba, tối qua có chút việc, nên ngủ lại ở nhà Tiểu Ngải. Ừm, không sao ạ, chút nữa con sẽ về.”

Chu Từ Chính mỉm cười nhìn cô: “Tiểu Ngải?”

Điều duy nhất mà Lâm Dư Hi muốn làm chính là chuẩn khỏi chỗ này sớm một chút: “9 giờ rưỡi tôi có bệnh nhân.”

“Kịp mà! Ăn sáng xong tôi đưa cô về.” Chu Từ Chính để sandwich ở trước mặt cô, “Bình thường em đều ăn bữa sáng kiểu Trung hả?”

“Ừ!” Lâm Dư Hi cắn từng miếng sandwich lớn.

“Được, lần sau tôi sẽ nấu cháo.”

Lần sau, ý gì thế? Đột nhiên Lâm Dư Hi có chút mắc nghẹn, vội uống một hớp nước, cứng rắn nuốt miếng bánh nghẹn ở cổ họng xuống.

“Ding” điện thoại hiện lên tin nhắn của Trình Tuyền: Đầu Hứa Nặc không bị tụ máu, nhưng vì não bị chấn động, nên sẽ ở lại bệnh viện quan sát hai ngày.

Lâm Dư Hi nhìn Chu Tử Chính: “Vừa nhận được tin nhắn của Trình Tuyền nói đầu Hứa Nặc không bị tụ máu, nhưng phải ở lại bệnh viện quan sát.”

Nét mặt của Chu Tử Chính chợt lạnh xuống: “Muốn cậu ta chết à? Không dễ vậy đâu. Trước kia cậu ta chạy sang Nam Phi bảo vệ động vật hoang dã, bị kẻ săn trộm bắn vào ngực trái, chỉ thiếu 2 milimet nữa thôi là viên đạn trúng tim rồi. Năm đó tôi với cậu ta giả làm cảnh sát truy quét mại dâm ở Mỹ, chính là vì cậu ta muốn cứu một cô gái bị ép đi bán dâm đó. Cậu ta có một trái tim của thượng đế, nên mạng dai lắm”

Lâm Dư Hi bắt đầu hiểu được, tại sao Trình Tuyền nói Hứa Nặc giống biển cả rồi.

“Muốn đi thăm anh ta không?”

Chu Tử Chính ăn một muỗng yến mạch: “Em thân với cậu ta lắm à?”

“..... Không có!”

“Vậy cần thiết sao?”

“Cần! Vì bệnh của anh. Còn nhớ bức ảnh đầu tiên mà anh chụp không, tình yêu tình dục trong mắt anh là một đóa hoa bị giẫm nát, đó là vì anh đã bắt gặp được. Khúc mắc của anh ở đâu, thì phải gỡ ra ở chỗ đó.

Tay của Chu Tử Chính dừng lại. Anh đã từng thử mở AV ra xem, nhưng trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng lúc đó. Anh không khống chế được ném điều khiển trong tay đi, đập vỡ màn hình ti vi.

“Em đi với tôi, thì tôi đi.”

“Được!”

Chu Tử Chính liếc cô một cái, trong ánh mắt nổi lên nét cười nhẹ: “Chẳng phải 9 giờ rồi em có bệnh nhân à?”

“Ặc, ba tôi có thể khám được.”

Lúc Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi đi vào phòng bệnh của Hứa Nặc, Trình Tuyền đang đút cháo cho anh ta. Mặt của Hứa Nặc sưng to lên, màu sắc rục rờ. Cô ấy dịu dàng vỗ về vết nhếch nhác của anh ta. Chu Tử Chính vốn nghĩ rằng mình sẽ ghen tỵ, chỉ là, ngoài dự đoán, không hề có.

Thấy hai người đi vào, mặt Hứa Nặc sáng lên: “Tao chưa chết, mày thất vọng lắm phải không?”

“Mày vẫn chưa xứng được chết dưới nắm đấm của tao.”

Hứa Nặc cười nhạt: “Vậy xứng cho mày luyện đấm chứ?”

Chu Tử Chính lạnh nhạt: “Trúng ba đấm đã gục, mày cũng xứng à?”

“Làm lại một lần nữa, tao bảo đảm ba đấm không gục.”

Chu Tử Chính hừ lạnh một tiếng: “Còn chưa khỏe lại đã muốn tìm chết nữa!”

“Một tháng sau, tao sẽ đến đập quán một lần nữa.”

Hai người nhìn nhau, ánh mắt nóng rực, nhưng không phải giận cũng không phải hận. Chu Tử Chính nhìn Lâm Dư Hi: “Đi thôi!”

Lâm Dư Hi khẽ gật đầu với Trình Tuyền và Hứa Nặc, đi ra theo Chu Tử Chính.

Trình Tuyền cẩn thận xoa nhẹ vết sưng trên mặt Hứa Nặc, trong ánh mắt đầy đau lòng: “Ít nhất anh ấy đã đến thăm anh rồi.”

Hứa Nặc mỉm cười: “Nhắn tin cho Lâm Dư Hi đi, nói cảm ơn cô ấy!”

Trình Tuyền hiểu ý gật đầu: “Em có linh cảm bệnh của Vince sẽ mau khỏi thôi.”

Nét cười bên khóe mắt Hứa Nặc càng sâu hơn: “Phải đó, ánh mắt cậu ấy nhìn anh, đã khác rồi.”

Lên xe, Lâm Dư Hi hỏi: “Gặp anh ta rồi, có cảm giác gì?”

Chu Từ Chính im lặng rất lâu: “Vết thương của cậu ta nặng hơn tôi nghĩ. Có thể, lúc đó tôi tức điên lên rồi, ra tay nặng quá.”

“Anh ta cam tâm tình nguyện nhận cú đấm của anh mà.”

“Nhưng đỡ hơn cái lần tôi đập cậu ta vào 5 năm trước nhiều rồi. Lần đó, nếu không phải cậu Trạch sống chết kéo tôi lại, có thể tôi đã đánh chết cậu ta đấy.”

“Sẽ đánh với anh ta nữa chứ?”

Chu Từ Chính nhìn cô, cong môi lên: “Chẳng phải nên hỏi em sao? Khi nào em báo tin cho cậu ta, thì khi đó tôi lại đập cậu ta tiếp.”

Lâm Dư Hi lúng túng ho một tiếng: “Tôi sẽ không làm vậy nữa đâu. Sau này, do anh tự quyết định.”

Chu Từ Chính nhìn thẳng trước, ánh nắng rọi vào mặt: “Tôi quyết định, nghe theo em!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 22.2

Editor: miemei

“Ding” tin nhắn đến. Lâm Dư Hi nhìn một cái, cất di động vào.

“Trình Tuyền nhắn tin cho em à?”

“..... Phải!”

“Cô ấy nói gì?”

“Không có gì!”

“Tôi đoán, cô ấy cảm ơn em!”

“.....” Tin nhắn của Trình Tuyền: Bác sĩ Lâm, cảm ơn cô!

“Cô ấy cảm ơn em cái gì thế? Cảm ơn em đã để tôi đập chồng cô ấy à?”

“Thực ra anh biết mà, cô ấy cảm ơn tôi đã giúp anh dần dần khỏe lại.”

Nét mặt của Chu Từ Chính trầm xuống: “Tôi khỏe rồi, thì cảm giác tội lỗi của hai người đó sẽ nhẹ hơn chứ gì.”

“Anh khỏe lại là vì bản thân mình, không phải vì bọn họ.”

Khóe miệng Chu Từ Chính nổi lên nụ cười: “Tôi khỏe lại không phải chỉ vì bản thân tôi, cũng vì em nữa.” Chẳng qua giọng điệu này có chút mờ ám không thể nói rõ.

“.....Ồ, dĩ nhiên rồi, tôi là bác sĩ của anh mà.” Lâm Dư Hi chỉnh lại tâm tình của mình.

“Em biết tôi có ý gì mà.”

“.....”

“Tôi nghĩ, chắc là sẽ nhanh thôi!”

“Ừ!” Từ lúc bắt đầu điều trị đến giờ, mới hơn một tháng thôi, tình hình tiến triển của anh tốt hơn rất nhiều so với những bệnh nhân khác. Nếu duy trì liên tục tình trạng như bây giờ, thêm hai ba tháng nữa thì bệnh của anh sẽ khỏi hẳn.

-Truyện chỉ đăng trên diendanleequydoon.com, trên trang web khác đều là trộm cắp-

“Nếu như tôi khỏe lại, có biết chuyện đầu tiên tôi muốn làm là gì không?”

“..... Ồm, làm gì cũng được, đừng làm quá độ, tất cả đều phải tiến hành theo trình tự.”

Chu Từ Chính cười: “Em nghĩ đi đâu vậy. Ý tôi là, nếu như tôi khỏe lại, nhất định phải mời em đi ăn một bữa hoành tráng ở nhà hàng mà tôi thích nhất.”

“Ặc, đừng khách sáo. Đây chỉ là trách nhiệm của người làm bác sĩ thôi.”

“Em đừng câu nào cũng nhắc nhở tôi rằng em là bác sĩ của tôi chứ. Theo góc độ điều trị tâm lý mà nói, thì lúc nào tôi cũng nhớ mình là bệnh nhân cũng không tốt đâu.”

“Vậy, anh có thể coi tôi là bạn của anh.”

“Bạn gì?”

“Bạn bình thường.”

“Quan hệ của chúng ta còn bình thường hả? Trong một tháng, em ngủ ở nhà tôi hai đêm rồi đấy.”

Lâm Dư Hi muốn đâm đầu vào tường! Sao cô đi đâu cũng trúng sét đánh thế này!

“Bạn thân, được chứ?” Chu Từ Chính hỏi.

“Tùy anh nói sao cũng được!” Lâm Dư Hi cảm thấy mình mà nghiêm túc trả lời anh nữa, thì sẽ rơi vào bẫy của anh mất.

“Tùy tôi? Vậy thì bạn gái đi!”

“Chu Từ Chính!” Lâm Dư Hi tức tối kêu lên.

“Ý tôi là bạn thân là con gái, gọi tắt là bạn gái, được không?”

“Không được!”

“Là em nói tùy tôi mà.”

“Tôi là bác sĩ của anh.”

“Em xem, lại vòng về rồi! Haiz! Tâm hồn của tôi lại bị tổn thương nữa. Xem ra đợt điều trị này lại phải kéo dài vô thời hạn rồi.”

“.....” Lâm Dư Hi khóc không ra nước mắt.

May mà đã đến phòng khám rồi.

“Anh đừng ở đường ngoài là được.” Lâm Dư Hi chỉ có thể hoàn toàn không đếm xỉa đến hành vi vô lại cộng vô sỉ cộng thêm lưu manh của anh.

“Dạ được! Thưa bạn gái!”

Trên đỉnh đầu của Lâm Dư Hi có một con quạ bay ngang qua, quác, quác, quác.....

Lâm Dư Hi vừa xuống xe, thì thấy Lâm Chi Hiền từ trong hẻm đi ra, bên cạnh có bốn cảnh sát đi theo.

“Ba!” Lâm Dư Hi kinh ngạc đi tới, một cảnh sát ngăn cô lại, “Ông Lâm Chi Hiền bị tình nghi hành nghề chữa bệnh không có giấy phép, phải về cục cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Lâm Dư Hi vẫn chưa kịp phản ứng, một cảnh sát khác không ngừng đánh giá Lâm Dư Hi, hỏi: “Cô có phải Lâm Dư Hi không?”

“Là tôi!”

Cảnh sát giơ một tờ giấy lên: “Có người tố cáo cô hành nghề chữa bệnh khi chưa có bằng cấp hành nghề bác sĩ Trung Y có hiệu lực, mời cô theo chúng tôi về cục cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Lâm Dư Hi không thể tin được: “Cái gì?”

Chu Từ Chính bước vội tới: “Có phải các anh đã nhầm rồi không, Lâm Dư Hi là bác sĩ Trung Y có đăng ký, sao có thể hành nghề không có giấy phép được?”

“Anh có thể tìm luật sư đến biện hộ.”

Chu Từ Chính nhìn sang Lâm Dư Hi: “Trước khi luật sư của tôi đến, đừng nói gì cả. Tin tôi, tôi sẽ không để em xảy ra chuyện đâu!” Anh nói chuyện, không cho phép xen vào.

Lúc Lâm Dư Hi nhìn sang anh, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không nói ra. Nhưng Chu Từ Chính nhìn ra được, trong đôi mắt của cô, có vẻ hoảng hốt mà anh chưa từng thấy bao giờ.

Anh lấy điện thoại ra: “Trạch, lập tức bảo luật sư Diệp gọi điện cho tôi. Còn nữa, sử dụng tất cả tài nguyên đi điều tra bối cảnh của Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi, dùng hết tất cả những cách mà cậu có thể dùng, tôi cho cậu thời gian một ngày.”

Chu Từ Chính nhìn theo xe cảnh sát chạy xa dần, trong lòng mơ hồ trầm xuống. Lâm Dư Hi là bác sĩ Trung Y có đăng kí, đây là sự thật vô cùng chính xác, tại sao lại có người kiện cô ấy hành nghề không bằng cấp? Lâm Chi Hiên thì sao? Ông ấy làm nghề y lâu như vậy rồi, lẽ nào ông ấy không phải bác sĩ Trung Y có giấy phép?

Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi đến cục cảnh sát, làm các thủ tục đăng ký, rồi bị đưa vào phòng tạm giam. Song sắt đóng lại cái “rầm”, ba mặt rào sắt, một mặt tường xi măng, nhốt hai con người đang lo lắng không yên.

“Ba!” Lâm Dư Hi níu cánh tay của ông.

Lâm Chi Hiên vỗ nhẹ lên tay cô: “Đừng lo, không sao đâu.”

“Nhưng, ba không có bằng hành nghề, nếu như thật sự điều tra.....”

“Ba làm nghề y chữa bệnh cũng đã 20 năm rồi. Quy định về bác sĩ Trung Y có bằng cấp khoảng 15 năm nay mới có hiệu lực, ba nghĩ vẫn có thể giải trình được. Nhưng bây giờ, chỉ có thể chờ luật sư đến hỏi cho rõ thôi.”

“Ừm, Chu Từ Chính nói sẽ cho luật sư đến đây.”

Lâm Chi Hiên nhìn cô: “Tối qua con ở cùng với Chu Từ Chính à?”

“Ồ.....”

“Tối qua Tiểu Ngải gọi điện đến nhà tìm con.”

“Con..... con không cố ý nói dối đâu.....” Lâm Dư Hi cúi đầu. Cô rất ít khi nói dối, mà hình như ba cũng chưa bao giờ lật tẩy lời nói dối của cô.

“Lần trước cậu ấy đến nhà, những lời mà hai đứa nói, ba nghe được một chút.”

“.....Con đã từ chối anh ta rồi.”

Lâm Chi Hiên gật đầu: “Ừ, khoảng cách chênh lệch giữa cậu ấy và chúng ta quá lớn. Nhưng ba thấy, hình như cậu ấy vẫn chưa bỏ cuộc.”

“Sớm muộn thì anh ta cũng sẽ hiểu thôi!”

“Nếu như lần này cậu ấy thật sự đưa luật sư đến, thì chúng ta nợ cậu ấy một phần tình nghĩa rồi.”

“Vậy sau này con khám bệnh miễn phí cho anh ta, trả lại tình nghĩa cho anh ta.”

Lâm Chi Hiên thở nhẹ: “Nợ tình nghĩa, là khó trả nhất đấy!”

-Truyện chỉ được đăng duy nhất trên ĐĐ.LeeQuayDoon-

Cảnh sát mở cửa sắt ra: “Luật sư của hai người đến rồi.”

Hai người được dắt vào một phòng thẩm vấn, Chu Từ Chính và một người đàn ông trung niên ngồi trong đó.

“Các anh chị có 20 phút. Sau 20 phút, nhân viên thẩm tra sẽ đến lấy lời khai.”

Người đàn ông trung niên đứng lên, giơ tay ra: “Tôi tên Diệp Cẩm An, chủ tịch Chu ủy thác cho tôi làm luật sư đại diện của hai người.”

Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi lần lượt bắt tay với ông ta.

Chu Từ Chính nói: “Ông ấy là luật sư lớn có thâm niên trong nghề, vụ kiện của hai người có thể yên tâm giao cho ông ấy.”

Diệp Cẩm An nói: “Tôi đã xem sơ qua đơn khởi tố hai người, trong đơn chỉ ra vào khoảng từ năm 1999 đến năm 2015, ông Lâm Chi Hiền hành nghề y không bằng cấp ở phòng khám Tân Sinh. Mà cô Lâm Dư Hi thì vào năm 2005 đến năm 2009, vẫn còn trong thời gian học đại học, đã hành nghề y không bằng cấp tại phòng khám Tân Sinh.”

Lâm Chi Hiền gật đầu: “Đúng là tôi không có bằng bác sĩ Trung Y ở Hong Kong. Mà lúc Dư Hi học đại học, có đến phòng khám phụ giúp.”

“Tại sao ông không xin giấy phép cấp bằng?”

“Tôi có giấy chứng nhận bác sĩ Trung Y do thành phố XXX cấp, chỉ là cái đó không được Hội Ủy viên quản lý Trung Y Hong Kong thừa nhận. Người lập ra phòng khám này là ông Chương Lệ Phong, là một bác sĩ Trung Y có đăng kí giấy phép, trước kia tôi chỉ làm công cho ông ấy thôi, ông ấy phụ trách bốc thuốc. Đến năm 2000 thì ông ấy qua đời, tôi mới tiếp nhận phòng khám. Lúc đó tuy biết phải có bằng bác sĩ Trung Y mới có thể hành nghề, nhưng phòng khám chỉ còn một mình tôi, tôi phải chăm sóc cho bệnh nhân trong phòng khám, thực sự không có thời gian đi học để thi nữa.”

“Ông Lâm, ông giải thích như vậy sẽ rất bất lợi cho ông. Hành nghề chữa bệnh không bằng cấp 16 năm đã có thể bị phán hình phạt cao nhất trong điều luật này rồi đấy.”

“Hình phạt cao nhất là gì ạ?” Lâm Dư Hi vội hỏi.

“Tù giam 3 năm.”

Lâm Dư Hi sợ ngây người! Ánh mắt của Lâm Chi Hiền cũng run lên!

“Vốn là hành nghề y không giấy phép thì cho dù thời gian có dài đi nữa, chỉ cần không liên quan đến bất kì tố cáo tặc trách nào, thì hình phạt tù giam sẽ giảm thành án treo, thậm chí phạt tiền, cũng có khả năng đó. Chỉ là bây giờ có gia đình của một bà lão họ Trịnh tố cáo ông Lâm bốc thuốc làm cho tình trạng bệnh của bà Trịnh chuyển xấu cấp tốc. Bây giờ bà Trịnh đang tiếp nhận điều trị trong phòng ICU ở bệnh viện, tình trạng rất nguy ngập. Nếu như bà Trịnh có bất trắc gì, vậy thì không chỉ là tội hành nghề không giấy phép thôi đâu, mà sẽ trở thành, hành nghề phi pháp dẫn đến tổn thương trên cơ thể người khác, thậm chí là ngộ sát.”

Về mặt của ba người hoảng hốt!

Chu Tử Chính vội hỏi: “Sao bọn họ có thể chứng minh là do thuốc của ông Lâm dẫn đến tình trạng bệnh của bà Trịnh chuyển biến xấu?”

“Người nhà của bà Trịnh đã lấy thuốc bột do ông Lâm kê đơn đi xét nghiệm, phát hiện trong đó morphine. Bác sĩ đã xác định, bà Trịnh bị trúng độc morphine.”

Giọng Lâm Dư Hi run rẩy: “Sao có thể như vậy chứ? Thuốc của chúng tôi đều lấy về từ nhà thuốc Trung Y đã kinh doanh mấy chục năm, rồi tự mài thành bột, sao có thể có morphine được?”

“Lúc người nhà của bà Trịnh tố cáo đã cung cấp phần báo cáo xét nghiệm rất toàn diện cùng với bối cảnh của hai người. Bọn họ kiện hai người dùng morphine để giảm đau cho bệnh nhân, từ đó làm cho bệnh nhân sinh ra sự ý lại vào thuốc của hai người mà giữ bệnh nhân lại.” Diệp Cẩm An nhìn chăm chăm hai người, “Gần đây hai người có đắc tội đến ai không?”

Trái cổ của Lâm Chi Hiền rung lên: “Ý anh là có người cố ý hãm hại?”

Diệp Cẩm An nói: “Theo như phân tích tình huống trước mắt, thì rất có khả năng là như vậy.”

Lâm Chi Hiền chau mày trầm tư.

Lâm Dư Hi giận dữ: “Chúng tôi chỉ là một phòng khám nhỏ thôi, thu phí không cao, bệnh nhân đều là hàng xóm lâu năm. Rất nhiều cụ già đến khám bệnh, chúng tôi cũng chỉ lấy tiền thuốc, tiền khám bệnh cũng miễn luôn. Tiền kiếm được từ phòng khám này cũng chỉ đủ nuôi sống gia đình. Chúng tôi kinh doanh ở đây 20 năm rồi, xưa nay luôn hòa thuận với bà con lối xóm, hoàn toàn không đắc tội bất cứ ai. Phòng khám của chúng tôi muốn tiền không có tiền, muốn tiếng không tiếng, ai lại muốn hãm hại chúng tôi cơ chứ?”

Đôi gò má của Lâm Chi Hiền run run: “Vậy Dư Hi thì sao? Bọn họ còn kiện con bé gì nữa?”

Diệp Cẩm An nói: “Chỉ tố cáo cô Lâm hành nghề y không bằng cấp trong bốn năm thôi, theo như hiện tại, thì cơ hội cô Lâm thoát tội rất lớn. Dù sao lúc đó cô ấy đang học giáo trình Trung Y ở đại học.”

Lâm Chi Hiền thở phào: “Vậy thì tốt!”

Đôi mắt của Lâm Dư Hi mờ sương, cô cắn môi: “Luật sư Diệp, chúng tôi thật sự không có bỏ morphine vào thuốc! Ba tôi ở lại phòng khám nhỏ này, chỉ là vì khám bệnh cho bà con lối xóm lâu năm cùng chung sống với nhau 20 mấy năm thôi. Những người sống ở khu nhỏ của chúng tôi, phần lớn đều là những ông bà cụ đã lớn tuổi rồi, chúng tôi xem bọn họ như người thân vậy, sao có thể vì tiền mà hại bọn họ chứ?”

Diệp Cẩm An gật đầu: “Tôi tin! Nhưng đứng trước pháp luật, tất cả đều phải nhìn vào chứng cứ.”

Về mặt Chu Tử Chính nghiêm trọng: “Hai người đừng lo, tôi sẽ lôi người sai khiến phía sau ra ngoài. Có tôi ở đây, bất kể là ai cũng không đụng vào hai

người được!”

Lâm Dư Hi nhìn vào ánh mắt chân thành của anh, trong lòng lại nhuộm lên một chút ấm áp: “Cảm ơn anh!”

Chu Từ Chính cười dịu dàng: “Bác sĩ của tôi bị nhốt, thì tôi tìm ai để chăm cứu đây?”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thịt Kho

Sau khi cảnh sát tra hỏi ghi lại lời khai, Diệp Cẩm An đi làm thủ tục bảo lãnh, bảo lãnh Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi ra khỏi cục cảnh sát.

Bọn họ vừa bước ra cục cảnh sát, đèn đường đã sáng lên, nhưng trái tim của Lâm Dư Hi vẫn chìm trong bóng tối. Hành nghề y không bằng cấp, morphine, ngộ sát, giống như từng tảng đá, tảng sau nặng hơn tảng trước, cột vào người cô, kéo cô về phía vực sâu không đáy.

Lên xe, Diệp Cẩm An nói: “Tạm thời phòng khám Tân Sinh đã bị niêm phong. Cảnh sát sẽ cho người đi điều tra, tôi đoán rất có thể sẽ tìm thấy morphine trong số thuốc ở phòng khám Tân Sinh.”

Chu Từ Chính hỏi: “Bà Trịnh đến khám bệnh khi nào?”

Lâm Chi Hiên trả lời: “Bà ấy vẫn luôn đến khám, nhưng trước giờ đều đi một mình. Chi là, đại khái khoảng hai tuần trước, con trai và con dâu của bà ấy có đi cùng.”

“Lúc đó Hi Hi có ở phòng khám không ạ?”

“Không. Con bé đến nhà cậu khám bệnh rồi.”

“Lúc bác khám cho bà Trịnh, con trai và con dâu của bà ấy chờ ở bên ngoài rèm ạ?”

“Phải!”

“Cháu đã tìm thám tử tư đi điều tra tất cả người nhà của bà Trịnh. Hoàn cảnh nhà họ Trịnh vô cùng bình thường, con trai và cháu trai của bà ấy đều là công nhân xây dựng, con dâu là nội trợ chính trong gia đình, học lực không cao. Nhưng lúc bọn họ báo cảnh sát lại cung cấp tài liệu rất toàn diện, rất có trật tự, chắc chắn là có người đứng sau lưng sắp đặt, bọn họ chỉ là những con cờ mà thôi.”

Chu Từ Chính nhìn sang Lâm Dư Hi đang trầm tư, nét mặt của cô chán nản, bất lực. Đột nhiên anh rất muốn ôm lấy cô, để cô tin rằng có anh cùng cô vượt qua kiếp nạn này.

Xe dừng bên ngoài đường lớn. Chu Từ Chính nói mấy câu với Diệp Cẩm An, rồi kiên trì đưa hai người về nhà.

Ba người bước chậm vào con hẻm nhỏ, trước cửa phòng khám Tân Sinh đã dán giấy niêm phong của cảnh sát. Nhìn giấy niêm phong, vẻ mặt của Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi không hện mà cùng u ám lại.

“Bác sĩ Lâm, Hi Hi, hai người về rồi à!” Là bác Trần hàng xóm, trên mặt ông ấy đầy vẻ sốt ruột, “Hôm nay tôi muốn tìm hai người để khám chân, vừa đến đã thấy phòng khám bị niêm phong, rất nhiều cảnh sát ra ra vào vào, lấy rất nhiều đồ đi.”

Lâm Chi Hiên buồn bã thở dài: “Bác Trần, sau này bác đừng đến phòng khám khám bệnh nữa.”

“Bác sĩ Lâm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con trai tôi làm ở văn phòng luật sư, nó quen biết với luật sư đó. Nếu cần thì tôi sẽ kêu nó tìm luật sư giúp đỡ.” Bác Trần vội nói.

“Bác Trần, cảm ơn! Không có chuyện gì to tát đâu, chỉ là trong một khoảng thời gian ngắn phòng khám không mở cửa được.” Có lẽ, sau này cũng sẽ không mở được nữa rồi!

“Bác sĩ Lâm, ông khám bệnh cho tôi đã hai mươi năm rồi, có cần làm chứng gì thì cứ tìm tôi. Tôi nhất định sẽ chứng minh với tất cả mọi người rằng ông là một bác sĩ tốt!”

“Bác Trần, cảm ơn! Nếu cần thì nhất định tôi sẽ nhờ ông giúp!”

“Nhớ đấy! Tôi đứng về phía ông!” Bác Trần vỗ nhẹ lên vai ông.

“Cảm ơn!” Mắt của Lâm Chi Hiên có chút chua xót. Phòng khám ba mươi năm, có lẽ cứ đột ngột mà xuống dốc, kết thúc như thế!

Đến dưới lầu, Lâm Chi Hiền nói: “Hi Hi, trong nhà hết tương rồi, con đi mua một chai về đi, tiện thể mua một ít xá xíu, ba xào một món, tối nay cứ ăn tùy tiện vậy thôi.”

“Dạ!”

Lâm Chi Hiền nhìn Chu Tử Chính: “Cậu Chu, phiền cậu cả ngày, vốn hôm nay nên mời cậu ăn bữa cơm, nhưng trong nhà thật sự không có món gì.....”

“Không sao ạ, cháu thích ăn xá xíu.”

Lâm Chi Hiền hơi ngạc nhiên: “Vậy, nếu không chê, thì cùng ăn một bữa cơm gia đình đi!”

Chu Tử Chính mỉm cười: “Được ạ! Cháu đi mua tương và xá xíu với Hi Hi nhé.”

-Truyện được đăng duy nhất trên ĐĐ. Liê Quíy Đôn, do miemei edit-

Hai người đi về phía chợ. Lâm Dư Hi cắn môi, vẫn quyết định hỏi: “Tôi muốn hỏi, luật sư Diệp của ngày hôm nay, ông ấy thu phí bao nhiêu thế?”

Chu Tử Chính hơi sững sốt, khóe môi khẽ cong lên: “Luật sư Diệp là luật sư có thâm niên nổi tiếng, thông thường ông ấy xử lý vụ kiện thì 50 ngàn một ngày, lên tòa thì 100 ngàn một ngày. Vụ kiện của hai người, tính sơ thì ít nhất cũng cần thời gian khoảng ba tháng, tính toán cẩn thận, đại khái cần khoảng 4 triệu.”

Bước chân của Lâm Dư Hi chợt dừng lại một chút, cổ họng cứng lại: “Chúng tôi, trả không nổi!”

Chu Tử Chính cười: “Vậy thì tôi trả!”

Bờ môi Lâm Dư Hi hơi run lên: “..... Sau này tôi sẽ chia đợt ra trả lại cho anh.”

“Chia đợt? Chia bao nhiêu đợt? Tính lãi suất thế nào?”

“.....”

“Còn tiền của thám tử tư nữa, có cần tính không?”

“.....Cần bao nhiêu?”

“Chạy không khỏi 1 triệu đâu, cũng muốn chia đợt luôn hả?”

“.....”

Chu Tử Chính cong môi: “Tôi có một cách hay hơn nữa. Không bằng, nợ tiền trả thịt đi.”

Lâm Dư Hi tròn to mắt lên, trong mắt dâng lên vẻ bức tức.

Chu Tử Chính cười ha ha: “Nợ tiền, trả thịt kho! Ngoài xá xíu, tôi cũng thích ăn thịt kho lắm. Em kho thịt cho tôi ăn, một cục thịt kho 10 ngàn, thế nào?”

Lâm Dư Hi bị anh trêu đến nói không nên lời.

“Nhìn vẻ mặt của em kìa, hình như nghĩ đến chuyện khác hả? Chẳng lẽ em nghĩ đến thịt gì khác à?”

Mặt Lâm Dư Hi đỏ lên. Cô mím môi: “Không có!” Bước nhanh hơn.

“Em có! Chắc chắn là có mà! Em nghĩ đến thịt gì thế?”

“Chu Tử Chính!”

“Ô! Tôi đây!”

Lâm Dư Hi cảm thấy mình như trở thành con ngốc trước mặt anh vậy: “Anh đừng nói chuyện kiểu đó hoài nữa!”

Mặt Chu Tử Chính đầy vẻ vô tội: “Tôi có nói gì đâu? Chỉ nói nợ tiền trả thịt thôi mà, tự em nghĩ lệch, còn trách tôi nữa?”

“.....” Lâm Dư Hi tức nghẹn một hơi trong lồng ngực, lên không được, xuống cũng không xong. Chỉ có thể xoay mặt đi, né ánh mắt của anh, đi thẳng về phía trước.

Chu Tử Chính vội đi theo: “Giận thật à?”

“.....”

“OK, tôi thừa nhận cái tôi nghĩ cũng không phải là thịt kho; tôi thừa nhận tôi cũng nghĩ lệch rồi. Chúng ta huề nhau!”

“Chu Từ Chính!” Lâm Dư Hi quát lên, trên mặt đầy màu sắc.

Chu Từ Chính nhướn mày cười nói: “Ừm, dáng vẻ của em bây giờ nhìn vào không giống trái kho qua nữa rồi. Những chuyện khác thì đừng nghĩ tới nữa, suy nghĩ làm sao đối phó với chủ tịch Heo vô si như tôi đây nhiều một chút là được rồi!”

Ánh mắt của Lâm Dư Hi rung lên, nụ cười mỉm của Chu Từ Chính đập vào mắt cô, giống như ngọn đèn đường ấm áp trong đêm.

“Hi Hi, lấy nửa cân xá xiu hả?” Ông chủ tiệm thịt quay kêu hỏi.

“Dạ phải, chú Trịnh! Thêm nửa con vịt quay, nửa con gà xé phay và một phần đậu hũ kho nữa.”

Chú Trịnh cười hi hi nhìn hai người: “Không thành vấn đề. Hi Hi, rốt cuộc cũng đưa bạn trai về nhà ăn cơm rồi hả?”

“Anh ấy không phải bạn trai cháu!” Lâm Dư Hi vội nói.

“Chú Trịnh, chú đừng hỏi nữa, cô ấy xấu hổ đó!” Chu Từ Chính nói.

“Có anh bạn trai đẹp trai như vậy, xấu hổ gì chứ! Chú nói này chàng trai trẻ.....”

“Cháu tên Chu Từ Chính ạ!”

“Tiểu Chu này, chú nhìn Hi Hi trưởng thành đấy, con bé là một cô gái tốt, cậu phải đối xử với nó tốt một chút, đừng giống như cái thằng trước.....”
Thím Trịnh ở bên cạnh lập tức đẩy chú Trịnh một cái, chú Trịnh hiểu ý ho khụ khụ hai tiếng.

“Cháu nhất định sẽ đối xử với cô ấy thật tốt.”

Chú Trịnh hài lòng gật đầu: “Tốt, lần đầu gặp mặt, chú tặng cho cháu mấy cục thịt đầu heo để nếm thử, ăn ngon thì đến mua nhiều một chút!”

“Chắc chắn rồi!”

Lâm Dư Hi nhìn Chu Từ Chính thành thạo từ khách đổi thành chủ, cô cảm thấy hình như từ bỏ phản kháng cũng là một biện pháp có thể thực hiện được, dù sao già cũng không thể thành thật được mà.

Chu Từ Chính xách một bao lớn đồ quay: “Có cần mua chút trái cây không?”

“Không cần đâu.....”

Thím Trịnh giành nói: “Hi Hi thích ăn nho đó, tốt nhất là hơi chua một chút.”

Chu Từ Chính cười: “Thì ra em thích ăn nho chua.”

Lâm Dư Hi cực kỳ bất đắc dĩ: “Tôi vừa nhầm chán vừa quái dị, được không?”

“Dĩ nhiên là được! Em có như thế nào thì tôi cũng thích!”

Trên mặt thím Trịnh đầy vẻ hâm mộ mê say, thúc cùi chỏ vào chú Trịnh một cái: “Ông xem người ta biết nói chuyện chưa kìa! Xưa giờ ông chưa từng nói qua lời ngon tiếng ngọt nào với tôi hết.”

Chú Trịnh tròn trắng mắt: “Bà ngọt ngào được như Hi Hi, thì đương nhiên tôi cũng sẽ nói ngon nói ngọt với bà.”

“Hừ, nhìn lại cái dáng của ông đi, còn đòi tôi ngọt ngào hả? Ông xem người ta kia, còn đẹp trai hơn ngôi sao nữa ấy.”

Không được rồi, phải đưa cái người giỏi châm ngòi đốt lửa này đi thôi. Lâm Dư Hi nhếch lên một nụ cười cứng nhắc: “Chú Trịnh thím Trịnh, chúng cháu đi trước nhé.” Nói xong kéo lấy tay áo của Chu Từ Chính, bước nhanh đi mất.

Chu Từ Chính nhìn cô hoảng hốt chạy đi, bật cười: “Không đi mua trái cây à?”

“Không mua nữa!”

“Tôi muốn ăn!”

“Anh tự về nhà ăn đi!”

“Được rồi! Tôi đi mua về nhà ăn!” Chu Tử Chính vờ như muốn xoay người đi vào chợ lần nữa. Lâm Dur Hi nhanh tay lẹ mắt kéo cánh tay của anh lại: “Trái cây buổi tối hết tươi rồi.”

“Vậy ngày mai em mời tôi ăn nhé!”

“Được!” Chỉ cần anh rời khỏi chỗ này, đừng châm lửa lung tung nữa, thì cái gì cũng được hết.

Về đến nhà, cơm canh mà Lâm Chi Hiền chuẩn bị cũng gần xong rồi. Ba người ngồi vào bàn cơm, Lâm Chi Hiền nói: “Câu Chu, hôm nay thật là làm phiền cậu quá.”

“Bác trai, cháu là thế hệ con cháu, bác kêu cháu Tử Chính là được rồi. Bác yên tâm, cháu sẽ điều tra rõ chuyện này, trả lại sự trong sạch cho chú.”

Lâm Chi Hiền thở dài: “Mắt của bác không tốt, vốn đã định hết năm nay sẽ nghỉ hưu, không ngờ lại xảy ra mấy chuyện này. Chú đã từng tuổi này rồi, mọi chuyện thì sao cũng được, chỉ mong đừng kéo lên người Hi Hi thôi.”

Chu Tử Chính nói một cách kiên quyết: “Bác trai, chuyện này cứ để cháu lo. Bác với Hi Hi chắc chắn sẽ vượt qua bình an.”

Lâm Chi Hiền nhìn anh, nổi bất an trong mắt nhật đi đôi chút. Ông gấp một miếng xá xíu bỏ vào chén của anh: “Ăn cơm trước đi! Xá xíu của tiệm này làm không tệ đâu.”

Chu Tử Chính ăn một miếng, ánh mắt len lén nhìn lướt qua mặt Lâm Dur Hi. Miếng xá xíu này đâu chỉ làm không tệ, quả thật là miếng xá xíu ngon nhất mà anh từng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 23.2

Lâm Dur Hi mở máy tính lên, tìm kiếm “hành nghề chữa bệnh không bằng cấp”, một loạt các vụ án liên quan đến hành nghề chữa bệnh không bằng cấp nhảy ra.

“Bác sĩ nữ hành nghề chữa bệnh không bằng cấp hai mươi mấy năm. Dẫn đến cái chết của một bệnh nhân nữ mắc bệnh cảm, bác sĩ nữ bị phán 5 năm tù.”

“Bác sĩ nam hành nghề chữa bệnh không bằng cấp mười mấy năm. Dẫn đến việc một bệnh nhân nam bị suy thận, bác sĩ nam bị phán 3 năm tù.”

.....

Xem mỗi một vụ án, trong lòng Lâm Dur Hi lại nặng thêm một phần. Cô thở dài một hơi nặng nề, đóng trang web lại. Cô đi vào phòng bếp rót một ly nước, lại lấy một gói bánh quy. Cô biết hôm nay cô ngủ không được rồi.

Bộ phim “Người đến từ ánh trăng” lần trước chỉ xem được một nửa, hôm nay dứt khoát xem cho hết.

Nữ chính gặp nguy hiểm, nam chính có siêu năng lực “bùm” một cái xuất hiện, anh hùng cứu mỹ nhân!

Trời ạ! Phải chăng mình đã già rồi, tình tiết lãng mạn như vậy mà lại không có một chút xíu cảm giác nào. Haiz! Xem không nổi nữa. Cô lấy di động, lên weibo. Lại xảy ra chuyện gì thế, fan cả cô lại bùng nổ nữa rồi, hơn nữa còn lợi hại hơn lần trước nữa. Cô xoa xoa huyệt thái dương, yên tĩnh một khoảng thời gian, Chu Tử Chính lại ồn ào cái gì nữa rồi?

“Bầu trời của em có tôi chống đỡ! @Lâm Dur Hi”

Lâm Dur Hi ngơ ngẩn nhìn dòng trạng thái trước mắt. Màn hình lóe sáng khiến cho cô hoảng hốt, mà những vụ án trước đó vẫn lượn tới lượn lui trong đầu dường như cũng trở nên không ghê gớm như vậy nữa.

Bầu trời của em có tôi chống đỡ? Cô cắn môi, có phải là do xem phim lâu quá rồi không, hình như mắt hơi ươn ướt.

Cô nhấn vào trả lời: Cảm ơn!

Không đến một phút sau, Chu Tử Chính đáp lại câu trả lời của cô: Vậy, thịt kho của tôi đâu?

Lâm Dur Hi cười dài, trả lời: Anh chờ đi, tôi đi nuôi heo đã.

Chu Tử Chính đáp lại: Phù, thổi phào một hơi! Thật sợ em nói làm thịt tôi để nấu.

~~ Tình hình gì đây, chẳng phải trước đó đã xóa rồi à? Được cung lại rồi hả? ~~

~~ Khoe yêu đương đã được nâng lên một tầm cao mới! ~~

~~ Bầu trời của em có tôi chống đỡ, ý là, Chu Tử Chính muốn ở trên đó, hiểu không? ~~

~~ Thịt kho -> Nuôi heo -> Làm thịt Chu công tử? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện liên quan đến mạng người, không đúng, liên quan đến mạng heo rồi ư? ~
~

Lâm Dư Hi nhìn bình luận đang dần sôi nổi lên, chỉ có thể đóng weibo lại.

“Ding” tin nhắn của Chu Tử Chính qua tới: “Vẫn chưa ngủ sao?”

“Ngủ không được.”

“Cần tôi hát một bài ru em ngủ không?”

Lâm Dư Hi bật cười: “Tôi đảm bảo anh sẽ ru cho bản thân mình ngủ trước đó.”

“Vậy kể chuyện ma cho em nghe nhé? Dọa cho em chui vào lòng tôi!”

“Rồi hồi!”

“Tôi cũng khá là rồi hồi đấy, nên mới chỉ có một mình, cầm ly nước cam ép ngồi trong phòng thủy tinh ngắm sao! Rồi lại ước lượng xem, bầu trời này lớn cỡ nào.”

Lâm Dư Hi cười lên: “Vậy bầu trời lớn cỡ nào?”

“Không lớn, tôi chống đỡ được!”

Nụ cười của Lâm Dư Hi sững lại, trong đó chất chứa một chút ám áp: “Cám ơn!”

Cô suy nghĩ một chút, gõ vào: “Tôi. lo cho ba tôi.”

“Hi, tin tưởng tôi! Giống như tôi tin tưởng em nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho tôi vậy.”

Mũi của Lâm Dư Hi xốt lên: “Ừm!”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trăng bị những tòa cao ốc gần đó che đi. Không có trăng, nhưng lại nhìn thấy, trong kẽ hở của những đám mây, lộ ra từng chấm từng chấm sao sáng.

Ding, tin nhắn đến nữa, lại là của Lâm Sao Đây đã rất lâu không liên lạc.

“Tôi vẫn còn sống! Cô ổn chứ?”

“Tôi cũng vẫn còn sống, không ổn lắm.”

“Đã xảy ra chuyện gì à?”

“Phòng khám dây vào một vụ kiện tụng.”

“Sao lại thế? Rắc rối không? Đã tìm luật sư chưa?”

“Đã tìm luật sư rồi, hi vọng tất cả đều vượt qua bình an!”

“Cô nhất định sẽ không sao đâu, tôi đảm bảo!”

Lâm Dư Hi bật cười: “Anh cũng đâu quen biết tôi, làm sao đảm bảo?”

“Tôi quen với một luật sư rất giỏi, cô đi tìm anh ta đi, coi như là có thêm một ý kiến.”

Một tấm hình được gửi vào, là một tấm danh thiếp: “Cô nói là bạn của Lâm Sao Đây là được, miễn phí đó.”

“Cám ơn!”

“Đừng lo, cô sẽ không sao đâu.”

“Nhận lời chúc của anh!”

Lúc Lâm Dư Hi thức dậy, thì nhìn thấy tờ giấy nhắn mà Lâm Chi Hiên để lại nói là bác Trần đã hẹn ông đi tập thể dục buổi sáng. Ăn xong bữa sáng, không cần đến phòng khám, mất công việc rồi, trong lòng cũng trống rỗng. Hẹn Ngải Vi đi ăn trưa vậy, chuyện này cũng phải nói cho cậu ấy nghe.

“Trời sắp rồi! Cậu mà hẹn mình ăn cơm trưa!” Khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Dư Hi, giọng điệu bói móc của Ngải Vi trầm xuống, “Woa, cậu làm cái gì thế? Tôi qua không ngủ à? Đáng về tàn tạ dữ vậy.”

“Phòng khám đây vào một vụ kiện tụng.”

Ngải Vi không hiểu: “Đây vào kiện tụng?”

Lâm Dư Hi kể đại khái chuyện ngày hôm qua một lần, Ngải Vi tức giận: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu lại không đi tìm mình trước tiên?”

“Đầu óc mình rối lắm!”

“Cậu yên tâm, bên ba mình có một luật sư rất giỏi, chắc chắn sẽ đánh tan mấy tội danh lung tung kia giúp cậu.” Ngải Vi lập tức lấy di động ra tìm số điện thoại.

“Ngải Vi, không cần đâu. Chu Từ Chính đã tìm luật sư rồi, mình đã điều tra rồi, ông ấy đã theo không ít vụ án lớn nhỏ, là một luật sư rất giàu kinh nghiệm.”

Ngải Vi chợt hiểu ra: “Ồ! Hèn gì hôm qua Chu Từ Chính viết cái gì mà bầu trời của cậu có anh ta chống đỡ.” Tức thì cô ấy cười xấu xa, “Câu nói này, rất đàn ông, rất bá đạo đấy! Cậu có rung động, một chút xiu xiu nào không?”

“Mình là bác sĩ của anh ấy, anh ấy chỉ là không muốn mình bị giam vào tù thôi.”

Ngải Vi “chặc chặc” hai tiếng: “Bản lĩnh lừa mình dối người của cậu cao thật đấy! Nếu như có một ngày anh ta nói, Hi Hi, anh yêu em, em gả cho anh nhé! Có khi nào cậu sẽ nói là, từ góc độ sinh lý, anh ta đang cần trút hết dục vọng cảm thú. Từ góc độ sinh tồn của loài người, anh ta đang cần tìm một giống cái để duy trì nòi giống cho anh ta. Vì lo nghĩ cho phúc lợi của nhân loại, cậu liền bắt đắ đi đảm nhiệm vai trò này vậy.”

“Tiểu Ngải!!!”

“Được rồi! Thịt kho là vụ gì vậy? Chờ đã, để mình đoán. Anh ta tìm luật sư cho cậu, hơn nữa còn là một luật sư vừa giàu kinh nghiệm vừa lợi hại, vậy thì chi phí nhất định là giá trên trời.” Trên mặt Ngải Vi nổi lên một nụ cười gian, “Hô hô, có phải thịt kho ý là anh ta muốn coi cậu như là thịt kho, để mà ăn không?”

“Tiểu Ngải!!!!”

“Ding” di động của Lâm Dư Hi có tín nhắn, Ngải Vi giật qua.

“Tiểu Ngải!!!!!!”

Ngải Vi ném cho Lâm Dư Hi một ánh mắt quyến rũ, háng giọng: “Nghe cho kỹ nè! Hi Hi yêu dấu, tối nay có thể ăn thịt kho được không?”

“Đừng nói bậy!” Lâm Dư Hi giật lại di động, xem một cái, đại ra.

Ngải Vi híp mắt: “Đọc đi, mình không có đọc nhiều hơn hay ít hơn một chữ nào đâu! Haiz, Hi Hi yêu dấu, miếng thịt kho của cậu, bị ăn chắc rồi đó!”

Lâm Dư Hi nhìn tin nhắn của Chu Từ Chính, ngoài thờ dài, cũng vẫn là thờ dài!

Ngải Vi chống cằm: “Hi Hi yêu dấu, xem ra miếng kẹo mè xừng mang tên chủ tịch bá đạo này đã sống chết dính lên người cậu rồi. Vịt con xấu xí, gỡ ra thế nào đây?”

“Bây giờ mình không có tâm trạng nghĩ đến mấy chuyện này.” Lâm Dư Hi nhìn màn hình di động, suy nghĩ một lúc, trả lời: “Được! Tôi nấu xong thì đưa qua cho anh.”

“Không cần, tôi muốn đồ tươi làm ngay tại chỗ ấy. Đến nhà em hay là nhà tôi? Tiện thể bàn với em về tiến triển của vụ kiện.”

Anh vừa quăng ra tiến triển của vụ kiện, thì Lâm Dư Hi không thể nào không thỏa hiệp: “Đến nhà anh đi!”

“Được, tôi đến đón em.”

Ngải Vi ung dung nhìn Lâm Dư Hi: “Thế nào, bàn xong rồi?”

“Tôi này phải nói chuyện vụ kiện với anh ấy.”

“Tôi nay? Đến nhà anh ta?” Ngải Vi lắc đầu, “Hi Hi, cậu tiêu thật rồi. Trước kia cậu là bác sĩ của anh ta, bây giờ thêm vào vụ kiện của cậu với bác trai nữa. Anh ta ấy à, cậu có hất thế nào cũng không ra được đâu!”

Lâm Dư Hi không lên tiếng. Đối với anh, trước giờ cô luôn quả quyết phủ nhận tuyệt đối tất cả các khả năng. Chẳng qua bây giờ, trong lòng cô nổi lên một chút do dự.

Ngải Vi đặc biệt xin nghỉ buổi chiều, đi dạo giải sầu xung quanh với Lâm Dư Hi, Lâm Dư Hi tùy tiện mua thịt ba chỉ và rau cải trong siêu thị, sau khi chia tay với Ngải Vi, thì đi đến chỗ đã hẹn trước chờ Chu Tử Chính.

“Hi!”

Lâm Dư Hi quay đầu lại, lại nhìn thấy Lý Thuần Nhất. Lý Thuần Nhất bước nhanh đi tới, mặt mày sốt ruột: “Anh nghe nói phòng khám Tân Sinh bị niêm phong, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hành nghề y không bằng cấp!”

“Em là bác sĩ Trung Y có đăng ký mà, sao lại thế được?”

“Ba tôi không phải.”

“Có cần anh giúp.....”

“Không cần đâu, cảm ơn!” Lâm Dư Hi hơi hốt cật đứt câu nói của anh ta.

“Anh quen với một luật sư rất giỏi.....”

“Thật sự không cần đâu!”

Xe của Chu Tử Chính dừng lại trước mặt hai người, anh xuống xe nhìn Lý Thuần Nhất, khóe miệng trên đùa nhếch lên: “Thuần Nhất, khéo thật đấy! Hôm nay ăn trưa tôi gặp được Kỳ Kỳ, cô ấy trông có vẻ không được vui lắm, cậu vẫn chưa dỗ cô ấy về à?”

Chân mày của Lý Thuần Nhất hơi nhíu lại: “Chúng tôi ly thân rồi.”

Chu Tử Chính âm thầm hừ lạnh, ly thân rồi liền muốn về đây đây đưa hả?

“Hèn gì chủ tịch Vương muốn đổi người cho hạng mục Tiền Hải, thì ra là muốn cậu dùng thêm nhiều thời gian để đi dỗ vợ.”

Sắc mặt của Lý Thuần Nhất trầm xuống.

“Hạng mục Tiền Hải này cậu đã theo gần hai năm rồi phải không, bây giờ không theo tiếp nữa, thì tiếc quá. Phụ nữ dễ một chút là ôn thôi mà, cần gì nghiêm trọng dữ vậy? Gần đây chủ tịch Vương cứ nói ông ấy muốn nghỉ hưu, vị trí bên trên này chỉ chờ cậu ngồi vào thôi. Cậu tốn biết bao nhiêu tâm huyết như vậy, chẳng phải cũng vì cái này thôi sao?”

Gò má của Lý Thuần Nhất run lên, lạnh lùng nói: “Cảm ơn đã quan tâm. Chuyện giữa tôi với cô ấy, tôi sẽ xử lý tốt!”

“Dĩ nhiên rồi! Anh là người thông minh, biết lựa chọn thế nào mà.” Chu Tử Chính cầm lấy túi nylon trên tay Lâm Dư Hi, “Mua gì thế? Có mua nho không?”

“Không có!”

Chu Tử Chính cười nói: “Tôi mua rồi!” Anh mở cửa xe cho Lâm Dư Hi, sau khi che chắn cho cô ngồi vào xe, thì tỏ ý với Lý Thuần Nhất: “Đi trước nhé. Về nhà nấu cơm! Đúng rồi, chuyện của Hi Hi, đã có tôi! Anh vẫn nên đặt tâm tư lên Kỳ Kỳ đi!”

Lý Thuần Nhất nhìn chiếc xe đi xa dần, hai tay siết chặt lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Nỗi đau từ lòng bàn tay nhanh chóng lan ra, đau đến nỗi làm cho mỗi một tác bắp thịt trên người anh ta đều run lên.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Yên Lặng!

Editor: miemei

Ly thân? Lâm Dư Hi nhìn ra ngoài cửa sổ: Rời khỏi Vương Vận Kỳ, anh ta sẽ mất tất cả. Đây là lựa chọn lúc trước của anh ta, nếu như bây giờ muốn đổi ý, chẳng phải quá ngu xuẩn sao?

“Đang nghĩ gì vậy?” Chu Từ Chính hỏi.

“Không có gì!”

“Đang nghĩ đến vụ kiện, hay là đang nghĩ đến Lý Thuần Nhất với Vương Vận Kỳ?”

Lâm Dư Hi im lặng.

“Lý Thuần Nhất bị chụp được đã đi vào một quán bar gay, dắt một người đàn ông đến khách sạn.”

Lâm Dư Hi chợt quay đầu lại, khiếp sợ nhìn sang Chu Từ Chính.

Chu Từ Chính nhìn thấy vẻ không thể tin nổi trong mắt cô, cười khê: “Lòng người hay thay đổi, chuyện này thật sự không thể nói chính xác được. Tôi không cong được, không có nghĩa anh ta không được.”

Bar gay? Đàn ông? Lâm Dư Hi tức cười. Lý Thuần Nhất, kể từ ngày anh ta đột nhiên bỏ đi rồi kết hôn với Vương Vận Kỳ, thì đã không còn là người đàn ông mà cô có thể hiểu được nữa, không còn là người đàn ông từng cho cô ấm áp, cho cô dựa dẫm vào nữa.

Chu Từ Chính nói: “Nói trở lại chuyện chính đi. Thám tử tư đã đi điều tra người nhà của bà Trịnh. Hôm nay cháu trai của bà ấy đi dạo phố với bạn gái, mua cho cô ta một cái túi xách 30 ngàn đồng. Công việc của cháu trai và con trai của bà ấy ở công trường là tính tiền lương theo ngày, mấy ngày nay, thời gian làm việc của bọn họ không nhiều, tháng này chỉ làm mười ngày thôi, hôm nay lại tốn một khoản lớn để mua túi xách, xem ra là có tiền tài ngoài ý muốn rồi.”

Lâm Dư Hi hoàn hồn lại: “Có thể điều tra nguồn gốc thu nhập của bọn họ không?”

“Bây giờ đang điều tra. Hôm nay đã điều tra tài khoản ngân hàng ở Hongkong của bọn họ, không có gì khác thường. Xem ra bọn họ rất cẩn thận, hôm nay cháu trai của bà ấy mua túi xách cũng trả bằng tiền mặt. Nhưng chỉ cần bọn họ có nhận tiền, thì tôi sẽ có cách điều tra ra thôi.”

Lâm Dư Hi nhin không được hỏi: “Thám tử tư lợi hại vậy hả?”

“Trước kia bọn họ là cảnh sát trinh thám của tổ trọng án, bởi vì đủ thứ nguyên nhân mà rời khỏi cục cảnh sát. Những vụ án mà bọn họ từng phá còn phức tạp hơn vụ này nhiều. Hơn nữa, họ có những con đường mà em không thể tưởng tượng ra đâu.”

“Hôm qua cảnh sát đem một đồng lớn nguyên liệu thuốc của phòng khám đi, nếu như thật sự xét nghiệm ra có morphine.....”

“Tôi nghi ngờ con trai và con dâu của nhà họ Trịnh nhân lúc bác trai khám bệnh cho bà Trịnh thì đã rải bột morphine lên số thuốc mà hai người đã mài thành bột sẵn.”

Lâm Dư Hi trầm giọng: “Chúng ta không có chứng cứ.”

“Sẽ tìm được thôi, tin tưởng tôi!” Chu Từ Chính vươn tay, vỗ vỗ lên mu bàn tay của cô, thuận đà nắm lấy tay cô.

Cả người Lâm Dư Hi chợt rung lên, giọng hơi run: “Anh đang lái xe đấy!”

Chu Từ Chính mỉm cười rút tay về: “Vậy có nghĩa là, lúc không lái xe thì có thể nắm tay em hả?”

“Không phải!”

“Vậy khi nào thì có thể?”

Quay đầu nhìn ra cửa sổ, im lặng!

“Được rồi! Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa.”

Tiếp tục im lặng! Chỉ là, trái tim của cô, giống như bị vuốt mèo cào nhẹ một cái vậy.

Lâm Dư Hi nấu ăn trong phòng bếp, Chu Tử Chính thay đồ mặc ở nhà xong, cũng đi vào phòng bếp.

“Cần tôi giúp không?”

“Không cần đâu!”

Chu Tử Chính lấy một quả nho đã rửa sạch, để trước miệng Lâm Dư Hi: “Nho này khá chua đó.”

“Chút nữa tôi sẽ ăn!”

Chu Tử Chính kiên trì để quả nho bên miệng cô. Lâm Dư Hi không thể buông tay đang xào đồ ăn ra, chỉ có thể nhẹ nhàng dùng răng cắn lấy, ăn vào. Khá chua đấy, nhưng mà cô thích!

“Em thích ăn nho chua, vậy có thích ăn dấm không?”

“Không thích!”

“Chúng ta giả sử một chút nhé. Nếu như em là vợ tôi, có một ngày em thấy tôi và một người phụ nữ khác bước ra từ khách sạn, em sẽ có phản ứng gì?”

“Không có vấn đề, thì sẽ không có phản ứng! Có vấn đề, thì lập tức chia tay.”

“Không có cơ hội thứ hai à?”

“Không có!”

“Thật sự nhấn tâm như vậy?”

Lâm Dư Hi nhìn sang anh, không cho phép nghi ngờ: “Phải!”

Chu Tử Chính nhún vai: “Được rồi! Vậy thì tôi nhất định sẽ không để cho em phát hiện.”

“Còn có một cách càng hay hơn nữa.”

“Gi thế?”

“Đừng tìm một người phụ nữ nhấn tâm như vậy; tìm một người biết giả khờ ấy.”

Chu Tử Chính ti mi đánh giá cô: “Tôi thấy em giả khờ giỏi lắm đó chứ!”

Lâm Dư Hi không để ý, múc thịt kho ra: “Thịt kho xong rồi, anh ném thử xem có vừa miệng không!”

Chu Tử Chính say sưa hít hà: “Người thô thi đã thấy rất đúng mùi rồi, ăn rồi, thì càng ôm lấy không buông.”

Lâm Dư Hi lại không để ý nữa, đồ trứng đã đánh tan vào chảo: “Thêm một món cà chua xào trứng với cải trắng xào nữa là có thể ăn cơm rồi.”

Chu Tử Chính cười hỏi: “Em nói xem, có cách nào làm cho em đến đây nấu ăn mỗi ngày không?”

“Không có! Tôi là bác sĩ, không phải đầu bếp!”

Chu Tử Chính lắc đầu than thở: “Tôi cũng đã mệt dầy vô si như vậy rồi, mà em vẫn có thể giả khờ cho được, hơn nữa còn giả khờ vô cùng nghiêm túc nữa, tôi thật sự..... lại thích em nhiều thêm một chút rồi đó.”

Bàn tay đang đồ tương cà của Lâm Dư Hi run lên, nửa chai tương cà đổ vào trong chảo: “Ôi trời!” Cô vội vàng cứu chữa.

“Anh có thể nào đừng nói chuyện với tôi nữa được không?” Lâm Dư Hi tức lên, bị anh làm cho phân tâm, lúc nãy suýt chút nữa là cô đã lộn đường với muối rồi.

“Tuân lệnh!” Đột nhiên Chu Tử Chính lướt đến bên tai cô, “Em thừa nhận đi, tôi là một chú heo con rất biết quấy rối người khác đấy!”

“Chu Tử Chính!” Lâm Dư Hi giờ cái xèng lên, quát to.

Chu Tử Chính lách người nhảy ra: “Đừng tức giận! Từ bây giờ trở đi, tôi sẽ không làm phiền em..... 5 phút.” Vừa mới ra khỏi phòng bếp, anh lại thò đầu vào, “Một câu cuối cùng, Hi Hi yêu dấu, em đồ mặt rồi kìa!”

“Tôi chỉ là nóng thôi!” Lâm Dư Hi hét lên, trái tim của cô đập thành thịch, thịch thịch rối loạn, bởi vì, trái tim của cô không chỉ nóng, mà còn rối nữa.

Một bữa cơm, cô nấu đến mồ hôi đầm đìa, chiếc áo sơ mi trắng ướt hết luôn rồi.

Chu Từ Chính đi vào, thấy dáng vẻ ướt đầm của cô, buồn cười nói: “Em có muốn đi tắm rửa, thay đồ không?”

Thay đồ gì chứ? Lâm Dư Hi tức tối lờm anh một cái: “Không cần đâu!”

“Đi đi! Tôi đã chuẩn bị sẵn quần áo cho em rồi.”

“Quần áo gì của tôi cơ?”

“Vào căn phòng mà em từng ngủ đó, trong phòng treo đồ đều là quần áo mà tôi chuẩn bị cho em.”

“.....”

“Tiện cho em lúc nào cũng có thể đến đây ngủ!” Chu Từ Chính bỏ sung.

“.....”

Lâm Dư Hi đi vào phòng treo quần áo, hàng quần áo rực rỡ muôn màu kia làm cho cô ngoài ngẩn ngơ cũng vẫn là ngẩn ngơ. Ngoại trừ áo sơ mi trắng, quần đen mà cô luôn mặc, còn có váy áo đủ kiểu đủ loại nữa. Quần áo trong này thực sự có thể sánh ngang với một cửa hàng thời trang đấy, hơn nữa, còn có cả đồ lót, đều là kích cỡ của cô. Khoan đã, sao anh lại biết kích cỡ của cô?

Lâm Dư Hi lấy một cái áo sơ mi trắng và một bộ đồ lót, vội vàng tắm rửa. Lúc xuống lầu, Chu Từ Chính mỉm cười nói với cô: “Tin tốt này, hôm nay thám tử tư theo dõi con dâu của nhà họ Trịnh đến Thẩm Quyển, điều tra được bà ta có một tài khoản ngân hàng ở Thẩm Quyển, hơn một tuần trước đã chuyển vào một triệu. Bọn họ đã bắt tay vào điều tra xem là tài khoản của ai chuyển vào. Có đường dây này rồi, thì bàn tay tội ác sau bức màn sẽ không còn xa nữa.”

Lâm Dư Hi mừng rỡ ra mặt: “Cám ơn!”

“Uống ly rượu chúc mừng nhé?”

Lâm Dư Hi không tìm được lý do để từ chối.

Chu Từ Chính lấy di động ra chụp lại hai ly rượu và một đĩa thịt kho, đăng lên weibo.

“Anh đừng @ tôi trên weibo nữa.” Lâm Dư Hi phản đối.

“Em chụp chung với tôi một tấm, thì tôi không @ em.”

“Không được!”

Chu Từ Chính nhún vai: “Giao dịch thất bại!” Anh đưa di động đến trước mặt Lâm Dư Hi, “Viết như vậy, được không?”

“Rượu vang đỏ phối với thịt kho, giống như heo con phối với vịt con xấu xí vậy, đều tuyệt đối tương xứng @Lâm Dư Hi.”

“Không được!” Lâm Dư Hi muốn giật di động qua, lại chậm mất một nhịp.

“Chụp chung!”

“.....”

Weibo của Chu Từ Chính đăng: Rượu đỏ phối với thịt kho, cực xứng!

Mà trong di động của anh có thêm một tấm ảnh chụp chung với Lâm Dư Hi.

Hai ngày sau, Diệp Cẩm An và Chu Từ Chính đi cùng Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi đến cục cảnh sát trình diện, sau khi đi ra cục cảnh sát, bốn người đi đến phòng làm việc của Diệp Cẩm An.

Diệp Cẩm An nói: “Đã sắp xếp điều tra lần đầu vào thứ tư tuần sau rồi, đây chỉ là trình tự pháp luật tiêu chuẩn thôi, hai người chỉ cần trả lời ‘không nhận tội’ là được. Sau đó sẽ sắp xếp ngày thẩm vấn. Bây giờ tôi vẫn chưa biết luật sư bên khổng là ai, với hoàn cảnh gia đình họ Trịnh, nếu như sau lưng bọn họ không có chuyện mờ ám, thì cũng lắm chỉ có thể tìm luật sư nghĩa vụ của chính phủ thôi. Nếu như người bước ra là luật sư lớn nào đó, thì lai lịch của luật sư đó càng sâu thì có nghĩa kẻ đứng sau càng có thực lực.”

Chu Từ Chính nói: “Tôi đã điều tra được một chút manh mối. Từ giờ cho đến khi chính thức thẩm vấn cũng cần khoảng một tháng, trong vòng một tháng lật bài tẩy của bọn họ lên vẫn dư sức.”

Diệp Cẩm An nói: “Đúng rồi, trước đó cảnh sát đã xét nghiệm ra có thành phần morphine trong số bột thuốc mang đi từ phòng khám.”

Chu Từ Chính nói: “Chắc chắn là con trai với con dâu của nhà họ Trịnh bỏ vào, tôi sẽ điều tra chi tiết.”

Lâm Dư Hi chau mày đau lòng: “Sao bọn họ có thể cho bà Trịnh uống thuốc có morphine chứ, bà ấy là mẹ của họ mà!”

Chu Từ Chính nói: “Một triệu có thể mua được nhân tính của không ít người đấy! Đáng tiếc bọn họ đụng phải hòng súng của tôi. Cho dù tôi có lật trời cũng phải lật ra chứng cứ phạm tội của bọn họ, đá đôi vợ chồng lòng lang dạ sói này vào tù ngồi.”

Lâm Dư Hi uể oải: “Bọn họ vì tiền, vậy người muốn hại chúng tôi lại là vì cái gì đây? Vì muốn hại chúng tôi mà đi hại một người khác? Họ không sợ bị quả báo ư?”

Chu Từ Chính vỗ nhẹ lên mu bàn tay của cô: “Có một số người, sự căm thù trong lòng họ khó mà lý giải được.”

Lâm Dư Hi bắt đầu đi: “Chỉ là, có người hận chúng tôi như vậy, mà chúng tôi lại không có một chút đầu mối nào.”

Chu Từ Chính mỉm cười: “Có thể lúc nhỏ em không cẩn thận đập phải họ một cái, nhưng họ lại ghi hận hai mươi mấy năm, một mối hận nhỏ nung nấu trong lòng hai mươi mấy năm, thì sẽ thành một nỗi hờn vừa thối vừa nát đó.”

Lâm Dư Hi nhin không được bật cười, nét nặng nề trên mặt cũng nhẹ đi.

Lâm Chi Hiền nhìn hai người, giữa hàng chân mày có một nỗi rối rắm buồn vui không rõ.

Cũng không biết làm sao lại nói đến cờ vây, thì ra bình thường Chu Diễn Long cũng chơi cờ vây, thế là Chu Từ Chính liền lấy lý do nói đây cho hai người mê cờ, nên đưa hai cha con họ Lâm đến nhà của Chu Diễn Long.

“Vừa hay, hai người cha đánh cờ, em thì chăm cứu cho tôi!” Chu Từ Chính rất hài lòng với sự sắp xếp của mình.

“Tôi bị kiện chữa bệnh không bằng cấp đấy, anh còn muốn tôi chăm cứu nữa hả?”

“Ồ trong lòng tôi thì em chính là thần y!”

Chu Diễn Long cười: “Được rồi thần y, con trai bác giao cho cháu. Ba của cháu thì giao cho bác đi!”

Lâm Chi Hiền vội nói: “Tôi cũng không chơi cờ lâu rồi, chỉ sợ chênh lệch quá xa với ông Chu đây.”

“Hiếm có người đến độ chân độ tay! Từ Chính thường kêu tôi lên mạng chơi cờ, tôi nói không thấy người, lúc chơi dở muốn mắng một câu, chơi hay muốn khen một câu cũng không ai nghe. Còn ý nghĩa gì nữa chứ?”

Lâm Chi Hiền đồng tình gật đầu: “Thật sự là vậy đấy. Lên mạng đánh cờ là trò tiêu khiển của tụi thanh niên thôi.”

Chu Diễn Long vỗ vai ông: “Chúng ta đều là những người già bị bỏ lại phía sau, không có gì chênh lệch cả. Đến đây, chúng ta vẫn là chơi chút trò tiêu khiển thực thụ nào!”

Ba bị một ông ba khác mang đi rồi. Lâm Dư Hi chỉ có thể đi theo Chu Từ Chính vào phòng. Kéo túi thuốc khám bệnh ra, mới phát hiện cô lại quên mang theo ba bảo bối lúc khám bệnh: áo blu, bao tay và khẩu trang. Chuyện vụ kiện thật sự làm cho cô mất hồn mất vía rồi.

Vào lúc cô vẫn đang chần chừ, Chu Từ Chính đã cởi sạch ra đứng trước mặt cô. Cô vừa ngẩng đầu lên, đã thấy cơ ngực của anh, tầm mắt không tự chủ run lên, ánh mắt trượt xuống, rơi vào chỗ nào đó càng làm cho cô không biết phải làm sao.

“Khụ, anh nằm xuống trước đi. Tôi đi hỏi người giúp việc xem có bao tay không.”

“Không mang bao tay thì khỏi dùng, cũng đâu phải là bao gì khác đâu. Dù sao em cũng đâu có bệnh, tôi thì chỉ có bệnh này thôi.” Chu Từ Chính ung dung, tự đắc nằm trên giường.

“.....”

Không có áo blu, bao tay và khẩu trang, Lâm Dư Hi đối diện với anh, giống như là bị cởi xuống lớp quân phục, chỉ mặc đồ thường mà lên chiến trường vậy. Chỉ là, đến thời điểm này rồi, cô bắt chấp tất cả cũng phải làm tới thôi.

Ánh mắt rơi vào chỗ cần chăm cứu, Lâm Dư Hi chỉ có thể nói, nó đã khỏi 50% rồi, không đúng, khoảng 60% rồi. Mấy ngày nay, bị chuyện vụ kiện ồn ào nên không chăm cứu, ngược lại tình trạng của anh tiến triển không ít. Chẳng qua, nó đang cố gắng ngóc đầu lên với mình, cảnh tượng này khiến cô có chút ăn không tiêu.

“Mỗi lần nó nhìn thấy em, luôn đặc biệt kích động.” Chu Từ Chính lại quăng một quả bom.

Tay của Lâm Dư Hi run lên, cô hít sâu một hơi: “Lúc tôi châm cứu cần phải yên tĩnh tuyệt đối, xin anh đừng nói chuyện nữa!”

“Tuân lệnh!”

Lâm Dư Hi châm cứu xung quanh xong, đến vị trí cần phải đỡ nó lên để châm cứu. Cô âm thầm điều chỉnh hơi thở, cầm lấy. Nó chợt rung lên, bỗng chốc ngóc đầu dậy, trương lên.

Chu Tử Chính không tự chủ “chặc” một tiếng, Lâm Dư Hi cảm thấy cô sắp quăng vũ khí xuống chạy trốn khỏi chiến trường rồi.

“Yên lặng!” Lâm Dư Hi quát một tiếng.

Chu Tử Chính trợn mắt, uất ức nói: “Đây là phản ứng bản năng, tôi không khống chế được.”

“Tôi không phải nói nó, nói anh đấy. Anh đừng phát ra bất cứ tiếng động nào nữa!” Lâm Dư Hi thẹn quá hóa giận.

Chu Tử Chính chỉ mỉm cười, không nói gì nữa. Tiếng động cũng là phản ứng bản năng, em không biết sao?

Rốt cuộc cũng châm cứu xong, Lâm Dư Hi lau mồ hôi trên trán: “Anh nằm một chút đi, tôi vào phòng vệ sinh.” Cô quyết tâm, lần sau mà không mang bao tay, nhất định sẽ không châm cứu.

Thấy Lâm Dư Hi đi vào phòng vệ sinh, Chu Tử Chính mới dám nặng nề thở ra một hơi. Phản ứng trong khoảnh khắc vừa nãy kia, đã đủ làm cho anh cảm nhận được, NÓ đã sống lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Phục Vụ?

Editor: miemei

Lúc hai người đi ra khỏi phòng, Chu Diễn Long và Lâm Chi Hiền vẫn đang trong tình trạng khó phân thắng thua. Có một loại tri kỷ, gọi là kỳ phùng địch thủ.

Hai người đứng ngoài xem một lúc, Chu Tử Chính cầm Palaroid: “Xem ra hai người ba này còn phải chiến đấu thêm một lúc nữa, chúng ta ra ngoài bãi biển dạo một chút đi!”

5 giờ chiều, cái nóng rát của ánh mặt trời mùa hè đã bớt đi không ít. Chu Tử Chính chụp lại bờ cát vàng, bầu trời màu da cam, đột nhiên để trước mặt Lâm Dư Hi, ‘kịch’ một tiếng, chụp cho cô một tấm ảnh.

“Anh làm gì vậy?!” Lâm Dư Hi kêu lên.

“Chụp lại hình bóng đang xuất hiện trong đầu tôi!”

“.....”

“Lần trước ở bệnh viện, gặp lại Trình Tuyền, cảm giác lúc của tôi dành cho cô ấy không khác gì mấy với khi nhìn bờ cát này vậy.”

“Rốt cuộc đã suy nghĩ thông suốt rồi.”

Chu Tử Chính nhìn ra biển lớn: “Bây giờ tôi có thể trả lời vấn đề của em, sự lựa chọn của tôi là cái thứ ba, bọn họ như thế nào, tôi đã không còn quan tâm nữa.”

Lâm Dư Hi mỉm cười: “Tốt lắm! Thực ra đợt điều trị của anh tiến triển rất tốt, thời gian của cả đợt điều trị có thể rút ngắn lại.”

Chu Tử Chính nhìn cô: “Tôi biết! Nhờ có thần y như em đó.”

“Thực ra tôi không có làm gì hết. Lẽ nào trước kia anh không có tìm đến Trung Y làm châm cứu?”

“Tìm rồi, châm cứu hơn một năm trời.”

Lâm Dư Hi ngạc nhiên: “Châm cứu hơn một năm cũng không có chuyển biến tốt ư?”

Chu Tử Chính cười mờ ám: “Bởi vì người châm cứu cho tôi là một ông chú! Ông ấy không giống như bác trai, có được một cô con gái xinh đẹp làm trợ

lý đặc lực.”

Lâm Dư Hi nhìn không được thắm mắng anh một câu: Mẹ nó, lại nữa! Ăn đậu hũ thật sự ăn đến thành tình luôn rồi.

“Bây giờ bệnh của anh được cải thiện rất tốt, có thể tìm người đẹp đến phục vụ cho anh rồi đấy.” Lâm Dư Hi không kiềm được mà khiêu khích.

Khóe miệng của Chu Tử Chính khẽ nhếch lên: “Ý em là phục vụ gì?”

“Mấy cái này anh hiểu rõ hơn tôi chứ!”

“Ồ? Vậy, em có cung cấp phục vụ không?”

“Anh.....” Thoáng chốc Lâm Dư Hi đỏ mặt.

“Nếu là kiểu phục vụ mà người đẹp có thể cung cấp, em là người đẹp, dĩ nhiên có thể cung cấp rồi, tôi hiểu như vậy đúng chứ?” Chu Tử Chính nói rất rõ ràng rành mạch, lời lẽ chính đáng.

Lâm Dư Hi hối hận rồi, cô không nên trêu chọc anh! Cô quay đầu qua, không nhìn anh nữa: “Ván cờ của họ chắc là xong rồi, về thôi!”

Chu Tử Chính cười khê, em lại chạy trốn rồi! Được, xem em có thể chạy đi đâu?

Chu Diễn Long và Lâm Chi Hiên đánh cờ xong, ngồi uống trà tán gẫu ngoài phòng khách.

“Chuyện vụ kiện, anh đừng nghĩ nhiều quá, Tử Chính làm việc cũng làm người khác yên tâm lắm.”

Lâm Chi Hiên nói: “Chuyện của hai cha con chúng tôi đã thêm nhiều phiền phức cho cậu Chu rồi.”

Chu Diễn Long thẳng thắn: “Bệnh của nó đã giảm vò nó 5 năm trời, trước khi gặp được hai người, nó gần như muốn bỏ cuộc rồi. May mà, có duyên gặp được hai người. Biết được bệnh của nó tiến triển rất tốt, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao, chuyện này cũng liên quan đến cả đời của nó. Bây giờ nó giúp hai người, cũng coi như là có qua có lại.”

“Cám ơn!”

“Mấy ngày này, nếu anh có rảnh, thì qua đây chơi cờ với tôi nhiều một chút. Khó được khi gặp phải đối thủ giỏi!”

Lâm Chi Hiên cười tự giễu: “Phòng khám bị niêm phong rồi, bỗng chốc thời gian của tôi nhiều đến mức không biết phải dùng như thế nào đây.”

Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi đi vào, Chu Diễn Long nhìn hai người, cười ảm áp: “Vậy thì đúng rồi, thanh niên thì có đôi có cặp của tụi nó, hai ông già chúng ta cũng làm một đôi bạn đồng tính* đi.”

“Ba, ba cũng theo kịp trào lưu ghê.” Chu Tử Chính ngồi bên cạnh ông.

Chu Diễn Long cười nói: “Lúc trước nghe con nói bạn đồng tính gì đấy, trong lòng ba cũng bị sốc, bây giờ coi như đã hiểu là sao rồi!” (*: nguyên văn bạn gay, 1-dùng để chỉ cặp đôi đồng tính, 2-chỉ bạn bè thân thiết có cùng giới tính, 3-bạn thân quen qua mạng, tính cách hợp rơ với nhau)

Chu Tử Chính cười đáp lại: “Bạn đồng tính này không giống với bạn đồng tính kia. Ba, ba yên tâm đi, con sẽ cho ba bé cháu nội mà.”

Chu Diễn Long nhìn Lâm Dư Hi một cái, cười ha ha: “Được! Chờ câu nói này của con suốt 5 năm rồi đó.”

Lâm Dư Hi nhìn đông nhìn tây, chỉ là không nhìn hai cha con nọ, trung ra dáng vẻ mọi chuyện không liên quan đến mình.

Quản gia đi vào: “Thưa ông, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

Chu Diễn Long vỗ nhẹ lên vai Lâm Chi Hiên: “Bạn đồng tính tốt, nào, ăn cơm thôi!”

Lúc Lâm Dư Hi sắp lên giường đi ngủ, thì nhận được tin nhắn của Lâm Sao Đây: “Cô sao rồi? Có đi tìm luật sư mà tôi đưa cho cô không?”

“Cám ơn! Tôi đã có một luật sư rồi, tạm thời không cần.”

“Cô không sao chứ?”

“Lúc bị cảnh sát đưa đi, thật sự rất sợ hãi. Đó giờ chưa từng nghĩ tới chuyện kiểu này sẽ xảy ra trên người tôi. Qua mấy ngày nay, cũng thích ứng được rồi. Thanh giả tự thanh!”

“Tòa án chỉ xem chứng cứ thôi.”

“Có người đang giúp tôi.”

“Người đó tin tưởng được chứ?”

“Ừ! Tin tưởng được!”

“Tôi cũng mong trở thành người cô có thể tin tưởng.”

Lâm Dư Hi nhớ đến chuyện trên bàn cơm tối hôm nay, Chu Diễm Long và Lâm Chi Hiến nâng ly nói cười, trong lòng ảm áp cười lên: “Chúng ta là đôi bạn tốt đồng tính!”

Lâm Sao Đây nhún lại một cái mặt cười: “Có chuyện gì, đừng quên còn có tôi.”

Lâm Dư Hi mỉm cười, đáp lại: “Cám ơn! Đúng rồi, gần đây anh thế nào?”

“Tôi ly thân với vợ rồi.”

“Anh thật sự muốn ly hôn sao?”

“Tôi không dối lòng mình được nữa.”

“Anh vẫn nhớ đến bạn gái cũ à?”

“Phải!”

“Cô ấy biết không?”

“Cô ấy, không biết.”

“Cô ấy có bạn trai không?”

“Tạm thời không có, nhưng có người đang theo đuổi cô ấy.”

“Cho nên anh muốn theo đuổi cô ấy về lại trước khi người khác theo đuổi được cô ấy? Nhưng lúc trước anh rời khỏi cô ấy kết hôn với người khác, anh cho rằng cô ấy sẽ chấp nhận anh nữa sao?”

“Nếu là cô, cô có thể nào chấp nhận không? Nếu như năm đó tôi rời khỏi là vì có nỗi khổ tâm rất lớn, cô có thể nào chấp nhận lại không?”

Tay của Lâm Dư Hi thoáng dừng lại, chậm rãi gõ vào: “Trên đời này rất nhiều nỗi khổ tâm, nhưng kiên trì lại rất ít. Nếu như vì nỗi khổ tâm mà chia xa, có lẽ là giữa anh và cô ấy thiếu một chút duyên phận. Tôi không biết tính cách của bạn gái cũ anh, nhưng nếu là tôi, tôi có thể sẽ không thể nào quay đầu lại.”

Qua 5 phút, Lâm Sao Đây vẫn chưa trả lời.

Lâm Dư Hi suy nghĩ một lần nữa, gõ vào: “Nếu như anh quyết định ly hôn, là vì giữa anh với vợ anh có vấn đề không thể giải quyết được, thì tôi không có gì để nói. Nhưng nếu như anh là vì vẫn còn nhớ đến bạn gái trước, tôi hi vọng anh suy nghĩ kỹ. Tôn thương mà anh rời xa cô ấy năm đó tồn tại mãi, nếu như cô ấy không chịu quay đầu lại, thì anh sẽ ra sao?”

Lâm Sao Đây trả lời: “Tôi đã ở trong địa ngục rồi! Nếu như có thể theo đuổi cô ấy về, có lẽ tôi còn có thể trở về nhân gian. Nếu như không được, chẳng qua tôi chỉ trở lại với địa ngục thôi, không kém là bao!”

Lâm Dư Hi hơi ngạc nhiên: “Suy nghĩ kỹ rồi làm!”

“Tôi thật sự rất yêu cô ấy! Chưa có một ngày nào không yêu! Tuy cô ấy không biết, cũng sẽ không tin!”

Trong lòng Lâm Dư Hi có phần hui quanh không nói nên lời: “Hi vọng nỗi khổ tâm của anh xứng đáng với những thứ mà anh từng buông bỏ!”

“Đing” tin nhắn của Chu Tử Chính đến, “Ngủ chưa?”

“Sắp rồi!”

“Ngày mai đi xem phim nhé.”

“Tôi hẹn Ngải Vi rồi.”

“Được mà! Xem chung. Phim suất 3:30 chiều, 3 giờ tôi qua đón em.”

“Ăc, tôi không biết cậu ấy có sắp xếp gì khác không.”

“Cô ấy không có! Tôi hỏi rồi! Cô ấy nói xem phim thì không thành vấn đề.”

Bỗng chốc Lâm Dư Hi cạn lời.

Lúc xe của Chu Tử Chính đến, bên trong còn có Tống Thành Trạch và Ngải Vi ngồi.

Hôm qua Tống Thành Trạch nhận được điện thoại của Chu Tử Chính, bảo anh sắp xếp xem phim, bốn tấm vé, anh phải đi cùng, thì anh biết ngay mình giữ gánh nặng đường xa rồi. Ông chủ này của anh, nói ra cũng đã 5 năm không đến rạp chiếu phim để xem phim rồi, lần này tái xuất giang hồ, mục đích rất rõ ràng. Mặc dù mục tiêu của anh ấy, xem ra có chút lạnh lùng, nhưng với kĩ xảo của ông chủ nhà anh, thì muốn đánh chiếm từng bước không phải là chuyện khó khăn gì. Thân là một trợ lý tốt, trách nhiệm của anh dĩ nhiên là giúp ông chủ loại bỏ bóng đèn điện không biết tốt xấu kia.

Lâm Dư Hi lên xe, ngồi bên cạnh Ngải Vi, Ngải Vi liền trở thành bóng đèn điện cực sáng nhét giữa Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi.

Tinh thần của Tống Thành Trạch phấn chấn lên: Xem tôi xử lý cái bóng đèn điện này thế nào nhé.

Tống Thành Trạch đặt ghế tình nhân, hai người một cái xô pha. Trước khi vào rạp, anh ta mượn có mua bắp rang kéo Ngải Vi đi, thế là, Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi thuận lợi đi vào rạp trước.

Nhìn thấy chỗ ngồi xô pha, Lâm Dư Hi vốn muốn ngồi chung với Ngải Vi, lại bị một câu nói của Chu Tử Chính đánh tan: “Lần này đi xem phim là ý của cậu Trạch, cậu ấy đi theo tôi nhiều năm vậy rồi, tôi cũng muốn tạo cơ hội cho cậu ấy, trả cho cậu ấy một cô vợ.”

Chu Tử Chính nói tiếp: “Cậu Trạch ấy, tuy cái miệng hơi ba hoa một chút, nhưng con người thì khá thật thà, chung đôi với Ngải Vi cũng coi như thuộc kiểu oan gia vui vẻ. Em có muốn thử thăm dò xem Ngải Vi có ý hay không?”

Lâm Dư Hi ừ một tiếng: “Tôi hỏi cậu ấy xem! Anh Trạch thật sự không tệ.”

“Vậy tôi thì sao? Tôi được không?” Thân thể của Chu Tử Chính không tiếng động dịch sang phía Lâm Dư Hi.

“Anh cực kỳ tốt!” Lâm Dư Hi cũng không tiếng động dịch sang bên cạnh.

“Chỉ là, tôi không phải là tách trà của em.”

“..... Phải!” Cứ trực tiếp một chút vậy!

“Được thôi, chúng ta đánh cược đi. Hoặc là tôi trở thành tách trà kia của em, hoặc là em đổi khẩu vị thích tách trà như tôi đây!”

Lâm Dư Hi nhàn nhạt thờ dãi: “Vince, có phải anh chưa bao giờ thử qua không có được một thứ gì đó không? Chỉ cần anh nhìn trúng, mặc kệ hộp hay không hộp, nhất định muốn giành về tay mình?”

Chu Tử Chính sùng sốt, cười nhạt: “Nếu như tôi không phải chủ tịch tổng giám đốc, nếu như tôi chỉ là một người đi làm bình thường, em sẽ không nhìn tôi với ánh mắt chứa thành kiến như vậy chứ? Sẽ đồng ý cho một cơ hội để hiểu thêm về tôi chứ?”

Trái tim Lâm Dư Hi rung lên, không đáp trả được.

Chu Tử Chính bình thản: “Em yên tâm, giống như tôi nhất định sẽ mở cái hũ của em ra, xem rõ bên trong bán thuốc gì, thì tôi cũng sẽ xé đi về ngoài dôi trá của tôi, để em nhìn rõ con người thật của tôi. Như vậy đủ công bằng rồi chứ! Vậy nên, trước khi em và tôi vẫn chưa thẳng thắn đối diện với nhau, thì đừng nói chúng ta không thích hợp.”

Một lần nữa, Lâm Dư Hi không nói được gì. Cô bất đắc dĩ nhếch môi lên: “Lúc nhỏ anh nằm trong đội biện luận phải không!”

“Không phải, bởi vì tôi làm cho giáo viên của đội biện luận tức điên luôn rồi.”

Lâm Dư Hi phì cười.

Tống Thành Trạch và Ngải Vi ôm bắp rang đi vào. Thấy Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi ngồi chung với nhau, Ngải Vi chỉ có thể đưa bắp rang trong tay mình cho Lâm Dư Hi: “Vị mặn mà cậu thích nè.”

“Cám ơn!”

Ngải Vi nhướn mày với Chu Tử Chính: “Mặc dù Vi Vi thích bắp rang vị mặn, nhưng ghét nhất là tay heo đấy.”

Chu Tử Chính bật cười: “Cám ơn đã nhắc nhở! Tôi sẽ giữ tốt cái tay của mình.”

Quả nhiên là một bộ phim tình cảm lãng mạn. Sống chết chia lìa, cuối cùng là kết thúc đoàn viên. Lúc tan rạp, đôi mắt của Ngải Vi khóc đến như quả đào, trên mặt Lâm Dư Hi thì vô cùng bình lặng, không chút giọt sống.

Chu Từ Chính trên đũa nhìn hai người: “Em với Ngải Vi khác xa thật đấy!”

Lâm Dư Hi tán thành: “Ừ, giới hạn khóc cười cũng đều rất thấp.”

“Em thì giới hạn nào cũng cao hết cả?”

“Con người của tôi thì lòng dạ lạnh lùng!”

“Cậu ấy chỉ là tuyến lệ phát triển không tốt thôi, chứ mềm lòng lắm” Giọng nói của Ngải Vi mang theo tiếng khóc.

Chu Từ Chính hỏi dồn: “Ồ? Vậy chỗ mềm yếu của Hi Hi ở đâu thế?”

Ngải Vi nhìn anh khinh bỉ: “Anh cho rằng tôi sẽ nói cho anh nghe sao?”

Chu Từ Chính cười nhạt: “Tối nay giới thiệu mọi người đi ăn mì Ý, ngon lắm. Đầu bếp hành chính ở Ý của họ vừa vận mới đến, do anh ta tự mình xuống bếp đấy.”

Ngải Vi không tin được trợn mắt lên: “Sẽ không phải là nhà hàng Ý phải đặt hẹn trước nửa tháng kia đó chứ!”

Chu Từ Chính gạt đầu: “Hắn là vậy!”

Ngải Vi cười tươi như hoa, khoác vai Lâm Dư Hi: “Chủ tịch bá đạo đúng là bá đạo, anh ta đã đưa ra lời đề nghị mà mình không nào từ chối được, mì cá viên của cậu, lần sau tự mình đi ăn nhé!”

Đến nhà hàng, tổng giám đốc tự mình ra đón tiếp, đầu bếp hành chính người Ý cũng tự mình đến chỗ ngồi của bọn họ giới thiệu món ăn của bữa tối hôm nay. Quan trọng nhất là, Ngải Vi đã có số điện thoại của tổng giám đốc ở đây, sau này muốn đến ăn, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại thôi.

Chu Từ Chính chưa mở được cái hũ của Lâm Dư Hi, nhưng lại đâm trúng chỗ yếu của Ngải Vi rồi. Mới một bữa cơm thôi, Ngải Vi đã bị Chu Từ Chính mua chuộc, lúc ăn cơm đã cố ý vô ý tiết lộ rất nhiều tin tức mà Lâm Dư Hi muốn đề lại cũng đề không kịp.

“Trên giường của cậu ấy có một con búp bê Hello Kitty, cậu ấy đã ôm mười năm rồi đó, đêm nào cũng nhất định phải ôm nó mới ngủ được.”

Chu Từ Chính ý tứ sâu xa “ồ” một tiếng.

“Cậu ấy thích nhất xem mấy thể loại phim trinh thám, phim khoa học viễn tưởng, phim ma. Lần nào tôi cũng bị hù tới nửa sống nửa chết, cậu ấy thì ra sức khen hay.”

Chu Từ Chính hiểu rõ “ồ” một tiếng, quả thật sở thích rất đặc biệt!

“Hoa mà cậu ấy thích nhất hả? Cậu ấy thích hoa oải hương. Nhưng anh đừng tặng hoa cho cậu ấy, những thứ không thực tế như vậy cậu ấy không thích một chút nào đâu. Thật sự muốn tặng, thì tặng một chậu cây, cho cậu ấy tự trồng.”

Chu Từ Chính hí hóp mặt lại, thì ra cô ấy thích trồng hoa!

“Nơi mà cậu ấy muốn du lịch nhất hả? Là Nội Mông Cổ!”

“Nội Mông Cổ? Lựa chọn rất đặc biệt đấy.” Chu Từ Chính nhìn sang Lâm Dư Hi.

Nét mặt của Lâm Dư Hi lạnh lạnh: “Tôi muốn đi khắp thế giới.” Bầu trời sao của Nội Mông Cổ, đã trở thành một phần kí ức không cần phải quay đầu lại nhìn nữa.

Chu Từ Chính nhìn ra được một tia cô đơn lướt qua tích tắc trong mắt cô. Nội Mông Cổ? Vào sổ đen rồi!

Bốn người đi ra nhà hàng, lúc đứng bên đường chờ tài xế, lại nhìn thấy mấy người đàn ông ăn mặc đẹp đẽ đang đánh nhau ở quán bar cách đó không xa.

Tổng Thành Trạch nhíu mày: “Mấy người đó đều có vẻ đẹp trai nha! Có phóng viên chụp hình nữa, là ngôi sao à?”

Lâm Dư Hi không biết ngôi sao, nhưng cô nhất định biết Lý Thuần Nhất. Bọn họ cách chỗ đó không xa, Lâm Dư Hi nghe thấy họ kêu gào.

“Cướp người của tao, mẹ kiếp, mày được mấy phen mấy lượng hả, cút về nhà la liếm vợ mày đi.”

Tổng Thành Trạch phát hiện có người quen trong mấy người phóng viên, anh ta vội bước qua đó: “Nhóc Kiệt, xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhóc Kiệt nhìn anh ta một cái, tiếp tục nhấn nút chụp: “Tranh chấp tình cảm, phò mã nhà giàu yêu người mẫu nam, giành giật với cậu ấm.”

“Ôi cha, dữ dội vậy hả!”

Cuối cùng Tổng Thành Trạch cũng nhìn rõ người đàn ông bị hai người đàn ông khác vây đánh, “ồ” một tiếng: “Lý Thuần Nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cô Ấy Chạy Không Thoát Đâu.

Editor: miemei

Nhóc Kiệt nói: “Lần trước, anh phò mã nhà giàu này đã mang trai bao đi thuê phòng rồi, bây giờ lại đến người mẫu nam nữa, lần này chắc chắn lên trang bìa luôn!”

Cậu ấm kia đánh đến đỏ cả mắt, cầm một chai rượu ở trên bàn quán bar đánh về phía Lý Thuần Nhất. Lý Thuần Nhất đang chật vật đánh nhau với một gã đàn ông khác, mắt thấy chai rượu kia sắp đập vào đầu anh ta, thì “xoảng” một cái, bị cái gì đó đánh trúng ở giữa không trung, chai rượu từ trong tay của tên cậu ấm nọ rớt xuống, bể nát trên mặt đất.

Người đánh và người bị đánh đều bị tiếng động này làm cho giật mình ngừng lại, ánh mắt rơi xuống những mảnh thủy tinh vỡ nát và cái chiếc di động bị bể trên mặt đất. Sau đó, Lý Thuần Nhất nhìn thấy Lâm Dư Hi.

Lâm Dư Hi đi lên phía trước, nhặt cái di động bị vỡ màn hình lên, đánh giọng: “Tôi đã báo cảnh sát rồi! Nếu như mấy người còn muốn đánh nữa, thì đổi sang chỗ nào không có người mà đánh ấy. Ở đây người người ngược xuôi, đừng làm những người vô tội bị thương.”

Lý Thuần Nhất nhìn Lâm Dư Hi, ánh mắt run rẩy. Tầm mắt của Lâm Dư Hi lướt qua gương mặt bầm tím của anh ta, lạnh lẽo như nước.

“Mẹ kiếp! Mày muốn chết hả!” Gã cậu ấm say không nhẹ, hấn xoay người vớ lấy một chai rượu nữa, vung về phía Lâm Dư Hi.

Lâm Dư Hi lách người né đi, bắt lấy cổ tay của gã vụng một cái, chai rượu rớt xuống đất “xoảng” một cái. Cô nâng gối đệm mạnh vào phía sau cẳng chân của gã, gã đàn ông hét to một tiếng, nhũn chân ngã xuống.

Lâm Dư Hi nhìn Lý Thuần Nhất bằng một ánh mắt sắc bén: “Nếu anh còn muốn đánh tiếp, thì ngày mai hãy cắt hết giấy báo đi, đừng để bác trai, bác gái nhìn thấy anh mất mặt như vậy.”

“Hi Hi!” Lý Thuần Nhất vươn tay tóm lấy cánh tay cô, giống như tóm lấy một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng ở trong nước, “Xin lỗi!”

Lâm Dư Hi hất tay ra, vung tay một cái, đánh một bạt tai vang dội lên mặt anh ta. Cô tức giận mắng với giọng run run: “Anh có lỗi với cha mẹ anh! Anh có lỗi với bản thân anh đấy!”

Lâm Dư Hi không quay đầu lại, bước nhanh bỏ đi, vọt vào một chiếc xe taxi. Trước khi cửa xe đóng lại, Chu Tử Chính đã chui vào.

“Đi đâu?” Tài xế hỏi.

Lâm Dư Hi quay mặt đi, nhìn ra cửa sổ, không trả lời.

Chu Tử Chính nói một địa chỉ, xe chạy đi.

Chu Tử Chính không nói gì, lấy khăn giấy ở trong túi quần ra đưa cho Lâm Dư Hi. Anh nhìn thấy hai hàng nước mắt của Lâm Dư Hi từ hình bóng phản chiếu trong cửa kính xe.

Trong lòng Chu Tử Chính trầm xuống. Đây là lần thứ hai cô rơi nước mắt trước mặt anh, đều là vì Lý Thuần Nhất.

Lâm Dư Hi nhận lấy, lau đi giọt nước mắt sắp rơi xuống, thở ra một hơi thật sâu thật chậm: “Chúng ta đi đâu?”

Nước mắt của cô ấy ngưng rồi; cái hũ của cô ấy cũng đầy lại thật chặt.

“Đi đánh bóng rổ.”

Trung tâm trò chơi giải trí, ồn ào náo nhiệt. Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi cùng khiêu chiến kỷ lục của một cái máy ném bóng rổ, 535 điểm.

Lần ném thứ 5, quả cuối cùng 510 điểm. Hai người thở hồng hộc, tiếc hận gào to.

Lâm Dư Hi mệt là người, mồ hôi đầm đìa, phẩy phẩy tay: “Không được rồi, phải nghỉ một chút thôi. Cái kỷ lục này khó phá quá.”

“Đi thôi! Đi mua coca lạnh uống.”

Mua hai ly kem tuyết ở quán tạp hóa, hai người bước chậm trên đường ven biển đi về nhà Lâm Dư Hi.

“Tâm trạng thoải mái hơn chút nào chưa?”

“Ừ!” Lâm Dư Hi hút một ngụm kem tuyết thật to, cái lạnh thấu xương vọt thẳng lên đầu, lạnh đến nỗi đầu cô bị nhói lên một hồi mới tan đi.

“Muốn trò chuyện một chút không?”

“Không muốn!”

“Tôi đã điều tra anh ta.”

Lâm Dư Hi nhìn anh đầy ngạc nhiên.

“Ba năm trước, sau khi anh ta cưới Kì Kì, thì ngồi lên ghế tổng giám đốc của tập đoàn Trường Duyệt. Mấy năm nay anh ta thật sự rất dốc sức làm việc, đáng tiếc đánh giá mà bên ngoài dành cho anh ta vẫn là bám váy đàn bà để thăng tiến. Áp lực công việc của anh ta không nhẹ, lại phải chịu đựng những giễu cợt vô hình đó, anh ta chịu không nổi, tìm đến những cách xả stress không bình thường này cũng không có gì là khó hiểu.”

Lâm Dư Hi hoảng hốt một lúc lâu, thân nhiên nói: “Đó là sự lựa chọn của anh ta, không liên quan đến tôi.”

“Mới nãy em còn roi nước mắt vì anh ta, bây giờ thì nói không liên quan đến em?” Chu Từ Chính nhìn cô chăm chú, “Em đang gạt tôi, hay là đang gạt bản thân mình?”

Một ngụm kem tuyết to lại xông thẳng lên đầu, lạnh đến nỗi đầu của Lâm Dư Hi đau nhói lên. Cô ngẩn ngơ nhìn ra biển, ánh sáng chớp nháy trên những con sóng, giống như từng mảng từng mảng hồi ức nhỏ nhất. Cô cảm lấy cái di động đã bị vỡ màn hình, dùng hết sức quăng ra biển, “bùm” một tiếng, không còn bóng dáng.

Hôm sau là chủ nhật, Chu Diễm Long và Lâm Chi Hiên, hai người bạn đồng tính hẹn nhau cùng đi uống trà sáng. Lâm Dư Hi không có việc gì làm thì dĩ nhiên phải đi chung rồi.

Chu Từ Chính khoan thai đến muộn, vừa ngồi xuống liền lấy một cái di động ra đưa cho Lâm Dư Hi: “Di động mới của em nè.”

Lâm Dư Hi ngạc nhiên, càng kinh ngạc hơn là hình nền di động đã được thiết lập thành hình chụp chung của cô và Chu Từ Chính.

“Không cần đâu, tôi sẽ tự đi mua!” Lâm Dư Hi đẩy di động về.

“Tiền di động đã cộng vào phí luật sư và thám tử tư rồi!” Chu Từ Chính đẩy lại.

Lâm Dư Hi chột ngây ra.

“Đúng rồi, không được đòi hình nền đâu đấy. Đòi rồi, thì phí luật sư tăng gấp đôi.”

Chu Diễm Long cười: “Từ Chính, con đây là đang bắt nạt cô gái nhỏ người ta đó hả?”

“Ba, ba đừng để vẻ ngoài yếu đuối của cô ấy lừa nhé, cô gái nhỏ này bất cứ lúc nào cũng có thể đánh ngã một người đàn ông cao to đấy, không ai có thể bắt nạt cô ấy được đâu.”

Chu Diễm Long nhìn sang Lâm Dư Hi: “Cũng được, từ nhỏ Từ Chính đã là một bá vương rồi, Dư Hi, con quật ngã nó đi.”

“.....”

Chu Từ Chính lấy di động của mình ra, lướt vài cái, đưa cho Lâm Dư Hi: “Đây là con cá thứ hai.”

Lâm Dư Hi nhận lấy xem, là hình của một người đàn ông trung niên: “Tôi không biết ông ta.”

“Con dâu nhà họ Trịnh ôm tiền mặt chuyển vào ngân hàng, không điều tra được là ai đưa tiền cho bà ta. Thế là thám tử tư nghĩ cách bảo ngân hàng lấy danh nghĩa rửa tiền để đóng băng tài khoản ngân hàng của bà ta lại, đòi con dâu nhà họ Trịnh giải thích nguồn gốc thu nhập. Con dâu nhà họ Trịnh nóng ruột, liền đi tìm ông ta.”

“Ông ta là ai?”

“Ông ta là ông chủ của một ngân hàng tư nhân ngầm ở Thẩm Quyển, lai lịch không tính là lớn. Nhưng mọi được ông ta, thì chúng ta có thể lần theo đường dây này, mà tìm ra ngọn nguồn. Khi mà tài khoản ngân hàng của con dâu nhà họ Trịnh không được hủy bỏ đóng băng, thì nhà họ Trịnh chắc chắn sẽ sốt ruột như kiến ngồi trên chảo. Thổi thêm chút gió cho nhà họ Trịnh nữa, nói rứa tiền sẽ bị bắt vào tù, nhất định nhà họ Trịnh sẽ bị dọa đến gà bay chó sủa. Một khi nhà họ Trịnh loạn lên, thì sẽ lôi người liên hệ ra. Đây cũng là một đường dây khác. Hai đường dây này nối chung, thì con cá lớn phía sau sẽ bị câu lên nhanh thôi.”

Chân mày Lâm Dư Hi nhíu chặt lại: “Ông chủ ngân hàng ngầm? Một phòng khám nho nhỏ của chúng tôi sao lại trêu vào mấy người này chứ?”

“Con cá lớn câu ra phía sau, có thể càng khiến em không ngờ tới đó.”

Chu Diễn Long cười nói: “Cũng lâu lắm rồi con không lên con nghiện thám tử rồi nhỉ!”

Chu Tử Chính nhìn Lâm Dư Hi một cái: “Lần này bọn chúng động thổ trên đầu Thái Tuế, dám đụng vào người của con, thật là muốn chết mà.”

Lâm Dư Hi không tiếp lời, cúi đầu nhấp một ngụm trà, lại cúi đầu ăn điểm tâm, đột nhiên trong chén lại có thêm một viên sỏi cào.

“Sao chỉ ăn mà không nói thế?”

“..... Chẳng phải anh đã nói hết rồi đó sao?”

“Ồ, vậy là em đồng tình với lời tôi nói?”

Lâm Dư Hi dè dặt cẩn thận: “Tôi đồng tình với quyền lợi nói chuyện của anh.”

Chu Tử Chính cười, không lời kéo tiếp, có hai người cha ở đây, vẫn nên kiềm chế lại một chút. Anh quay qua nói với Lâm Chi Hiên: “Bác trai, hội thương mại phát triển thôn Minh Tâm đã đang bàn đến việc sắp xếp tháo dỡ rồi, sau khi vụ kiện này kết thúc, có thể hai người phải dọn đi chỗ khác để mở phòng khám.”

Lâm Chi Hiên gật đầu: “Ừ, bác biết. Cho nên sau khi vụ kiện này kết thúc, bác sẽ về Tô Châu. Ở bên đó bác còn có một căn nhà cho thuê.”

Chu Tử Chính có chút kinh ngạc: “Bác đành lòng để một mình Hi Hi ở lại đây à?”

Lâm Dư Hi nói: “Tôi về chung với ba.”

Chu Tử Chính nhíu mày: “Em muốn đi?”

“Ừ!”

“Vậy bệnh của tôi làm sao đây?”

“Bệnh của anh tiến triển rất tốt, qua hai ba tháng nữa chắc là sẽ khỏi hẳn.”

Chu Tử Chính nghiêm túc nhìn cô: “Nếu em đi rồi, bệnh của tôi lại tái phát thì sao?”

“Bệnh của anh đa phần là do nhân tố tâm lý. Chỉ cần anh điều chỉnh tâm tình cho tốt, sẽ không có vấn đề gì nữa đâu!”

“Vậy thật kho mà em nợ tôi thì sao?” Chu Tử Chính nhìn cô chăm chăm.

“Ồ.....” Lâm Dư Hi thật sự theo không nổi bước nhảy tư duy của anh.

“Cho dù là một miếng mười ngàn, thì em cũng phải nấu mấy chục lần đấy! Em định quy nợ hả?” Nét mặt của Chu Tử Chính mơ hồ trầm xuống.

Lâm Dư Hi sững sốt.

Chu Diễn Long tiếp lời: “Bác nghe Tử Chính nói, thật kho của cháu làm ngon lắm. Khi nào thì bác cũng có thể nếm thử nhỉ?”

“..... Thực ra chỉ là cơm gia đình thôi à, rất bình thường. Ông Chu muốn ăn, cháu có thể nấu bất cứ lúc nào.”

“Ông Chu? Xưng hô này xa lạ quá!”

“Xin lỗi, bác trai!” Trong lòng Lâm Dư Hi đồ đầy mồ hôi.

Lâm Chi Hiên vội nói: “Đây chỉ là dự định sơ bộ thôi, vẫn chưa xác định thời gian.”

Chu Diễn Long tiếc nuối thở dài: “Mới tìm được một ông bạn chơi cờ, còn tưởng đâu có thể tụ họp nhiều một chút, chơi cờ nhiều một chút chứ.”

Ngay cả Lâm Chi Hiên cũng có chút bứt rứt không yên: “Mọi chuyện vẫn chưa chắc chắn mà!”

Chu Diễm Long vỗ nhẹ lên vai ông: “Bạn đồng tính tốt ời, hi vọng ông có thể thay đổi mong muốn ban đầu mà ở lại đây.”

Ánh mắt của Chu Tử Chính khóa chặt lên Lâm Dư Hi, nhìn thấy vẻ lúng túng với thấp thòm, giả khờ và trốn tránh của cô.

Quả nhiên Lý Thuần Nhất đã lên trang bìa, hình ảnh và bài viết trên tạp chí miêu tả tỉ mỉ cả quá trình. Chỉ là, cảnh mà Lâm Dư Hi xuất hiện thì không có một chút nào.

Ngài Vi ngồi bên cạnh cô, đọc kĩ bài báo một lần: “Được rồi! Mình bỏ cuộc. Mình không thể nào hiểu nổi tâm tính của gã đàn ông cặn bã này. Anh ta thế này là muốn tìm đường chết để cho mọi người xem hả.”

Lâm Dư Hi có chút buồn bã nhận nhạ: “Cậu hiểu được thì có thể làm sao chứ?”

Ngài Vi bỏ tạp chí xuống, cắn một miếng táo, cầm di động lên lướt vài cái: “Đúng đó, giống như mình cũng không hiểu nổi quan hệ giữa cậu với Chu Tử Chính vậy! Đừng nói cái gì mà bác sĩ, bệnh nhân với mình nữa đây.”

“Tội mình coi như là bạn bè đi.”

Ngài Vi liếc cô một cái: “Trong bụng cậu tự biết rõ, anh ta mới không muốn làm bạn với cậu đâu!”

Trong lòng Lâm Dư Hi có một nỗi lẩn tránh vô danh: “Tiểu Ngài, cậu không cảm thấy khoảng cách chênh lệch giữa mình với anh ấy quá lớn ư?”

“Đúng là lớn! Mà chênh lệch lớn thì chắc chắn không thành sao? Không chênh lệch thì nhất định thành được à? Lúc trước cậu nói gì với mình ấy nhỉ? Nhìn người, không phải nhìn hoàn cảnh gia đình của người ta. Cậu quên rồi hả?” Ngài Vi nhìn Lâm Dư Hi chăm chăm, lời lẽ chính đáng.

“Cái đó đâu giống chứ.”

“Không giống chỗ nào? Cậu nói đi, có khi nào mà cậu đề cử đàn ông cho mình không? Lần đầu tiên đề cử thì là Chu Tử Chính. Như thế đã chứng minh rằng, nếu cậu không phải hãm hại mình, thì có nghĩa là hình tượng của anh ta trong lòng cậu rất tốt!”

Đột nhiên, Ngài Vi “phụt” một tiếng, phun miếng táo trong miệng ra. Cô gờ di động lên để trước mặt Lâm Dư Hi, cười không khép miệng được: “Rất cuộc cậu đã làm cái gì mà chọc anh ta giận dữ vậy?”

Trên trang weibo của Chu Tử Chính đăng một bức tranh vẽ tay, một người đàn ông mang vẻ mặt tức giận, vác một miếng thịt ba chỉ đã được cột chặt lên vai.

“Đây chính là kết quả của thịt kho muốn chạy trốn! @Lâm Dư Hi.” Nhìn nét vẽ thô ráp kia, hình như là kiệt tác của bản thân Chu Tử Chính.

Lúc mí mắt của Lâm Dư Hi vẫn còn giật giật, Ngài Vi đã nhanh chóng trả lời: “Báo cáo, thịt kho đang ở chỗ của tôi này, xin hãy tự chuẩn bị dây thừng.”

Lâm Dư Hi chỉ có thể cạ lời trùng cô ấy.

“Xin hãy chuyển lời cho thịt kho, nợ thịt trả thịt, cô ấy chạy không thoát đâu!” Chu Tử Chính cũng trả lời cực nhanh.

Thế là, những lượt bình luận ủa vào nghiêng trời lệch đất!

~~ Woa woa, chú cảnh sát ời, ở đây có người muốn bắt thịt tổng tiền kia! ~~

~~ Em có dây thừng với thịt kho nè, đến đây đi, đến đây chà đạp em đi! ~~

Thế là, Lâm Dư Hi quyết định đầu hàng! Cô lấy di động ra nhắn tin cho Chu Tử Chính: “Có thể gỡ bài trên weibo được không?”

“Em ra điều kiện gì?”

“Anh muốn thế nào?”

“Giao con búp bê Hello Kitty trên giường em ra làm con tin. Nợ thịt của em chưa trả hết mà bỏ chạy, thì tôi sẽ giết con tin.”

Sau đó, Lâm Dư Hi chỉ nghe thấy tiếng cười bùng nổ của Ngài Vi vang vọng ong ong bên tai.

“Xin hãy nhận lấy một lạy của tôi @Chu Tử Chính.” Ngài Vi cười đến nổi tay run run mà gõ chữ đăng lên weibo.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tổ Tình 2

Editor: miemei

Lần đầu tiên tòa án thẩm tra, chỉ là làm một quá trình đơn giản theo tiêu chuẩn. Sau khi Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi trả lời không nhận tội, thì rời khỏi toà án.

Lên xe, Chu Từ Chính đưa đi động cho Lâm Dư Hi: “Đây là con cá thứ ba. Hôm qua con trai nhà họ Trịnh đã hẹn ông ta ra gặp hỏi về chuyện tiền bị đóng băng. Còn nói nếu như không lấy tiền ra được, thì bọn họ sẽ báo cảnh sát nói ông ta xúi giục bọn họ bỏ morphine ở phòng khám Tân Sinh.”

Mất Lâm Dư Hi sáng lên: “Có ghi âm không? Tòa án sẽ chấp nhận ghi âm làm chứng cứ chứ?”

Diệp Cẩm An gật đầu: “Tòa án chấp nhận! Có đoạn ghi âm này, thì về cơ bản, tội danh bác sĩ Lâm Chi Hiên bỏ morphine vào bột thuốc sẽ không thành lập. Hơn nữa, bên phía cảnh sát đã điều tra một số bệnh nhân đến phòng khám Tân Sinh khám bệnh trong khoảng thời gian này, thuốc trên tay họ, một số có morphine, một số không có. Điều tra thêm về ngày tháng, thì số thuốc của bệnh nhân đến khám trước bà Trịnh, thì không có, những người đến sau bà Trịnh, thì trong thuốc đều có morphine.”

Lâm Dư Hi vội hỏi: “Vậy thì rất đáng ngờ, đúng không?”

Diệp Cẩm An mỉm cười: “Phía cảnh sát đã đang tra xét nhà họ Trịnh, chúng ta cũng giấu tên tố cáo chuyện tài khoản ngân hàng của bọn họ ở Thâm Quyển. Xâu chuỗi những chuyện này với nhau, thì những điểm đáng ngờ chồng chất, chắc chắn nhà họ Trịnh sẽ chạy không khỏi.”

Trái tim vẫn luôn treo lơ lửng trên cao, rốt cuộc đã thoáng hạ xuống. Lâm Dư Hi thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt quá!”

Chu Từ Chính hỏi: “Hai người có từng gặp người đàn ông này không?”

Sau khi Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi xem xét tỉ mỉ, lắc đầu.

“Hắn ta là giám đốc của một công ty tài chính chuyên đi thu những món nợ dai dẳng.”

Lâm Dư Hi càng thêm khó hiểu: “Giám đốc công ty tài chính? Chúng tôi cũng đâu có thiếu nợ.”

Chu Từ Chính hài hước: “Chắc lúc nhỏ em đã đập hắn ta một cú rất mạnh, nên hắn ta mới tìm nhiều con cá như vậy để bày ra bố cục này để cắn lại em”

Diệp Cẩm An cười nói: “Đáng tiếc bọn họ không biết ai là người đứng chống lưng phía sau của cô Lâm, bây giờ biết rồi, có thể sẽ hối hận đây.”

Chu Từ Chính nghiêm mặt: “Bây giờ hắn là bọn chúng đã biết rồi!”

Diệp Cẩm An ha ha hai tiếng: “Vậy cũng phải, trên weibo lan truyền hot như vậy mà, bầu trời của em có tội chống đỡ. Toàn bộ phái nữ trong văn phòng của tôi đều nói đây mới là lời tuyên bố của đàn ông đích thực, tất cả đều rơi vào con đường thành hoa si rồi.”

“Haiz, đáng tiếc có người chỉ rất bình tĩnh mà đáp lại tôi hai chữ: Cảm ơn!” Chu Từ Chính liếc qua Lâm Dư Hi một cái. Một lần nữa, Lâm Dư Hi rất nghiêm chỉnh mà giả khờ.

Diệp Cẩm An ho một tiếng, làm ra vẻ như tôi nghe không hiểu: “Tôi vẫn nên nói về chuyên môn của tôi thì hơn, tội danh ‘hành nghề y phi pháp gây tổn thương lên cơ thể người khác’ hắn là có thể bác bỏ, nhưng tội danh ông Lâm hành nghề y không bằng cấp vẫn chắc như đinh đóng cột. Điều phiên phức là, mấy tháng trước, lộ ra vài vụ án hành nghề y không bằng cấp dẫn đến tử vong, tòa án đều có khuynh hướng xử nặng để răn đe.”

Chu Từ Chính hỏi: “Ông có đề nghị gì không.”

“Tội danh thì không thay đổi được rồi, nhưng phán quyết hình phạt thì có nặng có nhẹ. Ông Lâm làm nghề y lâu vậy rồi, nếu như có nhiều bệnh nhân viết thư cầu xin, lại thu gom thêm chữ kí của những bệnh nhân ủng hộ ông Lâm, cho thấy rõ tấm lòng lương y như từ mẫu của ông Lâm, thì rất có thể sẽ ảnh hưởng đến phán quyết của quan tòa.”

Chu Từ Chính hiểu ý gật đầu, về mặt đây kiên định nói với Lâm Dư Hi: “Việc này cứ giao cho tôi.”

Lâm Dư Hi mua một đồng đồ từ cửa hàng văn phòng phẩm, bắt đầu bắt tay vào làm băng rôn. Dù sao cũng không có việc gì làm, cô định bày một gian hàng ở trong khu nhỏ này, mời bà con trong khu kí tên ủng hộ. Bận rộn cả buổi chiều, cái băng rôn mới làm ra, nhìn thế nào cũng thấy kì cục sao đâu ấy. Cô thờ dãi, xem ra vẫn nên tìm chuyên gia làm vậy!

“Ding dong” tiếng chuông cửa vang lên. Từ con mắt chống trộm, Lâm Dư Hi nhìn thấy Chu Từ Chính, cô do dự vài giây, rồi mở cửa ra.

“Đang làm gì đấy?” Tay Chu Từ Chính xách một cái túi lớn, đi thẳng vào, anh nhìn cái băng rôn phủ trên bàn, bật cười: “Em muốn tự tay làm băng rôn tuyên truyền à?”

“Ừm!” Lâm Dư Hi vội vàng gấp băng rôn lại, “Vẫn chưa làm xong!”

“Em đừng rồi hơi nữa, tài năng của em là đặt kim châm cứu, chứ không phải là đặt bút viết chữ.”

Lâm Dư Hi liếc xéo anh một cái: “Ai cần anh lo!”

Chu Tử Chính đến gần, đỡ dành: “Đừng giận mà! Ý tôi là, mấy chuyện này tôi đã sắp xếp rồi, em có thể phí thời gian lên những chuyện càng có ý nghĩa hơn, ví dụ như là nấu thịt kho cho tôi chẳng hạn.”

Lâm Dư Hi tự động loại bỏ câu nói cuối cùng của anh: “Sắp xếp cái gì thế?”

“Thư cầu xin, bệnh nhân kí tên, video bệnh nhân cầu xin hộ. Luật sư Diệp đã chỉnh sửa một tờ danh sách các bệnh nhân của phòng khám trong 20 năm qua, cậu Trạch sẽ sắp xếp người đi liên hệ với bọn họ, đi tìm họ viết thư cầu xin giúp, hoặc là kí tên vào. Những bệnh nhân đặc biệt ủng hộ hai người tôi sẽ sắp xếp đài truyền hình đi phỏng vấn.”

Trong lòng Lâm Dư Hi âm lên: “Mới hai ngày mà anh đã sắp xếp xong rồi à?”

“Sao hả, cảm động lắm phải không?!”

“Ách..... Cảm ơn!”

“Về phần thư cầu xin, tôi đã tìm ít nhất 10 bệnh nhân có lai lịch đã từng đến phòng khám khám bệnh để viết thư cho hai người.”

Những bệnh nhân có lai lịch đến khám bệnh đều là có bệnh khó nói, Lâm Dư Hi ngờ vực: “Những bệnh nhân có lai lịch đó chịu viết thư cầu xin cho chúng tôi ư?”

“Tôi mở miệng, bọn họ không từ chối được.”

“Ách..... Cảm ơn!”

Chu Tử Chính nhìn cô, khoe môi khẽ nhếch lên: “Chỉ ‘ách..... cảm ơn!’ vậy thôi à, không có chút xú biểu hiện chân thành nào hả?”

Đôi mắt của Lâm Dư Hi khẽ trợn một cái, thỏa hiệp: “Anh ăn cơm tối chưa? Ba đi đánh mặt chược rồi, tối nay tôi định nấu mì.”

“Được! Vậy ăn mì thôi!” Chu Tử Chính vừa nói vừa chạy vào phòng cô.

“Này, anh muốn làm gì thế?” Lâm Dư Hi đuổi theo.

Chu Tử Chính lấy một con búp bê heo con ở trong túi ra để lên giường, rồi lại lấy con búp bê Hello Kitty ở trên giường bỏ vào trong túi: “Bắt con tin.” Anh nhìn về mặt đầy kinh ngạc của cô, li lễ hùng hồn: “Em cho rằng tôi nói đùa? Trước khi nợ thịt của em còn chưa trả hết, thì búp bê Hello Kitty của em phải ngủ chung với tôi. Tất nhiên, tôi sẽ không để em cô đơn khó ngủ. Tôi từ bỏ thứ mình yêu thích, để cho búp bê heo con thường ngủ chung với tôi đến ngủ với em.”

Lâm Dư Hi không thể tin nổi trợn to mắt lên, không nói được một chữ nào.

Chu Tử Chính nhìn cô, chớp chớp mắt: “Cần tôi phụ nấu mì không?”

Lâm Dư Hi hoàn hồn lại, quăng ra một câu “không cần đâu”, rồi xoay người đi về phía phòng bếp. Sau lưng vang lên tiếng lẩm bẩm của Chu Tử Chính: “Lần sau phải mang một đôi dép lê đến đây.”

Huyệt thái dương của Lâm Dư Hi nhảy thình thịch, cô cảm thấy cửa nhà cô sắp thủ không nổi nữa rồi.

Khi Lâm Dư Hi bụng hai tô mì ra, thì cô thấy Chu Tử Chính đang giờ album hình của cô ra xem.

“Này, tôi chưa nói là cho anh xem mà.”

Chu Tử Chính lật tiếp: “Em cũng đâu có nói là không cho xem. Album để ngay trên bàn, không xem cũng uống. Haiz, lúc nhỏ em thích cười lắm mà, sao lớn lên lại không cười nữa vậy? Em cười lên có hai lúm đồng tiền rất là mê người nha.”

Lâm Dư Hi để mì xuống, làm mặt lạnh gợn tay muốn lấy cuốn album về. Chu Tử Chính cười nhìn cô: “Dáng vẻ muốn nổi giận, lại nhịn xuống không phát ra của em cũng rất quyến rũ người ta đấy.”

Thoáng chớp gương mặt của Lâm Dư Hi biến thành một cái bảng bảy màu.

“Đừng rồi, chính là cái kiểu này nè!” Chu Tử Chính nhướn mày, “Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ này của em, trong lòng tôi đều ngứa ngáy, rất muốn kích thích thêm một chút, xem xem dáng vẻ em thật sự nổi bão sẽ như thế nào?”

Lâm Dư Hi xoay người lại, tức tối nói: “Không sợ tôi bỏ độc vào thì ăn cứ ăn mì đi.” Nói xong, lạch bạch đi về phòng.

“Lại điều tra ra con cá thứ tư rồi.”

Bước chân của Lâm Dư Hi chợt dừng lại, cô cắn răng, siết chặt nắm đấm, cắn giận lại bất đắc dĩ mà xoay người qua.

“Là ai thế?”

Chu Từ Chính vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh: “Ngồi xuống cùng ăn mì đi, tôi ăn no rồi lại từ từ nói.”

Lâm Dư Hi buồn bực ngồi xuống, vùi đầu ăn mì.

“Giận tôi hả?”

Im lặng!

“Thực ra tôi cũng đang mày mò cách chung sống với em tốt nhất. Chẳng qua trái tim của em đóng chặt quá, tôi không giờ chút thủ đoạn lưu manh thì cạy không ra.”

Tiếp tục im lặng. Chỉ là lời nói của anh, “tôm” một cái, đã rơi vào trong lòng cô, tạo nên từng vòng từng vòng gợn sóng khó nhìn, có chút ấm, có chút ngọt, có chút mềm, lại có chút tê.

“Thực ra em không hề ghét tôi một chút nào, thậm chí, cảm thấy tôi cũng không tệ. Nếu không sao em lại muốn nói đây cho tôi với Ngải Vi?”

Lâm Dư Hi chỉ có thể tiếp tục vùi đầu ăn mì.

“Tôi biết Lý Thuần Nhất tổn thương em rất sâu, giống như em biết Trình Tuyền và Hứa Nặc tổn thương tôi rất nặng vậy. Em muốn tôi chụp hình, nhìn thẳng vào hồi ức trong lòng, là em khiến cho tôi không thể nào trốn tránh nữa. Sau này, tôi mới dần phát hiện ra, trực tiếp đối mặt, không hề đáng sợ như trong tưởng tượng. Thậm chí bây giờ tôi không còn day dứt rằng rốt cuộc tôi không bằng Hứa Nặc ở chỗ nào, gặp lại Trình Tuyền, cũng không có cảm giác đau lòng nữa. Cách này của em thật sự rất tốt, đáng tiếc bản thân em lại không dám dùng.”

Chu Từ Chính lấy cái tô trên tay cô xuống, không cho kháng cự mà nắm lấy tay cô: “Bây giờ tôi nói rõ ràng rành mạch, tôi sẽ dùng cách này trên người em, tôi sẽ khiến cho em không thể nào trốn tránh nữa, cho đến khi em tình nguyện để tôi cùng em đối mặt với quá khứ, tình nguyện tin tưởng có một người thật lòng muốn thương em, mà người đó chính là tôi.”

Lâm Dư Hi khó mà né tránh, cùng anh nhìn nhau, đầu của cô bị một đồng cảm xúc lung tung lộn xộn làm cho nghén lại đến hơi nhói lên.

Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy, cánh cửa của trái tim cô cũng sắp không thủ được nữa rồi.

May thay, Chu Từ Chính đã buông tay cô ra, bưng tô mì lên ăn, như không có chuyện gì, nói: “Ừ, em còn có một tài năng thiên phú nữa, chính là nấu cơm. Nếu như em không muốn làm bác sĩ, thì có thể chuyển nghề sang làm đầu bếp đấy, tôi mời em về làm!”

Cũng may, anh không tấn công nữa.

-Truyện chỉ được đăng trên diễn đàn Lê Quý Đôn-

Qua một lúc lâu, Lâm Dư Hi mới từ từ hoàn hồn lại, kéo những suy nghĩ bay tứ tung về lại trong đầu, quay về chuyện cô quan tâm nhất: “Rốt cuộc con cá thứ tư là ai?”

Chu Từ Chính lấy di động ra, lướt vài cái rồi đưa cho Lâm Dư Hi. Lâm Dư Hi nhú mày, lại là một gương mặt xa lạ.

“Em không biết ông ta phải không!”

Lâm Dư Hi lắc đầu.

“Ông ta là nhân viên nhỏ của một công ty vật liệu kiến trúc, trông có vẻ là một người bình thường.”

Đôi mày của Lâm Dư Hi càng nhíu chặt lại: “Công ty vật liệu kiến trúc? Cái này hoàn toàn không liên quan đến chúng tôi tí nào cả.”

Chu Từ Chính ăn một miếng mì: “Vẫn đang điều tra tẩy của ông ta, lời thêm một con cá ra nữa.”

Lâm Dư Hi cười khò: “Rốt cuộc còn bao nhiêu con cá nữa? Nếu đến con cá lớn cuối cùng đứng sau màn cũng là người mà chúng tôi không biết, vậy có khi nào là bọn họ nhận nhầm người không? Người mà bọn họ vốn muốn hãm hại không phải là chúng tôi?”

Chu Từ Chính liếc cô một cái: “Em cũng AQ ghê đó.”

“Nếu không thì có thể nghĩ như thế nào chứ?”

“Nghĩ xem làm sao cho tôi ăn no ấy!”

Lâm Dư Hi tức cười, vài phút trước còn tình cảm thắm thiết, quay đầu qua lại bắt đầu lợi dụng sơ hở để ăn đậu hũ. Cô tức tối: “Lần sau tôi nấu cho anh

một nồi đậu hũ to, để anh ăn cho đủ. Ăn no rồi thì có thể ngậm miệng lại.”

Chu Tử Chính cười vui vẻ: “Ăn no rồi thật sự có thể ngậm miệng lại, bởi vì tiếp đó phải động tay rồi!”

Lâm Dư Hi bực bội: “Anh lưu manh thật đấy!”

Chu Tử Chính “chặc chặc” hai tiếng, lắc đầu: “Đúng là người nhân từ thì thấy nhân từ, kẻ dâm thì thấy dâm. Tôi nói động tay ở đây là rửa chén mà! Em nghĩ đi đâu đấy?”

(*: câu gốc là Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí – người nhân từ thấy vậy thì nói nhân từ, kẻ trí thức thấy vậy thì nói trí thức, nghĩa là đối với một sự vật, mỗi người có cách nhìn khác nhau, Chu Tử Chính biến tấu câu sau, ừ... rất đặc biệt --_--|||)

Suýt chút nữa là Lâm Dư Hi không kịp kéo hơi lên: “Được! Chút nữa tự anh đi động tay rửa chén đi nhé!”

“Tuân lệnh!” Chu Tử Chính cười rạng rỡ.

Lâm Dư Hi đứng lên, chỉnh máy điều hòa lạnh xuống một chút. Nóng thật! Không chỉ nóng, còn có một dòng tình cảm ấm áp lâu ngày, một nỗi cảm động khó nói nên lời, đang chảy xuôi, lan tràn trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chuyện Gì Tôi Cũng Dám Làm

Lâm Dư Hi nhận được cuộc gọi của Ngải Vi: “Hi Hi yêu dấu, búp bê của cậu bị chủ tịch Chu cướp đi thật hả!”

Lâm Dư Hi bất đắc dĩ trưng trang weibo. Chu Tử Chính đã đăng một tấm ảnh chụp giường ngủ, búp bê Hello Kitty của cô ngồi ngay trên giường.

“Con tin đã tới tay, thật kho chạy không thoát rồi! @Lâm Dư Hi”

~~ Hãy thả Hello Kitty đáng thương ra đi, em đến làm con tin cho! ~~

~~ Tôi – nhìn – thấy – giường – rồi! ~~

~~ Bài đăng tiếp theo sẽ là, tắt đèn, tối đen như mực, một đêm không nói gì, suốt đêm XXXX. Ôi, bị hài hòa rồi! ~~

Lâm Dư Hi đỡ trán thở dài.

“Cậu bị anh ta công thành chiếm đất, mà không hề có sức đánh trả. Minh thấy ngày cậu bị anh ta khiêng về nhà cũng không còn xa đâu.”

“Không nói nhảm với cậu nữa!”

“Được rồi, không nói nhảm nữa, nói chuyện chính thì cậu càng cảm động hơn đó. Hôm nay đài truyền hình đến phỏng vấn mình, muốn mình kể chuyện giữa mình với cậu. Cậu biết người dẫn chương trình là ai không? Là Dương Gia Dung đó, nữ MC đang nổi nhất hiện nay. Chu Tử Chính muốn làm một số đặc biệt cho cậu và bác trai, gọi là ‘Luong y, tấm lòng như cha mẹ’!”

Lâm Dư Hi thật sự sững sốt, vừa rồi anh không nhắc đến chuyện này.

“Số đặc biệt này muốn thể hiện rõ tuy bác trai không phải là bác sĩ có bằng cấp chính thức, nhưng lại là một người làm nghề y thực thụ. Chao ôi, mình vừa nghe thì tim cũng mềm nhũn luôn. Anh ấy vừa bỏ tiền, vừa bỏ tấm lòng ra. Bây giờ, mình thực sự không moi được điểm xấu nào của anh chủ tịch này nữa.” Ngải Vi cảm thán.

Lâm Dư Hi nhìn tấm ảnh trên weibo, cười dịu dàng, giờ di động lên chụp búp bê heo trên giường, đăng lên weibo.

“Con tin, tôi cũng có.”

Năm chữ đơn giản vừa đăng lên, cô liền nhận được bình luận của Chu Tử Chính: Tại sao không @ tôi?

Thế là, bình luận lại tăng vọt.

~~ Đây là tiết mục ngược đãi kẻ độc thân ư? ~~

~~ Tôi nhìn thấy ra giường Hello Kitty nha! ~~

Lâm Dư Hi ôm lấy búp bê heo, tự chụp một tấm. Cô nhìn ảnh chụp, trong ảnh, cô đang mỉm cười, hai bên má có hai lúm đồng tiền nhỏ. Cô suy tư một lúc, gửi đi: “Không cho làm dơ Hello Kitty của tôi.”

Rất nhanh, Chu Tử Chính trả lời tin nhắn, kèm theo một tấm ảnh anh vờ như đang hôn Hello Kitty: “Báo cáo, tôi đã lau sạch nước miếng dính trên mặt nó rồi.”

Lâm Dư Hi nhẹ giọng mắng một câu: Vô si!

Cô ngửi ngửi búp bê heo con, rất rõ ràng là một con thú bông vừa mới mua không bao lâu, nhưng vẫn vương mùi hương của anh. Mặt cô từ từ nổi lên một chút ấm nóng, một chút rưng rưng.

Chu Tử Chính ôm búp bê Hello Kitty vào lòng, mềm mại, ấm áp. Anh ngửi một cái, toàn là mùi hương của cô, tràn ngập, nồng nàn. Anh nhìn tấm hình trong di động, hai lúm đồng tiền nhỏ trên mặt cô chứa đựng ý cười, nhẹ nhàng, dịu dàng.

Sáng sớm, mười mấy nhân viên công tác thống nhất mặc áo sơ mi trắng, quần đen đến bên ngoài khu dân cư nhỏ của nhà Lâm Dư Hi, nhanh chóng dựng một túp lều tuyên truyền. Căng băng rôn lên, trên đó viết:

Một bác sĩ chân chính lắng lắng hành nghề chữa bệnh 20 năm, bởi vì không có một tấm bằng mà bị phán vào tù, bạn có làm không?

Một bác sĩ với tấm lòng như cha mẹ, đã giúp đỡ cho 28,356 bệnh nhân thoát khỏi bệnh đau, bởi vì không có một tấm bằng mà bị phán vào tù, bạn có làm không?

Lâm Chi Hiên, Lâm Dư Hi cần chữ kí ủng hộ của bạn!

Đơn giản, trực tiếp, rung động!

Lúc Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi đến, nhìn thấy tấm băng rôn, nhin không được thốn thức cảm thán!

“28,356, thì ra ba đã từng khám cho nhiều bệnh nhân như vậy!”

Chu Tử Chính lên đón: “Đây là con số thống kê từ bệnh án trong phòng khám. Bác trai, sự khỏe mạnh của những bệnh nhân này đã chứng minh bác là một bác sĩ chân chính.”

Lâm Chi Hiên bất đắc dĩ: “Pháp luật lại không cho là vậy.”

“Pháp lý cũng không qua khỏi tình người, chúng ta cứ chòng chát tình người lên trước mặt quan tòa, để cho ông ấy nhìn rõ.”

“Vắt và cho cậu rồi!”

Chu Tử Chính cười ấm áp: “Nên làm mà.”

Lâm Chi Hiên hỏi: “Vậy chúng ta cần phải làm những gì?”

“Chỉ ngồi trong lều, có người kí tên thì nói một tiếng cảm ơn! Chi đơn giản vậy thôi ạ.”

Không ít bà con trong khu nhìn thấy Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi, thì rối rít đi tới an ủi, kí tên, trong đó có bác Trần, chú Trịnh thím Trịnh, và các lối xóm khác sống chung 20 năm qua. Hai cha con Lâm Chi Hiên cảm ơn từng người một.

Bác Trần đối diện với cái máy camera ở bên cạnh, tức giận nói: “Tôi tên Trần Quang Hoa, năm nay 70 tuổi, tôi tìm bác sĩ Lâm Chi Hiên khám bệnh đã 20 năm rồi. Tôi mặc kệ ông ấy có bằng hay không, tôi chỉ biết ông ấy là một người bác sĩ có tay nghề chữa bệnh tốt nhất, có tâm với bệnh nhân nhất mà tôi từng gặp. Cái thân xương này của tôi đến giờ còn có thể đi được, tất cả đều nhờ vào ông ấy. Nếu như tòa án muốn phán một bác sĩ tận tâm tận sức chữa trị cho bệnh nhân như thế phải ngồi tù, chỉ vì ông ấy không có bằng cấp gì đó, thì tôi là người đầu tiên nhảy ra cản xe cảnh sát lại. Nếu xe cảnh sát muốn bắt ông ấy đi, thì phải chạy qua cái thân xương này của tôi trước đã.”

Bác Trần càng nói càng kích động, nét mặt cũng ngày càng căng, ngày càng đỏ lên. Lâm Chi Hiên vội vàng vừa trấn an vừa bắt mạch cho ông ấy: “Bác Trần, ông đừng lo, tôi sẽ không sao đâu. Ông bị cao huyết áp, không thể kích động quá, phải giữ sức khỏe cẩn thận.”

Bác Trần kéo tay ông ra: “Ông đừng bắt mạch cho tôi, nếu không sẽ bị người ta kiện ông hành nghề y không bằng cấp đó. Hôm nay, cho dù tôi phát bệnh ngay tại đây, ông cũng không được cứu. Bởi vì ông cứu sống tôi, thì sẽ bị người ta giam vào tù đấy.”

Lâm Dư Hi thấy bác Trần càng ngày càng tức giận khó bình tĩnh lại, vội kêu dừng máy quay, cùng Lâm Chi Hiên an ủi ông ấy.

“Bác Trần, bác còn nhớ cháu chứ?” Chu Tử Chính hỏi.

Bác Trần thờ hồn hển nhìn anh: “Dĩ nhiên, cậu là bạn trai của Hi Hi mà.”

“Vậy nên bác yên tâm, có cháu ở đây, bác trai và Hi Hi sẽ không sao đâu.” Trong ánh mắt của Chu Từ Chính tỏa ra một vẻ kiên quyết khó có thể dao động.

Bác Trần sững sốt một lúc, yên lòng thở phào một hơi, nhìn sang Lâm Chi Hiên: “Bác sĩ Lâm, Hi Hi có một cậu bạn trai bản lĩnh như thế này, tôi cũng yên tâm một chút.”

Lâm Chi Hiên không thể nào thừa nhận, cũng khó mà phủ nhận, chỉ có thể mỉm cười, chỉ là nụ cười có chút lúng túng và thấp thòm.

Tiền bác Trần đi, Chu Từ Chính nói với Lâm Chi Hiên: “Mục đích của cháu là trong vòng hai tuần lấy được 10,000 chữ kí ủng hộ hai người, vậy nên hai tuần tới, bác và Hi Hi đến đây ngồi nhiều một chút nhé, tăng cường sức thu hút. Có nóng, có mệt mới thì có thể lên xe RV nghỉ ngơi.”

Lâm Dur Hi nhìn quanh túp lều, dù che nắng, quạt gió, thùng đá, đồ uống ướp lạnh, đủ loại thiết bị. Ven đường gần căn lều còn có hai chiếc xe RV đậu ở đó, để cho mười mấy nhân viên công tác luân phiên nghỉ ngơi.

Nghĩ lại cái lều mà bản thân muốn một mình dựng lên trước đó, Lâm Dur Hi không nhận được thăm than mình không tự lượng sức. Cô liếc trộm Chu Từ Chính một cái, anh đang thân thiện chào hỏi các bà con nhận ra anh, hoàn toàn không giống với vẻ lạnh lùng khi lần đầu tiên gặp mặt.

Anh vì cô mà tháo mặt nạ xuống, vậy phải chăng cô cũng nên thử mở cái hũ của cô ra hay không?

-Truyện chi được đăng trên

Ngài Vi đến rồi, áo sơ mi trắng, quần đen, cột đuôi ngựa, hơn nữa, mặt mộc.

Lâm Dur Hi rất kinh ngạc: “Cậu, để mặt mộc?”

Ngài Vi lo lắng kéo vạt áo, tức tối nói: “Đều là do gã Tổng Thành Trạch kia đó, nói phải thống nhất trang phục, hơn nữa nhất định phải để mặt mộc, bởi vì trang điểm lên làm người khác thấy rất giả tạo. Hi Hi, vì cậu, mình không màng đến thứ gì nữa.”

Lâm Dur Hi mỉm cười: “Mặt mộc của cậu nhìn qua cứ như là 17 tuổi ấy.”

“Thật hả?”

Lâm Dur Hi nhìn Chu Từ Chính: “Anh ấy gặp qua nhiều người đẹp rồi, cậu hỏi anh ấy đi.”

Chu Từ Chính bị câu nói có gai này của cô quất cho một cái, anh nghiêm túc nhìn Ngài Vi tỉ mỉ, mặt đầy thành khẩn nói: “Nói thật, mặt mộc của cô nhìn qua trẻ hơn lúc trang điểm một chút, nhưng lúc trang điểm lại quyến rũ hơn khi để mặt mộc một chút. Mặt mộc, trang điểm, hai kiểu đều có ý vị khác nhau, mỗi kiểu có nét đẹp riêng.”

Được rồi! Một giọt nước cũng không lọt ra ngoài.

Ngài Vi hài lòng gật đầu: “Coi như anh biết nói tiếng người.” Đột nhiên cô nhìn thấy gương mặt của cô nhân viên công tác đang phát đơn tuyên truyền, vội chạy qua đó, đánh giá tỉ mỉ: “Sao cô lại trang điểm thế?”

Cô nhân viên công tác ngạc nhiên: “Giám đốc Tổng nói trang điểm nhạt, đoan trang một chút.”

Cả người Ngài Vi đều không ổn, về mặt hung dữ đi đến trước mặt Tổng Thành Trạch, lửa giận lên cao ba mét, vặn hỏi: “Anh có ý gì hả? Tại sao kêu tôi để mặt mộc, mà bọn họ thì có thể trang điểm?”

Tổng Thành Trạch cười ha ha: “Tôi sợ cô trang điểm rồi, người ta lại tưởng đâu là ngôi sao nữ nào đó đến đây tuyên truyền, đòi sự chú ý đi mất.”

Một câu nói hơi hợt thân nhiên, trong nháy mắt đã thổi bay vẻ hung dữ trên mặt Ngài Vi. Chân mày của Ngài Vi hơi nhướn lên, giọng nói dịu xuống rất nhiều: “Đây là sự hi sinh to lớn của tôi vì Vi Vi.”

Trên mặt Tổng Thành Trạch đầy vẻ không thể tin nổi: “Hi sinh to lớn? Bây giờ nhìn cô cứ như 16 tuổi ấy.”

Chu Từ Chính đứng cách đó không xa nhìn không được ho khan hai tiếng, kè vào tai Lâm Dur Hi: “Xem ra có người còn biết nói lời nói dối tốt đẹp hơn cả em nữa đây.”

Lâm Dur Hi trừng anh một cái: “Bình thường Tiểu Ngài không trang điểm thì nhất định sẽ không ra khỏi cửa. Cậu ấy rất để ý từng li từng tí trên mặt, anh làm ơn đừng kích thích cậu ấy.”

“Sao tôi dám chứ? Tôi có đắc tội ai cũng không thể nào đắc tội cô bạn thân của em được. Khi nào em chạy trốn, còn trông cậy cô ấy báo tin mà!”

“Rồi hồi!” Lâm Dur Hi khẽ máng.

“Tôi thấy sắc mặt của em tốt hơn rồi, có heo con ở bên cạnh em, ngủ đặc biệt ngon phải không?”

“Đó giờ tôi đều ngủ rất ngon!”

“Vậy em xem sắc mặt của tôi tốt hay xấu?”

Lại đào một cái hố cho cô nhảy vào rồi. Lâm Dư Hi nhếch nhếch khóe môi: “Trước giờ anh đều là đáng về này thôi.”

Chu Từ Chính sờ sờ mặt: “Không phải chứ! Trước kia tôi không có dự vọng gì, bây giờ thì dự vọng chưa được thỏa mãn, còn phải dựa vào con tin để chống đỡ đây.”

“Anh đủ rồi nha!”

“Chỉ con tin thôi làm sao mà đủ được! Tôi nay đi xem phim với tôi đi!”

“Không được!” Lâm Dư Hi buột miệng.

“Tại sao không được?”

“Tôi có việc bận!”

“Bận việc gì?”

Lâm Dư Hi nheo lại, cô cũng không biết cô bận việc gì nữa: “Không phải chuyện của anh.”

“Chuyện làm em không thể đi xem phim với tôi thì là chuyện của tôi.” Chu Từ Chính lí lẽ hùng hồn.

“.....” Lâm Dư Hi không tiếp lời nữa, may mà có một ông chú đến kí tên, cô vội đi lên trước nói cảm ơn chú ấy.

Chu Từ Chính kiên trì: “8 giờ tối nay, vé đã đặt sẵn rồi đó.”

Bám riết không tha, chiều này thật là khó đối phó mà.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chương 28.2

Người không thể ngờ được lại đến đây. Mẹ của Lý Thuần Nhất ngồi trên xe lăn, do ba Lý đẩy đến căn lầu. Lâm Dư Hi nhìn bọn họ từ từ bước đến, trong lòng không khỏi rút lại một cái. Đã ba năm không gặp họ rồi. Nhớ đến lần cuối cùng chăm cứu cho mẹ Lý vào ba năm trước, mẹ Lý đã có thể tự do đi lại, nhưng bây giờ.....

Mà ba Lý, cô chỉ từng gặp cách lớp kính thủy tinh trong tù, lần trước gặp lại ông ấy là trước đám cưới của Lý Thuần Nhất ba tháng, lúc đó vì bệnh tim tái phát mà ông ấy ở lại bệnh viện hai tháng, khỏi bệnh rồi, lại phải trở vào trong tù. Đáng về của ông ấy lúc đó tiêu tụy đến nỗi khiến cô đau lòng. Sau này nghe nói sau đám cưới của Lý Thuần Nhất một tháng, thì ông ấy được tạm tha từ tù ra.

Hai người kí tên vào, gật đầu tỏ ý với Lâm Chi Hiền và Lâm Dư Hi.

“Cảm ơn ạ!” Lâm Dư Hi gật đầu cảm tạ.

Mẹ Lý chăm chú nhìn Lâm Dư Hi: “Hi Hi, lâu rồi không gặp. Cháu không thay đổi chút nào!”

“Đâu có! Chân của bác gái vẫn ổn chứ?”

Mẹ Lý lắc đầu: “Lúc ổn lúc không. Đạo này đôi chân càng ngày càng không có sức.”

“Có đến bệnh viện Trung Y khám không ạ? Chăm cứu với xoa bóp nhiều hơn, sẽ tốt lên thôi.”

“Bọn họ làm gì tí mĩ được như cháu chứ.” Mẹ Lý nhìn Lâm Dư Hi, có chút khó xử, “Hi Hi, Thuần Nhất có lỗi với cháu, bác cũng không có mặt mũi đến tìm cháu nữa. Hơn ba năm rồi, chúng ta vẫn nợ cháu một câu xin lỗi.”

Lâm Dư Hi hờ hững: “Bác gái, mọi người không có lỗi với cháu. Tất cả đều đã qua rồi!”

Mẹ Lý nắm tay Lâm Dư Hi, hốc mắt có nước mắt chuyển động: “Hi Hi, bác biết bây giờ bác nói gì cũng vô dụng.”

Lâm Dư Hi uyển chuyển cắt ngang lời của bà: “Bác gái, chuyện đã qua không cần phải nhắc lại nữa. Cám ơn hai bác đến kí tên ủng hộ! Hôm nay trời nóng, hai bác đừng ở bên ngoài lâu quá.”

Mẹ Lý thở dài một hơi: “Gần đây Thuần Nhất thật sự vô cùng không ổn!”

Lâm Dư Hi thoáng buồn bã: “Cuộc sống luôn có chút trắc trở, vượt qua rồi thì sẽ không sao đâu.”

Trong mắt mẹ Lý đầy tiếc nuối: “Cháu vẫn luôn tốt như thế! Là bác không có phước, không thể nhận cô con dâu tốt như vậy.”

Lâm Dư Hi cứng lại.

Ba Lý vỗ vỗ vai mẹ Lý, bất đắc dĩ nói: “Đi thôi! Đừng làm Hi Hi khó xử.”

Sau khi ba Lý và Mẹ Lý đi rồi, dòng suy nghĩ của Lâm Dư Hi vẫn sôi trào không thôi: Gần đây Thuần Nhất thật sự vô cùng không ổn!

Anh ta dĩ nhiên không ổn rồi. Đã có vợ lại còn ngoại tình, cướp đàn ông trắng trợn, rõ ràng muốn làm cho mình thân bại danh liệt, Vương Vận Kỳ mất hết thể diện. Đương nhiên là anh ta không ổn!

Chỉ là, tại sao chứ? Đầu anh ta bị úng nước à? Có tiền rồi, cả người thay đổi, trái tim cũng lệch lạc luôn sao?

Lâm Dư Hi lắc lắc đầu. Kể từ ba năm trước, anh ta rời đi không nói tiếng nào, thì anh ta đã không còn là người mà cô quen biết nữa. Lý Thuần Nhất đã từng thật lòng thật dạ với cô, đã biến mất từ sớm rồi.

Di động có tin nhắn đến, là Lâm Sao Đây.

“Tôi đã xem tin tức, có hai bác sĩ trung y bị kiện hành nghề y không bằng cấp, là cô ư?”

Lâm Dư Hi thờ dài, dạo này hai cha con cô hot thật: “Gần đây có mấy bác sĩ bị kiện chứ.”

“Lâm Dư Hi?”

Lâm Dư Hi cười bất đắc dĩ: “Được rồi, tôi lộ ra ngoài sáng rồi.”

“Tôi còn tìm được weibo của cô nữa, Chu Từ Chính là bạn trai cô à?”

Lâm Dư Hi khẽ nhủ mày: “Đây là chuyện riêng của tôi.”

“Xin lỗi! Chỉ là, tôi quen biết với Chu Từ Chính.”

Lâm Dư Hi sùng sốt: “Được rồi! Thế giới nhỏ thật đấy!”

“Tôi cảm thấy thế giới của anh ta và thế giới của cô chênh lệch xa quá.”

“Khoảng cách giữa lòng người vốn đã rất lớn.”

“Chu Từ Chính khoe khoang chuyện của hai người trên weibo huỳnh hoang như thế, cảm thấy giống như là đang cố ý show ra vậy. Tôi thấy không tốt lắm. Với sự hiểu biết của tôi dành cho cô, cô không giống như người thích huỳnh hoang như vậy.”

Lâm Dư Hi do dự một lúc: “Anh quen biết với anh ấy thế nào vậy?”

“Quen qua công việc. Anh ta là một người làm ăn vô cùng thông minh.”

“Vậy anh với anh ấy là người cùng một thế giới?”

“Không phải! Tôi đã từng vô cùng muốn leo lên trên đó, kết quả tôi đã lên đó rồi, nhưng lại phát hiện đã leo vào một địa ngục không bao giờ tìm lại bản thân mình được nữa.”

Tay Lâm Dư Hi siết lại: “Có đáng sợ đến vậy không?”

“Giống như là thả một con cá trong một cái hồ vào biển, hoặc là cô bé Lọ Lem vào hoàng cung vậy. Cô bé Lọ Lem gả cho hoàng tử, sau đó thì sống vui vẻ, hạnh phúc về sau, đây chỉ là một câu chuyện cổ tích mà thôi. Cô biết cô bé Lọ Lem chân thật nhất là ai không?”

“Vương phi Diana.”

“Không cùng thế giới chính là không cùng thế giới, cô hiểu mà!”

“Anh đang ám chỉ tôi đó à?”

“Tôi vậy mà cũng coi như ám chỉ sao? Tôi đây là chỉ rõ ràng, dùng bài học sống của tôi để chỉ rõ ra đây.”

Lâm Dư Hi bật cười: “Có cảm giác thế giới của anh rất rối loạn nha!”

“Bây giờ thì đúng là vậy. Nhưng rối loạn mới có cơ hội rời khỏi, tôi muốn trở về cái hồ của tôi.”

“Hi vọng anh được như ý nguyện.”

“Sẽ mà! Đến lúc đó, tôi nhất định tìm cô ra ngoài uống một tách Flat White mà tôi thích nhất.”

Lâm Dư Hi mỉm cười: “Tôi cũng thích Flat White. Có đôi khi cảm thấy khá là giống khẩu vị với anh đấy.”

“Có lẽ là vì chúng ta có duyên.”

“Trong biển người mệnh mông có thể gặp được thì là một loại duyên phận rồi.”

Anh ta nhún sang một gương mặt cười: “Mong đợi tách Flat White đó quá.”

Lâm Dư Hi khề thờ ra: Làm Sao Đây? Phải đó! Không cùng thế giới, làm sao đây?

Trong căn biệt thự trên núi của Chu Tử Chính, Lâm Dư Hi vừa châm cứu xong, nhận không được hỏi: “Vẫn chưa điều tra được con cá thứ năm ư?” Trước kia chỉ tốn mấy ngày, thám tử tư đã kéo ra được một chuỗi mấy con cá, nhưng sau con cá thứ tư, đã qua hơn một tuần rồi, vẫn chưa có động tĩnh gì.

Bàn tay đang mặc áo của Chu Tử Chính siết chặt lại: “Ừm, con cá lớn đứng sau bức màn lần trốn thật sâu, điều tra không ra.”

Trong mắt Lâm Dư Hi hiện lên chút sầu lo, nếu như câu không được con cá lớn, vậy có khi nào sau này lại gây ra chuyện gì nữa hay không?

Chu Tử Chính suy nghĩ một chút: “Có đôi khi, kẻ đứng sau bức màn có thể sẽ không điều tra ra được, nhưng bây giờ bọn chúng đã biết người đứng sau lưng em là sai rồi, sẽ không dám đến gây chuyện nữa đâu.”

Lâm Dư Hi thở dài một hơi thật sâu: “Tôi chỉ muốn biết tại sao thôi.”

“Có thể là bởi vì tôi.” Chu Tử Chính trịnh trọng nhìn cô, không có một chút xú về đùa giỡn nào.

Lâm Dư Hi ngạc nhiên: “Liên quan gì đến anh chứ?”

“Tôi có rất nhiều kẻ thù không biết tên, có thể là có người hận em trị khỏi bệnh cho tôi, nên đã bày mưu hãm hại em.”

Lâm Dư Hi khó mà tin được nhìn vẻ nghiêm túc của anh, khóe môi giật giật, nhưng lại nói không ra tiếng nào.

Chu Tử Chính chợt nhú mày lại: “Cũng có thể là có người ghen ghét em có thể nhìn thấy toàn thân của tôi, rồi vì ghen thành hận, cho nên bày mưu hại em.”

Đôi mắt Lâm Dư Hi trừng lên, tức tối “ừ” một tiếng, xoay người tháo bao tay ra. Uống cho cô còn thật sự tin tưởng anh hết mấy giây,

Chu Tử Chính lẳng lặng thò đầu qua: “Sau này đừng dùng bao nữa, được không?”

Tay của Lâm Dư Hi run lên một cái, cắn răng nghiêng lợi: “Anh còn ăn đậu hũ của tôi nữa thì tôi sẽ ném kim bay đâm vào huyết cầm của anh, để từ nay về sau anh cầm miệng lại.”

“Được, được, được! Vậy tôi cho em ăn đậu hũ của tôi nhé.” Chu Tử Chính cười nói, “Muốn đến đây xem không? Xem rồi em sẽ yêu tôi đấy.”

Chu Tử Chính vào phòng bếp lấy đậu hũ, nắm hương, măng mùa đông, chân giò hun khói trong tủ lạnh ra: “Hôm nay tôi phá lệ, nấu món Trung. Món em thích nhất, canh đậu hũ Văn Tư*.”

(*: một món ăn với đậu hũ là nguyên liệu chính, đậu hũ và các nguyên liệu khác đều được thái sợi, theo truyền thuyết là được nấu bởi một hòa thượng tên Văn Tư, nên có tên là canh đậu hũ Văn Tư.)

Anh xắn tay áo lên, thật sự nghiêm túc thái đậu, kỹ thuật dao cũng rất tốt.

Chu Tử Chính liếc thấy trên mặt Lâm Dư Hi không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, đắc ý cười lên: “Cảm động lắm phải không?”

Lâm Dư Hi lặng lẽ xoay mặt qua chỗ khác, cầm dao lên thái nắm hương: “Lúc thái đồ ăn dùng mắt tập trung, cẩn thận ngón tay đấy.”

Chu Tử Chính liếc trộm gò má ửng đỏ của cô, khoe miệng nhếch lên một độ cong hoàn mỹ.

“Em có cảm thấy chúng ta giống như đang chơi trò gia đình không?”

“Không giống!” Lâm Dư Hi càng cúi đầu thấp hơn, gò má của cô từ từ đỏ lên thành trái đào.

“Vậy giống cái gì? Vợ chồng già chơi trò gia đình hả?”

“Chu Tử Chính!” Lâm Dư Hi ngẩng đầu lên tức giận nhìn anh.

Chu Tử Chính lập tức cúi đầu thái đậu hũ: “Được rồi, tôi im miệng!”

Mẹ nó chứ, miếng đậu hũ này thật là trơn tay, không dễ nắm bắt chút nào!

Thức ăn lên bàn, Chu Tử Chính chụp hình lại, đăng lên weibo.

“Mau lên weibo của tôi nhấn thích đi, nếu không tôi lại @ em một lần nữa đó.”

Lâm Dư Hi bất đắc dĩ trừng anh một cái, đăng nhập vào weibo.

Vừa nhìn thấy sáu chữ “Trò chơi gia đình hạnh phúc!”, trong lòng Lâm Dư Hi có chút ảm áp, có chút mềm yếu, có chút giãy dụa, lại có chút khó chịu, thể là, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Không ngờ bình luận của Ngải Vi còn nhanh hơn cô nhấn thích: Chu công tử, nếu món canh đậu hũ Văn Tư này là anh nấu, thì vịt con xấu xí nhất định sẽ bị anh nhốt lại thôi.

Lâm Dư Hi thầm hận mắng một câu: Ngải Vi thôi, ruột của cậu có thể nào dùng thẳng tưng như vậy được không?

Không ngờ Chu Tử Chính trả lời lại trong tích tắc: Tuyệt đối là do tôi làm! Xuyt, vịt con xấu xí xấu hổ, khiêm tốn một chút, khiêm tốn một chút! Tôi giả vờ như chưa thấy gì cả!

Ngải Vi: Xuyt, tôi giả vờ như chưa nói gì cả!

Lâm Dư Hi:

Ngải Vi, rốt cuộc cậu là bạn thân của ai hả? Một nhà hàng Ý thôi đã dễ dàng mua chuộc được cậu rồi, tình bạn 10 năm mỏng manh như giấy mà.

Chu Tử Chính nhìn Lâm Dư Hi, mắt sáng lấp lánh: “Lời Tiểu Ngải nói là thật hả?”

“Chẳng phải anh không nhìn thấy sao?”

“Tôi chỉ giả vờ không nhìn thấy thôi! Canh đậu hũ Văn Tư có diễn cổ gì sao?”

“Dĩ nhiên là có, nó là một món ăn nổi tiếng của Hoài Dương, có lịch sử lâu đời.”

Chu Tử Chính nghẹn lại, sau đó khụ khụ hai tiếng, lấy di động ra: “Vậy, tôi chỉ có thể đi hỏi bạn thân tốt của em thôi, dù sao cô ấy cũng dễ mua chuộc. Một đôi Roger Vivier bán số lượng có hạn mới nhất thì đã có thể mua chuộc được cô ấy rồi.”

Lâm Dư Hi trừng anh: “Anh dám!”

“Chỉ cần có thể nắm được tay em, chuyện gì tôi cũng dám!”

Lưu manh, vô lại, vô si! Trong tim Lâm Dư Hi đập thình thịch thình thịch, dù có mắng hung hăng thế nào đi nữa, cuối cùng vẫn chỉ có thể nói, “..... Được, anh nấu đến lần thứ mười thì tôi sẽ nói cho anh biết.”

Nấu đến lần thứ mười? Kéo dài thời gian? Không sao, chỉ cần em nhảy vào nồi, thì em chạy không thoát nữa đâu.

Trong mắt Chu Tử Chính chứa đầy nét cười được như ý nguyện: “Được! Không uống công tôi luyện dao hết một tháng?”

Tay mức canh uống của Lâm Dư Hi dừng lại một chút. Luyện dao hết một tháng?

“Thế nào? Có hài lòng về mùi vị không?” Chu Tử Chính sốt ruột nhìn cô chăm chú.

“Không tồi.” Cô không thể phủ nhận là món canh này ngọt hơn trong tưởng tượng!

Mắt Chu Tử Chính trừng lớn lên: “Tôi chỉ luyện thái đấu hũ không thôi đã luyện hết một tháng rồi, em không thể khen nhiều thêm một chút à?”

“Kỹ thuật dao tinh xảo, ném ném vừa phải.”

Chu Tử Chính lướt đến gần hơn: “Vậy, có phải là chén canh kia của em không?”

Mùi hương của anh bao phủ Lâm Dur Hi, giống như một tấm lưới, gom thể giới của anh và thể giới của cô lại với nhau, hòa làm một thể.

Lâm Dur Hi hắng giọng, trên mặt có chút xấu hổ: “Cũng không tệ.”

“Vậy thì coi như là, phải rồi!”

Lâm Dur Hi chỉ uống canh, không trả lời nữa.

Chu Tử Chính cười ảm áp, không vặn hỏi tiếp. Anh chỉ nghỉ ngơi đấu hũ này có phải làm từ đường hay không, ngọt đến nổi răng của anh cũng mềm nhũn ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Anh/em Đã Đến

Editor: miemei

Ngải Vi vào trong lều: “Nhận được bao nhiêu chữ kí rồi?”

“Gần mười ngàn rồi.”

Ngải Vi cười vui vẻ: “Vậy thì tốt quá! Có mấy chữ kí này, nhất định quan tòa sẽ tuyên án nhẹ đi nhiều.”

Lâm Dur Hi xoa huyết thái dương, nét mặt hơi mệt mỏi: “Nhưng vẫn chưa điều tra được ai là kẻ đứng sau màn sai khiến. Còn nữa, nghe nói tình trạng của bà Trịnh không lạc quan lắm.”

“Chuyện bà Trịnh trúng độc morphine, bên phía cảnh sát đã bắt giữ con trai và con dâu nhà họ Trịnh rồi, tội làm tổn hại đến thân thể người khác của bác trai nhất định sẽ được bác bỏ, tội hành nghề y không bằng cấp cũng có cơ hội xử nhẹ rất nhiều, thậm chí chỉ phạt tiền thôi, cậu đừng lo lắng quá.”

“Hi vọng bà Trịnh tai qua nạn khỏi.”

Ngải Vi ôm vai cô: “Cậu đừng đức mẹ quá. Con trai con dâu của bà ấy nhấn tâm xuống tay với bà ấy như vậy, người ngoài như cậu có thể làm được gì chứ? Có thể là bọn họ muốn hãm hại hai người để che giấu hành vi phạm tội, chứ hoàn toàn không phải hai người đắc tội ai hết. Cậu với bác trai chỉ là tai bay vạ gió thôi.”

Lâm Dur Hi buồn bã thở dài: “Chỉ mong là vậy!”

“Ding” tin nhắn tới, Lâm Sao Đây gửi hình của một chén canh đấu hũ Văn Tư qua.

“Tôi làm đây, muốn ném thử không?”

Lâm Dur Hi rất kinh ngạc, trả lời: “Anh biết làm à? Món canh này không khó nấu, khó ở chỗ kỹ thuật dao.”

“Trên đời này không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền thôi.”

Ngải Vi cướp đi động của cô qua: “Lâm Sao Đây là ai thế?”

“Bạn đồng tính!”

Ngải Vi trêu chọc nhướn mày: “Bạn đồng tính?”

“Anh ta là người đã kết hôn.”

“Cậu nói chuyện gì với người đã kết hôn chứ?”

Lâm Dur Hi bực mình: “Được rồi! Di động trong tay cậu, cậu tự xem đi.”

Mũi của Ngải Vi kè vào người cô ngửi ngửi: “Minh luôn cảm thấy gần đây cậu giấu mình rất nhiều chuyện nha. Tối qua Chu công tử nấu canh đậu hũ Văn Tư cho cậu, hôm nay tên Lâm Sao Đây này lại mời cậu uống canh, chuyện này cũng trùng hợp quá đấy!”

Lâm Dur Hi chỉ có thể trợn trắng mắt bày tỏ sự khinh thường của cô.

“Tên Lâm Sao Đây này, đáng đáp thế nào?”

“Chưa gặp qua! Cũng không cần phải gặp!”

“Người không dám lộ mặt, không xấu thì cũng tệ!”

Lâm Dur Hi lại trợn trắng mắt lần nữa.

Ngải Vi tùy tiện lướt vài cái trên di động, thấy một tấm hình mà Lâm Dur Hi tìm kiếm trên baidu, trong hình là một người đàn ông trung niên: “Cậu tìm ông ta làm gì thế?”

Lâm Dur Hi nhìn một cái: “Không phải mình tìm ông ta, là tìm công ty của ông ta. Con cá thứ tư chính là nhân viên trong công ty của ông ta.” Cô thở dài, “Con cá thứ tư là người bình thường, có thể chính là vì quá bình thường, nên manh mối đứt ngay chỗ hần ta, Chu Tử Chính cũng điều tra không ra.”

“Mình còn tưởng đâu cậu quen với ba của Phương Lâm chứ.”

“Phương Lâm nào?”

“Chính là con nhỏ thường hay đi chung với Vương Vận Kỳ đó. Lần trước lúc cậu vận tay Vương Vận Kỳ, đồng thời cũng vận tay cô ta luôn ấy. Ông chủ của công ty vật liệu xây dựng này ba cô ta. Nhắc đến công ty này thì mình thấy tức, ông ta là nhờ con gái ông ta nịnh bợ Vương Vận Kỳ, móc nối với đầu tàu tập đoàn Trường Duyệt kia, nên việc kinh doanh mới càng ngày càng tốt, công ty của ba mình chính là bị ông ta cướp đi không ích mồi làm ăn đó. Hết cách, mình lại không biết nịnh bợ Vương Vận Kỳ.” Ngải Vi bĩu môi.

Cả người Lâm Dur Hi rung lên một cái: Vương Vận Kỳ!

Ngải Vi nhìn nét mặt chợt thay đổi của Lâm Dur Hi, suy nghĩ một lúc, hiểu ra, lại hoảng sợ nói: “Chẳng lẽ là Vương Vận Kỳ muốn hại cậu?”

Đầu óc của Lâm Dur Hi bị tin tức đột ngột này làm cho chấn động đến đau nhói lên, cô hoảng hốt nhủ mảy: “Tại sao cô ta muốn hại mình, là vì lần trước vận tay cô ta, ép cô ta xin lỗi ư? Chỉ vì chuyện này, mà cô ta phải bày một âm mưu lớn như vậy, tốn nhiều tiền như vậy để hãm hại mình ư.”

“Mấy triệu đối với Vương Vận Kỳ mà nói thì chẳng là gì. Chỉ là, cô ta thật sự đề tiện như vậy sao?” Chân mảy của Ngải Vi nhủ lại, vẻ mặt trầm tư.

Lâm Dur Hi nhìn gương mặt vất óc suy nghĩ của cô ấy: “Đừng nghĩ nữa! Có nghĩ nhiều hơn nữa thì cũng chỉ là đoán mò lung tung thôi, không chính xác được.”

Ngải Vi chớp chớp mắt: “Kêu bạn trai tin đồn của cậu đi điều tra một chút đi!”

“Được rồi! Chuyện này mình sẽ đi lo liệu, cậu mau đi làm đi! Cứ ý vào ba cậu là ông chủ, tối ngày trốn việc.”

Ngải Vi kiêu ngạo nhếch môi: “Mình là công chúa, sợ ai chứ?”

“Cậu bệnh công chúa thì có!”

Ngải Vi lại nói nhảm mấy câu rồi phải đi làm, Lâm Dur Hi nhìn vào di động, thấy tin nhắn của Lâm Sao Đây: “Sao thế, không có hứng thú uống à?” Cộng thêm một tấm ảnh cún con tui thân.

“Đương nhiên là có hứng thú rồi! Chỉ là trong lòng phiền muộn thôi!”

“Vì chuyện vụ kiện hả?”

“Ừ!”

“Tôi thật sự hi vọng có thể giúp đỡ.”

Lâm Dur Hi không có tâm tư nói tiếp, nhấn lại một cái mặt cười.

~~ Vương Vận Kỳ? Là cô ta ư? Cô ta hận mình lần trước vận tay cô ta, nên muốn bày kế để trả thù? Có thể nào không?

Cô ta đã có được Lý Thuần Nhất rồi, mình thì không còn gì cả, cô ta còn hận mình cái gì đây? Mình với Lý Thuần Nhất đã không liên quan gì nữa, cô ta còn muốn dây dưa gì chứ?

Càng nghĩ, trong đầu nổi lên càng nhiều gút mắc không tháo gỡ được. Mà trong đầu óc rối loạn từ từ hiện lên một gương mặt: Bầu trời của em có tôi

chống đỡ!

Gút mắc trong lòng mình, anh ấy có thể gỡ được không? ~ ~

Cô nhìn thấy tấm hình cô và Chu Tử Chính chụp chung trên màn hình di động. Cô nấu thịt kho cho anh, anh liền trả lại cho cô đậu hũ Văn Tư. Cô chữa khỏi vết thương trong lòng anh, anh liền mở khóa trái tim cô.

Đúng thế, gút mắc trong lòng cô, anh có thể tháo gỡ!

Cô mở QQ của Chu Tử Chính lên, không do dự nữa, gõ vào: Tối nay có rảnh không?

Chu Tử Chính đang trong cuộc họp, mở di động ra, khoe miệng nhếch lên cực kỳ đẹp trai, nhanh chóng nhấn lại: “Trên thế giới này không có chuyện gì quan trọng hơn em.”

“Anh ăn cay không?”

“Có thể!”

“Có muốn thử cánh gà cay không?”

“Tất nhiên! 6 giờ, tôi đi đón em.”

“Đổi chiếc xe khiêm tốn một chút.”

“Được, Ferrari màu đen nhé.”

Lâm Dư Hi muốn ới máu: “Không bằng anh lái xe tăng luôn đi!”

Chu Tử Chính phì cười, giám đốc đang báo cáo công tác sững sốt, tiếng nói chợt im bật. Anh ta và những giám đốc khác đang ngồi đó nhìn nhau, lại nhìn sang Tổng Thành ngồi bên cạnh Chu Tử Chính. Ánh mắt của Tổng Thành Trạch bỗng chốc đầy màu sắc phong phú, thể hiện rất rõ ràng: Ông chủ đang tán gái, đừng quấy rầy!

Chu Tử Chính nhấn lại: “Được, tôi lập tức đặt một chiếc. Nhưng tối nay thì không kịp rồi, thế thì tôi lái phiên bản nhỏ của xe tăng, Mini Cooper, vậy được rồi chứ!”

“Được!”

“Thế này có tính là lần đầu tiên chúng ta chính thức hẹn hò không?”

“Không tính!”

“Như thế còn không tính, vậy làm sao mới tính?”

“Tối nay tôi có chuyện muốn nói với anh, anh còn lăm nhăm nữa thì khỏi ăn cơm, tôi đến thẳng công ty anh mở cuộc họp.”

“Sao em biết cửa sổ thủy tinh trong phòng làm việc của tôi cũng là thủy tinh một mặt thế, hơn nữa còn cách âm rất tốt nha! Thích hợp lẫn lộn. À, không đúng, để họp.”

Lâm Dư Hi tức muốn xì khói: “Chu Tử Chính!”

“Được, tôi im miệng!”

Mặt mày Chu Tử Chính tươi cười tràn trề, đặt di động xuống, nhìn thấy những ánh mắt chớp chớp trong phòng họp, cơ mặt chợt căng lên, thoáng chốc nét mặt lạnh xuống lại. Anh ho khan hai tiếng, coi như không có chuyện gì xảy ra: “Giám đốc Thái, hạng mục Tiền Hải tiến triển như thế nào?”

Tổng Thành Trạch mạnh mẽ nhìn xuống ý muốn bật cười đang trào lên ồ ạt: Mẹ nó, ông chủ à, anh có thể đi biểu diễn đôi mặt được rồi đấy!

Noi Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi đến là một quán ăn nhỏ, chuyên bán cánh gà cay chết người không đèn mạng, độ cay chia ra sáu cấp, cấp cay nhất được gọi là: Mưu Sát.

Mắt Chu Tử Chính sáng lên: “Mưu Sát? Cái tên phách lối thế này, thật sự phải thử một chút.”

“Anh đừng cứ vừa đến là thử cái cay nhất, cánh gà cay của tiệm này không phải vừa đâu.”

“Vậy ăn thấp hơn một cấp, Tụ Sát.”

“Đừng, bắt đầu từ Hot ở giữa ấy.”

Ánh mắt Chu Từ Chính đầy nét cười: “Xem ra chúng ta phải đạt đến nhận thức chung, khi nào thì em quyết định, khi nào thì tôi quyết định.”

Lâm Dư Hi sừng sốt, khoe miệng hơi nhếch lên: “Tôi không nói nữa, anh tự quyết định đi.”

“Tôi quyết định, nghe theo em.”

Hot đến rồi, độ cay vừa phải! Mùi vị cũng rất đặc sắc!

Tự Sát đến rồi, nét mặt của Chu Từ Chính bắt đầu thay đổi, chỉ là nhìn thấy dáng vẻ ung dung, thông thả của Lâm Dư Hi, thì cố nhịn xuống, liên tục uống hai ly nước đá lớn.

Muru Sát đến rồi, Lâm Dư Hi chỉ gọi một cái, bởi vì cô nhìn ra Tự Sát là giới hạn của Chu Từ Chính rồi.

“Tôi cũng muốn thử.” Ngay lúc Lâm Dư Hi bỏ cánh gà vào miệng, Chu Từ Chính ồ ào, một tay cướp cánh gà trong tay Lâm Dư Hi, bỏ nửa cái cánh gà cô ăn còn dư lại vào miệng.

“Này! Đừng ăn miếng lớn như vậy.” Lâm Dư Hi kêu lên, nhưng đã quá muộn rồi. Nét mặt của Chu Từ Chính bắt đầu méo xệch.

Cuối cùng, Chu Từ Chính nốc hai ly sữa tươi lớn vào, rốt cuộc vị cay như bị kim đâm kia cũng dịu xuống. Anh nặng nề thở ra một hơi: “Ăn thêm một miếng nữa, thì đúng là Muru Sát thật đấy.” Anh nhìn về mặt chưa hề thay đổi một chút xíu nào của Lâm Dư Hi, ngạc nhiên: “Sao em ăn cay giỏi thế?”

“Mẹ tôi là người Tứ Xuyên.”

Chu Từ Chính: “.....”

Chủ tiệm đi tới, thân thiện cười nói: “Cô Lâm, lâu lắm rồi không gặp cô, hôm nay muốn khiêu chiến 5 cái cánh gà Muru Sát không?”

Lâm Dư Hi lắc đầu: “Không được rồi, dạ dày chịu không nổi.”

Lúc này Chu Từ Chính mới thấy trên bức tường trong tiệm có một bảng xếp hạng, những ai có thể một lần ăn hết ba cái cánh gà Muru Sát thì có thể lên bảng, mà đứng đầu bảng là người đã ăn được sáu cái – Lý Thuần Nhất. Anh ta giơ sáu ngón tay lên, trên mặt là vẻ kiêu ngạo đáng đánh đòn.

Lâm Dư Hi được bốn cái cũng được đề tên lên bảng, trong tám hình trên bảng, cô giơ bốn ngón tay lên, cười rạng rỡ.

Lâm Dư Hi nói: “Đã ba năm rồi tôi không đến đây. Lần trước đến đây, tiệm này vừa mới khai trương thôi, tôi và Lý Thuần Nhất cùng đến đây khiêu chiến.”

Chu Từ Chính sừng sốt, đây là lần đầu tiên cô chủ động nhắc đến Lý Thuần Nhất.

“Xem ra anh ta là chuyên gia ăn cay!”

“Thực ra anh ta vốn không ăn nổi sáu cái, chẳng qua chỉ là gắng gượng thôi. Ăn xong rồi, anh ta phải vào bệnh viện để súc ruột.”

Chu Từ Chính bật cười: “Anh ta không tự lượng sức mình vậy ư.”

Lâm Dư Hi cười nhạt: “Phải đó!”

“Sau đó thì em chưa từng đến tiệm này nữa.”

“Ừ! Hôm nay đột nhiên nhớ đến, rất nhớ mùi vị của cánh gà cay.”

“Nên hôm nay em tìm tôi đi với em để cùng nhớ lại hương vị này.” Chu Từ Chính cười ảm áp, không nói ra câu nói trong lòng: Để tôi cùng em đối mặt với quá khứ.

Khoe miệng Lâm Dư Hi khẽ cong lên: “Tôi là muốn nhìn anh bị cay đến giậm chân ấy!” Cô mỉm cười đề xuống câu nói trong lòng: Tìm anh cùng tôi đối mặt với quá khứ.

Nhân viên tiệm cầm Palaroid đi tới: “Hai anh chị đều khiêu chiến với cánh gà Muru Sát của tiệm chúng tôi, có muốn chụp một tấm hình lưu niệm không ạ?”

Chu Từ Chính kéo ghế dịch sang phía Lâm Dư Hi, khoác một tay lên vai cô, cười tươi: “Được!”

Chu Từ Chính cầm ảnh chụp, đi đến bảng xếp hạng, lấy tấm hình cũ của Lâm Dư Hi xuống, dán tấm hình hai người chụp chung lên.

“Cái cũ không đi, thì cái mới không đến!”

Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi bước chậm trên con đường gần bờ biển, một đám thanh niên cười đùa cậu đây tôi đây đi lướt qua, Chu Từ Chính kéo Lâm Dư Hi ôm vào lòng, che chắn cho cô. Sau khi đám thanh niên đi rồi, tay của anh lặng lẽ trượt xuống, nắm lấy tay cô.

Trái tim Lâm Dư Hi chột căng lên, lại từ từ thả lỏng ra. Cô không từ chối lòng bàn tay ấm áp kia, để cho phần ấm áp này chảy xuôi trên người, chậm rãi thấm vào tận đáy lòng.

“Em có gì muốn nói với anh không?” Chu Tử Chính nắm tay cô không lỏng, cũng không chặt, giọng nói của anh rất dịu dàng.

“Hôm nay em điều tra được chút chuyện liên quan đến con cá thứ tư. Ông chủ của công ty hân ta là Phương Gia Phú, ông ta có cô con gái tên là Phương Lâm, mà Phương Lâm chính là bạn thân của Vương Vận Kỳ.”

Cơ mặt của Chu Tử Chính khẽ rung lên, cười một cái: “Em nghi ngờ người đứng sau màn sai khiến là Vương Vận Kỳ?”

Lâm Dư Hi vội nhìn anh: “Có khả năng không?”

“Tại sao cô ta phải làm vậy? Chỉ vì lần trước em vịn tay cô ta ư?”

Lâm Dư Hi nghẹn lại: “Ách, em, chỉ nghi ngờ thôi.”

Chu Tử Chính dừng bước, mặt đối mặt với cô, trịnh trọng nói: “Được! Anh cho người đi điều tra.”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Cảm ơn anh!”

“Một câu cảm ơn không được, anh muốn được đền ơn!”

Lâm Dư Hi khẽ trừng anh một cái: “Anh lại muốn gì nữa?”

Chu Tử Chính lấy di động ra, giơ hai bàn tay đang đan vào nhau lên: “Một tấm hình.”

“Tách!”

Đây là tiếng cái hũ đã được mở ra!

“Rốt cuộc cũng nắm được tay em! @Lâm Dư Hi.”

Tấm hình này vừa đăng lên weibo, hai phút sau, Ngải Vi đã gọi điện đến.

“Hai người thật sự ở bên nhau rồi hả.” Giọng của Ngải Vi vừa hưng phấn vừa không thể tin được.

“Ừm!” Dĩ nhiên Ngải Vi không nhìn thấy vẻ ngượng ngùng trên mặt cô.

Ngải Vi cười ha ha: “Biết ngay đậu hũ Văn Tư nhất định có thể giải quyết cậu được mà. Anh ta thông minh thật, làm sao mà biết món cậu yêu thích nhất vậy nhỉ.”

“Anh ấy từng điều tra mình, trước kia mình từng nói qua trên vòng bạn bè.”

“Vậy anh ta cũng có lòng rồi, món đậu hũ đó thật sự rất khó thái đó, được không hả! Lại nói, anh ta là Chu công tử đấy, mười ngón tay chưa dính nước bao giờ, tự hạ mình nấu canh đậu hũ cho cậu, cho dù cậu bị anh ta nuốt, cũng không có gì để nói.”

“Tiểu Ngải, cậu thật sự bị anh ấy mua chuộc hoàn toàn rồi.”

“Đâu có?”

“Tấm hình trên weibo của cậu vô tình lộ ra đôi giày có phải là phiên bản số lượng có hạn của Roger Vivier không?”

“Đúng đó!” Ngải Vi lí lẽ hùng hồn, “Bạn trai của cậu cho mình số điện thoại của tổng giám đốc ở Roger Vivier, hơn nữa còn nhắn nhủ, vừa có hàng mới, thì lập tức thông báo cho mình. Nên mình nói này, anh ta có lòng thật đấy, không chỉ tận tình dỗ ngọt cậu, mà ngay cả bạn thân là mình đây, anh ta cũng chăm sóc chu đáo. Chẳng phải cậu thường nói, đánh giá một người đàn ông không chỉ xem anh ta đối xử với cậu thế nào, còn phải xem anh ta đối xử với gia đình, bạn bè của cậu ra sao ư. Bạn trai của cậu, max điểm!”

Lúc Lâm Dư Hi không thể nào phủ nhận lời của cô ấy, thì tin nhắn của Chu Tử Chính cũng gửi đến.

“Em không trả lời weibo của anh, thì anh sẽ bị người ta cười là đơn phương tình nguyện đó.”

Lâm Dư Hi cười, nhấn lại một biểu tượng ngao mạn, mà rất nhanh, Chu Tử Chính đã nhấn lại một tấm ảnh tự chụp về mặt cực kỳ tùy tiện.

Lâm Dư Hi nhìn bàn tay đan vào nhau trong hình, lại nhìn bàn tay được anh nắm qua, chậm rãi gõ vào: Lúc em cần một nơi để dựa vào, anh đã đến!
@Chu Tử Chính

~~ Chúc mừng cô bạn gái thứ N của Chu công tử! ~~

~~ Chúc mừng vịt con xấu xí biến thành thiên nga! ~~

~~ Chúc mừng cô bé lọ lem đã ôm được đùi to! ~~

~~ Tình huống gì thế, chẳng phải đã bên nhau từ sớm rồi à? Lúc trước là tung hỏa mù hả? ~~

~~ Chỉ có thể nói, gu hưởng thức của Chu công tử đã thay đổi rồi. ~~

Đối mặt với những bình luận ồ ạt dâng lên, Lâm Dư Hi chỉ có thể đóng weibo lại, nằm lên giường. Cô ôm búp bê heo vào lòng, không còn Hello Kitty mà cô đã ôm mười năm kia, cô đã từng có chút trần trọc không yên, lo được lo mất. Thực ra có can đảm buông bỏ cái cũ, mới biết được khi ôm búp mới vào cũng rất thoải mái. Cái cũ không đi, thì cái mới không đến. Cô đã đợi được người mà cô tình nguyện dựa dẫm vào rồi.

Cô ôm búp bê heo tự chụp một tấm, gửi đi: Em ngủ đây, chủ tịch Heo, ngủ ngon!

Chu Tử Chính cầm tấm hình của Lâm Dư Hi mà anh lấy từ quán ăn về, dán lên tường. Hình trên tường càng nhiều, trong lòng anh càng nhẹ đi.

Cái cũ không đi, thì cái mới không đến! Những kí ức cũ dán lên tường, vị trí trong tim để lưu giữ những trang mới.

Lúc trái tim anh cần một nơi để dựa vào, em đã đến!

Ngủ ngon nhé, vịt con xấu xí!

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nụ Hôn Đầu Tiên

Lâm Dư Hi và Lâm Chi Hiên, Chu Tử Chính đi đến phòng làm việc của Diệp Cẩm An.

Diệp Cẩm An nói: “Hôm nay nhận được thông báo bên phía cảnh sát, con trai, con dâu nhà họ Trịnh đã thừa nhận, là bọn họ bỏ morphine vào trong bột thuốc của bà Trịnh và phòng khám Tân Sinh. Phía cảnh sát đã bãi bỏ tố cáo bác sĩ Lâm Chi Hiên hành nghề chữa bệnh phi pháp dẫn đến tổn thương trên cơ thể của người khác.”

Lâm Dư Hi và Lâm Chi Hiên vui mừng thờ phào nhẹ nhõm. Lâm Dư Hi hỏi dồn: “Tại sao con trai và con dâu nhà họ Trịnh lại làm vậy?”

“Bọn họ vì tiền bảo hiểm của bà Trịnh. 15 năm trước bà Trịnh đã mua một phần bảo hiểm, bảo hiểm nhân thọ trị giá một triệu đồng.”

Lâm Dư Hi khó mà tin nổi: “Cái gì?”

“Phân lượng morphine mà bọn họ bỏ vào trong thuốc của bà Trịnh rất nặng, gan và tim của bà Trịnh không khỏe, nên mới trúng độc. Bọn họ biết xảy ra chuyện rồi, thì bên cảnh sát nhất định sẽ điều tra, nên một là không làm, đã làm thì làm đến cùng, kéo luôn hai người xuống nước, nói là hai người bỏ bột morphine vào, để hai người làm kẻ chết thay.” Diệp Cẩm An nói, “Bọn họ muốn mượn chuyện bác sĩ Lâm không có bằng cấp hợp pháp để đánh lừa dư luận, thực ra mục đích cuối cùng, chính là tiền bảo hiểm.”

Lâm Dư Hi nhú mày: “Vậy một triệu trên tay bọn họ và bốn con cá mà Vince tìm ra là chuyện thế nào?”

“Về mặt này thì phía cảnh sát không có tiết lộ, có khả năng là không liên quan đến vụ án này.”

Lâm Dư Hi càng thêm không hiểu: “Chẳng phải con trai nhà họ Trịnh từng nói là con cá thứ ba đã xúi giục họ bỏ morphine ở phòng khám Tân Sinh ư?”

Diệp Cẩm An gật đầu: “Trong đoạn ghi âm thì thật sự là nói như vậy. Nhưng đây chỉ là lời nói từ một phía của con trai nhà họ Trịnh, cũng có khả năng là vu oan giá họa. Cô nghĩ xem, một bác sĩ tốt như bác sĩ Lâm, trước đó còn từng khám bệnh cho họ, họ còn giả họa rõ ràng rành rành như thế. Lương tâm của loại người này, sớm đã bị chó ăn rồi.”

Chu Tử Chính vỗ nhẹ lên tay Lâm Dư Hi: “Cảnh sát sẽ điều tra. Nhà họ Trịnh còn làm bao nhiêu chuyện xấu nữa thì để cho cảnh sát đi lật tẩy của bọn họ đi.”

Diệp Cẩm An nói: “Không sai! Hôm nay chuyện đáng chúc mừng nhất là tội danh của bác trai bị hủy bỏ rồi.”

Chu Tử Chính hỏi: “Luật sư Diệp, theo tình hình trước mắt, tội hành nghề y không bằng cấp của bác trai và Liz, phần thắng như thế nào?”

“Tội danh của cô Lâm không khó giải quyết, dù sao lúc đó cô ấy đang học Trung Y ở đại học, cô ấy làm việc ở phòng khám Tân Sinh có thể nói thành thực tập ở phòng khám Tân Sinh. Về phần bác sĩ Lâm, tội danh thành lập là chuyện hiển nhiên, nhưng đã có hơn mười ngàn chữ kí cầu xin, 25 lá thư cầu xin và 20 video cầu xin, tôi sẽ cố gắng hết sức để án phạt xử thành án treo.”

Lâm Dư Hi hỏi: “Luật sư bên không là ai?”

“Là một luật sư nghĩa vụ của chính phủ, còn rất trẻ. Kiểu luật sư này, không khó đối phó! Không có luật sư có chút thâm niên chạy ra tố cáo hai người, thì cơ hội thắng của chúng ta lại nhiều thêm mấy phần.”

Nổi thấp thỏm trong lòng Lâm Dư Hi ổn định lại, thì ra không có ai khác đứng sau nhà họ Trịnh, tất cả đều do người nhà họ Trịnh thấy tiền sáng mắt, che giấu lương tâm mà làm trò quỷ.

Xem ra Vương Vận Kỳ thật sự không liên quan đến chuyện này, là do mình đa nghi rồi! Chuyện giữa cô ta và Lý Thuần Nhất vốn không liên quan đến mình tí nào cả.

Chu Tử Chính đã đặt một phòng riêng trong một nhà hàng kiểu Trung, lúc bọn họ đến đó, Chu Diễm Long đã ngồi trong phòng uống trà.

“Ba, nói chuyện với luật sư Diệp hơi lâu một chút, bên ngoài lại có chút kẹt xe, nên đến trễ.”

Chu Diễm Long mỉm cười gật đầu tỏ ý với Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi: “Không sao. Vụ kiện tiến triển ra sao rồi?”

“Tôi tôn trọng người khác của bác trai đã được bác bỏ.”

“Vậy thì tốt quá! Không còn cái tội nặng này, thì giải quyết tội hành nghề y không bằng cấp, hẳn là không thành vấn đề với Cẩm An đâu.” Chu Diễm Long nhìn sang Lâm Chi Hiên, “Chú Hiên, vậy sau này chú có thể yên tâm mà đánh cờ với tôi rồi.”

Lâm Chi Hiên an ủi gật đầu: “Trái tim treo lơ lửng đã xuống được hơn nửa rồi, phải cảm ơn Tử Chính đây.”

“Bác trai, bác đừng nói những câu khách sáo nữa.”

Chu Diễm Long như có ẩn ý, hỏi: “Ngoài chuyện vụ kiện, còn có chuyện quan trọng nào khác không?”

Chu Tử Chính nắm tay Lâm Dư Hi: “Con với Hi Hi chính thức ở bên nhau.”

Chu Diễm Long vui mừng mỉm cười: “Tốt lắm! Lần đầu tiên ba gặp Hi Hi, là thấy thích ngay rồi.”

Trên mặt Lâm Chi Hiên có một chút ngạc nhiên và một chút hiểu rõ lướt qua: “Tuy hai đứa là người trẻ tuổi, nhưng tuổi cũng không còn nhỏ nữa. Nghĩ kĩ rồi, thì bước tiếp cho thật tốt, chuyện quá khứ đều đã qua rồi.”

Lâm Dư Hi “ạ” một tiếng, trên gò má nổi lên rãnh hòng nhàn nhạt.

“Bác trai, cháu rất nghiêm túc với Hi Hi.”

Chu Diễm Long vỗ vai Lâm Chi Hiên: “Tôi phải nói giúp Tử Chính một câu. Tính của nó giống tôi, trên tình cảm, không dễ dàng cảm lên, cũng không dễ dàng buông xuống! Cho nên nó mới có 5 năm gãy vò kia. Đoạn quá khứ kia, Hi Hi đã giúp nó buông xuống. Đoạn hiện tại này, nó đã bắt đầu rồi, thì sẽ nghiêm túc mà bước tiếp.”

Lâm Chi Hiên gật đầu: “Hai đứa nó cũng có duyên với nhau!” Cùng bệnh thương nhau, vì bệnh mà nên duyên.

Chu Diễm Long cười nói: “Nói vậy, chú với tôi cũng có duyên đây. Tôi chỉ có một đứa con trai, chú thì chỉ có một đứa con gái. Hai đứa nó thành đôi, hai chúng ta cũng thành bạn đồng tính. Chuyện này tốt! Chuyện này tốt thật đấy!”

Lâm Chi Hiên do dự mãi, vẫn nói ra: “Hoàn cảnh gia đình của chúng tôi rất bình thường.....”

Chu Diễm Long nói: “Chú Hiên, tôi biết chú đang lo lắng điều gì. Bao nhiêu năm nay, tôi đã từng chứng kiến biết bao nhiêu cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối của nhà giàu, cuối cùng cũng rạn nứt, chia ly, bởi vì cái môn đăng hộ đối chỉ là giả sảo, chứ không phải lòng người. Tôi dốc sức lâu như thế, xây dựng nên sự nghiệp, không phải là vì để cho Tử Chính đi tìm một người vợ có tiền có quyền giống y vậy. Nói một câu không khiếm tốn nhé, con số trong tài khoản của tôi đã đủ rồi, không cần gia tộc khác để dệt hoa trên gấm nữa. Thế nên, Tử Chính muốn tìm một người con gái thích hợp, tôi cảm thấy Hi Hi rất thích hợp.”

Chu Tử Chính nhìn Lâm Chi Hiên, trong ánh mắt chứa đầy sự chân thành: “Bác trai, cháu đã nắm lấy tay của Hi Hi thì chưa từng nghĩ tôi sẽ buông ra.”

Lâm Chi Hiên nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Lâm Dư Hi, cảm thán: “Hai đứa vui là được!” Ông vỗ mu bàn tay của Lâm Dư Hi: “Có chuyện gì đừng giấu trong lòng mãi, trò chuyện với Tử Chính nhiều một chút.”

Chu Tử Chính cười nói: “Bác trai, bác yên tâm, cháu vẫn còn có cách cạy cái hũ của cô ấy ra mà.”

Đột nhiên, anh cảm thấy bắp chân bị cái gì đó đá một cái. Anh ho khan hai tiếng: “Nhưng mà cũng phải cẩn thận, trong cái hũ này có thuốc nổ.”

Chu Diễm Long cười ha ha: “Cái này thì ba đã được chứng kiến rồi, lúc bùng nổ cũng khá đặc sắc đó. Tử Chính, con phải cẩn thận một chút, đừng đạp phải mìn đấy.”

Chu Tử Chính nhún vai, liếc sang Lâm Dư Hi một cái: “Trúng mìn nhỏ thì hết cách rồi, chỉ mong là đừng trúng phải mìn khủng thôi.”

Lâm Dư Hi không nhìn được nữa liếc xéo anh một cái, trong mắt lại đầy ý cảnh cáo: Im miệng.

Lâm Chi Hiền cười ha ha: “Tử Chính, bình thường tính tình của Hi Hi cũng tốt lắm.”

Chu Diễm Long cười nói: “Bình thường Tử Chính cũng khá lạnh lùng, nhưng gặp được người mình thích, thì đặc biệt thích chọc ghẹo, ồn ào. Người có tính tình tốt đến mấy cũng có thể bị nó chọc đến nổi điên đấy.”

Chu Tử Chính giả vờ bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “Ba, ba đừng lật tẩy con nữa.”

Lâm Dư Hi hừ nhẹ: “Thế này là kiểu không có chuyện tự tìm để bị đánh.”

“Thế này là kiểu đánh là thương, mắng là yêu đó.”

Chu Diễm Long cười ha ha: “Thế này là kiểu trong nhà lại náo nhiệt rồi!”-----

Sau khi Lâm Dư Hi lấy kim ra, mới phát hiện không thấy bao tay trên bàn đâu nữa. Chu Tử Chính trần truồng đi từ phòng vệ sinh ra: “Đang tìm gì thế?”

Lâm Dư Hi lật tới lật lui: “Bao tay của em đâu?”

“Anh vứt rồi.”

“Cái gì?”

“Chúng ta cũng đã như vậy rồi, đừng dùng bao nữa.”

“Cái đó gọi là bao tay!”

“Chẳng phải cũng là bao thôi sao? Tóm lại là sau này bao gì anh cũng không muốn dùng.”

Bàn tay cầm kim của Lâm Dư Hi run lên, nói qua kẽ răng: “Nằm xuống, im miệng!”

Chu Tử Chính nằm trên giường, mỉm cười nhìn cô: “Tại sao em thích cột đuôi ngựa vậy?”

“Cần thiết trong công việc! Nếu không thì phải cắt tóc ngắn.”

“Đừng, anh thích em để tóc dài.”

Khóe miệng của Lâm Dư Hi nhếch lên như cố như không: “Em có ăn diện thế nào thì cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, sao anh không nhìn trúng mấy người đẹp kia, mà ngược lại để mắt tới em thế?”

Chu Tử Chính hài lòng mỉm cười: “Tốt lắm! Rốt cuộc cũng hỏi rồi! Anh vẫn đang chờ rốt cuộc có khi nào em sẽ hỏi vấn đề này không.”

Lâm Dư Hi cúi đầu chầm chừ: “Không nói thì thôi.”

“Hi Hi yêu dấu, em nghĩ xem, kiểu cậu ấm như anh, ngoài mặt chính là một anh chàng ăn chơi, khoảng mười mấy tuổi đã có vô số người đẹp cố ý, vô tình đến tiếp cận rồi. Lúc mới đầu tình lực sôi trào, quả thực là sẽ bị vẻ ngoài xinh đẹp hấp dẫn. Nhưng rất nhanh, anh đã phát hiện, phần lớn bọn họ chỉ là đầu gỗ khoác lên vẻ ngoài xinh đẹp mà thôi, bên trong không hề có linh hồn. Ít nhất, anh không thấy được cái hồn đó.”

“Vậy anh nhìn thấy được linh hồn của em à?”

Chu Tử Chính kiên định gật đầu: “Bởi vì em không có vẻ ngoài giả tạo.”

Lâm Dư Hi liếc anh một cái: “Em cũng không cảm thấy linh hồn của em cao thượng lắm.”

“Anh cũng đâu phải muốn tìm đức mẹ đâu! Em không cảm nhận được sao? Em không mập không ốm, không cao không thấp, tính tình lại không nóng không lạnh, đầu óc thì lúc khôn lúc khờ, tất cả đều, hoàn mỹ như thế!” Chu Tử Chính nói mãi nói mãi, đôi mắt như biết phát sáng.

Đôi môi của Lâm Dư Hi run lên: “Châm cứu xong rồi, anh nằm một chút đi.”

Chu Tử Chính vỗ vỗ giường: “Qua đây nằm với anh.”

Lâm Dư Hi vừa nằm xuống, liền bị một tay anh ôm lấy, dính sát vào người anh.

“Mỗi lần em chăm cứu xong, đều bỏ anh cô đơn một mình nằm trên giường, anh rất tức giận nghĩ rằng, rồi sẽ có một ngày anh bắt em phải nằm chung với anh.”

“Anh Chu, xin hãy chỉnh lại thái độ của anh cho đàng hoàng, em là bác sĩ của anh đấy.”

Chu Tử Chính nhìn nghiêng sang cô, kéo tay của cô qua, để lên ngực anh: “Còn có một chuyện khiến anh canh cánh trong lòng.”

“Chuyện gì?”

Trong mắt Chu Tử Chính nổi lên vẻ u oán: “Em nói nhìn anh giống như là nhìn thấy một cục thịt heo vậy.”

Lâm Dư Hi bật cười: “Nếu không thì anh muốn em nói cái gì chứ?”

Chu Tử Chính cầm tay cô lên sờ tới sờ lui trên người mình: “Được! Lúc trước thì anh không so đo, vậy bây giờ có cảm giác gì?”

Lâm Dư Hi không dư hơi: “Là một cục thịt heo đã tập thể hình!”

Đột nhiên, môi của cô bị chặn lại.

Môi của anh nhẹ nhàng thăm dò trên môi cô, rồi lại dịu dàng mút vào, giống như hút đi tất cả sự đề phòng của cô, từng chút từng chút một. Nụ hôn của anh từ từ tăng thêm, bờ môi lưu luyến, đẩy lên từng đốm lửa, dần dần đốt cháy lên sự khó nhẹn và run rẩy. Ngay lúc ngọn lửa sắp lan ra đồng cỏ, thì tất cả bỗng dừng lại.

“Bây giờ thì có cảm giác gì?” Giọng nói của Chu Tử Chính có chút khàn khàn, ở bên tai Lâm Dư Hi lại thêm một phần từ tính mê người.

“..... Nóng!” Lâm Dư Hi khẽ dịch người ra, “..... Em muốn vào phòng vệ sinh.”

Chu Tử Chính thả lỏng tay ra: “Câu trả lời của em, anh vẫn chưa hài lòng.”

Lâm Dư Hi không để ý nữa, bước nhanh vào phòng vệ sinh.

Đầu chỉ nóng! Mà là nóng hằm hập ấy!!

Lâm Dư Hi rửa mặt hết mấy lần trong phòng vệ sinh, mới miễn cưỡng ổn định trái tim bị sôi trào đến đập loạn xạ kia.

Cô nhìn mình ở trong gương, nhìn vết đỏ ở trên mặt đã lâu, khóe môi ngượng ngùng hơi cong lên.

Ngón tay của cô khẽ vuốt qua bờ môi đỏ tươi, ướt át, cảm nhận độ ẩm mà anh lưu lại. Phần ẩm áp này làm cho trái tim cô, từ trong sự bình yên, mà rung động!

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chung Nhà, Không Chung Phòng

Lâm Dư Hi lè mè hết mấy phút mới có thể làm như không có việc gì mà bước ra, rút kim châm ra cho anh.

“Tiến triển của anh ra sao rồi?”

“Tự anh cảm thấy thế nào?”

“7 phần!”

“Ừm!”

“Còn phải mất bao lâu nữa ?”

“Khoảng một, hai tháng!”

“Lâu vậy hả?” Chu Tử Chính đứng lên, “Chẳng phải lúc trước em nói, tìm một số chuyện kích thích có thể khiến cho tình trạng bệnh tiến triển càng nhanh sao?”

Lâm Dư Hi đề phòng nhìn anh: “Là kích thích vừa phải, đừng bao giờ kích thích quá độ.”

Chu Tử Chính trần truồng bước đến gần cô.

“Anh mau mặc quần áo vào đi!”

“Anh cũng nóng.”

“..... Em đi chỉnh máy điều hòa.....”

Bỗng chốc Lâm Dư Hi bị anh kéo vào lòng, cơ thể của hai người bị cánh tay mạnh mẽ của anh vòng qua không có một chút kẽ hở.

“Cái nóng của anh, máy điều hòa không làm giảm được.” Giọng nói mờ ám của anh, là một loại cám dỗ.

Môi của Lâm Dư Hi bị chặn lại. Lần này, không còn là những đóm lửa nhỏ ngoài cửa thành nữa, ngoài ý muốn, cửa thành bị công phá rồi, ngọn lửa bên trong thành cháy lên ầm ầm, hai con rồng lửa đang giao chiến với nhau, đầu tiên là anh đuổi theo em né tránh, tiếp đó là nhắm mắt theo đuôi, cuối cùng là Lâm Dư Hi bại trận như núi đổ, bị quần lấy. Rồng lửa quần quít, giam giữ linh hồn của hai người, khóa lại!

Mặt của Chu Tử Chính gần như dán lên mặt cô, giọng nói từ tính vang lên lần nữa: “Bây giờ, có cảm giác gì?”

“.....Chật!” Lâm Dư Hi miễn cưỡng nhúc nhích cái tay bị ôm thật chặt: “Em sắp thở không nổi nữa rồi.”

Chu Tử Chính thả lỏng tay ra: “Em cứng miệng thật đấy!” Tay của anh vuốt ve gương mặt ấm nóng của cô, “Nhưng mà, mặt của em vẫn biết nói thật.” Anh lướt đến cạnh tai cô: “Nó đỏ đến nổi giống như quả đào sắp rỉ nước vậy đó.”

Lâm Dư Hi xoay mặt đi, cầm cái áo sơ mi lên ném cho anh, ho khan hai tiếng: “Mau mặc đồ vào đi, chẳng phải tối nay anh muốn ở nhà nấu cơm sao? Chút nữa đi mua nguyên liệu.”

“Tuân lệnh!” Chu Tử Chính cười nhìn cô, lời nói đến bên môi, nuốt xuống mất rồi.

Ngoài gương mặt của cô biết nói thật, trái tim của cô cũng đã nói rồi!

Anh nghe thấy trái tim của cô đập thình thịch, thình thịch!

Chu Tử Chính nắm tay Lâm Dư Hi đi ra nhà để xe: “Đứng rồi, em biết lái xe không?”

“Không biết!”

“Được rồi, anh sắp xếp cho em một tài xế, nếu không em ra vào lại không tiện.”

Lâm Dư Hi liếc anh một cái: “Em đâu có nói muốn sống ở đây.” Thế này cũng nhanh quá rồi đó!

Chu Tử Chính mở cửa xe cho Lâm Dư Hi: “Nếu là chuyện sớm hay muộn, vậy muộn thì không bằng sớm một chút đi, dù sao anh cũng cần được kích thích.”

Lâm Dư Hi trừng anh một cái: “Kích thích quá mức sẽ phản tác dụng đấy!”

“Ví dụ?”

Lâm Dư Hi thất dây an toàn, không để ý đến anh.

“Anh đảm bảo sẽ hạn chế mà. Dù sao em cũng biết chỗ bấm huyết, anh mà buông thả, thì em đâm vào huyết gì đó của anh, thì anh sẽ không nhúc nhích được nữa.”

“Anh thật sự cho rằng em biết điểm huyết hả?”

“Em biết phóng kim bay đó thôi!”

“Rồi hồi!”

Xe khởi động rồi. Mặt Chu Tử Chính đầy u oán: “Anh rồi hồi vậy đấy! Sống một mình trong căn biệt thự lớn như vậy mà. Em xem, anh cũng đã chuẩn bị sẵn phòng ở nhà cho em rồi, em cứ đến ở đi! Anh đảm bảo, chung nhà, không chung phòng.”

Lâm Dư Hi xoay mặt đi, không trả lời.

Chu Tử Chính vươn tay nắm lấy tay cô: “Được không em?”

Lâm Dư Hi nhú mày khẽ cau: “Lái xe cẩn thận.”

“Em trả lời anh, thì anh buông tay.”

“Anh buông tay trước đi!”

“Được, anh buông tay, coi như là em đã đồng ý rồi nhé.”

“Chu Tử Chính! Anh vô si thật đấy.”

Chu Tử Chính nhếch miệng: “Đâu có, răng anh đầy đủ mà.” (*: “sĩ” - liêm sĩ và “xí” – răng : là từ đồng âm.)

Lâm Dư Hi trách mắng: “Tập trung lái xe đi!”

“Tuân lệnh, bà xã!”

Hai chữ “bà xã” này làm cho lồng ngực của Lâm Dư Hi rung động, dâng lên một nỗi hốt hoảng không tên, cô xoay mặt đi, nhìn ra ngoài xe: “Chúng ta, có thể từ từ không anh?”

Chu Tử Chính quay đầu qua nhìn cô một cái, không trêu đùa nữa: “Được!”-----

Hai người đi vào siêu thị, Chu Tử Chính lấy một chiếc xe đẩy: “Muốn mua gì, thưa đầu bếp đại nhân.”

“Anh muốn ăn cái gì?”

“Đồ em nấu thì chắc chắn là anh thích ăn.”

“Có cái gì mà anh không ăn không?”

“Không ăn thiệt thòi.”

Lâm Dư Hi liếc anh một cái: “Vậy tối nay anh ăn ba ba* đi!” (*: ăn ba ba = ăn thiệt thòi.)

Chu Tử Chính nhướn mày: “Em nấu được, thì anh chắc chắn sẽ ăn.”

Lâm Dư Hi không để ý nữa, bắt đầu nhét đồ vào trong xe đẩy, sau đó phát hiện không ít ánh mắt soi mói của người xung quanh.

Chu Tử Chính kề vào tai cô: “Xin lỗi, anh quên đeo kính mát rồi.”

Đeo mắt kính càng dễ khiến người ta nhận ra hơn đó, được không hả?

“Sẽ có paparazi chụp lên anh à?” Siêu thị của khu biệt thự ở lưng chừng núi này, là chỗ mà đám paparazi đóng đô.

“Sẽ có! Nhưng không có tờ báo hay tạp chí nào dám viết bài dưới tình huống không có sự cho phép của anh.”

“Vậy lần trước ở phòng khám, tại sao gã paparazi kia lại liều mạng muốn chụp hình của anh thế?”

“Nếu bọn họ chụp được những tấm hình mà anh không cho phép bọn họ đăng, thì sẽ bán lại cho anh.”

Lâm Dư Hi hiểu ý “ừ” một tiếng.

“Paparazi đã chụp không ít hình ảnh anh đi khám nhiều bác sĩ khác nhau từ sớm rồi, nhưng không có bất cứ tờ báo hay tạp chí nào viết bài, một là anh không cho phép, hai là, những tấm hình chụp được, anh sẽ mua hết toàn bộ, coi như là phí bịt miệng.”

“Ừm!” Tất cả đều do đồng tiền làm hại.

Chu Tử Chính dựa sát vào tai cô: “Bên tay trái của em có paparazi đang chụp đấy, em muốn cười với anh ta một cái không?”

Lâm Dư Hi xoay mặt đi: “Không muốn!” Ánh mắt của cô lướt qua phía trước, dừng lại trên hai bóng người cách đó không xa.

Vương Vận Kỳ, Phương Lâm!

Sáu ánh mắt nhìn nhau, trong đó có sự kinh ngạc và căm hận.

Chu Tử Chính nhìn thấy Vương Vận Kỳ, mỉm cười tỏ ý chào: “Kỳ Kỳ, trùng hợp vậy?”

Vương Vận Kỳ cứng nhắc nhếch khóe miệng: “Không ngờ lại gặp được anh ở siêu thị.”

“Có lẽ sau này sẽ gặp thường xuyên đây.”

Vương Vận Kỳ nhìn lướt qua Lâm Dư Hi một cái: “Lần nào anh cũng huênh hoang như vậy, lúc thì thích đi dự sự kiện, lúc thì thích đi party, lần này lại đến siêu thị đi dạo, gu thường thức của anh thật sự là thay đổi rất nhiều nha.”

Chu Tử Chính lạnh nhạt nhìn Vương Vận Kỳ: “Chỉ cần anh với Liz hiểu rõ cái nào là làm ra vẻ, cái nào là nghiêm túc là được. Sợ nhất là có người ngay cả cái nào là thật tình, cái nào là giả dối cũng không phân chia rõ ràng được, coi giả thành thật, thật lại xem thành giả.”

Khóe môi của Vương Vận Kỳ khẽ run: “Chu công tử nói chuyện sâu xa quá!”

“Có không?”

Đầu Vương Vận Kỳ hơi ngước lên: “Trên mạng mở một ván đánh cược lần này anh chơi bao lâu đây, hay là anh nói cho em nghe dự định của anh đi, em cũng đi cược một ván.”

“Cả đời! Cả đời người! Thắng rồi thì mời anh ăn cơm nhé.”

Gò má của Vương Vận Kỳ run lên, cười ha ha hai tiếng: “Cược lớn vậy à?”

“Nếu chỉ chơi đùa thôi thì còn cần đánh cược sao?” Chu Tử Chính đẩy xe đi: “Được rồi, phải đi mua nguyên liệu về nhà nấu cơm nữa, đối rồi, bye nhé!”

Hai người bước chậm rãi khỏi. Chu Tử Chính nhẹ giọng nói: “Anh với cô ta rất ít khi qua lại, chỉ gặp phải trong một số trường hợp chính thức thôi.”

“Anh không cần giải thích với em.”

“Anh chỉ sợ em cho rằng anh rất thân với cô ta, mà khinh bỉ ánh mắt của anh thôi.”

Lâm Dư Hi liếc nhẹ anh một cái, lấy một búp bông cải xanh bỏ vào trong xe đẩy: “Em không hiểu ánh mắt của anh. Nhưng vì anh nhìn trúng em, vậy thì đã chứng minh ánh mắt của anh vẫn còn ổn.”

Một tay Chu Tử Chính ôm lấy eo cô: “Câu này anh thích nghe, vừa nâng em lên, lại vừa nâng anh lên.” Đột nhiên anh nhìn thấy một quầy bày bán nho, anh buông lỏng tay ra, vội đi lên trước hỏi: “Nho này, có chua không?”

Nhân viên bán hàng vội nói: “Nho này bảo đảm ngọt ạ.”

Chu Tử Chính khẽ nhíu mày, lại ôm eo Lâm Dư Hi: “Nhưng tôi muốn nho chua, cô ấy chỉ thích ăn nho chua thôi!”

Nhân viên bán hàng tưởng anh nói đùa, cười ha ha hai tiếng: “Sao thế được, cô ấy có anh bạn trai đẹp trai như anh thế này, tôi mới giống người ăn nho chua ấy chứ!”

Lâm Dư Hi vội lấy một hộp nho bỏ vào xe đẩy: “Đừng để ý tới anh ấy, anh ấy nói lung tung đó.”

Chu Tử Chính nhún vai cười với nhân viên bán hàng, cô nhân viên bị vẻ đẹp trai của anh làm cho mặt mày hớn hờ: “Anh có phải là ngôi sao nổi tiếng nào không?”

Lâm Dư Hi nói: “Anh ấy là đạo diễn, thích nhất là tự biên tự diễn.”

Chu Tử Chính tán thành gật đầu: “Cũng đúng, cô ấy là nữ chính của tôi đây.”

Nhân viên bán hàng “ồ” một tiếng: “Vậy, phim của hai anh chị khi nào ra rạp thế? Có rảnh em sẽ đi ủng hộ.”

Chu Tử Chính bật cười: “Ừm, có thể còn phải chờ thêm, bây giờ vẫn còn chưa đưa nữ chính vào động phòng nữa.”

“Ồ, phim cổ trang nha!”

Lâm Dư Hi âm thầm nhéo anh một cái: “Đừng nghe anh ấy nói bậy!

Lâm Dư Hi ở trong bếp nấu ăn, Chu Tử Chính thì ngồi bên bàn đảo, trò chuyện với cô.

“Em bắt đầu nấu ăn từ khi nào thế?”

“12 tuổi. Lúc đó ba mẹ em đều làm việc ở phòng khám, lúc đó rất nhiều bệnh nhân đến phòng khám khám bệnh, ba mẹ thường xuyên phải đến 8 giờ mới về đến nhà.”

“Hèn gì em độc lập như vậy, thì ra là được huấn luyện từ nhỏ.”

“Cũng không có gì không tốt.”

“Em rất ít khi khóc à?”

“Ừm!”

“Tại sao?”

“Lúc nhỏ thì không muốn để ba mẹ nhìn thấy, rồi lo lắng. Lớn rồi, thì cảm thấy khóc cũng không có tác dụng gì.” Lâm Dư Hi tắt lửa, “Xong rồi, có thể ăn cơm.”

Chu Tử Chính đi tới, ôm lấy cô: “Khóc có tác dụng đấy.”

“Có tác dụng gì?”

“Em vừa khóc, thì trái tim của anh tan ra ngay.”

Lâm Dư Hi mím môi: “Có thể nào đừng sến súa như vậy không?”

Chu Tử Chính cẩn thận, tỉ mỉ nhìn cô: “Được thôi, kiểu sến súa này, hình như em không ưng lắm. Vậy để anh tìm thử xem!”

“Tìm cái gì?”

“Tìm chỗ yếu của em!”

Ăn cơm xong, những người giúp việc lại xuất hiện như thần vậy, dọn dẹp phòng bếp, sau đó lại lượn đi không một tiếng động.

“Người giúp việc của nhà anh biến hóa tài tình ghê!” Lâm Dư Hi cảm thán.

“Bọn họ đều theo anh lâu lắm rồi, biết khi nào nên xuất hiện, khi nào thì nên biến mất.” Chu Tử Chính lấy di động của cô qua, gõ vào một dãy số: “Đây là số điện thoại của quân gia Hà, em có việc gì thì cứ gọi cho ông ấy, ông ấy sẽ xuất hiện ngay lập tức mặc cho em sai bảo.”

Anh sờ bụng: “No quá! Khó trách đàn ông có gia đình rồi thì đều mập ra. Không được, nghỉ ngơi một chút, lát nữa đi bơi.”

Lâm Dư Hi không nghĩ tới, trong phòng chứa quần áo lại có mười mấy bộ đồ bơi chuẩn bị sẵn cho cô, bikini, liền thân, các kiểu hoa văn, màu sắc đều có đủ hết. Lâm Dư Hi chọn một bộ đồ bơi liền thân đơn giản, màu xanh lam, chòng một cái áo thun dài vào.

Lúc Lâm Dư Hi đến hồ bơi, Chu Tử Chính đã bơi hết mấy vòng. Anh nằm bên cạnh hồ, nhìn cô cởi áo thun ra, đôi mày bắt mắt nhíu lại: “Tại sao không mặc bikini?”

“Em không quen.”

“Lần đầu em gặp anh, anh đã cởi sạch sẽ rồi. Cái gì của anh cũng bị em nhìn sạch trơn hết, vậy mà em lại không trả lễ sao?”

Lâm Dư Hi xuống nước: “Đàn ông bị em nhìn qua nhiều lắm, anh muốn em trả lễ cho từng người à?”

Chu Tử Chính ghen lời, trong một chốc không đáp trả được, chỉ có thể nhìn cô nhẹ nhàng duỗi chân, bóng người vẽ nên một luồng ánh bạc lấp lánh trong hồ nước.

Anh cười khế, tự lẩm bẩm: “Em cũng đã xuống nước rồi, còn chạy được ư?”

Sau khi bơi qua lại 10 lần, Lâm Dư Hi bơi đến cạnh hồ, nhìn xung quanh, lại không thấy Chu Tử Chính. Chẳng qua nỗi ngờ vực mới nổi lên không đến hai giây, đột nhiên Chu Tử Chính ở trong nước nhô lên, ôm chặt cô vào lòng.

“Anh hết hơi rồi, cần hô hấp nhân tạo!” Câu nói còn chưa dứt, môi của anh đã dán lên, tham lam cướp đoạt.

Đến khi rút cuộc anh cũng buông cô ra, thì ngược lại, Lâm Dư Hi bị anh làm cho thở hổn hển.

Chu Tử Chính cười xấu xa: “Hình như em cũng sắp hết hơi rồi, có cần hô hấp nhân tạo không?”

“Còn hô hấp nữa, em sắp đứt hơi luôn rồi! Mau buông em ra.”

“Được, em nói cho anh biết có cảm giác gì đi. Nếu như câu trả lời của em làm anh hài lòng, thì anh sẽ thả em ra.”

Lâm Dur Hi đối diện với đôi mắt lấp lánh của anh, sau khi cổ họng hơi nghẹn ngào, mới chậm rãi nói ra: “Rung – động!”

Trong mắt của Chu Tử Chính chợt nở hoa: “Trả lời hay lắm! Tối nay lật thẻ của em”-----

Lúc Lâm Dur Hi tắm rửa xong, thay quần áo rồi đi xuống lầu, thì Chu Tử Chính mặc quần áo ở nhà đang lười biếng ngồi trên sofa xem tivi.

“Không còn sớm nữa, em phải về nhà rồi.”

“Anh đã gọi điện cho bác trai, hỏi tối nay em ở lại chỗ anh có được không, bác trai nói, được!”

Lâm Dur Hi ngơ ra hai giây: “Anh lại tiền trăm hậu tấu nữa!”

“Chiều này dùng được mà! Người quan trọng nhất của em là bác trai, giải quyết ổn thỏa phía bác trai, thì cửa lớn rộng mở rồi.”

Chu Tử Chính vỗ vỗ sofa: “Qua đây ngồi đi, bây giờ đang chiếu Sherlock Holmes, em thích coi đó.”

Lâm Dur Hi đi qua, nhìn thẳng vào anh: “Anh nói rồi đấy, không chung phòng đâu đó.”

Mặt Chu Tử Chính đầy chân thành, nhưng âm thầm mở cờ trong bụng mà gật đầu: “Tất nhiên!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: – Điều Kiện Là –

Lâm Dur Hi hẹn Ngải Vi đi ăn trưa.

“Cậu với Chu Tử Chính phát triển ngọt ngào chứ?”

“Không tệ.”

Ngải Vi chớp chớp mắt: “Vậy bệnh của anh ấy, ổn chưa?”

“Sắp rồi.”

“Trong nhà có một bác sĩ Trung Y tốt thật, không có việc gì thì xoa bóp, có chuyện gì thì châm cứu, cả người đều thoải mái.”

“Cậu có chuyện gì mình cũng thể châm cứu giúp cậu mà, đáng tiếc bệnh của cậu hết cứu nổi rồi.”

Ngải Vi tức tối liếc cô một cái: “Hiện giờ mình đang trong thời kì sau thất tình, tâm hồn đặc biệt yếu ớt, cần súp canh của cậu bổ sung cho một chút. Tối nay mình đến nhà cậu ăn chực, uống chực, ngủ chực.”

Lâm Dur Hi “ách” một tiếng: “Hôm nay..... không được!”

“Tại sao?”

“Bây giờ, mình, ở nhà của Vince rồi.”

Ngải Vi ngạc nhiên không khép miệng lại được: “Hai người, sống chung nhà rồi hả?!”

“Là chung nhà, không chung phòng.”

Ngải Vi ngơ ra một giây, cúi gằm đầu: “Haiz, ngay cả cậu cũng..... Minh đây lại cô đơn một mình, chán quá đi!”

Lâm Dur Hi suy nghĩ một lúc: “Hay là, tối nay cậu đến ăn cơm chung? Dù sao mình cũng muốn nấu canh, phân lượng dành cho hai người rất khó nấu.”

Ngải Vi ngơ vờ: “Mình làm bóng đèn sáng rực như vậy, Chu công tử sẽ không giết mình chứ?”

“Anh ấy sẽ không làm vậy đâu.”

“Anh sẽ làm vậy đấy!”

“Hả?”

“Anh mới vừa theo đuổi em đến tay, ôm còn chưa ấm, mà cô ấy lại đến đây tham gia náo nhiệt nữa.”

Lâm Dư Hi nhin không được trọn trắng mắt, nói vào loa nói: “Anh có thể nào để cho IQ lên sàn được không?”

“Cô ấy qua đây cũng được, điều kiện là tối nay em với anh chung phòng.”

“.....”

“Không phản đối tức là đồng ý.”

“Chủ tịch Chu!” Tổng Thành Trạch vào phòng làm việc của Chu Từ Chính.

“Tối nay có bận gì không?”

Tổng Thành Trạch xấu hổ cười một cái: “Tối nay đi xem mắt ạ.”

“Không thích Ngải Vi à?”

Tổng Thành Trạch tròn to mắt: “Ông chủ à, em muốn tìm vợ, chứ không phải muốn tìm công chúa để phục vụ! Em trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, thêm một cô công chúa nữa, em ăn không tiêu đâu.”

“Cho cô ấy thêm một cơ hội nữa đi, tối nay đến nhà tôi ăn cơm.”

“.....”

Lòng bàn tay Tổng Thành Trạch đỏ mề hôi mẫm: Đùa gì thế? Cô Ngải Vi đó sẽ không để ý đến anh thật chứ? Đừng nha!

Bà chủ tự mình xuống bếp, khỏi nói tới nụ cười của ông chủ ngọt đến cỡ nào. Tổng Thành Trạch nhìn lên hai vợ chồng son đang nói nhỏ cười to trong bếp, khỏi phải nói trong lòng ngưỡng mộ biết bao nhiêu.

Anh lại liếc sang Ngải Vi một cái, trang điểm nhạt hơn trước kia rất nhiều, bàn về sắc đẹp thì tuyệt đối là hạng nhất, đáng tiếc anh không phải hoàng tử, không có cung điện để cung phụng cho cô ấy. Anh chỉ là một người bình thường, cần một cô vợ bình thường cùng anh chăm sóc cho cha mẹ và con cái. Kiểu phụ nữ như cô ấy, đoán chừng dầu vừa đổ vào chảo, đã bị giọt dầu bắn lên dọa cho mặt mày trắng bệch, thét chói tai liên miên rồi.

Đúng lúc Ngải Vi cũng nhìn sang anh, anh lập tức cười ngây ngô: “Hai người đó ngọt đến rỉ nước luôn ấy.”

Môi Ngải Vi hơi cong lên: “Tối nay may mà có anh đến. Nếu không một mình tôi ở đây, nhìn bọn họ anh anh em em, càng không có tâm trạng gì.”

“Dù sao tối nay tôi cũng không có việc gì.” Trên mặt Tổng Thành Trạch cười ha ha, trong lòng thầm oán than: Dù sao buổi xem mắt tối nay của tôi đều vì cô mà bị lỡ rồi.

“Tiểu Ngải!” Lâm Dư Hi kêu lên, “Qua đây đi, mình dạy cậu làm trứng xào cà chua.”

Tổng Thành Trạch nhin không được trọn trắng mắt: Má ơi, trứng xào cà chua mà cũng không biết! Đừng nói là ngay cả nấu nước cũng không biết nha?

Ngải Vi vào bếp không bao lâu, trong phòng bếp vang lên tiếng thét chói tai: Ấy da, nóng quá, dầu bốc trứng mình rồi!

Sau đó, trong đầu Tổng Thành Trạch lại nhảy ra gương mặt trắng bệch của Ngải Vi. Anh nhin không được lắc đầu liên tục, công chúa ơi công chúa, cô làm ơn đừng nhìn trứng tôi nha, tôi chịu không nổi đâu! Mau đi tìm hoàng tử của cô đi.

Rốt cuộc com canh đã được dọn lên bàn, ngoài đĩa trứng xào cà chua kia, thì những món khác nhìn qua đều có vẻ vừa có cảm giác gia đình, vừa ngon miệng.

Chẳng qua, món do công chúa làm, Tổng Thành Trạch cũng rất nịnh nọt mà ủng hộ, sau đó phát hiện, món trứng xào cà chua của công chúa trông thì có vẻ ngán ngẫm, nhưng mùi vị cũng không tệ.

“Woa, món trứng xào cà chua này nấu ngon quá, quả thật là tiêu chuẩn của nhà hàng 5 sao nha.” Bởi vì là bạn thân của bà chủ, dĩ nhiên điểm số cũng phải tăng lên ừn ừn rồi.

Ngải Vi lờm anh ta một cái: “Anh có thể nào giả tạo hơn chút nữa không?”

“Con người của tôi ấy, khuyết điểm lớn nhất chính là giả tạo không được.” Tổng Thành Trạch cười lạnh.

“Hứ!” Ngải Vi khinh bỉ nhướn mày, chỉ là bên khoe mắt vẫn treo ý cười vui vẻ.

Tổng Thành Trạch cười thầm: Cô gái này dễ dỗ thật đấy.

Lâm Dư Hi ăn một miếng: “Tiểu Ngải, đúng là làm không tệ đâu. Nhưng sau này cậu đừng ném cà chua vào chảo dầu, bỏ từ từ vào là được.”

Tổng Thành Trạch ăn một miếng cà tím xào, đôi mắt vô thức hơi trừng lên, sau đó nước mắt trong lòng cứ chảy mãi: Sao mà có thể nấu đến ngon như vậy chứ! Bà chủ à, chị mất nhân tính quá đi, chị thế này là đang ép những người phụ nữ khác vào đường cùng đấy!

Ngải Vi hỏi: “Vậy món cà tím xào của Hi Hi lại đạt tiêu chuẩn gì?”

“Tiêu chuẩn cấp sư phụ!”

“So với trứng xào cà chua của tôi thì thế nào?”

“Mỗi món có hương vị khác nhau, mỗi người có sở trường riêng, có nét đặc sắc riêng, mỗi người một vẻ.” Tổng Thành Trạch ném tất cả những câu mà anh có thể nghĩ ra để lấp liếm.

Ngải Vi gạt đầu: “Tốt lắm, kiểm nghiệm đã xong. Anh quả thật là một tên ngốc nịnh bợ siêu cấp.”

Lâm Dư Hi và Chu Tử Chính nhìn nhau, bật cười!

Ăn cơm xong, nghỉ ngơi một lúc, Tổng Thành Trạch liền biết điều kéo Ngải Vi chuồn đi. Trước khi đi, nhìn thấy độ cong hài lòng trên môi Chu Tử Chính, trong lòng thầm khen mình mười ngàn lần. Ông chủ, vì hạnh phúc của anh, em đã hi sinh thời gian quý báu theo đuổi hạnh phúc của mình, để đi dỗ một cô công chúa cái gì cũng làm không xong, tiền hoa hồng cuối năm nay, anh biết nên làm thế nào rồi đó.

Chỉ là, niềm vui của anh chưa kéo dài được bao lâu, thì bị một cuộc gọi đến phá vỡ.

“Cái gì? 40 độ, chị lập tức đưa nó đến bệnh viện đi, 20 phút sau tôi tới.”

Ngải Vi hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Con trai tôi bị sốt!”

Lâm Dư Hi tắm xong đi ra, thì thấy Chu Tử Chính mặc áo ngủ, đang ôm Hello Kitty của cô nằm trên giường coi ti vi. Lần đầu tiên, cô cảm thấy vẻ đẹp trai của anh chân thực đến thế.

“Walking Dead, em thích xem nhất phải không?”

“Ừm.”

“Sao em lại không thích phim Hàn mà thích loại phim kinh dị này vậy?”

“Em thích kích thích, không được à?”

Chu Tử Chính nhìn cô đánh giá một cái, mờ ám “ồ” một tiếng: “Đã biết, anh sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn em.”

Lâm Dư Hi nhìn anh khinh bỉ, đi đến bên bàn sách lấy di động, rồi ngồi lên giường.

Một tay Chu Tử Chính kéo cô đến bên cạnh, thòm một cái lên má cô: “Tối nay em nấu ăn ngon đến nỗi làm cho cậu Trạch quên luôn anh là boss của cậu ấy, cứ nhìn anh với ánh mắt cực kì hâm mộ, ganh tị, căm hận ấy.”

“Hôm nay anh cố ý kêu anh ấy tới mà.”

“Dĩ nhiên, làm mai cho cậu ấy và Tiểu Ngải.”

“Có cảm giác giữa anh ấy và Tiểu Ngải không ăn nhập lắm.”

“Anh chỉ tạo cơ hội cho hai người họ thôi, có ăn nhập hay không, anh không quản được.”

“Ding”, di động của Lâm Dư Hi có tin nhắn gửi đến, cô mở ra, là Lâm Sao Đây gửi đến một tấm ảnh bầu trời sao.

Chu Tử Chính liếc qua một cái: “Lâm Sao Đây là ai vậy?”

“Bạn đồng tính.” Lâm Dur Hi đóng QQ lại.

“Nam hay nữ thế?”

Lâm Dur Hi nhìn anh một cái, cô để di động xuống: “Có thể là nam, cũng có thể là nữ, chưa từng gặp nên không thể xác định.”

“Quen biết thế nào? Nói chuyện bao lâu rồi?”

“Người đó tìm bác sĩ Trung Y ở trên mạng để hỏi thăm về bệnh, trò chuyện cũng hơn một năm rồi.”

Chu Tử Chính trợn mắt lên: “Hơn một năm? Còn sớm hơn anh nữa hả?”

Trong lòng Lâm Dur Hi thấy buồn cười: “Đúng đó, trò chuyện hơn một năm rồi vẫn chưa gặp mặt. Đâu có giống anh, mới ba tháng đã kéo em lên giường rồi. Ngài chủ tịch, em nói như vậy, anh hài lòng rồi chứ?”

Chu Tử Chính cười rạng rỡ, bung mặt của cô lên, mỗ lên môi cô một cái: “Vô cùng hài lòng!”

“Được rồi! Xem phim đi.”

Hai tay Chu Tử Chính kéo cô vào lòng, để cô ngồi lên đùi mình, dựa vào ngực mình, ôm lấy cô: “Được thôi.”

Chỉ là, Lâm Dur Hi hoàn toàn không có cách nào xem phim được, tay của anh dạo chơi tới lui trên người cô, bờ môi thì thi thoảng kề vào cổ cô, mặt cô hôn một cái, làm cho lòng cô, nóng rực lên.

Lâm Dur Hi lắc lắc người: “Anh ôm em nóng quá.”

“Có không?” Chu Tử Chính tiếp tục giở trò, “Nóng quá thì cời đồ ra đi!”

Lâm Dur Hi đề tay anh lại: “Em muốn xem phim, đừng quậy nữa.”

“Em nhìn anh biết bao nhiêu lần rồi, làm thế nào thì cũng phải cho anh xem lại một lần mới được.” Chu Tử Chính nhìn gương mặt đỏ ửng của Lâm Dur Hi, cười xấu xa, “Dù sao em cũng chạy không thoát, cứ nghe theo anh đi!”

“Anh, đừng làm bậy nha, anh vẫn chưa khỏe hẳn đâu.”

Chu Tử Chính kéo cánh tay giầy giữa cuối cùng của cô ra, cời nút áo ngực: “Em nghĩ đi đâu vậy, anh chỉ nói muốn xem thử thôi. Em xem phim của em, anh xem cái của anh.”

Anh cho rằng anh không có ham muốn tình dục trong 5 năm qua, xem một cái, cũng chỉ là muốn cho con mắt đã nghiền thôi, chẳng qua anh quên mất, khi núi lửa không hoạt động sắp thức tỉnh, thì dung nham nóng bỏng ở bên trong sẽ sôi trào trước.

“A!” Lâm Dur Hi không ngờ anh sẽ ngậm vào, chột kêu thất thanh.

Chu Tử Chính ngẩng đầu lên, mặt đầy vô tội nhìn về mặt như giận như không của cô: “Không liên quan đến anh, là do đồ ăn hấp dẫn quá, chỉ nhìn không thôi thì không thỏa mãn được.”

Lâm Dur Hi trừng anh: “Vậy nhìn đủ rồi, ăn cũng đủ rồi chứ?”

“Chưa! Còn một bên nữa!”

“A.”

Đối mặt với Chu Tử Chính đang thêm ăn, dường như ngoài việc mặc cho anh ức hiếp, thì Lâm Dur Hi cũng hết cách với anh. Thế là, xem xong cả tập Walking Dead, Lâm Dur Hi chỉ xem được bóng người đang chuyển động, nội dung nói gì, thì cô không biết một chút nào hết. Đầu óc của cô bị sự nóng bỏng trên thân thể nấu thành một nồi cháo rồi.

“Con trai anh? Anh có con trai á?” Ngải Vi vô cùng kinh ngạc.

Tổng Thành Trạch trầm giọng nói: “Là con trai của anh tôi, anh tôi và chị dâu qua đời trong tai nạn xe cộ ba năm trước, để lại đứa con này. Tôi coi nó như con trai vậy.”

“Ồi, xin lỗi!” Ngải Vi cất vẻ mặt kích động đi.

“Không sao, đều đã qua rồi.”

“Đi bệnh viện trước đi! Đi nhà tôi không thuận đường, dù sao tôi cũng không có việc gì, đi xem con trai anh một chút, sau đó tôi tự bắt xe về là được.”

“Được!” Trên mặt Tổng Thành Trạch là vẻ nghiêm trọng hiếm thấy.

Trong bệnh viện, bảo mẫu bế một cậu nhóc ba, bốn tuổi ngồi đợi trên ghế dựa.

“Tiểu Thiên!” Tổng Thành Trạch bước vội qua đó.

“Ba!” Tiểu Thiên vừa nhìn thấy Tổng Thành Trạch liền vươn tay ra muốn bế, khóc òa lên.

Tổng Thành Trạch bế Tiểu Thiên, trên trán, sau cổ của cậu đều đã dán miếng hạ sốt.

Bảo mẫu lo lắng nói: “Hôm nay, từ lúc sớm ở trường về thì nó cứ luôn không có tinh thần, chị tưởng đâu nó mệt, nên kêu nó đi ngủ. Sau khi nó ngủ dậy vẫn không có tinh thần, chị có chút lo lắng, cho đồ ăn vặt nó thích nhất, nó cũng không chịu. Đến bây giờ thì bắt đầu phát sốt, càng ngày càng cao, dọa chị sợ muốn chết.”

Tiểu Thiên dựa vào vai Tổng Thành Trạch, có hơi không có sức mà thút thít.

“Tiểu Thiên ngoan. Ba về rồi nè. Chút nữa chúng ta đi gặp bác sĩ, bác sĩ cho con một ít bình lính, sau khi uống vào, các bình lính sẽ ở trong bụng con, đánh đuổi hết bọn xấu luôn.”

“Con không muốn gặp bác sĩ, con không muốn uống bình lính.” Nước mắt của Tiểu Thiên lại chảy xuống tí tách.

Ngài Vi ngồi bên cạnh Tổng Thành Trạch, mỉm cười với Tiểu Thiên: “Tiểu Thiên, con có biết bình lính mà con uống vào bụng trông như thế nào không?”

Tiểu Thiên lắc đầu.

“Đi vẽ cho con xem nhé.” Ngài Vi lấy túi trang điểm trong túi xách ra, rồi lấy ra một cây chì kẻ chân mày. Cô cầm một tờ khăn giấy, phủ lên ghế, bắt đầu vẽ, lưu loát vẽ ra một chú lính nhỏ đội nón sắt.

Ngài Vi giờ khăn giấy lên: “Con xem nè, chú lính này rất đẹp trai, rất dũng cảm phải không nào? Chính nó giúp con đánh đuổi kẻ xấu trong bụng đó, sau đó con sẽ khỏe lại rất nhanh, có thể đến khu vui chơi dễ chơi rồi.”

Tiểu Thiên sùng sốt, dựa trên vai Tổng Thành Trạch, cái miệng nhỏ chu lên: “Nhưng con không thích mùi vị của bình lính.”

“Con là đàn ông mà! Mùi vị không ngon, sợ gì chứ. Đúng rồi, con đi khu vui chơi, thích chơi trò gì nhất? Đừng nói cho dì biết, dì đoán là cầu trượt.”

Tiểu Thiên cười gật đầu.

Ngài Vi lại cầm một tờ khăn giấy lên vẽ: “Vây đi vẽ cho con một cái cầu trượt nha.”

Tổng Thành Trạch nhìn kỹ thuật vẽ thành thạo của Ngài Vi, trong lòng không chỉ kinh ngạc một chút thôi đâu. Ngài Vi không chỉ vẽ một cái cầu trượt, còn vẽ thêm mấy người tí hon. Cô ấy lấy hộp trang điểm ra, dùng phấn mắt, son tô màu cho cầu trượt và người tí hon.

Ngài Vi giờ khăn giấy lên: “Tèn tén ten ten! Vẽ xong rồi. Con thấy con ở đâu không?”

Tiểu Thiên chỉ vào một cậu bé mặc áo màu xanh trong hình vẽ.

“Ôi chao, sao con thông minh thế, vừa nhìn là đã nhìn ra rồi.” Trên mặt Ngài Vi đầy vẻ ngạc nhiên không thể tin được.

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thiên có chút kiêu ngạo: “Bởi vì nó mặc áo màu xanh, con cũng mặc áo màu xanh.”

Ngài Vi vỗ tay: “Giỏi thật đấy! Bức tranh này di tặng cho con. Con đừng cảm đi gặp bác sĩ, sau đó uống bình lính vào, rất nhanh sẽ có thể đi trượt cầu trượt thôi, được không nào!”

“Dạ được!” Tiểu Thiên gật đầu.

Loa phát thanh vang lên, đến lượt Tiểu Thiên khám bệnh. Tổng Thành Trạch bế Tiểu Thiên lên, gật đầu với Ngài Vi: “Cảm ơn!”

Ngài Vi mỉm cười: “Đừng khách sáo, đỡ con nít là nghề của tôi. Chị họ tôi có hai đứa con, đều được tôi đỡ lớn đó. Đừng lo lắng quá, rất nhanh sẽ không sao thôi.”

“Hôm nay làm phiền cô quá.”

“Không sao, anh chăm sóc tốt cho Tiểu Thiên đi, tôi tự bắt xe về.” Ngài Vi đi về phía Tiểu Thiên, làm một động tác lực sĩ mạnh mẽ với cậu, “Bình lính Tiểu Thiên, phải đánh bại kẻ xấu, sau đó đi khu vui chơi nhé!”

Tiểu Thiên cười ha ha.

Tổng Thành Trạch nhìn bóng dáng Ngài Vi rời đi, giống như nhìn thấy ma thuật khó tin nhất vậy. Một giây trước, cô ấy vẫn còn là cô công chúa xinh đẹp không có đầu óc, cực kỳ ngu ngốc đòi sống đòi chết kia, đột nhiên lại như biến thành một cô bảo mẫu thân thiết đáng yêu như thế này. Không được, tình

hình thay đổi quá mãnh liệt, anh nghĩ rằng mình có ảo giác rồi.

“Tiểu Thiên, đi vừa rồi mới làm gì thế?”

“Lực sĩ mạnh mẽ đó!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nó Đã Ngủ Lâu Như Vậy

Editor: miemei

Lâm Dư Hi mở mắt ra, cảm thấy mình đang nép vào một vòng tay ấm áp, là một nỗi ấm áp đã lâu không gặp.

“Chào buổi sáng!” Sau lưng vang lên giọng nói lười biếng.

“Chào buổi sáng!”

“Ngủ ngon không?”

“Ừm.”

Chu Tử Chính kéo tay cô, dọc theo lồng ngực của anh, từ từ dòi xuống, chui vào trong quần lót của anh, để tay của cô nắm lấy dục vọng đang ần nấp của anh.

Anh thì thầm bên tai cô: “Cảm thấy thế nào?”

Mặt Lâm Dư Hi nóng lên: “Em, làm sao biết cảm giác của anh chứ.”

“Vậy em động đây một chút, kích thích anh một chút, để anh cảm nhận một chút đi.”

“Mới dậy mà.....”

“Phải đó, anh dậy rồi, nhưng nó chưa dậy, em chịu trách nhiệm kêu nó dậy.” Giọng nói từ tính, quyến rũ đến rối tinh rối mù, làm cho lí trí kiêu ngạo của Lâm Dư Hi bay lên tận chín tầng mây rồi.

Tay của Lâm Dư Hi di chuyển lên xuống nhẹ nhàng; Chu Tử Chính nhắm mắt lại cảm nhận sự thoải mái không nói nên lời từ bên dưới dâng lên, dần dần lan ra toàn thân, giống như một cơn gió nhẹ thổi tới, rải xuống một cơn mưa phùn, kêu gọi nụ hoa ngủ say đã lâu kia.

Anh không nhận được rên nhẹ một tiếng. Lâm Dư Hi nghe thấy, dừng tay lại.

“Sao dừng rồi? Tiếp tục đi!” Chu Tử Chính không nhận được bao bọc lấy tay cô, chuyển động tăng tốc.

Lâm Dư Hi đè tay anh lại: “Vince, anh đừng gấp! Nó đã ngủ 5 năm rồi, phải cho nó thêm nhiều thời gian để từ từ tỉnh lại chứ.”

Tay của Chu Tử Chính dừng lại. Anh ôm lấy cô thật chặt, qua một lúc lâu, chậm rãi nói: “Nó ngủ lâu như vậy, chính là vì đợi em đến.”

“Cho nên, em đến rồi, nhất định nó sẽ tỉnh lại thôi.”

Trong lòng Chu Tử Chính ấm lên, hai lòng hôn lên má cô một cái, hai tay sờ soạng tới lui trên người cô hết mấy lần mới trở người đứng dậy.

“Hôm nay anh có mấy cuộc họp, buổi tối còn có dạ tiệc, em đi với anh được không?”

“Dạ tiệc của giới thương nghiệp à?”

“Là tiệc sinh nhật của một người bạn. Em cũng gặp qua rồi, Dương Gia Dung lần trước đến lều phỏng vấn đó. Cô ấy là bạn gái của một người anh em của anh.”

“Ồ!”

Chu Tử Chính nhéo nhẹ cằm của cô: “Đừng lo, chỉ đi gặp bạn anh một chút, chào hỏi một câu, uống một ly champagne mà thôi.”

“Em phải ăn mặc thế nào?”

“Elaine có thể giúp em. Hôm nay em có kế hoạch gì không?”

“Em muốn đi uống trà sáng với ba.”

“Vậy được, em đi cùng bác trai xong thì gọi điện cho Elaine nhé.”

Lâm Dur Hi đi vào phòng vệ sinh, nhìn mình ở trong gương. Vòng bạn bè của anh, cô thật sự không biết gì, thực ra tất cả mọi thứ xung quanh anh, đối với cô mà nói, đều rất xa lạ. Phía trước là một thế giới hoàn toàn mới, cô phải đi tìm tòi, thấu hiểu, rồi hòa vào đó.

Trong thôn Minh Tâm, nhà hàng Minh Tâm của ngõ Minh Tâm, cũ kỹ đơn sơ, nhưng đều là mùi vị quen thuộc.

Nhân viên phục vụ đẩy xe điểm tâm đi tới đi lui trong nhà hàng, thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng rao: “Há cảo, xiu mại, sườn non nóng hổi mới ra lò đây.”

“Bánh bao xá xiu, bánh bao gà, bánh bao hạt sen, bao ngon đây!”

Sau đó một lồng, hai lồng điểm tâm nóng hổi được lấy từ xe điểm tâm để lên bàn. Một chén hai món, uống ly trà, ăn cái bánh bao. Món ngon truyền thống nhất, chính gốc nhất.

Lâm Dur Hi rót trà cho Lâm Chi Hiên, xe điểm tâm đẩy tới: “Bác sĩ Lâm, hôm nay sườn non chưng mềm lắm, lấy một lồng không?”

“Được!”

“Đừng rồi, lúc tôi đi kí tên ủng hộ hai người, đúng lúc hai người không có ở đó, có thấy chữ kí của tôi không?”

Một chiếc xe điểm tâm khác đẩy qua: “Xi, bác sĩ Lâm nhận được hơn mười ngàn chữ kí đó, làm sao biết cái nào của ông?”

Lâm Chi Hiên vội nói: “Chữ kí của mấy ông tôi đều thấy rồi, cảm ơn đã ủng hộ nhé.”

“Phòng khám Tân Sinh đóng rồi, mấy thứ bệnh nhỏ nhặt trên thân chúng tôi cũng không biết tìm ai để khám nữa.”

“Thì đó! Bác sĩ Lâm, sau khi vụ kiện kết thúc, hai người có mở lại phòng khám Tân Sinh không?”

“Mở lại thì có tác dụng gì, khu này cũng sắp tháo dỡ rồi. Nhà hàng không còn nữa, chúng tôi cũng thất nghiệp rồi.”

“Cùng lắm thì đi ra nhà hàng ở bên ngoài làm công.”

“Ông từng tuổi này rồi, còn tìm cái khi gì, bây giờ nhà hàng toàn thuê mấy cô gái, mấy thằng nhóc thanh niên làm phục vụ thôi. Hơn nữa bây giờ ở đâu còn có kiểu nhà hàng đẩy xe bán điểm tâm chứ, kiểu của chúng ta cũng sắp thành đồ cổ rồi.”

“Tôi mới có 50 tuổi, còn hơi còn sức, tôi không tin tìm không được.”

Bác Phạm – ông chủ nhà hàng đi tới, vỗ nhẹ lên vai Lâm Chi Hiên: “Bác sĩ Lâm, ông rảnh rồi thì đến đây uống trà nhiều một chút, cái nhà hàng này của tôi cũng không làm được bao lâu nữa rồi. Bây giờ bọn họ đã thu mua nhà đất liên tục, những người đã bán nhà đều dọn đi hết, người đến uống trà cũng ít dần. Haiz, tôi muốn kiên trì cũng không kiên trì nổi.”

Lâm Dur Hi hỏi: “Chẳng phải bên cạnh nhà hàng có từ đường nhà họ Đường sao? Vậy cũng phải đỡ bỏ ạ?”

Bác Phạm nói: “Bác với mấy ông chủ của những tiệm kinh doanh khác trên con phố này từng đến hội phát triển thương nghiệp bàn qua, chính là muốn lấy danh nghĩa giữ lại từ đường nhà họ Đường, xem xem có thể nào giữ lại cả con phố này không. Nhưng đám con trai của nhà họ Đường lại thấy tiền sáng mắt, kiên trì muốn bán. Từ đường sắp được 80 năm tuổi của bọn chúng cũng bán rồi, những nhà hàng, tiệm quán nhỏ như mấy bác sao có thể giữ được chứ?” Ông ấy thờ dài, “Phòng khám Tân Sinh cũng mở được 30 năm rồi, nhà hàng này của bác do ba của bác khởi nghiệp, hơn 40 năm, mười cửa hàng khác trên con phố này cũng được mấy chục tuổi, già rồi, thì phải bị đỡ bỏ thôi.”

Trên mặt Lâm Dur Hi có vẻ buồn bã.

Bác Phạm tiếc than: “Bản thân tôi thì không sao, dù sao bán đi, có một số tiền lớn, tôi cũng có thể nghỉ hưu rồi. Chỉ tiếc cho những ông bạn già đã đi theo tôi bao nhiêu năm nay. Bọn họ đi ra ngoài, không biết còn có thể tìm được việc làm không?”

Nhìn bác Phạm đi khỏi, tiếp tục qua bàn khác trò chuyện với khách, Lâm Dur Hi khẽ thở dài: “Tiếc quá, xiu mại của bác Phạm là ngon nhất đó.”

“Hết cách rồi, thời đại thay đổi, có một số đồ cũ sẽ không giữ lại. Đây là chuyện mà chúng ta không thể thay đổi được.”

“Phải!” Lâm Dur Hi gấp xiu mại lên bỏ vào miệng, “Vậy phải ăn nhiều thêm mấy lần, nhớ lại mùi vị này.”

Lâm Chi Hiền vừa ăn vừa hỏi: “Đến nhà Từ Chính ở mấy ngày rồi, mọi thứ đều ổn chứ?”

“Đạ, anh ấy đối xử với con tốt lắm.” “Hôm qua ba chơi cờ với ba của Từ Chính, tiện thể ra ngoài đi dạo một chút. Ông ấy dắt ba đến một căn nhà kiểu Tây có sân vườn, hỏi ba thích không. Ông ấy nói nếu nhà chúng ta dỡ bỏ rồi, thì có thể dọn đến căn đó ở. Ba nói phải về bàn lại với con.”

Tay đang gấp diêm tâm của Lâm Dư Hi căng lên, ngẩng đầu lên nhìn ông.

“Sau khi nhà của chúng ta bán đi, có thể mua nhà ở khu xa hơn một chút. Căn nhà kiểu Tây kia lớn quá, một mình ba ở, sợ không quen.”

Lâm Dư Hi khẽ cắn môi: “Ba, nếu như nhà bị dỡ rồi, hay là, ba dọn qua ở với con đi.”

Lâm Chi Hiền nhìn cô, ngẫm nghĩ một lúc: “Thực ra thời gian con và Từ Chính quen nhau vẫn chưa lâu, không vội. Chuyện này để sau hẵng nói đi. Nhà phải dỡ bỏ cũng là chuyện của nửa năm, một năm sau mà.”

Lâm Dư Hi gật đầu. Đột nhiên nghĩ đến câu nói nọ: Cái cũ không đi, thì cái mới không đến. Dừng vào khu vực sắp bị tháo dỡ này, thật là mỉa mai quá.

Ngồi trên xe taxi, Lâm Dư Hi lại nhận được tin nhắn của Lâm Sao Đây: “Tôi nghe người trong ngành nhắc đến chuyện hội thương nghiệp thu mua lại thôn Minh Tâm cũng đã gần xong rồi, bây giờ đang chứng thực bước quy hoạch cuối cùng. Nửa năm, chậm nhất là một năm, nhất định sẽ dỡ bỏ. Phòng khám Tân Sinh ở ngay thôn Minh Tâm phải không?”

“Anh biết nhiều thật đấy!”

“Xem qua tin tức của các cô, thì biết thôi.”

“Phải đó, sắp phải tháo dỡ rồi, rất luyến tiếc. Thực ra ngõ Minh Tâm của thôn Minh Tâm có một số kiến trúc cũ rất có giá trị lịch sử, rất đáng để giữ lại. Tiếc quá!”

“Có lẽ có người có thể giúp cô giữ lại phòng khám Tân Sinh, giữ lại ngõ Minh Tâm.”

“Không thể nào.” Thôn Minh Tâm nằm ngay đoạn đường hoàng kim của thành phố, không có tập đoàn nào lại chọn bỏ qua trứng vàng mà giữ lại cả.

“Vậy sau này cô có dự định gì.”

“Sau khi kết thúc vụ kiện rồi hẵng nói.”

“Cô và Chu Từ Chính thật sự ở bên nhau rồi à?”

Lâm Dư Hi thoáng sững sờ, kiên quyết gõ vào: “Phải!”

“Rốt cuộc vẫn chọn bước trên con đường của cô bé Lọ Lem.”

“Anh ấy không phải hoàng tử.”

“Anh ta là chủ tịch, cô không sợ đối với cô, anh ta chỉ thấy một thoáng mới mẻ thôi sao?”

Lâm Dư Hi chau mày: “Cái tôi quan tâm, không phải là thân phận của anh ấy, mà là con người của anh ấy. Anh ấy đáng để tôi cho cả hai một cơ hội.”

“Nhưng trong mắt người ngoài, cô không có gì khác với đám bạn gái trước kia của anh ta.”

Chân mày của Lâm Dư Hi càng nhíu chặt lại: “Tôi không phải sống vì người khác.”

“Xin lỗi, tôi nói hơi quá đáng rồi. Chỉ là, tôi lo lắng cho cô, sẽ bị tổn thương!”

“Tôi biết mình đang làm gì.”

“Tôi chỉ nghĩ, nếu như cô đi Tô Châu, đến lúc đó tôi sẽ cầm hoa hồng đỏ đến tìm cô.”

Lâm Dư Hi hơi sững sờ: “Chẳng phải anh muốn đi tìm bạn gái cũ à?”

“Cô ấy bị người ta theo đuổi mất rồi.”

“Vậy anh định làm thế nào?”

“Theo đuổi cô ấy về lại!”

Trong lòng Lâm Dư Hi bốc lửa: “Cô ấy đã có bạn trai rồi, anh còn muốn đi chen một chân vào ư? Anh có thể nào cạnh bả hơn nữa không?”

“Cô ấy vẫn chưa kết hôn. Chỉ cần chưa kết hôn, thì tôi vẫn còn cơ hội.”

Lâm Dur Hi nhú mồm: “Anh hỏi bản thân anh xem, anh dựa vào cái gì?”

“Dựa vào tấm lòng chân thành của tôi. Tôi sẽ làm cho cô ấy biết, trái tim của tôi chưa bao giờ rời khỏi.”

“Nếu như cô ấy không quay đầu lại thì sao?”

“Tôi chờ cô ấy quay đầu lại.”

“Cần gì phải vậy chứ, đã qua rồi, anh không thể buông tay sao? Có một số chuyện đã qua, thì không thể nào quay đầu lại.”

“Tôi không cần cô ấy quay đầu lại. Tôi với cô ấy không phải làm lại từ đầu, mà là khởi đầu mới!”

Lâm Dur Hi bất đắc dĩ thở dài, cố chấp quá! Nếu như lúc trước anh ta lấy tấm lòng này để giữ vững đoạn tình cảm đó, thì sao lại có sự vô si, sai lầm của lúc này chứ?

“Ba năm trước anh đã bỏ qua một lần, lần này, anh tuyệt đối không buông tay!”

Đột nhiên, trái tim của Lâm Dur Hi rung mạnh lên, hơi thở của cô phảng phất như dừng lại.

“Anh là ai?”

“Xin lỗi em!”

Tay của Lâm Dur Hi chợt rung lên, cô không hề do dự mà ấn xuống: Chặn người này.

“Anh yêu em!” Tin nhắn không gửi đi được.

Lý Thuần Nhất nhìn dòng tin nhắn không thể gửi đi, ánh mắt trầm xuống. Anh ta từ từ đặt di động xuống, nỉ non: “Hi Hi, xin lỗi em!”

Lâm Dur Hi nhìn ra ngoài cửa sổ, lồng ngực phập phồng trong nỗi khiếp sợ khó tin, suy nghĩ chạy tán loạn theo cánh sắc bay qua ở bên ngoài.

Thì ra, Lâm Sao Đây chính là anh! Khó trách anh biết hỏi chuyện về trung y thì tôi sẽ trả lời anh; khó trách tôi nói đến mì cá viên, thì anh biết ngay chị Hoa; tôi nói cà phê, thì anh liền biết flat white; khó trách anh biết thôn Minh Tâm, phòng khám Tân Sinh; khó trách anh có thể mặt dày vô si mà nói tôi và anh có sở thích giống nhau, rất có duyên.

Lý Thuần Nhất, năm đó anh bỏ đi không hề quay đầu lại, bây giờ anh muốn quay đầu lại ư?

Lý Thuần Nhất, lời nói dối năm đó, anh còn chê chưa đủ sao?

Lý Thuần Nhất, anh còn có thể đê tiện hơn nữa không?

Lâm Dur Hi nhìn vào di động, tìm Lâm Sao Đây, nhìn thấy câu nói kia của anh ta: Chỉ là, tôi lo lắng cho cô, sẽ bị tổn thương! Cô hừ lạnh, cả thế giới, chỉ có một mình anh không xứng nói câu này. Thì ra vô si có thể không có giới hạn cơ đấy.

Cô xóa đi tất cả tin nhắn của anh ta.

Làm sao đây? Anh có thể bay ra ngoài không gian, ở đó đủ lớn, có thể chứa vừa cả tâm đáng xấu hổ của anh, dục vọng hèn hạ của anh đấy!

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tái Ông Mất Ngựa

Editor: miemei

Tổng Thành Trạch nhận được tin nhắn của Ngải Vi: “Tiểu Thiên khỏe hơn chưa?”

“Vì nó sốt cao, nên đã chụp X quang rồi, bác sĩ lo sẽ bị viêm phổi nên tối qua ở lại bệnh viện.”

“Chao ôi, đáng thương quá. Trong nhà anh có ai ở bên nó không?”

“Ba mẹ tôi đi du lịch rồi, chỉ có bảo mẫu bên cạnh nó thôi. Buổi chiều thì Elaine phải đi với Liz rồi, tôi không dứt ra được.”

“Dù sao hôm nay tôi cũng không có việc gì, tôi đến bệnh viện thăm nó vậy.”

“Thế này, thật ngại quá.”

“Không sao, tôi thích chơi với con nít nhất đấy.”

Tổng Thành Trạch để di động xuống, ngơ ra vài giây, mỉm cười.

“Cười gì đấy? Trông có vẻ nhớ nhung thế kia.” Chu Tử Chính đi ngang qua phòng làm việc của anh ta, nhìn anh ta một cái.

“Nhớ nhung? Không phải chứ!” Tổng Thành Trạch cười xòa.

“Tiểu Thiên sao rồi?”

“Lúc nãy bảo mẫu nói cho nó uống thuốc rồi, cũng đã hạ sốt, nhưng chỉ sợ sẽ tăng lên lại.”

“Buổi chiều cậu về thăm nó đi.”

“Buổi chiều Elaine không có ở đây, tôi cũng không ở đây, e là không tốt lắm đâu.”

“Kêu Sharon qua đây giúp là được rồi, cậu đi chăm sóc cho con trai đi.”

Tổng Thành Trạch vội vã chạy tới bệnh viện, từ cửa sổ phòng bệnh thấy Ngải Vi ngồi bên cạnh giường cho Tiểu Thiên uống thuốc. Tiểu Thiên vừa nhú mồm vừa lắc đầu, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn uống thuốc vào.

Sau đó Ngải Vi bóc một cây kẹo que, Tiểu Thiên cười rặng rờ nhận lấy, bỏ vào miệng. Sau đó, ngoài dự đoán, Ngải Vi lại bóc một cây kẹo khác, tự mình ăn. Hai người nhìn nhau, cười hi hi ha ha.

Một cô tiểu thư trang điểm tinh tế, ăn mặc thời thượng, ở trong phòng bệnh với một đứa con nít, tùy tiện vui vẻ ăn kẹo que? Mí mắt của Tổng Thành Trạch giật giật, cảnh tượng này thật sự là quá sai rồi!

Tổng Thành Trạch đẩy cửa vào, Tiểu Thiên vừa nhìn thấy anh, lập tức lấy kẹo que trong miệng ra, bỏ ra sau lưng. Hai mắt trừng lên, vẻ mặt như đã làm chuyện xấu, chuyện chột dạ vậy.

Ngải Vi nhìn Tổng Thành Trạch một cái, an ủi Tiểu Thiên: “Đừng sợ, cây kẹo que này là do hôm nay con biểu hiện rất dũng cảm, di thưởng cho con ăn, ba con không đồng ý cũng không được.”

Tiểu Thiên mong đợi nhìn Tổng Thành Trạch, Tổng Thành Trạch bắt đầu đi giật đầu: “Ăn đi.” Tiểu Thiên lập tức vui vẻ, phấn khởi ăn tiếp. Trẻ con thay đổi về mặt, thật sự còn hơn cả bất cứ bậc thầy đổi mặt nào.

Ngải Vi liếm kẹo que: “Anh không cho Tiểu Thiên ăn kẹo que à?”

“Không phải không cho, mà là ít cho, rất dễ sâu răng.”

“Chỉ cần nó ăn xong, rồi cho nó uống nước để súc miệng thì không dễ bị sâu răng nữa.” Ngải Vi mang vẻ mặt như muốn khiêu chiến với anh, “Anh có biết thế nào mà trẻ mới dễ bị sâu răng nhất không?”

Chân mày Tổng Thành Trạch nhướn lên: “Cô biết hả?”

“Chính là như anh vậy đó, mặc dù không cho nó ăn kẹo que, nhưng những thứ bánh quy, bánh mì gì đó đều cho nó ăn không ngừng.”

“Đó là bánh quy, bánh mì chuyên dành cho trẻ em mà.”

“Nếu như trẻ ăn đồ ăn không ngừng nghỉ, thì nước bọt không có đủ thời gian để rửa răng, mới dễ làm cho răng bị sâu nhất.”

Khóe miệng của Tổng Thành Trạch giật giật.

Ngải Vi nhướn mày: “So chăm trẻ với tôi hả, ông ba như anh, đạo hạnh còn chưa đủ đâu!”

Tiểu Thiên liếm kẹo que, tươi cười nhìn Tổng Thành Trạch, vẻ mặt như là đã tìm được núi dựa rồi, không còn sợ nữa.

Tổng Thành Trạch thầm mắng trong lòng: Thăng nhóc thối, một cây kẹo que thôi đã mua chuộc được con rồi, thật là vô dụng mà! Ít nhất cũng phải lấy trên tám cây, mười cây chứ.

Anh cười ha ha: “Thật là nhìn không ra đó.”

“Sau này có chuyện gì không hiểu về việc chăm con, cứ tìm tôi, tôi tư vấn miễn phí cho anh.”

Câu này nói ra thật là mặt dày vô sỉ, nhưng lại khó mà phản bác được.

Tổng Thành Trạch chỉ có thể cười xòa: “Phải. Khi nào mà nó ăn cơm không ăn thức ăn, ham chơi không chịu ngủ, ngủ thì thích quậy khóc, tôi nhất định sẽ tìm cô.”

Ngài Vi cười há hê đắc ý. Trong mắt Tổng Thành Trạch, thì giống như nụ cười kiêu ngạo của Tiểu Thiên vậy.

Lâm Dư Hi xuống taxi sớm hơn dự định, bước chậm thêm lối đi bộ rợp bóng cây.

Người mà vốn tưởng rằng đời này sẽ không bao giờ tiếp xúc nữa, cứ thế lại lừa cô hơn một năm nay. Lâm Dư Hi cười khổ tự giễu, trên đời này làm gì có nhiều trùng hợp như vậy chứ? Mỗi một điều đều làm cho cô có chút nghi ngờ, lại có chút ấm lòng vì tâm linh tương thông, nhưng chẳng qua chỉ là trò bịp đã bày bố sẵn mà thôi.

Nếu anh ta đã bỏ rơi vợ Tào Khang, một lòng một dạ làm phò mã của anh ta, thì anh ta chỉ là một trong hàng ngàn hàng vạn tên Trần Thế Mỹ, chôn lòng hồ thẹn đi, vinh quang mà sống tiếp. Nhưng, anh ta bội tình bạc nghĩa, sau đó lại bội nghĩa bạc tình, cái đợi chờ anh ta, chỉ có thể là địa ngục.

Lý Thuần Nhất, vì sao anh lại trở nên như thế này?

Đầu óc của cô bị thiêu đốt đến nóng cháy, trong lòng lại lạnh lẽo.

Cách đó không xa vang lên tiếng nhạc Sông Đa-núyp xanh, đây là tiếng nhạc dành riêng cho xe kem di động. Lâm Dư Hi nhìn thấy xe kem ở đằng trước, bước nhanh tới đó, giống như lúc nhỏ nghe thấy khúc nhạc Sông Đa-núyp xanh này, thì bước chân sẽ kích động mà chạy đi.

“Một cây kem tươi.”

“Dì” tin nhắn của Chu Tử Chính gửi đến, “Ăn cơm xong chưa?”

Lâm Dư Hi chụp cây kem trong tay: “Đang ăn đồ ngọt sau bữa ăn nè.”

“Anh cũng muốn nữa.”

“Được, về nhà em làm cho anh ăn.”

“Anh thấy, ngoài một thứ, thì cái gì em cũng biết làm hết nhì.”

“Ngoài cái gì?”

“Giả tạo.”

“Vậy anh thì sao? Anh biết giả tạo không?”

“Vớ em, anh sẽ không.”

“Đây là lời hứa à?”

“Phải!” Chỉ một chữ đơn giản, đã làm cho trái tim của cô lại ấm lên.

Lâm Dư Hi cắn một miếng kem, cái lạnh đã làm mát sự nóng nảy trong đầu cô.

Anh ta có bay ra ngoài không gian, hay là xuống địa ngục đều không liên quan đến cô nữa. Trong cuộc đời cô, cô đã tìm được một chốn mới mà cô thuộc về rồi.

Elaine là trợ lý đầu tiên của Chu Tử Chính, đã đi theo anh gần 10 năm rồi, là một người phụ nữ trung niên rất đoan trang, hào phóng. Cô ấy và nhà tạo mẫu tóc, thợ trang điểm cùng chọn đồ và chỉnh trang lại cho Lâm Dư Hi.

Lâm Dư Hi nhìn không được hỏi: “Chị Elaine, đồ của em trong nhà Vince đều là chị chọn ư?”

Elaine mỉm cười: “Quần áo đúng là do chị chọn, nhưng mà yêu cầu về kiểu dáng, kích cỡ đều do chủ tịch Chu đưa ra.”

Lâm Dur Hi ngạc nhiên, nghĩ đến đồ lót trong phòng để quần áo, trong lòng có chút tức tối, đêm mà cô say rượu, rốt cuộc là ai thay đồ cho cô đây?

“Đừng ròi, trình độ uống rượu của Vince thế nào ạ?”

Elaine cười nói: “Trình độ uống rượu của cậu ấy không phải tốt bình thường đâu. Chị nhớ có một lần, công ty tổ chức tiệc hằng năm, tâm trạng của cậu ấy rất tốt, độ rượu với các nhân viên, đêm đó ít nhất cậu ấy cũng uống hết bốn chai rượu đỏ, mà vẫn chưa say.”

Lâm Dur Hi tròn mắt: “Bốn chai rượu đỏ?” Đêm đó, anh ấy chỉ uống nửa chai đã say.....

Elaine gật đầu: “Đồng nghiệp trong công ty đều gọi cậu ấy là ngàn chén không say đấy.”

Hay cho ngàn chén không say, Lâm Dur Hi thầm nghĩ rằng, hôm nay anh mà không giải thích cho ổn thỏa, thì anh không xong với cô đâu!

Trang phục dự tiệc màu tím nhạt bằng tơ tằm thật, phối hợp với mái tóc uốn nhẹ, trang điểm thanh nhã, phác họa ra một giai nhân xinh đẹp.

Chu Từ Chính nhìn không được nhìn Lâm Dur Hi đánh giá mấy lượt: “Ăn diện thế này rất mê người, anh thích.”

Lâm Dur Hi trừng anh một cái: “Nói tầm bậy, kiểu ăn diện này của em rất đoan trang.”

“Thì là đoan trang, ưu nhã như vậy lại còn mê người như thế mới là nét đẹp chân chính đó.”

“Anh cũng đâu có nợ tiền em, không cần phải nói ngon nói ngọt vậy đâu.”

Chu Từ Chính nắm tay cô: “Anh muốn thăng thần để được khoan hồng, lần trước say rượu là anh giả vờ đấy.”

Elaine quả là trợ lý giỏi 10 năm, thông báo tin tức hết rồi.

Lâm Dur Hi nghiêng răng nghiêng lợi: “Uống cho em còn ra sức giải thích sợ anh hiểu lầm, thì ra là anh gạt em!”

“Em rất khó theo đuôi mà! Lại quanh co khó nắm bắt, không dùng chút biện pháp xảo quyết, thì em rất dễ bỏ chạy mất.”

Lâm Dur Hi nhìn anh chăm chăm: “Vậy lần đó em say rượu, là ai thay đồ cho em?”

“Người làm nữ.”

Lâm Dur Hi tỉ mỉ nhìn anh một cách dò xét: “Thật không?”

Mặt Chu Từ Chính đầy chân thành mà gật đầu: “Tuyệt đối!”

“Vậy, sao anh biết kích cỡ của em?”

Ánh mắt của Chu Từ Chính lướt một vòng quanh người Lâm Dur Hi: “Đo bằng mắt.”

Lâm Dur Hi liếc anh một cái: “Quả nhiên là kinh nghiệm phong phú.”

Mũi Chu Từ Chính ngửi ngửi: “Anh ngửi thấy mùi chua.”

“Là anh ngửi nước hoa nhiều quá rồi, nên cái mũi không nhạy nữa đó.”

Chu Từ Chính hài lòng gật đầu: “Mùi chua càng ngày càng nồng, tốt lắm.” Ngón tay của anh lướt lướt trong lòng bàn tay của cô, “Đừng ghen mà, sau này anh chỉ nhìn em, chỉ ngửi em thôi.”

“Bậy bạ!”

“Thật đó, nếu như anh nói dối, thì anh là con heo.”

Lâm Dur Hi bực bội: “Anh đã là con heo rồi.”

“Đừng vậy mà, em phải biết là, chỉ được nhìn, không được ăn là chuyện đau khổ nhất trên đời đó. Sao em không tội nghiệp cho anh một chút đi?”

“Anh còn nói là chưa ăn nữa hả?”

Chu Từ Chính cười mờ ám: “Sau này sẽ cho em mở mang kiến thức, thế nào gọi là ăn.”

Vốn là muốn tra hỏi anh, sao hướng đi lại thành bị anh kéo dôi đi rồi? Lâm Dur Hi chỉ có thể giả ngốc đổi đề tài: “Dạ tiệc tối nay em cần phải làm gì không?”

“Làm bạn gái anh!”

“.....”

Trong buổi tiệc, ngoài Chu Từ Chính và Dương Gia Dung, những người khác thì Lâm Dư Hi không quen biết người nào cả. Chỉ là, Chu Từ Chính nắm tay cô bước vào, thì từ một cái tên trên mạng, cô đã biến thành người thật rồi.

Dương Gia Dung cùng bạn trai, cũng chính là bạn nối khố của Chu Từ Chính – Tăng Hạo Lâm lên đón. Tăng Hạo Lâm cười nói: “Vince, tuy trên mạng đã lan truyền rất điên cuồng rồi, nhưng cậu vẫn phải chính thức giới thiệu một chút đi!”

Chu Từ Chính nhìn Lâm Dư Hi một cái: “Vốn đã chuẩn bị sẵn một cái danh hiệu gọi là chị Chu tương lai, nhưng cô ấy lại không chịu, nên trước mắt chỉ có thể là bạn gái của mình, Lâm Dư Hi – Liz.”

Cả ba người đều sững sốt, sau đó, “soạt” một cái, mặt của Lâm Dư Hi đỏ lên.

Tăng Hạo Lâm cười ha ha: “Cậu đúng là không động thì thôi, một khi động rồi thì dọa cả đám chết sững luôn. Cậu muốn làm chuyện mừng thì cũng phải thông báo sớm một chút nhé, nếu không thì mình không kịp để dành tiền lì xì mất.”

“Vậy cậu có thể bắt đầu để dành từ bây giờ rồi đây.”

Tăng Hạo Lâm nhìn Lâm Dư Hi đang ngượng ngùng: “Chẳng phải người ta chưa đồng ý à? Cậu thế này là ép người ta đó hả?”

Chu Từ Chính nhìn sang Lâm Dư Hi: “Cô ấy chưa nói đồng ý, cũng chưa nói không đồng ý.”

“Chị dâu, từ chối cậu ta đi! Thăng này giỏi nhất là được một tác lại lẩn một thuốc, phải làm giảm tinh thần của nó xuống một chút mới tốt.”

Lâm Dư Hi chỉ có thể cười xòa, cộng thêm hung hăng bấm vào lòng bàn tay của anh.

Chu Từ Chính bật cười: “Thằng nhóc này giỏi nhất là khách bác ly gián, sau này em muốn điều tra anh, có thể yên tâm đi hỏi cậu ta.”

Tăng Hạo Lâm gật đầu liên tục: “Đúng đó, tôi tuyệt đối sẽ không che giấu cho cậu ấy đâu!”

Dương Gia Dung cười nói: “Liz, cô coi như anh ấy đang nói mát mà nghe là được.”

Lâm Dư Hi mỉm cười: “Người có óc heo cũng đâu phải tôi.”

Tăng Hạo Lâm vỗ vai Chu Từ Chính: “Mình đã xem weibo của cậu rồi, cái chữ heo này, hình như có ý nghĩa sâu xa lắm nha.”

“Dĩ nhiên, chúng mình vì heo mà đính ước mà.”

Anh ta cười khẽ nhìn Lâm Dư Hi: “Chị dâu, tôi mượn con heo của chị đi diễn trò một chút, chốc nữa gửi về cho chị làm thịt kho nhé.”

Lâm Dư Hi chỉ có thể cười ha ha nhìn hai người nghênh ngang rồi đi.

Dương Gia Dung lấy một ly nước cam cho Lâm Dư Hi: “Sau khi ‘Luong Y, tấm lòng như cha mẹ’ phát sóng, phản hồi rất tốt.”

“Tôi đã xem rồi, cảm ơn cô!”

Dương Gia Dung mỉm cười: “Thực ra tôi vẫn luôn muốn làm một chương trình có tính nghiên cứu thảo luận, chẳng qua mỗi lần đề xuất với đài truyền hình, đều vì lí do không có doanh nghiệp tài trợ mà bị phủ quyết. Không ngờ Vince lại chủ động tìm tôi mở chương trình này, liền bắt tay hợp tác với nhau. Người cần phỏng vấn trong chương trình đều do anh ấy liên hệ trước, nên mới có thể làm xong chương trình trong một thời gian ngắn như vậy.”

Trong lòng Lâm Dư Hi thấy ấm áp: “Tấm lòng của anh ấy, tôi biết rõ.”

“Nói đến tấm lòng, tôi còn muốn nói một chuyện mà có thể cô không biết đấy. Sau khi chương trình được quay xong, Vince tự mình xem qua một lần, đưa ra không ít ý kiến cho tôi và đạo diễn. Sau khi chúng tôi chỉnh sửa xong, anh ấy lại xem một lần nữa, rồi chương trình mới được phát sóng.”

Lâm Dư Hi sững sốt: “Anh ấy, thật sự chưa từng nói với tôi.”

Dương Gia Dung cười nói: “Cho nên, tôi đến nhắc đây. Tôi biết Vince cũng được bảy, tám năm rồi, trong 5 năm nay, lần đầu tiên thấy anh ấy nghiêm túc với một người như thế. Tôi mừng cho cô, cũng vui cho anh ấy. Có một câu gọi là, nhờ họa mà được phúc, với anh ấy, với cô, đều dùng được.”

“Cảm ơn!”

Dương Gia Dung phải đi chào hỏi những vị khách khác, Lâm Dư Hi thì đi ra ban công, nhìn xuống bờ sông dưới núi, sóng xanh óng ánh, mây tía muôn

trùng.

Nhờ họa được phước? Tái Ông mất ngựa, họa phúc khôn lường? Ông trời đóng cánh cửa của bạn lại, thì sẽ mở một cánh cửa sổ khác cho bạn. Cảnh tượng ngoài cửa sổ có thể sẽ hoàn toàn khác biệt, có lẽ bạn sẽ thấp thòm, có thể sẽ bất an, có can đảm bước ra, thì mới có cơ hội bắt đầu một cuộc sống mới.

“Khung cảnh ở đây đẹp thật.”

Lâm Dư Hi nhìn qua, là một người phụ nữ trung niên trông có vẻ rất quen mặt.

“Phải!”

Người phụ nữ trung niên giơ tay ra: “Đỗ An Hoa, đạo diễn.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Điều Quan Trọng Nhất Trong Lòng Cô

Lâm Dư Hi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Đạo diễn Đỗ, em rất thích phim của chị, đặc biệt là ‘Thanh xuân, đừng quên’ đó.”

Đỗ An Hoa mỉm cười: “Cảm ơn! Đó cũng là tác phẩm mà chị hài lòng nhất đến giờ. Em là cô Lâm, đúng chứ?”

Lâm Dư Hi kinh ngạc: “Sao chị lại biết em?”

“Vince muốn quay một bộ phim, lấy thôn Minh Tâm làm bối cảnh. Cậu ấy nói em lớn lên ở thôn Minh Tâm, chị cần tìm tư liệu, thì có thể nói với em.”

Lâm Dư Hi tròn mắt, trong một chốc vẫn chưa hoàn hồn lại.

“Ồ, xem ra cậu ấy vẫn chưa nói với em rồi.” Nét mặt của Đỗ An Hoa có chút ảo não, “Có phải chị đã phá hoại chuyện vui bất ngờ gì không nhỉ?”

“Hơ, em thật sự không biết chuyện này.”

“Vây, em coi như chưa nghe nhé. Lúc cậu ấy nói với em, em cứ vờ như rất vui mừng là được.” Hai tay Đỗ An Hoa bung mặt, trưng ra vẻ mặt vui vẻ đáng yêu.

Lâm Dư Hi không nhịn được cười lên, không ngờ đạo diễn đạt giải tượng vàng có thể quay được những tác phẩm nghệ thuật và thương mại, lại hài hước như thế.

“Em không biết diễn xuất, cho nên, cố gắng hết sức thôi.”

Đỗ An Hoa cũng cười: “Được rồi, dù sao cũng đã bị bẻ gãy, vậy chúng ta trò chuyện một chút đi. Hai tuần trước Vince liên hệ với chị nói muốn quay một bộ phim, vốn đầu tư vô hạn, nhưng cậu ấy muốn đội ngũ chế tác tốt nhất, diễn viên giỏi nhất. Chị tưởng đầu cậu ấy muốn quay phim bom tấn để mừng tuổi gì đó, không ngờ lại là một bộ phim kỷ niệm. Chị nói thật với cậu ấy, loại phim này, bất kể tìm được đội ngũ tốt cỡ nào, thì phòng vé cũng không được tốt lắm. Cậu ấy nói cậu ấy không quan tâm phòng vé, nhưng cậu ấy muốn giải thưởng, giải phim điện ảnh xuất sắc nhất. Trong lòng chị kêu một tiếng má ơi, áp lực như núi nha.”

Lâm Dư Hi có chút theo không kịp bước nhảy của chị ấy, chỉ có thể cười ha ha một tiếng: “Hắn là anh ấy chỉ hi vọng có thể giành được thôi, chứ không phải là nhất định phải giành được đâu.”

Đỗ An Hoa nói: “Có thể em không biết bộ ‘Thanh xuân, đừng quên’ đó chính là cậu ấy đầu tư đấy. Lần trước cậu ấy không nói phải giành được giải thưởng, cũng chỉ đầu tư có hai mươi triệu, kết quả bộ phim cán quét cả buổi lễ trao giải. Lần này cậu ấy nó rõ phải lấy được giải thưởng, còn đặt ra mức đầu tư vô hạn, ý cậu ấy chính là nhất định phải giành được.”

“Bộ phim này nói về câu chuyện xảy ra ở thôn Minh Tâm ư?”

“Vẫn đang viết kịch bản, cốt lõi là hai nhân vật nam nữ chính lớn lên ở thôn Minh Tâm, nam chính thi vào trường đại học nổi danh trên thế giới, khát vọng tràn trề muốn ra nước ngoài xông pha. Nữ chính thì ở lại thôn Minh Tâm làm một bác sĩ trung y. Mười mấy năm trôi qua, nam chính quanh quẩn ở bên ngoài, lúc ngã lòng lại trở về thôn Minh Tâm, gặp lại nữ chính, hiểu ra thế nào mới là vui vẻ.”

Nữ bác sĩ trung y? Lâm Dư Hi có chút hoảng hốt.

Đỗ An Hoa quan sát Lâm Dư Hi một cách tỉ mỉ: “Việc chọn nam nữ chính vẫn đang thảo luận, chắc là tuần sau có thể quyết định rồi, nhưng phiên bản nữ

chính thời niên thiếu, chị đã chọn được người rồi.”

“Ai thế?”

“Em!”

Lâm Dư Hi kinh ngạc: “Em? Không được đâu, em không biết diễn xuất.”

“Em cứ diễn với màu của mình là được. Chị đã xem qua hình em để mặt mộc, cột đuôi ngựa, cái chị cần chính là cảm giác của một bác sĩ đơn thuần như thế.”

Chu Từ Chính đi tới: “Sao thế, hai người đã bắt đầu trò chuyện rồi à?”

Đỗ An Hoa nói: “Chị khai trước nhé. Chị không ngờ cậu vẫn chưa nói chuyện bộ phim với cô Lâm, chị đã làm lộ tin tức rồi.”

Chu Từ Chính nhìn Lâm Dư Hi một cái, cười nói: “Lúc vừa vào cửa không chặn chị lại, thật là hồng phúc mà.”

“Được rồi, chị đưa ra một đề nghị để bồi thường, để cho cô Lâm diễn vai nữ chính thời niên thiếu nhé.”

Chu Từ Chính cười gật đầu: “Ý kiến hay.”

“Không hay! Em thật sự không biết diễn đâu.” Lâm Dư Hi vội nói.

Đỗ An Hoa phát phát tay: “Chị tránh đi trước đây, hai người từ từ nói chuyện. Cậu là ông chủ, cậu tự tính toán đi.”

“Chuyện này thì em không phải là ông chủ rồi!”

Đỗ An Hoa cười đi khỏi đó. Lâm Dư Hi nhìn Chu Từ Chính, nghiêm túc nói: “Em không muốn diễn.”

“Không muốn thử một chút sao?”

“Em diễn sẽ làm hỏng phim mất.”

“Có đạo diễn Đỗ ở đó em còn sợ à? Nếu em thật sự diễn không tốt, thì cho dù anh là nhà đầu tư, chị ấy cũng sẽ đá em đi. Chị ấy là đạo diễn kiên quyết hiếm có trong giới giải trí này đấy.”

Lâm Dư Hi nhìn anh: “Anh muốn quay bộ phim này sao không nói với em?”

“Hôm nay mới chính thức kí hợp đồng cho bộ phim. Anh vốn nghĩ rằng sau khi xác định nam nữ chính rồi mới nói với em, không ngờ lại bị đạo diễn Đỗ nhanh chân đến trước.”

“Tại sao muốn quay thôn Minh Tâm? Thể loại phim này có thể kiếm được tiền sao?”

Chu Từ Chính kéo cô vào lòng: “Dự án tháo dỡ thôn Minh Tâm, hai năm trước đã có người đến bàn với anh, lúc đó anh vẫn chưa quen biết em, nên không có hứng thú. Sau khi biết em rồi, mới nhớ đến chuyện này. Đáng tiếc hội thương mại phát triển phụ trách dự án này đã thu mua hơn 90% quyền bất động sản rồi, bắt buộc phải dỡ bỏ xây dựng lại, anh cũng không cứu vãn được. Anh không thể giúp em giữ lại phòng khám Tân Sinh và thôn Minh Tâm, chỉ có thể quay một bộ phim ghi nhớ chúng nó lại, làm thành một phần quà kỷ niệm. Anh nghĩ, bỏ ra năm mươi triệu quay bộ phim này, so với việc tốn năm mươi triệu để mua một viên kim cương lớn tặng cho em, thì càng làm cho em vui hơn.”

Một góc mềm mại nhất trong tận đáy lòng của Lâm Dư Hi ngoài ý muốn bị đánh trúng rồi. Điều quý giá nhất trong mắt cô, anh nhìn thấy được; điều quan trọng nhất trong lòng cô, anh hiểu được!

Lâm Dư Hi ngược lên nhìn anh, đôi mắt lấp lánh. Cô nhón chân lên, hôn nhẹ lên bờ môi anh: “Cảm ơn anh!”

Chu Từ Chính vẫn thấy chưa đủ: “Chỉ vậy thôi à?”

“Đây là nhà của người ta đấy.”

Chu Từ Chính ôm chặt cô: “Anh mặc kệ.”

Đôi môi anh nặng nề in xuống, Lâm Dư Hi chỉ cảm thấy hoa mắt mơ màng, cả người nhẹ bồng bay bổng như đang lơ lửng trên mây vậy. Chỉ là, cô không sợ sẽ bị té nữa, bởi vì cơ thể của cô được anh ôm trong vòng tay, thế giới của cô được anh nâng trong lòng bàn tay.

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất rơi lên người Lâm Dư Hi. Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng của anh, ở trong phòng bếp làm bữa sáng.

Chu Từ Chính ăn mặc gọn gàng đi xuống lầu, vào phòng bếp. Chân của cô trắng nõn, thẳng tắp, thon dài, trong mắt anh, có một vẻ đẹp và nét quyến rũ

khó diễn tả thành lời.

Anh ôm lấy cô từ phía sau: “Chào buổi sáng.” Tối qua về đến nhà, anh nằng nặc yêu cầu cô khi ở nhà thì phải mặc áo sơ mi của anh, coi như đồ mặc tại nhà.

“Chào buổi sáng.”

“Em mặc như thế này, thật sự rất hợp khẩu vị của anh.”

Lâm Dur Hi xoay người lại, in một nụ hôn lên môi anh: “Vậy bữa ăn sáng này có hợp khẩu vị của anh không?” Pancake, bắp xào với trứng, phôi với cà phê nóng.

“Quá hợp!” Chu Tử Chính trả về một nụ hôn sâu.

“Buổi chiều phải đi gặp luật sư Diệp hả?”

“3 giờ chiều. Tuần sau là lên tòa rồi, cùng ông ấy chạy trình tự lên tòa một lần. Ông ấy sẽ dạy em và bác trai luyện tập những vấn đề mà luật sư bên không có thể hỏi.”

“Ừm!”

“Luật sư bên không chỉ là một luật sư của chính phủ, còn rất trẻ, câu hỏi không sắc bén đến nỗi nào đâu.”

“Vậy chút nữa em đi uống trà chiều với ba ở thôn Minh Tâm, sau đó cùng đi gặp luật sư Diệp.”

Lâm Chi Hiên và Lâm Dur Hi đến nhà hàng Minh Tâm, lại gặp phải nhóm người Đỗ An Hoa đang uống trà chiều.

“Đạo diễn Đỗ, khéo quá.”

“Chị dắt phỏ đạo diễn và thợ quay phim đến thôn Minh Tâm lấy cảnh. Phong cách ở đây thật sự rất hoài cổ, rất có cảm giác về thời đại trước kia, rất đáng để quay lại làm kỉ niệm.” Đỗ An Hoa đánh giá Lâm Dur Hi, hài lòng gật đầu: “Tối qua em trang điểm nên chị vẫn chưa nhìn kĩ lắm, hôm nay em mặc áo sơ mi trắng, quần đen, cộng thêm mặt mộc, quả thật chính là dáng vẻ của nữ chính thời niên thiếu. Vai diễn này, em đừng từ chối nữa.”

Trên mặt Lâm Dur Hi đầy vẻ khó xử: “Quả thật em không hiểu gì về đóng phim hết. Cho dù là chụp hình, em làm tới làm lui cũng chỉ có mấy động tác đó thôi. Em thật sự sợ rằng sẽ không làm được yêu cầu của chị.”

“Em cứ thử một chút xem. Yên tâm, nếu em thật sự không ổn, thì chị sẽ không ép em. Bây giờ, ngoài Vince ra, còn có ông chủ nào chịu đầu tư nặng như vậy để quay một bộ phim có khả năng sẽ làm sập phòng bán vé chứ. Phòng vé thì chị không dám đảm bảo, nhưng bộ phim này nhất định sẽ hướng về phía giải thưởng mà chạy, cho nên đối với từng diễn viên, chị đều yêu cầu rất cao, em không đạt được yêu cầu của chị, thì chị sẽ thay em ra, tuyệt đối không để cho em làm vướng chân đâu.”

Lâm Dur Hi suy nghĩ một lúc: “Được thôi, em thử một chút vậy.”

Đỗ An Hoa gật đầu: “Vậy ngẩng hứng làm thử một đoạn đi. Nữ chính cùng ba đến uống trà, nam chính thời niên thiếu hào hứng chạy đến nói cậu ta đã trúng tuyển vào đại học Harvard. Nữ chính thời niên thiếu vừa vui, vừa khỏ sỏ nói: Thật ư? Vậy thì tốt quá!”

Lâm Dur Hi sùng sốt: “Bây giờ ạ?”

“Phải, bây giờ! Em diễn xong thì chị biết em in hay out ngay, mọi người đều không lãng phí thời gian.”

Lâm Dur Hi do dự một lúc: “Vậy ai diễn nam chính thời niên thiếu?”

“Chị! Tưởng tượng chị là mối tình đầu của em, nhớ lại cảm giác vừa ngọt ngào vừa đắng chát kia. Em ngồi xuống đây, chuẩn bị một chút đi.”

Lâm Dur Hi thấy Đỗ An Hoa không phải đang nói đùa, cũng không lảng nhảng nữa. Cô ngồi vào ghế, nhắm mắt lại.

Mối tình đầu? Cảm giác vừa ngọt ngào, vừa đắng chát? Chu Tử Chính và Lý Thuần Nhất đan xen trong đầu, một người ngọt, một người đắng; một người là hiện tại và tương lai, một người là quá khứ không còn lưu luyến nữa.

Cô mở mắt ra: “Được rồi.”

Đỗ An Hoa hưng phấn nói với cô: “Anh được đại học Harvard nhận rồi! Anh được đại học Harvard nhận rồi!”

Lâm Dur Hi nhìn chị ấy, cổ họng hơi nghẹn lại, khóe mắt muốn cong lên, nhưng lại nhịn không được hơi trầm xuống, cuối cùng vẫn từ từ cong lên, mỉm cười: “Thật ư? Tốt quá!” Ánh mắt của cô đan xen giữa vui mừng và chua xót.

Đỗ An Hoa lặng lẽ nhìn cô chăm chú máy giầy, cười vui vẻ: “Tốt, tốt lắm! Em đúng là một người có chuyện cũ, ánh mắt của em có kịch tính trong đó. Vai này, không thuộc về em thì còn ai nữa.”

Lâm Dur Hi ngây ngẩn: “Em, thật sự được ạ?”

“Chị quay biết bao nhiêu bộ phim, nhìn qua biết bao nhiêu diễn viên rồi, ai được, ai không được còn nhìn không ra sao?”

Bác Phạm – chủ nhà hàng đi qua rót trà cho Lâm Chi Hiền và Lâm Dur Hi: “Hi Hi, cháu muốn đóng phim hả?”

“Đạo diễn Đỗ muốn quay một bộ phim điện ảnh liên quan đến thôn Minh Tâm, cháu chỉ làm khách mời nghiệp dư thôi.”

Bác Phạm hưng phấn nói: “Thật sao? Thôn Minh Tâm sắp dỡ bỏ rồi, trước khi bị dỡ thì quay nó lại, quả thật là một cách kỷ niệm rất hay. Đạo diễn Đỗ, nhà hàng này của tôi đã mở bốn mươi mấy năm rồi, cô nhất định phải quay lại nhé. Nếu như các cô muốn quay, tôi có thể dọn sạch cả nhà hàng cho các cô quay, miễn phí hết!”

Đạo diễn Đỗ cảm thán: “Bây giờ, những nhà hàng kiểu xưa thế này đóng một cái thì ít đi một cái, thật sự rất khó tìm. Bác yên tâm, cháu nhất định quay lại nhà hàng này với phong cách vốn có của nó.”

Bác Phạm thôn thức gật đầu: “Phải đó! Những thứ này của chúng tôi đúng là đã già rồi, cũ rồi, nhưng nó cũng đại diện cho một phần lịch sử, một quá trình, cứ thế tháo dỡ đi, trong lòng rất khó chịu. Thế nên, đạo diễn Đỗ, cô quay phim lại, sau này lúc tôi thấy nhớ, sẽ xem phim của cô để hoài niệm một chút.”

Đỗ An Hoa nghiêm nghị: “Cháu hi vọng sẽ làm ra một tác phẩm hay, tạo thành một tác phẩm làm bằng chứng cho lịch sử.”

Chị ấy nhìn sang Lâm Dur Hi: “Đúng rồi, nữ chính là một bác sĩ trung y, lấy phòng khám Tân Sinh làm bối cảnh là tốt nhất. Chút nữa bọn chị có thể đến phòng khám Tân Sinh xem một chút không?”

Lâm Dur Hi gật đầu: “Được chứ. Phòng khám đã được gỡ bỏ niêm phong rồi.”

“Tốt, vậy bọn chị đi xem những cảnh khác trước, một tiếng rưỡi sau gặp nhau ở phòng khám nhé.”

“Được.”

Sau khi nhóm Đỗ An Hoa rời đi, Lâm Chi Hiền hỏi: “Tại sao bọn họ lại tìm con đóng phim thế?”

“Bộ phim này là do Từ Chính đầu tư sản xuất. Anh ấy nói anh ấy muốn quay lại thôn Minh Tâm, ngõ Minh Tâm, cho con giữ lại làm kỷ niệm.”

Lâm Chi Hiền chợt hiểu, cảm thán: “Cậu ấy có lòng quá.”

“Ừm, nữ chính là một bác sĩ trung y, nên đạo diễn Đỗ muốn con diễn vai nữ chính thời niên thiếu.”

Lâm Chi Hiền mỉm cười: “Tuổi của con cũng không còn nhỏ rồi, mà dáng vẻ vẫn như chưa trưởng thành vậy.”

Lâm Dur Hi bất đắc dĩ: “Con 28 tuổi đi diễn vai 18 tuổi, chị ấy không sợ nói không nổi ư?”

“Đạo diễn Đỗ là chuyên gia, cô ấy biết chọn như thế nào mà. Cũng tốt, con đi thử một chút, coi như là một trải nghiệm mới vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Anh Muốn

Lúc hai người đến phòng khám, Đỗ An Hoa tươi cười vẫy tay với họ: “Vừa mới xác định nam nữ chính, nam chính là Hàn Bản, nữ chính là Giản Duyệt. Ảnh để cộng thêm ảnh hậu, hơn nữa trước kia bọn họ chưa từng hợp tác với nhau, phim này có cơ hội kinh doanh rồi đây.”

Giản Duyệt, ảnh hậu có tài năng song song với vẻ đẹp, năm thứ ba ra nghề thì đã lấy được tượng vàng nhỏ đầu tiên cho giải ảnh hậu rồi. Hàn Bản thì càng khỏi phải nói, ảnh đế theo phái thực lực, ra nghề mười năm, đã lấy hai giải tượng vàng nhỏ cho vị trí ảnh đế.

Lâm Dur Hi vui mừng: “Cả hai người họ đều là diễn viên mà em cực kỳ thích đó.”

“Hàn Bản là lựa chọn đầu tiên của chị, trước đó, lúc chị liên hệ với anh ta, vì không sắp xếp được lịch trình nên anh ta đã từ chối. Không ngờ hôm nay chị nhận được tin từ quản lý của anh ta, nói có thể kí hợp đồng rồi, biết tại sao không?”

“Bởi vì Vince tìm người đi thuyết phục ư?”

“Lấy tiền thù lao gấp đôi để thuyết phục đấy.”

“Gấp đôi?” Lâm Dư Hi kinh ngạc.

Đỗ An Hoa cười cợt: “Vince đúng là nói được làm được, không tiếc chi phí, chỉ cần cái tốt nhất thôi. Có nguồn tài chính ủng hộ hùng hậu thế này, còn sợ không thể quay ra một bộ phim hay ư?” Chị ấy nhìn sang Lâm Dư Hi, “Đúng rồi, nói trước nhé, thù lao của em thì trực tiếp tìm Vince để lấy, đừng tính trong khoản dự trù của bộ phim nha.”

Lâm Dư Hi cười xấu hổ: “Nếu em diễn hỏng, em sẽ kêu anh ấy thêm phí dự trù.”

Mở cánh cửa lớn của phòng khám Tân Sinh ra, bên trong hơi lộn xộn. Kệ để hồ sơ bệnh án trống trơn, học thuốc cũng trống rỗng, tất cả hồ sơ bệnh án và phần lớn thuốc thang đều bị cảnh sát mang đi rồi.

Đỗ An Hoa nhìn xung quanh: “Phòng khám này còn nhỏ hơn, đơn giản hơn so với tưởng tượng của chị nữa, nhưng cái chị muốn chính là cảm giác lịch sử cũ kỹ này.”

Lâm Dư Hi dọn dẹp vụn thuốc rải rác trên bàn, rồi lấy khăn ướt lau lại, cẩn thận lau bụi bặm trên bàn trên ghế, tuy rằng sau này sẽ không có bệnh nhân đến khám bệnh nữa.

“Tách” một tiếng, thợ quay phim chụp lại hình ảnh cô nghiêm túc lau chùi, đưa cho Đỗ An Hoa xem. Đỗ An Hoa hài lòng gật đầu, cười nhìn Lâm Dư Hi: “Em đừng đau buồn quá, chị sẽ tái tạo tất cả mọi thứ của phòng khám trở lại nguyên vẹn như trước trong bộ phim này, để lại cho em một kỷ niệm tốt đẹp nhất. Lịch sử đã qua đi sẽ không biến mất, chúng sẽ được giữ lại trong hình ảnh và phim ảnh.”

Lâm Dư Hi nhìn chị ấy, kiên định gật đầu: “Cám ơn chị! Em sẽ cố gắng hết sức diễn vai này thật tốt.”

“Em không cần diễn, em chính là nhân vật này đó thôi.”

Văn phòng luật sư Diệp Cẩm An.

Diệp Cẩm An nói: “Tuần sau, lúc lên tòa, hai người giữ tâm trạng bình thường là được. Bây giờ hai người bị tố cáo là hành nghề y không bằng cấp, chủ lực bên không sẽ nhắm vào việc vì sao 16 năm nay ông Lâm không đi xin cấp bằng. Tôi đã thống kê tư liệu mỗi ngày ông khám bệnh trong 16 năm qua, để chứng minh ông thật sự không có thời gian đi học nữa. Mà cô Lâm, phần kiện tụng của cô càng không thành vấn đề, bởi vì trong thời gian cô vừa học vừa làm, hồ sơ khám bệnh, và kê đơn ở phòng khám đều có chữ kí của ông Lâm, đã chứng minh cô chỉ đang thực tập, mà không phải thực sự hành nghề chữa bệnh.”

Chu Tử Chính hỏi: “Có khi nào bên không tìm được những tiền án rất bất lợi với chúng ta không?”

Diệp Cẩm An nói: “Tôi đã lật lại tất cả những vụ kiện hành nghề y không bằng cấp kể từ khi luật bác sĩ trung y phải đăng ký bằng cấp có hiệu lực từ năm 1999. Bị xử vào tù, đều là những vụ kiện có bệnh nhân bị mất mạng. Ba năm trước, có một bác sĩ trung y hành nghề không bằng cấp 13 năm, không có biên bản bệnh nhân tử vong, bị xử tù một năm, án treo hai năm.”

Chu Tử Chính mỉm cười gật đầu: “Quả nhiên là chuẩn bị đầy đủ nha.”

“Dĩ nhiên! Hàng thật chất lượng, giá tiền tôi đưa ra không mắc chút nào đâu.”

“Tôi chưa từng nói anh mắc mà.”

Diệp Cẩm An cười nói: “Cô Lâm từng hỏi tôi về giá cả, tôi nói đại khái một chút, cô ấy đã nhin không được nói một câu: Mắc quá.”

Lâm Dư Hi vội nói: “Đối với dân thường như chúng tôi, thì đây thật sự là giá trên trời trả không nổi đấy.”

Lại phân chia ranh giới à? Chu Tử Chính nhíu mày: “Vậy anh là gì?”

Lâm Dư Hi nhếch miệng cười: “Là đại gia trả tiền.”

Diệp Cẩm An ho khan hai tiếng: “Nhắc nhở nhẹ nhàng, hóa đơn tháng trước đã gửi đi rồi đấy.”

Lâm Dư Hi đi ra từ phòng tắm, mặc áo sơ mi kẻ sọc màu xanh, độ dài của áo sơ mi giống như một cái váy ngắn vậy.

Chu Tử Chính hài lòng gật đầu: “Em mặc màu xanh cũng rất đẹp mắt. Qua đây, chúng ta cùng xem Sherlock Holmes nào.”

Lâm Dư Hi lắc đầu: “Ngồi cạnh anh hoàn toàn không xem được phim gì hết.”

“Anh biết mà, anh đẹp trai đến nỗi làm em choáng váng, mắt phượng hướng chứ gì.”

“Là kẻ gần heo thì thành heo đó.” Lâm Dur Hi đi qua bàn sách, vừa muốn mở máy tính lên, đã bị người ta ôm từ phía sau, bế cô lên đi về phía giường.

“Bây giờ mà mở máy tính ư? Phải phạt! Hôm nay anh muốn ăn hai bữa.”

Nút áo sơ mi bị anh gỡ ra một cái lại một cái, cánh xuân dần dần lộ ra làm đôi mắt anh sáng rỡ, trong một giây đồng hồ, từ một con heo đã biến thành một con sói.

Nụ hôn của anh, lúc dịu dàng, lúc nóng bỏng, lúc thì như tham lam cướp đoạt, lúc lại như trân trọng che chở. Lâm Dur Hi tựa như đang trôi nổi trên mặt biển ấm áp, mặc cho nước biển bão bọc, vỗ về.

Kể từ khi sống chung, mỗi một đêm, anh đều phải hôn một hồi no nê như vậy rồi mới hài lòng, thỏa mãn mà ôm cô chìm vào giấc ngủ. Tối nay anh nói hai bữa, là ý này ư?

Nụ hôn của anh từ từ dời xuống dưới, suy nghĩ đang bay bổng trong đám mây chợt hiểu ra ý của anh, Lâm Dur Hi giãy giụa thốt ra một chữ: “Đừng!”

Chu Tử Chính ngẩng đầu lên, có một dòng dục vọng không khóa lại được đang nhộn nhạo trong ánh mắt đó: “Anh muốn!”

Lúc đầu của anh vùi vào giữa hai chân của cô, hai tay Lâm Dur Hi chợt nắm lấy ga giường, đôi môi mím chặt không giam được những âm thanh bay bổng cất lên. Đây là tiếng kêu gọi nguyên thủy nhất, tuyệt vời nhất trên đời, kêu gọi một con sư tử dừng mãnh ngử đông đã lâu.

Dưới những cái thom nhẹ và hôn mát của anh, cơ thể của cô khó mà kiềm chế được, run rẩy. Hơi thở của Chu Tử Chính dần dần trở nên nặng nề, nhiệt độ ở thân dưới của anh càng ngày càng nóng lên.

Sắp rồi, sắp đến ngày con sư tử dừng mãnh kia thức dậy rồi.

Sáng sớm, Lâm Dur Hi từ từ mở mắt ra, tay của anh vẫn còn bao bọc lấy mình. Cô nhẹ nhàng dịch người ra, anh tỉnh dậy ngay.

“Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!”

Giọng nói của Chu Tử Chính lười biếng: “Tối qua, em thích không?”

“Soạt” một cái, mặt Lâm Dur Hi đỏ lên: “Không nhớ nữa.”

“Phải không? Cần anh tái diễn lại không?”

Lâm Dur Hi vội vàng đề bàn tay không an phận của anh lại: “Thích!”

Chu Tử Chính cười xấu xa, nhéo cằm của cô: “Thích hả? Vậy thì làm thêm một lần nữa nha.”

Lại giờ trò lưu manh!

“Chu Tử Chính, anh vẫn chưa khỏe lại đâu, đừng kích thích quá độ.”

“Anh cảm thấy kích thích vừa đủ mà.” Anh bất ngờ mở lên mặt cô một cái thật mạnh, rồi trở người xuống giường. “Được rồi, tạm thời tha cho em. Ban ngày ban mặt anh không tuyên truyền hoang dâm, đến tối lại ăn vậy.”

Lâm Dur Hi múc một chén cháo thịt nạc trứng bắc thảo cho Chu Tử Chính.

“Không có bánh quẩy à?” Chu Tử Chính hỏi.

“Mới sáng sớm, không chiên đâu.” Lâm Dur Hi đổ bánh bột ngô nướng (cornflakes) lên mặt cháo, “Thử kiểu này xem, trung tây kết hợp đó.”

Bánh bột ngô nướng phối với cháo thịt nạc trứng bắc thảo, được rồi, điểm tối đa cho sự sáng tạo.

Lâm Dur Hi nói: “Hôm qua đạo diễn Đỗ bảo em diễn thử một đoạn phim.”

“Sau đó chị ấy rất hài lòng.”

“Ừ!”

“Tốt lắm, em với Giản Duy cũng coi như có cùng hình tượng.”

“Tuổi tác của Giản Duy không lớn lắm phải không, em diễn phiên bản cô ấy thời niên thiếu, sẽ không có gì khó nói chứ?”

“Đó là do em được ông trời ưu ái. Lúc đạo diễn Đỗ nói muốn tìm em diễn nữ phụ, anh hỏi ngay anh có thể diễn nam chính thời niên thiếu được không, chị ấy trực tiếp từ chối nói anh có thể diễn vai nam chính, sau đó đổi tên phim thành Chủ tịch bá đạo yêu thương tôi.”

Lâm Dur Hi bật cười: “Quả nhiên là một đạo diễn rất cao ngạo.”

“Nhưng anh cũng nói với chị ấy rồi, em diễn nữ phụ thì không thành vấn đề, nhưng nhất định không được có cảnh thân mật.”

“Ôi, vậy thì tiếc quá. Em rất thích Hàn Băng nha.”

Chu Từ Chính lườm cô: “Em nói cái gì?”

Lâm Dur Hi hé miệng: “Nhưng cho dù có cảnh thân mật, cũng không phải với anh ấy, mà là với phiên bản thời niên thiếu của anh ấy, thế thì thôi vậy.”

Chu Từ Chính nhướn mày: “Có cảnh thân mật cũng được, nhưng lúc diễn phải dùng người thay thế, mà người thay thế đó là anh. Nếu như vậy, thì thêm cảnh giường chiếu cũng không tồi.”

Lâm Dur Hi lườm ngược lại: “Vậy anh đi thử đi, xem xem đạo diễn Đỗ kiêu ngạo có từ chối anh nữa không, hà anh chủ tịch bá đạo.”

Sau khi Chu Từ Chính hơi sững sốt, thì than thở: “Vậy cũng phải.”

“Gi? Đóng phim? Hàn Băng, ông trời ơi, chờ đã, để mình tiêu hóa một chút. Chú heo con nhà cậu vì cậu mà muốn quay một bộ phim liên quan đến thôn Minh Tâm, nên đã tìm Đỗ An Hoa làm đạo diễn, Hàn Băng, Giản Duy làm nam nữ chính, cậu thì làm nữ phụ nhỏ?”

“Phải.”

Sau đó lỗi tai của Lâm Dur Hi gần như bị tiếng hét chói tai của Ngải Vi làm cho sắp điếc luôn.

Qua nửa phút, Ngải Vi mới tỉnh táo lại từ tin tức chấn động này: “Cậu đừng phải vận cửt chó ở đâu thế, gặp được người đàn ông tốt như vậy! Mình luôn đánh lấy cậu, sao không lấy được một chút xúi vận may nào thế này?”

“Vận may của cậu sẽ đến mà. Vội lại, anh Trạch cũng khá tốt đấy, cậu cân nhắc anh ta thử xem.”

“Mình cân nhắc tới anh ta thì có tác dụng gì, anh ta cũng đâu cân nhắc tới mình. Tin mình đi, ánh mắt anh ta nhìn mình với kiểu quái lạ ấy, trong đó không có ý yêu thương gì đâu.”

Khi nào thì Ngải Vi trở nên tỉnh táo như vậy rồi?

“Được rồi.”

“Được gì chứ! Thực ra mình cũng cảm thấy anh ấy không tệ. Hai năm trước anh trai và chị dâu của anh ấy qua đời vì tai nạn giao thông, để lại đứa con trai, bây giờ ba tuổi rưỡi rồi, vẫn luôn do anh ấy nuôi nấng, anh ấy còn để cho đứa bé gọi anh ấy là ba, không cho đứa bé biết mình không còn ba mẹ nữa.”

Lâm Dur Hi cảm thán: “Vậy thì tâm lòng của anh ấy thật sự không tệ nha.”

Ngải Vi buồn khổ than thở: “Phải đó! Nhìn đi, đàn ông tốt thì không có cảm giác với mình, số mệnh của mình chính là thu hút cặn bã mà.”

Lâm Dur Hi có thể tưởng tượng ra gương mặt như trái khổ qua khô của cô ấy rồi.

“Những thứ như duyên phận muốn đến thì tự nhiên sẽ đến thôi, cậu đừng vội.”

“Mình không vội, mình đợi đến khi cậu kết hôn thì đón hoa cô dâu của cậu, tiếp lấy vận may của cậu.”

Lâm Dur Hi cười khê: “Chiều hôm nay phải đi kí hợp đồng với Hàn Băng, mình có thể dẫn cậu qua đó, cho cậu chụp hình với thần tượng.”

Lại là một tiếng hét chói tai chọc thủng màng nhĩ. Sau đó Lâm Dur Hi tự động bỏ não một loạt cảnh tượng Ngải Vi lục tung tủ đồ để tìm quần áo.

Lúc Lâm Dur Hi thấy Ngải Vi, thật sự tưởng đâu gặp được ngôi sao nữ nào đó sắp đi tham dự buổi lễ nào đấy.

“Cậu có cần phải ăn mặc trang trọng như vậy không?”

“Đùa hả, đi gặp thần tượng nha, đương nhiên là phải long trọng rồi.”

Lâm Dur Hi đánh giá cô từ trên xuống dưới: “Có khi nào hơi quá rồi không, có thể Hàn Bản chỉ mặc đồ thường đến kí hợp đồng thôi đấy.”

“Sao có thể thế được?”

Hai người đi vào tòa nhà văn phòng, Tổng Thành Trạch đến tiếp đón bị dọa cho nháy dưng: “Tôi nói này cô Ngải Vi, hôm nay cô đến thử vai hả?”

Ngải Vi tháo kính mắt xuống: “Hôm nay tôi đến để gặp thần tượng của tôi, Hàn Bản.”

Tổng Thành Trạch cười thầm: “Tôi tưởng đâu cô muốn diễn vai bạn gái xinh đẹp nhưng dung tục của nam chính chứ.”

Ngải Vi hung hăng lườm anh ta một cái: “Miệng anh thối thật đấy.”

Tổng Thành Trạch cười ha hả: “Hết cách, phải chăm con mà, ngủ không ngon, nóng trong người, dĩ nhiên miệng sẽ thối rồi.”

“Tôi thật sự thấy tội nghiệp cho Tiểu Thiên. Không được, ngày mai phải đi thăm nó, xem nó có bị anh ngược đãi không.”

“Là nó ngược đãi tôi, có được không chứ? Nó ăn cơm thì ăn không ngon, ngủ thì ngủ không yên, hại tôi mệt như chó đây này.”

Ngải Vi lắc đầu: “Không được rồi, tôi gặp thần tượng xong thì đi tìm Tiểu Thiên. Nó gặp phải ông ba cái gì cũng không biết như anh, thật là xui xẻo mà.” Nói xong thì đeo kính mắt lên, bước lên phía trước.

“Hò, nói như mình hiểu biết nhiều lắm vậy?” Tổng Thành Trạch khinh thường lắm bầm.

Lâm Dur Hi mỉm cười: “Cậu ấy thật sự biết không ít đâu. Cậu ấy từng học khóa học hộ lý cho trẻ em, giáo dục trẻ em, cậu ấy đủ tư cách làm giáo viên mầm non đó.”

“.....”

Ngải Vi, giáo viên mầm non? Không được rồi, chuyện này còn khó tin hơn trò ảo thuật nữa ấy.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Ly Hôn

Hàn Bản phiên bản người thật không khác gì trên màn ảnh, đôi mắt của anh ta vẫn tràn đầy sức hấp dẫn mê người.

Chu Tử Chính bắt tay với anh ta: “Cảm ơn anh đã sắp xếp lịch trình để tham gia đóng phim ‘Quãng thời gian không thể mất đi’.”

Hàn Bản cười ôn hòa: “Đây là vinh hạnh của tôi.”

Đỗ An Hoa nói: “Anh vẫn luôn muốn tìm cơ hội hợp tác với Giản Duy, vào bộ phim này là thành hiện thực rồi. Tôi hi vọng có thể nhờ bộ phim này mà lấy ba giải lớn đấy.”

Hàn Bản mỉm cười: “Kì vọng cao đến thế cơ à?”

Đỗ An Hoa nhìn Chu Tử Chính một cái: “Đây là mục tiêu của ông chủ đó.”

Hàn Bản nói: “Vậy thì áp lực của tôi không nhỏ nha!”

Đỗ An Hoa nói: “Vai diễn này rất có tính khiêu chiến. Không từ thủ đoạn để thăng tiến, sau đó từ trên cao ngã xuống, không gượng dậy nổi, trở lại chốn xưa, làm lại từ đầu.”

Hàn Bản nói: “Tốt lắm! Tôi rất thích vai diễn có tính đa dạng! Đúng rồi, nam nữ phụ do ai đóng vậy?”

“Một trong số nữ phụ, nữ chính thời niên thiếu, chính là cô Lâm đối diện với anh.”

Hàn Bản mỉm cười gật đầu với cô: “Nhìn qua thì rất trẻ tuổi nha, thật sự có chút phong cách của Giản Duy. Trước kia cô đã diễn phim gì rồi?”

Trên mặt Lâm Dư Hi có chút ngượng ngùng: “Thực ra tôi không phải diễn viên, tôi chỉ là một bác sĩ trung y thôi.”

Hàn Bản hơi ngạc nhiên: “Hả?!”

“Nghề nghiệp của nữ chính chính là bác sĩ trung y.” Đỗ An Hoa bổ sung, “Tôi đã cho cô ấy diễn thử, không tệ đâu.”

Hàn Bản nói: “Đạo diễn Đỗ đã gặt đầu thì chắc chắn không sai rồi. Cô Lâm, rất mong đợi được diễn chung với cô.”

“Xin chỉ dạy nhiều hơn ạ.”

Chu Tử Chính nói: “Bộ phim lấy bối cảnh ở thôn Minh Tâm, Liz trưởng thành ở thôn Minh Tâm. Mà cái thôn này sắp bị dỡ bỏ rồi, tôi muốn quay một bộ phim để giữ lại kỷ niệm cho cô ấy. Cô ấy chưa từng đóng phim, chỉ là khách mời đóng vai phụ thôi, xin thầy Hàn giúp đỡ cô ấy nhiều hơn.”

Chỉ mấy câu nói hời hợt thân nhiên, nhưng hàm ý thì lại rõ ràng vô cùng.

Trong lòng Hàn Bản kinh ngạc, cộng thêm chột hiểu ra, trên mặt vẫn là nét ôn hòa, ung dung như trước đến nay: “Thì ra bộ phim này có ý nghĩa kỉ niệm như thế, vậy thì áp lực của tôi càng lớn hơn rồi đây.”

Chu Tử Chính nói: “Thầy Hàn khiêm tốn quá rồi, tôi tuyệt đối tin tưởng thầy Hàn thừa sức đảm nhiệm.”

Ánh mắt của Hàn Bản lơ đãng nhìn lướt qua Lâm Dư Hi, cô ấy chính là bạn gái mới của Chu công tử? Phong cách rất khác với những cô bạn gái trước kia của anh ấy nha. Sau đó nhìn qua người đẹp trang điểm đậm ngồi kế cô, đang không ngừng chớp mắt với anh ta, ngược lại cô gái xinh đẹp này giống gu chọn bạn gái của Chu Tử Chính hơn. Anh ta mỉm cười gặt đầu với cô gái nọ, “soạt” một cái, mặt cô ấy đỏ lên, giống như say rượu vậy.

Được rồi! Cô ấy là fan của mình!

Luật sư của Hàn Bản xem lại hợp đồng một lần cuối cùng, gặt đầu với anh ta, Hàn Bản vung bút lên, kí tên vào.

Kí hợp đồng thành công, đến lúc chụp ảnh chung rồi. Ngải Vi kéo Lâm Dư Hi vọt lên trước chụp ảnh chung với Hàn Bản, sau đó Lâm Dư Hi lặng lẽ né đi, để lại một mình Ngải Vi khoác tay của Hàn Bản, ngọt ngào chụp ảnh chung.

Chu Tử Chính khẽ sát vào tai Lâm Dư Hi: “Xem ra lại có thêm một món có thể mua chuộc Tiểu Ngải rồi. Điểm yếu của Tiểu Ngải nhiều như vậy, mà em là bạn thân sao điểm yếu lại chỉ có một chút xíu thế thôi nhỉ?”

Lâm Dư Hi liếc anh một cái: “Chính là vì cậu ấy nhiều điểm yếu, nên cậu ấy cũng có nhiều bạn trai cũ đấy, anh có muốn vậy không?”

Chu Tử Chính sùng sốt, bật cười: “Quả nhiên là gần heo thì như heo nha, miệng lưỡi của em trở nên lạnh lợi hơn rồi đó.”

“Chu công tử này, anh nhất định có cách tạo một vai diễn gì đó trong bộ phim này cho em đúng không?” Ngải Vi bám lấy Chu Tử Chính.

“Em muốn diễn vai gì?”

“Có thể diễn vai bạn gái cũ của nam chính không, kiểu si tình, không thể quên anh ta được ấy. Tốt nhất là có thể để cho nam chính hôn em một cái, trên mặt nè.” Ngải Vi tưởng tượng không ngừng.

“Bạn gái cũ của nam chính là vai phụ chính, em diễn không nổi đâu.”

“Vậy, em diễn đúng vai bạn thân của Hi Hi nhé?”

“Tiểu Ngải, bạn thân của nữ chính thường đều xấu hơn nữ chính. Em quá đẹp, lại quá cao quý nữa, không hợp với thôn Minh Tâm.”

Ngải Vi nhú mày: “Không thể nào tìm không ra vai nào cho em chứ! Em chỉ muốn có thể cùng xuất hiện với Hàn Bản trong một bộ phim thôi.”

Chu Tử Chính nhìn Tống Thành Trạch: “Trạch, cậu đi bàn với đạo diễn Đỗ xem, rồi sắp xếp một chút đi.”

Lệnh của ông chủ chính là ý của thượng đế, Tống Thành Trạch chỉ có thể mỉm cười gặt đầu, về mặt cứ để tôi lo cho.

Ngải Vi vỗ vai Tống Thành Trạch, cười vui vẻ: “Anh chắc chắn sẽ không làm tôi thất vọng đâu nhỉ, nhất định sẽ giúp tôi lấy được vai diễn tốt nhất, đúng không nào?”

Tống Thành Trạch chỉ có thể cười ha ha. Vai diễn à? Chắc chắn là có rồi, người qua đường ắt gặp bính đĩnh nào đó, tùy chọn luôn đấy. Được rồi, nề tình cô là bạn thân của bà chủ, cho cô thêm hai giây.

Buổi tối, Chu Tử Chính và Tống Thành Trạch phải tham dự dạ tiệc của giới kinh doanh, Lâm Dư Hi và Ngải Vi thì trực tiếp đến nhà Tống Thành Trạch

để thăm Tiểu Thiên.

Ba mẹ Tổng Thành Trạch đã về quê thăm họ hàng, trong nhà chỉ có bảo mẫu và Tiểu Thiên. Tiểu Thiên vừa thấy Ngải Vi thì vui mừng nhảy cẫng lên, thì ra sau khi cậu đi học về, thì chỉ có thể chơi một mình ở nhà thôi.

Ngải Vi nhú mồm, khó trách nó hay làm ầm ỹ, buồn đến hông rồi mà.

“Tiểu Thiên, dì dắt con ra ngoài chơi nhé, được không?”

Tiểu Thiên nhìn sang bảo mẫu, bảo mẫu vội vàng lắc tay: “Không được đâu, bình thường cậu Tổng không cho tôi dắt Tiểu Thiên ra ngoài chơi, cuối tuần cậu ấy sẽ tự dắt nó đi.”

“Quy định khi gì thế này! Chút nữa tôi sẽ mắng cho anh ta một trận nên thân, con nít thì phải ra ngoài chơi, sao có thể nhốt trong nhà cả ngày chứ?” Chân mày của Ngải Vi càng nhíu chặt lại.

“Lúc trước, có một lần bảo mẫu dắt Tiểu Thiên ra ngoài chơi, một lúc không để ý, Tiểu Thiên lao ra ngoài đường cái, suýt bị xe đụng, may mà có một người qua đường kéo nó về kịp. Cậu Tổng liền sa thải bảo mẫu kia, rồi thuê tôi, cũng không cho tôi một mình dắt nó ra ngoài nữa.”

Lâm Dư Hi nhìn Ngải Vi một cái: “Không có người thân để tâm chăm sóc bên cạnh, anh ấy lo lắng thì cũng bình thường thôi.”

“Có cậu với mình ở đây, thì anh ta khỏi phải sợ nữa.”

Tổng Thành Trạch hất xì một cái, anh ta xoa xoa lỗ mũi, ai đang nói xấu sau lưng mình nhỉ?

Anh ta và Chu Từ Chính đi vào phòng bao, rất bất ngờ, nhìn thấy Lý Thuần Nhất.

“Vince!”

“Thuần Nhất, sao anh lại đến đây?” Lần này là tiệc liên hoan của bên đầu tư hạng mục phát triển Tiền Hải, những người tham dự đều là người đứng đầu bên các nhà đầu tư.

“Hạng mục Tiền Hải, một lần nữa, do tôi toàn quyền phụ trách.”

Trong lòng Chu Từ Chính kinh ngạc, trên mặt lại mỉm cười: “Vậy thì tốt rồi, hạng mục này vẫn luôn do anh phụ trách, giữa đường đổi người khác, chúng tôi cũng không quen lắm. Chỉ là không biết sau này có thay đổi nữa không.”

“Sau này sẽ không thay đổi nữa!” Lý Thuần Nhất nói như đinh đóng cột.

“Thế thì tốt!” Bốn mắt nhìn nhau, trong đó lóe lên những đốm lửa không tên.

Chu Từ Chính cười khế, hỏi: “Đúng rồi, anh với Kỳ Kỳ, làm hòa rồi chứ.”

Mặt Lý Thuần Nhất lạnh nhạt: “Luật sư đang bàn chi tiết ly hôn rồi.”

Nét mặt Chu Từ Chính hơi lạnh xuống: “Ồ? Thật sự không thể xoay chuyển được ư?”

“Không hợp chính là không hợp.”

“Vậy mà anh còn có thời gian rảnh để xử lý hạng mục Tiền Hải, thật là hiếm có.”

Lý Thuần Nhất lấy danh thiếp trong túi ra, hai tay đưa cho Chu Từ Chính: “Mãi lo nói, quên mất đưa danh thiếp mới.”

Chu Từ Chính nhận lấy nhìn qua, tổng giám đốc hành chính tập đoàn Trường Duyệt.

Lý Thuần Nhất nói: “Tổng giám đốc Trương đã lớn tuổi rồi, hơn nữa gần đây thân thể có chút bệnh tật, nên đã từ chức với chủ tịch Vương. Chủ tịch Vương mở cuộc họp hội đồng quản trị, bổ nhiệm tôi làm tổng giám đốc hành chính.”

Trong lòng Chu Từ Chính rung lên: “Xem ra tin tức của tôi không được nhanh nhạy rồi!”

“Hôm nay mới mở cuộc họp thôi, ngày mai sẽ đưa tin.”

“Xem ra chủ tịch Vương thật sự phân chia công tư rõ ràng nha.”

Lý Thuần Nhất cười: “Còn khéo dùng người nữa.” Chỉ là nụ cười của anh ta chỉ dừng lại ngoài da.

“Sức khỏe của tổng giám đốc Trương không tốt, vậy tôi phải đi thăm ông ấy xem sao.”

“Đêm nay ông ấy lên máy bay rời khỏi Hong Kong, đi nơi khác để dưỡng bệnh rồi.”

“Ồ, đi đâu thế?”

“Tôi không rõ lắm.”

Chu Tử Chính hiểu ý: “Vậy thì tiếc quá, đi vội vã như thế, không có cơ hội tạm biệt ông ấy nữa.”

“Ông ấy sẽ hiểu tấm lòng của anh thôi.”

Hai người nhìn nhau cười, một lần nữa, ngoài cười trong không cười.

Dạ tiệc tiến hành được một nửa, Chu Tử Chính đưa một ánh mắt qua Tống Thành Trạch, cùng đi vào phòng vệ sinh.

Anh trầm giọng nói với Tống Thành Trạch: “Đi điều tra một số chuyện. Thứ nhất, chuyện Lý Thuần Nhất và Vương Vận Kỳ ly hôn; thứ hai, hướng đi của tổng giám đốc Trương; thứ ba, tôi muốn biết tập đoàn Trường Duyệt đã xảy ra chuyện gì!”

“Dạ!”

Chu Tử Chính nhìn xuống trần gian muôn dặm bên dưới cửa sổ sát đất, chân mày vô thức siết chặt lại.

Sắp ly hôn rồi, vậy mà anh ta lại còn leo lên được ghế giám đốc hành chính của tập đoàn Trường Duyệt, phải chăng chủ tịch Vương có nhược điểm trí mạng gì nằm trong tay anh ta? Lý Thuần Nhất, tôi thật sự đã quá xem thường anh rồi.

Anh ta ly hôn rồi, sẽ có suy nghĩ gì với Liz không đây? Lý Thuần Nhất, tốt nhất là anh không có.

“Ding” di động của Tống Thành Trạch nhận được tin nhắn của Ngải Vi, là một tấm ảnh chụp chung của Ngải Vi, Lâm Dư Hi và Tiểu Thiên đang tươi cười ăn kem ở McDonald.

“Tôi nay Tiểu Thiên chơi rất vui! Rất nhanh đã ngủ rồi. Anh cứ nhốt nó ở nhà một mình, nó không quậy mới lạ đó!” Cộng thêm một biểu cảm khinh bỉ.

Mắt Tống Thành Trạch tròn to lên, ngơ ra hai giây.

“Đang xem gì đấy?” Chu Tử Chính hỏi.

Tống Thành Trạch đưa di động lên, Chu Tử Chính nhận lấy xem cẩn thận, mỉm cười nói: “Tiểu Ngải không tệ đâu, rất hợp rơ với Tiểu Thiên.”

Tống Thành Trạch chỉ có thể cười ha ha: “Cô ấy chơi với nó thì không tệ.”

“Cậu xem lại thử đi, nói không chừng càng có nhiều phát hiện kinh ngạc hơn.”

Tống Thành Trạch chỉ có thể lại cười ha ha: Không cầu kinh ngạc, làm ơn đừng kinh hãi là được.

Tống Thành Trạch vào phòng của Tiểu Thiên, nhìn gương mặt nhỏ nhắn ngủ say của cậu, cúi đầu hôn lên trán cậu một cái.

Xoay người, nhìn thấy một bức tranh trên tủ đầu giường, anh cầm lên, là mấy người tí hon đang đánh trận, trên đó còn viết tên người nữa. Anh cầm bức tranh, đi ra phòng khách.

Trong bức tranh có 5 binh sĩ, ba chơi hai, bên ba người là Tiểu Thiên, Tiểu Ngải và Tiểu Hi, bên hai người là Tiểu Tống và Tiểu Chu. Không còn gì nghi ngờ, Tiểu Tống và Tiểu Chu là kẻ xấu rồi. Màu sắc trên người binh lính cũng rõ ràng là dùng son môi, phấn má hồng và phấn mắt vẽ lên, lại là kiệt tác của Ngải Vi.

Tống Thành Trạch cười thầm, lấy di động ra chụp bức tranh lại, gửi cho Ngải Vi: “Lần sau có thể vẽ tôi đẹp trai một chút được không?”

Rất nhanh, Ngải Vi trả lời lại: “Hết cách, tôi đây vẽ theo phong cách tả thực nha.”

“Hèn gì, trong năm binh sĩ, thì cô xấu nhất.”

Ngải Vi nhấn lại một biểu cảm phun lửa.

“Ok, lời tôi nói đều có phong cách giả dối đấy.”

“Cám ơn cô hôm nay đã chơi với Tiểu Thiên.”

“Tôi biết câu nói này của anh là phong cách gì rồi.”

“Phong cách gì?”

“Giật kinh phong ấy.”

Tổng Thành Trạch phì cười, bây giờ anh có chút không rõ, rốt cuộc cô ấy là một cô ngốc mặc váy công chúa, hay là một cô công chúa giả làm vai hề đây?

Chu Từ Chính đang tắm, lúc Lâm Dư Hi sắp xếp lại âu phục cho anh, một tấm danh thiếp từ trong túi áo rơi ra. Lâm Dư Hi nhặt lên: Lý Thuần Nhất, tổng giám đốc hành chính tập đoàn Trường Duyệt.

Cô ngần ra một giây, lúc anh ta sắm vai Lâm Sao Đây, chẳng phải nói muốn rời khỏi vùng biển đó, trở về cái hồ của anh ta sao? Thì ra tổng giám đốc hành chính chính là cái mà anh ta gọi là hồ. Rốt cuộc anh cũng được như ý nguyện rồi, chúc anh càng đi càng xa, càng leo càng cao. Chỉ là, cẩn thận, đừng ngã xuống đấy!

Đột nhiên cô nghĩ đến vai diễn của Hàn Băng. Rốt cuộc là đời người như phim, hay là phim như đời người đây?

Chu Từ Chính đi ra, thấy Lâm Dư Hi cầm tấm danh thiếp ngẩn người. Anh qua đó lấy đi tấm danh thiếp trong tay cô, tiện tay bỏ vào túi kẹp danh thiếp.

“Anh ta bản lĩnh lắm.”

Lâm Dư Hi cười nhạt.

Chu Từ Chính kéo cô vào lòng, cho một nụ hôn sâu, hôn từ bờ môi nóng bỏng của cô dòi đến vành tai, tiếng nỉ non trên ghẹo bay vào tai Lâm Dư Hi: “Nhưng mà, anh càng bản lĩnh hơn.”

Lòng ngực của Lâm Dư Hi không tự chủ mà phập phồng lên xuống: “Ngày mai phải ra tòa rồi, ngủ sớm chút đi.”

Chu Từ Chính bế bồng cô lên, ra khỏi phòng.

“Anh muốn đi đâu?”

“Ăn khuya.”

Lúc Chu Từ Chính thả Lâm Dư Hi xuống ghế dựa trong căn phòng thủy tinh ở sân thượng, mặt Lâm Dư Hi đỏ lên: “Ồ đây, không tốt lắm đâu!”

Tuy người ngoài không nhìn vào trong được, nhưng trong phòng thủy tinh lại có thể nhìn thấy cả một vùng đất, cả một bầu trời.

Nút áo của cô bị Chu Từ Chính gỡ ra từng cái một, nụ hôn nóng như lửa rơi xuống tới tấp: “Ồ đây là tốt nhất. Cả thế giới, cả vũ trụ đều biết em là của anh, nhưng bọn họ không nhìn thấy. Hơn nữa..... Bầu trời sao đêm nay đặc biệt đẹp.”

Có không? Lâm Dư Hi chỉ cảm thấy mắt của cô bị ngọn lửa bao vây gần như mở không ra, tất cả mọi thứ đều chấp chờn, mơ màng.

Cả bầu trời đêm chớp nháy mơ hồ, cô chỉ có thể nhìn thấy hai ánh sao soi sáng thế giới của cô ở trước mắt thôi.

Hôm nay là ngày ra tòa. Lâm Dư Hi mặc áo sơ mi trắng, quần đen như thường ngày, chỉ là mái tóc dài không cột lên, có vẻ chín chắn hơn một chút.

Chu Từ Chính ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên môi cô: “Đừng căng thẳng, bình tĩnh là được, có luật sư Diệp ở đây, em không cần lo lắng.”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Hi vọng luật sư bên không sẽ không hỏi những vấn đề gian xảo.”

“Luật sư đó chỉ là một thằng nhóc trẻ tuổi thôi, sẽ không hỏi được những câu hỏi mà luật sư Diệp không thể đối phó đâu.”

“Chỉ mong là vậy.”

Trong tòa án, trang trọng nghiêm túc.

Lâm Dư Hi và Lâm Chi Hiên đứng sau hàng rào bị cáo, Chu Từ Chính, Ngải Vi và Tổng Thành Trạch ngồi vào ghế trong thính phòng dưới tòa. Diệp Cẩm An và luật sư bên không Trần Diệc Kiệt chia ra ngồi hai bên trái phải.

Lúc này Lâm Dư Hi mới nhìn rõ dáng vẻ của Trần Diệc Kiệt. Anh ta rất trẻ tuổi, nhìn qua không quá 30 tuổi, so sánh với Diệp Cẩm An giò giang, giàu kinh nghiệm, thì trông có vẻ hơi ngây ngô.

Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi nhìn nhau, dùng môi nói một câu: Yêu em. Lâm Dư Hi mỉm cười ảm áp, nổi căng thẳng trong lòng cũng vui đi một chút. Chỉ là khi ánh mắt của cô rơi vào người vừa bước vào tòa kia, nụ cười chợt tắt.

Chu Từ Chính phát giác quay đầu lại, thấy Lý Thuần Nhất ngồi vào hàng ghế cuối cùng. Lý Thuần Nhất hờ hững nhìn anh một cái, sau khi gật đầu tỏ ý, thì ánh mắt nhìn về phía rào bị cáo.

Chu Từ Chính quay đầu qua, nét mặt trầm xuống.

Lâm Dư Hi lạnh nhạt dời tầm mắt đi, né tránh ánh mắt của Lý Thuần Nhất.

Quan tòa đi vào, bắt đầu thẩm vấn.

Những câu hỏi Trần Diệc Kiệt đưa ra cho Lâm Dư Hi cũng không sắc bén, đều là những câu Diệp Cẩm An và cô đã luyện tập qua. Cô trả lời từng câu một theo cách Diệp Cẩm An đề nghị.

Khi nghe Trần Diệc Kiệt nói: “Tôi không còn câu hỏi nào nữa.”, Lâm Dư Hi thở phào một hơi. Thật sự đã vượt qua nhẹ nhàng.

Lâm Chi Hiền đi ra, vẻ mặt của Trần Diệc Kiệt rõ ràng lạnh xuống. Sau khi anh ta hỏi mấy câu hỏi tiêu chuẩn, thì nhìn chằm chằm Lâm Chi Hiền: “Trong bản điều tra có nhắc tới, ông làm nghề y hai mươi mấy năm, xưa nay chưa từng làm bất cứ chuyện gì trái với y đức.”

“Phải!”

Trần Diệc Kiệt lấy một tấm hình ra: “Ông có quen biết người phụ nữ trong hình không?”

Nét mặt của Lâm Chi Hiền biến đổi, cổ họng của ông nghẹn lại: “Biết.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Anh Nhớ Em Rồi

“Cô ấy tên là Lưu Văn Thanh, từng là bệnh nhân của ông ở Tô Châu, đúng không?”

“Phải.”

“Cô ấy qua đời vào 25 năm trước, có biết vì sao không?”

Diệp Cẩm An đứng lên: “Phản đối, bệnh nhân ở Tô Châu không liên quan đến việc lấy chứng nhận ở Hong Kong.”

“Thưa quý tòa, bệnh nhân này có quan hệ rất lớn với Lâm Chi Hiền, tôi có thể chứng minh bao nhiêu năm nay Lâm Chi Hiền không thi bằng bác sĩ trung y không phải do không có thời gian, mà là vì ông ta đã phạm vào một vụ án lớn ở Đại Lục, cho dù dự thi cũng sẽ không thể thi được.”

Quan tòa gật đầu: “Có thể tiếp tục đưa ra câu hỏi.”

Trần Diệc Kiệt nhìn Lâm Chi Hiền: “Mời ông trả lời cô ấy chết như thế nào.”

“Tự sát.”

“Nói chính xác hơn là tự sát vì tình. 25 năm trước, lúc ông trị cho cô ta, cô ta đã yêu ông. Ông biết rõ cô ta có tình ý với ông, vẫn tiếp tục chữa trị cho cô ta, cuối cùng, sau khi ông từ chối cô ta, cô ta đã nhảy lầu tự sát. Vì chuyện này mà ông bị xử phạt hành chính, bị thu hồi bằng trung y, nguyên nhân là ông đã làm ra chuyện trái với y đức dẫn đến cái chết của bệnh nhân.”

“Chuyện không phải như vậy!” Lâm Chi Hiền kêu lên.

Trần Diệc Kiệt lấy một phần tài liệu ra, trình lên quan tòa.

“Thưa quý tòa, đây là thông báo Lâm Chi Hiền bị xử phạt hành chính, thu hồi bằng trung y vào 25 năm trước.”

Quan tòa nhận lấy, xem xét tỉ mỉ.

“Hai năm sau khi bị thu hồi bằng cấp, Lâm Chi Hiên không hề đi xin thi lại để lấy bằng nữa, bởi vì ông ta biết rõ, ông ta hành nghề y vô đạo đức dẫn đến cái chết của bệnh nhân, hoàn toàn không có tư cách làm nghề y ở Đại Lục nữa, cho nên ông ta mới đến Hong Kong. Ông ta không thi lấy bằng ở Hong Kong, căn bản không phải vì không có thời gian, mà là vì ông ta không có tư cách.” Trần Diệc Kiệt nói âm vang từng chữ.

“Không phải!” Lâm Dư Hi sót ruột đứng trong hào rào bị cáo kêu lên, “Thưa quý tòa, mọi chuyện không phải như vậy đâu.”

“Yên lặng!” Quan tòa quát lớn.

Diệp Cẩm An nghiêm nghị đứng lên: “Thưa quý tòa, bởi vì đây là chuyện của 25 năm trước, bên biện cần thời gian để kiểm chứng, tôi kính mong kéo dài thời gian thẩm vấn.”

Đến văn phòng làm việc của Diệp Cẩm An, nét mặt của Diệp Cẩm Anh lạnh xuống: “Ông Lâm, sao ông không nói với tôi chuyện ở Tô Châu?”

“Xin lỗi, tôi không ngờ chuyện ở Tô Châu 25 năm trước lại liên quan đến vụ kiện ở Hong Kong.”

Chu Từ Chính nhíu mày: “Trần Diệc Kiệt lại có thể điều tra ra chuyện chúng ta không biết, anh ta chỉ là một luật sư của chính phủ thôi, sao lại có nguồn điều tra sâu như vậy?”

Diệp Cẩm An trầm giọng nói: “Xin lỗi, là do tôi đã khinh địch. Ông Lâm, xin hãy kể chi tiết vụ án của Lưu Văn Thanh cho tôi biết.”

Lâm Chi Hiên thôn thức thờ dài: “25 năm trước, lần đầu tiên tôi gặp Lưu Văn Thanh là lúc cô ấy 20 tuổi, nhưng cô ấy trông có vẻ có tâm sự nặng nề. Cô ấy đến khám ho khan và viêm da, nhưng uống mấy lần thuốc mà bệnh cũng không khỏi. Tôi nghi ngờ bệnh của cô ấy là do gút mắc trong lòng gây ra, liền nhân cơ hội tán gẫu với cô ấy, xem thử có thể tháo gỡ gút mắc trong lòng cô ấy không. Qua khoảng hơn một tháng, rốt cuộc tôi cũng biết bệnh trong lòng của cô ấy là vì cô ấy đã yêu một cô gái.

Thì ra từ nhỏ cô ấy đã biết giới tính của mình bị chuyển hướng, chỉ là cha mẹ cô ấy hoàn toàn không thể nào chấp nhận được. Lúc cô ấy nói rõ với cha mẹ cô ấy, cha cô ấy nổi giận, nói nếu cô ấy dám đi gặp cô gái đó nữa, thì ông ta sẽ giết chết cô ấy.

Vì trong lòng uất ức, nên cô ấy mới bị bệnh. Lúc cô ấy kể chuyện trong lòng cho tôi nghe, thì òa khóc quý xuống đất cầu xin tôi giúp đỡ, thế là tôi sắp xếp cho cô gái kia đến phòng khám của tôi, để gặp cô ấy. Qua vài ngày, thì hai người bỏ trốn. Cha của Lưu Văn Thanh là trưởng thôn của một cái thôn ở địa phương, ông ta mang người đuổi theo chặn hai người lại. Cô gái kia bị người mà cha Lưu Văn Thanh dắt theo đánh một trận hung ác, nằm viện một tháng, cuối cùng bệnh chết. Cô gái kia vừa mất, Lưu Văn Thanh liền nhảy lầu tự tử.

Cha của Lưu Văn Thanh giận lây sang tôi, tố cáo tôi với bệnh viện và sở vệ sinh, nói tôi là người đã có vợ, còn đi dụ dỗ con gái ông ta, lại bội tình bạc nghĩa, hại chết con gái ông ta. Ở địa phương đó, ông ta rất có thế lực, kêu gọi dân chúng bao vây bệnh viện và sở vệ sinh, ép buộc bệnh viện thu hồi bằng bác sĩ trung y của tôi. Viện trưởng không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa ra thông báo xử phạt hành chính, thu hồi bằng bác sĩ trung y của tôi để trấn an lòng dân. Viện trưởng nói, đợi qua một thời gian, chuyện này phai nhạt đi, thì ông ấy sẽ nói với sở vệ sinh xin khôi phục lại bằng cấp của tôi.”

Diệp Cẩm An hỏi: “Vậy hai năm sau, sao ông không đi xin cấp bằng lại.”

“Sau khi xảy ra chuyện này, công việc của tôi bị tạm dừng. Thế là tôi nhân lúc rảnh rỗi đến Hong Kong thăm cô tôi. Sức khỏe của cô tôi không tốt, lại không có con cái, sau đó tôi quyết định ở lại chăm sóc cho bà ấy. Chuyện ở Tô Châu thì tôi nhờ viện trưởng sắp xếp giúp tôi.”

“Bị oan ức như vậy, ông Lâm không muốn lấy lại sự công bằng ư?”

Lâm Chi Hiên than thở: “Lúc đó tôi nghĩ, không thẹn với lòng là được rồi. Hơn nữa Lưu Văn Thanh đã mất, tôi cũng không có nhân chứng nữa. Trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện của 25 năm trước, sẽ ảnh hưởng đến vụ kiện bây giờ.”

Diệp Cẩm An nói: “Bây giờ không phải không thẹn với lòng là được đâu. Có thể tìm viện trưởng đến Hong Kong để làm chứng không?”

Lâm Chi Hiên lắc đầu: “Sau khi chuyện của tôi xảy ra được một năm, viện trưởng đã qua đời trong một tai nạn giao thông rồi.”

“Còn có ai biết đầu đuôi chuyện này không?”

“Còn phó viện trưởng và bác sĩ chủ nhiệm của tôi thời đó. Nhưng mà.....”

“Nhưng mà sao?”

“Lúc đó bọn họ cũng đã năm sáu chục tuổi rồi.”

Chu Từ Chính nói: “Bác trai, ngày mai cháu và luật sư Diệp sẽ lập tức đi Tô Châu điều tra chuyện này. Bác yên tâm, còn khoảng hai tuần nữa mới tới lần ra tòa tiếp theo, chúng cháu sẽ tìm ra chứng cứ để phản bác.”

Lâm Chi Hiên mỉm cười: “Cháu có lòng rồi.” Chỉ là nét chán nản trong mắt của ông lại khó mà che giấu được.

Chuyện của 25 năm trước, chết hết không còn chứng cứ, làm sao có thể phản bác được?

Lời nói của Lâm Dư Hi đến bên miệng lại dừng lại, đợi Lâm Chi Hiên đi vệ sinh, cô mới không nhịn được hỏi: “Luật sư Diệp, nếu như trong vòng hai tuần không tìm được chứng cứ chứng minh ba tôi trong sạch, sẽ có ảnh hưởng xấu chứ?”

Diệp Cẩm An suy nghĩ một chút, nói thẳng: “Tội danh hành nghề y không bằng cấp của ông Lâm là chạy không thoát rồi, nếu ông Lâm có tiền án như thế này ở Đại Lục nữa, thì rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến phán quyết của quan tòa. Cơ hội bị xử tù giam, thì hành ngay lập tức là rất lớn.”

Ánh mắt của Lâm Dư Hi khiếp sợ: “Tình huống tệ nhất, thì sẽ vào tù bao lâu?”

“Nửa năm đến hai năm.”

Cơ thể của Lâm Dư Hi chợt run lên. Chu Tử Chính vội ôm vai cô: “Tin tưởng anh, anh nhất định sẽ nghĩ cách, sẽ không để cho bác trai bị xử tù đâu.”

Lâm Dư Hi ngẩn ra mấy giây, sau khi thở ra một hơi, cắn môi, cố đè xuống thứ ấm nóng trong hốc mắt: “Hôm nay em muốn về nhà ở bên cạnh ba.”

“Được, anh đi với em.”

Lúc ở nhà ăn cơm tối, Lâm Chi Hiên nói: “Tử Chính, tấm lòng của cháu, bác hiểu. Nhưng, nếu bác thật sự phải ngồi tù, vậy cũng là số mạng của bác, dù sao bác cũng đã vi phạm pháp thật.”

Chu Tử Chính trịnh trọng nói: “Nếu như phải xử bác trai vào tù, vậy chính là ông trời không có mắt rồi. Cháu nhất định sẽ làm cho ông trời và quan tòa mở to mắt ra mà nhìn rõ sự thật.”

Lâm Chi Hiên thở dài một hơi: “Cháu cứ làm hết sức là được. Bác cũng đã lớn tuổi rồi, bản thân thế nào cũng chẳng sao cả. Cháu chăm sóc tốt cho Hi Hi, thì bác yên tâm rồi.”

Tay cầm đũa của Lâm Dư Hi run lên, dừng lại một chút, mới có thể tiếp tục nuốt miếng cơm xuống.

Lâm Dư Hi rửa chén trong bếp, thoáng lơ đãng, chén rơi vào trong bồn rửa, “xoảng” một tiếng, vỡ nát. Chu Tử Chính đi vào, thấy cô nhặt mảnh vỡ trong bồn rửa chén, ngón tay không cẩn thận bị cắt vào. Chu Tử Chính vội vàng đi lấy nước thuốc, băng kéo cá nhân để băng lại cho cô, sau đó nhìn thấy đôi mắt của cô từ từ chảy xuống hai hàng nước mắt.

Chu Tử Chính ôm cô vào lòng, dịu dàng nói nhỏ bên tai cô: “Ngày mai anh sẽ đi Tô Châu, tin anh, bác trai sẽ không sao đâu. Hãy tin anh!”

Lâm Dư Hi dựa vào vai anh, nước mắt thấm ướt cả áo sơ mi của anh. Tiếng cô khóc nghẹn ngào rất nhỏ, nhưng vào tai Chu Tử Chính lại thành tiếng sấm.

Đây là lần thứ ba cô rơi nước mắt trước mặt anh, lần này là vì ba của cô.

Đây là điểm yếu quan trọng nhất trong cuộc đời cô!

Tô Châu.

Cha Lư đã bảy mươi mấy tuổi, khí thế hùng hồn, trợn mắt nhìn chằm chằm Chu Tử Chính: “Chính là gã Lâm Chi Hiên đó hại chết con gái tôi. Nếu không phải nó giở trò, sao con gái tôi có thể bỏ trốn với con nhỏ kia chứ. Lúc đó không lỗi nó vào tù thì đã hỏi cho nó rồi.”

Chu Tử Chính nhìn mẹ Lư cúi đầu không nói gì, mặt mũi âm trầm ngồi bên cạnh, mỉm cười: “Ông Lư kiên quyết như thế, thì tôi yên tâm rồi. Thực ra tôi đến là vì muốn tìm ông Lư bà Lư đến Hong Kong làm nhân chứng chỉ tội Lâm Chi Hiên.”

Cha Lư nghi ngờ nhìn anh: “Không phải cậu đến là vì cầu xin cho Lâm Chi Hiên sao?”

“Dĩ nhiên không phải. Lâm Chi Hiên hành nghề y không bằng cấp ở Hong Kong, một người bạn của tôi vì đã tìm ông ta khám bệnh, bị ông ta làm cho bệnh càng thêm bệnh, cho nên quyết tâm kiện Lâm Chi Hiên lên tòa. Nhưng với vụ kiện của cậu ấy, thì cho dù bị xử có tội, cũng rất có khả năng là án treo, sẽ không ngồi tù thật. Bạn của tôi rất không cam tâm, sau đó biết đến vụ án của con gái ông, nên muốn tìm hai người đến Hong Kong làm nhân chứng, chứng minh Lâm Chi Hiên đã có tiền án phạm tội từ sớm. Như vậy thì ông ta không muốn ngồi tù cũng không được.”

Cha Lư hiểu ra “ồ” một tiếng: “Cậu luật sư Trần kia chính là người đi kiện tụng giúp bạn của cậu đó hả.”

Chu Tử Chính gật đầu: “Anh ta là luật sư của bạn tôi. Anh ta đã đến tìm ông rồi à?”

“Phải đó! Chuyện mới tuần trước thôi. Nhưng cậu ta cũng không phải là người đầu tiên đến tìm tôi. Một tháng trước, có một người khác đến tìm tôi hỏi qua vụ án này.”

“Là ai?”

“Là một thám tử từ Hồng Kông, đến để điều tra.”

“Ồ? Điều tra gì thế?”

“Cũng là vụ án của Lâm Chi Hiền. Hắn ta đã đến sở vệ sinh để điều tra vụ án trước kia của Lâm Chi Hiền, sau đó thì tìm đến tôi.”

“Vậy ông đã nói gì với hắn ta?”

“Thì tôi nói là Lâm Chi Hiền hại chết con gái tôi, tốt nhất là có thể tống gã vào tù.”

“Ông có đưa tài liệu gì cho hắn ta không?”

“Thì đưa một vài tấm hình của con gái tôi và mấy tờ báo lúc trước.” Cha Lư nhíu mày nhìn Chu Tử Chính, “Mấy thứ này đều là đồ quý báu của tôi, không phải đồ cho miễn phí đâu.”

“Đó là chuyện đương nhiên rồi. Nếu như tôi muốn mời hai ông bà tự mình đến Hồng Kông một chuyến, ra tòa làm chứng, hai người thu phí hết bao nhiêu?”

Cha Lư đánh giá Chu Tử Chính mấy lượt: “Cái này, ít thì cũng phải 80-100 ngàn gì đó.”

“Không thành vấn đề, 100 ngàn, vé máy bay, khách sạn tính riêng.”

Cha Lư cười vui vẻ: “Rất sáng khoái.”

“Ông đưa tôi số tài khoản ngân hàng, tôi đi sắp xếp chuyển khoản cho ông.”

“Cậu chờ chút, tôi đi lấy sổ ngân hàng.”

Chu Tử Chính mỉm cười: “Vậy là tốt nhất.”

Đột nhiên mẹ Lư đứng lên, mặt mày giận dữ: “Tôi nói này ông già, ông tích đức một chút đi! Đừng hại bác sĩ Lâm nữa.”

“Bà nói cái khi gì đấy, nếu không phải vì nó sắp xếp cho Văn Thanh và con nhỏ kia gặp mặt, thì Văn Thanh sẽ đi theo con nhỏ đó bỏ trốn sao?”

Hốc mắt mẹ Lư đỏ lên: “Văn Thanh có viết trong nhật ký, nó thật lòng yêu thương cô gái kia. Nếu không phải ông dắt theo đám người đánh cô gái kia bị thương nặng không chữa được, thì có thể Văn Thanh cũng sẽ không nhảy lầu.”

Cha Lư nổi giận đùng đùng: “Văn Thanh bị trúng tà rồi, bây giờ bà cũng trúng tà luôn phải không?”

Mẹ Lư lau khóe mắt: “Tóm lại, tôi sẽ không đi. Muốn đi thì ông tự đi đi!”

“Bà không đi thì thôi, tự tôi đi, đá thẳng Lâm Chi Hiền kia vào tù ngồi.”

Mẹ Lư xoay người, đầu cũng không hề quay lại, đi ra khỏi nhà.

Chu Tử Chính nhìn bóng lưng của bà ấy, khóe môi khẽ cong lên.

Cha Lư lấy sổ ngân hàng ra, lại lấy một tờ giấy ra chép lại số tài khoản. Chu Tử Chính nói: “Không cần chép đâu, tôi lấy di động chụp lại, trong vòng một tiếng sẽ chuyển khoản qua cho ông.”

“Được!” Cha Lư đưa sổ ngân hàng cho Chu Tử Chính. Tách tách mấy tiếng, Chu Tử Chính đã chụp xong.

Ra khỏi nhà họ Lư, Chu Tử Chính lập tức nhắn hình qua cho Tống Thành Trạch: “Lập tức đi điều tra một tháng trước là ai đã chuyển 20 ngàn cho cha Lư.”

Anh lại nhắn tin cho Elaine: “Đến Tô Châu ngay lập tức.”

Mẹ Lư đang chơi mát chược, hàng xóm đến kêu: “Xem phim miễn phí nè! Trên 70 tuổi còn có quà nữa đó, bà Lư, bà nhất định phải đi xem nha. Không xem phim, thì lấy quà cũng được mà!”

Mẹ Lư đi đến rạp chiếu phim, liền có người đón tiếp: “Chào bà, vất vả cho bà quá. Nào, mời bên này ạ.”

Nhân viên công tác dắt mẹ Lư đến rạp chiếu phim tình nhân, ngồi vào vị trí ngay giữa, sau đó thì đưa trà với điểm tâm lên cho bà ấy.

Mẹ Lư vui vẻ: “Woa, còn có rạp chiếu phim thế này cơ à, chỗ ngồi thoải mái như vậy, còn bao ăn bao uống nữa.”

“Lần đầu tiên chúng cháu làm tuyên truyền, muốn cố gắng hết sức làm đến tốt nhất.” Elaine đi vào, ngồi cạnh bà ấy, “Cháu họ Hà, hôm nay đến xem phim với bà. Sau khi xem xong, muốn trò chuyện với bà về cảm nghĩ sau khi xem phim.”

Mẹ Luru ngạc nhiên: “Ý kiến của bà già này mà các cô cũng coi trọng như vậy ư?”

Elaine mỉm cười: “Dĩ nhiên rồi!”

Bộ phim bắt đầu, trên màn hình hiện lên bảy chữ: Bác sĩ, tấm lòng như cha mẹ!

Sau khi phim kết thúc, mẹ Luru vẫn ngẩn ngơ nhìn vào màn hình.

Elaine dựa đến gần mẹ Luru hỏi: “Bà Luru, bà cảm thấy bộ phim này thế nào?”

Mẹ Luru có chút hoảng hốt: “Cái người diễn vai Lâm Chi Hiên, nhìn qua rất giống với một người bác sĩ mà tôi quen biết trước kia, cậu ta cũng tên Lâm Chi Hiên.”

“Người trong phim đều không phải diễn viên đâu, ông Lâm Chi Hiên đó hẳn là Lâm Chi Hiên mà bà Luru quen biết đấy.”

Mẹ Luru sững sốt nhìn sang Elaine: “Thật sự là cậu ta ư?”

“Lâm Chi Hiên và con gái ông ấy Lâm Dư Hi đều bị khởi tố. Vụ kiện của bác sĩ Lâm Chi Hiên thì có chút rắc rối, bởi vì bên không chỉ trích ông ấy đã làm một chuyện trái với y đức vào 25 năm trước.”

Ánh mắt của mẹ Luru trầm xuống: “Cậu ta, cậu ta sẽ bị xử ngồi tù thật sao?”

“Nếu như không có ai chứng minh ông ấy trong sạch, thì rất có khả năng ông ấy sẽ bị xử ngồi tù. Bên không chỉ tội ông ấy, vào 25 năm trước đã dụ dỗ một bệnh nhân nữ 20 tuổi, nhưng lại bội tình bạc nghĩa, dẫn đến cô gái đó nhảy lầu qua đời.”

Mẹ Luru trầm lặng.

Elaine nói: “20 năm nay, bác sĩ Lâm đã cứu chữa hai mươi mấy ngàn bệnh nhân. Bi kịch của cô gái vào 25 năm trước tạo thành như thế nào, cha mẹ của cô gái kia biết rõ nhất. Bà Luru, nếu như bà là mẹ của cô gái kia, 25 năm sau, bà vẫn sẽ bỏ qua lương tâm, không chịu nói ra chân tướng, làm cho một bác sĩ có tấm lòng lương thiện vào tù ư? “

Cổ họng của mẹ Luru nghẹn lại.

Lâm Dư Hi cảm động, là cuộc gọi đến của Chu Tử Chính.

“Đang làm gì đó?”

“Coi ti vi với ba. Anh thì sao?”

“Vừa về đến khách sạn.”

“Trễ vậy à? Hôm nay có tiến triển không?”

“Elaine đang cố gắng thuyết phục mẹ Luru làm chứng cho bác trai, anh sẽ tìm thêm mấy người giúp khuyên nhủ.”

“Bà ấy sẽ đồng ý chứ?”

“Em yên tâm, em cũng biết được công lực đeo bám người khác của anh rồi đó, anh nhất định sẽ bám bà ấy về làm chứng cho bác trai. Không được nữa, thì anh chỉ có thể bán đứng sắc đẹp, dùng mỹ nam kế thôi. Em nghĩ xem, người đẹp bằng giá như em cũng bị anh làm cho tan chảy, còn có ai làm khó anh được nữa?”

Lâm Dư Hi bật cười, trái tim căng thẳng mấy ngày nay thả lỏng ra: “Cái miệng của anh có thể đổ cho trắng trên trời xuống được luôn rồi đó!”

Chu Tử Chính nhìn ra cửa sổ: “Hôm nay là mười lăm, mặt trăng tròn quá! Đây là điềm lành, vụ kiện này chắc chắn sẽ kết thúc tốt đẹp.”

“Ừm!”

“Mở video lên đi, anh muốn nhìn thấy em!”

Lâm Dư Hi đi vào phòng, mở video call trên di động. Cô nhìn thấy Chu Tử Chính đang lười biếng nằm trên giường, ánh mắt mông lung nhìn cô: “Anh nhớ em rồi, em có nhớ anh không?”

“Nhớ!”

“Nhớ anh thế nào?”

Lâm Dur Hi cười hỏi: “Anh nghĩ em nhớ anh thế nào?”

Chu Từ Chính bày ra vẻ suy tư: “Để anh nghĩ xem. Anh vừa nhớ đến em, tay thì muốn sờ, miệng thì muốn ăn; lòng thì mềm nhũn, sau đó cứng lại. Cho nên, em nhớ anh, cũng phải tay muốn sờ, miệng muốn ăn; mềm lòng, sau đó thì utor rồi.”

Lâm Dur Hi cảm thấy da mặt mình có dây hơn nữa thì cũng chịu không nổi: “Anh có thể nào đừng dơ như vậy không?”

“Dơ? Dơ chỗ nào? Chắc chắn, em lại nghĩ đi đâu thế?”

“Được, chỗ nào của anh cứng?”

“Cổ.”

“Chỗ nào của em ướt?”

“Mất.” Chu Từ Chính nhìn vào màn hình chớp chớp đôi mắt đầy điện.

Lâm Dur Hi á khẩu lại nhìn không được bật cười, được rồi, anh thắng!

Được rồi, anh nói đúng rồi đấy. Cô mềm lòng rồi, khoe mắt nổi lên chút ướt át nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Triền Miên

Lâm Dur Hi nằm trên giường: “Hôm nay đã nhận được kịch bản mà đạo diễn Đỗ gửi tới rồi.”

“Có bao nhiêu cảnh quay?”

“5 cảnh.”

“Không có cảnh thân mật chứ.”

“Có một cảnh bắt gặp nam chính vừa tắm ra. Đáng tiếc, là nam chính thời thiếu niên, không phải Hàn Bản.”

“Anh cược với em một gói bánh quẩy cay, đáng người của Hàn Bản không bằng anh.”

“Anh nhìn qua rồi à?”

“Lúc trước đi tập gym có thấy qua.”

Lâm Dur Hi nhìn màn hình chớp chớp mắt: “Vậy lần sau anh đi gym dẫn em theo nhé.”

Chu Từ Chính nhướn mày: “Vậy anh cũng kêu Ngải Vi đi theo. Anh lại cược với em một gói bánh quẩy cay nữa, em giành không lại cô ấy.”

Lâm Dur Hi liếc anh một cái, được rồi, anh lại thắng nữa!

“Đúng rồi, đạo diễn Đỗ cho Ngải Vi vai gì thế?”

Lâm Dur Hi vừa khó xử vừa buồn cười: “Em sợ Ngải Vi không chịu diễn.”

“Gái xấu hả?”

“Cậu ấy diễn vai bạn thân của em, em gái răng hô, hơn nữa còn phải đeo một cái mắt kính vừa dày vừa nặng, cộng thêm một cái đầu nắm nữa. Câu thoại thì cũng chỉ có hai chữ, chia ra là: À..... với ồ.....”

Chu Từ Chính cười: “Quả nhiên là đạo diễn Đỗ công chính nghiêm minh.”

“Em có thể tưởng tượng ra nếu nói với cậu ấy, cậu ấy sẽ đeo bộ răng hô vào rượt theo cắn em mất.”

“Vậy thì em đẩy đạo diễn Đỗ ra đờ đi. Chị ấy trải nghiệm nhiều rồi, toàn thân đã trở thành mình đồng da sắt, không sợ cắn đâu.”

“Ding dong” chuông cửa vang lên.

Lâm Dư Hi trên chộc: “Có người đưa đồ ăn đến à?”

Chu Tử Chính đứng lên: “Anh đi xem xem đồ ăn có hợp khẩu vị không.”

Cửa mở ra, Tổng Thành Trạch đứng ngoài cửa, nét mặt trầm trọng: “Mẹ của Lư Văn Thanh bị tái phát bệnh tim, vừa qua đời ở bệnh viện rồi.”

Trong lòng Chu Tử Chính rung lên, nhìn trở vào di động, thấy trên mặt Lâm Dư Hi đầy vẻ kinh ngạc: “Em đừng lo, không có mẹ của Lư Văn Thanh, chúng ta còn có thể tìm nhân chứng khác. Anh đi giải quyết tình hình, ngày mai tìm em.”

Ngắt điện thoại rồi, trái tim mới nhẹ nhõm không bao lâu của Lâm Dư Hi lại “tôm” một cái chìm xuống đáy hồ. Trăng tròn lên vào trong đám mây, màn đêm tối đen như mực.

Mẹ của Lư Văn Thanh mất rồi? Vậy còn ai có thể làm chứng cho ba nữa đây?

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay xem phim xong, sau khi mẹ Lư về nhà thì cãi nhau với ba Lư một trận, đập đồ tứ tung, hàng xóm qua xem, thì phát hiện không thấy ba Lư đâu, mẹ Lư thì ngã dưới đất. Bọn họ đưa mẹ Lư đến bệnh viện, không lâu sau thì bác sĩ tuyên bố không trị được, tử vong.”

Chu Tử Chính trầm tư nhíu mày, không tự chủ siết chặt nắm đấm lại, dấm vào cửa cái “ầm”, đốt ngón tay trắng bệnh.

Giọng anh trầm xuống, nói: “Mẹ Lư mất rồi, công an nhất định sẽ cho người đến nhà họ điều tra. Tìm người liên hệ với người của cục công an, tôi muốn tìm cuốn nhật ký của Lư Văn Thanh. Điều tra tất cả họ hàng của nhà họ Lư, tôi không tin không có người nào khác biết sự thật của chuyện này.”

“Đã biết!” Tổng Thành Trạch bước nhanh rời khỏi.

Chu Tử Chính đóng cửa phòng lại, đi qua đi lại trong phòng.

Một nhân chứng có sức thuyết phục nhất đã mất rồi. Con sóng lớn của vụ kiện này đang cuộn trào, không cần thận một chút xíu thôi thì Lâm Chi Hiên sẽ bị cuốn đi mất.

Không được! Tuyệt đối không được!

Lâm Chi Hiên và Lâm Dư Hi đến nhà hàng Minh Tâm uống trà như thường lệ, ở trong nhà hàng gặp được những người không thể ngờ, Lý Thuần Nhất và cha mẹ anh ta.

“Bác sĩ Lâm, xin chào.” Mẹ Lý chào hỏi với Lâm Chi Hiên.

“Xin chào, bà Lý. Gần đây chân đỡ hơn chút nào chưa?”

Mẹ Lý lắc đầu: “Vẫn là lúc tốt lúc xấu, già rồi, không dùng được nữa.”

“Từ từ điều dưỡng lại, sẽ tốt lên thôi.”

Lý Thuần Nhất nói: “Bác trai, vụ kiện của bác, cháu tìm được một chút manh mối, muốn nói chuyện với bác một chút, mong là có thể giúp đỡ cho bác.”

Lâm Chi Hiên vẫn đang lưỡng lự, Lý Thuần Nhất đã đứng lên, kéo ghế ra: “Bác trai, bác từng chữa trị cho mẹ cháu, cháu thật lòng muốn giúp đỡ một chút.”

Lâm Chi Hiên nhìn Lâm Dư Hi một cái, ngồi xuống. Lâm Dư Hi chỉ có thể kéo ghế ra, ngồi xuống.

Lý Thuần Nhất rót trà cho hai người, lại kêu mấy lòng điểm tâm.

Lâm Dư Hi hơi nhíu mày: “Chút nữa chúng tôi còn có việc, anh không cần kêu thêm điểm tâm đâu. Manh mối của anh là gì thế?”

Lý Thuần Nhất nói: “Vụ kiện của bác trai ở Tô Châu 25 năm trước, anh tìm được nhân chứng, có thể chứng minh bác trai trong sạch.”

Đôi mắt của Lâm Dư Hi bỗng sáng lên: “Là ai?”

“Là chị họ của Lư Văn Thanh. Thì ra năm đó bà ấy đã sớm biết chuyện khuynh hướng giới tính của Lư Văn Thanh, vẫn luôn che giấu cho em họ mình. Chỉ là khi bà ta biết chuyện Lư Văn Thanh muốn bỏ trốn, bà ta sợ sẽ xảy ra chuyện, thế là nói tin này cho ba Lư biết, ba Lư mới bắt người đuổi theo. Sau khi Lư Văn Thanh tự sát, bà chị họ vô cùng áy náy, cảm thấy mình đã hại chết Lư Văn Thanh. Sau đó bà ấy rời khỏi Tô Châu.”

“Bây giờ bà ấy đang ở đâu?”

“Bà ấy sống ở Quảng Châu, hôm qua anh đã đi gặp bà ấy, bà ấy kể lại rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện. Hơn nữa, trên tay bà ấy còn có cuốn nhật ký của Lư Văn Thanh.”

Lâm Dư Hi vội hỏi: “Anh đã gặp bà ấy ư? Bà ấy có chịu ra tòa làm chứng không?”

Lý Thuần Nhất gật đầu: “Bà ấy đồng ý. Bà ấy nói lúc trước bác trai vì chuyện này mà vô tội lại bị xử phạt, khi đó bà ấy còn nhỏ tuổi, không dám nói chuyện giúp bác trai, trong lòng đã tự trách lẫn rồi. Nếu như bây giờ lại vì chuyện này mà bác trai vô tội lại phải vào tù, bà ấy không thể im lặng nữa. Bà ấy sẽ đứng ra nói hết sự thật vì bác trai.”

Lâm Dư Hi vừa mừng vừa lo: “Thật sao? Tốt quá rồi!”

Lý Thuần Nhất nói: “Anh có quen biết với thám tử tư ở Đại Lục. Anh giao vụ kiện của bác trai ở Tô Châu cho họ, rất nhanh thì họ đã tìm được tư liệu của người chị họ kia.”

Lâm Dư Hi suy nghĩ một lúc, ngơ vác nhìn anh ta: “Chuyện của Lư Văn Thanh, lần trước lúc lên tòa mới bị luật sư bên khổng đào ra, đến hôm nay cũng chỉ có 5 ngày, sao anh có thể điều tra ra chuyện này, rồi lại tìm được chị họ của Lư Văn Thanh trong thời gian ngắn như vậy?”

Lý Thuần Nhất mỉm cười: “Nói ra thì cũng may mắn thật, thám tử tư mà anh tìm là họ hàng bên chồng của chị họ Lư Văn Thanh. Anh đã sắp xếp đón bà ấy đến Hồng Kông rồi, ngày mai sẽ tới.”

Lâm Dư Hi không thể tin nổi: “Anh..... đã sắp xếp xong rồi?”

“Bây giờ bà ấy là nhân chứng rất quan trọng, anh đã sắp xếp vệ sĩ hộ tống bà ấy tới trước. Đến lúc trước khi lên tòa, vệ sĩ cũng sẽ đi theo bà ấy, đảm bảo không có ai khác có thể quấy rầy bà ấy.”

Lâm Dư Hi vội hỏi: “Vậy tôi có thể đi gặp bà ấy không? Còn có, luật sư của tôi có thể gặp bà ấy không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Cám ơn.”

Lý Thuần Nhất gấp cho cô một viên xiu mại: “Ăn chút đồ trước đi, chuyện vụ kiện đã có anh ở đây rồi, em không cần lo.”

Lâm Dư Hi né tránh ánh mắt của anh ta: “Cám ơn, tôi tự lấy.”

Lý Thuần Nhất gấp một cái bánh cuốn chay cho Lâm Chi Hiên: “Bác trai, bác cũng ăn nhiều một chút nhé.”

Ba Lý mẹ Lý tiện dịp nói chuyện gia đình thường ngày với Lâm Chi Hiên, Lâm Dư Hi thì lặng lẽ ăn điểm tâm.

Một đứa bé hơn một tuổi lao đảo đi bên cạnh Lý Thuần Nhất, bước chân không vững ngã xuống. Lý Thuần Nhất vội đỡ nó dậy.

“Thuần Nhất có con chưa?” Lâm Chi Hiên hỏi.

“Chưa ạ, cháu đang làm thủ tục ly hôn.”

Lâm Chi Hiên ngạc nhiên: “Ồ, đáng tiếc quá.”

“Không hợp, cũng không miễn cưỡng được.”

Mẹ Lý than nhẹ: “Đâu có tốt được như Hi Hi. Hi Hi vẫn chưa có bạn trai chứ?”

Lâm Dư Hi nói: “Cháu có bạn trai rồi, anh ấy rất tốt với cháu. Vụ kiện của cháu với ba cũng do anh ấy sắp xếp, mấy ngày nay anh ấy lại vì chuyện vụ kiện mà bay đi Tô Châu rồi ạ.”

Mẹ Lý tiếc nuối thở dài: “Ôi, cháu có bạn trai rồi à. Mà cũng phải, cháu tốt như vậy, nhất định có rất nhiều đàn ông thích.”

“Cháu có tốt gì đâu.”

Lý Thuần Nhất gấp cho cô một miếng bánh củ cải: “Bánh củ cải em làm là ngon nhất. Lúc trước em luôn nói bánh củ cải của bác Phạm ngon nhất, em làm thử, nhưng mùi vị cứ không giống, anh thì lại thấy bánh củ cải em làm mới là hoàn hảo nhất trên thế giới.”

Mẹ Lý tán thành gật đầu: “Tài bếp núc của Hi Hi giống như phẩm chất con người vậy, thật sự là tốt đến mức không còn lời nào để nói. Cũng đã lâu rồi bác không được ăn món Hi Hi nấu, vẫn luôn nghĩ sau này còn có cơ hội được ăn nữa không?”

Lâm Dư Hi hời hợt nói: “Có một số chuyện, đã qua rồi thì là đã qua rồi. Bác gái, Thuần Nhất thông minh như thế, nhất định sẽ tìm được một cô con dâu rất tốt cho bác, nấu món ngon cho bác thôi.”

Mẹ Lý nhìn Lý Thuần Nhất một cái, muốn nói lại thôi. Lý Thuần Nhất nói: “Mẹ, mẹ đừng vội. Mẹ muốn, thì nhất định sẽ có được.” Giọng điệu của anh ta có một loại kiên quyết mà Lâm Dư Hi không thể hiểu nổi.

Chu Tử Chính đang ở trong phòng khách sạn bàn chuyện với Diệp Cẩm An, điện thoại của Tống Thành Trạch gọi tới.

“Có tin tức gì không?”

“Đã điều tra được người ủy thác cho thám tử tư là Phương Lâm.”

Chu Tử Chính hừ lạnh một tiếng: “Vẫn là cô ta! Tôi biết ngay nếu không có ai đưa tin cho Trần Diệc Kiệt, thì có thể nào anh ta cũng không thể tìm đến Tô Châu được. Chuyện này tôi về Hong Kong thì sẽ đi tìm cô ta tính sổ. Cuốn nhật ký thì sao? Có tìm được không?”

“Không, ba Lưu nói ông ta đã đốt hết nhật ký của Lưu Văn Thanh rồi.”

Tay Chu Tử Chính siết chặt: “Mẹ nó, sao mà mỗi một đường manh mối đều đứt hết thế này!”

“Elaine và thám tử tư đã đang điều tra họ hàng của Lưu Văn Thanh rồi. Vừa điều tra ra trước kia Lưu Văn Thanh với chị họ có quan hệ rất tốt, nhưng người chị họ kia đã rời Tô Châu đến Quảng Châu, vẫn chưa điều tra được địa chỉ chính xác.”

“Điều tra tiếp!”

Điện thoại vừa ngắt, thì cuộc gọi của Lâm Dư Hi đã tới. Chu Tử Chính ổn định lại tâm trạng một chút, bắt máy.

“Anh đang ở đâu vậy?”

“Đang ở khách sạn bàn chuyện vụ kiện với luật sư Diệp.”

“Em tìm được một manh mối quan trọng. Chị họ của Lưu Văn Thanh biết rõ tất cả mọi chuyện của Lưu Văn Thanh.”

Chu Tử Chính rất ngạc nhiên: “Chị họ của Lưu Văn Thanh? Manh mối của em có được từ đâu?”

“Là Lý Thuần Nhất tìm được. Sáng hôm nay em với ba đi uống trà sáng, gặp được anh ta ở nhà hàng Minh Tâm, anh ta nói cho em biết chuyện liên quan đến chị họ của Lưu Văn Thanh, còn có.....”

Nét mặt của Chu Tử Chính từ từ trầm xuống: “Còn có gì nữa?”

“Anh ta còn sắp xếp việc đón chị họ Lưu Văn Thanh đến Hong Kong làm chứng cho ba em nữa.”

“Sao anh ta tìm được thế?”

“Anh ta nói anh ta quen biết với thám tử tư ở Đại Lục, mà trùng hợp thám tử tư của anh ta chính là họ hàng của gia đình chị họ Lưu Văn Thanh.”

Trong lòng Chu Tử Chính đột nhiên bị một loại cảm xúc khó nói nên lời làm nghẹn lại. Chị họ của Lưu Văn Thanh, nhân chứng quan trọng đã tìm được rồi. Nhưng, lại là Lý Thuần Nhất tìm được. Bây giờ anh giống như là vì người phụ nữ mình yêu mà đích thân đi chinh chiến, kết quả thành trì trống không, bị người ta tấn công bất ngờ.

Mẹ nó chứ, rút quân về triều!

5 tiếng đồng hồ sau, chuông cửa nhà Lâm Dư Hi vang lên. Lâm Dư Hi mở cửa nhà ra, Chu Tử Chính đứng ngoài cửa.

Lâm Dư Hi kinh ngạc: “Sao anh lại về rồi?”

Chu Tử Chính đi vào: “Anh sợ vịt con xấu xí của anh bị hồ ly trộm mất.”

Lâm Dư Hi sững sờ, than nhẹ: “Đồ ngốc!”

Chu Tử Chính trò chuyện với Lâm Chi Hiền vài câu, rồi kéo Lâm Dư Hi đi.

Ngồi trên xe, Lâm Dur Hi nói: “Ba em từng trị cho mẹ của Lý Thuần Nhất, lần này anh ta giúp bọn em cũng coi như là trả nợ tình nghĩa thôi.”

“Anh ta không nói gì với em nữa sao?”

“Không có.”

“Anh ta không có nói anh ta đang làm thủ tục ly hôn à?”

“Anh ta ly hôn là chuyện của anh ta, đâu liên quan tới em.”

Chu Từ Chính nhìn cô một cái, giờ tay nắm lấy tay cô. Là kiểu mà bất cứ ai cũng không thể xõng vào tách ra được, mười ngón tay đan vào nhau.

Chu Từ Chính tắm rửa xong đi ra, thấy Lâm Dur Hi ngồi trên giường, tuy ánh mắt nằm trên màn hình ti vi, nhưng tâm tư lại không có tiêu điểm. Chu Từ Chính ngồi lên giường, lấy remote điều khiển tắt ti vi đi, Lâm Dur Hi mới hoàn hồn lại.

“Đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì, thì là vụ kiện của ba đó.”

“Vậy chính là đang nghĩ đến Lý Thuần Nhất rồi?”

Lâm Dur Hi buồn cười, ngửi ngửi trên người anh: “Em ngửi thấy mùi chua nha.”

“Dĩ nhiên là chua rồi! Anh chạy đi thật xa tìm manh mối, vừa đói vừa khát, kết quả manh mối đều bị anh ta lấy đi hết.”

Lâm Dur Hi hôn lên môi anh một cái: “Bây giờ ngọt hơn chút nào chưa?”

Chu Từ Chính trở người đè cô xuống giường: “Chút kẹo ngọt này không đủ cho anh nhét kẽ răng nữa.” Tay của anh không rảnh rồi mà tháo nút áo của cô: “Ba ngày không được ôm em hôn em rồi, nhớ đến nỗi cứng lên luôn.”

Lâm Dur Hi bật cười, giờ tay xoa xoa sau cổ của anh.

“Xoa cổ anh làm gì đấy?”

“Chẳng phải anh cứng lên rồi sao?”

Chu Từ Chính kéo tay của cô xuống, dời xuống dưới: “Đồ yêu tinh, là chỗ này nè!”

Lâm Dur Hi dịu dàng vuốt ve, cả người Chu Từ Chính thật thoải mái, hôn hít bên tai cô, nỉ non: “Anh muốn thử.”

Lâm Dur Hi hơi chần chừ, cuối cùng vẫn gật đầu: “Được!”

“Em giúp anh, hôn một chút đi.”

Lúc môi của Lâm Dur Hi tiếp xúc với nó, cơ thể của Chu Từ Chính bị kích thích run lên một cái. Dần dần, giống như là bị hút vào một con suối nước nóng vậy, một đàn cá nhỏ bao vây nó, hôn nó, chạm nó, khiêu khích khát vọng nguyên thủy nhất, dục vọng khó nhịn nhất. Dục vọng tích tụ tầng tầng lớp lớp, khát vọng đã ngủ say 5 năm, cuối cùng đã ngẩng đầu lên rồi.

Chu Từ Chính thở ra một hơi thật sâu, nó đã nghe thấy tiếng sư tử đứng mãnh gầm rú.

Lâm Dur Hi vừa ngẩng đầu lên đã bị nụ hôn sâu của Chu Từ Chính mút lấy chặt chẽ, nụ hôn của anh giống như ngọn lửa uốn lượn, đốt cháy mỗi một tấc da của cô. Cuối cùng, nụ hôn của anh dừng lại giữa hai chân của cô, nổi lên ngọn lửa mạnh mẽ cháy lan ra đồng cỏ.

“A.....” Lâm Dur Hi khó nhịn rên rỉ, đôi chân không kiềm chế được mà giãy giụa, hai tay Chu Từ Chính đè đôi chân đang giùng giàng của cô lại, hôn càng nặng, càng sâu.

“A.....” Đây là tiếng kêu đến từ linh hồn.

Nụ hôn của Chu Từ Chính dời lên trên, chơi đùa bên vành tai nhạy cảm nhất của cô: “..... Anh muốn vào.”

Tình cảm dịu dàng của cô đã đánh thức nỗi khao khát trong lòng anh, chân tình của anh đã mở ra cánh cửa trái tim cô.

“Ừm!” Lâm Dur Hi khó nhịn thì thầm. Giờ phút này, cô tình nguyện giao cả cơ thể lẫn trái tim cho anh.

Chu Từ Chính dùng sức ép người xuống, bên miệng Lâm Dur Hi lại trào ra tiếng thở nhẹ khó nhịn. Chu Từ Chính nhịn không được hừ nhẹ một tiếng, âm thầm cắn môi, đè xuống dòng dung nham sôi trào sắp phá núi mà phun ra trong cơ thể.

Khoảnh khắc này, là sự kết hợp của cả cơ thể lẫn trái tim mong mỏi đã lâu.

Chu Từ Chính vén những sợi tóc rơi vãi trên mặt cô: “Từ nay về sau, em là của anh.” Anh hôn lên bờ môi khẽ run của cô, “Anh cũng là của em.”

Chuyển động của anh từ chậm đến nhanh, từ nhẹ đến nặng, Lâm Dư Hi chỉ có thể vòng tay qua ôm anh thật chặt, mặc cho anh dẫn dắt cô lắc lư, rong ruổi. Mỗi một lần đánh sâu vào kích thích nổi tê dại lan ra toàn thân, dần dần làm cho ý thức của cô say mê.

Tiếng rên rì của cô theo động tác của anh mà bay bổng lúc nhẹ lúc nặng, ánh mắt của cô mê ly đến mức không còn là chính mình nữa. Giờ phút này, cô chỉ có thể hoàn toàn giao mình ra, mặc cho anh chỉ phối thân thể của cô, linh hồn của cô.

Đột nhiên Chu Từ Chính dừng động tác lại, nụ hôn của anh rơi vào bờ môi đỏ nóng bóng của cô, gò má đỏ ửng của cô, trêm mí mắt quỵên rũ của cô.....

Chu Từ Chính thỏa mãn mỉm cười: “Thích không?”

Ý cười bên khóe mắt say mê của Lâm Dư Hi đã cho anh một câu trả lời hài lòng nhất.

“I love you!” Ba chữ, là tiếng kêu thành kính từ đáy lòng.

Đôi mắt nửa mở nửa khép của Lâm Dư Hi chống lại ánh mắt của anh, bờ môi hồng khẽ hé mở: “Em yêu anh!” Ba chữ, là sự phó thác hoàn chỉnh nhất trong cuộc đời.

Chu Từ Chính lật người cô lại, tầm mắt của anh khóa chặt mỗi một phản ứng trên người cô, trên mặt cô. Bất kể trước kia ra sao, những thứ anh cho cô mới là cái tốt nhất, cái cuối cùng.

Người phụ nữ anh yêu chìm đắm trong tình yêu cuồng dại của anh; mà anh, bao bọc trong sự rung động nóng bỏng của cô, khó có thể kiềm chế được mà điên cuồng.

Một đêm này, là phó thác và giải phóng tràn trề đến cực hạn; là thừa nhận và hưởng thụ tiếp xúc của cả cơ thể lẫn trái tim. Một đêm này, xứng đáng với sự chờ đợi của bao nhiêu năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Anh Cố Ý

Lúc Lâm Dư Hi mở mắt ra, Chu Từ Chính vẫn đang ngủ say. Vừa nghĩ đến đêm qua, thì mặt của cô lại nhin không được đỏ lên. Cô vốn cho rằng lần đầu tiên sau một thời gian lâu như thế, anh sẽ cần thời gian để thích ứng. Ai ngờ động cơ vừa đốt cháy lên, thì đốt hết toàn bộ dự vọng tích lũy trong suốt 5 năm qua. Nếu không phải cuối cùng cô xin anh tha cho, thì anh vẫn không chịu bỏ qua cho cô, trên mặt còn có chút căm tức: còn chưa đến một đêm bảy lần mà.

Trời ơi, anh đây là muốn mài sắt thành kim trong một đêm há.

Lâm Dư Hi nghe tiếng hít thở đều đều của anh, nhìn gương mặt ngủ say yên ổn của anh, trong lòng có một cảm giác bình yên khó nói nên lời.

Người đàn ông này, làm cho cô đồng ý tin vào tình yêu, tin vào hứa hẹn, tin vào không xa không rời một lần nữa.

Nhưng mà, còn một vấn đề quan trọng nữa, tối qua, hình như anh ấy không mang gì hết. Nghĩ đến đây, mặt cô lại đỏ lên rồi. Đêm qua, lúc giải phóng lần cuối cùng, anh thờ hờn hờn trên chọc bên tai cô: “Em hài.....lòng chứ!”

Sau này thật sự phải đi mua thêm một chút bột tẩy ố thôi.

Lâm Dư Hi lẳng lặng tính ngày, bà đi cả sắp đến rồi, hẳn là đang trong kì an toàn. Nhưng sau này..... Vấn đề tránh thai này vẫn phải bàn lại với anh.

Anh chưa dậy, cô cũng không muốn đánh thức anh, chỉ có thể yên lặng dựa vào lòng anh, nghĩ này nghĩ nọ, không để ý lại ngủ mất tiêu rồi, mãi cho đến khi cô cảm nhận được có nụ hôn dịu dàng rơi trên trán cô.

Cô mở mắt ra, bên môi Chu Từ Chính treo một nụ cười mờ ám.

“Tối qua người mệt là anh, sao em còn ngủ say hơn cả anh vậy?”

Lâm Dư Hi há miệng, thế mà lại nói không nên lời.

Chu Từ Chính bật cười: “Cổ họng em bị khàn rồi. Xem ra sau này phải thường xuyên nấu canh mát cho em bồi bổ cổ họng mới được. Nếu không em kêu không ra tiếng, anh sẽ rất không thoải mái.”

Lâm Dư Hi lườm anh một cái. Bọt tẩy ố, lấy một tấn!

Sau khi Lâm Dư Hi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, Chu Từ Chính đi vào, ôm lấy cô từ phía sau: “Tối qua, tốt không?”

“Tốt.....”

“Bao nhiêu điểm?”

Lâm Dư Hi quay lại nhìn anh một cái: “250!”

Chu Từ Chính bật cười, thom lên má cô một cái: “Vợ à, em càng ngày càng thông minh.”

“Sau này không được giống như tối hôm qua nữa.”

“Chẳng phải em nói tối qua tốt sao?”

“Quá rồi!”

“Vậy bao nhiêu lần mới không quá?”

Lâm Dư Hi trừng anh một cái.

Chu Từ Chính ôm cô: “Nếu không thì như vậy đi, chúng ta đặt một cái mật khẩu, em vừa nói mật khẩu này, thì anh sẽ biết ngay là quá rồi.”

“Mật khẩu gì?”

“Em kêu anh chồng ơi, thì anh dừng liền.”

Lâm Dư Hi đẩy anh ra: “Không nói nhảm với anh nữa, em đi nấu bữa sáng.”

“Không cần, có thể ăn ngay bây giờ luôn nè.”

Chu Từ Chính ép cô lên vách tường, hai tay kéo áo ngủ của cô ra, vùi đầu vào bắt đầu ăn.

Lâm Dư Hi kinh hãi: “Chu Từ Chính!”

Chu Từ Chính ngẩng đầu lên: “Sai mật khẩu.” Cúi đầu ăn tiếp.

Lâm Dư Hi bắt đắc dĩ, ngượng nghịu kêu một tiếng: “Chồng ơi.”

Chu Từ Chính lại ngước đầu lên, trong mắt tràn đầy nét vui cười. Anh hôn lên môi cô một cái: “Vợ à, ngoan thật đấy.”

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Lâm Dư Hi mới phát hiện đã sắp 12 giờ rồi, hai người chỉ có thể nhảy qua bữa sáng, trực tiếp đi ăn trưa.

Lúc ăn cơm, Lâm Dư Hi nhận được tin nhắn của Lý Thuần Nhất: “Chị họ của Lưu Văn Thanh đã đến Hong Kong, anh sắp xếp bà ấy ở nhà anh. Em cần thì có thể đến nói chuyện với bà ấy bất cứ lúc nào.”

Lâm Dư Hi xem xong thì đưa di động cho Chu Từ Chính, Chu Từ Chính xem rồi, khoe miệng âm thầm giật giật. Mẹ nó, nhà anh? Không sợ tôi đập nát nhà anh luôn à.

Anh lấy di động ra, nhắn lại: “Chiều nay luật sư Diệp về đến Hong Kong, chúng tôi và ông ấy sẽ cùng đến nhà anh gặp chị họ của Lưu Văn Thanh, đại khái khoảng 4 giờ chiều. Chuyện liên quan đến vụ kiện, sau này anh có thể trực tiếp tìm tôi.”

Chu Từ Chính nhìn sang Lâm Dư Hi: “Về sau anh ta nhắn tin gì cho em nữa, thì em đừng trả lời, chuyển qua cho anh, anh đi giải quyết anh ta.”

“Ừm.”

Chu Từ Chính uống một hộp coca lạnh nén lại ngọn lửa trong lòng, liếc thấy cái cổ trắng nõn của Lâm Dư Hi, đột nhiên trái cổ lẩn tẩn lên xuống.

Anh kéo Lâm Dư Hi qua, ngồi lên đùi anh. Lâm Dư Hi đề phòng nhìn anh chằm chằm: “Anh muốn làm gì hả?”

“Ăn no thì nghĩ đến dâm dục!”

“.....Đây là nhà hàng đó.....” Nụ hôn của Chu Từ Chính chặn câu nói của cô lại, ánh mắt của Lâm Dư Hi vô cùng bất an nhìn lướt qua cửa phòng bao, sợ nhân viên phục vụ đẩy cửa đi vào.

“Em lại dám không tập trung, phải phạt!” Chu Từ Chính trừng cô một cái, sau đó vùi đầu vào cổ cô hôn mút.

Rất không may, nhân viên phục vụ thật sự đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, như bị sét đánh trúng mà lùi ra ngoài, đóng cửa lại.

Lâm Dư Hi đau buồn kêu gào trong lòng, tốt xấu gì mình cũng là một bác sĩ trung y nha. Chỉ là, khi cô đi vào phòng vệ sinh, nhìn thấy dấu đỏ ở trên cổ, trong lòng lại nổi lên tiếng gào thét giận dữ đầy bi thương.

Váy trắng, cổ trắng, dấu đỏ. Đôi mắt của Lâm Dư Hi muốn phun lửa. Chu Từ Chính, anh có ý mà!

Lúc cô về đến phòng bao tức giận nhìn Chu Từ Chính, thì Chu Từ Chính mặt mày vô tội, đẩy về thành khăn: “Thật sự chỉ là không cẩn thận thôi.”

“Anh trẻ con quá đấy!”

Chu Từ Chính quan sát tỉ mỉ, hài lòng gật đầu: “Anh thấy đẹp lắm.”

“Em phải đi mua khăn quàng cổ.”

Chu Từ Chính nhú mày: “Tiệm bán khăn quàng cổ đều đóng cửa hết rồi.” Ai dám bán, anh sẽ mua tiệm đó luôn.

Biệt thự của Lý Thuần Nhất nằm ở vùng ngoại ô, hoàn cảnh xung quanh yên tĩnh, cách xa sự nhộn nhịp của thành thị. Sân trước của biệt thự là một vườn hoa rộng lớn, bên trong trồng đủ loại đủ kiểu hoa cỏ; bắt mắt nhất là một vùng hoa oải hương màu tím.

Lý Thuần Nhất ra đón, Chu Từ Chính mỉm cười: “Không ngờ anh lại chọn căn biệt thự như thế này, tôi tưởng đâu anh sẽ chọn ở trên đỉnh núi chứ.”

“Tôi không thích đỉnh núi, vẫn là chọn vùng ngoại ô thôi, trồng trọt hoa oải hương hợp gu của tôi hơn.”

Đôi mắt của Chu Từ Chính híp lại, mười ngón tay đan xen với Lâm Dư Hi, đi theo Lâm Chi Hiên, Diệp Cẩm An cùng vào biệt thự. Trên bức tường ở phòng khách của biệt thự treo một bức tranh sơn dầu. Trong tranh là một vùng hoa oải hương bao la, bát ngát, một cô gái đeo nón cỏ, mặc váy trắng đứng trong đám hoa oải hương, cô ấy giờ tay vịn lại chiếc nón, lần váy tung bay trong gió.

Ánh mắt của Lâm Dư Hi run lên, lặng lẽ dời tầm mắt đi.

Chu Từ Chính nhìn lướt qua bức tranh sơn dầu một cái, không cần đoán cũng biết người trong tranh là ai. Anh hừ lạnh trong lòng, lại là hoa oải hương, hèn gì muốn sắp xếp nhân chứng ở nhà anh ta, thì ra là vì muốn dụ người đến, để cho cô thấy được tấm chân tình mà anh ta đã bày bố tỉ mỉ. Quả nhiên là một con hồ ly mưu mô xảo quyệt.

Chu Từ Chính nhìn vào Lý Thuần Nhất, mỉm cười: “Thuần Nhất, vất vả cho anh rồi. Vì chuyện này mà bận lòng tốn sức, hao phí hết tâm tư.”

Lý Thuần Nhất lạnh nhạt nói: “Chút công sức nhỏ nhoi thôi.” Anh ta nhìn sang Lâm Dư Hi, thấy dấu đỏ trên cổ cô, nét mặt chột trầm xuống.

Nhìn thấy ánh mắt của anh ta, Chu Từ Chính cười hài lòng: “Nhờ có anh giúp đỡ việc lớn như vậy, nên tôi không cần phải chạy lung tung ở bên ngoài nữa, có thể có thêm chút thời gian ở nhà với Hi Hi.”

Lý Thuần Nhất miễn cưỡng cười một cái: “Vậy sao.”

Cha Lý mẹ Lý cũng đi ra trò chuyện với Lâm Chi Hiên, Lâm Dư Hi một hồi.

Mẹ Lý tỉ mỉ đánh giá Chu Từ Chính, chua xót nói: “Bạn trai của Hi Hi đẹp trai thật đấy, y như ngôi sao vậy.”

Chu Từ Chính cười ôn hòa: “Đâu có ạ.”

Mắt của mẹ Lý không tốt lắm, liếc thấy dấu đỏ trên cổ Lâm Dư Hi, vội hỏi: “Hi Hi, cổ của cháu bị muỗi cắn phải không, đồ hết một mảng.....” Sau đó, tiếng nói im bật.

“Soạt” một cái, mặt của Lâm Dư Hi đỏ lên: “..... Không có gì ạ.”

Chu Từ Chính cười ha ha: “Bị một con muỗi to cắn đấy ạ.”

Lâm Dư Hi trừng anh một cái. Chu Từ Chính nói: “Bác xem, Hi Hi trách cháu rồi này. Nhà cháu ở trên đỉnh núi, nên nhiều muỗi, chút nữa phải mua một ít nhang muỗi về nhà đốt mới được.”

Diệp Cẩm An không nhịn được bật cười. Nét mặt của Lý Thuần Nhất thì không dễ coi chút nào.

Lâm Dư Hi âm thầm đâm vào lòng bàn tay của Chu Tử Chính, Chu Tử Chính “ui da” một tiếng: “Ồ, ở đây cũng có muỗi nữa này.”

Diệp Cẩm An “khụ khụ” hai tiếng: “Chúng ta vẫn là đừng nói đến con muỗi nữa, nói tới vụ kiện đi.”

Chị họ của Lưu Văn Thanh – Thẩm Văn Hoa đúng như những gì Lý Thuần Nhất nói, vô cùng áy náy với cái chết của Lưu Văn Thanh, vô cùng tự trách với Lâm Chi Hiền vô tội chịu oan.

“Bác sĩ Lâm, may mà cậu Lý tìm được tôi, cho tôi biết bây giờ anh vẫn còn bị vụ án của 25 năm trước quấy nhiễu. Anh yên tâm, 25 năm trước tôi không có can đảm đứng ra trả lại cho anh sự trong sạch, lần này tôi nhất định sẽ không để cho một bác sĩ tốt như anh lại chịu oan ức nữa đâu.”

“Cảm ơn!” Lâm Chi Hiền cảm thán.

Thẩm Văn Hoa lấy một cuốn nhật ký ra: “Đây là một trong những cuốn nhật ký của Văn Thanh năm xưa. Sau khi xảy ra chuyện, cậu cả muốn đốt hết toàn bộ nhật ký của Văn Thanh, cuốn này là do tôi lấy trộm đi. Trong nhật ký viết lại tâm sự của Văn Thanh vào lúc đó, bao gồm cả tình yêu đau khổ với cô bạn gái, cầu xin bác sĩ Lâm sắp xếp cho nó và bạn gái gặp nhau, sau đó hai người quyết định bỏ trốn, đến cuối cùng.....” Đôi mắt của bà ứa lệ: “Nó lên án mạnh mẽ sự lạnh lùng của ba nó, muốn rời khỏi nhân gian, cùng bạn gái hóa thành bướm yêu nhau.”

Trong lòng mọi người nặng nề, sâu lắng.

Thẩm Văn Hoa lau mắt: “Nếu như năm đó tôi không nói chuyện bỏ trốn cho cậu cả biết, thì có thể Văn Thanh và bạn gái của nó sẽ không chết.”

Lâm Chi Hiền an ủi: “Chuyện đã qua lâu lắm rồi, đừng tự trách mình nữa, buông xuống đi!”

Mùi Thẩm Văn Hoa khụt khịt: “Bây giờ tôi chỉ có thể cố gắng hết sức đền bù lại. Có tôi làm chứng, cộng thêm cuốn nhật ký này, quan tòa nhất định sẽ tin bác sĩ Lâm vô tội.”

Lâm Dư Hi nhận lấy cuốn nhật ký, ngồi trên sofa, tập trung tỉ mỉ đọc một trang lại một trang trong nhật ký. Đọc những dòng tâm sự con gái không thể nói với người khác của Lưu Văn Thanh, từng câu từng chữ đều là đau đớn và bất lực, trong lòng cô vừa cảm thấy đau thương vừa căm tức. Càng đáng hận hơn là, bị kịch đã được chôn vào lòng đất từ sớm, lại còn bị người khác đào bới ra để tổn thương người khác. May mà, có nó làm chứng.

Diệp Cẩm An cẩn thận đọc cuốn nhật ký, nói một cách khẳng định: “Bị kịch đã qua đi, chúng ta không thể thay đổi được, quan trọng là, đừng để bị kịch tái diễn lại nữa. Đã có nhân chứng, vật chứng, không cần lo lắng cho sự trong sạch của ông Lâm nữa. Mặc dù bây giờ tôi không thể đảm bảo, nhưng tôi nắm chắc 80% ông Lâm sẽ được xử án treo.”

Lâm Dư Hi thở phào một hơi, chỉ là trong lòng mơ hồ vẫn có chút không yên: “Luật sư bên không trông có vẻ rất bản lĩnh, không biết có tìm vụ kiện gì mới đến công kích ba không nữa.”

Chu Tử Chính nắm tay cô: “Luật sư bên không phải có bản lĩnh, mà là có người đưa tin cho anh ta.”

“Là ai?”

Chu Tử Chính muốn nói lại thôi, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua Lý Thuần Nhất, tim Lâm Dư Hi run lên, hiểu ý không hỏi thêm nữa.

Lên xe, rốt cuộc Lâm Dư Hi cũng không nhịn được nữa: “Là ai?”

Chu Tử Chính nói: “Một tháng trước, có một thám tử từ đồn Tô Châu điều tra vụ kiện, người ủy thác là Phương Lâm.”

Lâm Dư Hi yên lặng suy nghĩ một lúc lâu: “Con cá thứ tư mà lần trước anh nhắc tới, chính là nhân viên ở công ty của ba Phương Lâm. Phải chăng cả hai chuyện này đều là do Phương Lâm giở trò?”

“Anh không tìm được bằng chứng cụ thể để liên hệ con cá thứ tư và Phương Lâm với nhau. Cho nên điều tra đến con cá thứ tư liền đi cảnh cáo Phương Lâm, kêu cô ta mở to mắt ra mà nhìn cho rõ người đứng sau lưng em. Sau này con trai, con dâu nhà họ Trịnh đã nhận là do bọn họ vì tiền bảo hiểm nên bỏ thuốc.”

Lâm Dư Hi ngạc nhiên: “Anh đi cảnh cáo Phương Lâm hả?”

“Cảnh cáo Phương Lâm cũng chính là cảnh cáo kẻ đứng sau lưng cô ta. Có một số chuyện anh không tìm được chứng cứ, nhưng sự thật thì trong lòng mọi người đều hiểu.”

Lâm Dư Hi kinh ngạc: “Ý anh là, chuyện bỏ thuốc hãm hại thật sự do Vương Vận Kỳ đứng sau lưng xúi giục ư? Còn vụ kiện của Lưu Văn Thanh cũng là do Vương Vận Kỳ tiết lộ cho luật sư bên không? Vương Vận Kỳ thật sự là chủ mưu của tất cả mọi chuyện sao?”

Chu Tử Chính nắm tay cô: “Đây là suy đoán không có chứng cứ. Mà chúng ta cũng không thể tìm được chứng cứ, vì cho dù có điều tra tiếp đi nữa, thì

manh mối cũng sẽ đứt ngay chỗ Phương Lâm, Phương Lâm chỉ là một kẻ chết thay thôi.”

Chân mày Lâm Dur Hi nhíu chặt, giận dữ vì bất công: “Sau khi Lý Thuần Nhất kết hôn với cô ta, em không hề liên lạc gì với anh ta nữa, tại sao cô ta lại hận em? Tại sao lại hại em? Lý Thuần Nhất và cô ta ly hôn thì liên quan gì đến em chứ?”

Chu Từ Chính an ủi vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô: “Vương Vận Kỳ là con nhà giàu trời sinh, cô ta không chịu được sau khi Lý Thuần Nhất kết hôn với cô ta mà trong lòng còn có em, nên tìm em để trút giận. Nhưng mà, kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này, vẫn là gã Lý Thuần Nhất không giữ vững lập trường kia.”

Chân mày của Lâm Dur Hi càng nhíu lại chặt hơn. Chẳng lẽ Vương Vận Kỳ đã phát hiện anh ta dùng tên Lâm Sao Đây để tán gẫu với cô, cho nên giận không kiềm chế được mà muốn hãm hại cô? Trong lòng Lâm Dur Hi càng ngày càng buồn phiền, vì hại cô, mà nhẫn tâm tổn thương bà Trịnh vô tội ư? Vì sao phải độc ác như vậy?

Nếu như không phải gặp được Chu Từ Chính. Nếu như không có anh chống đỡ, có thể ba sẽ lại vô tội chịu oan một lần nữa, thậm chí là vào tù. Mà tất cả những chuyện này, suy cho cùng đều là vì Lý Thuần Nhất sao?

Thấy nét mặt của Lâm Dur Hi thoáng thay đổi, Chu Từ Chính xoay tay lái, dừng xe lại bên ven đường.

“Chúng ta ra bờ biển đi dạo chút đi.”

Trên đường đi, Lâm Dur Hi im lặng không nói gì. Chu Từ Chính nắm tay cô, yên lặng đi bên cạnh cô, chậm rãi dạo bước trên bãi biển. Ánh trăng chiếu rọi lên mặt biển, ánh sáng bạc nổi lên có một loại rét lạnh không tên.

Cạnh bờ biển đằng trước có một quán bar, Chu Từ Chính nói: “Chúng ta đến quán bar đó ăn chút gì nhé?”

Lâm Dur Hi gật đầu.

Chu Từ Chính gọi mấy món ăn nhắm rượu, gọi thêm một chai rượu đỏ, rót cho mỗi người một ly.

“Em yên tâm, nửa chai rượu anh nhất định sẽ không say đâu.”

Lâm Dur Hi khẽ “hừ” một tiếng: “Luu manh.”

“Hết cách rồi. Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu. Anh dám nói, nếu anh không giờ trò luu manh, thì bây giờ anh cũng chỉ có thể ngồi trong xe, ở dưới lầu nhà em nhìn lên cửa sổ phòng em thôi.”

“Anh nhìn rồi à?”

“Dĩ nhiên. Nhìn xong rồi thì anh không ngừng nghĩ đến kế hoạch A, kế hoạch B, kế hoạch C để tấn công vào nhà em.”

“Nói nghe thử xem để em mở mang kiến thức một chút.”

“Vây đâu được. Tương lai lỡ anh không cẩn thận chọc cho em giận, em nhốt anh ngoài cửa, thì anh sẽ dựa vào mấy kế hoạch ABC này để phá cửa xông vào nhà.”

Lâm Dur Hi bật cười. Anh vẫn luôn như thế, vào lúc cô phiền lòng rồi bời, thì chọc cho cô không thể nào không cười.

Vài hớp rượu vào bụng, những suy nghĩ xoắn lại với nhau dần dần giãn ra.

“Hi Hi, đừng nghĩ nhiều quá. Có nhiều chuyện, đặc biệt là chuyện liên quan đến lòng người, chúng ta thật sự không thể hỏi ra là vì sao? Lòng người khó lường, rất nhiều chuyện không tìm được đáp án, cho nên chui vào ngõ cụt cũng rất nhiều. Trước kia anh cũng đã chui vào mà không ra được, là em kéo anh ra từng chút từng chút một.” Chu Từ Chính nắm lấy tay cô, “Thế nên, bây giờ anh ở bên cạnh em, anh sẽ không để cho em chui vào đó đâu.”

Lâm Dur Hi nhìn vào mắt anh, ánh sáng trong mắt anh rất rạng rỡ, trong những luồng sáng đó, dường như bãi biển dưới màn đêm kia cũng không làm cho người ta rét lạnh như vậy nữa.

“Em biết anh lại có một thứ mạnh hơn Hàn Bản rồi.”

“Là gì?”

“Luồng điện trong mắt anh mạnh hơn anh ấy.”

Chu Từ Chính cười vui vẻ: “Mạnh hơn bao nhiêu?”

“Nhiều lắm.”

“Nhiều lắm là bao nhiêu điểm?”

“521.”

Sau khi Chu Từ Chính hơi sững sốt, thì vươn tay kéo cô vào lòng, cho thêm một nụ hôn sâu kiểu Pháp nữa.

“Điểm số của anh tăng nhanh ghê, 250 nhaoáng một cái đã nhảy lên 521 rồi.”

Lâm Dư Hi bị anh hôn đến có chút choáng váng, quay qua, ổn định lại một chút mới nói: “Nhưng mà, hôm nay anh cố ý làm ra một dấu đỏ, làm cho em bị xấu hổ, phải trừ điểm.”

“Được, anh chấp nhận trừng phạt, trừ một điểm, còn 520.” Chu Từ Chính cười đến vô tội. Một dấu đỏ đã đủ để đánh cho Lý Thuần Nhất một bạt tai vang dội, trừ một điểm, tôi tặng anh đấy.

Chu Từ Chính cắt một miếng bò bít tết đứt vào miệng Lâm Dư Hi: “Vợ à, điểm số này có điểm cuối cùng không?”

“Có chứ.”

“Bao nhiêu thế?”

“1314520.”

Nét cười trong mắt Chu Từ Chính tràn ra: “Xem ra đường còn dài nha. Nhưng mà, anh thích!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Tránh, Hay Không Tránh?

Editor: miemei

Lúc Phương Lâm đi ra từ trung tâm mua sắm, hai người đàn ông mặc vest đen đi đến bên cạnh cô ta: “Cô Phương, chủ tịch Chu có vài lời muốn nói với cô, mời bên này.”

Phương Lâm hết hồn, nhìn thấy chiếc xe đậu ở đằng trước không xa, và Chu Từ Chính đang ngồi trong xe, thoáng chốc tim vọt lên đến tận cổ họng. Cô ta nuốt nước miếng, bắt đầu đi lên trước, ngồi lên xe.

“Chủ tịch Chu, có việc gì sao?” Giọng nói của Phương Lâm có chút rối loạn.

“Dĩ nhiên là có. Cô đã cho tôi rất nhiều chuyện phiền phức đấy.”

Phương Lâm hoảng hốt cười ha ha: “Sao thế được chứ?”

“Là do lần trước tôi nói chưa được rõ ràng ư?”

“Lần trước anh nói quan hệ của anh với cô Lâm, thì tôi không hề tìm người điều tra bất cứ thứ gì nữa. Chẳng phải chuyện của nhà họ Trịnh đã giải quyết xong rồi đó sao?”

“Nhưng, cô đưa những thứ trước kia điều tra được cho luật sư Trần.”

Ánh mắt Phương Lâm lóe lên: “Tôi không có!”

“Ồ?” Chu Từ Chính nhìn lướt qua cô ta một cái.

Phương Lâm run cầm cập: “Chủ tịch Chu, chuyện này tuyệt đối không phải ý của tôi, là..... là Kỳ Kỳ muốn làm như vậy.”

Chu Từ Chính lạnh lùng lườm cô ta: “Vậy cô đi nói với Kỳ Kỳ một lần nữa, Lâm Dư Hi là người phụ nữ của tôi, ai dám chọc vào cô ấy và người nhà của cô ấy, cũng chính là chọc vào tôi, tôi sẽ khiến cho kẻ đó vô cùng hối hận. Kỳ Kỳ và Lý Thuần Nhất ly hôn, không liên quan đến Lâm Dư Hi một chút nào cả. Nếu như cô ta muốn gây rối, thì nên đi tìm Lý Thuần Nhất. Nếu cô ta đầu không lại anh ta, có thể đến tìm tôi, tôi sẽ cho cô ta ý kiến. Lần này, cô nghe rõ rồi chứ?”

Phương Lâm vội vàng gật đầu không ngừng: “Rõ rồi.”

“Lần sau mà còn những tin tức bất lợi cho Lâm Dư Hi hoặc là người nhà cô ấy mà truyền ra ngoài, thì cô phải chịu trách nhiệm hết thảy. Hiểu chưa?”

Phương Lâm cuống lên: “Chuyện mà Kỳ Kỳ muốn làm, tôi thật sự không can nõi!”

Chu Tử Chính hừ lạnh: “Những ý kiến dỏm mà cô đưa cho Kỳ Kỳ còn ít sao?”

Mặt Phương Lâm như đưa đám: “Xin lỗi chủ tịch Chu, sau này tôi không dám nữa đâu. Anh tha thứ cho tôi lần này đi!”

“Cô có thể đi được rồi.”

Phương Lâm chạy trốn chết xuống xe, lúc bước nhanh bỏ đi, chưa được mấy bước, giày cao gót trật một cái, chân bị trật rồi.

Chu Tử Chính lấy di động ra gọi điện: “Thuần Nhất, tôi là Vince.”

“Có chuyện gì không?”

“Quên nói với anh, là Phương Lâm cho thám tử tư đi điều tra chuyện ở Tô Châu, cũng do cô ta tiết lộ tin tức ra ngoài.”

“Anh định làm thế nào?”

“Phương Lâm chỉ là một con cò, tôi đã dạy dỗ cô ta một trận, hủy bỏ một công trình của ba cô ta nữa, chắc là sau này cô ta cũng không dám giờ trò nữa đâu. Chẳng qua kẻ đứng sau lưng con cò này thì không dễ giải quyết như vậy. Anh quen thuộc với cô ta hơn, có lẽ anh có thể nói chuyện với cô ta, an ủi cô ta một chút, bảo cô ta gây rối phải tìm đúng người, đừng giẫm vào địa bàn của tôi.”

Lý Thuần Nhất hừ lạnh: “Ngày một tôi kí giấy ly hôn với cô ta rồi. Giữa tôi với cô ta không có gì để nói cả.”

“Chuyện của anh với Kỳ Kỳ, người ngoài như tôi không có quyền nói nhiều. Nhưng Hi Hi là người của tôi, chuyện của cô ấy chính là chuyện của tôi. Nếu như có người không biết phân biệt phải trái trắng đen, giờ trò đến trên đầu cô ấy, thì tôi tuyệt đối sẽ không khách sáo nữa. Đương nhiên, nếu có người không có mắt nhìn, nhìn chằm chặp Hi Hi không buông, tôi nhất định sẽ khiến kẻ đó chịu không nổi.”

“Anh đây là đang uy hiếp tôi ư?”

“Thuần Nhất, anh là người thông minh, chúng ta cứ nói thẳng đi. Đời này, tôi đã xác định Lâm Dư Hi. Cô ấy, tôi cưới chắc rồi. Anh có tâm tư gì với cô ấy, thì dừng ngay tại đây thôi.”

“Tâm tư của tôi mà anh cũng muốn trông nom à? Anh trông nom nhiều quá rồi đấy!”

“Những tâm tư khác của anh, tôi mặc kệ, nhưng mảnh đất này là địa bàn của tôi. Bất cứ ai muốn giẫm vào, tôi nhất định sẽ làm cho kẻ đó hối hận! Đừng nói là tôi không cảnh cáo anh.”

Cuộc gọi ngắt rồi, tay của Lý Thuần Nhất siết lại thật chặt.

Phương Lâm, lại là Phương Lâm!

Hơn một năm trước anh ta mới biết, bốn năm trước, chính là do chuyện tốt mà cô ta làm đã đẩy anh ta xuống vực thẳm. Lần này, nếu không phải vì vụ kiện của Lâm Dư Hi, thì anh ta còn đào không ra chuyện cô ta xuống tay với ba mình vào bốn năm trước.

Phương Lâm, Vương Vận Kỳ, những thứ tôi đã mất đi, cả đời này cũng không bù đắp lại được. Các người cũng đừng mong được sống tốt!

Trong nhà hàng

Tay của Ngải Vi hươu hươu trước mắt Lâm Dư Hi: “Hello, hello! Đừng ngần ngại mắt hờn nữa, chuyện của Lý Thuần Nhất và Vương Vận Kỳ cậu đừng nghĩ nhiều. Dù sao heo con nhà cậu đã về rồi, bọn họ dám có suy nghĩ không yên phận với cậu, thì heo con nhà cậu nhất định sẽ biến thành sói cắn đứt chân của bọn họ thôi.”

Nét mặt của Lâm Dư Hi hơi ảm đạm: “Mình chỉ chạnh lòng thôi. Hi vọng bà Trịnh ở hiền gặp lành, bước qua kiếp nạn này.”

“Dù sao thì với loại người như bọn họ, cả đời chúng ta cũng đừng nên qua lại. Bọn họ tạo nghiệt, chúng ta cũng không thể làm gì được, nhưng ông trời nhìn thấy đấy.” Ngải Vi gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén cô: “Đừng nghĩ nữa, mau ăn đi, ăn xong phải đi trang điểm tạo hình nữa.”

“Hơ, chút nữa mình muốn đi tiệm thuốc mua một ít đồ trước.”

“Cậu không khỏe à?”

“Không có.”

“Vậy mua cái gì?”

Lâm Dư Hi nhìn cô ấy một cái, do dự một chút vẫn nói ra: “Thuốc tránh thai.”

Ngài Vi gần như bị đồ ăn làm cho sặc, vỗ ngực một cái, khó khăn nuốt đồ ăn xuống, đôi mắt lóe sáng: “Bị ăn rồi hả!”

Gò má Lâm Dư Hi hơi đỏ lên: “Bây giờ mắt của cậu giống y như mắt sói ấy.”

Mặt mày Ngài Vi đầy hưng phấn: “Má ơi, chuyện khi nào thế? Vậy mà không kể cho mình nghe.”

“Chuyện này cần phải kể cho cậu nghe hả?”

“Sao lại không cần? Cậu hỏi xuân nha! Hèn gì hôm nay nhìn cậu khang khác, đặc biệt ướt át, thì ra là được người ta tưới nước cho rồi. Nói mau, thời gian, địa điểm, nhân vật, ờ, nếu nhân vật là ai kia thì miễn nói đi.”

“Thì..... 5 ngày trước.”

“5 ngày trước? Phải ha, anh ấy vì cậu mà đi Tô Châu chạy đôn chạy đáo, cậu không trả công cho anh ấy sao mà được chứ.” Ngài Vi dựa đến gần cô, nhẹ giọng hỏi, “Anh ấy, khỏe hẳn rồi chứ?”

“Ừ!”

“Ồi chào, cậu chưa khôi cho anh ấy, rồi tiện thể ăn anh ấy luôn, thật là, một đời giải thoát nha.” Tinh thần Ngài Vi phơi phới. “Câu chuyện này của cậu nên bảo đạo diễn Đỗ quay thêm một bộ phim nữa. Chủ tịch bá đạo rơi xuống rãnh nước, vịt con xấu xí cứu vớt anh ta, chủ tịch bá đạo vì trả ơn, lấy thân đền đáp, sau đó vịt con xấu xí liền hóa thiên nga, bay đến nhà anh ta nấu thịt kho cho anh ta. Thế nào, hoàn mỹ đấy chứ!”

Lâm Dư Hi tức tối: “Sau đó chủ tịch bá đạo ăn thịt kho nhiều quá, từ heo con biến thành heo mập.”

“Sau đó, thiên nga ghét bỏ anh ta, lại bay đi mất. Thì ra là một câu chuyện bi thương nha!” Ngài Vi bày ra một vẻ mặt đau buồn.

“Đi thôi, em gái răng hô, kỹ thuật diễn của cậu hãy phát huy tiếp ở trước mặt đạo diễn Đỗ ấy.”

Lúc hai cô đi đến trường quay, thì Chu Từ Chính và Tống Thành Trạch đã đến.

Ngài Vi nhìn lướt qua, kè vào tai Lâm Dư Hi: “Hương 9 giờ, có tình địch.”

Lâm Dư Hi nhìn sang, thì ra Chu Từ Chính đang trò chuyện với Giản Duy. Giản Duy không chỉ xinh đẹp, mà khí chất cũng rất ưu nhã, cao quý, đứng chung với Chu Từ Chính, thật sự là một phong cảnh xuất sắc.

“Tình địch gì hả?”

“Giản Duy đó! Cậu nhìn kia, bọn họ trò chuyện vui biết mấy. Nè, Chu Từ Chính còn cười nữa kia.”

“Vậy mình nên làm sao để tiêu diệt kẻ địch đây?”

Ngài Vi nhướn mày: “Đương nhiên là cho pháo binh đi trước.” Cô ấy bước nhanh lên phía trước, chen vào giữa Giản Duy và Chu Từ Chính: “Báo cáo Mr. Pig, đã đưa Mrs. Pig đến an toàn.”

Chu Từ Chính đi về phía Lâm Dư Hi, nắm tay cô đi qua: “Liz, đây là cô Giản Duy – nữ chính của bộ phim. Cô Giản, đây là bạn gái tôi – Lâm Dư Hi, cô ấy sẽ diễn phiên bản thời niên thiếu của cô.”

Giản Duy và Lâm Dư Hi bắt tay nhau, Giản Duy mỉm cười: “Mặt mộc mà đã xinh như vậy rồi, thật là làm cho người ta hâm mộ. Da dẻ thuộc loại mịn màng đàn hồi, tuổi trẻ tốt thật đấy!”

Lâm Dư Hi cười gượng: “Cô Giản quá khen rồi. Cô Giản đây mới thật sự là tài mạo song toàn, khiến người ta chỉ có thể nhìn mà không thể chạm.”

Ngài Vi tròn mắt khinh bỉ: thôi phòng đi, tăng bốc đi, dối trá đi!

Tạo hình của Lâm Dư Hi rất đơn giản, chỉ thay một bộ đồ, làm tóc một chút là xong xuôi. Lớp trang điểm của Ngài Vi thì cần chút thời gian, trong lúc đợi cô ấy, Lâm Dư Hi thấy không ít cô gái ở đây hoặc có ý hoặc vô ý mà tìm Chu Từ Chính trò chuyện. Người đẹp đủ kiểu đủ loại làm cho cô nhìn đến nổi có chút hoa cả mắt.

Chu Từ Chính thấy Lâm Dư Hi đã làm xong rồi, đi tới đánh giá cô một lượt: “Tạo hình của em không khác gì lúc bình thường. Xem ra em nhất định là vai diễn dễ cho thợ trang điểm đỡ lo nhất trong bộ phim này đấy.”

Lâm Dư Hi như cười như không, trong mắt có ý khiêu khích nhè nhẹ: “Đúng đó, những vai diễn khiến cho thợ trang điểm lo lắng đều vây quanh anh hết rồi.”

Chu Từ Chính sùng sốt, hiểu ra, lại buồn cười lướt đến bên tai cô: “Ghen hả?”

“Em không rồi hơi vậy đâu.”

“Nếu không vậy đi, em cũng làm một dấu đỏ trên cổ anh, tuyên bố em đã chiếm địa bàn này rồi.”

“Nhàm chán.”

Chu Từ Chính vẫy tay với một phóng viên đang ở đây: “Kiệt, qua đây một chút.”

Cậu Kiệt nhanh chóng chạy sang: “Chu công tử, có chuyện gì dẫn dò ư?”

Chu Từ Chính ôm eo Lâm Dư Hi: “Chụp giúp tôi với vợ tôi một tấm.”

Cậu Kiệt cười: “Được ạ?!” Anh ta cầm máy chụp hình lên, bấm máy tiếng tách tách.

“Nhớ nha, chọn tấm đẹp nhất ngày mai đăng lên.”

“Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi.”

Sau đó, Ngải Vi đi ra, một hàm răng hô, quả thật là không thể chói mắt hơn được nữa. Sau đó, Tổng Thành Trạch đang uống nước phun hết cả ngụm nước ra, cái miệng run rẩy đang ngăn lại ý muốn bật cười điên cuồng đang dâng lên mãnh liệt một cách khó khăn.

Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi nhìn thấy, đều không nhìn được mà bật cười. Nếu không phải đạo diễn Đỗ có thù với cô ấy, thì chính là thợ trang điểm hận cô ấy, một người đẹp xinh xắn như vậy, lại bị biến thành xấu xí sống động đến thế.

Ngải Vi nheo mắt lại: “Cười đi, mấy người cứ cười đi. Vì nam thần, tôi tình nguyện chịu đựng sự đả kích và cười nhạo vô tình của các người.”

Lâm Dư Hi bước lên trước, ôm vai cô ấy, cười đến cả người run rẩy: “Vince, mau chụp hình giúp em. Khó có được một ngày em đẹp hơn cậu ấy.”

Tách tách mấy miếng, Chu Từ Chính giờ đi động lên, khen ngợi: “Hai người căn bản chính là Hoàng Phi Hồng và Tô Răng Hồ phiên bản nữ.”

Ngải Vi cầm di động xem tỉ mỉ, chau mày: “Cái mặt này này căn bản nhìn không ra là mình. Không được, mình phải đi bám đạo diễn Đỗ, bảo chị ấy trả lại gương mặt thật của mình ở trong phim. Một giây thôi cũng được!”

Chu Từ Chính gật đầu tán thành: “Chúc em may mắn!”

Câu này, Ngải Vi nghe vào thì giống như là: đừng đi đụng vào tường nhé.

Tạo hình xong, Lâm Dư Hi và Ngải Vi ở lại quay thử, Chu Từ Chính và Tổng Thành Trạch thì về công ty. Trước khi đi, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, cho Lâm Dư Hi một cái Goodbye Kiss kiểu Pháp. Cả đám bướm bướm trang điểm lông lầy kia chỉ có thể tức tối, ầm ức mà giải tán.

Ngải Vi nhìn Lâm Dư Hi, hài lòng gật đầu: “Heo con nhà cậu không tệ.”

Mặt Lâm Dư Hi nóng lên: “Mình không quen huênh hoang thế này.”

“Phải khoe yêu thương huênh hoang như vậy để chọc mù mấy đôi mắt chó không biết tốt xấu kia chứ. Nhưng mà cậu cũng phải trông chừng chặt chẽ một chút đây, bây giờ anh ta đang trời dấy trời lại, nhiều ong bướm dính lấy anh ta như thế, anh ta ngăn được một lần, hai lần, mười lần, vậy một trăm lần thì sao?”

Lâm Dư Hi hờ hững: “Mình trông chừng thế nào, một tiếng kiểm tra một lần à? Tiểu Ngải, trong tình cảm, nếu mất đi sự tin tưởng, thì sẽ không đi tiếp được nữa.”

Ngải Vi vội giải thích: “Mình không phải kêu cậu không tin anh ta, mà là để ý nhiều một chút thôi.”

“Trước kia có nghe qua một câu chuyện, có một bà vợ luôn nghi ngờ chồng mình ngoại tình, sau đó điều tra đủ kiểu, tra hỏi đủ kiểu, không tin tưởng đủ kiểu, làm đến nỗi người chồng về đến nhà giống như là đang chịu phạt vậy. Kết quả là ông chồng chịu không nổi nữa, đi ngoại tình thật, cuối cùng bà vợ đó cũng đã chứng minh mình đúng rồi.”

“Đó là vì ông chồng kia đã không cho vợ mình có đủ lòng tin.”

“Có lẽ vậy! Chuyện giữa bọn họ chỉ có họ mới hiểu. Trước kia, lúc mình là Vince chưa ở bên nhau, cũng từng rất lưỡng lự, thân phận địa vị của anh ấy rất rõ ràng là sẽ hấp dẫn rất nhiều phụ nữ phiền phức. Chẳng qua nếu đã quyết định ở bên anh ấy, thì mình chọn tin tưởng anh ấy, cùng anh ấy vui vẻ trải qua mỗi ngày. Nếu như vì một tương lai chưa biết được mà ảnh hưởng đến hiện tại, vậy thì uổng phí hiện tại rồi.”

Ngải Vi có chút ngượng ngập: “Mình cảm thấy mấy bạn trai trước của mình, có một số là cận bã thật, một số thì bỏ chạy là vì mình giống như bà vợ mà cậu kể đó, bị mình ép chạy đi mất.”

Lâm Dư Hi ôm vai cô ấy: “Vậy thì sau này cậu đừng mở mắt to quá, dùng trái tim cảm nhận đi.”

Ngải Vi dựa vào vai cô: “Cậu tốt thật! Nếu mình là đàn ông thì mình cũng yêu cậu.”

Lâm Dur Hi cười: “Cậu với anh Trạch thế nào rồi?”

“Chẳng thế nào cả, thì mỗi ngày nhắn tin trêu chọc nhau, giống anh em vậy. Mình thấy anh ta chắc chắn không có ý với mình đâu, không thể thành tình nhân, thì thành anh em huynh đệ cũng không tồi.”

“Tốt. Chuyện tình cảm cứ từ từ. Vince quen biết nhiều, mình bảo anh ấy giới thiệu giúp cậu.”

“Đừng! Mấy người anh em công tử của anh ta mình không có bản lĩnh khổng chế. Mình vẫn nên tìm mấy người bình thường thôi, chỉ cần không bắt cả hai tay, thương mình, vậy là được rồi.”

Ngải Vi đeo hàm răng hồ vào, quả nhiên hào quang của nữ vương đã nhạt đi. Hoặc là, về với chốn phàm trần rồi, mới có thể tìm được hạnh phúc ở nhân gian.

Chu Từ Chính bước vào cửa nhà, liền ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của đồ ăn. Anh bỏ cặp công văn xuống, cởi áo khoác âu phục ra, bước nhanh vào phòng bếp.

Anh ôm lấy cô từ phía sau: “Vợ ơi, tối nay ăn gì thế?”

“Thịt kho.”

Chu Từ Chính hôn lên mặt cô một cái: “Biết tối nay phải làm việc hao thể lực, nên đặc biệt nấu thịt kho bổ sung thể lực cho anh phải không?”

Lâm Dur Hi trừng anh một cái: “Tối nay không được.”

Chu Từ Chính nhú mày: “Đã 5 ngày rồi, bà dì cả vẫn chưa đi à?”

Lần trước, sau khi trở về từ bãi biển, lúc Chu Từ Chính vô cùng hào hứng kéo Lâm Dur Hi lên giường, thì bị thương phát hiện bà dì cả đã nhanh chân đến trước. Sau khi Chu Từ Chính bị sét đánh giữa trời quang, chỉ có thể mặt dày mày dạn bắt Lâm Dur Hi dùng tay và miệng giúp anh giải phóng một lần, sau đó thì lặng lẽ tính ngày, một ngày, hai ngày, ba ngày. Mẹ nó, sau mà ngày tháng trôi qua chậm thế này? Thật đúng là, một ngày như một năm.

Lâm Dur Hi không để ý đến anh, Chu Từ Chính giờ trở xấu vuron tay ra: “Anh không tin, kiểm tra một chút đã.”

Lâm Dur Hi kinh hãi kêu một tiếng, vung cái xẻng lật: “Chu Từ Chính!”

Chu Từ Chính nhảy ra như một chú khỉ, vô cùng đắc ý cười nói: “Kiểm tra đã xong, tối nay có thể mở tiệc.” Trước khi đi còn không biết xấu hổ mà liếm môi nhìn Lâm Dur Hi.

Nhịp tim của Lâm Dur Hi tăng nhanh, biểu cảm đó của anh, là bước dạo đầu khi biến thành sói.

Chu Từ Chính lên phòng, nghe thấy di động rung trong túi xách của Lâm Dur Hi. Anh lấy di động ra, là Ngải Vi gọi đến, sau đó nhìn thấy một hộp thuốc trong túi xách.

THUỐC – TRÁNH – THAI?!

Chu Từ Chính nhìn chằm chằm hộp thuốc, tinh thần không khỏi có chút hoảng hốt. Quả thật tuổi của anh không còn nhỏ nữa, nên có một đứa con rồi. Nhưng, mới vừa chính thức ở bên nhau thôi, chưa hưởng thụ đủ thì bị đứa bé trong bụng trói tay trói chân, cũng đủ bực bội rồi.

Chu Từ Chính chống cằm, con người đảo quanh.

Tránh, không tránh, đây là một vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hóa Sói

Editor: miemei

Lúc ăn tối, Chu Tử Chính lấy một tấm thiệp mừng ra: “Chiều hôm nay mới đưa đến, nóng hổi luôn đây.”

Lâm Dư Hi mở ra, là thiệp cưới của Dương Gia Dung và Tăng Hạo Lâm.

“Tháng sau làm lễ, nhanh vậy? Lúc trước nghe Gia Dung nói, sẽ không kết hôn nhanh vậy mà.”

“Nguyên nhân chỉ có một, trong bụng có nhân rồi.”

“Vậy thì phải chúc mừng bọn họ rồi, song hỷ lâm môn nha.”

Chu Tử Chính nhìn cô, trong mắt có chút hâm mộ: “Mấy người anh em chơi từ nhỏ với anh đều lục tục có con hết rồi đó.”

“..... Ồ.”

Đôi mắt Chu Tử Chính chớp chớp: “Vậy chúng ta, khi nào đây?”

Tay Lâm Dư Hi run lên: “..... Nhanh quá rồi đây.”

“Vậy khi nào thì mới không tính là nhanh quá?”

Lâm Dư Hi khụ khụ hai tiếng: “Bước tiến của anh sai rồi, bàn cờ của em không cho nhảy cờ nha.”

Chu Tử Chính cười: “Vậy chẳng phải đơn giản sao, ngày mai anh đi mua nhẫn ngay.”

Lâm Dư Hi trừng anh một cái.

“Không được, để em biết thì không có ý nghĩa rồi. Để khi nào cho em một sự bất ngờ nhé.”

“Nói rõ nha, em không thích huênh hoang đâu.”

Chu Tử Chính mặt mày hơn hớn: “Hiểu!”

Lâm Dư Hi ngẩn ra, nụ cười gian xảo này của anh, nghĩa là cô lại rơi vào bẫy của anh rồi. Sau đó chợt hiểu ra, câu trả lời này của cô phải chăng đã ám chỉ rằng cô đã đồng ý..... gả rồi?

Ăn cơm xong nghỉ ngơi một lúc, Chu Tử Chính muốn đi bơi, Lâm Dư Hi thì ngồi bên bờ hồ xem tạp chí.

“Niềm vui mới của Vương Vận Kỳ lộ ra ngoài sáng, anh chàng đẹp trai người nước ngoài trông giống như Brad Pitt.”

Lâm Dư Hi không nhìn được đọc tiếp.

“Xin hỏi chị và Lý Thuần Nhất đã chính thức ly hôn rồi ư?”

“Coi như là vậy.”

“Nguyên nhân ly hôn là Lý Thuần Nhất ngoại tình sao?”

“Không thể trả lời.”

“Có tin đồn nói Lý Thuần Nhất muốn ly hôn là vì bốn năm trước có người cố tình hãm hại ba anh ta, đối với tin đồn này, chị có ý kiến gì?”

“Lời nói vô căn cứ!”

“Hai người đang làm thủ tục ly hôn, Lý Thuần Nhất lại thăng chức thành tổng giám đốc hành chính của tập đoàn Trường Duyệt, đối với chuyện này, chị thấy thế nào?”

“Đây là quyết định của hội đồng quản trị tập đoàn Trường Duyệt, tôi không có ý kiến.”

“Đây là bạn trai mới của chị?”

“Đang trong quá trình tìm hiểu.”

.....

Lý Thuần Nhất ly hôn là vì bốn năm trước có người cố ý hãm hại ba anh ta? Ánh mắt của Lâm Dư Hi dừng trên hàng chữ này, từ từ chuyển sang Vương Vận Kỳ và bạn trai mới trong ảnh chụp, còn có người đứng ở một bên, Phương Lâm.

Bốn năm trước, bệnh tim của ba Lý tái phát phải nhập viện, thiếu chút nữa là cứu không được. Sau khi bên nhà tù điều tra thì nói rằng do lúc ăn trưa, ông ấy không cẩn thận giẫm trúng chân của một đại ca, bị người ta đánh mấy đấm rồi bệnh tim tái phát. Có người cố ý làm như vậy ư? Là Phương Lâm? Không thể nào, năm đó Vương Vận Kỳ thích Lý Thuần Nhất, sao lại có thể làm ra chuyện hại ba Lý chứ? Lẽ nào ba Lý vào tù là bị ba của Vương Vận Kỳ hãm hại?

Đột nhiên trong đầu có mấy sợi dây leo nổi lên, quấn thành từng cái nút thắt bết tắc.

“Có tin giải trí nào buồn cười không?” Chu Từ Chính lên bờ, ướt nhẹp đi về phía cô.

Lâm Dư Hi hoàn hồn lại, thầm cười gượng: Cô đang nghĩ gì thế này? Chuyện của Lý Thuần Nhất đã qua rồi. Sự thật gì đó, chẳng qua cũng chỉ là một bài viết trên tạp chí thôi.

Cô đóng tạp chí lại: “Vương Vận Kỳ có niềm vui mới rồi.”

“Nhanh vậy à?”

“Cho nên anh nên học hỏi cô ta cái gọi là cầm lên được, thì buông xuống được.”

Chu Từ Chính nhéo cằm cô: “Cho nên em biết đó, anh với cô ta là đạo bất đồng bất tương vi mưu.”

“Mau đi tắm đi, thời tiết hơi lạnh rồi.”

“Tắm chung.”

“Không muốn.”

Mặt Chu Từ Chính đầy vẻ hờn giận: “Vậy em đi tắm trước, anh bơi thêm một vòng.”

Lúc Lâm Dư Hi đang tắm, Chu Từ Chính y như cá chạch chui vào trong phòng tắm.

Lâm Dư Hi giật mình. Chu Từ Chính lại bày ra nụ cười xấu xa đã thực hiện được gian kế: “Bà đi cá đi rồi, anh tới đây.”

Lâm Dư Hi không nhìn được cằm vòi sen xịt anh: “Chu Từ Chính, đừng giỡn nữa!”

“Sai mặt khẩu.” Chu Từ Chính giật vòi sen lại treo lên, đẩy Lâm Dư Hi lên tường, bắt đầu gặm.

Lâm Dư Hi đẩy anh ra không nổi, chỉ có thể cam chịu số phận kêu: “Chồng ơi!”

“Có mặt.” Vẫn đang gặm.

“Còn không ngừng nữa? Ở đây dễ bị trượt lắm.”

“Không đâu, độ chống trơn trượt ở đây được làm tốt lắm.”

Chu Từ Chính kề sát vào tai cô: “Cậu Trạch nói anh biết, Giản Duy hỏi thăm em mấy tuổi, sau khi biết rồi, nét mặt của cô ta rất khó coi. Cô ta cho rằng cùng lắm thì em được 22 thôi. Thực ra anh muốn nói, lúc em mặc đồ giống 22, lúc không mặc đồ thì giống 18. Làm cho anh có chút giống như ông chú lừa bịp gái vậy.”

“Ông chú à, em tắm xong rồi, muốn đi ra ngoài.” Thừa dịp tay của anh bị trơn, Lâm Dư Hi xoay người muốn đi ra. Chu Từ Chính ôm lấy cô từ phía sau, đè xuống lưng cô: “Biết ngay là em thích tư thế này mà.”

Anh đỡ eo của cô, không chờ được mà xông thẳng vào. Lâm Dư Hi kinh hãi kêu một tiếng, chỉ có thể chống hai tay lên tường để cho mình đứng vững.

Anh xông thẳng vào, rung đến nỗi cả người Lâm Dư Hi lắc lư không thôi, một lúc bất cẩn, Lâm Dư Hi thật sự bị trượt rồi. Chu Từ Chính vội vàng dùng sức tóm chặt cô, cả người không lường trước mà đưa tới, một đòn mạnh mẽ bất ngờ này làm cho Lâm Dư Hi bỗng thét chói tai, mà đột co rút mạnh liệt này khiến anh thiếu chút nữa là thất thủ.

Chu Từ Chính dừng lại, hít sâu vài cái dần xuống.

Tránh, hay không tránh? Bây giờ không phải là vấn đề nữa. Vấn đề lớn nhất là, thân thể ướt đầm, giống 18 tuổi này thật sự rất trơn, không cần thận một chút là không giữ vững được.

Anh xoay người cô lại, chống lên vách tường, cánh tay kéo chân trái của cô lên, cả người lại xông vào một lần nữa. Lâm Dư Hi trào ra tiếng rên rỉ khó nhịn, trong cơn tê dại mãnh liệt, cái chân duy nhất đang chống đỡ cũng dần dần nhũn ra. Cô chỉ có thể vòng hai tay qua cổ của anh để chống đỡ sức nặng của cơ thể.

“Tư thế này, anh thích, em chạy không thoát đâu.”

Cô không thể chạy đi đâu được, chỉ có thể chịu đựng tất cả những đợt công kích của anh, mỗi một lần đều giống như là ném hòn của cô lên, rồi bắt về, ném lên, lại bắt về.....

Đầu Lâm Dur Hi vui trên vai anh, lúc bị lắc lư đến không chịu nổi, thì cắn lên cổ anh một cái.

Chu Tử Chính dừng lại: “Vợ à, em đã thành công để lại dấu ấn trên người anh rồi đó.”

Lâm Dur Hi thở hổn hển: “Anh bỏ chân em xuống đi, em sắp đứng không nổi nữa rồi.”

“Vậy thì đừng đứng nữa, ôm chặt anh nè.”

Lâm Dur Hi còn chưa để ý tới, Chu Tử Chính đã ôm cả hai chân của cô lên, nhân lúc cô không kịp đề phòng lại cho thêm một đợt công kích mạnh mẽ nữa.

“A!” Linh hồn của cô bị ném lên, chỉ là lần này không rớt xuống nữa.....

Hóa sói, thật là đáng sợ!

Đáng sợ nhất là lúc anh ăn no nê rồi bẻ thân thể mềm nhũn như bông gòn của cô lên giường, nằm bên cạnh cô nói một đống những câu được gọi là lời ngon tiếng ngọt mà có dùng một tấn bột tẩy uế cũng rửa không sạch, sau đó dục vọng lại bắt đầu rục rịch.

Chỉ có thể vờ chết!

Lâm Dur Hi nhắm mắt lại, không để ý tới sự trêu chọc của anh. Vậy mà cô lại quên mất, sói là động vật ăn thức ăn thối rữa, vờ chết, vô dụng thôi!

Chu Tử Chính về đến phòng làm việc, Tống Thành Trạch và Elaine chào anh, sau đó hiểu ý nhìn nhau một cái.

“Cậu nói xem, cậu ấy biết không?” Elaine nhẹ giọng hỏi.

“Cuộc một trái dưa leo, nhất định là anh ấy cố ý. Thế này là khoe khoang trắng trợn mà!” khoe miệng Tống Thành Trạch giật giật.

Elaine che miệng cười: “Dữ dội thật.”

Tống Thành Trạch cười ha ha: “Anh ấy ăn chay 5 năm rồi, rốt cuộc cũng bắt đầu ăn mặn, vậy còn ổn được sao? Tốt nhất là chị đi quan tâm chị Chu một chút đi, xem xem cô ấy có cần tắm rửa một chút hay không.”

Tăng Hạo Lâm tới. Lúc anh ta ngồi xuống đối diện Chu Tử Chính, thì “woa” một tiếng: “Cái cổ này của cậu..... Đừng quên nha, chút nữa còn phải họp đó.”

“Đúng rồi, để cho những bậc cha chú kia hâm mộ, hâm mộ một chút.”

Tăng Hạo Lâm hứ một tiếng: “Bụng dạ đen tối thật đấy.”

Chu Tử Chính cười nói: “Hôm nay cậu đem theo quả bom đó đến nổ tung bọn họ phải không?”

“Phải. Thời gian hơi gấp một chút, cho nên gấp mặt để mời thì có thành ý hơn.”

“Thật sự là ngoài ý muốn à? Hình như lúc trước nghe Gia Dung nói chưa nghĩ đến có con nhanh như vậy nha.”

Về mặt của Tăng Hạo Lâm có chút bối rối: “Trước đó uống chút rượu, bị một người phụ nữ bám lên người, lại không cẩn thận bị chụp được. Cô ấy đòi chia tay với mình, mình chỉ có thể đưa ra hạ sách này thôi.”

“Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, muốn uống rượu thì phải có người ở bên cạnh canh chừng, đừng để những á đàn bà không đứng đắn thừa cơ lợi dụng Cậu mà không cẩn thận nữa, thì con trai cũng cứu cậu không nổi đâu.”

“Sao mình dám nữa chứ. Bây giờ không có việc gì thì đến bên cạnh cô ấy, dỗ cô ấy. Nhưng mà phụ nữ có thai tính tình nóng nảy, không dễ dỗ tí nào. Bận thân của cô ấy thì thỉnh thoảng lại nói xấu mình mấy câu. Cho nên, muốn xin cậu một việc đây.”

“Chuyện gì?”

“Có cảm giác Liz nhà cậu là một cô gái rất có trí tuệ, Gia Dung phỏng vấn cô ấy xong cũng nói cô ấy là một cô gái rất lí trí, rất thông minh, khá thích cô ấy.”

“Cho nên cậu muốn cô ấy trở thành bạn thân mới của Gia Dung, sau đó nói tốt cho cậu chứ gì.”

“Quả nhiên là anh em tốt của mình.” Tăng Hạo Lâm giờ ngón cái lên. “Còn nữa, chẳng phải Liz là bác sĩ trung y đó sao? Gia Dung mang thai khẩu vị không tốt, nhờ cô ấy giúp Gia Dung điều chỉnh lại một chút.”

Chu Tử Chính lườm anh ta một cái: “Bàn tính của cậu gỗ cũng vang thật đấy. Vậy mình có lợi ích gì?”

“Thế thì lì xì của đám cưới mình giảm nửa giá vậy, thế nào hả, rể phụ.”

“Mình đồng ý làm rể phụ của cậu hồi nào vậy!”

Tăng Hạo Lâm nheo mắt lại: “Lúc ở trường mầm non.”

“Xì!”

Tăng Hạo Lâm nói: “Đúng rồi, có đọc tin mới Vận Kỳ ly hôn không.”

“Chuyện này của cô ta không tính là tin mới rồi chứ nhỉ.”

“Tin tức mới nhất là bốn năm trước, Vận Kỳ cho người vào trong tù đánh ba của Lý Thuần Nhất một trận, nên chọc Lý Thuần Nhất nổi giận, mới làm ra chuyện ngoại tình, cho Vận Kỳ một bạt tai thật mạnh.”

Chu Tử Chính sùng sốt: “Vận Kỳ cho người đánh ba của Lý Thuần Nhất một trận? Tại sao?”

“Cái đó thì thật sự không biết rồi. Nhưng mà tin tức này là có người cố ý tiết lộ cho giới báo chí, nghe nói là nguồn tin rất đáng tin cậy.”

Nét mặt của Chu Tử Chính hơi trầm xuống.

Tăng Hạo Lâm nói: “Thật sự thì mình cũng khâm phục bản lĩnh của Lý Thuần Nhất đấy, ly hôn với Vận Kỳ mà vẫn còn có thể lấy được Trường Duyệt tới tay.” Anh ta thấy trên mặt Chu Tử Chính có chút lo âu, khụ khụ hai tiếng, “Dù sao sau này nhất định sẽ có nhiều cơ hội đấu đá với anh ta, anh ta được mấy phen mấy lượt thì tới đó sẽ rõ ngay thôi.”

Sau khi Tăng Hạo Lâm đi rồi, Tổng Thành Trạch đi vào.

“Chủ tịch Chu.”

“Chuyện của Lý Thuần Nhất điều tra thế nào rồi?”

“Lý Thuần Nhất ly hôn với Vương Vận Kỳ là chuyện như đinh đóng cột rồi. Mấy ngày trước lộ ra tin tức nội bộ kinh người, bốn năm trước, Vương Vận Kỳ tìm người vào trong tù đánh ba của Lý Thuần Nhất, nhưng thật sự không điều tra được là thật hay giả.”

Chu Tử Chính yên lặng suy nghĩ một lúc: “Cậu thấy thế nào?”

“Nếu là giả, vậy thì có người cố ý tung tin đồn, bảo vệ danh tiếng của mình. Nếu là thật, vậy thì có khả năng là anh hùng cứu mỹ nhân phiên bản nữ.”

“Đánh cho ba anh ta đến chết đi sống lại, rồi nhảy ra đưa ông ấy từ trong tù ra ngoài, sau đó Lý Thuần Nhất cảm kích rơi nước mắt, lấy thân đền đáp?”

Chân mày của Tổng Thành Trạch nhướn lên rồi lại hạ xuống: “Cái này..... Vương Vận Kỳ thật sự yêu Lý Thuần Nhất như vậy sao? Yêu đến mức dùng phương pháp vừa kém vừa ngu thế này?”

“Nếu như bên cạnh cô ta có một cô bạn thân vừa ác vừa ngu, cũng không phải là không có khả năng.”

“Phương Lâm?” Tổng Thành Trạch chợt hiểu ra, “Cũng phải, lòng dạ của người phụ nữ này ác độc thật đấy. Muốn hại cha con bác sĩ Lâm, kéo thêm bà Trịnh vào. Vì giúp Vương Vận Kỳ có được Lý Thuần Nhất, mà đi hại ba anh ta, nghĩ thôi cũng thấy lạnh lòng. Nếu như là thật, khó trách Lý Thuần Nhất muốn ly hôn.”

Chu Tử Chính thờ ra một hơi: “Chuyện Lý Thuần Nhất lên chức ở tập đoàn Trường Duyệt có điều tra được gì không?”

“Lý Thuần Nhất đột ngột lên chức, cả đồng mắt kính rớt đầy đất. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú, bây giờ vẫn chưa điều tra được gì.”

“Tiếp tục điều tra, tôi muốn biết rốt cuộc chủ tịch Vương có điểm yếu gì rơi vào tay Lý Thuần Nhất.”

Sau khi Tổng Thành Trạch rời khỏi, Chu Tử Chính đứng lên, đi tới đi lui trong phòng. Đột nhiên, anh nhớ đến câu nói mà Lâm Dư Hi ni non trong đêm say rượu kia:

~~ Một đêm trước khi anh ta kết hôn còn gọi điện cho tôi, nói yêu tôi. Còn hát cho tôi nghe một bài nữa! ~~

Lý Thuần Nhất, cho dù anh vì mưu kế của Vương Vận Kỳ và Phương Lâm mà kết hôn với Vương Vận Kỳ, thì cũng là số mạng của anh. Anh và Hi Hi định sẵn là đời này vô duyên rồi.

Lâm Dư Hi là của tôi, anh đừng mong đến cướp!

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Anh Là Trái Xoài

Editor: miemei

“Đứng dậy!”

Quan tòa đi vào tòa án.

“Mời ngồi!”

Lâm Dư Hi ngồi trong hàng rào bị cáo nhìn Chu Tử Chính, Chu Tử Chính kiên định gật đầu với cô.

Cô còn nhìn thấy Chu Diễm Long, Ngải Vi, Tống Thành Trạch, bác Phạm ở nhà hàng Minh Tâm, bác Trần vì vụ kiện này mà nổi giận ngút trời, còn có một đám người dân ở thôn Minh Tâm nữa. Ở hàng ghế phía sau, Lâm Dư Hi thấy Tăng Hạo Lâm và Dương Gia Dung, còn có Lý Thuần Nhất và cha mẹ anh ta. Cả tòa án đều chật cứng.

Diệp Cẩm An nói: “Thưa quý tòa, liên quan đến vụ án 25 năm trước ở Tô Châu, bên biện có chứng cứ chứng minh Lâm Chi Hiên là bị vu khống. Xin quý tòa cho phép mời nhân chứng.”

Thẩm Văn Hoa bước vào tòa án, đứng ở phần lan can dành cho nhân chứng tuyên thệ, rồi lại trả lời từng câu hỏi của Diệp Cẩm An. Cuối cùng Diệp Cẩm An trình cuốn nhật ký lên cho quan tòa: “Đây chính là cuốn nhật ký Lưu Văn Thanh để lại năm đó, những điều được viết bên trong hoàn toàn trùng khớp với lời nói của Thẩm Văn Hoa. Điều này đủ để chứng minh, cái chết của Lưu Văn Thanh không liên quan đến Lâm Chi Hiên, Lâm Chi Hiên bị người ta vu khống.”

Luật sư bên không Trần Diệc Kiệt đứng lên: “Tôi không có gì để hỏi nhân chứng bên biện, nhưng tôi lại có một điều nghi vấn. Nếu như Lâm Chi Hiên thật sự bị oan, tại sao 25 năm trước không đi lật lại bản án cho mình?”

Chu Tử Chính đáp: “Sau vụ án, tôi đến Hong Kong chăm sóc cho người cô bị bệnh nặng của tôi. Là một bác sĩ, một người thân, cô tôi đang bị bệnh nặng quan trọng hơn chuyện lật lại bản án. Sau đó thì làm việc ở phòng khám Tân Sinh, là một bác sĩ, chữa trị cho bệnh nhân cũng quan trọng hơn lật lại bản án, nên chuyện lật lại bản án cũng bị kéo dài. Đây là sự lựa chọn của tôi, tôi chỉ là chọn những chuyện tôi thấy càng quan trọng hơn, càng đáng để làm hơn thôi.”

Trần Diệc Kiệt sững sốt một lúc, từ từ nhả ra một câu: “Tôi không có câu hỏi gì nữa.”

Đến lúc tuyên bố phán quyết rồi. Quan tòa nhìn sang Bồi thẩm đoàn: “Bồi thẩm đoàn, các anh chị đã có phán quyết nhất trí rồi chứ.”

“Đã có. Bồi thẩm đoàn nhất trí quyết định, bị cáo thứ nhất Lâm Chi Hiên, tội danh hành nghề y không bằng cấp thành lập. Bị cáo thứ hai Lâm Dư Hi, tội danh hành nghề y không bằng cấp không thành lập.”

Quan tòa nói: “Bị cáo thứ hai Lâm Dư Hi, tội danh hành nghề y không bằng cấp không thành lập, thả ngay tại tòa. Bị cáo thứ nhất Lâm Chi Hiên, tội danh hành nghề y không bằng cấp thành lập……” Câu nói của quan tòa thoáng dừng lại, tim của Lâm Dư Hi cũng vọt lên đến tận cổ họng.

Quan tòa tiếp tục: “Phán tội một năm, án treo hai năm.”

Tiếng hoan hô vang lên như sấm trong tòa án. Tiếng quát “Yên lặng” của người quản lý tòa án bị bao phủ trong tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

Lâm Dư Hi ôm Lâm Chi Hiên, cả người run lên, nước mắt chảy xuống.

Qua một phút sau, cuối cùng quan tòa cũng gõ búa xuống bảo mọi người yên lặng.

“Vụ kiện kết thúc. Cuối cùng tôi muốn nói, là một thẩm phán, trách nhiệm của tôi là phán quyết dựa trên căn cứ pháp lý. Nhưng là một công dân, tôi thấy rất may mắn rằng ở thành phố này có một bác sĩ không bằng cấp nhưng lại có y đức. Là một người có khả năng trở thành bệnh nhân, tôi hi vọng

Lâm Chi Hiền có thể chữa bệnh một cách hợp pháp. Kết thúc phiên tòa!”

Cảnh sát tòa án mở hàng rào bị cáo ra, lúc Lâm Chi Hiền và Lâm Dư Hi đi ra, trong tòa án vang lên tiếng vỗ tay rào rào, sau đó từng tiếng kêu “Bác sĩ Lâm, bác sĩ Lâm” vang vọng hăng hái.

Đôi mắt Lâm Chi Hiền đỏ lên, nước mắt từ từ chảy xuống.

Chu Tử Chính sắp xếp tất cả những người đến dự phiên tòa cùng đi nhà hàng Minh Tâm ăn cơm. Sau đó, cả đám người chen chúc trong nhà hàng Minh Tâm đến giọt nước cũng không lọt. Tất cả mọi người đều không chờ được mà đi lên chúc mừng Lâm Chi Hiền, Lâm Dư Hi, khó khăn lắm mới có thể đi vào tới phòng bao.

Chu Diễm Long cười nói: “Hôm nay thật đúng là ngày vui, chúng ta phải ăn mừng cho thật đã mới được. Chi Hiền, uống chút rượu chứ?”

“Được!”

Chu Tử Chính nói: “Bác trai, cháu muốn nương theo vụ kiện này viết thư đề nghị cho cục quản lý trung y, xin cho bác miễn thi, để họ trực tiếp cấp bằng trung y cho bác.”

“Tử Chính, không cần đâu. Lúc trước bác không thi là vì thật sự không có thời gian, bây giờ rảnh rồi rồi, vậy thì đi học một chút cho tốt, rồi lấy bằng về thôi.”

Chu Diễm Long tán thành gật đầu: “Quả nhiên là có nghị lực. Nói ra thì thật xấu hổ, tôi có nhiều văn bằng như vậy, mà không có cái nào thật sự do bản thân tự thi lấy về.”

“Ba, vậy con coi như là trò giỏi hơn thầy rồi, bằng cấp của con là tự thi về hàng thật giá thật nha.”

“Trò giỏi hơn thầy một chút thế này là không đủ đâu. Ba có một đứa con trai là con, Chi Hiền thì có một đứa con gái, hai đứa thêm mấy đứa con trai con gái nữa thì mới thật sự tính là trò giỏi hơn thầy.”

Chu Tử Chính nhìn sang Lâm Dư Hi đang có chút ngượng ngùng, kiên định gật đầu: “Tụi con sẽ cố gắng!”

Chu Diễm Long cười khoan khoái: “Tốt! Chi Hiền nỗ lực thi cử, hai đứa thì nỗ lực để trò giỏi hơn thầy đi.”

Lâm Chi Hiền mỉm cười rồi khẽ than thở: “Đến lúc tôi thi lấy được bằng, e rằng thôn Minh Tâm phải dỡ bỏ rồi, phòng khám Tân Sinh cũng phải đóng cửa luôn.”

“Bác trai, chuyện này bác không cần lo, con sẽ sắp xếp thỏa đáng cho bác. Tóm lại, phòng khám Tân Sinh nhất định sẽ tái xuất giang hồ.” Câu nói của Chu Tử Chính không nặng không nhẹ, nhưng nghe vào tai, lại giống như một lời hứa đáng giá ngàn vàng.

Dưới mặt bàn, Lâm Dư Hi giơ tay ra, nắm lấy tay Chu Tử Chính, viết mấy chữ số lên lòng bàn tay của anh.

Chu Tử Chính nắm chặt tay của cô, cười lên.

+520, tốt, điểm số lại tiến lên phía trước một bước rồi.

Lâm Dư Hi ra khỏi nhà vệ sinh, gặp được Lý Thuần Nhất.

Lý Thuần Nhất nói: “Cuối cùng vụ kiện của bác trai cũng kết thúc trọn vẹn rồi.”

“Cám ơn.”

“Sau này em có thể yên tâm rồi.”

“Ừm.”

“Phòng khám Tân Sinh sẽ mở lại chứ?”

“Vẫn chưa biết.”

“Có gì anh có thể giúp được.....”

Lâm Dư Hi cắt ngang câu nói của anh ta: “Vince sẽ sắp xếp, phải đi rồi đây.” Lâm Dư Hi không đợi anh ta đáp lại, đã bước nhanh rời khỏi. Không có hẹn gặp lại, bởi vì, không cần phải gặp lại nữa!

“Quãng thời gian không thể mất đi” tiến hành nghi lễ bấm máy ở thôn Minh Tâm, cảnh quay đầu tiên chính là Lâm Dư Hi đội mưa về nhà, gặp được nam chính thời niên thiếu. Nam chính thời niên thiếu che dù đưa cô về nhà, Lâm Dư Hi đứng ở cửa phòng khám nhìn theo bóng lưng của anh ta, trái tim thiếu nữ thầm hứa hẹn.

“Ánh mắt, quan trọng nhất là ánh mắt!” Đỗ An Hoa nói.

Lâm Dư Hi đứng ở cửa phòng khám, máy quay ở trước mặt cô.

Trái tim thiếu nữ thầm hứa hẹn? Chu Từ Chính nhú mày, đối diện với máy quay lạnh lẽo, sao cô ấy có thể diễn ra biểu cảm trái tim thiếu nữ thầm hứa hẹn chứ? Minh đến giúp cô ấy nhập vai thôi.

Chu Từ Chính lẳng lặng đi đến phía sau máy quay, thâm tình chân thành nhìn Lâm Dư Hi, đầu tiên Lâm Dư Hi sùng sốt, khoe miệng không tự chủ nhếch lên.

“Cát!” Đỗ An Hoa kêu lên, “Chị muốn là trái tim thiếu nữ thầm hứa hẹn, không phải là tình nồng như biển.” Chị ấy liếc Chu Từ Chính một cái, “Người ảnh hưởng đến thể hiện của diễn viên mời ra ngoài.”

Quần lệnh như núi!

Lâm Dư Hi nhin không được cười trộm. Chu Từ Chính nghẹn lời, hậm hực đi ra.

Lâm Dư Hi quay thêm mấy lần nữa, Đỗ An Hoa mới dẹp hàng.

“Tốt lắm, quả nhiên ánh mắt của em có nét kịch.”

“Đạo diễn Đỗ hài lòng là được.”

Chu Từ Chính cảm khăn lông lớn bọc Lâm Dư Hi lại: “Lúc này em diễn đã nghĩ đến anh phải không?”

“Nghĩ đến anh, thì ánh mắt sẽ như thế này nè.” Lâm Dư Hi bày ra một ánh mắt khinh bỉ.

Chu Từ Chính gạt đầu: “Hiểu rồi. Em đang trách anh tôi qua không ăn em chứ gì. Xin lỗi em, tôi nay bù lại hai bữa nhé.”

Ngải Vi sắp lên sân lướt qua hai người họ, oán hận ném ra một câu: “Lúc hai người vô si khoe yêu đương, có nghĩ đến cảm nhận của kẻ độc thân không vậy?”

Tên ten ten ten, Ngải Vi rống hô lên sân. Cô ấy phải chạy trong mưa, đụng vào nam chính thời niên thiếu, ngã xuống vũng nước, nhưng vừa nhìn thấy nam chính thời niên thiếu thì hồn cũng không thấy đâu nữa.

Tạo hình răng hô của Ngải Vi đã bắt mắt lắm rồi, phối thêm quả đầu nấm, cặp kính dày cộp, quần áo xinh xắn, quả thật làm cho người ta vui tai vui mắt. Chỉ là cô ấy ngã xuống vũng nước mấy lần rồi, vẫn không làm được dáng vẻ say mê đến hồn bay phách lạc theo yêu cầu của Đỗ An Hoa.

Ngải Vi lại bò dậy từ vũng nước, đầu gối của cô ấy đã bắt đầu đau nhói lên. Cô ấy mang theo gương mặt đưa đám nói với Đỗ An Hoa: “Đạo diễn Đỗ, không nhìn thấy nam thần, tôi thật sự không làm được biểu cảm đó. Có thể bảo thầy Hàn đứng sau máy quay để tôi nhìn anh ấy mà diễn được không?”

Đạo diễn Đỗ nhìn sang Hàn Bản: “Bản, anh đồng ý không?”

Hàn Bản mỉm cười: “Không thành vấn đề.”

Nhìn Hàn Bản đứng phía sau máy quay, Ngải Vi lại ngã xuống vũng nước, đôi mắt nở hoa, nói ra câu thoại đầu tiên của cô ấy, “A, đẹp trai quá!”

Sao lại nhiều hơn ba chữ rồi? Chẳng phải chỉ có chữ “A” thôi sao?

“Vì anh, em tình nguyện ngã xuống vũng nước này một lần nữa.”

Lại thêm thoại rồi, còn gieo vần nữa?

“Cát!” Đạo diễn Đỗ kêu lên, “Ai kêu em thêm thoại thế?”

Ngải Vi sùng sốt, đúng lý hợp tình nói: “Em cảm thấy đây là tiếng kêu trực tiếp nhất trong nội tâm của nhân vật này.”

Đỗ An Hoa không để ý: “Làm lại.”

Ngải Vi bĩu môi, lại ngã xuống một lần nữa, thu hoạch lớn nhất là lại có thể quang minh chính đại bốn mắt nhìn nhau với Hàn Bản: “A.....”

Ngải Vi bò dậy từ vũng nước, vừa ướt vừa dơ, nhìn Chu Từ Chính cảm khăn lông lau khô tóc cho Lâm Dư Hi, lại đưa trà nóng tới, mình thì cô đơn một

mình không ai để ý, con đau trên đầu gồi lại đau thêm mấy phần.

Một cái khăn lông trắng đưa tới trước mặt cô ấy: “Vắt vớ rồi, lau chút đi!” Ngải Vi nhìn qua, là gương mặt cười dịu dàng của Hàn Bản.

“Cám..... on.....” Ngải Vi nhìn đến mắt hờn, mãi cho đến khi Hàn Bản đi xa rồi, vẫn giữ vẻ mặt si mê hết thuốc cứu.

“Trà nóng nè.” Tổng Thành Trạch đưa bình nước nóng qua, “Cô cũng lớn tuổi rồi, đừng có bày vẽ si mê thế này nữa, có được không hả?”

“Bốp!” Linh hồn rơi xuống nhân gian trở lại. Cả người ướt nhẹp, gió thu thổi tới, thật sự vẫn hơi lạnh. Cô không nhìn được hắt xì một cái, vội vàng uống một hớp trà nóng.

“Chân bị ngã có đau không?”

“Đĩ nhiên là đau rồi, nền gạch đó.” Ngải Vi bĩu môi.

“Cô đi nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi mua thuốc thoa cho cô.”

Nửa tiếng sau, Tổng Thành Trạch trở về, mua thuốc thoa và miếng vitamin C cho cô ấy. Nhìn sang Lâm Dư Hi đang đứng dính chung một chỗ với Chu Từ Chính, Ngải Vi ôm khăn lông Hàn Bản đưa cho cô ấy, cầm miếng vitamin C mà Tổng Thành Trạch mua, cũng tốt, không có đàn ông, còn có nam thân với anh em chống đỡ.

Chu Từ Chính nắm tay Lâm Dư Hi đi vào phòng khám Tân Sinh.

“Có biết lần đầu tiên anh vào đây có cảm giác gì không?”

“Cũ kỹ?”

“Cũ kỹ nhưng mà ngay ngắn gọn gàng, là một phòng khám lão làng kinh doanh nghiêm túc, sau đó thì nhìn thấy em.”

Lâm Dư Hi nhìn anh, đợi anh nói tiếp.

Chu Từ Chính cười xấu xa: “Lúc đó liền nghĩ, thảo nào có thể chữa khỏi bệnh của chủ tịch Trịnh, thì ra là dùng mỹ nhân kế.”

Lâm Dư Hi tức tối trừng anh một cái. Chu Từ Chính vội kéo cô lại: “Sau đó mới biết là một người đẹp băng giá, không dễ dàng phá băng nha.”

“Vậy có phải anh cảm thấy may là mình không phải tàu Titanic, không bị tảng băng đụng cho chìm phải không?”

“Đã chìm rồi đó chứ! Chỉ là anh vô cùng có nghị lực, nổi lên lại rồi. Lại chìm, rồi lại nổi. Thế nên bây giờ anh đã hiểu được ý nghĩa của câu lúc chìm lúc nổi một cách thấm thía.”

“Bậy bạ.” Lâm Dư Hi hất tay anh ra, cầm khăn ướt lau bàn. Chu Từ Chính cũng cầm lấy một cái khăn cùng lau: “Em yên tâm, tất cả những thứ trong này đều sẽ giữ nguyên, không thay đổi dọn sang phòng khám mới, bảo đảm giữ lại nguyên trạng. Đến lúc đó, có thể mời một số bác sĩ mới có tố chất, một là y thuật của bác trai có thể truyền dạy lại, hai là cũng có thể giảm bớt áp lực của hai người.”

“Cám ơn anh!”

“Nhưng mà, anh có điều kiện.”

“Gì hả?”

“Em không được khám khoa nam nữa, đặc biệt là châm cứu, anh sẽ ghen đó.”

Lâm Dư Hi cười nhạo: “Quý tây đi du học ở nước ngoài như anh bảo thủ dữ vậy hả?”

“Anh không phải trái chuối, mà là trái xoài.”

“Chuối là màu gì?”

Lâm Dư Hi hiểu ý: “Da vàng thịt trắng.”

Chu Từ Chính đến gần, ánh mắt mịt mờ: “Vậy trái xoài?”

Lâm Dư Hi cố tình xê ra: “Ngoài vàng trong vàng.”

Chu Từ Chính giờ tay kéo cô vào lòng: “Thế nên, anh sẽ ‘vàng’ đến cùng.” Lại là một nụ hôn gần như hút hồn của Lâm Dư Hi đi mất.

Vàng này, không phải vàng kia, anh có hiểu không vậy?!! (*: ‘vàng’ có hàm nghĩa là chất ô uế.)

Không ổn, tay của anh lại như con rắn chui vào trong quần áo của cô, vừa sờ vừa bóp, còn vô sỉ nỉ non bên tai cô: “.....của em vừa đủ, căng đầy cả bàn tay, lại có thể nắm trọn bằng một tay.”

Cửa bị đẩy ra, trong chớp mắt lại được đóng lại. Ai, là ai nhìn thấy nữa rồi? Có nghe thấy câu nói ô uế của anh không?

Trời ơi, tôi là bác sĩ trung y mà!

Phuong Lâm bước ra từ phòng vệ sinh của nhà hàng, một người đàn ông mặc vest đen đi đến bên cạnh Phuong Lâm: “Cô Phuong, tổng giám đốc Lý có vài lời muốn nói với cô, mời bên này.”

Tim của Phuong Lâm sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hoảng hốt hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Mời bên này!” Người đàn ông làm một động tác mời, Phuong Lâm hoàn toàn không có cách nào từ chối.

Phuong Lâm vào phòng bao, Lý Thuần Nhất ngồi trong đó, ngắm cảnh biển ngoài cửa sổ.

“Thuần Nhất, không, tổng giám đốc Lý, có chuyện gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nếu Anh Có Con Trai

Lý Thuần Nhất lạnh lùng nhìn cô ta một cái: “Chu Từ Chính từng đến tìm cô à?”

Phuong Lâm nuốt nước miếng: “Phải.”

“Anh ta nói gì với cô?”

“Anh ta nói Lâm Dư Hi là người phụ nữ của anh ta, kêu tôi đừng có ý đồ gì với cô ấy nữa.”

“Trên tay cô còn có tài liệu gì?”

Phuong Lâm gờ hai ngón tay lên thề: “Hết rồi, thật sự hết rồi, tôi không dám điều tra nữa. Trước kia không biết cô ta với chủ tịch Chu là thật, nếu biết, có ăn gan báo tôi cũng không dám làm.”

Ánh mắt của Lý Thuần Nhất chột trằm xuống: “Gan báo? Tôi thấy cô ăn gan sư tử thì đúng hơn. Cô ở bên cạnh Vương Vận Kỳ gây sóng gió, mấy món nợ này tôi phải tính toán với cô thật kỹ từng món một.”

Ngón tay của Phuong Lâm căng thẳng nín lấy góc áo: “Anh đừng hiểu lầm, những chuyện tôi làm đều là ý của Kỳ Kỳ.”

“Ba năm trước, bỏ thuốc vào rượu của tôi cũng là ý của Vương Vận Kỳ ư?”

Nét mặt của Phuong Lâm biến đổi: “Tôi..... Tôi.....”

“Tìm người vào tù đánh ba tôi, sau đó sắp xếp cho ba tôi được tạm tha, đây cũng là ý của cô ta?”

Giữa hai hàng chân mày của Phuong Lâm đỏ mồ hôi: “Chuyện này..... Tôi..... thật sự không biết.”

“Nếu không phải vì vụ kiện của Lâm Dư Hi để tôi điều tra được tên lâu la của đàn em cô, thì tôi thật sự còn không biết thì ra ba tôi bị người ta đánh đến bệnh tim tái phát là kiệt tác của cô. Bỏ thuốc để cho tôi và Vương Vận Kỳ lên giường, cũng là kiệt tác của tôi.” Gò má của Lý Thuần Nhất rung lên trong cơn phẫn nộ.

Phuong Lâm hoảng hốt lo sợ: “Năm đó Kỳ Kỳ rất thích anh, nhưng anh không có hứng thú với cô ấy, chỉ luôn tốt với Lâm Dư Hi, Kỳ Kỳ mới đến hỏi tôi có cách gì có thể cướp đi trái tim của anh không. Tôi chỉ nói biện pháp thôi, là Kỳ Kỳ bỏ thuốc.”

“Vậy ba tôi thì sao?” Giọng nói của Lý Thuần Nhất nặng nề, dữ tợn.

Cả người Phuong Lâm chột rung lên, chân mềm nhũn ra, sắp đứng không vững nữa: “Kỳ Kỳ nói anh rất thương ba anh, muốn mượn ba anh để làm anh

vui. Tôi..... Tôi..... thật sự không nghĩ đến bệnh tim của ông ấy sẽ tái phát.”

Lý Thuần Nhất cầm tách trà ném mạnh vào tường, loảng xoảng, mảnh vụn đầy đất.

Chân Phương Lâm nhũn ra, té xuống đất, bị dọa cho khóc lên.

Lý Thuần Nhất hừ lạnh: “Cô khóc à? Lúc trước tôi với cô ta ly thân, lúc tôi bị tạm dừng chức vụ, về mặt của cô ra sao hả? Chắc chắn cô không ngờ tôi ly hôn với cô ta, mà vẫn có thể ngồi lên ghế tổng giám đốc phải không. Mà bây giờ sự sống chết của công ty ba cô chỉ là một quyết định của tôi thôi.”

Phương Lâm quỳ bò đến trước mặt anh, vừa khóc vừa nói: “Tổng giám đốc Lý, tôi sai thật rồi! Tôi có thể làm bất cứ chuyện gì để chuộc tội. Tôi..... tôi đi giải thích với Lâm Dư Hi.....”

“Giải thích?” Đôi mày của Lý Thuần Nhất nhướn lại thành một ngọn núi.

~~ Tại sao? Thuần Nhất, tại sao? ~~

Hi Hi, lúc đó anh không thể trả lời em, vì anh cũng không biết tại sao mình lại uống đến say bí tỉ, mê man lên giường với Vương Vận Kỳ. Càng không biết thì ra bệnh tim của ba anh tái phát cũng là tai họa do cô ta gây ra. Bây giờ anh đã biết, nhưng em đã đến bên cạnh Chu Từ Chính mất rồi.

Lúc anh có thể trả lời em, nhưng em đã không còn quan tâm nữa.

Giải thích? Còn có tác dụng gì chứ?

Lý Thuần Nhất tức giận quát lên: “Cút!”

Ăn sáng dưới ánh nắng long lanh, là một chuyện rất sáng khoái. Đặc biệt là bên cạnh còn có một người phụ nữ càng ngày càng quyến rũ. Vì quay phim, Lâm Dư Hi đã đi uốn tóc.

Chu Từ Chính hài lòng gật đầu: “Em uốn tóc đẹp lắm, cứ để vậy đi.”

“Lúc trước anh mới nói em để tóc thẳng đẹp mà.”

“Tóc thẳng thuần khiết, tóc xoăn quyến rũ, cá và tay gấu, anh đều muốn tất.”

Lâm Dư Hi chống cằm nhìn anh: “Vậy khi nào thì anh muốn nóng bỏng, gợi cảm, một tay không thể nào nắm hết được chứ?”

Chu Từ Chính bày ra vẻ vui mừng đầy mặt: “Em thích Role Play hả?” (Trò chơi nhập vai)

Lâm Dư Hi ngẹn lại, tức tối cúi đầu ăn sáng. Chấp nhận số phận đi, mày đâu không lại anh ấy đâu.

Chu Từ Chính bắt lấy tay cô, hỏi dồn: “Phải không?”

“Không phải!”

“Phụ nữ đều thích nói ngược.”

“Vậy thì ‘phải’.”

Chu Từ Chính mặt mày rạng rỡ: “Phụ nữ nói ‘phải’ thì chắc chắn là ‘phải’. Em muốn diễn nhân vật gì? Em đã là bác sĩ trung y rồi, hay là tối nay diễn y tá đi.”

“Tối nay em về nhà ba.”

“Cũng được, chỉ cần bác trai không chê chúng ta ồn thôi.”

Được rồi, mặt không dày bằng anh ấy, đầu óc cũng không ô uế bằng anh ấy, đạo hạnh không cao bằng anh ấy, cách đánh hay nhất cho trận chiến này là..... Gặp hổ thì chạy ngay.

“Khụ khụ, đúng rồi, hôm nay em có hẹn với Gia Dung.”

“Em có ý hoặc vô ý nói tốt giúp Hạo Lâm mấy câu nhé. Lần trước cậu ấy bị phụ nữ bám vào người, chỉ là một lúc say rượu thôi, anh đã dạy cậu ấy phương pháp phòng tránh rồi.”

Lâm Dư Hi nhớ đến cảnh tượng trước kia thấy anh bị phụ nữ bám vào người ở quán bar, trêu chọc: “Kinh nghiệm của anh phong phú thật đấy.”

Ngược lại Chu Từ Chính nghiêm túc lên: “Cái này là thật nha, anh cũng đếm không xuể có bao nhiêu phụ nữ từng đeo bám anh nữa đó.”

“Vậy anh phòng tránh thế nào?”

“Thứ nhất, anh có gen tốt chung tình của ba anh, ông ấy một lòng một dạ với mẹ anh 30 năm rồi; thứ hai, anh có yêu cầu rất cao với phụ nữ về cả bên trong lẫn bên ngoài, mấy người phụ nữ khoe ngực làm dáng kia không thể bò qua ngưỡng cửa này. Thứ ba, mỗi lần anh uống rượu, nhất định sẽ có người ở bên cạnh canh chừng, muốn nhân lúc anh say rượu mà đánh lén, nhất định sẽ bị người ta đóng gói ném đi.” Chu Tử Chính nhìn Lâm Dư Hi, “Đáp án này, em hài lòng chứ?”

Khóe môi Lâm Dư Hi cong lên: “Cũng không tệ!”

“Vậy em có thể yên tâm với anh rồi chứ.”

“Em cũng chưa từng lo lắng mà.”

“Anh sẽ cố gắng để cho sau này em cũng sẽ không phải lo lắng nữa.”

Độ cong bên khóe môi Lâm Dư Hi càng sâu hơn.

Chu Tử Chính kề bên tai cô: “Thế nên, em thích anh role play nhân vật nào?”

“.....”

Bác sĩ Lâm khiển trách: Lãng mạn với mục đích lên giường là giờ trò lưu manh.

Chu Tử Chính tuyên bố: Chơi trò lãng mạn không có mục đích lên giường là bất lợi với sự sinh sôi của loài người.

Lâm Dư Hi đến nhà Dương Gia Dung, vì ốm nghén, nên nét mặt của Dương Gia Dung không tốt lắm. Lâm Dư Hi bắt mạch cho cô ấy, kê một đơn thuốc.

Nhân lúc trời thu thoáng đãng, Lâm Dư Hi và Dương Gia Dung ngồi trên ban công tán gẫu.

“Vốn là muốn kết thúc với anh ấy tại đây, ai ngờ lại có con. Chia tay không thành, ngược lại biến thành kết hôn.”

Lâm Dư Hi nói: “Đây chính là duyên phận của chị với anh ấy.”

Dương Gia Dung cười bất đắc dĩ: “Chị và anh ấy ở bên nhau cũng đã 7 năm rồi, trong khoảng thời gian đó chia tay, hợp lại cũng hết mấy lần. Tuy chị là một MC còn có chút nổi tiếng, nhưng vẫn chênh lệch rất xa với nhà anh ấy. Nổi thấp thỏm của chị, chắc là em cũng hiểu.”

“Điều quan trọng nhất vẫn là tình cảm của chị và anh ấy.”

Dương Gia Dung than nhẹ: “Cám dỗ bên anh ấy quá lớn. Hằng ngày đều bị những con ruồi kia xoay quanh, tình cảm có tốt đến đâu cũng sẽ có vết sẹo.”

“Lần này chỉ là anh ấy không cẩn thận say rượu thôi, người phụ nữ bám lên người anh ấy là một người mẫu mới vào nghề liều mạng để thăng tiến.”

Dương Gia Dung lắc đầu: “Đây không phải là lần đầu tiên anh ấy không cẩn thận, cũng sẽ không phải là lần cuối cùng. Thế nên, chị chịu kết hôn là có một điều kiện.”

“Là gì thế?”

“Trương lai, nếu ly hôn, quyền nuôi dưỡng đứa bé thuộc về chị.”

Lâm Dư Hi sững sờ, chưa kết hôn thì đã nghĩ đến chuyện ly hôn rồi ư?

Dương Gia Dung cười gượng: “Em đừng ngạc nhiên, người nghĩ đến đường lui không chỉ có chị thôi đâu. Gia đình anh ấy muốn chị ký hợp đồng trước hôn nhân, nếu tương lai ly hôn, những gì chị có thể đem đi đều được liệt kê từng điều rõ ràng. Đây chính là hôn nhân của gia đình quyền quý!” Cô ấy vỗ vỗ mu bàn tay Lâm Dư Hi: “Nếu tương lai em với Vince kết hôn, luật sư của cậu ấy lấy ra mấy chục tờ hợp đồng trước hôn nhân, nói với em từng điều một, thì em cũng đừng bất ngờ.”

Trong lòng Lâm Dư Hi hiểu ra, cười nhạt: “Bây giờ sẽ không bắt ngờ nữa rồi.”

“Xưa nay lợi ích của gia đình quyền quý không phải là chuyện của cá nhân, mà liên quan đến cả gia tộc. Vince còn đỡ, gia đình của cậu ấy rất đơn giản, không giống Hạo Lâm, người trong dòng họ đầy rẫy.” Trên mặt Dương Gia Dung hiện lên một nét buồn bã, dần dần lại tan biến đi, “Suy nghĩ lí trí một chút, thì trong lòng sẽ không khó chịu như vậy nữa.”

Chỉ là, xưa nay tình yêu thì không có lý trí! Mà phụ nữ, trời sinh chính là làm việc theo cảm tính.

Dương Gia Dung khẽ vuốt bụng: “Bất kể thế nào, chị đã có con. Sau này cứ cùng Hạo Lâm chậm rãi bước một bước lại một bước thôi!” Cô ấy nhìn Lâm Dur Hi, cười nói: “Nếu như anh ấy vẫn không biết đuổi ruồi như thế nào nữa, thì chị sẽ dắt theo con bỏ đi, cũng đâu phải nuôi không nổi.”

Lâm Dur Hi cũng cười: “Em kêu Vince giúp trông chừng anh ấy.”

Dương Gia Dung lắc đầu: “Tuy Vince và anh ấy là bạn thân, nhưng Hạo Lâm không giống vậy, Vince không thích đi chơi đêm, nhìn vẻ ngoài tuyệt đối không nghĩ ra cậu ấy là một người đàn ông thích trốn trong nhà. Vince và Hạo Lâm không tính là có chung hướng đi, cho nên, Vince không trông chừng anh ấy được đâu. Hơn nữa, Vince từng học ba năm ở trường quân đội bên Mỹ, khả năng tự kiểm chế của cậu ấy, Hạo Lâm theo không kịp.”

Dĩ nhiên Lâm Dur Hi rất rõ ràng, Chu Tử Chính không giống với những gã công tử thích vui chơi thâu đêm. Anh thích nhất là mỗi tối về nhà cùng cô ăn bữa cơm do cô nấu, sau đó cùng nhau ngả nghiêng xem ti vi, rảnh rỗi thì cùng nhau đi dạo, bơi lội. Nếu không phải anh ở ngay bên cạnh mình, Lâm Dur Hi cũng rất khó tin rằng chủ tịch Chu đã từng là anh chàng lãng nhăng ở giới giải trí lại là một người đàn ông thích trốn trong nhà như vậy.

Một sở thích khác của anh là một trò đua xe F1 trên mạng. Trong biệt thự có một phòng trò chơi, bên trong có một bộ mô hình xe đua F1. Gần như mỗi ngày anh đều chui vào xe đua chơi trò đua xe một lúc. Lần trước, từ người đứng thứ 11, anh chen lên top 10 của bảng xếp hạng người chơi trên toàn thế giới, anh vui đến nỗi cả người nhảy cẫng lên, hưng phấn ôm lấy cô xoay vòng vòng.

Được rồi, trong lòng người đàn ông này vẫn có một đứa bé cư ngụ ở đó.

Nhưng mà, anh chưa từng chìm đắm trong đó. Khả năng tự kiểm chế của anh cũng làm cho Lâm Dur Hi rất ngạc nhiên. Thì ra, anh đã từng học ở trường quân đội.

Đến đêm, sau khi ăn cơm tối, lúc hai người ngồi trên sofa xem ti vi, Lâm Dur Hi hỏi: “Anh từng học ở trường quân đội hả?”

“Ừm, lúc trung học phổ thông bị ba đưa đi trường quân đội ở Mỹ, học hết ba năm.”

“Cuộc sống ở trong trường quân đội cực khổ lắm phải không!”

“Mấy thằng nhóc vào tuổi đó tinh lực tràn trề vô cùng, hơn nữa đều rất phản nghịch. Nhưng trong trường quân đội, tinh lực của em có dư thừa đi nữa cũng sẽ bị tiêu hao hết, có phản nghịch hơn nữa cũng phải phục tùng. Vừa vào đó không bao lâu, lúc anh mệt đến mức sắp chống đỡ không nổi, thậm chí oán trách ba anh thật lâu, thậm chí từng chạy trốn, sau này bị huấn luyện viên bắt về. Anh nhớ huấn luyện viên nói với anh: Nếu cậu muốn đi, thì quang minh chính đại mà xin cấp giấy, vì cậu yếu đuối, vì cậu chịu đựng không nổi, nên cậu muốn rời đi, chứ không phải làm một kẻ đào binh không góc đầu lên nổi thế này.”

“Về sau thì sao?”

“Về sau anh chống đỡ hết ba năm. Lần khảo nghiệm cuối cùng để tốt nghiệp là luyện tập diệt địch dã ngoại 5 ngày. Rốt cuộc ngày thứ tư anh bị kẻ địch bắt lại, lúc đó anh đã đói bụng hai ngày. Bên địch đặt một con gà quay ở trước mặt anh, bắt anh khai ra tình báo cơ mật. Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ mùi thơm của con gà quay đó, khoảnh khắc đó thật sự rất khó nhịn mà.”

“Anh nhìn được ư?”

Chu Tử Chính kiêu ngạo nhướn mày: “Đương nhiên! Lần đó anh tốt nghiệp có một trăm người, chỉ có năm người nhìn được, anh là một trong số đó. Từ một kẻ đào binh lăm lăm bỏ chạy, anh trở thành học viên xuất sắc nhất. Lúc làm lễ tốt nghiệp, huấn luyện viên đặc biệt đến tìm anh nói, anh là niềm vui lớn nhất của ông ấy trong ba năm nay. Sau đó, ba anh nói với anh, anh đã trưởng thành thành một người đàn ông thực thụ.”

Lâm Dur Hi cười nói: “Sau đó, anh cảm thấy tất cả đều đáng giá phải không?”

“Cho nên bây giờ em đã hiểu tại sao anh có thể kháng cự với cám dỗ rồi đó.” Chu Tử Chính nhéo cằm cô: “Vậy nên, sau này anh đưa con trai vào trường quân đội, em đừng đau lòng đấy.”

Lâm Dur Hi hứ một tiếng: “Con trai của anh liên quan gì đến em?”

Trên mặt Chu Tử Chính đầy vẻ khẳng định: “Anh chỉ biết nếu anh có con trai, thì em nhất định là mẹ của nó.”

Mặt Lâm Dur Hi nóng lên, trong lòng ầm ập.

Niềm hăng hái của Chu Tử Chính trỗi dậy, bắt đầu đi lật hình trước kia ra, tìm được không ít ảnh chụp lúc ở trường quân đội.

Lâm Dur Hi nhìn anh lính nhỏ trẻ tuổi đẹp trai trong hình, không nhìn được khen ngợi từ đáy lòng: “Đẹp trai quá!”

Chu Tử Chính lướt tới: “Trông có vẻ ngon miệng lắm phải không?”

Lâm Dur Hi liếc anh một cái: “Anh cũng đâu phải gà quay.”

“Vậy mà em lại so anh với gà quay? Được, anh bỏ đói em mấy bữa, xem em có nhìn anh chảy nước miếng hay không.”

Lâm Dur Hi cười híp mắt: “Được, chúng ta thử xem.”

Khỏe miệng Chu Từ Chính giật giật: “Không được, khẩu vị của em nhỏ quá, phải nuôi cho lớn lên mới có thể đối được, nếu không sẽ không hiệu quả.”
Lời còn chưa dứt, người đã nhào lên, đè Lâm Dư Hi xuống giường.

Khi anh thỏa mãn con nghiện của miệng với con nghiện của tay, lúc muốn tiêng thêm một bước nữa, Chu Từ Chính nghe thấy Lâm Dư Hi nhẹ nhàng thì thầm bên tai anh một câu: “Bà đi cả đến rồi.”

Chu Từ Chính bỗng chốc hóa đá. Lâm Dư Hi mút nhẹ vành tai của anh: “Chồng ơi, hình như em bắt đầu có khẩu vị rồi, anh có muốn nuôi nữa không?”

Mẹ nó, ăn món khai vị rồi, món chính lại bị bà đi cả chặn lại.

Lâm Dư Hi ôm lấy cổ anh, hôn lên môi anh cái chụt: “Đề em xem xem anh có kháng cự với cảm dỗ được hay không nhé.”

Chu Từ Chính nuốt nước miếng, khó khăn nhay ra: “Anh, muốn, vào, phòng tắm.”

Lâm Dư Hi thả lỏng tay ra, nháy mắt quyến rũ với anh.

Chu Từ Chính cảm thấy thân dưới lại cứng thêm một chút: Quả nhiên là gần heo thì như heo mà, em bắt đầu trở nên xảo quyệt rồi đó. Hừ hừ, xem xem bà đi cả đi rồi thì anh xử lý em như thế nào nhé!

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Hợp Đồng Trước Hôn Nhân

Editor: miemei

Sau khi Lâm Dư Hi và Ngải Vi quay một cảnh phim ở thôn Minh Tâm xong, thì cùng đi nhà hàng Minh Tâm uống trà.

Bác Phạm cười vẫy tay với hai cô: “Tiểu Ngải, tạo hình của cháu ở trong phim thật tình làm cho người ta nhìn qua là không quên được nha!”

Ngải Vi bĩu môi: “Nhưng căn bản là nhìn không ra cháu mà.”

Lâm Dư Hi hỏi: “Đạo diễn Đỗ chịu cho cậu khôi phục lại gương mặt vốn có ở trong phim không?”

Ngải Vi ầm ức không vui: “Lúc mình nói với chị ấy, chị ấy chỉ cho mình một ánh mắt đừng có mà không biết điều.”

Lâm Dư Hi hiểu ra, cười: “Đạo diễn Đỗ là vậy đó.”

“Mình là bạn thân của vợ nhà đầu tư, thế mà cũng không cho chút mặt mũi nào sao?”

“Ngay cả nhà đầu tư chị ấy cũng nỏ sủng đó, như vậy cậu có thấy dễ chịu hơn chút nào không?”

Con người của Ngải Vi đảo một vòng, sáng lên: “Nếu không, mình quay một bộ phim nhỏ về em gái răng hô, lấy lại công bằng cho em gái răng hô, tạo nên một chuyện tình tươi đẹp, rồi trả lại gương mặt thật cho mình nữa, sao hả?”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Ý kiến này không tồi.”

Ngải Vi chớp chớp mắt: “Vậy, ông chủ heo nhà cậu chịu đầu tư không?”

“Vậy thì coi như là quà sinh nhật cho năm sau đi.”

Ngải Vi ôm lấy Lâm Dư Hi “chụt” một cái: “Cậu là bạn thân tốt nhất trên thế giới.”

Hai ông bác đi vào nhà hàng, vừa đi vừa nói: “Bà Trịnh vẫn không thể vượt qua được.”

“Con trai, con dâu bà ấy đúng là không phải con người mà! Vì tiền bảo hiểm mà xuống tay ác độc với bà Trịnh như thế.”

“Tốt nhất là xử chúng nó tù chung thân, để cả đời bọn chúng cũng đừng ra ngoài nữa.”

Trong lòng Lâm Dư Hi bị đánh vào một đòn nặng nề, cô đứng lên hỏi: “Bác ơi, bác nói bà Trịnh, qua đời rồi à?”

Bác kia lắc đầu, than thở: “Phải đó, sáng hôm nay đi rồi. Hi vọng bà ấy lên đường yên ổn.”

Lâm Dư Hi chỉ cảm thấy đột nhiên cả người bị ném vào hồ băng, lạnh lẽo thấu tim, lạnh đến nỗi không kiềm chế được mà run lên.

Ngài Vi đập bàn, tức giận mắng mỏ: “Cặp đôi đề tiện kia ngay cả mẹ ruột mình cũng không tha, chắc chắn không có kết quả tốt đâu. Sống thì ở trong tù bị người ta đâm, chết thì xuống địa ngục bị hỏa thiêu.”

Lâm Dư Hi há há miệng, muốn nói gì đó, nhưng tất cả lời nói đều bị nghẹn lại. Ngài Vi không biết, con cá thứ năm sau con cá thứ tư là Phương Lâm, mà con cá lớn cuối cùng đứng sau bức màn chính là Vương Vận Kỳ. Sau khi Chu Tử Chính đi cảnh cáo Phương Lâm, thì cô ta liền cắt đứt liên hệ, đem chuyện hãm hại ba cô bỏ thuốc, thành con trai và con dâu nhà họ Trịnh vì tiền bảo hiểm mà xuống tay với bà Trịnh.

Bây giờ bà Trịnh vô tội qua đời rồi, mặc dù con trai, con dâu của bà ấy tội không thể tha, nhưng bọn họ chỉ là hai con cò vô lương tâm thôi, kẻ đầu sỏ thì lại nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

Kẻ đầu sỏ? Vương Vận Kỳ làm như vậy là vì hận mình, cô ta hận mình là vì Lý Thuần Nhất. Vậy kẻ đầu sỏ là ai? Là ai?

Nét mặt Lâm Dư Hi trắng bệch, ngơ ngẩn đứng đó, ánh mắt của cô dần dần mất đi tiêu cự, hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống.

Tay của Ngài Vi không ngừng hươu qua hươu lại trước mặt Lâm Dư Hi, có chút hoảng hốt: “Hi Hi, cậu sao vậy? Cậu đừng dọa mình. Con trai với con dâu nhà họ Trịnh chắc chắn chạy không thoát đâu, cậu đừng khó chịu quá.”

Ngài Vi không ngừng nói lời an ủi Lâm Dư Hi, mặc dù rất nhanh cô đã không khóc nữa, nhưng vẻ mặt ảm đạm dọa cho tim của Ngài Vi giật nảy lên. Ngài Vi chỉ có thể len lén nhắn tin cho Chu Tử Chính, kêu viện binh.

Chu Tử Chính đến rất nhanh, nhìn thấy điệu bộ trầm lắng của Lâm Dư Hi, nói với Ngài Vi vài câu, rồi nắm tay cô lên xe.

Cửa sổ xe mở ra, gió rít gào trong khoang xe, thổi cho đầu tóc của Lâm Dư Hi rối bời. Chẳng qua gút mắc trong lòng cô vẫn không theo gió mà tan đi, ngược lại nổi hận dâng lên càng quẩn càng chặt.

Chu Tử Chính nắm lấy tay cô: “Đi đánh boxing với anh đi.”

“Ừm.”

“Hi Hi, đây không phải là lỗi của em, em chỉ là một người bị hại thôi.”

Lâm Dư Hi im lặng. Đây không phải là lỗi của em? Là lỗi của Lý Thuần Nhất, hay là lỗi của Vương Vận Kỳ?

“Hi Hi, đây không phải là lỗi của em.” Chu Tử Chính nhìn cô, trịnh trọng nói lại một lần.

Mắt Lâm Dư Hi đỏ lên, cô cắn răng, nén lại ý muốn khóc đang dâng trào.

Đến hội quán boxing, Chu Tử Chính quần băng tay, đeo găng tay đấm bốc cho Lâm Dư Hi.

“Hôm nay chúng ta làm một trận quyết đấu trung tây nhé, Vịnh Xuân của em, đấu với boxing của anh.”

Hai người đứng trên sàn đấu võ, Chu Tử Chính nói: “Đến đây, em tấn công anh phòng thủ, để anh xem ngón võ thật sự của em nào. Em cũng thử xem có thể ép anh ra tay được không.”

Lâm Dư Hi giờ găng tay lên: “Vậy em không khách sáo nữa.”

Lâm Dư Hi tấn công, Chu Tử Chính phòng thủ, mặc dù sức mạnh của nam nữ có chênh lệch, dù sao Lâm Dư Hi cũng từng luyện võ, bình thường xoa bóp cho bệnh nhân cũng luyện thành lực cánh tay không tầm thường. Cô đánh ra một đấm, Chu Tử Chính lấy cánh tay đỡ, cánh tay cũng bị rung đến hơi tê dại.

“Vợ à, lực tay của em thật sự không tệ. Nào, mạnh chút nữa, chồng chịu được.”

Lâm Dư Hi thở ra một hơi, chỉnh lại bước chân, vung nắm đấm tấn công. Chu Tử Chính quan sát tỉ mỉ động tác của cô, phòng thủ thích hợp.

Lâm Dư Hi tấn công đã lâu không xong, chỉ có thể rút nắm đấm về, lui ra sau, thở hổn hển ở một góc sàn đấu. Chu Tử Chính thì rất bình tĩnh, không thờ ơ chút nào, mỉm cười vẫy tay với cô: “Hãy tưởng tượng anh là người mà bây giờ em rất hận, làm lại nào! Hung hăng đánh cho anh một trận nào!”

Chân mày Lâm Dư Hi nhíu chặt, gương mặt của Vương Vận Kỳ, Phương Lâm, Lý Thuần Nhất lần lượt thay đổi nhảy ra trong đầu. Cô cắn răng, vung nắm đấm xông lên.

Lần này sức mạnh vung nắm đấm của Lâm Dư Hi rõ ràng nặng hơn. Nắm đấm nhàoáng một cái, làm một động tác giả dụ phòng thủ của Chu Tử Chính thoáng ra, sau đó vung nắm đấm, “bốp” một tiếng, một đấm nặng nề đánh lên mặt Chu Tử Chính.

“À!” Lâm Dư Hi giật mình nhận ra đấm quá mạnh, nhưng đã không rút lại được.

Chu Từ Chính phòng thủ không kịp, bị một đấm này đánh cho mắt nỏ đom đóm, chậm lại một lúc thì đom đóm trước mắt mới tan đi.

Lâm Dư Hi vội tháo găng tay ra, giơ tay xoa nhẹ gương mặt đỏ một mảng lớn của anh, đau lòng nói: “Xin lỗi anh, ra tay nặng quá.”

Chu Từ Chính lấy lại hơi, trêu chọc: “Vợ à, chắc chắn là em trách anh tối qua bắt nạt em không đủ sáng khoải, nên đánh một đấm mạnh thế này để trừng phạt anh. Xin lỗi, sau này anh cũng không dám lười biếng nữa đâu.”

Dưới sàn đấu vàng lên một tràng cười trộm.

Da mặt mỏng manh của Lâm Dư Hi đỏ lên, một chút áy náy trong lòng bị tràng cười trộm kia nhóm lên một ngọn lửa đốt cháy mất rồi. Cô đeo găng tay vào, đôi mày thanh tú đề xuống đôi mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh đúng là thiếu ăn đập mà!”

Trận đấu này đánh đến đỉnh cao cực hạn, chỉ là từ đầu tới cuối đều là Lâm Dư Hi tấn công, Chu Từ Chính phòng thủ, cô vẫn chưa có bản lĩnh ép anh ra tay. Lúc Lâm Dư Hi từ trên sàn đấu bước xuống thì cả người đã ướt đầm. Khi cô đi vào phòng tắm của phòng VIP, tay chân đều hơi nhũn ra.

Nước tưới xuống, vỗ vào người, có một cảm giác thoải mái khó nói nên lời. Lâm Dư Hi ngửa đầu lên, mặc cho nước cọ rửa trên mặt. Khóe miệng của cô khẽ cong lên trong dòng nước chảy, lúc này cô thật sự coi Chu Từ Chính như người cô hận mà đánh. Nỗi hận nương theo nắm đấm của cô vung ra, làm cho nỗi lòng buồn phiền đầy gút mắc của cô cũng lặng lẽ tháo gỡ hết.

Người đàn ông này hiểu được gút mắc trong lòng cô.

Đột nhiên, cửa phòng tắm bị mở ra, Lâm Dư Hi giật mình, dùng tay che ngực lại theo bản năng.

“Em đánh anh ác quá, nên anh rất giận. Lâm Dư Hi, rốt cuộc em cũng ép anh phải ra tay rồi.” Cả người Chu Từ Chính trần như nhộng, mắt tỏa ra ánh sáng của loài sói, bước từng bước đến gần.

Lâm Dư Hi hoảng hốt: “Anh đừng làm vậy, sẽ có người đi vào đó.”

“Đừng lo, ở đây là phòng VIP, VIP của ngày hôm nay chỉ có em với anh thôi. Anh đã dặn bọn họ trong vòng một tiếng không được phép đi vào rồi.” Bỗng nhiên Chu Từ Chính hơi ảo não, “Ầy dà, hình như một tiếng không đủ nha.”

Thế nào gọi là đội quân địch một mối rồi tấn công, thế nào gọi là mặc cho người ta ức hiếp, rốt cuộc Lâm Dư Hi cũng hiểu được một cách sâu sắc. Đối mặt với đợt tấn công của anh, tay chân mềm nhũn của cô không hề có tí sức phản kháng nào. Cái người xuất thân từ trường quân đội này giỏi nhất là tạo cạm bẫy, dụ địch xâm nhập, cuối cùng trắng tròn thì hóa sói, ăn sạch sành sanh.

Khoan đã, anh là giống tiến hóa, không có trắng tròn cũng có thể hóa sói.

Chỉ là, một buổi chiều này, vừa đánh đấm vừa lăn qua lăn lại với anh, trong lòng Lâm Dư Hi đã thả lỏng a, cả người nhẹ đi. Anh vẫn luôn như thế, âm ỹ đến nỗi cô muốn phiền lòng cũng không phiền được.

Người đàn ông này hiểu cơ thể của cô, lại càng hiểu được lòng của cô.

Đến giờ cơm tối, hai người đã tiêu hao hết thể lực quyết định đi ăn buffet để bổ sung thể lực. Lúc ăn cơm, vị khách ngồi bên cạnh họ nhận ra Chu Từ Chính, ở một bên bàn luận xôn xao. Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi không để ý, không hề khách sáo lấy một đĩa lại một đĩa thức ăn ăn ngấu nghiến.

“Cô ta ăn khỏe thật đấy!”

“Ăn khỏe như vậy mà còn gầy thế này, thật là làm cho người ta ganh tị mà.”

“Chu Từ Chính còn công khai kêu cô ta là vợ kìa, cậu có thể đâm đầu vào tường rồi đấy.”

“Hừ, chưa kết hôn thì tính là gì chứ. Cho dù kết hôn rồi, thì cũng sẽ ly hôn mà.”

.....

Lâm Dư Hi nhớ đến Dương Gia Dung: “Lần trước em đi gặp Gia Dung, chị ấy nói chị ấy vẫn chưa kết hôn, nhưng đã bàn xong sắp xếp sau khi ly hôn với Hạo Lâm rồi.”

Chu Từ Chính hiểu rõ: “Gia tộc của Hạo Lâm hơi phiền phức, gia tộc của anh thì không như vậy.”

“Sắp kết hôn không phải ngọt ngào sắp xếp chuyện đám cưới, mà lại muốn bàn chi tiết ly hôn, khó trách tâm trạng chị ấy không tốt.”

Chu Từ Chính nắm tay cô: “Anh sẽ không bắt em kí hợp đồng trước hôn nhân gì đó đâu.”

“Em đâu có nói muốn gả cho anh.”

“Em cũng đâu có nói là không gả.”

“Câu này nghe quen tai quá, có ai đó từng nói rồi.”

“Đúng đó, trước khi em chưa gả cho anh thì anh sẽ nói như vậy mãi.”

“Nếu em nói không gả cho anh thì sao?”

“Vậy nhất định là em nói sai rồi.”

Lâm Dur Hi không nhịn được, cười lờm anh: “Anh đúng là mặt dày vô liêm sỉ.”

“Đàn ông có liêm sỉ đều là kẻ độc thân. Ai muốn có liêm sỉ chứ, anh thì muốn có vợ nha.”

“Anh không sợ em chia một nửa gia tài của anh hả?”

“Sợ chứ! Cho nên vì một nửa gia tài của anh, kết hôn rồi anh tuyệt đối không ly hôn.”

Lâm Dur Hi không nhịn được cười nhạo: “Hay cho một ông thần giữ cửa.”

Chu Từ Chính nhéo cằm cô: “Đúng đó, vì tài sản của anh, anh phải giữ vợ của anh cho thật chặt.”

Trong lòng Lâm Dur Hi ảm áp, khẽ hứ một tiếng: “Anh có lòng tin giữ được thế cơ à?”

Chu Từ Chính sờ cằm: “Đây là một vấn đề nha, quả thật là một vấn đề, cho nên anh quyết định tìm viện trợ từ bên ngoài, tên của viện trợ bên ngoài em cũng thường thấy trên ti vi đó, chính là baby gì đó. Một đứa không đủ thì hai đứa, hai đứa không đủ thì bốn đứa, tụi nó sẽ giúp anh giữ chặt em.” Chu Từ Chính nhướn mày với cô, “Sao hả, em chạy không thoát rồi chứ!”

Lâm Dur Hi vẫn chưa trả lời, bên cạnh đã vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

“Mẹ nó, lời tâm tình của Chu công tử nói đến mức răng của tôi cũng nhũn ra rồi này.”

“Má ơi, đàn ông vừa có tiền vừa có mặt mũi lại còn biết nói lời tình cảm thế này, cô mau buông ra đi, để tôi lên.”

.....

Lâm Dur Hi nhìn lướt qua bọn họ một lượt, đột nhiên lướt lên phía trước, cho Chu Từ Chính một nụ hôn sâu, tiếng ồn ào lại nổi lên bốn phía.

“Chồng ơi, lời tâm tình về nhà hãy nói tiếp, đừng làm cho người ta sâu răng nữa.”

Về đến nhà, quần gia đưa trứng gà đã luộc xong lên, Lâm Dur Hi cầm trứng gà xoa bóp tới lui trên mặt anh,

Chu Từ Chính nói: “Chuyện của bà Trịnh em đừng để trong lòng nữa. Chuyện của bà ấy là một bi kịch, nhưng bi kịch này không phải do em gây ra.”

Lâm Dur Hi gật đầu: “Em hiểu. Chẳng qua lúc vừa nghe tin này, rất khó chịu. Hơn nữa, kẻ đầu sỏ.....”

Chu Từ Chính nghiêm túc nhìn cô: “Người đang làm trời đang nhìn. Hại một mạng người, cho dù bọn họ có tránh được chế tài của pháp luật, cũng chạy không khỏi báo ứng nhân quả đâu.”

Lâm Dur Hi than nhẹ, yên lặng xoa bóp cho anh.

“Vụ kiện của em kết thúc rồi, đúng lúc đạo diễn Đỗ muốn đi Mỹ quay ngoại cảnh, hay là chúng ra đi cùng, tiện thể anh dắt em đi dạo chơi quanh nước Mỹ.”

“Được đó! Em còn chưa từng đi Mỹ đâu.”

“Anh ở Mỹ gần 10 năm, gần như đi chơi khắp cả nước rồi. Anh muốn dẫn người anh yêu nhất đến nơi anh yêu nhất.”

Lâm Dur Hi cười ngọt ngào: “Há miệng ra!”

“Làm gì?”

“Em xem thử có phải răng của anh bị sâu hết rồi không.”

Chu Từ Chính về đến công ty, Tổng Thành Trạch và Elaine lại hiểu ý nhìn nhau một cái.

Elaine hỏi: “Mặt cậu ấy bị sao thế?”

Tổng Thành Trạch làm một thế tay đánh đấm: “Chẳng lẽ là anh ấy quá mạnh mẽ với chị Chu tương lai, nên chị Chu tương lai cho anh ấy một chiêu Như Lai Thần Chưởng?”

“Đi chết đi.”

“Nếu không chị nói đi, có ai có thể đánh anh ấy một bạt tai như vậy, mà anh ấy lại không báo tôi đi dẹp cả nhà người đó?”

Elaine hừ một tiếng, không để ý anh ta nói nhảm nữa.

Chu Từ Chính gọi Tổng Thành Trạch vào phòng làm việc: “Bà Trịnh trong vụ kiện của Liz qua đời rồi.”

Tổng Thành Trạch ngạc nhiên một lúc, tức giận nói: “Con trai và con dâu nhà họ Trịnh kia rửa sạch móng, cả đời cứ ngồi trong tù đi.”

“Tìm người nói chuyện với bọn chúng, bây giờ tội danh của bọn họ từ tổn thương người khác biến thành mưu sát, bọn họ nhất định sẽ bị phán tù chung thân, trừ khi bọn họ khai ra kẻ chủ mưu đứng sau lưng, có lẽ còn có cơ hội lấy công chuộc tội, có thể giảm bớt thời hạn tù giam.”

Tổng Thành Trạch gật đầu: “Đã hiểu. Vậy Phuong Lâm, Vương Vận Kỳ nhất định sẽ trở thành con gián trên chảo nóng rồi.”

Chu Từ Chính hừ lạnh: “Loại người đó không thể chờ đến lúc ông trời cho bọn chúng nhận quả báo được, chúng ta giúp ông trời một tay vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Đáp Án

Lúc Lâm Dur Hi đẩy xe shopping mua đồ trong siêu thị, thì bị Phuong Lâm đột nhiên xông ra làm cho hết hồn. Nhìn lại cô ta, thế mà không có trang điểm, mặt mày tiều tụy.

“Bác sĩ Lâm, khéo quá.” Phuong Lâm cười ha ha chào hỏi.

Nét mặt Lâm Dur Hi trầm xuống, không để ý, đẩy xe lên phía trước.

“Bác sĩ Lâm, tôi có chuyện muốn nói với cô, liên quan đến tổng giám đốc Lý, chính là Lý Thuần Nhất đó.”

Sau khi bước chân của Lâm Dur Hi hơi dừng lại, thì tiếp tục đi lên phía trước.

Phuong Lâm đuổi theo, cầu xin: “Bác sĩ Lâm, cô nghe tôi nói mấy câu đi. Nói xong tôi sẽ đi ngay lập tức, chắc chắn không làm phiền cô nữa đâu.”

Lâm Dur Hi dừng bước, lạnh lùng nhìn cô ta.

“Tôi muốn nói, tổng giám đốc Lý kết hôn với Vương Vận Kỳ đều là do Vương Vận Kỳ giở trò.”

Lâm Dur Hi không thể tin được: “Chẳng phải cô và Vương Vận Kỳ là bạn thân sao? Bây giờ cô lại nói xấu cô ta với tôi?”

“Tôi..... Rất nhiều chuyện đều là tôi bị ép phải làm thôi. Trước kia công ty của ba tôi dựa vào cô ta, chuyện mà cô ta muốn tôi làm, tôi không thể nào không làm.”

Lâm Dur Hi giận dữ: “Vậy bây giờ công ty của cô phải dựa vào Lý Thuần Nhất, nên hướng gió vừa đổi, thì cô liền quay đầu cắn lại chủ cũ của cô. Lời nói của loại người như cô, cô cho rằng tôi sẽ tin sao?”

“Tôi có thể chứng minh. Cô giận tôi cũng không sao, nhưng đừng giận tổng giám đốc Lý nữa. Tổng giám đốc Lý bị trúng kế của Vương Vận Kỳ thôi.”

Lâm Dur Hi nhìn cô ta chằm chằm. Phuong Lâm nuốt nước miếng, nói tiếp: “Bốn năm trước Vương Vận Kỳ gặp được tổng giám đốc Lý ở công ty, thì thích ngay, chỉ là lúc đó cô là bạn gái của anh ta, đối với những hành động hoặc ám chỉ, hoặc rõ ràng của Vương Vận Kỳ, anh ta đều không động lòng chút nào. Thế là Vương Vận Kỳ bảo tôi đi điều tra anh ta, biết được ba anh ta đang ngồi tù, cũng biết anh ta rất hiếu thảo, nên dùng một chút kế nhỏ để gây chuyện cho ba anh ta. Ai biết vừa đánh như thế, thì bệnh tim của ba anh ta lại tái phát, thế rồi Vương Vận Kỳ lập tức đi tìm bác sĩ khoa tim tốt nhất để chữa cho ba anh ta. Sau chuyện này, thái độ của tổng giám đốc Lý với Vương Vận Kỳ thật sự tốt hơn nhiều. Sau đó Vương Vận Kỳ lại sắp xếp xin

tạm tha cho ba anh ta, tổng giám đốc Lý càng cảm kích Vương Vận Kỳ hơn. Rồi Vương Vận Kỳ lại thêm một chiêu nặng nữa, lúc cùng anh ta đi công tác, thì bỏ thuốc vào rượu của tổng giám đốc Lý, lên giường với anh ta.”

Trong mắt Lâm Dư Hi dần dần dâng lên nỗi căm hận, nắm tay của cô âm thầm siết lại, ánh mắt khóa chặt cô ta.

Phương Lâm sợ hãi lại nuốt một ngụm nước miếng: “Lời tôi nói đều là thật đó. Nếu cô không tin, tôi có thể cho cô nghe ghi âm đối thoại của tôi với Vương Vận Kỳ.”

Lòng ngực của Lâm Dư Hi nghẹn đến đau nhói, giận quá hóa cười: “Cô lại còn có ghi âm nữa cơ à!”

Nếu Vương Vận Kỳ là sói, vậy thì Phương Lâm chính là con sói càng xảo quyệt hơn thế.

“Tôi..... cái này chỉ là tự bảo vệ thôi. Tất cả những chuyện tôi làm đều do Vương Vận Kỳ sai khiến, tôi hoàn toàn bị ép bắt buộc đi thôi.”

Nhìn vẻ mặt đầy vẻ vô tội của Phương Lâm, Lâm Dư Hi chỉ cảm thấy cực kỳ ghê tởm. Cô quay mặt qua không nhìn cô ta nữa, sợ nhìn biểu cảm vô liêm sỉ của cô ta thêm nữa, thì sẽ nhìn không được mà đâm cho cô ta một cái.

“Vậy chuyện của bà Trịnh cũng là do một tay Vương Vận Kỳ gây ra ư?”

Ánh mắt của Phương Lâm lóe lên: “Bà Trịnh gì? Tôi không hiểu cô nói gì hết.”

Lâm Dư Hi tức giận quát lên: “Cô không hiểu hả? Bây giờ bà Trịnh qua đời rồi, đây chính là mưu sát đó. Cho dù cô tránh được chế tài của pháp luật, cô chắc chắn cũng sẽ bị quá báo. Đợi đến khi cô bị quá báo, đừng có mà mặt dày vô liêm sỉ nói cô không hiểu nữa nhé.”

Phương Lâm giật mình há to miệng: “Bà Trịnh qua đời rồi?”

Lâm Dư Hi không chịu đựng được mặt mũi của cô ta nữa: “Cô nói xong rồi chứ gì, cô có thể rút rồi đó.”

Sau khi Phương Lâm hoảng hốt, lúng túng rời đi, Lâm Dư Hi đứng ngay tại chỗ hết mấy phút, bước chân vẫn không nhấc ra được.

~~ Tại sao? Thuần Nhất, tại sao? ~~

Vấn đề hơn ba năm nay, rốt cuộc hôm nay cũng đã có đáp án.

Lâm Dư Hi nhắm mắt lại, hít sâu mấy hơi, mới miễn cưỡng đè nén lại cơn sóng cuộn cuộn trong lòng.

Cô đã từng cho rằng lòng người khó lường, tình cảm vẫn luôn sâu sắc có thể nói thay đổi là thay đổi ngay. Cô đã từng vì anh ta suy nghĩ ra vô số lý do, vô số nỗi khổ tâm, cuối cùng vẫn để cho lý trí chôn vùi tất cả. Từ đó về sau, cô chỉ tin tưởng nỗi khổ tâm quá nhiều, kiên trì lại quá ít; dục niệm quá sâu, tình cảm lại quá cạn.

Thì ra, tình cảm của cô và anh ta đã thua cho ơn nghĩa và trách nhiệm được bày bố tỉ mỉ, mà không phải là dục vọng và tham vọng muốn bay lên cao của Lý Thuần Nhất.

Như vậy, vết sẹo trong lòng sẽ phai nhạt đi một chút chứ?

Lâm Dư Hi về đến nhà, bắt đầu nấu cơm, không biết có phải vì tinh thần hoảng hốt hay không, bỏ cả cái xanh và nước vào trong chảo dầu, dầu bắn lên, làm phồng mu bàn tay phải của cô. Mặc dù cô đã xử lý ngay tức thì, nhưng mu bàn tay vẫn nổi lên một bọt nước lớn.

Chu Từ Chính về đến nhà, thấy bọt nước lớn trên tay Lâm Dư Hi, giật mình kinh hãi: “Sao lại bị bỏng thành thế này?”

“Lúc em nấu cơm không cẩn thận.”

Chu Từ Chính cầm tay cô xem tới xem lui, đau lòng hỏi: “Đau không? Trước giờ em làm việc đều rất cẩn thận mà, sao hôm nay lại làm ra thế này?”

“Không đau nữa rồi, có thoa thuốc trị phỏng rồi. Có thể lúc em nấu cơm đã để hồn đâu đâu.”

“Lại nghĩ đến chuyện của bà Trịnh à?”

Lâm Dư Hi yên lặng một lúc, thở ra một hơi: “Hôm nay Phương Lâm đến tìm em.”

Chân mày Chu Từ Chính nhíu lại: “Cô ta nói gì thế?”

“Cô ta nói chuyện của Lý Thuần Nhất.”

“Chuyện gì?”

“Cô ta nói bốn năm trước ba của Lý Thuần Nhất bị tái phát bệnh tim ở trong tù, là do Vương Vận Kỳ gây ra.”

Chân mày của Chu Tử Chính càng nhíu chặt hơn: “Còn gì nữa?”

“Còn có, Vương Vận Kỳ từng bỏ thuốc cho Lý Thuần Nhất.”

Chu Tử Chính hừ lạnh: “Tại sao cô ta lại nói mấy thứ này với em?”

“Em không biết.”

“Nếu những gì Phuong Lâm nói đều là thật, em suy nghĩ thế nào?” Ánh mắt sắc bén của Chu Tử Chính khóa chặt mỗi một phản ứng của cô.

Lâm Dur Hi nhìn vào ánh mắt của anh: “Thì là đã biết đáp án rồi.”

“Sau đó thì sao?”

Nhìn thấy nỗi thấp thòm mơ hồ trên mặt anh, Lâm Dur Hi mỉm cười: “Sau đó thì không cần thận làm phỏng tay rồi, cũng biết có một số chuyện không nên nghĩ nhiều, nghĩ nhiều sẽ hại thân.”

Thoáng chốc nét mặt của Chu Tử Chính dịu lại: “Sau này đừng tiếp xúc với Phuong Lâm nữa. Con người của Phuong Lâm này giỏi nhất là gió chiều nào theo chiều đó, lại biết chơi chiêu ngầm, ý nghĩ xấu gì cũng có thể nghĩ ra. Lúc chưa có chuyện thì là con chó ngoắc đuôi với chủ. Có chuyện rồi, thì là một con sói cắn ngược lại chủ.”

Lâm Dur Hi gật đầu: “Em biết.”

“Đúng rồi, con trai với con dâu nhà họ Trịnh đã bác bỏ lời khai trước kia, không thừa nhận là vì tiền bảo hiểm mà bỏ thuốc cho bà Trịnh nữa.”

Lâm Dur Hi kinh ngạc: “Tại sao?”

“Bà Trịnh vừa chết, tội danh của con trai và con dâu nhà họ Trịnh sẽ từ đó ý gây thương tích thành mưu sát. Bất kể lúc trước có người cho bọn họ bao nhiêu tiền bảo bọn họ nhận tội, phát quyết giữa tội gây thương tích và tội mưu sát chênh lệch một trời một vực. Nếu nhận tội mưu sát, thì con trai con dâu nhà họ Trịnh có nhiều tiền hơn nữa cũng không có cơ hội hưởng. Anh cho người đi thổi gió cho bọn họ, bọn họ lập tức đổi lời khai.”

“Vậy bên cảnh sát sẽ điều tra kỹ vụ án này một lần nữa?”

Chu Tử Chính gật đầu: “Không sai. Vụ án mưu sát sẽ giao cho tổ trọng án điều tra. Con cá mà thám tử tư kéo không ra, thì tổ trọng án có thể lật tung trời cũng moi bọn họ ra. Lần này chắc chắn Phuong Lâm chạy không khỏi đâu.”

Lâm Dur Hi hiểu rồi: “Với tính của Phuong Lâm, rất có khả năng cô ta sẽ khai ra Vương Vận Kỳ.”

“Nếu như là vụ án nhỏ, Phuong Lâm sẽ nể tình con đường tiền bạc, có thể sẽ nhận tội thay Vương Vận Kỳ. Nhưng mưu sát, cái họa lớn này thì xem xem Vương Vận Kỳ có bản lĩnh tìm được kẻ chết thay hay không.” Chu Tử Chính nắm tay cô, “Xem ra không cần đợi báo ứng nhân quả, ngục giam đã có thể bắt lấy bọn họ rồi.”

Lâm Dur Hi thoải mái gật đầu: “Ác giả ác báo, hại người rồi sẽ hại mình thôi.”

Chu Tử Chính đắn đo một lúc: “Anh muốn thuê hai vệ sĩ cho em.”

“Vì sao?”

“Vụ án có biến, anh lo Vương Vận Kỳ sẽ giận lây sang em. Khoảng thời gian này có vệ sĩ đi theo em thì anh vẫn yên tâm hơn.”

Lâm Dur Hi ngăn ra: “Nhưng.”

“Em yên tâm, vệ sĩ đều rất chuyên nghiệp, vào lúc cần thiết bọn họ mới xuất hiện trước mặt em, em sẽ không có cảm giác bị người ta theo dõi đâu. Giống như vệ sĩ của anh vậy, lúc em đi cùng anh, em cũng đều cảm nhận được sự tồn tại của họ.”

Lâm Dur Hi nhớ lại, nếu không phải có một ngày cô và anh cùng ra ngoài xem phim, đột nhiên một vài phóng viên xông lên chụp hình, cô còn không biết có bốn vệ sĩ mặc đồ thường vẫn luôn đi theo bên cạnh hai người nữa. Sau này cô cũng từ từ hiểu được tính tình của Chu Tử Chính, người giúp việc trong nhà, vệ sĩ đều tồn tại theo cách ẩn thân.

Lúc Lâm Dur Hi tắm, Chu Tử Chính lại lên vào. Nhưng lần này anh không gây rối với cô, mà nghiêm túc giúp cô gội đầu tắm rửa, nguyên nhân là anh sợ lúc cô tắm sẽ làm vỡ bọt nước trên tay.

Lâm Dur Hi rất muốn cười nhạo anh chuyện bé xé ra to, nhưng nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của anh, lời nói liền dừng lại. Cô cảm nhận được nỗi bất an mơ hồ trong lòng anh vẫn chưa mất đi. Đột nhiên, cô nghĩ đến Trình Tuyền và Hứa Nặc, Hứa Nặc là mối tình đầu của Trình Tuyền, hai người vì hiểu

lắm mà chia tay, gút mắc được tháo gỡ, thì đá anh ra rồi đến bên nhau.

Anh đang lo lắng gút mắc của cô được tháo gỡ rồi, cô và Lý Thuần Nhất sẽ.....

Đứng trước chữ “tình”, sự bình tĩnh và tự tin của anh cũng sẽ dao động.

Hai người nằm trên giường, Chu Tử Chính ôm lấy cô, hai tay anh để trước ngực cô khóa lại thật chặt, dường như sợ vừa thả lỏng tay, thì cô sẽ chạy mất vậy.

Lâm Dư Hi xoay người lại, đối diện với anh: “Anh có gì muốn hỏi không?”

“Anh đợi em nói.”

“Em với Lý Thuần Nhất thật sự đã qua đi rồi. Bất kể trước kia anh ta vì nguyên nhân gì mà bỏ cuộc, em cũng không thể nào quay đầu lại nữa.”

Chu Tử Chính hôn nhẹ lên trán cô: “Vì anh à?”

“Cho dù không có anh, em cũng sẽ không quay đầu lại.”

“Tại sao?”

“Lúc anh ta đi không có quang minh chính đại xin phép, vì anh ta yếu đuối, vì anh ta chống đỡ không nổi, nên anh ta muốn rời khỏi; mà lựa chọn làm một kẻ đào binh không góc đầu lên nổi. Trong tình yêu của em không cần một gã đào binh yếu đuối.”

Khóe miệng của Chu Tử Chính nhếch lên một độ cong hoàn mỹ.

Lâm Dư Hi hôn lên môi anh một cái: “Anh đã dùng ba năm có máu, có mồ hôi chứng minh rồi, anh vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành một kẻ đào binh. Thế nên, anh Chu Tử Chính, anh còn cần phải lo lắng sao?”

Nét cười tràn ngập trong mắt Chu Tử Chính, anh ôm lấy cô hôn rồi lại hôn, sau đó lẩm bẩm bên tai cô: “Nó lên rồi.”

Lâm Dư Hi phản kháng: “Tay em bị thương rồi.”

“Anh cẩn thận một chút.”

“Lúc anh tắm mới nói tay em bị thương, tối nay không lộn xộn mà.”

Chu Tử Chính cầm lấy đồng hồ báo thức ở đầu giường, xoay một cái: “Xem này, qua 12 giờ rồi, nên lại có thể lộn xộn rồi.”

“Đừng lừa em, bây giờ mới 11 giờ rưỡi.”

“Được, chúng ta làm 30 phút dạo đầu, không đến 12 giờ, anh tuyệt đối sẽ không tiến vào.”

Lúc Chu Tử Chính nói, thì tay đã không rảnh rồi mà bắt đầu làm việc rồi.

Lâm Dư Hi thàn than: Trong lòng người đàn ông ấm lên rồi, mềm lòng rồi, thì chỗ gì đó sẽ cứng lên.

Chu Tử Chính không phục bổ sung một câu: Trong lòng phụ nữ ấm lên rồi, mềm lòng rồi, thì chỗ gì đó sẽ ướt nha.

Cái gì cứng?

Cổ.

Cái gì ướt?

Mắt.

Không tin à? Tắt đèn, kiểm tra!

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Bắt Giam

Lúc xe của Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi đi ngang qua biệt thự nhà họ Vương, thấy cảnh sát mang Vương Vận Kỳ từ trong nhà ra, leo lên xe cảnh sát.

Chu Tử Chính nói: “Tốc độ của tổ trọng án nhanh thật, mới mấy ngày đã điều tra đến Vương Vận Kỳ rồi.”

Lâm Dư Hi nhìn sang chiếc xe cảnh sát lướt qua bên cạnh xe mình, Vương Vận Kỳ mặt mộc ngồi trong đó, cúi đầu. Lâm Dư Hi nhìn về uế oải trên mặt cô ta, nhớ lại gương mặt kiều ngạo huênh hoang, vênh vênh vào vào của cô ta trước kia, cô ta chắc chắn có nằm mơ cũng không ngờ sẽ có ngày hôm nay.

Chu Tử Chính nói: “Vương Vận Kỳ được nuông chiều từ nhỏ. Anh nhớ năm anh mười tuổi đi dự sinh nhật sáu tuổi của cô ta, cô ta nhìn trúng một con búp bê phiên bản số lượng có hạn của một bé gái, liền giật đi. Bé gái kia khóc lên, cô ta rất không tình nguyện mà trả búp bê lại cho cô bé kia. Nhưng không bao lâu sau, thì không thấy con búp bê đó đâu nữa. Sau này Hạo Lâm nói cho anh nghe, có người thấy cô ta lại lấy trộm con búp bê đi, rồi dùng kéo cắt nát, sau đó ném ra cửa sổ.”

Giọng Lâm Dư Hi tức giận: “Cô ta căn bản không phải thích con búp bê đó; cô ta chỉ thích cảm giác sung sướng khi cướp đi thứ yêu thích của người khác mà thôi.”

“Sống trong gia đình quyền quý, từ khi cô ta sinh ra thì đã muốn gì được nấy, tất cả mọi thứ bên cạnh đều đến quá dễ dàng. Chỉ có thể cướp đồ của người khác, cô ta mới tìm được cảm giác hưng phấn.”

“Trước kia anh có xem một vụ án, cậu ấm của một gia đình quyền quý nọ thích nhất ăn cắp, cha mẹ anh ta biết anh ta có cái tật này, thì bảo vệ sĩ, sau khi anh ta trộm đồ xong thì trả tiền thay anh ta. Con nghiện ăn cắp của anh ta càng nuôi càng lớn, sau đó anh ta trộm một cái rương của một đại ca trong sòng bạc, kết quả bị người ta đánh gãy chân.”

“Người mà anh nói em cũng biết, bây giờ anh ta vẫn tiếp tục ăn cắp, chẳng qua là ngồi trên xe lăn mà ăn cắp thôi, cha mẹ anh ta vẫn sắp xếp bảo vệ đi trả tiền cho anh ta. Cả đời của anh ta, cứ thế bị hủy hoại mất.” Chu Tử Chính nhìn Lâm Dư Hi một cái, “Trong chốn nhà giàu còn có rất nhiều câu chuyện khiến người ta rợn cả tóc gáy, nói ra sẽ làm cho em ghê tởm đến ăn cơm không vô luôn đấy.”

Lâm Dư Hi nắm tay anh: “May mà anh rất bình thường.”

“Hết cách, ba mẹ anh chỉ có một đứa con trai là anh, quản lý rất nghiêm khắc. Ví dụ, đồ chơi lúc nhỏ của anh đều dựa vào chính mình kiếm về.”

“Kiếm thế nào?”

“Kiểm tra chép bài được 100 điểm, được 10 đồng; một học kì không nợ bài tập ở trường, được 20 đồng; thi được hạng nhất, 300 đồng. Còn có, tự gấp chăn, quét nhà, 5 đồng. Tiền của anh đều là tự mình kiếm về từng đồng từng đồng đó, nên lúc mua đồ chơi thấy đặc biệt vui, cũng rất cưng những món đồ chơi kia.”

Lâm Dư Hi mỉm cười: “Hèn gì anh đặc biệt làm một phòng đồ chơi ở nhà.”

“Đương nhiên, những món đồ chơi đó đều do anh cực khổ kiếm về, đều là báu vật gia truyền nha. Anh muốn để lại cho con cháu, truyền lại một đời lại một đời. Nói không chừng một trăm năm sau, mấy món đồ chơi này sẽ có giá trị kinh người đấy.”

Lâm Dư Hi cười khúc khích: “Dân kinh doanh đúng là dân kinh doanh, câu nào câu nấy không rời khỏi nghề chính được.”

“Giá trị kinh người, nhưng không được bán. Anh muốn dùng chúng để nhắc nhở đời sau, trên đời này không có chuyện không làm mà hưởng. Muốn có thu hoạch, thì phải bỏ công ra. Chẳng phải có một câu nói bất hủ, không ai giàu ba đời sao? Anh là đời thứ hai, anh không muốn cháu trai cháu gái của anh trở thành con cháu phá sản đâu.”

Lâm Dư Hi phì cười: “Những chuyện anh phải quan tâm mỗi ngày thật sự không ít nha.”

Chu Tử Chính cười: “Còn không phải vì em sao. Em chữa khỏi cho anh rồi, lại bò lên giường anh, anh mới dám nghĩ đến chuyện con cháu.”

“Ai bò lên giường anh hả?”

Chu Tử Chính chớp chớp mắt: “Được được được, là anh bò lên giường em.”

Lúc xe và xe cảnh sát dừng trước đèn giao thông, Vương Vận Kỳ ngược đầu lên nhìn ra cửa sổ, nhìn thấy Lâm Dư Hi và Chu Tử Chính nhìn nhau cười trong xe, gương mặt uế oải chán nản của cô ta chợt nổi lửa lên.

Lâm Dư Hi nhận được điện thoại của cảnh sát, phải đến cục cảnh sát hỗ trợ điều tra. Đến cục cảnh sát, người đi tới ở phía đối diện là Lý Thuần Nhất.

“Em cũng đến hỗ trợ điều tra vụ án của bà Trịnh à?” Lý Thuần Nhất hỏi.

“Ừm.”

“Chuyện của bà Trịnh, anh cũng rất buồn. Anh vừa mới nói với cảnh sát tất cả những chuyện anh biết, hi vọng kẻ làm chuyện ác cuối cùng sẽ nhận được

từng phạt.”

Lâm Dư Hi hời hợt gạt đầu: “Tôi phải vào trong rồi.”

Lý Thuần Nhất muốn nói lại thôi, mỉm cười: “Được.”

Câu hỏi của phía cảnh sát xoay quanh quan hệ giữa cô cùng Vương Vận Kỳ và Phương Lâm, trước giờ Lâm Dư Hi và hai người đó không hề qua lại với nhau, chỉ đối phó le que mấy câu là xong rồi. Khi hỏi đến xung đột quyết liệt nhất giữa hai người, Lâm Dư Hi chỉ có thể nói đến chuyện đã vịn tay cô ta lúc ở dạ tiệc hội thương nghiệp.

“Không có gì khác sao?” Cảnh sát có chút bất ngờ.

Lâm Dư Hi lại suy nghĩ cẩn thận: “Xung đột xa hơn một chút nữa thì coi như là hơn ba năm trước, tôi đến gây ồn ào trong đám cưới của cô ta. Nhưng tôi chỉ xuất hiện trong lễ kết hôn của cô ta có hai phút thì đã bị bảo vệ đuổi đi rồi.”

“Là lễ kết hôn của Vương Vận Kỳ và Lý Thuần Nhất à?”

“Phải.”

“Trước kia cô và Lý Thuần Nhất là quan hệ vợ chồng chưa cưới?”

“Phải.”

“Vậy bây giờ giữa cô và Lý Thuần Nhất có quan hệ gì?”

“Sau khi Vương Vận Kỳ và Lý Thuần Nhất kết hôn, tôi và Lý Thuần Nhất không có liên lạc với nhau nữa. Bây giờ tôi và Lý Thuần Nhất không có bất cứ quan hệ gì cả.”

Lúc Lâm Dư Hi đi ra cục cảnh sát, rất ngạc nhiên thấy Lý Thuần Nhất vẫn đang đứng ở ngoài cổng.

“Liz.”

“Anh có chuyện gì không?”

“Anh muốn nói bà Trịnh không phải là người bị hại đầu tiên của hành vi tội ác của Vương Vận Kỳ và Phương Lâm, ba anh mới là người bị hại đầu tiên.”

Lòng Lâm Dư Hi trầm xuống: “Phương Lâm từng đến tìm tôi, cô ta đã nói hết cho tôi nghe rồi. May mà bác trai ở hiền gặp lành.”

“Đột nhiên em và bác trai dấy vào kiện tụng, bác trai làm nghề y đã lâu như vậy, là một bác sĩ có danh tiếng truyền miệng rất tốt, anh nghĩ không ra ai là người cố ý gây phiền phức cho bác trai. Cho nên, anh nghi ngờ chuyện này là nhằm vào em. Hơn nữa em và Vương Vận Kỳ đã nổi lên xung đột, anh càng nghi ngờ là do cô ta đứng phía sau giở trò. Thế là anh âm thầm điều tra chứng cứ, không ngờ ở chỗ Phương Lâm, lại điều tra được chuyện liên quan đến ba anh vào bốn năm trước.”

Lâm Dư Hi nhíu mày, giọng tức giận: “Anh nghi ngờ vợ anh, cho người đi điều tra cô ta, anh không cảm thấy mình rất đáng xấu hổ sao?”

Ánh mắt của Lý Thuần Nhất âm trầm: “Sau khi anh kết hôn với cô ta, từ từ biết được lòng ghen tị của cô ta rất mạnh, lòng trả thù của cô ta rất nặng. Hơn nữa cô ta vẫn luôn không tin tưởng anh, từng âm thầm điều tra anh mấy lần.”

“Sau đó cô ta điều tra ra anh dùng danh nghĩa Lâm Sao Đây lút trò chuyện với tôi, nên đã hận tôi lại càng hận hơn?”

“Cô ta không biết chuyện của Lâm Sao Đây.”

“Lý Thuần Nhất!” Lâm Dư Hi không thể nhịn được nữa, giận dữ quát lên, “Cái chết của bà Trịnh, kẻ đầu sỏ là ai? Nếu là Vương Vận Kỳ, vậy thì anh cũng không thoát khỏi quan hệ đầu. Nếu như anh một lòng một dạ với cô ta, thì sao cô ta lại ghen tị với tôi, hận tôi? Sao lại mượn chuyện làm hại người khác để hãm hại tôi chứ?”

Ánh mắt của Lý Thuần Nhất chợt thay đổi: “Hi Hi, hai năm đầu kết hôn với cô ta, anh thật sự một lòng một dạ đối xử với cô ta, cho đến hơn một năm trước anh nghe được đoạn ghi âm đối thoại của cô ta và Phương Lâm. Năm đó anh và cô ta đi công tác, là cô ta bỏ thuốc cho anh nên anh mới cùng cô ta. Anh đã từng rất buồn phiền tại sao đêm đó mình lại không kiểm được, thì ra. Cái đêm biết được sự thật kia, anh liền dùng thân phận Lâm Sao Đây tìm em. Bởi vì lúc đó anh thật sự không biết phải làm sao.”

Cổ họng Lâm Dư Hi run run, nói không nên lời.

Giọng Lý Thuần Nhất run lên: “Hi, xin lỗi. Anh không biết anh phải làm thế nào mới có thể bù đắp lại những tổn thương anh đã gây ra cho em.”

Lâm Dư Hi im lặng, lồng ngực chìm trong một nỗi tê lương và đau đớn. Vương mắc tình cảm giữa ba người họ, cuối cùng trả giá bằng tính mạng để kết thúc, là tính mạng của một bà lão vô tội. Cái giá này nặng nề quá rồi.

Qua một lúc lâu, Lâm Dur Hi hít sâu một hơi, chậm rãi, lại không cho phép chen vào nói: “Anh không thể bù đắp lại được!”

“Hi.....”

“Anh đi về phía trước đi! Có năng lực thì làm việc thiện nhiều một chút, vì bà Trịnh, cũng vì bản thân anh.” Nói xong, Lâm Dur Hi cất bước đi, đầu cũng không hề quay lại.

Lý Thuần Nhất không nhịn được kéo cánh tay của cô lại, nài nỉ: “Hi..... Anh xin lỗi, cho anh một cơ hội đi.”

Hai người đàn ông mặc đồ thường ở cách đó không xa xông lên, quát: “Mời anh buông cô Lâm ra.”

Lâm Dur Hi nhìn lại anh ta một cái, trong mắt anh ta có nỗi đau đớn và cô đơn vô tận.

“Anh buông tay đi! Chúng ta không thể nào quay lại, cũng sẽ không có khởi đầu mới.”

Tay của Lý Thuần Nhất từ từ buông lỏng ra, Lâm Dur Hi bước nhanh đi khỏi, lên xe.

Cô lấy di động ra, gọi cho Chu Từ Chính. Khoảnh khắc cuộc gọi được kết nối, nước mắt của cô lăn xuống. Cô nhẹ nhàng lau nước mắt, lau đi nỗi đau thương, khước môi cong lên: “Chồng ơi, hôm nay muốn ăn gì?”

“Em”

Lâm Dur Hi bước vào tòa cao ốc của tập đoàn Thiên Curong, thì ra những ngày tháng ở bên anh, cô chưa từng đến phòng làm việc của anh. Cô đi vào thang máy, trong thang máy có hai cô nữ sinh ăn mặc nghiêm chỉnh.

“Rốt cuộc hôm nay cũng có thể gặp được chủ tịch Chu rồi, hồi hộp quá.”

“Nghe nói nếu anh ấy không hài lòng với người đến phỏng vấn, thì trong một phút sẽ mời người đó đi đấy.”

“Đúng đó. Nếu như anh ấy đuổi tôi đi trong một phút, chắc chắn tim tôi sẽ ghen đến chết mất. Nhưng mà tôi có lòng tin có thể được ở lại.”

“Tại sao?”

“Rất nhiều người đều nói tôi nhìn giống cô bạn gái hiện tại của anh ấy, đáng vẻ của tôi hợp gu của anh ấy.”

Một trong hai cô nữ sinh trẻ tuổi đó liếc thấy Lâm Dur Hi, nét mặt run lên một cái, kéo kéo góc áo của cô nữ sinh đang nói chuyện. Cô nữ sinh kia không hiểu ý, tiếp tục nói: “Hôm qua tôi đăng hình của tôi với bạn gái của anh ấy lên weibo, tất cả mọi người đều nói giống, nhưng tôi đẹp hơn cô ta..... Ui da, làm gì mà đập tôi thế?”

“Ding” cửa thang máy mở ra. Lâm Dur Hi nhìn cô gái vừa nói chuyện kia, mỉm cười: “Quả thật cô đẹp hơn tôi. Cố lên!”

Lâm Dur Hi đi ra thang máy, sau khi cửa thang máy đóng lại, cô nghe thấy bên trong vang lên tiếng gào khóc.

Lâm Dur Hi đi đến nơi tiếp tân: “Tôi muốn tìm anh Chu Từ Chính.”

Rất nhanh, Elaine đã đi ra, đưa Lâm Dur Hi đến văn phòng của Chu Từ Chính.

“Chủ tịch Chu có vài lượt phỏng vấn, có thể khoảng nửa tiếng tới một tiếng nữa mới về, có cần chị đi thông báo cho cậu ấy không?”

Phỏng vấn? Lâm Dur Hi nhớ đến cô gái mặt mày tái mét vừa rồi.

“Không cần đâu, em ở đây chờ anh ấy là được rồi.”

Văn phòng làm việc của Chu Từ Chính rộng rãi, đơn giản, sáng sủa, bắt mắt nhất chính là phong cảnh cảng biển bên ngoài cửa sổ sát đất kia.

Nắng chiều chiếu rọi trên người, ấm áp. Lâm Dur Hi ngồi trên sofa, lướt di động một lúc thì cảm thấy hơi buồn ngủ, dựa vào lưng ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc mở mắt ra lại, thì thấy trên người mình đắp một cái áo khoác âu phục.

“Dậy rồi à?”

“Ừm, em ngủ bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng một tiếng. Nửa tiếng trước anh về thì đã thấy em ngủ mất rồi, nên không làm ồn em” Chu Từ Chính đi qua, ngồi bên cạnh cô, nhẹ nhàng hôn một cái: “Sao hôm nay đến tìm anh vậy? Anh được yêu thương mà hoang mang nha.”

“Nhớ anh đó.”

Về ngạc nhiên trên mặt Chu Tử Chính rất nhanh đã bị nét vui vẻ ngập tràn thay thế: “Quả nhiên là đã bị con heo anh đây đưa vào chung một con đường rồi, biết nói lời ngon tiếng ngọt nữa kia.”

Lâm Dur Hi dựa vào người anh: “Hứa với em, đừng chỉ nói lời ngon tiếng ngọt với em, chua ngọt đắng cay gì em đều muốn nghe hết, em muốn anh nói lời thật lòng với em.” Giọng nói của cô không nặng không nhẹ, nhưng lại ngấm nổi bất đắc dĩ nhàn nhạt.

Cô cần lời thật lòng, dù là lời thật lòng sẽ tổn thương.

Chu Tử Chính vuốt nhẹ tóc cô: “Em đừng quên anh xuất thân từ trường quân đội đó, người làm lính không được nói dối.”

Lâm Dur Hi ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn vào đôi mắt chân thành của anh: “Nếu như nói dối thì sẽ ra sao?”

“Thì sẽ cả đời cũng không được ăn thịt kho.”

“Vậy thì có gì đâu chứ? Anh có thể ăn khâu nhục, thịt bò, thịt gà mà.”

“Nhưng anh chỉ yêu thịt kho thôi.”

Sau khi Chu Tử Chính cho một nụ hôn sâu, thì vẩn vẩn người, đứng dậy kêu Elaine đưa trà bánh vào, lại dặn dò không nhận bất cứ cuộc gọi nào. Elaine vừa đi, anh liền khóa cửa phòng lại.

Đột nhiên Lâm Dur Hi cảm thấy mình đưa thịt lên tận cửa.

“Phóng vấn thế nào?” Phân tán sự chú ý.

“Anh muốn mời thêm một trợ lý giúp đỡ Elaine, có một người không tệ, sẽ thuê.”

“À, là người mặc váy công sở màu xanh lam đậm hả?”

Chu Tử Chính nhún mày: “Anh không để ý cô ta mặc cái gì.”

“Vậy nhìn có giống em không?”

Chu Tử Chính khó hiểu nhìn cô, cẩn thận nhớ lại, sau đó bật cười: “Đúng là có một người hơi giống em, nhưng cô ta nói chuyện có hơi mà không có sức, giống như một quả bóng xì hơi vậy, rất nhanh thì anh đã kêu cô ta đi ra rồi.”

“Ồ, em còn tưởng đâu cô ta sẽ có tru thể chứ.”

“Vị giống em à?” Chu Tử Chính cười: “Đến đây, anh kể cho em nghe câu chuyện Đông Thi bắt chước nhan mày. Ngày xưa có một người phụ nữ tên là Đông Thi.....”

(*: Điển cố - đại khái là Tây Thi là người đẹp nhất Việt quốc, Đông Thi là người xấu nhất, Đông Thi bắt chước Tây Thi nhan mày, càng bắt chước càng xấu.)

Lâm Dur Hi không nhịn được phì cười.

Chu Tử Chính ôm lấy cô: “Anh đã có Tây Thi rồi còn cần Đông Thi làm gì?” Sau đó bàn tay bắt đầu rục rịch.

Lâm Dur Hi biết anh mà nổi hứng lên rồi, thì nhất định chạy không thoát: “Kéo rèm cửa sổ lại đi.”

“Không sợ, bên ngoài không nhìn vào đây được.” Nụ hôn của Chu Tử Chính đã buông xuống rồi rít, “Trò chơi nhập vai của hôm nay là tổng giám đốc và thư kí.”

Lâm Dur Hi kéo cà vạt của anh ra, hai tay đẩy anh ngã xuống sô pha: “Tuồng này tặc quá, làm cái mới đi.”

Chu Tử Chính ngã nằm trên sô pha, buông thả nụ cười đầy điện của anh: “Cái mới gì?”

“Thịt kho phản kích.”

Tổ kịch đã xuất phát đi Mỹ quay ngoại cảnh từ sớm, Chu Tử Chính và Lâm Dur Hi vì vụ án của bà Trịnh đã hoãn lại một chút, Tống Thành Trạch và Ngải Vi thì đi theo đại đội xuất phát trước.

Chu Tử Chính và Lâm Dur Hi đi vào khoang hạng nhất của máy bay. Lâm Dur Hi ngồi xuống, đợi đến khi cửa khoang đóng lại, vẫn không thấy có hành khách khác đi vào.

Lâm Dư Hi nhìn sang Chu Tử Chính đang ung dung tự đắc xem tạp chí: “Anh bao hết khoang hạng nhất à?”

“Phải. Chuyến bay đường dài, không muốn có người quấy rầy chúng ta.”

Lâm Dư Hi tức cười: “Xa xỉ thật đấy.”

Chu Tử Chính cười gian xảo: “Anh đây là muốn nuôi khẩu vị của em lớn lên đó.”

Lâm Dư Hi nghỉ ngơi nhìn anh.

“Anh chính là muốn đưa những thứ tốt nhất trên toàn thế giới đến trước mặt em, đợi em ăn những thứ tốt, dùng những thứ tốt đến nghiện rồi, thì em liền bị anh bắt nhốt lại.”

Lâm Dư Hi sùng sốt mấy giây, sao mà nghe giống như là đang câu cá vậy nè? Không đúng, là đang nuôi heo! Anh giống như ông chủ trại heo đang xoa xoa tay: Hi hi, anh không tiếc vốn liếng lấy đồ ăn ngon đồ uống ngon để cho em ăn no, nuôi đủ mập rồi thì đến lượt anh ăn. Cô phảng phất như nhìn thấy anh đang háo sắc chảy nước miếng với cô.

“Có một số thứ là không nghiện nổi đâu.”

Đột nhiên Chu Tử Chính thò đầu qua nút vành tai của cô, thoáng chớp cả người Lâm Dư Hi giật thót lên. Anh kiên định không dời thì thào bên tai cô: “Động tác này em nhất định sẽ nghiện.”

Lâm Dư Hi vừa ngước mắt lên, liền nhìn thấy cô tiếp viên hàng không bung ly nước trái cây đứng bên cạnh bọn họ, mặt đỏ lựng lúng túng. “Soạt” một cái, mặt của Lâm Dư Hi cũng đỏ lên.

Chu Tử Chính như không có việc gì cười với cô tiếp viên hàng không: “Cám ơn. Bây giờ trong khoang không có hành khách khác, lúc cần các cô phục vụ tôi sẽ bật đèn, cô hiểu mà.”

Mặt của cô tiếp viên càng đỏ hơn, miễn cưỡng mỉm cười: “Hiểu rồi ạ, anh Chu chị Chu nghỉ ngơi tốt nhé, không làm phiền nữa ạ.”

Chu Tử Chính hài lòng gật đầu, nhìn sang Lâm Dư Hi mặt đầy vẻ đề phòng, nghiêm chỉnh đứng đắn nói: “Vợ à, em đừng nghĩ lệch đi, chơi trò rung gì đó ở trên máy bay là hành vi trái pháp luật, em đừng bắt anh phạm pháp nha.”

Lâm Dư Hi tức nghẹn, lại bị anh ấy chiếu tướng lại rồi.

“Nhưng mà, bao cả máy bay thì..... Lúc về, anh sẽ bao cả máy bay.” Chu Tử Chính nháy mắt với cô, “Kích động không?”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Đáng Giá

Editor: miemei

Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi vừa mới đến phòng khách sạn không bao lâu, thì Ngải Vi đã gọi điện đến rồi. Buổi chiều Chu Tử Chính có việc, liền nhường khoảng trống của buổi trà chiều cho Ngải Vi.

Ngải Vi mặt mày đầy kích động cộng thêm có chút ngượng ngùng: “Trong tổ kịch có một anh quay phim người Mỹ vừa gặp đã yêu mình, theo đuổi nhiệt tình. Sau đó.....”

“Anh ta cầu hôn cậu, cậu đồng ý gả cho anh ta?” Nhìn điệu bộ hưng phấn của cô ấy, nhất định là đã xảy ra chuyện cực kỳ tốt.

Ngải Vi cắn cắn môi: “Cậu nói đúng nửa đoạn trước, anh ta cầu hôn mình ở trường quay, sau đó bị Tổng Thành Trạch cắt ngang.”

Lâm Dư Hi ngạc nhiên.

“Anh ấy nói: Người nước ngoài như anh thì hiểu cô ấy gì chứ, nói tới nói lui cũng là thích cô ấy xinh đẹp thôi. Anh có biết bụng dạ cô ấy y như một đứa trẻ không có chút mưu mô nào không, nói chuyện thì lại nhanh hơn não, ngu ngơ khờ khạo, đặc tội người ta cũng không biết nữa. Nhưng tấm lòng của cô ấy tốt lắm, không có tâm tư xấu xa, biết chăm sóc cho trẻ nhỏ, lại hiếu thảo với người già. Cô ấy là một người phụ nữ tốt đấy!” Nói đến cuối cùng, mặt của Ngải Vi xấu hổ đỏ lên.

Lâm Dur Hi hiểu rõ bật cười: “Sau đó thì sao? Tổng Thành Trạch tỏ tình với cậu hả?”

Ngải Vi gật đầu: “Anh ấy nói với mình, ngày đầu tiên gặp mình thì cảm thấy mình là một người phụ nữ đánh đấm, sau đó là chuyện hình lửa thể, hình tượng của mình trong lòng anh ấy rơi thẳng xuống vực thẳm, nghĩ mãi không ra tại sao cậu lại có cô bạn thân như mình. Sau đó mình giúp cậu và bác trai tích cực lôi kéo ký tên, lại giúp anh ấy chăm sóc con với ở chơi với cha mẹ anh ấy, thiện cảm anh ấy giành cho mình tăng lên vùn vụt. Sau này mình liều sức diễn em gái rằng hô càng làm cho anh ấy lau mắt mà nhìn. Nhưng mình vẫn luôn xưng anh em với anh ấy, trong lòng anh ấy có chút buồn bực. Anh ấy không muốn làm anh em của mình, anh ấy muốn làm bạn trai mình.”

Lâm Dur Hi vỗ vỗ vai cô ấy, cười nói: “Chúc mừng cậu, rốt cuộc cậu đã làm trời xanh cảm động, khiến cho anh Trạch mở mắt ra rồi.”

Ngải Vi bĩu môi: “Nếu như không phải gã người nước ngoài kia cầu hôn mình, mình và anh ấy thật sự vẫn chỉ là anh em thôi đấy. Anh ấy có ý với mình mà còn lằng nhằng như thế nữa.”

“Anh ấy muốn tìm vợ mà, dĩ nhiên phải xem xét rõ ràng mới xuống tay chứ. Bây giờ tốt rồi, anh ấy ra tay, cậu được lợi rồi.”

Thấy nụ cười ngọt ngào trên mặt Ngải Vi, Lâm Dur Hi thật lòng vui mừng cho cô ấy. Cô ấy va chạm, vấp ngã trên đường tình lâu như vậy rồi, rốt cuộc cũng gặp được một người hiểu được cô ấy, tình nguyện đối xử thật lòng với cô ấy. Ở trước mặt người này, cô ấy không cần phải che đậy, không cần phải giấu giếm, trở về con người thật của mình. Những cái tốt, những cái không tốt của Ngải Vi anh ta đều đã nhìn thấy, đã chấp nhận.

Con đường phía trước chưa biết thế nào, nhưng Ngải Vi và Tổng Thành Trạch bước cùng với nhau, thì cô yên tâm rồi.

“Tiểu Ngải đã giải quyết cậu Trạch rồi à?”

“Là anh Trạch giành được trái tim của người đẹp.”

Chu Từ Chính mỉm cười nhìn cô: “Lúc trước em còn nói dây tơ hồng cho anh với cô ấy, em thật sự là làm mai bậy bạ đấy.”

“Lúc đó thì thấy anh rất tốt, Ngải Vi thì cần một người đàn ông tốt mà. Được rồi, lần sau có đồ tốt, thì em giữ lại cho mình vậy.”

Chu Từ Chính liếc cô một cái: “Lần sau? Hừ, kiếp sau cũng vẫn là anh thôi.”

“Kiếp sau á? Anh tha cho em đi, chán chết.”

“Chán? Xem ra chúng ta lại phải đổi trò khác rồi.” Chu Từ Chính cười ranh mãnh: “Chúng ta chưa từng chơi rung xe nha.”

Lâm Dur Hi muốn học máu: “Đầu óc của anh còn có thể chứa được thứ gì khác không thể?”

“Có chứ. Anh đang nghĩ, rồi sẽ có một ngày cùng em tham gia du lịch không gian, cùng nhau ngồi trên phi thuyền vũ trụ đi ra ngoài trạm không gian, ở ngoài vũ trụ nhìn xuống trái đất.”

Lâm Dur Hi kinh ngạc: “Thật hay giả vậy?”

“Sau đó làm một lần rung ngoài không gian, không biết mùi vị đó sẽ như thế nào nhỉ?” Chu Từ Chính bày ra vẻ suy tư.

“.....” Lâm Dur Hi nhéo mạnh vào cánh tay của anh.

“Ừ da, thịt kho nhéo người kia.”

Chu Từ Chính đưa Lâm Dur Hi đến trường quân đội của anh.

“Đáng tiếc huấn luyện viên của anh trước kia đã rời trường rồi, nếu không có thể để cho ông ấy kể chi tiết những chuyện oai phong của anh lúc trước.”

“Từ muốn bỏ trốn trở thành học viên xuất sắc nhất à? Em biết rồi.”

“Đương nhiên không chỉ như vậy, anh còn có một kỷ lục mà đến giờ vẫn chưa có ai phá vỡ được đó.”

“Gì thế?”

“The best shooter.”

“Anh bắn chuẩn vậy cơ à?”

“Dĩ nhiên. Lúc diễn tập, chỉ cần anh là tay súng bắn tỉa, thì đối thủ đều bị dọa đến tè ra quần. Trong một trận diễn tập 50 chọi 50, anh xử lý hết 13 người. Kỷ lục này, đến bây giờ vẫn còn treo trên tường đó.”

Xe chạy đến cổng trường quân đội, Chu Từ Chính nhận giấy thông hành, vào phòng hiệu trưởng, trò chuyện với hiệu trưởng vài câu, rồi dắt Lâm Dư Hi đi tới một cái hành lang.

“Đây chính là hành lang vinh dự, từ lúc trường quân đội thành lập đến nay, hễ là học viên nhận được chứng chỉ vinh dự, thì tên và ảnh của họ đều được đề lên đây. Xem này, đây là anh nè, một trong năm học sinh xuất sắc nhất năm đó.”

Lâm Dư Hi nhìn kỹ, mặc dù năm đó anh chỉ mới 18 tuổi, trải qua ba năm rèn luyện ở trường quân đội, tuy trên mặt vẫn còn nét trẻ trung nhàn nhạt, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ tự tin, chín chắn và cương nghị.

“Còn có bảng xếp hạng tay súng bắn tỉa xuất sắc nhất này nữa, mười mấy năm rồi, anh vẫn đứng đầu.” Trên mặt Chu Từ Chính đầy vẻ kiêu ngạo.

Lâm Dư Hi cười nhìn anh: “Kỹ thuật bắn súng của anh bây giờ thế nào?”

Chu Từ Chính nhướn mày: “Em nói súng nào đấy?”

Dù sao trường quân đội cũng không thể ở lâu, Chu Từ Chính đưa Lâm Dư Hi đi dạo một vòng quanh phạm vi được phép tham quan rồi rời khỏi.

Màn đêm buông xuống, bảng hiệu Pizza chớp đèn ở bên đường phía trước đặc biệt bắt mắt.

“Tôi này ăn pizza được không?” Chu Từ Chính hỏi.

“Được.”

Lúc hai người đi vào tiệm pizza, chỗ ngồi bên trong đã đầy hết rồi, hai người chỉ có thể đứng một bên chờ. Chủ tiệm trông có vẻ là một đôi vợ chồng trẻ tuổi người châu Á, người đàn ông thì làm pizza, người phụ nữ thì ghi món, hai người đều bận đến tối mặt tối mũi. Chẳng qua lúc chị chủ nhìn thấy Chu Từ Chính, thì bước chân vội vã chợt dừng lại, ánh mắt của cô ta khóa chặt trên gương mặt của Chu Từ Chính, đầy vẻ không thể tin được.

Lâm Dư Hi khó hiểu nhìn Chu Từ Chính một cái: “Anh quen cô ấy à?”

Chu Từ Chính lắc đầu: “Không có ấn tượng.”

Đúng lúc có khách muốn thanh toán, chị chủ mới hoàn hồn lại đi tính tiền cho khách, dọn bàn sạch sẽ xong, lại mời hai người họ ngồi xuống.

Ánh mắt cô ta nhìn Chu Từ Chính vẫn vô cùng khác thường.

Chu Từ Chính nhíu mày: “Chẳng lẽ anh từng giúp đỡ cô ấy?”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Ánh mắt cô ấy nhìn anh là cảm kích.”

Chu Từ Chính nhún vai: “Vậy thì tốt, không phải tình duyên mờ mịt gì gì đó mà anh quên mất.”

Lâm Dư Hi trêu chọc: “Cô ấy trông cũng rất thanh tú nha, nói không chừng thật sự là tình duyên mờ mịt gì gì đó, sau đó cô ấy lại lỡ mang thai. Bây giờ gặp lại anh, rốt cuộc đã tìm lại ba cho con của cô ấy rồi.”

Chu Từ Chính uống một ngụm nước: “Trí tưởng tượng không tệ.”

Sau đó, liền nhìn thấy chị chủ dắt một bé gái năm, sáu tuổi đi về phía hai người họ.

Hai mắt Lâm Dư Hi trừng lên, một ngụm nước của Chu Từ Chính phun hết ra. Mẹ nó, tình huống gì đây?

Chị chủ dẫn bé gái đến trước mặt hai người, mặt đầy vẻ kích động: “Cherry, mau cảm ơn chú đi con.”

Chu Từ Chính không thể phủ nhận, tìm anh căng lên một cái: “Ồ, tôi quen với cô sao?”

“Anh Chu, chắc là anh đã quên rồi, nhưng cả đời này tôi cũng không quên được ơn nghĩa của anh.” Chị chủ kích động đến nỗi chan chứa nước mắt: “Anh Chu, anh có thể đợi tôi một chút không? Bây giờ tôi hơi bận. Tôi.”

“Cô đừng gấp. Tôi không vội, ở đây chờ cô.” Chu Từ Chính cũng muốn biết anh đã từng làm người tốt việc tốt gì.

Chị chủ yên tâm mỉm cười, xoay người đi tiếp đãi khách khác. Không lâu sau, cô ta bung một cái pizza đặc biệt phong phú tới: “Đây là món nổi tiếng của tiệm chúng tôi, anh chỉ nếm thử xem.”

Chu Từ Chính lấy một miếng pizza, bắt đầu ăn: “Trông điệu bộ này, anh thật sự đã giúp cô ấy một việc rất lớn nha. Trí nhớ của anh đâu có tệ, sao lại nhớ không ra nhỉ?”

Lâm Dư Hi cũng ăn một miếng: “Người làm ơn không nhớ được, người chịu ơn thì nhớ tương đối dai hơn.”

Chị chủ tiệm những người khách khác đi hết, đổi biển Open thành Closed, rót cuộc đã có thể ngồi xuống bàn của Chu Tử Chính.

“Thật ngại quá, để anh chị đợi lâu.”

“Không sao.”

“Anh Chu còn nhớ một lần truy quét mại dâm ở Las Vegas vào 14 năm trước không?”

Chu Tử Chính gật đầu, lại cẩn thận đánh giá cô ta, chợt hiểu ra: “Cô chính là người ở trên phố kéo khách.” Tầm mắt của anh lướt qua anh chủ tiệm trong nhà bếp kiểu mở, lời nói chợt ngưng bật. Có thể nào anh cũng không ngờ người phụ nữ thanh tú, đầy đặn ở trước mắt này chính là cô gái đáng thương, vừa khô khan vừa gầy còm, kéo lấy anh không buông của năm đó.

Chị chủ nói: “Đừng lo, anh ấy biết hết mọi chuyện của tôi. Phải, tôi chính là cô gái đã kéo lấy anh và anh Hứa năm đó.” Chị chủ nhìn sang Lâm Dư Hi, “Chị đừng hiểu lầm, anh Chu là người tốt. Anh ấy không có.....”

Lâm Dư Hi mỉm cười gật đầu: “Tôi biết.”

“Năm đó tôi mới 16 tuổi, ở quê có học qua mát xa. Những tên lừng gât đó nói qua Mỹ có thể kiếm được nhiều tiền, tôi cứ thế bị lừa sang Mỹ. Vừa đến nơi, bọn chúng liền ép tôi bán dâm, tôi không chịu, bọn chúng liền cưỡng hiếp tôi, đánh tôi. Tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể đồng ý. Nhưng lúc đó tôi vừa gầy vừa khô khan, làm ăn không tốt. Nếu như tôi không kéo được khách, không kiếm được tiền, thì về cũng sẽ bị đánh. Có một lần tôi muốn bỏ trốn, bị bọn chúng bắt về, lại đánh một trận nặng nề.” Nói đến đây, khóe mắt cô ta ươn ướt.

Trong lòng Lâm Dư Hi nhói lên: “Sau này thì sao?”

“Hôm gặp được anh Chu, đã hai ngày tôi không kéo được khách rồi, tôi mà không kiếm được tiền nữa, cứ thế trở về thì bọn chúng thật sự có thể sẽ đánh chết tôi. Cho nên nhìn thấy anh và anh Hứa, tôi liền quỳ xuống cầu xin họ, mua tôi.....” Nói đến đây cổ họng của chị chủ nghẹn lại, trong một chỗ không nói nên lời.

Nhớ lại năm đó, ánh mắt Chu Tử Chính trầm xuống: “Năm đó anh với Hứa Nặc đi Las Vegas chơi, vừa từ quán bar đi ra thì bị cô ấy kéo lại. Trông điệu bộ của cô ấy thật sự giống như bọn anh từ chối, thì cô ấy sẽ chết vậy. Thế là, anh và Hứa Nặc đưa cô ấy về khách sạn, cô ấy vừa cởi áo khoác, anh và Hứa Nặc liền bị vết thương trên người cô ấy làm cho sợ ngây người. Hứa Nặc chính là một người có tấm lòng của Thượng Đế, cậu ta không nhìn được, quyết tâm muốn cứu cô ấy và những cô gái giống cô ấy ra. Cứ như vậy, với một lòng nhiệt huyết, bọn anh giả làm cảnh sát xông vào ổ sói. Kết quả bọn anh bị năm chiếc xe đuổi giết, liều mạng bỏ trốn trên con đường cái đạn bay vèo vèo.”

Chị chủ nói: “Ta ơn trời đất, anh và anh Hứa ở hiền gặp lành. Bởi vì hai người họ dụ người trông coi chúng tôi đi khỏi, tôi mới tìm được cơ hội lên chạy ra. Sau này, trần trọc qua lại, tôi đến làm công ở một tiệm mát xa, gặp được ông xã tôi, mới có được ngày hôm nay.”

Anh chủ đi qua, lấy một tập hồ sơ tới.

Lâm Dư Hi mở ra, bên trong là từng tờ từng tờ báo tin tức liên quan đến chuyện này. Bên trong có một tấm ảnh Chu Tử Chính và Hứa Nặc cùng lãnh chứng nhận ngôi sao dũng cảm do thị trường trao tặng.

Lâm Dư Hi xem kỹ mấy trang báo tin tức, thì ra băng đảng mà hai người đánh phá là một băng xã hội đen chuyên buôn người, bức ép mại dâm rất có thể lực ở bản địa. Cảnh sát đã gài tay trong điều tra từ sớm. Đêm mà bọn họ xuất hiện vừa vặn chính là thời điểm cảnh sát bắt đầu hành động. Hai người đã dụ đi lớp phòng vệ chủ yếu, cảnh sát tấn công vào đại bản doanh của băng xã hội đen rất dễ dàng, bắt được gã cầm đầu băng đảng. Cho nên, Chu Tử Chính và Hứa Nặc giả làm cảnh sát, bị giam bảy ngày. Sau khi được thả ra, thì đi lãnh chứng nhận ngôi sao dũng cảm.”

Anh chủ nói: “Anh Chu, cảm ơn anh đã cứu bà xã tôi. Không có anh, thì không có gia đình chúng tôi ngày hôm nay.”

Chu Tử Chính mỉm cười: “Nhìn các người hạnh phúc, cũng không uổng công năm đó tôi anh dũng xông vào hang sói.”

Bốn người cộng thêm một bé gái cùng nhau chụp chung một tấm ảnh, Lâm Dư Hi đặc biệt chụp cho Chu Tử Chính và chị chủ tiệm một tấm, mọi người lại trò chuyện một lúc lâu, Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi mới chào tạm biệt rồi khỏi. Lúc sắp đi, Cherry thay cha mẹ hôn lên má Chu Tử Chính, nói bằng giọng non nớt: “Cảm ơn chú đã cứu mẹ con. God bless you!”

Lời nói của trẻ con, hòa tan trái tim của anh mất rồi.

Chu Tử Chính lái xe, khóe miệng treo một độ cong nhàn nhạt, thoải mái. Lâm Dư Hi nhìn anh, mỉm cười ngọt ngào: “Tâm trạng của anh rất tốt nha.”

“Không ngờ năm xưa nhiệt huyết dâng trào, một lúc xúc động, đã tạo nên một gia đình hạnh phúc.”

“Có thể không chỉ có một thôi đâu, có lẽ những cô gái trong hồ lửa hôm đó cũng vì anh mà có một cuộc sống khác.”

“Năm đó, xong chuyện rồi nghĩ lại thật sự rất sợ. Một viên đạn sượt qua ngay bên tai anh, khoảng cách giữa anh với thần chết có thể chỉ là một centimet thôi. Tuy anh ở trường quân đội ba năm, nhưng chưa bao giờ thử dùng súng thật đạn thật với người khác. Trong mưa bom bão đạn thật sự, kỷ lục bắn súng của anh đã sớm không còn sót lại chút gì, bởi vì tay anh run mãi. Xem mấy bộ phim cảnh sát với cướp, cảnh sát luôn có thể né đạn như thần, đó là

vì bọn họ đang đóng phim. Trong hiện thực, anh còn sống thật sự là nhờ thần phù hộ.”

“Bây giờ nhớ lại, đáng giá không?”

“Đáng giá! Đáng giá cho thời trẻ tuổi nồng cuồng của anh năm đó. Câu chuyện này, anh muốn kể cho con trai con gái, cháu trai cháu gái nghe, năm xưa ba đây, ông nội đây anh đừng biết mấy, oai phong biết mấy.”

Lâm Dư Hi bật cười: “Còn có tay súng bắn tỉa xuất sắc nhất, học viên xuất sắc nhất nữa.”

Chu Từ Chính nắm tay Lâm Dư Hi: “Em biết đáng giá nhất là gì không?”

“Gì?”

“Chính là ông trời nhìn thấy ngôi sao dũng cảm của anh, trong lòng nghĩ thằng nhóc này không tệ, tôi luyện thêm vài năm nữa, rồi ban thưởng ngôi sao sáng nhất trên trời cho nó. Thế là, mười mấy năm sau, ông ấy đã thưởng em cho anh rồi.”

Trong lòng Lâm Dư Hi ảm áp: “Sao mà anh nói mấy câu dễ ngọt người khác tự nhiên thế nhỉ.”

Chu Từ Chính nhìn cô: “Bởi vì những câu anh nói đều là thật lòng.”

Dưới ánh đèn đường, mắt anh lấp lánh, màn đêm có nặng nề hơn nữa cũng sáng lên.

Đột nhiên trên bầu trời đêm có một tia sáng bạc xẹt qua.

“Sao băng kìa!” Lâm Dư Hi nhắm mắt lại, cầu nguyện.

Lúc cô mở mắt ra, Chu Từ Chính cười ảm áp hỏi: “Cầu nguyện gì thế?”

“Nguyện vọng đã ước không thể nói, nói ra sẽ mất linh đó.”

“Em không nói anh cũng biết.”

“Ồ?”

“Bởi vì tẩy của em, anh rất rõ ràng.”

“.....”

Tâm trạng Chu Từ Chính rất tốt, dưới sự trách cứ mãnh liệt của Lâm Dư Hi đã nhịn xuống hứng thú chơi trò rung xe gì đó, về đến khách sạn thì dĩ nhiên phải ăn một bữa lớn rồi. Giày vò một phen vào lúc rạng sáng, lúc Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi mở mắt ra đã sắp mười giờ sáng rồi.

Lâm Dư Hi kinh hãi: “Tiêu rồi, sáng hôm nay em phải quay phân cảnh của em, trễ rồi.”

Chu Từ Chính kéo Lâm Dư Hi đang muốn trở người xuống giường về với chăn ấm, lười biếng nói: “Tối qua anh đã nhắn tin cho đạo diễn Đỗ rồi, đổi phân cảnh của em xuống buổi chiều. Hơn nữa hôm nay là cảnh quay cuối cùng của em rồi, phải nghỉ ngơi cho tốt, phải xuất hiện trước ống kính với trạng thái đẹp nhất, ngủ thêm chút nữa đi.”

“Heo lười, sắp 10 giờ rồi còn ngủ nữa, mau dậy đi.”

“Không muốn, anh mệt!”

“Ai bảo anh tối qua liều mạng dữ vậy?”

Chu Từ Chính liếc cô một cái: “Anh hỏi em còn muốn nữa không, em nói muốn, anh mới không thể không liều mạng đó chứ.”

Mặt Lâm Dư Hi vẫn đỏ lên. Mấy ngày nay ở bên anh, tốc độ da mặt dày lên vẫn không bằng tốc độ bị anh làm cho ô nhiễm.

“Đó là anh ép em nói mà.”

“Anh tái diễn lại sự kiện một chút. Anh hỏi: Còn muốn nữa không? Em ngại ngừng đáp: Không muốn nữa. Anh lại hỏi: Thật sự không muốn hả? Em liền không giả vờ ngại ngừng nữa, muốn ngừng mà ngừng không được đáp lại: Muốn....., tái diễn hoàn tất.”

“.....” Nhớ lại tình hình lúc đó, động tác của anh hoàn toàn không để cho cô nói chữ “không” nha.

Chu Từ Chính liếc thấy dáng vẻ kiềm nén đến hoảng của Lâm Dư Hi, cười trộm: “Ồ, quên mất phải phối hợp động tác..... Ấy da.....”

Một cái gối đánh tới.

“Đừng đánh hông mắt nhé. Đừng không được nữa, người đau lòng là em đó. Ôi. Không ngủ nữa à?”

“No tới tính rồi!” Lâm Dư Hi đi vào phòng vệ sinh, đầu cũng không thèm quay lại. Tức no rồi.

“Mới vậy đã no rồi? Khẩu vị vẫn còn nhỏ như thế, phải nuôi thêm thôi.”

“.....”

Cảnh quay cuối cùng của Lâm Dư Hi nói về nữ chính thời niên thiếu làm việc trong kì nghỉ hè kiếm được tiền, thế là mua vé máy bay đến đại học ở Mỹ thăm nam chính thời niên thiếu, lại gặp phải anh ta và một cô gái thân mật hôn nhau trong sân trường, cô ấy chỉ có thể chán nản rời đi.

“Nhìn thấy cảnh hôn thân mật đó, phải có ánh mắt và biểu cảm từ rất vui vẻ, rất mong đợi dần dần chuyển thành rất tuyệt vọng.” Đỗ An Hoa cường điệu, chỉ ấy nhìn Chu Từ Chính một cái, “Cần Chu công tử giúp em làm công tác chuẩn bị cho tâm trạng tuyệt vọng không?”

Lâm Dư Hi tươi cười liên tục gật đầu không ngừng, Chu Từ Chính lại là vẻ mặt bị ghen.

Lâm Dư Hi quay mấy lần, Đỗ An Hoa liền thu dọn xong việc.

“Em thật sự rất thích hợp diễn vai phong cách nữ sinh tài giỏi, sau này có vai diễn thích hợp có thể tìm em diễn không?” Đỗ An Hoa hỏi.

Chu Từ Chính nói với hàm ý sâu xa: “Tìm vợ em diễn phải thương lượng với em trước. Chị biết cô ấy phải chăm sóc em mà, sau này còn phải chăm sóc đứa nhỏ nữa, bận lắm.”

Đỗ An Hoa chột hiệu: “Ồ, chúc mừng nha! Được rồi, xem ra chị vẫn là không nên có ý đồ với bà xã em nữa.”

Lâm Dư Hi vội nói: “Chỉ có đứa lớn thôi, không có đứa nhỏ. Đạo diễn Đỗ, chị đừng hiểu lầm.”

Đỗ An Hoa với điệu bộ chị hiểu mà: “Chưa đầy ba tháng, khụ., Khoảng thời gian này cẩn thận chút, đừng lao lực quá.”

Lâm Dư Hi liếc Chu Từ Chính một cái, mặt Chu Từ Chính đầy vẻ vô tội: “Anh đâu có nói sai, ‘sau này’ mà, là chị ấy hiểu sai thôi. Người ta hiểu như thế nào anh đâu có không chế được.”

Kề khỏi xướng, lại còn lí lẽ hùng hồn nữa?

Vậy mà, lời đồn chính là cứ thế không rõ ràng mà truyền ra ngoài.

Không bao lâu sau, Ngải Vi chạy đến, kề bên tai Lâm Dư Hi lặng lẽ hỏi: “Cậu có thai rồi hả?”

“Không có.”

“Một tháng?”

“Thật sự không có.”

“Vừa mới xét nghiệm ra?”

“Thật sự, thật sự, thật sự không có.”

“Ô, bé trùng vừa đựng vào bé trứng, cậu vẫn chưa biết, sau đó bé heo nhà cậu không cần đoán cũng biết.”

“Tiểu Ngải.”

Ánh mắt tức giận của Lâm Dư Hi chuyển sang Chu Từ Chính.

Chu Từ Chính nhún vai: “Cô ấy muốn hiểu lầm anh cũng đâu có cách nào. Vì để bồi thường cho em, anh muốn đưa em tới một nơi mà anh thích: Grand Canyon.” Sau đó anh nhảy mất, “Anh đã bao một chiếc máy bay chuyên dụng rồi đó.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Anh Đoán Xem?

Chuyện kể rằng, sau khi biết Chu Tử Chính đã bao trọn một chiếc máy bay chuyên dụng đi Las Vegas, Lâm Dur Hi bắt Chu Tử Chính thề rằng sẽ không làm loạn trên máy bay thì mới chịu lên máy bay.

Trên đường bay này, cơ thể Chu Tử Chính thật sự ngoan ngoãn không làm bậy, nhưng lại thầm cười trộm trong đầu: Chuyến bay này chỉ mất khoảng một tiếng rưỡi, thời gian quá ngắn. Lần sau đi xa chút, bay một chuyến hai ba tiếng, vậy là có thể ha ha ha rồi. Hơn nữa lần này đã có biểu hiện ngoan ngoãn, lần sau lừa cô ấy lên máy bay, dễ như trở bàn tay. Dĩ nhiên Lâm Dur Hi không biết suy nghĩ liên miên của anh chủ tịch bụng dạ đen tối, còn rất hài lòng với biểu hiện đứng đắn của anh nữa.

Xuống máy bay, Lâm Dur Hi ngạc nhiên khi nhìn thấy một chiếc xe đã ngoại, đi vào trong khoang xe, bên trong có phòng khách, phòng bếp, phòng tắm và phòng ngủ, chính thể tuy nhỏ, nhưng đầy đủ tiện nghi.

“Chúng ta lái chiếc xe này à?”

“Thích không? Cứ một đường chơi tiếp, đi tới đâu, chơi tới đó, ngủ tới đó.”

Lâm Dur Hi không thể phủ nhận đây thật sự là một niềm vui bất ngờ rất lớn. Cô cho rằng Chu Tử Chính lại lấy ra limousine sang trọng, trực thăng xa hoa gì nữa, thật không ngờ lần này anh lại bình dân như thế.

“Thích!” Lâm Dur Hi nhón chân hôn anh một cái.

Chu Tử Chính khẽ sát bên tai cô, cười gian xảo: “Lần này có thể danh chính ngôn thuận mà rung xe rồi.”

“.....” Có thể rút lại nụ hôn kia không?

Xe chạy không bao lâu, thì Lâm Dur Hi để ý có hai chiếc xe đi theo phía sau họ.

“Hai chiếc xe đó là vệ sĩ của anh hả?”

“Ừ, đề phòng trước tránh tai họa, coi như bọn họ không tồn tại là được. Hơn nữa em không biết lái xe, anh lái một rồi, thì có thể kêu bọn họ tới thế tay.”

Lâm Dur Hi nhìn ra ngoài xe, hai bên đường lộ đều là cát vàng mênh mông. Thỉnh thoảng có một ít ốc xoáy cát nhỏ lượn tới lượn lui trên bãi cát. Las Vegas, một thành phố ngập trong vàng son đứng vững trong sa mạc. Nó đã cho biết bao nhiêu người hi vọng? Nhưng cũng đã làm cho biết bao nhiêu người tuyệt vọng?

Chu Tử Chính dừng xe trước một khách sạn, dắt Lâm Dur Hi đi vào sòng bài.

“Nếu đã đến Las Vegas, thì chơi một chút, thử vận may xem sao. Hơn nữa em là người mới chơi, thường thì người mới đều sẽ có chút may mắn đó.”

“Anh muốn đánh bạc à?”

Chu Tử Chính lắc đầu: “Em biết kẻ thắng lớn nhất ở sòng bài là ai không?”

“Sòng bài.”

“Không sai. Cho nên đánh cược với sòng bạc, không ai thắng cả. Từ khi, em thắng một lần rồi chạy ngay, không bao giờ đến nữa.”

Lâm Dur Hi nói: “Đáng tiếc người thắng được rồi đều muốn đi thử vận may nữa.”

“Cho nên suy nghĩ tham lam vừa nổi lên, thì thua chắc không thể nghi ngờ, người làm ăn kinh doanh thông minh như anh sẽ không làm chuyện ngu ngốc này đâu. Hơn nữa, đường tình thỏa mãn, cờ bạc chắc chắn sẽ thê thảm.” Chu Tử Chính lại hôn cái chụt lên mặt Lâm Dur Hi, “Nhìn đáng vẻ thỏa mãn của anh bây giờ, vận cờ bạc có tốt hơn nữa cũng bị anh đuổi đi hết.”

Lâm Dur Hi cầm một ngàn đồng tiền vốn Chu Tử Chính cho để chơi tài xỉu, đáng tiếc vận may của người chơi mới không hề phủ lên người cô, rất nhanh đã thua hết.

“Xem ra vận may của em không tốt rồi.”

“Đường tình thỏa mãn, cờ bạc thê thảm, câu nói này chuẩn thật đấy. Ngay cả vận may của người chơi mới cũng không đấu lại sự ngọt ngào của hai chúng ta.” Chu Tử Chính ôm lấy cô, “Vẫn là đừng nên dâng tiền cho sòng bài nữa. Đi thôi, chúng ta đi xem biểu diễn ảo thuật đi.”

Lúc xem biểu diễn ảo thuật, vận may của Lâm Dur Hi đến rồi, cô và Chu Tử Chính được ảo thuật gia chọn lên sân khấu hỗ trợ biểu diễn.

“Hai anh chị là bạn trai bạn gái?”

“Trước mắt mà nói thì đúng vậy.” Lâm Dư Hi đáp.

Ảo thuật gia nghịch ngợm nói: “Lúc không phải nữa, thì gọi cho tôi, vì tôi có thể chứng minh, tôi càng hiểu trái tim của cô hơn anh ấy.”

Lâm Dư Hi cười gât đầu.

Ảo thuật đọc suy nghĩ truyền thống, kết quả dĩ nhiên là Chu Tử Chính thua rồi. Chu Tử Chính rất phối hợp diễn một tiết mục người đàn ông ghen tị, chọc cho mọi người cười ha hả.

“Tôi không phục. Vì để chứng minh tấm lòng của tôi dành cho cô ấy, tôi cũng muốn diễn một trò ảo thuật.”

Ảo thuật gia vỗ tay hoan nghênh, thế mà lại nhường cả sân khấu cho Chu Tử Chính. Lúc này Lâm Dư Hi mới nhận ra, cô được chọn trúng không hề liên quan đến vận may một chút nào cả, ngược lại lại có liên quan rất lớn với anh.

Trợ lý đưa lên chín cái hộp gỗ hình trái tim, Chu Tử Chính mở ra, mở từng cái cho Lâm Dư Hi và khán giả nhìn, bên trong đều trống rỗng không có gì cả. Sau đó, anh bỏ hộp nhỏ vào trong hộp lớn, lại dùng dây da cột chặt cái hộp. Sau khi đặt xong tất cả các hộp, Chu Tử Chính nói với Lâm Dư Hi: “Trước khi chưa gấp em, trái tim của anh giống như chiếc hộp này vậy, bị cột chặt một lớp lại một lớp. Sau khi gấp được em, em đã mở ra một lớp lại một lớp.”

Ánh mắt của anh chân thành, ấm áp, Lâm Dư Hi nhìn anh, nhịp tim tăng nhanh. Anh đây là muốn làm gì thế?

Chu Tử Chính bung cái hộp đến trước mặt Lâm Dư Hi: “Em yêu, bây giờ xin em hãy mở trái tim cho trái tim của anh.”

Bên dưới sân khấu vang lên tiếng xôn xao.

Lâm Dư Hi bắt đầu dĩ khế trùng anh một cái, màn lãng mạn này làm huỳnh hoang quá rồi đó. Nhưng bị ép vào thế đã rồi, cô chỉ có thể phối hợp kéo dây da ra, mở từng cái từng cái hộp ra. Đến cái cuối cùng, Chu Tử Chính hỏi: “Em đoán xem bên trong là gì?”

Dưới sân khấu vang lên tiếng hò hét sôi sục.

“Nhẫn ~ !”

“Cầu hôn! Cầu hôn!”

Tay của Lâm Dư Hi dừng lại một chút, cô nhìn gương mặt mỉm cười ấm áp của Chu Tử Chính, nhịp tim càng tăng nhanh hơn. Anh ấy sẽ không cầu hôn thật chứ? Chẳng phải cô đã nói là không thích huỳnh hoang sao?

Lâm Dư Hi thở nhẹ một hơi, thấp thỏm tháo dây da của chiếc hộp nhỏ cuối cùng, mở nắp hộp ra.

Không phải nhẫn, mà là một cái mặt dây chuyền bằng phi thủy treo lủng lẳng trên một sợi dây.

Chu Tử Chính cầm mặt dây chuyền phi thủy lên: “Xin lỗi, không phải nhẫn, cũng không phải cầu hôn. Vợ tương lai của tôi không thích cầu hôn huỳnh hoang.” Anh đeo lên cho Lâm Dư Hi, “Đây là mặt dây chuyền phi thủy do bà nội của bà nội anh để lại đấy.”

Ảo thuật gia đứng bên cạnh vỗ tay: “Mặt dây chuyền phi thủy này nhất định rất thần kì.”

“Đây là mặt dây chuyền sau khi đeo vào rồi thì không thể tháo ra được.”

Ảo thuật gia nói: “Ok, tôi thua, ảo thuật của anh lợi hại hơn tôi. Xin hỏi mặt dây chuyền thần kì này tên là gì?”

“Yêu nhất.”

Ảo thuật gia nhìn Chu Tử Chính nhưn mảy: “Anh Chu, anh chắc chắn không nhân cơ hội này cầu hôn?”

Chu Tử Chính nhìn sang Lâm Dư Hi mặt đỏ lựng, mỉm cười lắc đầu.

Trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh đặc tả Lâm Dư Hi và Chu Tử Chính, dưới sân khấu, một người đàn ông nhìn chăm chú vào hai người trên màn hình, khóe miệng lạnh lùng cong lên: “Vince Chow, cuối cùng lại gặp được may rồi.”

Hai người bước xuống sân khấu trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, Chu Tử Chính dắt Lâm Dư Hi rời khỏi sân khấu diễn, đi ra khách sạn.

“Tim của em đập nhanh quá nha! Hồi hộp lắm hả?”

“Đột nhiên anh làm ra màn này, em có thể không hồi hộp sao?”

“Em sợ anh cầu hôn thật à?”

Lâm Dư Hi có chút nghẹn lại. Cô sợ? Hay là mong đợi?

“Anh chỉ muốn sắp xếp một trường hợp đặc biệt để tặng cho em mặt dây chuyền phi thúy đặc biệt này thôi.”

“Mặt dây chuyền này thật sự là của bà cố anh hả?”

“Dĩ nhiên. Đây là đồ cưới của bà cố anh đó, truyền lại một đời rồi một đời. Chỉ là đến đời của bà nội, vì gia đình xuống dốc đã từng đem nó đi cầm. Sau đó ông nội nghĩ đủ mọi cách để chuộc nó về, nói rõ mặt dây chuyền này chỉ có thể truyền lại trong gia tộc, bất kể là lúc nào cũng không thể đem cầm hoặc đem bán.”

Ý nghĩa này cũng không khác cầu hôn là bao.

“Em vẫn chưa phải người trong gia tộc của anh mà.”

“Em cũng đã ở trong nhà anh rồi, còn không phải nữa? Tóm lại em đã đeo mặt dây chuyền này rồi, thì không được tháo xuống.”

Lâm Dư Hi nhướn mày: “Nếu như em tháo xuống thì sao?”

Chu Tử Chính hít một hơi: “Điều này hả, thì anh đeo lên lại cho em thôi.” Anh vươn tay ôm lấy cô, nửa ăn vạ nửa lừa gạt: “Dù sao cũng đâu chiếm bao nhiêu chỗ của em, em cứ đeo đi, được không?”

Lâm Dư Hi bật cười: “Sao anh biết là không chiếm chỗ?” Anh không biết nó chiếm hết cả trái tim ư?

“Chiếm chỗ sao? Chiếm chỗ nào?”

“Anh đoán xem?”

Chu Tử Chính làm ra vẻ suy tư: “Anh đoán là ở đây.” Tay của anh sờ về phía ngực của cô.

Những người qua đường ở bên cạnh nhìn hai người một cái, mặt Lâm Dư Hi nóng lên, đánh tay anh ra: “Ở đây là nơi công cộng đó.”

Chu Tử Chính trừng mắt: “Cái gì mà nơi công cộng? Ở đây là nơi thuộc quyền sở hữu riêng của anh, ai dám đụng, anh chém kẻ đó.”

Lâm Dư Hi muốn học máu: “Chu Tử Chính!”

“Được rồi, được rồi, anh nói sai, sau này con muốn bú sữa cũng có thể đụng.”

Sao mà nói một hồi lại kéo tới vấn đề này thế? Lâm Dư Hi xoay người muốn đi, lại bị Chu Tử Chính kéo về.

“Được hay không, hả vợ?”

Anh đây là đang hỏi cái gì được hay không chứ? Nhưng không đợi Lâm Dư Hi đáp lại, môi của anh đã dán lên, câu trả lời của cô cứ thế bị anh nuốt mất rồi.

Anh vẫn luôn như vậy, ép sát từng bước, ép đến cô không có đường nào để chạy trốn, làm cho cô không thể nào nói không được, làm cho cô không muốn nói không được.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 49.2

Editor: miemei

Hai người đi tới suối phun âm nhạc ở ngoài khách sạn, Chu Tử Chính chỉ vào một quán bar ở đằng trước cách đó không xa.

“Năm đó anh gặp phải cô gái kia ở ngay chỗ này. Đừng nhìn cô ấy trắng trẻo, thanh tú như bây giờ, năm đó cô ấy gầy lắm, gò má hóp cả vào, lại trang điểm đậm nữa, lúc anh nhìn thấy cô ấy, thật sự bị dọa giật cả mình, tưởng đâu thấy ma nữa chứ.”

“May mà anh kéo cô ấy từ quỷ môn quan về.”

“Lúc đó chỉ là ghé mới sinh không sợ cạp. Sau khi xảy ra chuyện, mẹ anh bay qua Mỹ thăm anh, vừa thấy anh thì ôm anh mà khóc. Anh hứa với bà sau

này sẽ không bao giờ làm chuyện kích động như vậy nữa, ai ngờ hơn 5 năm trước anh lại kích động một lần nữa. Anh luôn cảm thấy lúc xảy ra tai nạn xe là mẹ anh đang phù hộ anh, anh mới có thể thoát khỏi thần chết một lần nữa.”

“Vậy bây giờ sẽ không có chuyện gì khiến anh kích động nữa chứ?”

Chu Từ Chính ôm lấy cô: “Có chứ, vừa nhìn thấy em là anh kích động ngay.”

Lâm Dư Hi liếc anh khinh bỉ: “Chúng ta có thể trò chuyện nghiêm chỉnh được không?”

“Được rồi, đổi cách nói khác. Ngoài em ra, không có gì có thể làm anh kích động nữa.”

Cách nói này đỡ hơn à? Thôi bỏ đi, không so đo nữa, bởi vì tiếng nhạc vang lên, màn biểu diễn của buổi phun âm nhạc bắt đầu rồi.

Cột nước bao la đứng đưa theo điệu nhạc và ánh đèn, cảnh tượng rất tráng lệ. Khúc nhạc được phát lên là bản At the beginning của Disney, chỉ là giọng nam không phải là ca sĩ gốc, hơn nữa giọng hát này nghe qua có chút quen thuộc.

No one told me I was going to find you. Không ai nói với anh, rằng anh sẽ tìm được em,

Unexpected, what you did to my heart. Ngoài ý muốn, em đã làm gì với tim anh rồi?

When I lost hope, you were there to remind me. Khi anh mất đi niềm hy vọng, em đã ở đó nhắc nhở anh.

This is the start. Đây là một khởi đầu mới.

Life is a road, now and forever, wonderful journey, Cuộc đời là một chuyến đi dài dằng dẳng, là một hành trình kì diệu.

Chu Từ Chính dựa sát vào tai cô: “Nghe có hay không?”

Lâm Dư Hi ngạc nhiên nhìn anh: “Phần giọng nam là anh hát hả?”

Chu Từ Chính cười gật đầu: “Bài này rất khó hát, ở trong phòng thu âm điều chỉnh rất lâu, anh mới miễn cưỡng hài lòng.”

“Tại sao chọn bài hát này?”

“Anh đã xem nhạc trong di động của em, em nghe bài này nhiều nhất.”

Trong lòng Lâm Dư Hi ảm lên: “Muru mô nhỏ.”

“Em phát âm không chuẩn rồi, là tâm tư nhỏ. Đáng tiếc, bỏ ra tâm tư mà em cũng không cảm động.”

Hôn một cái.

“Ừm, có chút ý nghĩa.”

Hôn hai cái.

“Rất có ý nghĩa.”

Hôn ba cái.

“Được rồi, anh hát cho em nghe.” Chu Từ Chính ôm cô, hòa theo điệu nhạc, hát lên:

I’ve been waiting so long, Anh đã đợi rất lâu rồi,

Nothing is going to tear us apart, Không có bất cứ việc gì có thể chia rẽ đôi ta.

In the end I want to be standing, Cuối cùng, anh chỉ muốn cùng với em,

At the beginning with you. . . đứng ở nơi bắt đầu tất cả.

Điệu nhạc thế nào có thể hòa tan trái tim người khác? Bây giờ Lâm Dư Hi đã biết.

Cuộc đời là một chuyến đi dài dằng dẳng, cuối cùng, em chỉ muốn cùng anh, đứng ở nơi bắt đầu tất cả, cùng nhau đi qua hành trình kì diệu của cuộc đời.

Mà Lâm Dư Hi chỉ có thể nói, có lẽ là do tiếng nhạc quá xúc động, buổi phun quá rung động, giọng hát của anh bên tai cô quá dịu dàng, màn lãng mạn hoàn toàn không hề bình dân lần này lại chinh phục trái tim cô một lần nữa.

“Thích không?”

“Thích.”

“Sau khi chúng ta về, cùng đi thu âm bài này, chọn nó làm bài hát chủ đề trong hôn lễ của chúng ta nhé?”

“..... Anh đây là đang cầu hôn hả?” Lâm Dư Hi nhin không được nhìn xung quanh, sẽ không có hoa hay bóng bay gì đó từ trên trời giáng xuống chứ?

“Ách, không tính, anh còn có thứ chưa chuẩn bị tốt.”

“Vậy anh chuẩn bị xong rồi hãy nói tiếp.”

“Anh chỉ muốn thăm dò ý kiến chút thôi.”

“Anh vậy mà còn gọi là thăm dò hả?”

“Vậy chúng ta giả thiết một chút, nếu anh cầu hôn em, em có đồng ý không?”

Lâm Dư Hi nhin xuống nổi xúc động trong lòng, dí dỏm nháy mắt: “Anh đoán xem?”

Chỉ có trong lòng cô mới biết, thiếu chút nữa cô đã vọt miệng nói: Yes.

Chu Từ Chính ra khỏi phòng tắm, nghe thấy trong phòng ngủ có tiếng nhạc vang lên. Anh chậm rãi đi vào, đèn trong phòng ngủ đã tắt, trên tủ đầu giường có thấp nén. Cửa sổ trên nóc xe mở ra, ánh sao thấp thoáng trong phòng.

Lâm Dư Hi nằm nghiêng trên giường, quỳn rũ nhìn Chu Từ Chính vẫn đang dùng khăn tắm lau tóc. Nhìn cảnh tượng tươi đẹp trước mắt này, đôi mắt Chu Từ Chính hơi trừng lên, bàn tay đang lau tóc ngừng lại.

Lâm Dư Hi đứng lên, từ từ đi về phía Chu Từ Chính. Trên cổ cô đeo mặt dây chuyền phi thúy, trên người cô mặc một chiếc đầm ngủ hai dây nửa trong suốt, dây áo cột quanh cần cổ, chỉ cần kéo nhẹ một cái, thì cả chiếc đầm sẽ rớt xuống ngay. Về quỳn rũ như ẩn như hiện mới dụ dỗ người ta suy nghĩ miên man nhất.

Ánh mắt của Chu Từ Chính không thể rời khỏi người cô, anh nuốt nước miếng: “Em đây là đang dụ dỗ anh đó hả?”

“Em chỉ đang đáp lễ lại thôi.”

Chu Từ Chính nhìn cái dây áo thắt thành nơ bướm trên cổ cô, nét cười trong mắt lan tràn: “Anh thích mở quà nhất đó.”

Lâm Dư Hi ngăn lại bàn tay anh vươn tới muốn tháo nơ bướm: “Chờ chút đã, trả lời em một vấn đề trước.”

“Được! Tùy em quyết định! Anh yêu em! Đã trả lời xong.” Đây là đáp án vạn năng cho mọi vấn đề của phụ nữ.

“Đêm mà em uống say, lúc người giúp việc thay đồ cho em, anh ở đâu?”

Chu Từ Chính sùng sốt: “..... Anh ở ngoài cửa phòng.”

“Đang làm gì?”

“Nhìn lên.” Hai chữ đó nói đến lí lẽ hùng hồn.

Lâm Dư Hi không nhin được bật cười. Chuyện này là trong lúc cô với người giúp việc trò chuyện, vô tình lộ ra.

“Anh bị em nhìn thấy hết tron rồi, dĩ nhiên phải nắm bắt cơ hội nhìn lên lại mấy cái để bồi thường lại chứ.” Giải thích rất có lí lẽ.

Lâm Dư Hi hừ nhẹ một tiếng: “Còn nói là biết kích cỡ đồ lót của em là nhờ đo bằng mắt nữa.”

“Là đo bằng mắt, không sai mà, lúc đó anh đâu có lấy tay để đo.”

Lâm Dư Hi liếc anh một cái. Chu Từ Chính sốt ruột không nhin được: “Em hãy nể tình anh thành thật khai báo mà cho anh mở quà đi.”

Lâm Dư Hi trở về giường ngồi xuống, muốn đóng cửa sổ trên nóc xe lại. Chu Từ Chính đã nhào tới: “Đừng đóng, cái này là thủy tinh một mặt, không nhin vào trong này được đâu.”

Nụ hôn của Chu Từ Chính nóng bỏng, cũng rất thành kính. Mãi cho đến khi cả người Lâm Dư Hi mềm nhũn ngã vào lòng anh, anh mới khẽ vào tai cô: “Anh muốn mở quà.”

Trời ơi, anh ấy có biết giọng nói của anh ấy hút hồn cỡ nào không?

Nơ bướm được tháo ra, đầm ngủ rơi xuống. Ánh sao, ánh nến thấp thoáng trên người cô, mê ly lại chân thật, dường như anh nhìn thấy món quà hoàn mỹ nhất giữa đất trời.

Đôi mắt anh lấp lánh dưới bầu trời sao, ánh sáng trong mắt anh chỉ sáng lên vì cô, cô đã tìm được ánh sao chỉ thuộc về cô trong bầu trời đêm này.

Rời khỏi Las Vegas, bọn họ đi về phía trước. Chu Tử Chính lái xe không nhanh, trên đường đi gặp được nơi nào chơi vui, mới lạ, thì dừng lại chụp hình, vui chơi một hồi. Lái chậm chậm hết mấy tiếng đồng hồ, đến một địa điểm xe hơi trú chân. Lâm Dư Hi bắt tay vào chuẩn bị bữa tối, hai người họ cộng thêm bốn vệ sĩ, sáu người làm một bữa đồ nướng BBQ cũng không tồi.

Bên cạnh chỗ đậu xe của họ có một chiếc xe cắm trại khác. Từ trên xe đi xuống có một đôi nam nữ trung niên người châu Á và một bé trai sáu, bảy tuổi, mọi người thân thiện gật đầu tỏ ý chào hỏi.

Đồ nướng của Lâm Dư Hi thật sự được chế biến quá xuất sắc, năm người đàn ông đều ăn đến khen không ngớt, miệng ăn không ngừng được. Đôi nam nữ người châu Á và bé trai kia đang ăn sandwich thịnh soạn liếc qua, trong mắt đều là vẻ hâm mộ.

“Mẹ ơi, con không muốn ăn sandwich, con muốn ăn đùi gà.” Bé trai chu miệng nói.

Người phụ nữ có chút bất đắc dĩ: “Hôm nay không có đùi gà, ăn sandwich trước đi, ngày mai mẹ làm cho con nhé.”

“Con không muốn.”

Người phụ nữ khó xử dỗ cậu bé.

Bé trai nhìn chằm chằm đùi gà trên tay Lâm Dư Hi, cổ họng run run, nước miếng sắp chảy cả ra.

Lâm Dư Hi gấp một cái đùi gà bỏ lên đĩa, đi về phía bọn họ: “Nếu như không để ý, thì cái đùi gà này có thể cho bé ăn.”

Đôi mắt bé trai sáng rỡ nhìn chằm chằm cái đùi gà, người phụ nữ xấu hổ nói: “Cám ơn! Hôm nay chúng tôi ra cửa vội vàng quá, không đem theo gì hết, thật là ngại quá.”

“Không sao, dù sao cũng có nhiều mà.”

Bé trai ăn như hổ đói, gặm sạch sẽ cái đùi gà, kêu gào: “Con muốn nữa.”

Người phụ nữ dịu giọng dỗ cậu: “Max ngoan, ngày mai mẹ mua cho con ăn.”

“Không muốn, con còn đói.” Max dậm chân, ậm ỹ lên.

Lâm Dư Hi lại gấp một cái đùi gà, một miếng sườn bò và một trái bắp đưa cho người phụ nữ: “Chúng tôi có nhiều lắm, mấy cái này cho bé ăn đi.”

Người phụ nữ ngượng ngùng nhận lấy, đưa cho Max, Max lại bắt đầu ăn như gió lốc.

“Thật sự cảm ơn cô rất nhiều. Hôm nay ra ngoài vội vàng quá, trên đường đi Max chỉ ăn một chút bánh quy, thật sự là đói rồi.”

“Không sao thật mà.”

“Ôi chào, tôi quên tự giới thiệu.” Người phụ nữ giơ tay ra, “Tôi tên là Linda, đó là chồng tôi anh Kiến, con trai tôi Max.”

Lâm Dư Hi bắt tay với cô ta: “Tôi tên Liz.”

“Ba thằng bé vẫn luôn bận suốt ngày suốt đêm, hiếm khi có thời gian rảnh đưa chúng tôi ra ngoài du lịch, Max cực kỳ vui mừng, tôi liền tùy tiện mang theo mấy bộ đồ rồi lên xe.”

“Chúng tôi còn có chút nước trái cây, muốn cho bé uống một chút không?”

Câu “không cần đâu” của Linda và câu “con muốn” của Max đồng thời vang lên, Lâm Dư Hi cười, lấy một chai nước cam cho Max.

Cứ thế, Linda và Lâm Dư Hi bắt đầu trò chuyện, anh Kiến chồng của Linda thì đi giúp đỡ dọn dẹp giá nướng BBQ.

Linda cười hỏi: “Người mặc t-shirt màu xanh lam kia là chồng cô phải không?”

“Bạn trai.”

“Rất đẹp trai nha! Xứng đôi với cô lắm. Lại nói, hai người đều đẹp như vậy, không phải ngôi sao nổi tiếng gì đó chứ?”

Lâm Dur Hi cười khê: “Không phải, chúng tôi chỉ là người bình thường thôi.”

“Ồ, hai người muốn đi Grand Canyon à?”

“Đúng đó. Các cô cũng vậy ư?”

“Phải, tuy chúng tôi sống ở Las Vegas, đến bây giờ Max đã bảy tuổi rồi, vẫn chưa từng đi qua Grand Canyon. Ba nó bận quá.”

“Cũng may, đứa bé nhỏ quá, đi rồi cũng không có ấn tượng.”

Cách đó không xa, Chu Tử Chính xếp những lon nhôm đã uống hết, cùng Max chơi trò lấy đá ném lon. Sau khi Chu Tử Chính dạy Max cách ném đá và nhắm chuẩn, Max ném trúng lon nhôm, vui đến nỗi nhảy lon ton.

Thấy Max chơi đến nỗi vui vẻ không thôi, Linda cảm thán: “Ba của Max bận quá, vẫn luôn không có thời gian ở bên cạnh nó. Cũng đã lâu rồi tôi không thấy Max chơi vui vẻ như vậy.”

Lâm Dur Hi nói: “Lần này có ba đi du lịch với nó, Max nhất định sẽ chơi rất thỏa thích.”

Linda đồng tình gật đầu. Qua một lúc sau, cô ta hỏi: “Mấy người đàn ông kia là bạn của hai người à? Sao họ không mang theo bạn gái thế?”

“Có thể là bọn họ muốn guys day ấy mà.” Lâm Dur Hi nhẹ nhàng dời đi.

Linda bắt đầu dĩ cười lên: “Chồng tôi cũng thích đi uống rượu, đi chơi với bạn của anh ấy, haiz, mở một mắt nhắm một mắt thôi, không bị tôi tóm gáy là được rồi. Nhưng bạn trai cô đẹp trai như vậy, trông chừng cẩn thận một chút nhé.”

Lâm Dur Hi mỉm cười: “Vậy tôi chỉ có thể nhắm cả hai mắt lại thôi.”

Hai người nhìn nhau một cái, hiểu ý mỉm cười.

Chu Tử Chính mang Lâm Dur Hi đi dạo ở vùng lân cận khu dừng chân, hai vệ sĩ đi theo sau họ, không gần không xa.

“Có người từng có ý đồ với anh hả?”

“Năm anh 10 tuổi, lúc tài xế đến trường đón anh, có bốn người đàn ông xông ra muốn bắt anh. Tài xế liều mạng phản kháng mới bảo vệ anh được. Từ lần đó, anh đi đâu cũng có vệ sĩ đi theo.”

“Đây chính là nguy hiểm chỉ có ở nhà quyền quý hả?”

“Coi như vậy đi. Lúc nhỏ có một người bạn cùng lớp, cậu ấy rất không may, bị người ta bắt đi. Gia đình cậu ta đã giao tiền chuộc, nhưng cuối cùng đám bắt cóc vẫn giết con tin. Năm đó, cậu ấy chỉ mới mười hai tuổi.”

Lâm Dur Hi nhú mày giọng cảm hận: “Nhận tiền rồi còn không chịu thả người, hơn nữa còn chỉ là một đứa bé, bọn chúng thật sự không có một chút xíu lương tâm nào sao?”

“Năm sau, cảnh sát đã phá án, thì ra bạn học của anh không cẩn thận nhìn thấy mặt thật của bọn bắt cóc, bọn bắt cóc hoặc là không làm, đã làm thì làm tới cùng.”

Lâm Dur Hi đau lòng than nhẹ: “Tội nghiệp quá.”

“Sau chuyện đó, ba anh cho sáu vệ sĩ đi theo anh. Cho dù là đi vệ sinh, hai bên trái phải cũng có người coi chừng. Khoảng thời gian đó, vệ sĩ ở bên ngoài trường của anh có thể còn nhiều hơn giáo viên trong trường nữa.”

“Lúc đó anh sợ không?”

“Lúc đó còn nhỏ, không biết sợ, ngược lại cảm thấy rất phiền, đi tới đâu cũng có người nhìn chăm chăm, từ sáng tới tối đều muốn bọn họ biến mất. Cho nên đến bây giờ anh chỉ cần vệ sĩ ẩn thân thôi.”

“Nhưng giống như bây giờ, bọn họ nhìn chúng ta hên hò sẽ không cảm thấy kỳ cục chứ?”

“Đây là yêu cầu công việc của bọn họ, hơn nữa chỉ thấy anh sờ em, hôn em, như thế đã nhịn không nổi, thì đừng lẫn lộn trong ngành này nữa.” Chu Tử Chính cười gian xảo, “Nhưng mà, nếu em có hứng thú thử tính chuyên nghiệp của họ một chút, thì anh tuyệt đối sẽ phối hợp.”

Lời còn chưa dứt, Chu Tử Chính lại rất tự nhiên mà giở trò, Lâm Dur Hi vội đẩy anh ra: “Em muốn lập điều quy ước với anh, có vệ sĩ đi theo phía sau, không được vượt quá giới hạn.”

“Thế nào mới tính là quá giới hạn? Hôn một cái, sờ một cái không tính chứ.”

“Để họ thấy thì không được.”

“Ồ, chỉ cần họ không thấy là được ư?” Chu Tử Chính kêu lên với phía sau, “Tôi có chuyện quan trọng phải làm, các anh đừng nhìn nhé.”

Bước chân của hai vệ sĩ chậm lại, lặng lẽ xoay người đi.

Chu Tử Chính chà chà hai tay: “Như vậy thì cái gì cũng được rồi, đúng chứ?”

Lâm Dư Hi hung hăng trừng anh một cái: “Anh thử xem!”

“Anh chỉ muốn cùng em thử một màn chơi mới thôi. Em xem, ở đây trăng thanh gió mát, xung quanh một bóng người.....”

Lâm Dư Hi bày ra thế đánh quyền: “Cho nên, anh muốn ở đây hóa sói phải không? Anh có biết em học võ là vì cái gì không?”

Chu Tử Chính cười làm lành: “Vợ à, nỗi khổ tâm của anh em không hiểu. Ở đây không có ai, em có thể tận tình tận hứng. Về đến chỗ dừng chân, em chỉ có thể nén tiếng kêu của mình nhỏ lại một chút, nếu không tối nay bọn họ phải xếp hàng đi tắm nước lạnh mất.”

Lâm Dư Hi nhéo mạnh lên tay anh một cái, Chu Tử Chính kêu ui da ui da.

Lâm Dư Hi tức giận: “Sao anh không nhỏ tiếng một chút.”

“Sao anh kêu mà bọn họ nghe rồi cũng không có phản ứng nhỉ, em thì khác nha.” Chu Tử Chính hà hơi bên tai cô, “Em có biết tiếng kêu của em hút hồn biết mấy không.”

Không nhịn được nữa, là lúc nên ra tay rồi. Lâm Dư Hi học mười mấy năm Vịnh Xuân, cuối cùng cũng thật sự có đất dụng võ rồi.

Chu Tử Chính vừa đỡ vừa chạy vừa kêu: “Vợ ơi, anh biết sai rồi! Lên giường rồi anh để cho em đánh tiếp nhé.”

Hừ, em đánh cho anh đến lên giường không nổi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Trốn!

Hôm sau, gia đình Linda đi theo sau xe Chu Tử Chính xuất phát. Chạy được hai ba tiếng, thì đã vào tới công viên quốc gia Grand Canyon. Mặc dù đã từng thấy trên ti vi, nhưng Lâm Dư Hi vẫn bị sự hùng vĩ của kỳ quan tự nhiên làm cho rung động. Max càng vui đến hồ hết to nhỏ, kéo Lâm Dư Hi và Chu Tử Chính cùng chụp hình.

Bọn họ dừng lại ở khu cắm trại của công viên, Linda nhiệt tình đề nghị tối nay cùng làm một bữa tiệc đồ nướng, nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Max, Chu Tử Chính đồng ý, mặc dù anh có một cảm giác khó nói đối với anh Kiến, ba của bé Max, người vẫn luôn im lặng trên đường đi. Trong ánh mắt của anh ta có một tia sáng khó hiểu lóe lên.

Lúc Linda và Lâm Dư Hi cùng nhau chuẩn bị bữa tối, Chu Tử Chính và Max thì cùng chơi trò chơi, anh Kiến thì đứng một bên hút thuốc.

Chu Tử Chính nhìn lướt qua anh Kiến một cái, khoảnh khắc tầm mắt hai người đối diện nhau, ánh mắt của anh Kiến có chút lạnh lùng sắc bén.

“Bình thường ba của cháu có thường chơi với cháu không?”

“Không thường xuyên ạ, ba vẫn luôn không có ở nhà.”

“Vậy lúc ba cháu ở nhà, các cháu chơi cái gì?”

“Bắn súng. Kỹ thuật bắn súng của ba cháu chuẩn lắm đó.”

“Ồ, ba cháu là cảnh sát à?”

“Không phải.”

“Vậy ba cháu làm nghề gì thế?”

“Cháu không biết. Nhưng mỗi ngày ba nhất định sẽ mang súng theo.”

Mang súng? Không phải cảnh sát, chẳng lẽ là vệ sĩ hay là thám tử tư? Hoặc là, xã hội đen?

Bất kể anh ta có thân phận gì, Chu Tử Chính quyết định ngày mai sẽ cùng họ mỗi người một ngả.

Lúc ăn cơm tối, trên trời có sao băng xẹt qua, Max hưng phấn kéo Lâm Dư Hi chạy đến bên vách núi phía trước ngắm sao băng.

Max vô cùng vui vẻ ngắm sao băng trên trời, đột nhiên nét mặt của cậu chợt biến, hai chân cứng lại, thân thể run rẩy, đụng vào rào chắn trước vách núi, cơ thể nhào ra ngoài, cả người té xuống.

“Max!” Lâm Dư Hi hoảng hốt hét lên, vươn tay bắt lấy cánh tay của cậu theo bản năng, cộng thêm lực rút xuống đột ngột, chân của Lâm Dư Hi đứng không vững, bị cậu bé kéo tới cùng té xuống. Vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Dư Hi giờ tay siết chặt lan can, hét lớn: “Cứu mạng!”

Thân thể của Max lắc lư mãnh liệt giữa không trung, một tay của Lâm Dư Hi sắp không chịu đựng được sức nặng của cậu. Cô cắn răng thật chặt, mặt căng đỏ như máu, nhưng vẫn sống chết không chịu buông tay. Rào chắn cách xe cắm trại không đến 50 mét, nhưng hai người đang đưa bên vách núi cheo leo, chênh lệch một giây chính là sống hoặc chết.

Tất cả mọi người xông qua, vệ sĩ ôm lấy hông Chu Tử Chính, Chu Tử Chính khom người, hai tay kéo chặt cánh tay của Lâm Dư Hi: “Hi, ráng lên!”

Linda hoảng sợ kêu gào: “Max, tỉnh dậy, wake up, wake up!”

Sau khi mọi người cùng nhau hợp sức kéo Lâm Dư Hi và Max lên, Chu Tử Chính ôm chặt Lâm Dư Hi vào lòng. Có một khoảnh khắc, tim của anh sắp nhảy ra khỏi lồng ngực mình.

Lâm Dư Hi mệt là dựa vào lòng Chu Tử Chính, thở hổn hển, hai cánh tay không kiềm được run lên. Chu Tử Chính nhìn thấy gương mặt đỏ ửng và đôi mắt đầy tơ máu của cô, an ủi cô: “Không sao rồi, Hi Hi, không sao rồi.” Chỉ là anh không biết, giọng của anh cũng đang run rẩy.

Sau khi được kéo lên, không bao lâu sau thì Max tỉnh lại, ngạc nhiên nhìn cả đám người lớn thở hổn hển: “Mọi người sao thế ạ?”

Linda ôm Max khóc òa lên, nét mặt anh Kiến trắng bệch ôm lấy hai người: “Không sao rồi.”

Chu Tử Chính nhận lấy chai nước vệ sĩ đưa qua, đút cho Lâm Dư Hi uống vài hớp.

“Sao rồi, đỡ hơn chút nào chưa?”

Lâm Dư Hi gật đầu, lại nói không nên lời. Chu Tử Chính vô cùng đau lòng: “Tay của em hẳn là bị thương rồi, anh lập tức đưa em đi bệnh viện kiểm tra.”

Lâm Dư Hi lại gật đầu, quay đầu nhìn sang Max. Dáng vẻ của Max chỉ có khó hiểu, không có hoảng sợ, xem ra cậu bé thật sự không nhớ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Linda kéo Max đi tới: “Mau lên, cảm ơn dì Liz đã cứu mạng của con đi.”

Max không hiểu gì cả, nhưng vẫn cúi người với Lâm Dư Hi, cung kính nói: “Cảm ơn dì Liz.”

“Cháu không sao..... là tốt rồi.” Lâm Dư Hi cảm thấy lồng ngực có chút khó chịu.

Linda quan tâm hỏi: “Liz, cô sao thế?”

Lâm Dư Hi miễn cưỡng nói: “Vẫn ổn.”

Nét mặt của Linda vẫn còn chút sợ hãi: “Vừa rồi bệnh co giật của Max tái phát, may mà có cô ở đó, nếu không..... Cô là ân nhân cứu mạng của nó, cảm ơn cô! Cảm ơn cô!”

Lâm Dư Hi muốn nói gì đó nhưng lại nói không ra.

“Chúng tôi đưa cô đi bệnh viện nhé, cánh tay của cô hẳn là đã bị thương rồi.”

“Cô ta không thể đi bệnh viện.” Một khẩu súng kề vào huyệt thái dương của Chu Tử Chính.

Hai mắt Linda trừng lớn: “Anh Kiến, anh làm gì vậy? Anh điên rồi hả? Liz vừa cứu con trai của anh đó.”

“Anh ta là người mà đại ca muốn.” Giọng nói của tên Kiến lạnh lùng đến mức không chút tình người.

Chu Tử Chính cố đè xuống nỗi khiếp sợ, từ từ ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt của anh ta: “Đại ca của anh là ai?”

“Gặp anh ấy rồi thì mày sẽ biết thôi. Đi thôi, Vince Chow.”

“Người đại ca mày muốn là tao, Liz vì cứu con mày mà bị thương, mày để cô ấy đi bệnh viện đi.”

“Không được, tất cả các người đều phải đi theo tao về.”

Chu Tử Chính nhìn thấy đằng sau mỗi vệ sĩ đều có một người đàn ông cầm súng kề vào lưng họ, sau đó lấy súng và dao trên người họ đi.

Lúc họ dốc hết sức cứu người, thì mấy người đàn ông ẩn nấp ở gần đó lặng lẽ chui ra, nhân cơ hội đánh lén. Bọn họ đã có âm mưu từ sớm.

Tên Kiến lạnh lùng nói: “Trời bốn gã đàn ông lại, trời chặt vào, bọn chúng là vệ sĩ đấy.”

Cô họng Chu Tử Chính căng lên: “Mày cố tình mang vợ con theo, chính là muốn làm giảm lòng đề phòng của bọn tao?”

Linda không tin nổi nhìn chằm chằm tên Kiến: “Anh vội vã muốn đưa bọn em đi du lịch như thế, chính là vì chuyện này ư?”

Chân mày tên Kiến chau lại: “Em đưa Max lên xe đi.”

Mắt của Linda đỏ lên: “Cô ấy vì cứu con anh mới bị thương, anh để cho cô ấy đi bệnh viện đi.”

“Lên xe!” Tên Kiến lạnh lùng trừng cô ta một cái, “Đừng để anh nói lại lần thứ ba.”

Linda nghẹn ngào: “Anh biết vì sao con lại có chứng co giật không, chính là quả báo ông trời ban cho anh đó. Tội nghiệt của anh không báo ứng trên người anh, mà báo trên người con trai đáng thương của tôi kia kia.”

“Lên xe!!” Tên Kiến tức giận gào lên, Max bị dọa sà vào lòng Linda.

Hai hàng nước mắt từ mắt Linda chảy xuống, cô ta áy náy nói với Lâm Dư Hi một câu “xin lỗi”, rồi kéo Max trở về xe.

Tên Kiến lạnh nhạt nói với Chu Tử Chính: “Đứng lên.” Chu Tử Chính ôm lấy Lâm Dư Hi, tên Kiến xét người anh, lấy đi động và ví tiền của anh đi.

Chu Tử Chính nói: “Mày biết tao là ai không?”

“Mày là người đại ca tao muốn.”

“Mày thả tao ra, tao có thể cho mày bất cứ thứ gì mày muốn.”

Tên Kiến lạnh lùng nhìn anh. Chu Tử Chính và anh ta nhìn nhau: “100 triệu đô la. Tụi mày có 5 người, mỗi người 20 mươi triệu, khoản tiền này, chắc chắn đại ca tụi mày không cho được.”

Nét mặt tên Kiến hơi rung động, ngay sau đó khóe miệng lạnh lùng nhếch nhếch: “Câu này mày có thể nói với đại ca của tao, nhưng đề nghị mày thêm vào một số không nữa.”

Lên xe, sau khi Chu Tử Chính đặt Lâm Dư Hi xuống giường, thì tên Kiến trói hai tay Chu Tử Chính lại, rồi xoay người muốn trói Lâm Dư Hi.

“Cánh tay của cô ấy vì cứu con mày mà bị thương đấy, mày đừng trói cô ấy nữa.”

Tay của tên Kiến dừng lại, bỏ sợi dây xuống.

“Cô ấy hô hấp không thuận, có thể vì cứu con mày mà tổn thương đến phổi rồi. Tao xin mày, mày chỉ cần một mình tao thôi, có tao, đại ca mày muốn gì cũng có. Mày cho cô ấy đi bệnh viện đi.”

Tên Kiến do dự một lúc, lạnh lùng nói: “Chỗ chúng tao có bác sĩ.”

“Mày thả cô ấy ra, tao có thể cho mày một trăm triệu đô, chỉ cho một mình mày thôi. Mày sợ cô ấy báo cảnh sát, mày có thể giao cô ấy cho vợ mày trông chừng, đợi đại ca mày lấy được thứ hắn muốn, thì mày hãy thả cô ấy đi.” Chu Tử Chính cầu xin.

Tên Kiến im lặng.

“Cô ấy cứu con mày một mạng, mày làm vậy cũng coi như trả lại cô ấy một mạng. Trộm cướp cũng có đạo đức của trộm cướp, người đại ca mày cần là tao, tại sao mày không thể buông tha cho ân nhân cứu mạng con mày chứ?”

Tên Kiến nhìn Chu Tử Chính một cái, lại nhìn sang Lâm Dư Hi mặt mày đỏ lừ, bờ môi trắng bệch đang nằm trên giường, ánh mắt của anh ta căng lên, im lặng một lúc, quát lớn: “Đừng xe.”

Lúc tên Kiến bế Lâm Dư Hi lên, Lâm Dư Hi nhìn Chu Tử Chính, giẫy giụa muốn nói gì đó, nhưng nói không ra; muốn giơ tay ra, cánh tay lại không nhúc nhích nổi. Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của cả hai đều run rẩy.

“Hi, đừng sợ, bọn họ chỉ là muốn tiền thôi. Anh cho bọn chúng, không sao đâu, sẽ không sao đâu.” Cuối cùng Chu Tử Chính tránh đi tầm mắt của tên

Kiến, dùng môi nói ra một chữ trong im lặng: Trốn.

Nước mắt chảy xuống từ đôi mắt đỏ bừng của Lâm Dur Hi, trượt xuống gò má đỏ lừ, giống như hai hàng nước mắt máu vậy.

Nhìn tên Kiến bế Lâm Dur Hi lên xe của Linda, trái tim chìm xuống đáy vực của Chu Tử Chính nhẹ đi một chút ít. Nơi anh phải đi là địa ngục, Lâm Dur Hi và Linda đi chung chắc chắn sẽ tốt hơn đi theo mình vào quỷ môn quan, ít ra Linda trông có vẻ vẫn còn một chút lương tâm. Tên Kiến vì bất cóc, kéo cả vợ con vào cuộc. Hắn căn bản không để ý bị mình nhận ra, bởi vì hắn tin đại ca của hắn sẽ không để cho mình sống sót. Phía trước của anh, chỉ có một con đường chết.

Sau khi tên Kiến lên xe, đôi mắt Chu Tử Chính bị bật lại. Chu Tử Chính hít sâu một hơi, cố gắng ổn định nhịp tim đập nhanh. Bình tĩnh, anh cần phải bình tĩnh suy nghĩ phải đối mặt với kiếp nạn sống chết này như thế nào, phải làm sao để tìm đường sống từ chỗ chết.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Trốn! (2)

Editor: miemei

Lúc Chu Tử Chính được gỡ khăn bị mắt ra, anh nhìn thấy một gương mặt có vẻ như rất xa lạ, nhưng lại như đã từng quen biết.

“Vince Chow, còn nhận ra tao chứ?” Người đàn ông lạnh lùng nhìn anh.

Chu Tử Chính không đáp lại.

Người đàn ông kia cười lạnh: “Doãn Thiên Dã. Mười bốn năm trước, mày nhảy vào địa bàn của tao dạo một vòng, để lại vết sẹo ngay trên trán của tao, làm tao ngồi tù mười hai năm, Vince Chow, mày có bản lĩnh thật đấy!”

Nét mặt của Chu Tử Chính chợt biến, trong lòng lại lạnh xuống. Người đàn ông này chính là kẻ cầm đầu băng xã hội đen mà anh giả làm cảnh sát đi truy quét mại dâm vào mười bốn năm trước. Hắn không chỉ cầu tiền tài, còn muốn trả thù nữa!

“Mày muốn gì?”

Doãn Thiên Dã ngoài cười trong không cười: “Tao mới ra tù không bao lâu, trên người hơi kẹt, muốn tìm mày mượn chút tiền.”

“Bao nhiêu?”

“Không nhiều đâu, một tỷ đô la, đối với mày, bấy nhiêu đây chỉ là một số tiền nhỏ thôi mà.”

“Số tiền này, cần chút thời gian để chuẩn bị.”

“Ba ngày đủ rồi chứ. Tập đoàn Thiên Cương kinh doanh lớn như vậy, chút tiền này tính là gì đâu?”

Tên Kiến lấy một tờ báo và máy quay phim tới, rồi tháo dây trói trên tay Chu Tử Chính ra.

Doãn Thiên Dã nói: “Cầm lấy tờ báo, nhìn vào ống kính hỏi ba mày lấy tiền đi.”

Linda đưa Lâm Dur Hi đến một căn nhà nhỏ ở vùng nông thôn hẻo lánh, xung quanh căn nhà đều là đất nông nghiệp bao la bát ngát, nơi này giống như một cái đảo tách biệt giữa đại dương mênh mông. Người đàn ông trông chừng Lâm Dur Hi bế cô lên giường, Linda đút cô uống chút nước: “Bây giờ cô nói chuyện được chưa?”

Lâm Dur Hi lắc đầu.

“Tôi đã kêu bác sĩ đến khám cho cô rồi.”

Lâm Dur Hi nhìn cô ta, mấp máy môi, nói hai chữ cảm ơn trong yên lặng: “Cám ơn.”

Linda né tránh ánh mắt của cô: “Cô nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong thì ra khỏi phòng, khóa cửa phòng lại.

Lâm Dur Hi nhìn quanh căn phòng, ngoài một cái giường, một cái bàn, một cái ghế, thì trống trơn không có gì cả. Cô hít sâu một hơi, lồng ngực hơi đau nhói, nhúc nhích cánh tay, cánh tay vẫn không có sức. Nghĩ đến chữ “trốn” Chu Tử Chính nói trong yên lặng vào phút cuối cùng, nước mắt của cô cũng

không kiếm được nữa. Nếu không phải hoàn cảnh của anh ấy nguy hiểm hơn mình, thì anh ấy nhất định sẽ không để tên Kiến đưa mình đi.

~~ Thì ra bạn học của anh không cẩn thận nhìn thấy mặt thật của bọn bắt cóc, bọn bắt cóc hoặc là không làm, đã làm thì làm tới cùng. ~~

Bình tĩnh, Lâm Dur Hi, mày phải bình tĩnh, bình tĩnh suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể sống sót. Nghỉ ngơi thật tốt để cho sức khỏe hồi phục thì mới có cơ hội chạy trốn ra ngoài. Vince từng học ở trường quân đội, đã từng đánh trận mô hình dã ngoại, anh ấy nhất định có thể chạy ra được. Nhất định có thể!

Bác sĩ đi vào, là một người đàn ông Trung Quốc khoảng năm mươi mấy tuổi. Sau khi ông ta kiểm tra cho cô xong, thì để lại chút thuốc kháng sinh và chút thuốc tiêu viêm.

Linda hỏi: “Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”

“Tay cô ta bị căng cơ, uống chút thuốc tiêu viêm, nghỉ ngơi vài ngày thì sẽ khỏe hơn thôi. Nhưng lồng ngực cô ta bị đau nhức, hô hấp có chút không thuận, có thể phổi đã bị kéo đến tổn thương, tình trạng không phải đùa đâu, không đến bệnh viện là không thể kiểm tra ra được.”

“Nếu nghiêm trọng thì sẽ thế nào?”

“Hô hấp không được, cô nói xem sẽ thế nào?”

Nét mặt của Linda trầm xuống. Sau khi cô ta tiễn bác sĩ rời đi, thì trở lại đút Lâm Dur Hi uống thuốc.

“Xin lỗi, bây giờ tôi không thể đưa cô đi bệnh viện. Đợi mấy ngày nữa, chuyện này qua rồi, thì anh Kiến sẽ thả cô đi thôi.”

Lâm Dur Hi nuốt thuốc xuống. Thả cô đi ư? Cô đã nhìn thấy cả nhà hấn ta, sao hấn ta có thể thả cô đi được chứ? Lúc hấn ta bế cô đi, cô nhớ ánh mắt đó rất rõ ràng, trong mắt hấn ta chỉ có tham lam và lạnh lùng, một khi hấn ta lấy được tiền, hấn ta nhất định sẽ giết con tin.

Lâm Dur Hi mấp máy môi lần nữa, cảm kích nhìn Linda, im lặng nói tiếng: Cảm ơn. Trên mặt Linda có điều áy náy, đỡ Lâm Dur Hi nằm xuống: “Cô ngủ một chút trước đi, tôi đi nấu cháo cho cô.”

Lâm Dur Hi nhắm mắt suy tư. Bọn chúng muốn nhận được tiền chuộc cũng phải cần hai ba ngày, ở đây có Linda và một người đàn ông canh giữ ở bên ngoài, chỉ có hai ba ngày, cơ thể của cô nhất định không thể hồi phục đến trạng thái có thể có cơ hội đánh ngã người đàn ông kia. Đánh liều, không được. Hơn nữa, hấn còn có súng.

Đột nhiên, cô nhớ đến câu nói của bác sĩ: Hô hấp không được, cô nói xem sẽ thế nào?

Được, bây giờ chỉ có thể cược một phen, cược xem rốt cuộc Linda còn có tính người hay không?

Sau khi Chu Tử Chính quay video xong, Doãn Thiên Dã đánh một đám nặng nề vào mặt Chu Tử Chính, Chu Tử Chính lập tức ngã xuống đất. Tên Kiến kéo anh lên, Doãn Thiên Dã lại đánh một đám vào bụng anh. Chu Tử Chính mặt mày xốc xếch, co rúc lại trên mặt đất, đau, lan ra toàn thân.

Doãn Thiên Dã vịn đầu ngón tay: “Những thứ tao phải chịu trong tù 12 năm nay, bây giờ tao trả lại cho mày từng chút từng chút một.”

Chu Tử Chính cắn chặt răng, cổ nén đau đớn. Trong lòng thầm thở phào một cái: Tốt, mày muốn giày vò tao, vậy thì tao còn có thời gian.

Cửa mở ra, lại đóng lại. Sau khi xác định Doãn Thiên Dã thật sự đã rời đi, Chu Tử Chính mới bò dậy, khạc ra mùi tanh trong miệng. Anh lau khòe miệng, trên mu bàn tay xuất hiện vết máu vương vãi.

Chỗ này là một hầm giam giữ đầy hơi ẩm mốc, chỉ có một ngọn đèn yếu ớt, một cái giường gỗ và một cái xô. Chu Tử Chính ngồi trên giường gỗ, từ từ điều hòa hơi thở, yên lặng nhớ lại mỗi một bước từ lúc xuống xe đến khi đi tới đây, đi thẳng 50 bước, rẽ trái 37 bước..... vào thang máy, thang máy khởi động rất chậm, cũng rất lắc lư..... Tính toán cẩn thận, chắc là anh đã xuống một hầm giam dưới lòng đất khoảng 20 mét. Anh sờ vào nút áo kim loại nhỏ xíu ở chỗ cổ áo lót, cái này là GPS anh phải mang theo mỗi ngày. Chỉ là đang ở dưới lòng đất 20 mét, có thể tín hiệu sẽ không thể truyền ra được, nhất định phải nghĩ cách xông lên phía trên mặt đất thì người của anh mới có cơ hội tìm được anh.

Chu Tử Chính nằm lên giường, nhắm mắt suy nghĩ. Trước khi lấy được tiền, bọn chúng nhất định không dám giết anh, làm liều xông ra ngoài là cách duy nhất. Trong đầu anh từ từ gắn ghép tuyến đường đi đến đây, đi theo hướng ngược lại, chính là xông ra ngoài đường.

Vô thức, gương mặt lo lắng và nước mắt hoảng sợ của Lâm Dur Hi nhảy ra trong đầu. Tim anh chợt siết lại, đau đến không thể chịu được.

Cô ấy đang ở đâu? Vết thương của cô ấy thế nào rồi? Linda sẽ cứu cô ấy chứ? Cô ấy là ân nhân cứu mạng của Max, Linda là một người mẹ, cô ta nhất định sẽ cứu cô ấy. Nhất định sẽ như vậy!

Uống thuốc xong, ngủ một đêm, cánh tay của Lâm Dư Hi đã có chút sức, lồng ngực cũng không đau vậy nữa. Chỉ là mỗi lần Linda đi vào, thì vết mặt của cô càng ngày càng đau đớn, thở dốc càng ngày càng nhiều. Linda rất lo lắng lấy khăn ướt lau mặt cho cô.

“Cô sao rồi?”

Lâm Dư Hi miễn cưỡng vươn tay, kéo cánh tay cô ta, hơi thở mong manh: “Tôi..... thở..... không..... được..... cứu..... tôi.....”

“Xin lỗi, tôi không thể đưa cô đến bệnh viện được.” “Cứu..... tôi..... xin..... cô.....”

Mặt Linda đầy vết đau khổ và đấu tranh, an ủi cô: “Tôi đi kêu bác sĩ đến khám cho cô lần nữa nhé.”

Sau khi Linda đi ra, lòng Lâm Dư Hi trầm xuống. Cô có thể giả vờ hô hấp khó khăn, nhưng cô không thể làm giả nhịp tim tăng nhanh khi bị khó thở, cô gạt được Linda, nhưng không gạt được bác sĩ.

Qua mấy tiếng đồng hồ, Linda lại đi vào, cô ta lấy một cây thuốc phun sương vào: “Cô phun cái này vào thử xem.”

Đĩ nhiên Lâm Dư Hi biết đây là thuốc chuyên dùng để trị bệnh suyễn, cô lắc đầu: “Thuốc..... này..... dị..... ứng..... không..... được.....”

Linda không còn cách nào, cúi đầu không dám đối mặt với cô: “Bác sĩ nói ông ta không đến nữa. Nếu phổi cô bị tổn thương, ông ta cũng hết cách.”

“Cứu..... tôi..... xin..... cô.....”

Ngón tay của Linda lau qua dưới mắt: “Tôi đi nấu ít cháo cho cô, cô ăn rồi thì có thể sẽ khỏe hơn một chút.”

“Cứu..... tôi..... xin..... cô.....”

Bước chân của Linda dừng lại một chút, cô ta quay lại nhìn Lâm Dư Hi một cái, cuối cùng vẫn xoay người ra khỏi phòng.

Lâm Dư Hi thở phào một hơi. Tốt, bác sĩ không đến, thì cô có thể diễn tiếp rồi, diễn càng đau đớn hơn, thê thảm hơn nữa. Chỉ cần trái tim của Linda vẫn chưa cứng như thép, thì cô vẫn còn cơ hội làm rung động chút ít lương tâm còn sót lại của cô ta.

Tên Kiến bung đồ ăn đựng trong hộp nhựa đi vào, sau khi khóa cửa, hắt lạnh lùng hỏi: “Một trăm triệu của tao mày định đưa như thế nào?”

“Cho tao gặp cô ấy.”

Tên Kiến lấy di động ra, lật ra một đoạn video của hôm nay, Linda đang đút Lâm Dư Hi ăn cháo. Nhưng video chỉ có mấy giây, Chu Tử Chính vẫn chưa kịp nhìn kỹ dáng vẻ của Lâm Dư Hi, thì video đã kết thúc rồi.

“Hài lòng rồi chứ?”

“Được. Tao quay một đoạn video, mày gửi cho ba tao, sẽ chuyển cho mày 50 triệu trước, phần còn lại, lúc mày thả người sẽ trả bằng tiền mặt.”

“Chuyển 90 triệu trước.”

“Được.” Chỉ cần có thể kéo dài thời gian, bây giờ nói gì cũng được. “Muốn chuyển vào tài khoản nào? 90 triệu là một con số lớn, tốt nhất là mày suy nghĩ thật kỹ xem chuyển như thế nào, lấy như thế nào? Nếu không chuyển vào ngân hàng, thì tiền mặt cũng được.”

Đối mặt với sự bình tĩnh của Chu Tử Chính, trên mặt tên Kiến có chút ngạc nhiên, ngay sau đó khóe miệng lạnh lùng nhếch lên: “Tao đưa cho mày một số tài khoản, mày kêu ba mày cách mỗi ba tiếng thì chuyển một lần, mỗi lần 10 triệu.”

27 tiếng đồng hồ, ngắn quá.

“Cho họ 10 tiếng đồng hồ để chuẩn bị. Trong một lúc phải điều động 1 tỷ 100 triệu, ba tao cần thời gian.”

Tên Kiến suy nghĩ một lúc: “Được.”

“Trước mỗi lần chuyển khoản, tao muốn nhìn thấy cô ấy.”

Tên Kiến hừ lạnh: “Mày cho rằng mày có lợi thế để đàm phán à?”

“Tao muốn xác định cô ấy vẫn còn sống.” Chu Tử Chính nhìn vào mắt hắn, không lùi bước chút nào.

Tên Kiến lạnh lùng nhìn anh: “Mày còn có yêu cầu gì nữa?”

“Tao muốn ăn beefsteak.” Anh cần năng lượng.

Sau khi tên Kiến rời khỏi, Chu Từ Chính thở phào, suy tư: Tốt rồi, quả nhiên Linda đang chăm sóc cho cô ấy. Chỉ là ngay cả chén cháo cô ấy cũng bưng không nổi, cánh tay bị thương rất nặng ư? Hay là đang già vồ? Anh cố đề xuống nổi bàng hoàng và xót xa đang dâng lên mãnh liệt, chỉ có 37 tiếng đồng hồ để cứu cô ấy, hôm nay lúc đưa com tới đến là cơ hội duy nhất để xông ra ngoài.

Lúc com tới, tên Kiến và Linda cùng đi vào. Lâm Dur Hi nằm trên giường, thở dốc khó khăn.

“Đờ cô ta dậy, mở tờ báo ra.”

Đây là lần thứ hai tên Kiến quay phim cô. Là đưa cho Vince xem ư? Vì Vince đã hứa cho anh ta 100 triệu?

Linda đỡ Lâm Dur Hi dậy dựa vào người mình: “Có thể nói chuyện không?”

Lâm Dur Hi lắc đầu.

“Đờ cô ta chắc vào.” Giống y như lần trước, tên Kiến chỉ quay video mấy giây rồi dừng.

“Cho cô ta uống thuốc, nhất định phải để cho cô ta chống đỡ ba ngày.”

“Bây giờ cô ấy hô hấp cũng khó khăn, nhất định là phổi bị tổn thương rồi. Không đưa cô ấy đi bệnh viện, thì ít nhất cũng đưa cô ấy đi phòng khám cho bác sĩ khám xem chứ.”

“Em điên rồi hả? Cô ta đã nhìn thấy cả nhà chúng ta, em thả cô ta ra ngoài, chính là đưa chúng ta vào tù đó.”

“Anh cũng không thể nào giam cô ấy mãi như vậy được.”

Tên Kiến lạnh lùng nói: “Anh không có nói muốn giam cô ta mãi. Tiền tới tay, thì cô ta không cần phải tồn tại nữa.”

Linda gạt mình: “..... Không được! Cô ấy là ân nhân cứu mạng của Max, anh không thể tàn nhẫn như vậy được.”

“Lòng dạ đàn bà. Coi chừng cô ta, trong ba ngày đừng để cô ta chết.” Nói xong, bước nhanh rời khỏi.

Lâm Dur Hi dựa vào vai Linda, tiếp tục cầu xin: “Xin..... cô..... cứu..... tôi.....”

Đôi mắt Linda đỏ lên.

“Trời..... nhìn..... thấy.....”

Linda nắm tay cô, Lâm Dur Hi cảm nhận được lòng bàn tay cô ta đang run lên.

“Vi..... Max.....”

Đánh cược cô ta là một người mẹ, vẫn còn lương tâm vì con mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: The One

Editor: miemei

Y tá đẩy hai người ra sân vườn trong bệnh viện. Nắng sớm chiếu rọi, ôn hòa ấm áp, chẳng qua ánh mắt lạnh lùng của Lâm Dur Hi làm cho lòng Chu Từ Chính lạnh lẽo.

Hai người ngồi trên xe lăn, không đợi Chu Từ Chính mở miệng, Lâm Dur Hi đã hỏi thẳng: “Tôi với anh thật sự là quan hệ vợ chồng chưa cưới? Hay là giữa chúng ta có ước hẹn đặc biệt gì đó?”

“Ví dụ?”

Lâm Dur Hi cắn cắn môi: “Anh và tôi chỉ là đang đóng kịch?”

Chu Từ Chính buồn bực: “Đóng kịch? Nếu anh muốn tìm người đóng vai vợ anh, anh sẽ tìm diễn viên chuyên nghiệp, sao lại tìm em?”

“Bởi vì anh muốn thay đổi hình tượng cậu ấm lãng nhãng, nên tìm một người bình thường hẹn hò, diễn một tuồng kịch.”

Lại thêm buồn bực, trong một chốc tài ăn nói của Chu Tử Chính bị hạ gục rồi. Anh vội kéo lấy tay cô: “Hi, anh không phải cậu ấm lãng nhãng, anh thề. Em đừng tin mấy bài báo trên mạng.”

Lâm Dư Hi muốn rút tay về, nhưng lại bị anh túm lấy không buông: “Anh buông tay ra trước, được không?”

Chu Tử Chính bất đắc dĩ buông tay, mặt đầy vẻ tủi thân, bụng đầy nước đắng: “Vợ à, một tuần trước chúng ta vừa mới ngọt ngào đi du lịch, không cẩn thận bị người ta bắt cóc, không dễ dàng gì mới chạy ra được, bây giờ em lại không nhớ anh, còn nghi ngờ anh nữa. Lúc trước hằng đêm anh đều ôm em ngủ, bây giờ nắm tay một chút cũng không được.”

Lâm Dư Hi vừa sững sốt vừa ngạc nhiên nhìn anh, không nói được gì.

Chu Tử Chính lấy di động ra, mở phần hình ảnh: “Em xem hình chụp chung của chúng ta nè, thế này giống đang đóng kịch sao?”

Lâm Dư Hi nhận lấy, từ từ lật coi. Từng tấm từng tấm hình kẻ đầu áp mặt, cô và anh đều ngọt như dính mật vậy. Lại lật xuống coi tiếp, có không ít hình tự chụp lúc hôn nhau, thậm chí có cả hình chụp và video lúc ôm nhau trên giường nữa.

Lâm Dư Hi kinh hồn bạt vía nuốt nước miếng, cô và anh từng quay video lúc gì đó gì đó ư?

“Không nhân vào video xem xem? Yên tâm, em không cho anh quay lúc bạch bạch bạch đầu, chỉ cho anh quay phần mở đầu và sau khi xong chuyện thôi.”

Mặt Lâm Dư Hi “soạt” một cái đỏ lên, may mà y tá đều là người nước ngoài, nghe không hiểu lời nói của anh. Nhìn vào đôi mắt tha thiết của anh, Lâm Dư Hi chỉ có thể nhân mở video. Trong video, tấm chăn phủ trên ngực cô, nhưng lại lộ ra mặt dây chuyền bằng ngọc phi thủy trước ngực. Gương mặt cô đỏ ửng, ánh mắt mê ly, vừa nhìn thì biết ngay là đáng về sau khi hoan ái. Mặt Lâm Dư Hi lại đỏ thêm mấy phần.

“Vợ, vừa rồi được bao nhiêu điểm?”

“Mỗi lần xong chuyện anh đều phải hỏi hả?”

“Phải đó, nếu không làm sao cộng đến 1314520 được?”

“250.”

“Lại là 250? Được, lần sau anh sẽ hỏi vào lúc em sướng nhất.”

“Anh dám hỏi vào lúc đó, em trừ lại anh 250 đó.”

“Anh không tin, đến lúc đó em không cho anh 5200 thì anh sẽ không tiếp tục.”

Lâm Dư Hi cười khúc khích: “Anh chắc chứ?”

Chu Tử Chính cười xấu xa: “Chúng ta thử ngay lập tức là biết thôi, come on baby, round 2.”

Video ngừng rồi, mặt của Lâm Dư Hi bị thiêu cháy đến nóng bỏng.

Chu Tử Chính hỏi: “Vợ à, em tin rồi chứ. Chúng ta là đôi tình nhân thật lòng yêu thương nhau, không phải đang đóng kịch đâu.”

Lâm Dư Hi mờ mịt cúi đầu: “Xin lỗi, tôi thật sự nhớ không ra.”

Tay của Chu Tử Chính nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay của cô: “Vợ, đừng gấp, từ từ thôi. Bây giờ em chỉ cần tin rằng, hẹn ước duy nhất giữa anh và em chính là 1314520.”

“Nếu như sau này tôi cũng không thể nhớ ra nữa.” Chuyện mất trí nhớ Lâm Dư Hi đã hỏi bác sĩ, bác sĩ chỉ có thể cho cô một câu trả lời lập lờ nước đôi, có thể là mấy ngày, có thể là mấy năm, không ai nói chắc được.

“Không sao, dù sao chính là ông trời vẫn chưa chơi anh đủ, chơi một màn bắt cóc tìm được đường sống từ chỗ chết, lại giấu đi kí ức về anh trong đầu em. Nhưng con người anh đây thích nhất là đầu với trời, cho nên anh trình trọng tuyên bố, bà xã đại nhân, ông xã anh đây muốn theo đuổi em một lần nữa. Cho dù tạm thời, em đã quên anh, thì em cũng sẽ yêu anh một lần nữa.”

Lâm Dư Hi ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt kiên định của anh, cảm giác vừa bá đạo lại vừa kiêu ngạo này như đã từng quen biết, hình như đã từng có người nói với cô những lời giống như thế này. Là ai nói, nói cái gì, cô lại nhớ không ra.

Bốn năm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc câu chuyện của cô và anh là như thế nào? Cô phải làm sao để đối mặt với ông chồng xa lạ nhất này đây?

Ngài Vi vừa vào phòng bệnh, liền ôm lấy Lâm Dư Hi òa khóc một trận: “Bọn họ nói cậu bị bắt cóc, mình rất sợ không gặp được cậu nữa. Sau đó bọn họ cứu cậu về rồi, lại nói cậu bị mất trí nhớ, rất sợ cậu sẽ quên mất mình đó.”

Lâm Dư Hi vỗ vỗ lưng cô ấy: “Cậu mà siết mình chặt như vậy nữa, thì sau này cậu cũng không gặp được mình nữa đâu nhé.”

Ngài Vi thả lỏng tay ra: “Vết thương của cậu thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói cánh tay của mình bị đạn sượt qua, vết thương đã khép lại rồi. Trước đó cứu cậu bé kia, cơ cánh tay và cơ hoành bị kéo đến tổn thương, cần phải phục hồi từ từ. Lúc chạy trốn không cẩn thận té xuống hố núi, bị đụng trúng đầu, trong não có máu bầm, phải uống thuốc trước, xem xem có thể làm tan máu bầm, để cho cơ thể tự động hấp thu hay không.”

Ngài Vi nghếch ra hai gáy: “Chuyện nguy hiểm lớn như vậy mà cậu cũng có thể kể đến bình tĩnh như thế, cậu có phải phụ nữ không vậy?”

“Mấy chuyện này đều là người ta nói cho mình nghe, có nguy hiểm hơn nữa mình cũng không nhớ được gì cả.”

“Chuyện trong bốn năm nay cậu thật sự không nhớ à?”

Lâm Dư Hi lắc đầu.

“Lý Thuận Nhất bắt cả hai tay, cậu và bác trai bị kiện hành nghề y không bằng cấp, Chu công tử giống trống khua chiêng tỏ tình với cậu, tất cả cậu đều nhớ không ra ư?”

Lâm Dư Hi chán nản lắc đầu.

“Cậu không có một chút ấn tượng nào với Chu công tử hả?”

Lần này là gạt đầu: “Anh ấy cho mình xem hình bọn mình chụp chung, nhưng mình không nhớ được một chút nào.”

“Trời ơi! Heo con nhà cậu nhất định là đau lòng đến chết rồi.”

“Heo con nhà mình?”

“Cái này là biệt danh tình cảm của hai người, bắt nguồn từ việc cậu lột sạch anh ấy để chữa bệnh cho anh ấy, sau đó nói nhìn anh ấy thì giống như nhìn thịt heo vậy. Thế là anh ấy liền tự xưng là chủ tịch Heo, còn gọi là heo con nhà cậu.”

Lâm Dư Hi cắn cắn môi: “Tình cảm của mình với anh ấy tốt lắm hả?”

Ngài Vi nhìn thẳng vào cô: “Nếu như cậu với Lý Thuận Nhất trước khi bắt cả hai tay được 10 điểm, thì với anh ấy chính là 100 điểm. Hơn nữa, cậu đã sống ở nhà anh ấy mấy tháng rồi.”

“Anh ấy đã cầu hôn với mình rồi à?”

“Trước khi cậu qua Mỹ chơi thì vẫn chưa, ở Mỹ có cầu hôn hay không thì mình không biết.”

Lâm Dư Hi rất bất đắc dĩ: “Bây giờ nhìn thấy anh ấy, mình thật sự rất thấp thòm. Rõ ràng nên là người rất thân mật, mình lại không có một chút ấn tượng, không có một chút cảm giác nào cả.”

Con người của Ngài Vi xoay một vòng: “Đội vết thương của hai người lành rồi, hay là hai người thân mật một lần, nói không chừng có thể kích thích cậu nhớ được gì đó.”

“Đối với mình, anh ấy chỉ là một người xa lạ, làm sao mình có thể lên giường với anh ấy được?”

“Anh ấy đã ăn cậu n lần từ sớm rồi, được không hả? Bây giờ, trong đầu cậu anh ấy là người xa lạ, nhưng cơ thể của cậu hẳn là rất quen thuộc với anh ấy.”

Lâm Dư Hi im lặng.

Ngài Vi lóe lên ý tưởng, mờ ám như sương mù: “Hay là, cậu bật mắt lại, đơn thuần để cho cơ thể cảm nhận xem. Phản ứng bản năng rất có thể sẽ moi lên ký ức tiềm ẩn ở chỗ sâu trong não đấy.”

Lâm Dư Hi than nhẹ: “Đội vết thương của mình và anh ấy lành rồi hãy nói đi.” Bây giờ não của cô có một mảng nhỏ trống rỗng, mảng lớn còn lại thì lộn xộn cả lên.

“Hi, tin mình đi, Chu Từ Chính chính là chân mệnh thiên tử của cậu. He is the one!”

Ngài Vi gặp được Chu Từ Chính, nhẹ nhõm gật đầu: “May mà trên người anh có GPS, nếu không thật sự là lành ít dữ nhiều.”

“Kiểu người nói chuyện không dùng đến não, kẻ thù lại nhiều như em, có cần làm cho em một cái GPS để phòng thân luôn không?”

“Hừ, còn nói em nói chuyện không dùng não nữa, em vừa mới nói không ít lời tốt đẹp giúp anh ở trước mặt Hi Hi đấy. Em còn đề nghị với Hi Hi, đợi vết thương của hai người lành rồi, làm một lần bạch bạch bạch, nói không chừng ký ức của cậu ấy sẽ bị anh đẩy một cái bạch ra ngoài luôn.”

Hai mắt Chu Từ Chính sáng lên, cong môi cười: “Anh quen biết em bao lâu nay, đây là câu nói mà em nói có trình độ nhất đấy.”

Ngài Vi nhướn mày: “Vậy thì xin ông chủ Chu đầu tư cho bộ phim nhỏ của em hào phóng một chút nha.”

Chu Từ Chính nhìn Tổng Thành Trạch một cái: “Vợ của cậu bị cậu dạy cho gian xảo rồi đấy.”

Tổng Thành Trạch cười ha ha: “Hết cách, trên có cha mẹ già, dưới có con thơ, ở giữa còn có thêm một người không dễ nuôi nữa, không gian xảo không được.”

Ngài Vi trừng mắt: “Anh nói ai không dễ nuôi hả?”

Chu Từ Chính đẩy xe lăn: “Anh đi thăm Hi Hi, căn phòng này để lại cho hai người đánh nhau đấy, nhớ khóa cửa nha.”

Chu Từ Chính ngồi xe lăn vào phòng bệnh của Lâm Dư Hi, sau đó trợ lý để com canh lên bàn.

“Đồ ăn của bệnh viện không ngon, anh sợ em ăn không quen, nên đã đặt một vài món Trung về.”

Thực ra bệnh viện nằm ở khu Las Vegas đẳng cấp, thức ăn đã cực kỳ cao cấp rồi, mỗi 24 tiếng có thể chọn đồ ăn thức uống từ thực đơn, hơn nữa, món Mỹ, món Trung, món Nhật, món Pháp, ẩm thực của các quốc gia mặc cho người ta lựa chọn. Còn nói là không ngon ư?

Lâm Dư Hi đã có thể đi lại, cô bước chậm qua, nhìn thấy ba món một canh được đặt trên bàn: đậu hũ tỳ bà, thịt kho và cá chưng, cộng thêm một tô canh cải bó xôi thịt xé sợi, món ăn gia đình, thanh đạm, ngon miệng.

Chu Từ Chính gấp cho cô một miếng thịt kho: “Tuy là không ngon như em nấu, nhưng cũng không tồi, thử một chút đi.”

“Cám ơn!”

“Đậu hũ tỳ bà của họ cũng được làm rất đặc sắc, ném thử xem.”

Lâm Dư Hi đón lấy: “Cám ơn.”

“Đừng nói cám ơn với anh nữa, được không?” Chu Từ Chính có chút chán nản, thể này căn bản là coi anh như người ngoài. Ách, hết cách, bây giờ anh thật sự chỉ là người ngoài mà thôi.

Lâm Dư Hi chỉ có thể cúi đầu ăn com: “Ừm, mùi vị của mấy món này rất ngon.”

“Anh vẫn thích món em nấu nhất. Lần đầu tiên ăn thịt kho em nấu, anh ăn ba chén com lớn luôn đó, gần như là húp cả nước sốt luôn.”

“Anh không bị no căng bụng à?”

“Có chứ, căng đến nỗi cả đêm anh không ngủ được, cứ nghĩ làm thế nào để kéo em đến nhà anh, nấu thịt kho cho anh cả đời.”

Lâm Dư Hi đột nhiên bị thịt làm cho sặc, ho mấy cái.

“Không sao chứ?” Chu Từ Chính dịu dàng vuốt lưng cho Lâm Dư Hi.

Bắp thịt của Lâm Dư Hi không tự chủ mà căng lên, tay của Chu Từ Chính hơi dừng lại, rồi khỏi lưng của cô: “Vết thương của em vẫn còn đau à?”

“Đỡ nhiều lắm rồi, bác sĩ nói nếu tiến triển tốt, thì qua mấy hôm nữa là có thể ra viện. Chân của anh sao rồi?”

“Sau khi ra viện còn phải điều dưỡng một thời gian, bây giờ anh phải luyện tập dùng gậy để đi bộ.”

“Đã bắt được đám bắt cóc kia chưa?”

“Chủ mưu chạy thoát rồi, cảnh sát đã phát lệnh truy nã quốc tế, anh cộng thêm giải thưởng mười triệu đô nữa. Mà cặp vợ chồng lừa chúng ta dính bẫy cũng đã bị bắt rồi.”

“Chính là người vợ muốn đưa tôi đi bệnh viện, tôi lại mượn cơ hội đó chạy trốn đó hả?”

“Cặp vợ chồng đó, nữ tên Linda, nam tên Kiến. Lúc cảnh sát tra hỏi Linda, cô ta nói em diễn rất giỏi, lúc đó cô ta thật sự nghĩ rằng em sắp không xong rồi. Cô ta còn nhờ cảnh sát chuyển lời cho em nói là em không sao thì cô ta rất yên tâm, cảm ơn em đã cứu Max.”

“Max?”

“Max là con trai cô ta. Ở bên vách núi, đột nhiên con co giật bị tái phát, Max té xuống vách núi, em liều mạng kéo nó lại. Đáng hận là lúc em cứu Max, ba nó liền nhân cơ hội đánh lén, chúng ta không thể phản kháng chút nào. Lúc đó em đã bị thương, anh dùng 100 triệu đô dụ tên Kiến giao em cho Linda trông chừng, chính là đánh cược cô ta vẫn còn một chút lương tâm. Nếu không, em và anh cùng bị bắt đi, hậu quả, anh thật sự không dám nghĩ đến.”

Trong lòng Lâm Dư Hi rầu rĩ: “Bọn họ đối xử với anh thế nào?”

“Thì ra anh và gã chủ mưu từng dính líu vào 14 năm trước, anh gián tiếp làm cho hán ngồi tù 12 năm. Lần này hán bắt cóc anh, một là vì tiền, hai là vì trả thù. Bây giờ anh có thể toàn thân mà thoát khỏi, bị thương một chút thế này đã là chuyện nhỏ rồi.”

Ánh mắt của Lâm Dư Hi rơi xuống cẳng chân của anh, buồn bã: “Đáng tiếc tôi không nhớ được gì hết.”

“Đoạn trải nghiệm này, tốt nhất là em vĩnh viễn cũng đừng nhớ lại.”

“Linda sẽ bị phán hình phạt nặng sao?”

“Cô ta là tông phạm, thời hạn hình phạt từ 10 năm trở lên. Nhưng cô ta cũng coi như là đã từng chăm sóc cho em, có thể giảm án xuống một chút. Chồng cô ta là thủ phạm chính, chạy không thoát 20 năm đâu.”

“Vậy Max.....”

Chu Từ Chính nắm tay cô: “Hi, mỗi một người đều có số mệnh của mình, em cứu Max, là đã cho nó một sinh mạng mới rồi. Cha mẹ của nó thế nào không phải là chuyện mà em với anh có thể thay đổi được. Em là bác sĩ, vẫn luôn muốn cứu người, nhưng bệnh nhân có số mệnh và tạo hóa của chính họ.”

Lời nói của anh dịu dàng tràn vào lòng cô, đã tháo gỡ một cái nút thắt nhỏ nhỏ. Cảm giác này rất ấm áp, rất quen thuộc.

“Cám..... ừm.”

Qua một lúc, Lâm Dư Hi hơi xấu hổ nói: “Có thể buông tay tôi ra không? Tôi không thể uống canh bằng một tay được.”

Chu Từ Chính nhìn thấy vẻ ngượng ngùng trên mặt cô, trong lòng giống như đang bị vuốt mèo gãi vậy, ngứa ngáy không thôi. Đã lăn trên ga giường không biết bao nhiêu lần rồi, bây giờ chỉ nắm tay cô ấy thôi, mặt cô ấy đã đỏ lên rồi. Má ơi, cảm giác này tuyệt thật! Nếu như sau này hôn cô ấy, đỡ cô ấy lên giường, có khi nào cũng có cảm giác thấp thỏm không yên, muốn từ chối mà còn mời chào của lần đầu tiên không?

Khóe miệng của Chu Từ Chính vô thức cong lên, tất cả làm lại một lần nữa, mùi vị đó chính là cảm giác sung sướng nói không nên lời. Xem ra, cô ấy mất trí nhớ tạm thời cũng có chỗ tốt.

Dĩ nhiên Lâm Dư Hi không biết Chu Từ Chính suy nghĩ cái gì, chẳng qua nhìn thấy nụ cười lơ đãng của Chu Từ Chính, mà nụ cười này lại có chút quái lạ, mặt lại càng đỏ lên.

Chu Từ Chính buông tay ra, khụ khụ hai tiếng, thả lỏng cổ họng có chút căng thẳng: “Món canh này uống vào cũng rất sướng..... ngon miệng.” Múc cho cô một chén canh, cơ thể âm thầm dịch về phía Lâm Dư Hi.

Lâm Dư Hi uống một ngụm, thật sự khá ngon miệng. Khóe mắt cô nhìn lướt qua mặt của Chu Từ Chính, anh cứ thâm tình nhìn mình như thế, nhìn đến nỗi nhịp tim của cô đập nhanh hơn, rồi bời.

“Ách, tôi có thể hỏi một vấn đề không?”

“Dĩ nhiên.”

“Tại sao anh lại thích tôi?”

“Tại sao anh lại không thích em chứ?”

“Tôi với anh là hai người không cùng thế giới, hơn nữa vợ chưa cưới trước kia, bạn gái cũ của anh đều rất xinh đẹp, tôi không sánh được với bọn họ.”

Chu Từ Chính cười: “Thế giới của anh cần ăn, uống, vệ sinh, work hard play hard, em thì sao?”

Lâm Dư Hi sững lại.

“Thế giới của anh có hi nộ ái ố, có sinh lão bệnh tử, cần có người yêu thương bầu bạn, em thì sao?”

Lâm Dư Hi ngạc nhiên không nói gì.

“Vậy nên, thể giới của chúng ta có gì khác nhau?”

“Trước kia anh cũng trả lời tôi như vậy à?”

“Không phải. Em bước vào thể giới của anh, nhìn thấy thực ra thể giới của anh còn vắng lạnh hơn thể giới của em nhiều, cho nên em đã ở lại sưởi ấm cho anh bằng một trái tim của đức mẹ.”

Lâm Dư Hi không nhìn được bật cười.

“Còn có mấy cô bạn gái trước xinh đẹp kia, vẻ ngoài của họ có đẹp hơn nữa, nhìn quen rồi thì cũng chỉ có thể thôi. Chỉ có một thứ càng nhìn lâu càng thấy đẹp, bọn họ không có, em có.”

“Là gì?”

Chu Từ Chính dựa vào gần hơn: “Thịt kho!” Anh đột nhiên đánh lên hôn lên mặt cô một cái.

Lâm Dư Hi ngạc nhiên, ngây ra vài giây, khẽ cau: “Lòng của anh có lảng nhãng hay không, tôi không biết, nhưng cái miệng của anh thì đủ ba hoa đấy.”

“Có không?” Chu Từ Chính chu môi lên, “Ba hoa chỗ nào, em lau giúp anh đi.” Đột nhiên một miếng thịt kho được nhét vào miệng anh.

“Đi mà hỏi thịt kho của anh đó.”

Tìm Lâm Dư Hi đập thình thịch, thình thịch, cảm giác này rất quen thuộc, không chỉ là như đã từng quen biết, mà là một loại hơi thở quanh quẩn bên mình mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Nhớ Anh Không?

Chu Từ Chính bao trọn một chiếc máy bay chuyên dụng về Hong Kong, chỉ là khi anh nhấn mạnh hai chữ “bao trọn” ở trước mặt Lâm Dư Hi, thì cô không có bất kỳ phản ứng gì. Tổng Thành Trạch thì lại phản ứng rất mạnh mà nịnh nọt: “Làm một lần rung trên không, nói không chừng cô ấy sẽ bị rung đến tỉnh đấy.”

Chu Từ Chính liếc anh ta một cái: “Cậu muốn rung thì cứ tự nhiên, đừng có khoe khoang trước mặt người tàn tật.”

“Cũng phải, dựa vào một chân không chống đỡ được.” Đột nhiên Tổng Thành Trạch cảm nhận được sát khí áp vào mặt.

“Một nửa tiền hoa hồng còn lại của cậu cũng mất luôn rồi.”

Tổng Thành Trạch oan ức: “Cũng đâu có nói là cái chân kia của anh không được đâu, trừ tiền hoa hồng kiểu này ác quá.”

“Được, vậy thì dùng một cái chân của cậu đổi lại tiền hoa hồng của cậu đi. Rốt cuộc là trái, phải hay giữa, chúng ta bốc thăm quyết định.”

Tổng Thành Trạch cười ha ha: “Chân nào của tôi đều rất hữu dụng, không cần đổi đâu. Boss, anh khát rồi phải không? Nào, uống ly nước đi.”

Chu Từ Chính nhìn sang Ngải Vi ngồi cùng với Lâm Dư Hi: “Đâu chỉ khát? Tôi đói khát luôn ấy. Đi, đi đuổi vợ cậu đi đi.”

Tổng Thành Trạch kêu gào: “Đuổi vợ tôi đi, vợ anh cũng không cũng đâu thể giúp anh thỏa mãn con đói khát! Boss, chỉ nhìn mà không được ăn càng đau khổ hơn đó, vợ tôi suy nghĩ cho anh thôi đây.”

Sát khí trong mắt Chu Từ Chính tăng vọt, Tổng Thành Trạch nịnh nọt cười lấy lòng: “Không ăn được, cho con mắt đã con nghiện cũng được, tôi lập tức đuổi bà vợ không biết tốt xấu kia đi ngay, dạy dỗ lại từ đầu.”

Thế là, Chu Từ Chính ngồi bên cạnh Lâm Dư Hi, tự nhiên đưa tay nắm lấy tay cô: “Lạnh không?”

Trong lòng Lâm Dư Hi hơi run lên: “.....Không lạnh.”

“Anh lạnh.”

Lòng bàn tay của anh nóng hổi, không lẽ lòng bàn chân của anh lạnh à? Lâm Dư Hi liếc anh một cái: “Anh lạnh ở đâu?”

Chu Từ Chính cầm tay của cô lên đặt vào lồng ngực bên trái: “Ồ đây lạnh. Không nhìn thấy em, tim của anh rất lạnh, rất lạnh.”

“Khoang máy bay này đầu lớn, sao anh lại không nhìn thấy tôi chứ.”

“Nhưng anh không thấy được chính mình ở trong mắt cả em.”

Lâm Dư Hi xì một tiếng: “Đây chính là cách anh theo đuổi con gái đó hả?”

“Đây là cách anh theo đuổi vợ.”

Lâm Dư Hi nhếch môi: “Lúc trước tôi có nói anh nói năng ngọt xớt không?”

Chu Từ Chính bày ra vẻ suy tư: “Hình như có, cũng hình như không có, có thể là do lạnh quá, anh nhớ không ra. Nếu như em sưởi ấm cho anh, có thể anh sẽ nhớ ra.”

“Vậy bây giờ đủ ấm chưa?”

“Còn thiếu chút nữa.” Chu Từ Chính sát lại gần, đột nhiên thorn lên mặt cô một cái: “Thế này thì khá hơn rồi.”

Cô tiếp viên hàng không bung ly nước uống, mặt đỏ ửng, tiền không được lùi cũng không xong mà đứng một bên. Chu Từ Chính nhìn sang cô ta, cười: “Lại là cô à?”

Cô tiếp viên lúng túng cười cười: “Thật ngại quá, đây là nước cam chị Chu cần.”

“Mỗi lần cô xuất hiện đều đúng thời điểm ghê!”

Cô tiếp viên đặt nước cam xuống: “Xin lỗi, đã quấy rầy rồi.”

“Tôi muốn hỏi cô một vấn đề, cô nhìn xem cô ấy có gì khác không?”

Cô tiếp viên sùng sốt: “Chị Chu đâu có gì khác ạ?”

Chu Từ Chính mỉm cười gật đầu, nhìn sang Lâm Dư Hi: “Chính xác, cô ấy không có gì khác cả, vẫn là người phụ nữ của tôi.”

Trong lòng Lâm Dư Hi rung lên, im lặng uống nước cam.

Cả chuyến bay, anh nắm tay cô thật chặt, ấm áp từ lòng bàn tay anh vừa xa lạ vừa quen thuộc, não của cô không nhớ được mọi thứ về anh, nhưng tay của cô lại không hề quên độ ấm anh đã từng mang đến.

Vì chủ mưu bắt cóc trốn thoát, dựa vào suy nghĩ về vấn đề an toàn, Chu Từ Chính hi vọng Lâm Dư Hi và Lâm Chi Hiên có thể ở lại nhà anh. Lý do này, hình như rất khó từ chối.

Khi Lâm Dư Hi nhìn thấy phòng ngủ của hai người họ, quần áo của cô, đồ dùng hằng ngày và búp bê Hello Kitty ở trên giường, thì cô không thể nào nghĩ ngờ quan hệ giữa cô với anh nữa.

“Chân của anh lên xuống cầu thang không tiện, em ở phòng này, anh sẽ ở phòng khách lầu dưới.”

Lâm Dư Hi nhìn thấy những tấm hình dán trên tường: “Mấy tấm hình này có ý nghĩa đặc biệt ư?”

“Chúng là những thứ “đã từng” của anh, không có chúng, anh sẽ không quen biết em.” “Anh muốn dùng những tấm hình này tạo ra một hình vẽ đặc biệt sao?”

Chu Từ Chính mỉm cười: “Có lẽ vậy.”

Lâm Dư Hi nằm trên giường, căn phòng này tràn ngập hơi thở của anh và cô. Cô ôm búp bê Hello Kitty vào lòng, con búp bê thuộc về riêng cô thấm đượm mùi hương của anh. Cô nằm trên giường trần trụi rất lâu vẫn không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy mở máy tính ra, tìm xem hình ảnh và video của cô với anh trong đó, tìm lại ký ức đã mất của cô.

Cô nhấn mở một cái video bên bờ biển, cô nằm ngủ trên ghế tắm nắng của bãi biển, Chu Từ Chính từ từ quay ống kính qua: “Vịt con xấu xí ngủ mất rồi, có biết tôi muốn làm gì không? Hôn trộm? Tôi là người thế nào chứ, sao có thể làm ra loại chuyện không biết liêm sỉ như vậy được? Tôi sẽ nhận được sự đồng ý của cô ấy thôi. O, không đúng, phụ nữ đều nghĩ một đằng nói một nẻo, cho nên chỉ cần cô ấy không phản đối thì tôi có thể hôn rồi. Khụ khụ, cô Lâm Dư Hi, tôi muốn hôn cô, nếu cô không đồng ý, xin hãy nói lớn lên nhé.” Sau hai giây, Chu Từ Chính nhìn vào ống kính cười nói: “Xem ra cô ấy không phản đối, thế nên tôi có thể hôn một cách quang minh chính đại rồi.” Anh cúi đầu, hôn lên mặt cô một cái, sau đó nhìn vào ống kính nhướn mày há

hê, kiều ngạo giờ ngón cái lên tự khen.

Lâm Dư Hi ngậy ra hai giây, nhin không được phì cười. Không biết liềm sỉ mà!

Cô mở một cái video khác nữa, Chu Tử Chính đang nấu ăn trong nhà bếp.

“Vợ ơi, tối nay là canh đậu hũ Văn Tư lần thứ 10, em có muốn kể cho anh nghe rốt cuộc canh đậu hũ có câu chuyện gì không?”

“Ban đầu bà ngoại em phản đối mẹ gả cho ba, năm đó đúng lúc là đại thọ 90 tuổi của bà cố ngoại em, trong nhà đãi tiệc mừng thọ, mẹ đưa ba về nhà, ba liền làm canh đậu hũ Văn Tư chúc thọ cho bà cố ngoại. Bà cố ngoại rất vui, uống hết một chén canh đậu hũ lớn, chính thức thừa nhận ba là cháu rể ngoại của bà, bà ngoại em cũng đồng ý luôn.”

Chu Tử Chính cười nhìn vào ống kính: “Vậy lần sau anh nấu canh đậu hũ Văn Tư cho bác trai, thì bác sẽ thừa nhận anh là con rể của bác rồi?”

“Không biết à nha.”

“Được rồi, vậy anh thử xem.”

Lâm Dư Hi sùng sốt. Anh ấy nấu canh đậu hũ Văn Tư? Mười lần? Hình như cô đã có chút hiểu tại sao Ngải Vi nói anh được 100 điểm rồi.

Tiếng gõ cửa vang lên: “Hi, vẫn chưa ngủ à?”

Lâm Dư Hi mở cửa: “Sao anh lại lên đây?”

Chu Tử Chính chống gậy đi vào: “Anh thấy đèn phòng em vẫn còn sáng, sao thế, ngủ không được hả?” Anh đi đến chỗ máy tính trên bàn đọc sách, “Đang xem gì vậy?”

“Xem mấy cái video với hình ảnh trước kia, xem xem có thể nhớ được gì không.”

Chu Tử Chính nhìn video một cái: “Có nhớ canh đậu hũ Văn Tư anh nấu không?”

Lâm Dư Hi lắc đầu.

“Đừng vội! Ký ức chỉ ở trong đầu em mà thôi, không chạy đi đâu được đâu, chúng ta cùng nhau đào từ từ.”

“Canh này là anh làm thật hả?”

“Không tin à?”

“Cắt đậu hũ khó lắm.”

“Phải đó, thế nên luyện cắt đậu hũ thôi anh cũng luyện hết cả tháng, muốn đỡ em vui khó khăn biết bao.”

Lâm Dư Hi then thùng cong khóe môi: “Anh biết đỡ ngọt người ta thật đấy.”

“Anh chỉ biết đỡ ngọt em thôi.”

Lâm Dư Hi có chút hiểu ra vì sao mình lại thua vào tay anh rồi.

Bầu không khí quá mờ ám, chuyển đề tài thôi: “Anh cũng không ngủ được sao?”

“Đã quen có em ở bên cạnh rồi, không có em anh ngủ không được.” Giọng điệu của anh vừa tủi thân vừa bất đắc dĩ.

Chủ đề đã dời đi rồi, bầu không khí lại càng mờ ám. Trong lòng Lâm Dư Hi có chút ảm áp lại có chút chua xót: “Vậy..... anh ôm búp bê của tôi đi ngủ nhé?”

Hai mắt Chu Tử Chính trừng lên: “Tại sao không phải là ôm em?”

“.....”

“Chân vừa đau, lòng vừa lạnh, cô đơn gối chiếc không ngủ được, haiz.....”

“.....”

Chu Tử Chính đáng thương nhìn Lâm Dư Hi: “Vậy em cho anh ngồi trên ghế sofa nhìn em ngủ đi! Em ngủ rồi thì anh sẽ đi.” Nói xong chống gậy đi về phía sofa ngồi xuống, ngậy ngốc nhìn cô.

Lâm Dư Hi mềm lòng: “Hay là, anh ngủ trên giường đi.” Dù sao cái giường cũng đủ lớn, mỗi người ngủ một bên cũng được.

Sau đó Lâm Dư Hi chứng kiến một gã què bò lên giường với tốc độ kinh người. Nhìn thấy nụ cười trộm vì gian kế đã thành bên khóe miệng của anh, Lâm Dư Hi chợt nhớ tới vẻ đắc ý hả hê sau khi hôn trộm mình trong video.

Có câu mời khách thì dễ, tiễn khách khó, Chu Từ Chính đắp chăn xong, mặt mày cười khổ nói với cô: “Ngủ sớm đi nhé!” Khoảnh khắc đó, dường như Lâm Dư Hi nhìn thấy một con sói khoác lên bộ da heo.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 53.2

Lâm Dư Hi nhớ rõ rằng lúc ngủ giữa cô với anh có một lớp chăn ngăn lại, ngủ một giấc tỉnh dậy, thì cô bị người ta ôm vào lòng, tay của anh chui vào áo ngủ của cô, tóm lấy phần mềm mại trước ngực cô, thỉnh thoảng còn bóp vài cái.

Quả nhiên là sói mà!

Lâm Dư Hi kéo tay anh ra, ở trên an toàn rồi, nhưng bên dưới lại thất thủ.

“À!” Lâm Dư Hi khẽ kêu, “Chu Từ Chính!”

“Vợ.” Chu Từ Chính nửa mơ nửa tỉnh ni non, cơ thể dính vào chặt hơn. Lâm Dư Hi cảm nhận được độ cứng làm người ta sợ hãi ở sau lưng, cô càng muốn gãy ra thì anh ôm càng chặt.

“Vợ à, đừng nhúc nhích nữa. Nhúc nhích nữa, thì anh thật sự nhịn không nổi nữa đâu..”

Cả người Lâm Dư Hi bỗng chốc cứng lại. Sau đó, Chu Từ Chính lại tùy ý giờ trò, muốn làm gì thì làm.

“Anh sờ đủ chưa?”

“Chưa.”

“.....Tôi muốn đi vệ sinh.” Mượn có tiểu tiện để trốn.

“Ừm, đúng là em hơi ướt rồi.” Cúi chỗ đập vào ngực anh, “Ui da.....”

Lâm Dư Hi chạy vào nhà vệ sinh, có một khoảnh khắc kia, mặc dù trong đầu cô trống rỗng, nhưng cơ thể của cô lại rất muốn anh tiếp tục.

Cô rửa mặt, nhìn mình ở trong gương. Về mặt lý trí, cô biết rõ người ở bên cạnh cô bây giờ là Chu Từ Chính, nhưng ký ức của cô vẫn dừng lại trước từng cảnh tượng ngọt ngào với Lý Thuần Nhất. Lúc cô thân mật ở bên Chu Từ Chính, trong lòng cô lại sinh ra nỗi áy náy với Lý Thuần Nhất. Không làm rõ chuyện của cô với Lý Thuần Nhất, thì cô vẫn không thể nào buông bỏ gút mắc trong lòng được.

Cho nên, cô chỉ có thể chạy trốn.

Xuống lầu, Lâm Chi Hiên đang ăn sáng trong phòng ăn.

“Ba, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, ngủ ngon không?”

“Ngủ ngon lắm ạ.”

“Còn đau đầu không?”

“Lúc sáng thức dậy có một chút, qua một lúc thì đỡ rồi.”

“Chiều hôm nay đến bệnh viện kiểm tra máu bầm trong não một chút, xem xem có biến hóa gì không.”

“Ừm.” Lâm Dư Hi do dự một lúc vẫn hỏi ra: “Ba, chiếc đồng hồ của ông nội, con đã đưa cho Lý Thuần Nhất, sau đó con có lấy về không?”

“Không. Cậu ta kết hôn rất đột ngột, sau khi cậu ta kết hôn thì con chưa từng tìm cậu ta, cậu ta cũng không có tìm con.”

“Vậy đồng hồ của ông nội.”

“Con muốn lấy nó về hả?”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Những thứ khác con có thể không cần, nhưng đồng hồ của ông nội thì con muốn lấy về.”

“Cũng tốt, dù sao cái đó cũng là đồ vật quan trọng trong nhà.”

Gặp lại anh ta một lần, lấy đồng hồ về, chấm dứt một đoạn tình cảm đã qua.

Lúc Chu Tử Chính muốn xuống lầu, Lâm Dư Hi vội đi lên dịu anh: “Sau này đừng tự mình lên lầu nữa, ngoài cái chân, vết thương trên xương sườn của anh vẫn chưa lành hẳn đâu.”

“Vậy em xuống lầu ở chung với anh đi, nếu không anh ngủ không được lại phải bò lên giường của em nữa.”

Lâm Dư Hi âm thầm nhéo anh một cái: “Ba tôi ở đây, anh đừng nói chuyện ba hoa như thế.”

“Em yên tâm, anh càng ba hoa thì ba càng vui đó.”

“Nói bậy.”

Chu Tử Chính khẽ sát vào tai cô: “Ông ấy muốn bế cháu ngoại mà.”

Mặt Lâm Dư Hi đỏ lên.

Lâm Chi Hiền nhìn Chu Tử Chính nói: “Sao lại lên lầu rồi?”

“Đã quen ôm Hello Kitty ngủ, mà Hi Hi không chịu nhường cho con, con chỉ có thể đi lên trộm thôi, kết quả bị Hi Hi bắt được, phạt con ở trên lầu úp mặt vào tường suy nghĩ về lỗi sai của mình ạ.”

Chu Tử Chính mỉm cười đứng lên: “Một tháng sau là phải thi rồi, ba phải đi thư viện đọc sách. Hai đứa cứ từ từ bàn bạc chuyện chia búp bê như thế nào nhé.”

“Ba, ba yên tâm, với trạng thái như bây giờ, con đánh không lại cô ấy, chỉ có thể mặc cho cô ấy bắt nạt thôi.”

Lâm Chi Hiền cười ha ha, biết điều rồi đi.

Người giúp việc đem bữa sáng lên, là cháo thịt nạc trứng bắc thảo và bánh củ cải.

Chu Tử Chính ăn một miếng bánh củ cải, lắc đầu: “Vẫn là bánh củ cải em làm ngon hơn.”

“Vậy mấy ngày nữa tôi làm một ít.”

“Không được, vết thương trên cánh tay của em vẫn chưa khỏi hẳn, phải nghỉ ngơi cho tốt, không được làm việc gì hết.”

Chỉ là, có một chuyện cô rất muốn làm. Lâm Dư Hi húp một hớp cháo: “Tôi muốn đi gặp Lý Thuần Nhất, hỏi anh ta lấy lại một vài thứ.”

“Lấy cái gì?”

“Đồng hồ của ông nội tôi. Tôi đã hỏi ba rồi, thì ra tôi vẫn chưa lấy về. Chiếc đồng hồ đó là của ông nội để lại, tôi muốn lấy nó về.” “Anh kêu cậu Trạch đi lấy là được rồi.”

Tay của Lâm Dư Hi dừng lại một chút: “Tôi muốn nói chuyện với anh ta một chút.”

Giọng điệu của Chu Tử Chính trầm xuống: “Giữa em với anh ta không có gì để nói cả.”

“Nhưng bây giờ tôi chỉ nhớ tôi và anh ta vẫn đang ở bên nhau. Không làm rõ ràng chuyện giữa tôi với anh ta, tôi không thể nào với anh.”

Chu Tử Chính nắm tay cô: “Sau khi anh ta ly hôn với Vương Vận Kỳ, vẫn luôn có ý với em. Nếu anh ta biết em chỉ nhớ anh ta, mà quên mất anh, anh ta sẽ thế nào?”

Chân mày Lâm Dư Hi chau lại: “Tôi chỉ muốn kết thúc chuyện giữa tôi với anh ta thôi.”

“Không được.”

“Nhưng, bây giờ tôi và anh ở bên nhau, thì luôn có một loại cảm giác phản bội anh ta.”

Tay của Chu Từ Chính có chút run rẩy: “Hi, người phản bội là anh ta. Chuyện của anh ta, Tiểu Ngải có thể từ từ kể cho em nghe, biết được chuyện của bốn năm trước, thì em tuyệt đối không thể nào có cảm giác phản bội gì đó với anh ta nữa.”

“Vince.....”

“Em từng nói với anh, cho dù không có anh, thì em cũng sẽ không có chuyện gương vỡ lại lành với anh ta, bởi vì trong cuộc đời em không cần một kẻ đào ngũ trong tình yêu. Bốn năm trước, Lý Thuần Nhất chính là một kẻ đào ngũ vứt em sang một bên, không quan tâm không hỏi han. Tin tưởng anh, anh ta không đáng để em đi kết thúc gì cả, bởi vì bốn năm trước em với anh ta đã cắt đứt rạch ròi từ sớm rồi.”

Cổ họng của Lâm Dư Hi nghẹn lại, trong mắt từ từ nổi lên nỗi đau không thể đè nén.

Ánh mắt của Chu Từ Chính rùn lên. Mẹ nó, ông trời ơi ông đang chơi trò gì vậy? Vết thương lòng của cô ấy vừa mới khỏi, thì ông lại làm cho cô ấy quên hết mọi đau thương mà Lý Thuần Nhất mang đến. Ông muốn làm cho cô ấy đau một lần nữa ư? Hay là cho Lý Thuần Nhất một cơ hội đến giành lại? Loại đào binh như Lý Thuần Nhất, cũng xứng sao?

Chu Từ Chính đối mặt với Lâm Dư Hi, kéo cô qua ngồi lên đùi anh, rồi ôm chặt cô: “Tin tưởng anh, anh ta không xứng đáng đâu.”

Nước mắt của Lâm Dư Hi lã xuống: “Tôi..... chỉ nhớ anh ta nói trong điện thoại sau khi anh ta về thì chúng tôi sẽ đi chụp hình cưới.”

Trái cổ của Chu Từ Chính trượt lên trượt xuống, tay của anh siết chặt lại, từ từ giờ lên lau đi nước mắt của cô: “Đi theo anh, anh có thứ này muốn cho em.”

Chu Từ Chính chống gậy, Lâm Dư Hi dìu anh đi vào căn phòng ở tầng dưới. Đi vào phòng, Chu Từ Chính khóa cửa phòng lại, kéo cô ngồi xuống giường.

Lâm Dư Hi hỏi: “Anh muốn cho tôi cái gì?”

“Anh.”

Không đợi Lâm Dư Hi phản ứng lại, Chu Từ Chính đã đè cô ngã xuống giường, bờ môi hôn thật sâu.

Chu Từ Chính đè cánh tay gãy giữa của cô xuống: “Hi, não của em không nhớ được anh, nhưng cơ thể của em chắc chắn sẽ không quên anh. Cho anh vào đi!”

Lâm Dư Hi ngậy đại. Để cơ thể cảm nhận? Tay của cô ngừng gãy giữa, để mặc cho Chu Từ Chính cời đồ của cô, mặc cho bờ môi nóng bỏng của anh rơi trên da thịt của cô.

Chu Từ Chính lật người nằm lên giường, kéo Lâm Dư Hi ngồi lên người anh: “Chân trái của anh không dùng sức được, em ở trên đi.” Sau đó đỡ lấy hông của cô, đè cô xuống, thật vững vàng, thật mạnh.

Một loại kích thích quen thuộc, mãnh liệt xuyên qua cơ thể của Lâm Dư Hi, từ trong miệng cô tràn ra một tiếng kêu không kiềm nén được.

“Có nhớ anh không?”

Lâm Dư Hi vẫn chưa có cơ hội trả lời, Chu Từ Chính đã tóm lấy hông của cô, bắt đầu tấn công mạnh mẽ. Lần này không còn ôn tồn tiến hành theo chất lượng nữa, mà là mưa to gió lớn bất thành linh ập tới. Anh muốn dùng tình yêu và dục vọng nguyên thủy nhất, nóng bỏng nhất để kích thích ký ức của cơ thể cô dành cho anh.

“Anh là ai?”

Lâm Dư Hi bị anh đưa đẩy đến mất hết phương hướng, bật thốt theo bản năng: “Ông xã!”

Lâm Dư Hi co rút mãnh liệt làm cho anh suýt chút nữa không kiềm được. Anh kéo cô lên, rời khỏi cơ thể cô, lại chống người ngồi dậy, anh ôm cô vào lòng, hôn lên môi cô nồng cháy, môi lưỡi quấn quýt muốn kéo ra những hồi ức bị chôn giấu sâu trong não.

Chu Từ Chính đi vào cơ thể cô một lần nữa, lại kích thích một hồi run rẩy.

“Anh là ai?”

“..... Ông xã!”

“Anh là ai?”

“Ông.....xã.....”

Cô dựa vào anh, mặc cho anh thống trị cơ thể của cô, tri giác của cô, linh hồn của cô. Cô không nhớ được chuyện của cô với anh, nhưng cơ thể của cô lại nhớ rất rõ anh và cô đã từng quấn quýt triền miên.

.....

Cô nửa nằm trên người anh, Chu Tử Chính vén những lọn tóc vương vãi của cô lên, nhìn đôi mắt quầng rử đưa tình của cô. Trong lòng anh thỏa mãn, nhưng cơ thể lại bắt đầu đau.

“Có cảm giác không?”

Lâm Dur Hi ừ một tiếng, vuốt ve gương mặt nóng cháy của anh: “Em nhớ ra một chút cảm giác.”

“Cảm giác gì?”

Lâm Dur Hi mỉm cười không nói.

“Nhớ ra anh đã làm cho em sung sướng muốn chết?”

Lâm Dur Hi đánh một cái bốp, Chu Tử Chính kêu một tiếng “ui da”, chân mày nhíu lại: “Vợ à, xem ra anh đã dốc sức quá rồi.”

“Sao rồi?” Lâm Dur Hi ngồi dậy, kiểm tra lồng ngực của anh, ấn vào chỗ xương sườn, Chu Tử Chính kêu rên một tiếng.

“Xương sườn bị tổn thương rồi.”

Chu Tử Chính nhin đau: “Anh đây là dùng mạng sống để kêu gọi ký ức của em thức tỉnh đó.”

Lâm Dur Hi vội vàng mặc quần áo vào, lại đỡ anh dậy mặc quần áo cho anh cẩn thận.

Chu Tử Chính nhìn cô cười: “Nỗi đau này, đáng lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Nơi Bắt Đầu

“Chuyện giữa hai chúng ta em không nhớ được gì cả, vậy thì anh kể cho em nghe từng chút từng chút một. Nhưng anh lại sợ sau này già rồi, anh cũng sẽ không nhớ được, vẫn nên quay lại những lời anh nói, sau này ai quên thì lấy ra xem, xem thêm mấy lần thì lại nhớ ra rồi.” Chu Tử Chính nhấn mở nhạc, là *At the beginning*, “Em thích nhất là bài này, cũng hợp với hoàn cảnh hiện tại thật đấy, hai chúng ta lại trở về nơi bắt đầu tất cả.”

I’ve been waiting so long, Anh đã đợi rất lâu rồi,

Nothing is going to tear us apart, Không có bất cứ việc gì có thể chia rẽ đôi ta.

In the end I want to be standing, Cuối cùng, anh chỉ muốn cùng em,

At the beginning with you... đứng ở nơi bắt đầu tất cả.

Trong lòng Lâm Dur Hi ảm áp, mỗi có chút chua xót, hát theo tiếng nhạc: “Life is a road, now and forever, wonderful journey, (Cuộc đời là một chuyến đi dài dang dở, là một hành trình kì diệu). This is the start. (Đây là một khởi đầu mới).”

Chu Tử Chính nắm tay cô, cười nói: “Biết ngay em sẽ hát hay lắm mà. Đợi vết thương của anh lành hẳn, chúng ta cùng đi thu âm bài hát này, làm bài hát chủ đề cho lễ kết hôn nhé.”

Lâm Dur Hi không nhịn được hỏi: “Tiểu Ngải nói trước khi đi Mỹ anh vẫn chưa cầu hôn, anh đã cầu hôn ở Mỹ à?”

“Ách, thực ra anh vẫn chưa chính thức cầu hôn, nhưng em đã nhận quà của anh rồi, cũng coi như là đã đồng ý.”

“Quà gì?”

Chu Tử Chính lấy mặt dây chuyền phi thủy trên cổ cô ra: “Tình yêu chân thành. Đây là món quà bà nội anh tặng cho cháu dâu.”

“Anh tặng lúc nào vậy?”

“Đừng vội, để anh kể lại từ từ.” Chu Tử Chính mở máy quay lên, hắng giọng, “Chuyện kể rằng một buổi chiều ánh nắng rực rỡ, anh đi vào một phòng khám nhỏ gặp được một người đẹp cột tóc đuôi ngựa đang khám bệnh cho người khác, cô ấy có một đôi mắt rất trong trẻo. Không ngờ lần đầu gặp nhau thì chúng ta đối đãi với nhau rất chân thành, sau đó em liền nắm chặt điểm yếu của anh, cho nên anh cũng quyết tâm muốn thăm dò bài tẩy của

em.”

Lâm Dư Hi nghe anh chậm rãi kể lại chuyện của hai người họ, căn bệnh không tiện nói ra của anh chữa đã lâu vẫn không khỏi, khiến anh bước vào phòng khám Tân Sinh, cô chữa khỏi bệnh cho anh, anh cũng tháo gỡ gút mắc trong lòng cô. Thì ra, câu chuyện của anh và cô chính là bắt đầu như vậy.

“Em có biết em từng nói câu gì làm cho anh canh cánh trong lòng nhất không?” Chu Từ Chính hỏi, sau đó lại tự trả lời, “Chính là em nhìn vào thằng em của anh rồi nói nó giống như cục thịt heo.”

Lâm Dư Hi sùng sốt, phì cười: “Nếu không em có thể nói giống cái gì? Giống con sâu nhỏ hả?”

“Là rắn không lồ!” Chu Từ Chính nghiêm chính bảo vệ tôn nghiêm của cậu em

“Được rồi, được rồi, là rắn không lồ gục đầu xuống.” Lâm Dư Hi cười nói, cô có thể tưởng tượng ra vẻ vô cùng tức giận của Chu Từ Chính lúc đó.

“Là rắn không lồ ngủ say.” Có một số từ vựng nhất định phải giữ vững.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì anh quyết tâm, sau khi em thức tỉnh nó thì phải cho em mở mang kiến thức với sức mạnh của nó.” Chu Từ Chính nhìn cô, “Nhưng mà bước đầu tiên là phải lừa em vào nhà trước đã.”

“Bước thứ hai thì sao?”

Chu Từ Chính nắm tay cô, đặt lên ngực trái: “Lên vào trong tim.”

Lâm Dư Hi nhìn về chủ tâm của anh, sự nghiêm túc của anh, người đàn ông này dùng trái tim chân thành đổi lấy trái tim chân thành. Thì ra, câu chuyện của anh và cô chính là tiếp tục như vậy.

Tổng Thành Trạch đi vào phòng làm việc của Lý Thuần Nhất. Lý Thuần Nhất nhìn anh: “Khách hiếm nha, là ngọn gió nào thổi cánh tay đắc lực bên cạnh chủ tịch Chu đến đây thế này?”

Tổng Thành Trạch cười xòa: “Chỉ là có một chuyện nhỏ muốn nhờ tổng giám đốc Lý giúp đỡ thôi.”

“Ồ?”

“Chị Chu tương lai muốn hỏi anh lấy lại một cái đồng hồ.”

Nét mặt của Lý Thuần Nhất thoáng chốc lạnh xuống.

“Chiếc đồng hồ đó cũng không phải đồ quý giá gì, nhưng lại là báu vật gia truyền của nhà họ Lâm, tổng giám đốc Lý và nhà họ Lâm đã không có quan hệ gì nữa rồi, không bằng hoàn trả lại thứ thuộc về nhà họ Lâm, hợp vui tan cũng vui.”

Lý Thuần Nhất hừ lạnh một tiếng: “Cho dù tôi muốn trả, cũng không phải giao cho anh.”

Tổng Thành Trạch hiểu ý cười một cái, lấy một lá thư trong túi ra: “Xin tổng giám đốc Lý yên tâm, chị Chu tương lai đã ủy quyền cho tôi giúp cô ấy lấy đồng hồ, đây là thư ủy quyền của cô ấy.”

Lý Thuần Nhất mở lá thư ra, đương nhiên anh ta nhận ra chữ viết của Lâm Dư Hi. Trái cổ của anh ta trượt lê trượt xuống khó khăn, trong một chốc lại không nói nên lời.

“Tổng giám đốc Lý, có thư ủy quyền của chị Chu tương lai, anh cứ yên tâm giao đồng hồ cho tôi đi.”

Lý Thuần Nhất nhíu mày: “Chiếc đồng hồ này là Liz tặng tôi, tôi phải trả cũng sẽ trực tiếp trả cho cô ấy.” “Chủ tịch Chu bị thương rồi, chị Chu tương lai bận chăm sóc anh ấy, không có thời gian gặp tổng giám đốc Lý nên mới kêu tôi thay mặt đến đây, mong tổng giám đốc Lý thông cảm cho.”

“Dù sao cũng không gấp, tôi đợi đến khi Liz có thời gian rảnh thì sẽ gặp mặt đưa cho cô ấy.”

Tổng Thành Trạch cười ha ha nói: “Thực ra chị Chu tương lai và chủ tịch Chu kết hôn đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, huống chi tổng giám đốc Lý sớm đã buông bỏ lâu như vậy rồi, bây giờ còn dây dưa dỗi của người khác không trả, e rằng nói ra không hay cho lắm.”

Lý Thuần Nhất lạnh lùng nhếch khóe môi lên: “Chuyện này tôi sẽ trực tiếp giải thích với Liz. Đúng rồi, sau khi Vince xảy ra chuyện ở Mỹ, tôi vẫn chưa đi hỏi thăm anh ta. Nhưng mà, anh ta có biết bao nhiêu vệ sĩ đi theo mà còn xảy ra chuyện, liên lụy Liz cũng bị thương, anh ta thật sự phải cẩn thận với sự an toàn của bản thân đấy. Nếu ngay cả chính mình cũng lo không xong, thì đừng nói đến chăm lo cho người khác.”

Tổng Thành Trạch cười ha ha: “Thực ra đâu chỉ mình chủ tịch Chu bị người ta đe dọa tới, có người đi ra khỏi cửa cũng có thể vô duyên vô cớ bị người ta đập cho một trận. Nhưng nếu có người bỗng giàu trong một đêm hoặc là thắng tiền trong một đêm, vậy thì phải cẩn thận chút, bây giờ người hay ganh tị

nhieu lắm”

Lý Thuần Nhất lờm anh một cái: “Tôi phải đi họp, anh còn có chuyện gì khác không?”

“Chuyện chiếc đồng hồ, nếu tổng giám đốc Lý không đồng ý, thì tôi khó mà báo cáo với chị Chu.”

Lý Thuần Nhất đứng lên, mở cửa phòng ra: “Đây là chuyện giữa tôi và Liz, không cần anh bận tâm. Tôi phải đi họp, không tiện!” Anh ta lạnh lùng nhìn lướt qua Tống Thành Trạch, Tống Thành Trạch cảm thấy nếu ánh mắt của anh ta là một cây đao, thì có thể chém anh ra thành hai mảnh chỉ trong chớp mắt rồi.

Tống Thành Trạch đến biệt thự của Chu Tử Chính báo cáo: “Boss, Lý Thuần Nhất không chịu trả đồng hồ, nói muốn trực tiếp trả cho chị Chu.”

“Đã đoán được từ sớm rồi. Bỏ đi, đợi vết thương của tôi khỏi hẳn, tôi sẽ cùng Liz đi lấy.” Chu Tử Chính đứng lên khỏi ghế dựa, Tống Thành Trạch vội đi lên trước đỡ anh, Chu Tử Chính giơ tay ngăn anh ta lại: “Vết thương của tôi không nặng đến mức cần cậu đỡ đâu.”

Hiểu ngay! Vừa nãy lúc Lâm Dư Hi ở đây, thỉnh thoảng anh ấy còn nói đau chỗ này đau chỗ kia, thật là vô si, không đúng, là thông minh!

“Ha ha, tôi chỉ làm cho chị Chu xem thôi. Tôi thấy ánh mắt cô ấy nhìn anh dịu dàng hơn nhiều rồi đó, tôi nói này boss, chắc không phải anh cố ý làm mình bị thương để kích thích lòng thương xót của cô ấy đó chứ.”

Chu Tử Chính trừng anh ta một cái: “Xem ra bộ phim ngắn của cậu và Tiểu Ngải chưa quay xong, thì cậu đã thành nhà biên kịch rồi đấy.”

Tống Thành Trạch vội cười làm lành: “Nói đến phim ảnh, ‘Quãng thời gian không thể mất đi’ đã hoàn thành công tác quay phim tiền kỳ, bây giờ đang làm hậu kỳ, nhất định kịp công chiếu vào ngày sinh nhật của chị Chu hai tháng sau.”

Chu Tử Chính gật đầu: “Trước khi công chiếu sắp xếp một số nhà bình luận phim đi xem phim, tôi muốn nâng danh tiếng lên.”

“Đã đánh tiếng với những nhà bình luận phim quen thuộc rồi, mọi người đều có lòng tin với tác phẩm của đạo diễn Đỗ. Ngày mai, phim tuyên truyền cho bộ phim sẽ được trình chiếu trên các kênh truyền thông lớn, sắp xếp lịch công chiếu cũng đã đang được bàn rồi.”

“Ừ, dốc hết sức đi tuyên truyền đi, tôi muốn bộ phim này phải hot lên.”

“Boss yên tâm, tôi đã sắp xếp rất nhiều cây quạt thổi gió nổi lửa rồi, đảm bảo nó hot hết cỡ luôn.”

“Đúng rồi, điều tra chuyện Lý Thuần Nhất thăng chức như thế nào rồi?”

“Hình như tổng giám đốc nhiệm kỳ trước của tập đoàn Trường Duyệt đã thu tiền hoa hồng từ không ít hạng mục, bị Lý Thuần Nhất điều tra được, đá ông ta đi. Về phần chủ tịch Vương có nhược điểm gì bị anh ta nắm giữ thì thật sự không điều tra ra được.”

“Ừm, gần đây anh ta có hành động gì?”

“Hiện tại anh ta đang tập trung vào hạng mục xây dựng lại thôn Minh Tâm, đã có văn phòng kiến trúc đưa lên bản vẽ thiết kế xây dựng lại cho Trường Duyệt.”

Khóe miệng Chu Tử Chính hơi cong lên: “Kêu vợ cậu cố ý hoặc vô ý nói với Liz chuyện thôn Minh Tâm là bị ai thao túng?”

“Đã hiểu.”

“Vụ kiện của Vương Vận Kỳ và Phương Lâm sao rồi?”

“Phương Lâm không gánh nổi tội mưu sát bà Trịnh, đã thừa nhận với cảnh sát là do Vương Vận Kỳ sai khiến cô ta tìm người hãm hại chị Chu, kêu con trai, con dâu nhà họ Trịnh nghĩ cách làm bà Trịnh bị bệnh, bị thương, rồi lại đổ lên đầu phòng khám Tân Sinh. Nhưng giống như anh dự đoán, đoàn luật sư của Vương Vận Kỳ đã dùng chiêu tinh thần cô ta bị thất thường do thất bại trong hôn nhân. Lần này nhà họ Vương nhử đầu rồi đây.”

Chu Tử Chính hừ lạnh một tiếng: “Làm ra loại chuyện như thế này đâu chỉ nhử đầu không thôi. Cho dù cô ta không vào tù, cũng phải ngây ngốc trong bệnh viện tâm thần một thời gian dài.”

“Nhưng mà, có cần cần thận Vương Vận Kỳ sẽ gây chuyện không? Công khai thì cô ta không dám rồi, chỉ sợ cô ta đánh lén thôi.”

“Cho người trông chừng cô ta và người của cô ta. Còn nữa, sắp xếp vệ sĩ cho ba của Liz. Tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô ta có cơ hội chen vào kẻ hở.”

“Yes, boss.”

“Vụ bắt cóc có tin tức gì không?”

“Vẫn chưa có tin tức của tên chủ mưu Doãn Thiên Dã. Treo giải thưởng 10 triệu cũng không thể ép hắn ra, bản lĩnh của hắn ghê gớm thật đấy.”

Chân mày Chu Từ Chính khẽ nhú lại: “Tăng mức thưởng lên thành 20 triệu.”

Nét mặt của Tổng Thành Trạch nặng nề: “Đã biết.”

Ánh mắt của Chu Từ Chính trầm xuống: “Tôi không tin là không bắt được hắn ta.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chương 54.2

Editor: miemei

Chân trước Tổng Thành Trạch vừa đi, thì chân sau Ngải Vi đã tới, vẻ mặt vừa hưng phấn vừa phiền muộn, Chu Từ Chính rất biết điều, nhường người lại cho cô ấy.

“Hi Hi.” Sau tiếng kêu làm người ta nổi hết cả da gà này nhất định có một câu chuyện không nói ra là không chịu được.

“Sao thế? Đừng nói với mình là hai người cãi nhau nhé.”

Ngải Vi chớp chớp mắt: “Mình có thai.”

Lâm Dư Hi sùng sốt, ngay sau đó vui mừng hỏi: “Thật hả? Bao lâu rồi?”

“Sáng hôm nay mới xét nghiệm ra, mình vẫn chưa nói với anh Trạch.” Ngải Vi vừa vui vừa thấp thỏm.

Lâm Dư Hi vỗ vỗ tay cô ấy, cười nói: “Anh ấy biết tin này chắc chắn sẽ rất vui đó.”

“Anh ấy sẽ vui thật sao? Sẽ không..... hoảng sợ chứ?”

“Chẳng phải cậu nói anh ấy chăm sóc đứa cháu trai thay anh chị dâu đã qua đời của anh ấy sao? Con của người khác mà anh ấy cũng để tâm đi chăm sóc như vậy, thì huống chi là con của mình.”

Ngải Vi kéo góc áo, bấu môi: “Mình thế này giống như đang ép cưới vậy đó.”

Lâm Dư Hi cười: “Anh ấy không giỏi trò xấu, thì cậu cũng đâu thể mang thai, muốn ép cũng ép không được. Đây là trách nhiệm của anh ấy.”

Trên mặt Ngải Vi xuất hiện vẻ ngượng ngùng hiếm có: “Phải đó, là tại anh ấy không muốn dùng bao mà.”

“Cậu cũng đâu có từ chối, không phải sao?”

“Xì, cũng đến lúc đó rồi, ai mà có thể từ chối được chứ, cậu có thể ư?”

Đột nhiên Lâm Dư Hi nhớ ra, cái lần vào bốn ngày trước, anh cũng không dùng gì cả.

Ngải Vi thấy mặt Lâm Dư Hi hơi biến sắc, cười gian xảo: “Sao hả, anh ấy cũng không dùng, sau đó cậu cũng không uống thuốc hả?”

Mặt Lâm Dư Hi nóng lên.

Tầm mắt của Ngải Vi rơi xuống bụng dưới của cô, hưng phấn nói: “Có khi nào chúng ta cùng mang thai, cùng sinh con không?”

Sau khi bị thương, kỳ kinh nguyệt của Lâm Dư Hi có chút rối loạn. Cô hơi hoảng hốt: “Cậu đừng nói lung tung, sẽ không đâu.”

“Cậu có muốn đi kiểm tra thử xem không?”

“Không cần.” Coi như là trúng rồi, thì mới bốn ngày cũng không thể xét nghiệm được gì.

“Đáng tiếc Chu công tử bị thương rồi, nếu không kêu anh ấy cố gắng thêm, thì chúng ta có thể mang thai cùng lúc rồi.” Ngải Vi trừng đôi mắt to long lanh ánh nước lên, điệu bộ mong đợi tha thiết.

“Cậu lo bản thân mình cho xong đi rồi hãy nói. Cậu có thai rồi, rất nhiều chuyện đều phải cẩn thận một chút đó. Cầm đầu tiên: rượu.”

Ngài Vi đưa cổ tay tới: “Cậu bắt mạch giúp mình xem, mau kê cho mình một số thuốc bổ, rồi lại kê cho mình một danh sách các việc cần chú ý đi. Mình phải điều dưỡng cho thật tốt, sinh một bé cứng trắng trẻo, mập mạp.” Sau đó trưng ra một gương mặt cười tươi ngọt ngào với cô, “Cuối cùng tay nghề trung y tinh tú của cậu cũng có thể dùng được rồi.”

Lâm Dur Hi bắt mạch cho cô ấy, tức tối: “Phải rồi, mình học trung y bao lâu nay là để giúp cậu dưỡng thai đấy.”

Chu Từ Chính nhìn thấy Ngài Vi mặt mày vui vẻ đi về, tò mò hỏi: “Cười vui đến thế, cô ấy trúng thưởng lớn à?”

Lâm Dur Hi suy nghĩ một lúc: “Coi như vậy đi.”

“Trúng thưởng gì thế?”

“Bây giờ không nói được.”

Chu Từ Chính buồn cười: “Trúng thưởng gì mà thần bí dữ vậy?” Đột nhiên, anh nghĩ ra cái gì đó, “Cô ấy có thai rồi?”

Lâm Dur Hi chẳng nói phải hay không mà nhún vai: “Không thể trả lời.”

Chu Từ Chính kéo cô ngồi xuống bên cạnh: “Ngay cả anh cũng không nói được hả?”

Lâm Dur Hi chớp chớp mắt với anh: “Đây là quy tắc chuyên nghiệp của bác sĩ, em không thể tiết lộ tình trạng của bệnh nhân.”

“Bệnh đầu óc của Tiểu Ngài thì hết thuốc cứu rồi, về phần cái bụng, thì em vẫn có thể giúp đỡ điều dưỡng, đúng không?”

“Không thể trả lời.” Lâm Dur Hi vẫn không để lọt giọt nước nào như cũ.

“Thằng nhóc Tổng Thành Trạch này, lại dám thừa lúc anh bị thương, mà bò lên trước anh.”

Lâm Dur Hi liếc anh một cái: “Cái này mà anh cũng muốn giành à? Rất nhiều người ở độ tuổi như anh, thì con cũng đã lên tiểu học rồi đó. Như vậy thì anh so thế nào?”

“Cái gì gọi là người ở độ tuổi như anh chứ? Em chê anh già hả?”

Lâm Dur Hi nhìn điệu bộ tức tối không yên của anh, đột nhiên nghĩ đến bốn chữ: già mà dẻo dai, nhịn không được phì cười.

Chu Từ Chính hít mắt lại: “Em nghĩ đến cái gì đó?”

Lâm Dur Hi vội lắc đầu: “Không có gì.”

Chu Từ Chính kéo cô vào lòng: “Anh biết chắc chắn em đang nghĩ đến chuyện tốt, để anh tác thành cho em, để chuyện tốt của em thành hiện thực nhé.”

Lâm Dur Hi gãy giữa, Chu Từ Chính lập tức cảnh cáo: “Nếu em muốn lời lôi kéo kéo với anh, thì xương sườn của anh sẽ bị kéo đến tổn thương nữa đó.”

Lâm Dur Hi chỉ có thể ngưng gãy giữa, nặc cho anh ức hiếp. Nhưng câu này nghe vào lạ lạ thế nào ấy, anh ức hiếp cô, cô gãy giữa, rất bình thường mà. Nhưng cô gãy giữa thì sẽ làm anh bị thương, nên cô không thể phản kháng, phải nặc cho anh muốn làm gì thì làm ư? Logic không đúng! Nhưng không đúng ở đâu nhỉ, ơ, anh lại hôn lên rồi, hôn đến đầu óc của cô nóng hừng hực, không nghĩ được gì nữa rồi.

“Cậu Trạch, cậu có chuyện tốt gì muốn nói với tôi phải không?” Chu Từ Chính gọi điện cho Tổng Thành Trạch.

“Chuyện tốt ư?” Tổng Thành Trạch lập tức moi hết ruột gan tìm kiếm chuyện tốt chưa báo cho anh biết ở trong đầu.

“Thằng nhóc này, cậu được đấy, nhanh như vậy đã trúng rồi.”

Trúng rồi? Trong đầu Tổng Thành Trạch chất đầy dấu chấm hỏi.

“Đừng nói tôi không quan tâm cậu, khoảng thời gian này cậu phải chăm sóc cho Tiểu Ngài nhiều hơn, cậu cứ thuê một trợ lý để phụ giúp cậu đi.”

Quan tâm? Chăm sóc Tiểu Ngài? Trợ lý? Tình hình gì đây?

“Còn nữa, tiệc đầy tháng, tôi đã bao rồi, coi như là quà tặng cho baby.”

“Boss, anh đang nói gì thế, hình như trí thông minh của tôi chưa đúng đường đây.”

Chu Từ Chính khựng lại: “Chẳng phải Tiểu Ngải có thai sao?”

“Có thai?”

Sau khi nghe tiếng kêu kinh ngạc của Tống Thành Trạch, Chu Từ Chính cảm thấy mình đã chọc thủng lớp cửa sổ giấy của người ta rồi.

“Khụ khụ, vậy có thể là tôi hiểu lầm rồi, Cậu coi như cái gì cũng không biết, cái gì cũng chưa nghe thấy nhé.”

“Chuyện khi nào vậy? Tại sao anh biết mà tôi không biết thế? Tại sao cô ấy không nói với tôi? Lẽ nào, cô ấy định không cần bé baby này?” Tống Thành Trạch hoảng hốt lung tung trong điện thoại, Chu Từ Chính ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Dư Hi bực tức nhìn mình chằm chằm.

Chu Từ Chính cười khan một tiếng: “Ày da, hình như tôi có chút mất trí nhớ rồi, tôi vừa mới nói gì ấy nhỉ?”

Vài ngày trước lễ kết hôn của Tăng Hạo Lâm, anh ta đến biệt thự của Chu Từ Chính, vẻ mặt không tốt lắm.

“Sao thế? Xảy ra chuyện à?” Chu Từ Chính hỏi.

Tăng Hạo Lâm thở dài: “Tuần trước đi Thượng Hải một chuyến, uống nhiều mấy ly, lúc tỉnh lại thì bên cạnh có thêm một người phụ nữ.”

Chu Từ Chính lắc đầu: “Gia Dung phát hiện rồi?”

“Ừ! Mấy ngày nay cô ấy chiến tranh lạnh với mình, mình dỗ thế nào cũng không được.”

“Trước khi kết hôn quậy ra chuyện thế này, rốt cuộc cậu có muốn kết hôn không thế?”

“Sau khi cô ấy kết hôn, đã gần một tháng mình không làm rồi, chỉ là trong một lúc không nhịn được thôi. Thực ra thì cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, cũng đâu phải thật tình.”

Chu Từ Chính trừng anh ta một cái: “Cần mình tặng cho cậu một con búp bê bom hơi không?”

Tăng Hạo Lâm nhìn sang Lâm Dư Hi: “Cho nên muốn kêu vợ cậu đi dỗ cô ấy giúp đây này.”

“Lần này không được, Liz bị thương lúc ở Mỹ, có một số chuyện không nhớ được, bao gồm cả chuyện của cậu và Gia Dung.”

“Sao vậy? Không nghiêm trọng chứ?”

Chu Từ Chính cười khò: “Chính là chỉ nhớ Lý Thuần Nhất, không nhớ mình.”

Tăng Hạo Lâm trợn mắt: “Bác sĩ nói thế nào, từ từ sẽ nhớ lại chứ.”

“Bây giờ mỗi ngày mình đều kể chuyện trước kia cho cô ấy nghe, hi vọng có thể kích thích cô ấy nhớ lại.”

Tăng Hạo Lâm nhìn xuống cẳng chân của anh: “Lần này hai người cũng nguy hiểm thật đấy, may mà bọn chúng chỉ đập cái chân này của cậu.”

“Bị bắt lâu thêm chút nữa, thì chân gì cũng mất hết luôn đó.”

“Tên chủ mưu vẫn chưa bị bắt à?”

“Chưa.”

“Vậy thì phải cẩn thận một chút.”

“Mình đã tăng cường an ninh rồi. Qua thêm một tháng nữa, nếu vẫn không có tin tức của tên chủ mưu, mình sẽ tăng mức thưởng.”

“Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, tên này bị ánh mắt của cả thế giới nhìn chằm chằm, nhất định không thoát được.”

Chu Từ Chính vỗ vỗ vai anh ta: “Cho nên, nếu hôn lễ của cậu cử hành đúng hạn, thì mình không thể làm phụ rề rồi.”

“Cùng lắm thì cô ấy giận dỗi thêm mấy ngày rồi sẽ hết giận thôi. Trong bụng cô ấy có con của mình mà, còn sợ cô ấy không gả sao?”

“Cậu không sợ cô ấy ôm bóng bỏ chạy à?”

Tăng Hạo Lâm chọc khựng lại: “Cô ấy không thể nào để cho đứa bé không có ba chứ?”

“Cậu còn lo Gia Dung không tìm được ba cho đứa bé ư?”

“Đi chết đi.” Tăng Hạo Lâm lườm Chu Từ Chính một cái.

Chu Từ Chính trịnh trọng nói: “Minh chỉ là nhắc nhở cậu thôi, sự nhẫn nại của Gia Dung có hạn đấy, đừng phá vỡ mức chịu đựng của cô ấy. Phụ nữ mà nhẫn tâm rồi thì không phải nói chơi đâu.”

Lâm Dư Hi mặc âu phục dự tiệc cho Chu Từ Chính: “Hôm nay không chống gậy thật à?”

“Không chống, một anh chàng đẹp trai như anh thế này mà chống gậy, khó coi quá đi.” Chu Từ Chính ôm eo cô, “Thế nên, hôm nay em chính là gậy chống xinh đẹp của anh.”

“Em đâu thể đi theo anh vào nhà vệ sinh được.”

“Lúc đó chỉ có thể đổi một cây gậy chống xấu một chút thôi.”

“Anh còn nói anh Trạch là cây gậy xấu nữa hả, anh làm lộ tin Tiểu Ngải mang thai, dọa cho anh Trạch tưởng đâu Tiểu Ngải muốn lên lút bỏ đứa bé đi kia kìa.”

“Bây giờ thì cậu ta vui đến muốn nổ tung luôn rồi, ngày nào cũng cười đến mức anh không tìm thấy mắt của cậu ta đâu nữa.”

Lâm Dư Hi mặc áo khoác ngoài vào cho anh: “Anh Trạch và Tiểu Ngải đều là người thích trẻ con, dĩ nhiên sẽ vui rồi.”

“Anh cũng thích trẻ con.” Chu Từ Chính nhìn cô chăm chú, “Hay là.....”

Lâm Dư Hi giành trả lời: “Hay là anh đi hỗ trợ nuôi dưỡng một vài đứa bé đi, hoặc là nhận nuôi cũng được.”

“Anh muốn con của mình.” Chu Từ Chính ôm lấy cô, “Dù sao em cũng rảnh rồi không có gì làm, hay là tiện thể sinh một đứa bé đi.”

Lâm Dư Hi không thể tin được, đây là logic quỷ quái gì thế?

“Nhất định là anh rảnh rồi quá, ít dùng đầu óc nên não bị ngẩn rồi. Thực ra chân của anh cũng đã lạnh lại bảy phần rồi, hẳn là có thể đi làm được rồi đó.”

Chu Từ Chính có chút tức tối: “Tăng Hạo Lâm có baby rồi, ngay cả cậu Trạch cũng cấp tốc có luôn rồi, xem ra anh phải tăng tốc thôi.”

Lâm Dư Hi sờ sờ trán của anh: “Bên ngoài không có nóng, mà bên trong lại cháy hóng mát rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Không Có Cơ Hội Thứ Hai

Cảnh tượng trong buổi lễ kết hôn của nhà họ Tăng rất xa hoa, long trọng, bên ngoài khách sạn cao cấp đã bị phóng viên bao vây đến giọt nước cũng khó lọt. Xe của Chu Từ Chính vừa mới dừng hẳn, thì vệ sĩ đã xếp thành hàng bảo vệ hai người xuống xe.

“Chủ tịch Chu, có tin đồn rằng lúc anh đi du lịch ở Mỹ đã bị bắt cóc, xin hỏi có phải thật không ạ?”

“Chủ tịch Chu, kẻ chủ mưu bắt cóc vẫn chưa bị bắt phải không ạ?”

“Chủ tịch Chu, nghe nói chuyện vui của anh sắp đến rồi, xin hỏi có phải dự định năm sau kết hôn không ạ?”

Chu Từ Chính đối mặt với những phóng viên đưa ra câu hỏi: “Đúng là tôi dự định năm sau kết hôn.”

“Chúc mừng, chúc mừng! Cô Lâm, chủ tịch Chu cầu hôn thế nào vậy, chia sẻ một chút đi.”

“Có tin tốt thì tôi sẽ công bố.” Chu Từ Chính kéo Lâm Dư Hi tiếp tục đi về phía trước.

Vào hội trường, hai người tổ chức lễ cưới liền bước tới cướp người, bên đàn trai muốn Chu Từ Chính, bên đàn gái thì cần Lâm Dư Hi. Lâm Dư Hi được đưa đến phòng cô dâu, trên người Dương Gia Dung mặc một chiếc váy cưới lộng lẫy không tí vết, ngồi trước gương trang điểm, trên mặt lại không có chút vui sướng của một người sắp lập gia đình.

Dương Gia Dung nhìn sang Lâm Dư Hi, kéo cô ngồi xuống bên cạnh, rồi kêu những người khác ra khỏi phòng.

“Liz, em vẫn khỏe chứ?”

“Xin lỗi, đầu của em bị thương, không nhớ được chị. Nhưng em đã xem chuyên đề phỏng vấn mà chị làm cho em với ba trước kia, Vince cũng có kể cho em nghe chuyện giữa chị và Hạo Lâm.”

“Vince cũng nói với chị rồi. Em với anh ấy bình an trở về thật là may mắn quá.”

Lâm Dur Hi tự giễu: “Em hoàn toàn không nhớ được chuyện bắt cóc, đây cũng coi như là một chỗ tốt khi mất trí nhớ.”

Dương Gia Dung cảm thán: “Nếu như có thể mất trí nhớ có tính lựa chọn, vậy thì tốt biết bao.”

Lâm Dur Hi hiểu ý: “Nếu Hạo Lâm đã biết sai rồi, thì tha thứ cho anh ấy một lần đi.”

“Tha thứ cho anh ấy một lần?” Dương Gia Dung bật cười, “Tôi qua chị đã tính thử một chút, tội chị ở bên nhau bao lâu nay, lần này là lần thứ chín rồi.”

Lâm Dur Hi ngạc nhiên: “Lần thứ chín?”

“Chị cho rằng chị sẽ chết lặng, anh ấy ở bên ngoài chỉ là gặp dịp thì chơi thôi, chỉ cần anh ấy yêu chị là được rồi. Thì ra, đây chỉ là lừa mình dối người mà thôi!”

“Dù sao hai người đã có con, nề tình đứa bé, hãy cho cả hai một cơ hội nữa đi!”

Dương Gia Dung khẽ vuốt ve bụng nhỏ: “Tha thứ cho anh ấy lần thứ chín thì sẽ có lần thứ mười, lần thứ hai mươi, lần thứ một trăm. Nếu như em là chị, em sẽ cho anh ấy cơ hội tiếp tục làm sai, để cho anh ấy tiếp tục tổn thương trái tim mình ư?”

Lâm Dur Hi không phản bác được. Cô không thể nào nói ra, trong tình yêu của cô không cần kẻ đào ngũ, cũng không thể chứa nổi kẻ phản bội.

Dương Gia Dung cười miễn cưỡng: “Không sao, chị chỉ muốn trò chuyện với em một chút trước khi chị đi thôi. Đừng để chuyện của chị làm cho phiền lòng, Vince và Hạo Lâm là hai kiểu đàn ông khác nhau, em nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Chị muốn đi hưởng tuần trăng mật ở đâu?”

“Sẽ không có tuần trăng mật. Ngày mai chị sẽ đi Vancouver, ở lại nhà của mẹ chị để chờ đến ngày sinh.”

Lâm Dur Hi ngờ vực: “Chị sẽ ở lại Vancouver luôn à? Vậy Hạo Lâm thì sao? Sẽ phải bay qua bay lại giữa Hong Kong và Vancouver đó.”

Dương Gia Dung lắc đầu: “Chỉ một mình chị đi thôi, chị với anh ấy kết thúc rồi.”

Lâm Dur Hi kinh ngạc: “Cái gì? Chẳng phải hai người sắp cử hành hôn lễ sao?”

“Lễ kết hôn này đã được sắp xếp xong xuôi, nếu hủy bỏ vào lúc này, thì nhà họ Tăng sẽ rất mất mặt. Chị và anh ấy bên nhau bao lâu nay, thì hợp vui tan cũng vui, cùng anh ấy diễn một tuồng kịch thôi, diễn xong chị sẽ đi ngay.”

Chân mày Lâm Dur Hi nhíu lại: “Diễn kịch?”

“Mỗi đêm anh ấy về nhà, chị sẽ không nhìn được mà kiểm tra quần áo của anh ấy, xem xem có tóc, dấu son, mùi nước hoa của người phụ nữ khác không. Chị sẽ lên lút kiểm tra di động, máy tính của anh ấy. Thậm chí, chị đặt cả thiết bị theo dõi và máy nghe lén trong quần áo của anh ấy nữa. Từ trước đến nay, chị chỉ đang diễn một vở kịch về một người phụ nữ hạnh phúc, thực ra chị chỉ là một người phụ nữ đáng thương, hèn mọn khoác lên một vẻ ngoài hoàn mỹ mà thôi.” Tay của Dương Gia Dung đang run rẩy, ánh mắt lại cực kỳ kiên quyết, “Chị đã diễn bảy năm rồi, đã đủ rồi. Đêm này là một màn kịch cuối cùng!”

Lâm Dur Hi vỗ nhẹ lên mu bàn tay của chị ấy, trong một chốc lại không biết nên nói gì để an ủi. Qua một lúc sau, hỏi: “Vậy đứa bé thì sao?”

“Chị có năng lực nuôi lớn đứa bé.”

“Hạo Lâm sẽ đồng ý ư?”

“Chị đã ký hợp đồng trước hôn nhân, nếu ly hôn, đứa bé thuộc về chị. Bọn chị chỉ làm lễ, không có đăng ký kết hôn, trực tiếp tiết kiệm luôn bước ly hôn.”

“Chị thật sự quyết định rồi?”

Dương Gia Dung kiên quyết gật đầu: “Bảy năm, cuối cùng cũng tuyệt vọng rồi! Là lúc tìm về cuộc sống của chính mình, làm lại chính bản thân mình rồi.” Chị ấy cảm động lên: “Đến đây, chụp chung với em một tấm.”

Tách!

Dương Gia Dung nhìn tấm hình, cười cay đắng: “Mặc dù không phải lấy chồng thật, ít nhất chị đã mặc váy cưới một lần.”

Lâm Dư Hi nhìn nụ cười đáng ghét bên môi chị ấy, trong lòng rất thổn thức. Ngày khoác lên bộ váy cưới chính là ngày chia tay, tuy rất náo nê, nhưng nếu không đi hết con đường cũ, thì làm sao có một khởi đầu mới dừng cảm?

Chân của Chu Tử Chính không tiện, nên trò chuyện với mọi người một lúc rồi ngồi vào bàn ăn. Trong lúc chán muốn chết, anh lướt weibo một chút, nhìn thấy tấm hình Dương Gia Dung và Lâm Dư Hi chụp chung mà cô ấy vừa đăng lên.

“Cô bác sĩ xinh đẹp, tốt bụng, mong em có được hạnh phúc mà chị đã mất đi.”

Hai gương mặt cười tươi như hoa, Dương Gia Dung mặc váy cưới, trong ngày kết hôn của mình đăng một bài viết mang hàm ý sâu xa, bình luận bắt đầu tăng vọt.

~~ Hạnh phúc đã mất đi? Chẳng phải hôm nay là ngày kết hôn cực vui sao? ~~

~~ Ai nói kết hôn thì sẽ hạnh phúc? Vào cửa nhà quyền quý sâu như biển đáy! ~~

~~ Lễ nào trước kia Chu Tử Chính và Dương Gia Dung có một chân? Chị ta không bắt nhốt Chu công tử được, ngược lại bị vịt con xấu xí chen vào kẽ hở. ~~

.....

Lâm Dư Hi trở lại, ngồi xuống cạnh Chu Tử Chính. Chu Tử Chính đưa di động cho cô: “Gia Dung vẫn không vui hả?”

Lâm Dư Hi xem bài viết trên weibo, bắt đầu đi thờ dài. Lúc trước khi đi, Dương Gia Dung muốn cô hứa rằng tối nay không được nói dự định của chị ấy cho bất cứ ai, xem ra chị ấy định lãng lãng bỏ đi rồi.

“Hạo Lâm vẫn chưa dỗ được cô ấy nữa.”

“Có một số chuyện không phải dễ rồi là có thể quên được.”

Chu Tử Chính nhìn Lâm Dư Hi, hỏi dò: “Hôn lễ sẽ xảy ra chuyện ư?”

Lâm Dư Hi lắc đầu: “Hôn lễ sẽ cử hành bình thường.”

“Sau đó thì sao?”

“Chuyện sau đó không ai biết được.”

Dưới ánh đèn rực rỡ, Dương Gia Dung bước vào hội trường, đẹp đến mức làm người ta kinh ngạc, chỉ là trên gương mặt xinh đẹp của cô ấy không có vẻ vui mừng, chỉ có nét lạnh lùng. Sau khi xong nghi lễ, lúc chú rể hôn cô dâu, cô ấy xoay đầu đi, Tăng Hạo Lâm sững sốt, chỉ có thể miễn cưỡng hôn lên má cô ấy. Dương Gia Dung mặt mày lạnh nhạt đứng trên sân khấu, giọng ép phối hợp với sự sắp xếp của người dẫn chương trình. Tăng Hạo Lâm cố gắng muốn gần gũi với cô ấy, nhưng cô ấy vẫn luôn cố tình hoặc vô ý tránh né.

Chu Tử Chính hiểu ra, than thở: “Hạo Lâm xong đời rồi.”

Lâm Dư Hi tò mò: “Sao anh lại nói như vậy?”

“Ánh mắt Gia Dung nhìn Hạo Lâm rất lạnh, rất kiên quyết. Lúc phụ nữ nhả tâm rồi, thì không thể cứu vãn được gì nữa.”

“Họ đã bên nhau bảy năm, Hạo Lâm tổn thương chị ấy quá nhiều lần rồi.” Rốt cuộc là cảm dỗ quá nhiều, không biết trân trọng, hay là yêu không đủ sâu đậm nên mới không để tâm đến tổn thương của đối phương?

Chu Tử Chính nắm tay cô: “Em từng nói với anh, anh không có cơ hội thứ hai. Nếu anh dám phản bội một lần, em nhất định sẽ rời đi.”

Lâm Dư Hi kiên quyết gật đầu: “Đúng.”

Chu Tử Chính mỉm cười: “Cho nên anh luôn nhắc nhở mình từng phút từng giây, phải trông chừng mình thật chặt, để bắt giam em lại.”

Dạ tiệc của hôn lễ tiến hành được một nửa, Chu Tử Chính đi vào nhà vệ sinh. Lâm Dư Hi vừa đặt muỗng uống canh xuống, thì thấy Lý Thuần Nhất đứng trước mặt cô.

“Hi.”

Tìm Lâm Dư Hi đập điên cuồng. Lý Thuần Nhất trong ký ức của cô vẫn dừng lại ở bốn năm trước, anh bây giờ gầy hơn, tiêu tụy hơn so với trong ấn

tượng của cô, nhưng ánh mắt lại sắc bén hơn, thâm trầm hơn.

“Vết thương của em đỡ hơn chưa?”

Lâm Dư Hi hơi cúi đầu xuống, tránh đi tầm mắt nóng rực của anh ta: “Đỡ nhiều lắm rồi.”

“Vậy thì tốt, sau này ra vào càng phải cẩn thận hơn đấy.”

“Ừ.”

Lý Thuần Nhất lấy một chiếc hộp nhung dáng dài từ trong túi áo âu phục, để trước mặt Lâm Dư Hi: “Đây là đồng hồ em cần.”

Lâm Dư Hi rất ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh ta.

Lý Thuần Nhất khỏ sở nhếch khóe miệng lên: “Anh biết bây giờ anh không có tư cách sở hữu nó, nhưng anh hi vọng có một ngày anh có thể có được nó một lần nữa.”

“Sẽ không có ngày đó đâu!” Chu Tử Chính đứng sau lưng anh ta, lạnh lùng nói. Quả nhiên anh vừa rời khỏi Lâm Dư Hi không đến vài phút, thì anh ta đã không chờ được mà nhảy ra diễn vai tình cảm chân thành sâu đậm.

Tay của Lý Thuần Nhất siết chặt, không quay người lại, cũng không để ý đến Chu Tử Chính, nói với Lâm Dư Hi: “Em gầy rồi, phải ăn nhiều một chút. Nghỉ ngơi thật tốt, giữ sức khỏe nhé.”

“Vợ của tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt, anh vẫn nên bớt lo chút đi.”

Lý Thuần Nhất vẫn đưa lưng về phía anh: “Nếu như có thể chăm sóc tốt cho cô ấy, thì cô ấy sẽ không bị người ta bắt cóc.”

“Tôi sẽ khiến cho những kẻ ngấp nghé chúng tôi hối hận vì chuyện họ đã làm, cũng sẽ làm cho những kẻ muốn ngấp nghé chúng tôi biết khó mà lui.” Chu Tử Chính nói âm vang từng chữ, “Vì người vì mình, tốt nhất là dẹp những tâm tư buồn cười kia đi.”

Lý Thuần Nhất chậm rãi quay người lại, bốn mắt nhìn nhau với Chu Tử Chính, tia lửa tung tóe, dường như một cuộc chiến tranh giành đang chờ phát động.

Lâm Dư Hi đứng lên nhìn sang Lý Thuần Nhất, ở đây không nên có một cuộc chiến nổi lên vì cô.

“Cám ơn anh đã trả đồng hồ của ông nội tôi lại cho tôi. Nhưng, cùng một phần quà, tôi sẽ không tặng cho cùng một người lần thứ hai. Lần sau nếu có người tặng đồng hồ cho anh, xin anh hãy trân trọng thật tốt.”

Trên mặt Lý Thuần Nhất dần dần hiện lên vẻ cô đơn, trái cổ của anh ta run run, nói không nên lời.

Tiếng nói của người dẫn chương trình lễ kết hôn lại vang lên, Lý Thuần Nhất lặng lẽ rời đi trong tiếng huyền ảo của hội trường. Lâm Dư Hi nhìn bóng lưng của anh ta một cái, Ngải Vi nói với cô, lần gặp nhau cuối cùng của cô và anh ta là trong hôn lễ của anh ta, cô ném nhẫn cầu hôn anh ta tặng lên người anh ta. Cô từng tưởng tượng trong đầu cảnh tượng lúc đó vô số lần, tưởng tượng nổi tức giận và căm hận của cô, bị thương và đau đớn của cô. Thực ra phải chăng nên thấy may mắn, rằng cô nhớ những ngọt ngào mà anh ta từng mang đến, lại quên đi nỗi đau anh ta để lại?

Anh ta chỉ là một người qua đường trong cuộc đời cô, bất kể bọn họ đã từng ào ạt dậy sóng như thế nào, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một đoạn phim ngắn lặng câm trong đầu. Quên đi rồi, cũng không có gì đáng tiếc.

Lâm Dư Hi lặng lẽ nắm lấy tay của Chu Tử Chính, cô quên mất khởi đầu của cô và anh, có lẽ là một loại tiếc nuối, nhưng bọn họ có cả đời để viết nên câu chuyện của hai người.

Chu Tử Chính nhìn cô, trong mắt có nét cười thoải mái: “Vậy cùng một phần quà, em sẽ tặng cho người thứ hai lần đầu tiên chứ?”

Lâm Dư Hi mỉm cười: “Chiếc đồng hồ này em sẽ giữ lại cho con trai hoặc là con rể của em.”

“Vậy anh thì sao?”

Lâm Dư Hi cầm tay anh lên, cắn lên tay anh một cái, có thể thấy rõ dấu răng trên cánh tay. Cô lấy chì kẻ chân mày ra, vẽ kim giây, kim phút vào.

“Tặng anh đó.”

Khóe môi Chu Tử Chính nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, anh lấy di động chụp lại đồng hồ dấu răng trên cánh tay, đăng lên weibo.

“Đồng hồ vợ tặng, nói là báu vật gia truyền đấy. Vấn đề: Làm sao truyền lại cho con trai đây?”

Lâm Dư Hi khẽ lườm anh một cái: “Anh thế này là muốn lên đề tài nổi bật đó hả?”

Chu Tử Chính ôm vai cô: “Cũng đã lâu rồi anh không lên top đề tài tìm kiếm đang hot rồi, nên khoe khoang một chút thôi.”

Lâm Dư Hi lấy đi động ra, đăng nhập vào weibo.

~~ Chặt tay, thêm muối, sấy khô, thì sẽ thành đồng hồ tay heo ướp muối có thể truyền lại được đấy. Không cần cảm ơn! ~~

~~ Vợ, báu vật gia truyền, con trai, lượng tin tức hơi lớn nha. ~~

~~ Thịt kho đã lâu lắm rồi không khoe yêu thương, giờ lại đến ngược dân độc thân nữa rồi. Con trai? Rốt cuộc chồng tương lai của tôi cũng sắp ra đời rồi kia! ~~

Dương Gia Dung thế mà cũng bình luận: Đồng hồ đẹp lắm, chỉ có người thật lòng yêu thương nhau mới xứng đáng có được. Chúc hai người hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Lời Hứa Của Bốn Năm Trước

Editor: miemei

Sau khi Dương Gia Dung đi rồi, Tăng Hạo Lâm chạy theo đến Vancouver, mấy ngày sau thì một mình bay về. Sau đó, anh ta đến tìm Chu Tử Chính mấy lần, chẳng qua Chu Tử Chính bị thương, không thể uống rượu, anh ta liền cùng với đám anh em khác đi mượn rượu giải sầu, một tháng sau thì bị chụp được dính chung một chỗ với một cô người mẫu trẻ.

Nhớ tới anh ta thế son sắt nói muốn dỗ Dương Gia Dung về, Lâm Dư Hi nhìn thấy tấm hình trên tạp chí, chỉ có thể im lặng lắc đầu. Anh ta yêu Dương Gia Dung sao? Có lẽ là yêu, chẳng qua Dương Gia Dung không phải là người duy nhất trong lòng anh ta thôi.

Mấy ngày trước Lâm Dư Hi có gọi điện nói chuyện với Dương Gia Dung, chị ấy nói chị ấy đi khám thai, có một bác sĩ khoa phụ sản người nước ngoài thích chị ấy. Anh tây kia nói sẽ chăm sóc tốt cho baby của chị ấy, cũng vô cùng tình nguyện làm ba của đứa bé. Dương Gia Dung nói trong lòng chị ấy hơi rối.

Tấm ảnh chụp của Tăng Hạo Lâm vừa tung ra, trên weibo của Dương Gia Dung liền đăng một tấm hình chị ấy và anh bác sĩ người nước ngoài đẹp trai kia chụp chung, viết rằng: Có anh chăm sóc, hết thấy bình an!

Tăng Hạo Lâm lộn xộn, trái tim của Dương Gia Dung liền ra quyết định.

Lâm Dư Hi cùng Ngải Vi đi khám thai, rồi đi uống trà chiều. Về đến nhà, mở cửa phòng ra, hết cả hồn, trên ga giường màu gạo trắng, phủ lên một trái tim bằng cánh hoa hồng màu hồng phấn, ở giữa đặt một tấm thiệp, trên bìa tấm thiệp là một người đàn ông hoạt hình kéo một người phụ nữ hoạt hình thân hình nóng bỏng, lớn tiếng gào thét: Anh muốn làm chuyện xấu!

Lâm Dư Hi mở tấm thiệp ra.

“Vợ yêu dấu:

Xuon sườn của anh đã lành, chân trái đã khỏi, cho nên đêm nay cuối cùng anh cũng có thể quanh mình chính đại, vô cùng vui vẻ làm vận động rồi.

P.S: Bà dì cả đã đi rồi, không còn bất cứ thứ gì có thể cản trở chúng ta tiến lên phía trước nữa.

Yêu em lại chờ không nổi nữa, ông xã.”

Lâm Dư Hi dờ khóc dờ cười, có kiểu báo trước như thế này sao?

Chu Tử Chính về tới, còn đem về cuốn phim Quảng thời gian không thể mất đi vừa mới hoàn thành công đoạn chế tác hậu kỳ, ăn cơm tối xong, có ý kéo Lâm Dư Hi vào phòng cùng xem.

Không thể không nói, Đỗ An Hoa đã quay một bộ phim vừa duy mỹ lại không mất cảm giác hiện thực hóa, vừa văn nghệ lại kết hợp được nguyên tố thương nghiệp. Lâm Dư Hi hoàn toàn không nhớ mình đã từng quay phim, nhưng nhìn thấy thôn Minh Tâm, phố Minh Tâm quen thuộc, cộng thêm chính mình, cảm giác đặc biệt ảm lòng.

“Em cảm thấy mình không hề làm gì hết, chỉ đứng ở đó nhìn nam chính thời niên thiếu thôi.”

“Em không cảm thấy đôi mắt của em rất có chuyện xưa sao? Đạo diễn Đỗ còn nói em rất thích hợp diễn vai thiếu nữ văn nghệ, lần sau quay phim mới muốn tìm em diễn nữa, nhưng bị anh bác bỏ rồi.”

“Tại sao?”

“Để em nhìn người đàn ông khác đầy tình cảm chân thành như vậy, anh chịu không nổi.”

“Lòng dạ nhỏ mọn.”

Chu Từ Chính nhướn mày: “Vậy thì phải trách em đó, em chiếm hết trái tim anh, dĩ nhiên lòng dạ phải nhỏ mọn rồi. Lòng dạ Hạo Lâm bao la, nên vợ chạy mất luôn kia kia.” Anh kéo cô vào lòng, “Cho nên anh tình nguyện lòng dạ nhỏ mọn, cũng phải giữ chặt cô vợ tốt của anh.”

Lâm Dư Hi dựa vào lồng ngực anh: “Lúc nhỏ anh ở trong đội biện luận hả?”

Chu Từ Chính bật cười, cúi đầu hôn lên môi cô một cái: “Em đã từng hỏi cùng một câu hỏi đó.”

“Thật à? Vậy anh trả lời thế nào?”

“Em đoán xem?”

Đột nhiên một câu trả lời lướt qua trong đầu Lâm Dư Hi: “Anh nói, không phải, bởi vì giáo viên của đội biện luận bị anh làm cho tức điên luôn rồi.”

Chu Từ Chính sừng sốt một giây, mừng rỡ hỏi tới: “Em còn nhớ được gì nữa?”

“Nhớ ra cùng anh đi xem phim.”

“Đúng rồi, còn gì nữa?”

Lâm Dư Hi lắc đầu, nhìn thấy vẻ mất mát lướt qua trong mắt anh, vội nói: “Bác sĩ nói máu bầm của em đang tan dần, từ từ sẽ nhớ lại thôi.”

Chu Từ Chính rất nhanh đã thoải mái trở lại: “Cho dù thật sự nhớ không ra cũng không sao, dù sao em cũng đã yêu anh một lần nữa rồi.”

Lâm Dư Hi nhìn vẻ kiêu ngạo trên mặt anh: “Ai nói vậy?”

“Nó!” Tay của Chu Từ Chính phủ lên ngực trái của cô.

Trên màn hình tivi xuất hiện cảnh quay Lâm Dư Hi tâm hồn thiếu nữ nhộn nhạo nhìn theo bóng lưng nam chính thời niên thiếu rồi đi trong cơn mưa, trong bức tranh duy nhất đó, gương mặt của Lâm Dư Hi thuần khiết đến hoàn mỹ không chút tì vết.

Chu Từ Chính cảm thán: “Vợ à, đạo diễn Đỗ quay cho em thành một cô sinh viên đại học mười tám tuổi non nớt, tươi trẻ thế này, đợi chút nữa kêu anh làm sao xuống tay được đây. Tội lỗi, tội lỗi!”

Lâm Dư Hi nghĩ đến tấm thiệp anh để lại, liếc anh một cái: “Xuống tay không được thì đừng xuống.”

“Vậy thì không được! Có cái gọi là anh không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.”

“Ồ? Ở bên em là vào địa ngục hả?”

“Không phải, không phải, hình dung có hơi sai lầm. Phải là em có gương mặt thiên sứ, lại cho anh sự quyến rũ của ma quỷ.” Chu Từ Chính cười híp mắt nhìn cô.

Lâm Dư Hi hứ một tiếng: “Không nói lung tung nữa, xem phim kia.”

Quả nhiên Chu Từ Chính không nói lung tung nữa, chẳng qua là trong lúc chiếu phim, thì tay của anh không rảnh rỗi mà dạo chơi trên người Lâm Dư Hi. Thế này kêu người ta làm sao mà tập trung xem phim chứ?

Đương nhiên Lâm Dư Hi biết anh đang thân ở đây, mà lòng ở chỗ khác, xem thì đang xem bộ phim trên tivi, nhưng nghĩ thì đang nghĩ đến phim hay ở trên giường kia.

“Để em xem xong bộ phim trước đã.” Lâm Dư Hi đẩy ra ngăn cản.

Nụ hôn của anh tới dồn dập: “Phim có thể để đến lúc công chiếu xem, thời gian vui vẻ qua nhanh lắm, chúng ta đừng lãng phí thời gian.”

Tách, Chu Từ Chính tắt tivi: “Chúng ta tập trung đóng phim đi.”

Hôn rồi hôn, đột nhiên anh ngừng đầu lên, nháy mắt như tên trộm: “Quên đặt máy quay rồi, hay là anh đi làm nhé?”

“Ui da, không làm, không làm.”

“Ui da, ui da, vợ, anh biết sai rồi.”

Một tuần trước “Quãng thời gian không thể mất đi” đã chiếu trước hai đợt, tiếng lành đồn xa. Vì Chu Từ Chính ra mặt, trước khi bộ phim kết thúc đã phát phần trailer của bộ phim ngắn “Em gái răng hô phản công” của Ngải Vi, vậy mà em gái răng hô lại trở thành một nhân vật nổi bật trong phim, chỉ mới một tuần thôi mà lượt truy cập của bộ phim ngắn đã vượt lên hàng triệu.

Ngày đầu tiên công chiếu “Quãng thời gian không thể mất đi” chính là sinh nhật của Lâm Dư Hi. Ngoài một nụ hôn morning kiss buổi sáng, vậy mà Chu Từ Chính không tặng quà gì cả.

Trong lòng Lâm Dư Hi chợt có nỗi thấp thỏm không tên, tóm lấy anh: “Nói rồi đó, em không thích khoe khoang đâu, đừng làm chuyện gì trong buổi công chiếu đó.”

Trên mặt Chu Từ Chính đầy vẻ chân thành: “Tuân lệnh, bà xã đại nhân. Chuyện mà em không thích, anh nhất định không làm.”

Chỉ là Lâm Dư Hi vẫn cứ có chút cảm giác quái lạ, rốt cuộc là gì, thì cô cũng không nói ra được.

Đến rạp chiếu phim, ngôi sao lấp lánh. Đỗ An Hoa và nam nữ chính không ngừng nhận phỏng vấn từ truyền thông, ngay cả Ngải Vi cũng bị phóng viên bao vây. Tổng Thành Trạch mặc âu phục đen đứng bên cạnh cô ấy, lại bị thợ chụp ảnh kêu: “Bảo vệ, anh tránh ra một chút đi, tôi phải chụp hình.”

Bảo vệ? Tổng Thành Trạch ghen lời, trừng mắt kêu lên: “Tôi là nam chính của “Em gái răng hô phản công”.”

Ngải Vi ôm eo anh ta, cười ngọt ngào nói: “Anh ấy cũng là nam chính của em gái răng hô trong cuộc sống hiện thực, cộng thêm là ba của con trai tôi.”

Phỏng vấn xong, Ngải Vi cười hi hi đi về phía Lâm Dư Hi: “Hi Hi, bây giờ em gái răng hô đang nổi đó nha! Tất cả mọi người nhìn thấy gương mặt thật của em gái răng hô đều rớt mắt kính đây đấy, không ngờ một cô gái xấu xí lại do một người đẹp thủ vai. Mình đã đi cảm ơn đạo diễn Đỗ đã cho mình vai diễn này, cậu đoán xem đạo diễn Đỗ nói thế nào?”

“Lúc đó chị ấy chỉ vì ứng phó với Vince thôi?”

“Bingo. Nhưng chị ấy rất trịnh trọng nói với mình rằng, mình là một điểm sáng mà chị ấy không ngờ tới trong bộ phim này. Chị ấy còn nói đoạn phim mình tự thêm thoại, chị ấy đã dùng rồi, vì cảm giác hài hước rất tốt.”

“Lúc trước cậu muốn diễn là vì muốn dính chút ánh sáng của nam thần Hàn Bản, cuối cùng em gái răng hô lại vô tình tỏa sáng rồi.”

Ngải Vi kiêu ngạo ngẩng đầu lên: “Điều mà mình vui nhất chính là tát cho những kẻ xem thường mình một bạt tai, đừng nói mình tốt mã dè cùi nữa, không dựa vào vẻ ngoài mình cũng có thể làm cho người ta khen mà.”

Lâm Dư Hi mỉm cười ôm vai cô ấy: “Người khen đầu tiên là anh Trạch chứ gì.”

“Sai! Người khen đầu tiên là cậu đó.” Ngải Vi khoác vai cô, “Ngay cả anh Trạch cũng từng ghét bỏ mình, chỉ có cậu là không thôi. Bất kể mình mất mặt thế nào, thì cậu cũng không bỏ rơi mình.”

Lâm Dư Hi hiểu ý mỉm cười: “Hết cách, cậu bám dính y như kẹo mè xừng, mình dứt ra không được. Bây giờ thì tốt rồi, cậu bám lên anh Trạch thì mình được giải thoát rồi.”

“Cậu nghĩ hay quá nhỉ, nếu mình và anh Trạch cãi nhau, mình nhất định đến bám cậu đó.”

“Em yên tâm, cậu Trạch nhất định sẽ không cãi nhau với em đâu.” Không biết từ lúc nào, Chu Từ Chính lẳng lặng lướt tới.

Ngải Vi nhìn anh: “Sao hả, boss như anh còn có thể quản lý người ta có cãi nhau hay không à?”

“Dĩ nhiên, anh đã đặt làm cho cậu ta một cái máy lọc tạp âm rồi.”

Ngải Vi trừng mắt tức giận, đảo mắt cười ranh mãnh một tiếng, nũng nịu kéo tay Lâm Dư Hi: “Hi Hi, cậu xem anh ấy còn chưa chính thức vào cửa thì đã đối xử với bạn thân của cậu như vậy rồi, cậu từng nói xem đàn ông phải xem anh ta đối xử với người nhà, bạn bè của cậu ra sao mà. Heo con nhà cậu không biết phép tắc thế này, thế nào cũng phải ban cho anh ấy nhất trượng hồng, nghiêm trị không tha.”

Chu Từ Chính bật cười: “Thảo nào anh cứ cảm thấy cậu Trạch bị đàn đi, thì ra thần kinh gian xảo đều chạy sang bên em hết rồi.”

Ngải Vi nhướn mày: “Bây giờ Hi Hi vẫn chưa nhớ ra chuyện trước kia của anh, với kỷ lục xấu xa của anh, em chuẩn bị một phần báo cáo nhỏ là đủ KO anh rồi đó.”

Chu Từ Chính im lặng trong một lúc, thỏa hiệp: “Anh bảo đảm cậu Trạch nhất định sẽ không cãi nhau với em.”

“Lần này là vì cái gì nữa đây?”

“Cậu ta dám cãi thì anh đánh gãy chân cậu ta.”

Tổng Thành Trạch lẳng lững lướt qua: “Boss, tốt xấu gì tôi cũng phục vụ anh 8 năm trời, vậy mà anh lại đối xử với tôi như vậy hả?”

Chu Từ Chính vỗ vỗ vai anh ta: “Vì hạnh phúc nửa đời sau của tôi và cậu, cậu nhận được thì nhận, không nhận được cũng phải nhận. Huống hồ chi, vợ là do cậu tự tìm, có khó nhận hơn nữa thì cũng phải nhận xuống.”

Tổng Thành Trạch bày ra vẻ mặt oán: “Chùng nào cái máy lọc tạp âm đó được đưa tới thế?”

Phóng viên thấy có cơ hội, chạy đến chụp cho bốn người một tấm, cộng thêm phỏng vấn.

“Chủ tịch Chu, bộ phim này là đặc biệt vì cô Lâm mà quay, xem xong phần chiếu trước, cảm nhận của anh như thế nào?”

“Tác phẩm của đạo diễn Đỗ chưa bao giờ làm tôi thất vọng.”

“Trước đó chủ tịch Chu có nói sang năm sẽ kết hôn, xin hỏi bộ phim này là quà đính hôn phải không ạ?”

Chu Từ Chính cười: “Anh cho rằng tôi sẽ nói cho anh biết sao?”

“Bộ phim này là để kỉ niệm cho thôn Minh Tâm và phố Minh Tâm sắp bị tháo dỡ, nhưng tin mới nhất là, mặc dù thôn Minh Tâm sẽ bị dỡ, nhưng phố Minh Tâm sẽ được giữ lại.”

Bốn người đều ngạc nhiên. Lâm Dur Hi vội hỏi: “Tin tức này từ đâu ra thế? Tại sao phố Minh Tâm có thể giữ lại?”

“Chiều hôm nay, tổng giám đốc Lý của tập đoàn Trường Duyệt đã mở cuộc họp báo, thông báo kế hoạch của hạng mục xây dựng lại thôn Minh Tâm. Phố Minh Tâm sẽ bảo lưu giữ nguyên không động tới, đương nhiên bao gồm cả phòng khám Tân Sinh và nhà hàng Minh Tâm.”

Nét mặt của bốn người đều thay đổi.

“Tổng giám đốc Lý của tập đoàn Trường Duyệt?” Chu Từ Chính trầm giọng, “Vậy mà tôi lại không biết anh ta có sắp xếp như vậy đấy.”

“Lúc anh ấy công bố tin này, tất cả mọi người bên dưới sân khấu đều xôn xao. Bởi vì tuy phố Minh Tâm không dài, nhưng vị trí ưu việt, giá trị thương mại vượt qua 500 triệu. Nhưng tổng giám đốc Lý nói vì bảo tồn lịch sử, tuyệt đối đáng giá.”

Là vì bảo tồn lịch sử? Hay là muốn tìm về lịch sử?

Lối vào rạp chiếu phim có tiếng xôn xao, bốn người nhìn qua, lại là Lý Thuần Nhất. Lý Thuần Nhất thấy bọn họ, không nhanh không chậm đi qua.

Phóng viên nhân cơ hội hỏi: “Chủ tịch Chu, tổng giám đốc Lý, hai anh vì thôn Minh Tâm mà kết duyên, có thể chụp chung một tấm không?”

Lý Thuần Nhất mỉm cười: “Tôi thì dĩ nhiên rất vui lòng, chỉ xem ý của chủ tịch Chu thôi.”

Chu Từ Chính bước lên trước, đi đến bên cạnh Lý Thuần Nhất: “Dĩ nhiên!”

Phóng viên nói: “Vừa rồi đúng lúc đang nhắc đến chuyện tổng giám đốc Lý giữ lại phố Minh Tâm, thì ra chủ tịch Chu vẫn chưa biết chuyện này.”

Lý Thuần Nhất cười nhạt: “Tôi cũng mới công bố chiều nay thôi. Cuộc họp báo của tôi vừa kết thúc, thì lập tức qua đây ủng hộ chủ tịch Chu đây này.”

Phóng viên hỏi: “Chủ tịch Chu, nếu biết phố Minh Tâm có thể giữ lại, có khi nào bộ phim này sẽ khác đi không?”

Chu Từ Chính miễn cưỡng cong môi lên: “Vậy thì khó nói rồi.”

Lý Thuần Nhất nhìn sang Lâm Dur Hi, dịu giọng: “Hôm nay, ngoài đến ủng hộ chủ tịch Chu, tôi cũng là vì đến tặng quà, gửi tin tốt phố Minh Tâm có thể giữ lại cho cô Lâm Dur Hi, chúc cô ấy sinh nhật vui vẻ.”

“Thì ra hôm nay là sinh nhật của cô Lâm, đây nhất định là phần quà sinh nhật đặc biệt nhất rồi.”

Ánh mắt kinh ngạc của Lâm Dur Hi cũng run lên, qua mấy giây, mới miễn cưỡng nói ra hai chữ “Cám ơn”.

Lý Thuần Nhất nói: “Bốn năm trước tôi đã từng có một lời hứa, phải giữ lại phòng khám Tân Sinh cho cô ấy, hôm nay tôi chỉ thực hiện lời hứa thôi.”

Anh ta nói rất bình thản, nhưng từng câu từng chữ bay vào tai Lâm Dur Hi đều thành tiếng sét.

~~ Mấy cái thôn bên cạnh thôn Minh Tâm đã bắt đầu bị thu mua rồi, có thể rất nhanh sẽ đến thôn Minh Tâm. ~~

~~ Vậy cũng là chuyện của mấy năm sau. Qua mấy năm nữa, anh nhất định có năng lực giữ lại phòng khám Tân Sinh cho em. ~~

~~ Cả cái thôn cũng bị dỡ rồi, sau đó phòng khám Tân Sinh làm hộ không chịu di dời hả? ~~

~~ Ủ, chúng ta cứ làm hộ không chịu di dời trâu bò nhất! ~~

Lâm Dư Hi đột nhiên quay người lại, hơi cúi đầu xuống: “Thật ngại quá, tôi muốn vào nhà vệ sinh một chút.” Lời còn chưa dứt, người đã bước nhanh rời đi.

Chu Từ Chính nháy mắt với Ngải Vi, Ngải Vi vội vàng đi theo.

Chu Từ Chính nói: “Có một số lời hứa là có thời hạn hiệu lực, đã qua rồi, thì vô dụng thôi.”

Lý Thuần Nhất thân nhiên mỉm cười: “Theo tôi thấy, lời hứa chính là lời hứa, có thể đã muộn, nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không quá hạn.”

Trái cổ của Chu Từ Chính run lên: “Anh mới làm tổng giám đốc hành chính của Trường Duyệt không bao lâu, cứ hoang phí như vậy, không sợ ngòi không vững vị trí này sao?”

“Tôi ngồi lên vị trí này chính là vì muốn có năng lực thực hiện lời hứa năm xưa của tôi. Những chuyện này chỉ có cô ấy mới hiểu.”

Ánh mắt Chu Từ Chính lạnh đi: “Anh làm như vậy nhất định sẽ hối hận.”

Lý Thuần Nhất kiên quyết từng chữ: “Tôi sống đến bây giờ, chuyện hối hận chỉ có một, chính là năm đó đã buông bỏ thứ quý báu nhất. Vì đền bù, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì.”

Tách tách, đèn flash chói mắt nháy lên, bốn mắt nhìn nhau, tia lửa tung tóe. Đường như trận chiến đã mở màn

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Cầu Hôn

Editor: miemei

Đôi mắt của đám phóng viên trừng lên như cái chuông, thấp giọng hỏi bên tai thợ chụp ảnh: “Chụp hết rồi chứ?”

“Đương nhiên, ánh mắt của hai người đó giống như muốn phun lửa vậy, còn đặc sắc hơn phim ảnh nữa.”

Sau khi Lý Thuần Nhất yên lặng đi khỏi, Tống Thành Trạch đến gần Chu Từ Chính, giọng tức tở: “Cái gã vô sỉ này chính là thừa dịp hôm nay đến giành danh tiếng mà, boss, có cần tôi đi xử hắn ta không?”

“Xử anh ta thế nào? Vứt vô chuôi trước mặt anh ta à?”

Tâm trạng của boss rất tệ, nịnh bợ lại không thành, Tống Thành Trạch tự giác im miệng.

Gút mắc trong lòng của Chu Từ Chính càng thắt càng chặt, món quà mà anh nghĩ rằng không chê vào đâu được lại không hề dự đoán được bị món quà càng ghê gớm hơn của Lý Thuần Nhất đập nát, ngay trước mặt Lâm Dư Hi. Anh nuốt nước miếng một cách khó khăn: “Ngày mai lập tức đi điều tra chuyện phố Minh Tâm một chút.”

“Đã biết.”

Đền đáp trị giá 500 triệu, cứ không tin anh ta thật sự cam lòng buông bỏ đây?

Lúc Lâm Dư Hi ra khỏi nhà vệ sinh, một nhân viên công tác đưa một phong thư trắng tới. Cô nhận lấy rồi mở ra, bên trong có một bức vẽ, nói chính xác hơn đó là bản thiết kế xây dựng lại thôn Minh Tâm. Tên của bản thiết kế là: Xích Từ Tâm*.

(*: Xích Từ: trẻ sơ sinh – xích từ tâm hình dung trái tim lương thiện, thuần khiết của con người, hoặc là trái tim nguyên sơ lúc ban đầu.)

Trong khu kiến trúc hiện đại xa hoa, phố Minh Tâm truyền thống rất bắt mắt lại không hề đột ngột, ngược lại có chút giống như đang bao bọc một trái tim nguyên sơ trong chốn hiện đại xa hoa. Mặt sau của bản thiết kế viết một đoạn văn:

Hi,

Có một số sai lầm không thể bù đắp, đã mất đi thì không thể nào quay lại. Nhưng anh chỉ biết có một người mãi mãi chôn sâu tận đáy lòng anh, giống như trái tim nguyên sơ cả đời này không hề thay đổi của anh.

Sinh nhật vui vẻ! Hi vọng em thích món quà này.

Thuần Nhất.

Ngài Vi chớp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngẩn ngơ như bị sét đánh của Lâm Dur Hi, thì không nói được gì nữa.

“Vince thế nào rồi?”

“Muốn chết. Liz thì sao?”

“Nghệch ra.”

Khóe miệng Tống Thành Trạch giật giật: “Cú thủy lôi này của Lý Thuần Nhất ác quá đi, hơn nữa còn nổ ngay trước mặt mọi người, boss bị anh ta nổ đến mặt mày đen thui.”

Ngài Vi gật đầu nặng nề: “Điểm yếu của Hi Hi đều bị anh ta đánh trúng hết. Mặc dù anh ta là cận bã, nhưng vẫn rất hiểu rõ Hi Hi.”

“Liz sẽ không cảm động đến động lòng đó chứ?”

Ngài Vi nhú mày suy tư: “Hắn là không đâu, trừ khi Vince tự làm chuyện ngu ngốc.”

“Yên tâm, trước giờ boss của anh chỉ làm chuyện khôn khéo thôi.”

Ngài Vi trừng anh ta một cái: “Ha ha, nhìn người anh em Tăng Hạo Lâm của anh ấy kìa, vợ có thai, làm lễ luôn rồi, cũng ôm bóng chạy như thường đó thôi.”

“Hắn ta thì làm sao có thể so với boss được chứ. Lúc thân thể của boss chưa bị gì, anh đi theo anh ấy ra ngoài xã giao, một trong những việc lớn nhất chính là đuổi bướm, phụ nữ muốn bám lên người anh ấy thì phải qua ải của anh trước. Mấy thứ dung tục đó, boss trực tiếp coi như không thấy.”

Ngài Vi liếc anh ta: “Vậy có ruồi muỗi gì tới bám anh không?”

Tống Thành Trạch ôm eo cô ấy, cong môi: “Vợ à, em coi anh là một bãi phân hả?”

Lúc xem suất chiều đầu tiên, Chu Tử Chính nắm chặt tay của Lâm Dur Hi, khóe mắt của anh thỉnh thoảng liếc sang cô, nhìn thấy vẻ hoảng hốt mơ hồ, nét chán nản nhàn nhạt của cô, tim của anh nặng nề như cả cục sắt. Lúc bộ phim kết thúc, cả rạp vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy. Chu Tử Chính miễn cưỡng mỉm cười nhận lời chúc mừng của mọi người, rất nhanh đã kéo Lâm Dur Hi rời đi.

Lúc quán gia mở cửa Chu Tử Chính lặng lẽ nói một tiếng: Hủy bỏ, quán gia lập tức biết điều bảo người giúp việc rời vị trí.

Sau khi Lâm Dur Hi đi tắm, Chu Tử Chính mở máy tính tìm kiếm về buổi họp báo của Lý Thuần Nhất. Anh cẩn thận xem tin tức, bất chợt không phát hiện Lâm Dur Hi đã tắm xong, đi đến sau lưng anh.

Lâm Dur Hi vươn tay ôm lấy anh từ phía sau, hôn nhẹ lên má anh: “Đừng xem nữa.”

“Anh giận lắm!” Chu Tử Chính thở ra một hơi buồn bực nặng nề.

“Chuyện này đâu ảnh hưởng tới em với anh.”

“Anh ta làm như vậy là muốn cảm động trời đất, bày trò làm thánh nhân.”

“Anh ta muốn làm thánh nhân là chuyện của anh ta, anh tức gì chứ?” Lâm Dur Hi lấy bản vẽ mà Lý Thuần Nhất đưa ở trong túi xách ra, đưa cho Chu Tử Chính: “Anh ta đưa cho em tấm bản vẽ này. Nhìn tấm bản vẽ này, đột nhiên em nhớ ra rất nhiều chuyện trước kia, chuyện của bốn năm nay.”

Chu Tử Chính vội hỏi: “Em nhớ ra cái gì?”

“Em nhớ ra lúc anh ta kết hôn em ném nhẫn trả cho anh ta.”

“Còn gì nữa?”

“Còn có không lâu trước kia anh ta giải thích với em, cuối cùng em đã nhận được đáp án.” Lâm Dur Hi cười dịu dàng với anh, “Em còn nhớ hôm đó anh

rất thấp thòm, hôn bay phách lạc ôm lấy em”

Trên mặt Chu Tử Chính hơi lúng túng, khụ khụ hai tiếng: “Còn gì nữa?”

“Em nói em không thích kẻ đào ngũ, chỉ thích người đàn ông chịu đựng được cám dỗ của gà quay thôi.”

Chu Tử Chính cười vui vẻ, lại hỏi tiếp: “Còn gì nữa?”

“Còn chưa đủ nữa hả?”

“Có nhớ sau đó em bị anh làm cho thân hồn điên đảo, không ngừng xin tha không?”

Lâm Dur Hi hứ một tiếng: “Không nhớ.”

Chu Tử Chính không vui rồi: “Chuyện quan trọng như vậy mà không nhớ.”

Lâm Dur Hi cảm thán: “Cả chặng đường của em và anh ta không hề có sóng gió, kết quả một con sóng lớn ập tới thì cả hai liền tan rã. Lúc em vùng vẫy dưới nước thì anh ta không xuất hiện, sau khi em lên thuyền của anh rồi, cho dù anh ta lái tàu Noah đến thì cũng không có ý nghĩa. Sau khi em đính hôn với anh ta thì em tặng chiếc đồng hồ ông nội em để lại cho anh ta, ông nội từng nói, tình yêu và thời gian giống nhau, không thể nào làm lại từ đầu. Thế nên, lúc còn có nhau hãy trân trọng, bởi vì buông mất rồi thì không thể nào quay đầu lại.”

“Em không tin gương vỡ lại lành à?”

“Gương đã vỡ rồi thì chắc chắn sẽ để lại vết nứt, em tình nguyện đi làm một cái mới.”

Gút mắc tích tụ trong lòng Chu Tử Chính giống như một quả bóng hơi căng phồng, bị lời nói của cô đâm vào, “bùm” một cái vỡ tung rồi. Tâm trạng của anh cực kỳ tốt, kéo cô ngồi lên đùi anh: “Nhưng mà anh vẫn còn giận, anh không thể giữ lại phòng khám Tân Sinh cho em, vậy mà anh ta lại làm được.”

Lâm Dur Hi phì cười: “Nhưng cái mà em quan tâm là những chuyện anh làm, ví dụ như ghen tuông.”

Tức thì con ghen của Chu Tử Chính nổi lên nồng nặc: “Mọi thứ anh sắp xếp tỉ mỉ đều bị anh ta làm rối lên hết rồi.”

“Anh sắp xếp cái gì vậy?”

Chu Tử Chính muốn nói lại thôi.

“Là quà sinh nhật của em hả?”

Trong lòng Chu Tử Chính buồn bực, đâu chỉ là quà sinh nhật.

Lâm Dur Hi hôn nhẹ lên môi anh: “Sinh nhật của em sẽ không thể nào ngay cả bánh kem cũng không có chứ?”

Chu Tử Chính lấy một cái hộp trong ngăn tủ lạnh, mở hộp ra, bên trong là một cái bánh kem heo con hôn vịt con xấu xí, ở trên viết: “Mỗi ngày yêu em nhiều hơn. Bà xã, sinh nhật vui vẻ!”

“Ông xã, anh bị lộ tuổi rồi. Sau này Tiểu Ngải chỉ có thể nói, lão Heo nhà cậu.”

Chu Tử Chính ôm cô vào lòng, vừa hôn vừa tự chụp: “Vậy nên, chúng ta phải có heo con tới thay ca rồi đó.”

Chu Tử Chính đăng tám ảnh hôn lên weibo, viết: Vợ nói không thể gọi tôi là heo con nữa, tôi chỉ có thể thoái vị nhường ngôi, để cho heo nhỏ đến thay ca thôi.

“Vợ à, trả lời lại một chút đi.”

Lâm Dur Hi đăng nhập vào weibo, trả lời: Cho dù anh già rồi, anh mãi mãi cũng là heo con trong lòng em. Anh chính là món quà sinh nhật tuyệt nhất của em, không phải là một trong những đâu.

“Như vậy được rồi chứ?” Lâm Dur Hi chọc chọc vào mũi của anh.

Chu Tử Chính hài lòng cười lên, mở rộng vòng tay: “Đến đây, mở quà đi!”

“Em muốn ăn bánh kem.”

Chu Tử Chính dùng tay lấy một miếng bánh kem để trước mặt Lâm Dur Hi. Lâm Dur Hi tròn tròn mắt: “Có người đơn giản thô bạo như anh vậy hả?” “Ờ, không được lãng mạn nhỉ.” Anh trét bánh kem lên mặt, rồi đưa mặt tới, “Vợ ơi, ăn được rồi nè.”

Lâm Dur Hi ngơ ra nửa giây, cười ha ha, đẩy anh ra: “Bề ngoài xấu quá, trả hàng!”

“Hàng đã đưa đến cửa còn muốn trả lại hả? Không có cửa đâu. Em không ăn cũng phải ăn.” Chu Từ Chính bắt lấy cô, kê mặt lên môi cô.

Lâm Dư Hi hết cách, chỉ có thể liếm một miếng, ừm, rất ngọt.

Chu Từ Chính òn ào: “Anh cũng muốn ăn nữa.” Anh hôn lên môi cô, lưỡi phá cửa xâm nhập vào, cướp đi vị ngọt trên đầu lưỡi của cô. Sau đó, bờ dính trên mặt cô bị người ta tham lam liếm đi.

Lại nói hôm nay là sinh nhật của ai chứ hả? Bánh kem đều bị anh ấy ăn hết rồi, không công bằng!

Nhón nháo một hồi, Lâm Dư Hi vừa tắm xong lại phải tắm thêm một lần nữa. Lâm Dư Hi tưởng đâu anh làm vậy là muốn làm loạn trong phòng tắm, không ngờ anh tắm xong liền vội vã đi ra ngoài.

Chu Từ Chính lặng lẽ gọi điện cho quản gia, nói hai chữ “tiếp tục”.

Sau khi Lâm Dư Hi đi ra, nhìn thấy Chu Từ Chính vậy mà lại ăn mặc gọn gàng, lại nhìn thấy chiếc váy trên giường, khó hiểu hỏi: “Đã trễ như vậy rồi chúng ta còn phải ra ngoài à?”

“Anh muốn tặng quà!”

Chỉ là họ còn không có ra khỏi cửa nhà, ngược lại đi lên lầu, vào phòng của Chu Từ Chính. Vì vết thương trên chân của anh, hai người vẫn luôn ngủ trong phòng khách ở lầu dưới.

Cửa phòng mở ra, Lâm Dư Hi nhìn thấy bức tường trong phòng treo một tấm vải xanh, che đi mấy tấm hình trước đó dán trên tường.

“Sao lại che hết mấy tấm hình vậy?”

Chu Từ Chính mỉm cười không nói, kéo Lâm Dư Hi vào trong phòng. Đèn trong phòng không có mở, cửa sổ thủy tinh rộng lớn ôm trọn cảnh đêm lộng lẫy của cảng biển dưới chân núi. Không bao lâu, một tấm màn trắng hạ xuống trước cửa sổ, tia sáng laser màu xanh lam chiếu ra một bức tranh và một hàng chữ trên tấm màn trắng:

(Tranh): Một chú heo con cúi đầu ủ rũ và một cô vịt con đang cầm kim; (Chữ): Ngày xưa ngày xưa, một chú heo con không ngóc đầu lên nỗi gặp được một cô vịt con tự xưng là hũ nút.

(Tranh): Heo con mặt mày vui vẻ, một tay cầm một cái hũ đã mở nắp đầy, một tay kéo lấy vịt con; (Chữ): Vịt con làm cho heo con ngóc đầu lên, heo con thì mở hũ nút của vịt con ra.

(Tranh): Heo con ngồi dưới đất, thỏa mãn ôm cái bụng to, vịt con cầm cái xèng đắc chí hả hê; (Chữ): Vịt con đã thành công chinh phục bao tử của heo con, heo con bắt đầu tính toán phương pháp ăn cơm tối ưu hóa nhất.

(Tranh): Heo con kéo vịt con vào nhà, dùng dây thừng trói lại một tay của mỗi bên; (Chữ): Heo con quyết định trói mình với vịt con lại với nhau, hạnh phúc ăn hết cả đời.

(Tranh): Vịt con chống hông trừng heo con, heo con bung một tô thịt kho quýt một chân; (Chữ): Vịt Con: “Chờ đã, em đồng ý rồi sao?” Heo con: “Em có đồng ý nấu thịt kho cho anh cả đời không?”

Đèn trong phòng sáng lên, tấm vải xanh trên tường rơi xuống, những tấm hình chằng chịt, chi chít phác họa ra một bức chân dung. Ánh mắt của Lâm Dư Hi lướt qua, chân dung đó vậy mà chính là cô. Anh dùng từng tấm từng tấm hình ngược dòng quá khứ tạo thành dáng vẻ của cô.

Chu Từ Chính quỳ một chân xuống, mở cái hộp trong tay ra, chăm chú nhìn Lâm Dư Hi: “Hi, là em khiến cho anh không trốn tránh nữa, mà nhìn thẳng vào quá khứ của anh, là em kêu anh dán những tấm hình chụp về quá khứ lên tường. Dần dần, chân dung trên tường đã xuất hiện rồi. Thì ra mọi chuyện anh trải qua chính là vì để cho anh tìm được em, bắt lấy em, giữ em lại. Hi, thịt kho của em, anh ăn đến nghiện mất rồi, em có đồng ý nấu thịt kho cho anh cả đời không?”

Không có tuyên bố huênh hoang, không có thề non hẹn biển, chỉ có nguyện vọng thật thà, và sự chân thành trong mắt anh.

Kim cương trong hộp sáng lấp lánh, sáng đến mức mắt của cô chưa xót.

“Hứa với em một chuyện.”

“Anh vĩnh viễn sẽ không làm kẻ đào ngũ.”

Ánh mắt của Lâm Dư Hi khẽ run lên: “Bất kể có nỗi khổ tâm gì? Có cảm dỗ gì?”

“Bất kể có bất kỳ nỗi khổ gì, bất kỳ cảm dỗ gì, anh vĩnh viễn cũng sẽ không làm kẻ đào ngũ.”

Lâm Dư Hi cười lên, nhưng mắt lại xót đến rơi nước mắt. Đã từng, cô chỉ tin rằng, nỗi khổ quá nhiều, kiên trì lại quá ít; cảm dỗ quá sâu, chấp niệm lại quá cạn; bây giờ cô đồng ý tin tưởng, có một người sẽ cố gắng hết sức, không xa không rời.

Cô gật đầu: “Yes!”

Chu Từ Chính cười lên, kéo tay cô qua đeo nhẫn lên ngón vô danh của cô, rồi đứng lên, vờn tay lau đi nước mắt của cô. Anh ôm cô vào lòng: “Ông chủ keo kiệt như anh đây, tuyệt đối không thể chịu được em chia một nửa gia tài của anh, cho nên, anh tuyệt đối sẽ không để cho em chạy mất đâu.”

“Anh có thể yêu cầu em ký hợp đồng trước hôn nhân mà.”

“Em nghĩ anh là thằng ngốc không thể quản nổi bản thân mình như Hạo Lâm hả?”

“Anh không sợ sau này sẽ ăn đến ngân à?”

“Chúng ta đổi nhân vật nhiều một chút thì sao lại ngân được chứ?” Chu Từ Chính cho một nụ hôn sâu.

Lâm Dư Hi nhìn gương mặt của mình ở trên bức tường kia: “Tại sao lại muốn làm thành chân dung của em vậy?”

“Lúc mới bắt đầu chụp ảnh, anh dán ảnh lên rất tùy ý. Có một đêm, anh nhìn những tấm hình trên tường, đột nhiên cảm thấy hai chấm đen ở hai bên giống như đôi mắt vậy. Thế là, anh nhớ đến đôi mắt của em”

“Toàn bộ đều là anh làm hả?”

“Hàng thật giá thật đó. Hình đều là do anh chụp, rồi dán lên, nhưng cũng phải nhờ phần mềm máy tính giúp phác họa. Hình dáng của em, anh làm hết mấy tháng mới làm xong đó.”

Lâm Dư Hi hôn lên môi anh: “Em thích lắm.”

“Hết cách, em ấy à, khó lấy lòng quá, không có chút mưu mô làm sao được chứ.”

“Anh phát âm không chuẩn rồi, là chút tâm tư!”

Chu Từ Chính mừng rỡ: “Em nhớ ra rồi.” Anh từng nói với cô như thế trước buổi phun nước âm nhạc ở Las Vegas.

Lâm Dư Hi mỉm cười gật đầu.

Chu Từ Chính đẩy ghen tức: “Anh nhảy nhót trước mặt em lâu như vậy, rồi lại lăn ra giường với em biết bao nhiêu lần mà cũng không nhớ ra anh, một tấm bản vẽ của anh ta thôi mà em đã nhớ ra hết rồi.”

“Có thể tấm bản vẽ này đã kích thích chỗ nào đó trong não của em, sau đó trí nhớ liền quay về.” Lâm Dư Hi cũng không biết tại sao, chuyện này ai cũng không giải thích được, não người vốn chính là một vương quốc thần bí mà.

“Anh thường xuyên kích thích em đến đỉnh điểm, em hưng phấn như thế, sao trí nhớ lại không quay về nhỉ?”

“.....” Cái này có thể giống nhau được sao?

Lâm Dư Hi nhìn vẻ mặt ghen tức cộng thêm không cam lòng của anh, trong lòng cười thầm, ngẩng đầu lên hôn lên môi anh.

Hôn một cái. “Như vậy dễ chịu hơn chút nào không?”

“Trong lòng anh vẫn còn hơi chua.”

Hôn hai cái. “Ngọt hơn chút nào chưa?”

“Ừm, ngọt một chút.”

Hôn ba cái.

Đột nhiên Chu Từ Chính bế cô như bế công chúa, thả lên giường: “Ngọt đến nổi lửa rồi, em phải chịu trách nhiệm dập lửa.” Cúi người xuống liền muốn gặm

“Chờ đã, mấy bức tranh ở bên ngoài là anh vẽ, chứ là anh viết hả?”

“Nguyên tác 100% đó, trình độ cao lắm phải không?”

“Ừm, trình độ mầm non.”

“Vậy thì đúng rồi! Đây là báu vật gia truyền, từ mầm non thì bắt đầu cho con trai xem, dạy nó làm sao tán gái.”

“Nhất định phải là con trai hả? Con gái không được à?”

“Được, được hết. Con trai con gái, mỗi bên nửa tá.” Chu Tử Chính không chờ được mà cời vấy của cô ra.

Lâm Dư Hi hỏi: “Tối nay anh không có dự định cầu hôn, phải không? Em nghe anh nói với quần gia là ‘hủy bỏ’ mà.”

Thoáng chốc Chu Tử Chính cạn lời, sao tai của cô ấy thính dữ vậy?

“Bị Lý Thuần Nhất làm rối một chút, anh liền mất hết tâm trạng hả?”

“Không phải! Là có chút..... thấp thòm.”

“Bây giờ còn thấp thòm không?”

Đôi mắt Chu Tử Chính phát sáng: “Bây giờ là đói khát, tối nay phải ăn đặc biệt nhiều đó.”

“Chờ đã.....”

“..... Vợ à, có gì mai hãy hỏi đi, đêm đẹp ngủ ngon.”

“Kéo rèm cửa sổ lại, cái này không phải thủy tinh một mặt đâu.”

Chu Tử Chính bắt đắc dĩ gãy giữa, tức tối kéo rèm cửa sổ lại: “Cản chuyện tốt của anh, ngày mai sẽ đi đổi nó thành thủy tinh một mặt.”

Thủy tinh rung rung: Oan uổng quá!

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Khách Qua Đường

Tối qua nhón nháo dữ dội quá, lúc Lâm Dư Hi thức dậy, cái eo đau âm ỷ. Chu Tử Chính thấy cô đỡ eo nhũ mào, lập tức kéo cô lên giường, mát xa cho cô.

“Xin lỗi, tối qua vui quá, dùng sức hơi quá một chút. Nhưng nghe em kêu sáng khoái như thế, thì anh càng hưng phấn hơn.”

“Được rồi, anh cũng lấp một cái máy lọc tạp âm ở nhà đi.”

“Vô dụng thôi. Tiếng kêu của em là tiếng trời, đâu phải tạp âm.” Chu Tử Chính xoa xoa, tay không yên phận càng xoa càng thấp, “Ồ đây đau không?”

“Anh xoa thấp một chút nữa thì tối nay đừng hồng hồng lên giường.”

Tay của anh từ từ dời lên trên, làm như không có chuyện gì, hỏi: “Thế này có thoải mái không? Chuyên nghiệp lắm phải không? Cho anh bao nhiêu điểm?”

“Ừm, tay nghề không tệ, khá thoải mái!”

“Anh lại đăng lên weibo nữa hả?” Lâm Dư Hi hỏi.

“Chuyện vui như vậy, đương nhiên phải chia sẻ vui chung với mọi người rồi, tất nhiên cũng tiện thể đánh vào mặt của người khác.” Lâm Dư Hi nằm sấp, không nhìn thấy khóe miệng đắc ý hả hê của anh.

Chu Tử Chính lấy điện thoại mở weibo, đưa cho Lâm Dư Hi. Lâm Dư Hi nhìn thấy một tấm ảnh cô và anh đan mười ngón tay vào nhau, chẳng qua, tiêu đề dĩ nhiên chính là chiếc nhẫn trên ngón vô danh của cô.

Cô ấy nói: Yes!

Chỉ mấy chữ đơn giản, đã thu hút hơn mấy chục ngàn bình luận. Chu Tử Chính trả lời một số bình luận, còn là trả lời vào lúc sáng sớm nữa.

~~ Vịt con xấu xí thật sự đã hóa thiên nga rồi hả? ~~

Trả lời: Vậy đâu được, hóa thiên nga chẳng phải sẽ bay mất ư?

~~ Chiếc nhẫn này, hình như có hơi..... nhỏ..... ~~

Trả lời: Hết cách, gần đây hơi nghèo.

~~ Xem ra bước tiếp theo chính là bàn hợp đồng trước hôn nhân rồi. ~~

Trả lời: Đã bàn xong, cô ấy nấu com, tôi rửa chén, như vậy coi như là hợp đồng trước hôn nhân chứ?

~~ Chắc chắn có nhân rồi. ~~

Trả lời: Tôi thích nhân rau hẹ thịt heo nhất, vịt con xấu xí nhà tôi làm cực ngon đấy.

~~ Đến bỏ phiếu nào: Bao lâu sau sẽ ly hôn? ~~

Trả lời: Ly hôn phải chia một nửa tài sản đó, tôi không làm chuyện ngốc như vậy đâu, hiểu không?

Lâm Dur Hi thầm hứ một tiếng, cô bị giầy vò xong thì ngủ đến bất tỉnh nhân sự, sao anh còn có tinh thần đi đăng weibo như vậy chứ, còn trả lời bình luận nữa.

“Tôi qua anh không mệt sao?”

“Mệt chứ! Nhưng mà có một số chuyện, có một hôn nữa cũng phải làm.” Ví dụ như đánh vào mặt người nào đó, đánh thật mạnh vào, xem tối qua anh ta giành danh tiếng, giành đến sáng khoái như vậy hả, “Em mau chia sẻ đi.”

Lâm Dur Hi chia sẻ bài viết của anh, kèm theo một trái tim và hai chữ tiếng anh: The One!

Cô buông đi động xuống: “Hôm nay em muốn gọi điện cho Lý Thuần Nhất.”

Bàn tay đang mát xa của Chu Tử Chính chợt dừng lại: “Tại sao?”

“Em muốn nói cho anh ta biết chuyện chúng ta sắp kết hôn, nếu anh ta muốn giữ lại phố Minh Tâm chỉ vì em, thì không cần phải làm như vậy.”

“Chuyện chúng ta sắp kết hôn anh ta tuyệt đối đã biết rồi. Sau khi biết là hết hi vọng, cơ hội kinh doanh 500 triệu này ở phố Minh Tâm, anh ta nhất định sẽ không tự nhiên buông bỏ đâu.”

Lâm Dur Hi im lặng một lúc, chậm rãi nói: “Em chỉ muốn chính miệng nói cho anh ta biết sự lựa chọn của em thôi.”

“Được, gọi ngay bây giờ, anh cùng em nói với anh ta.”

Lâm Dur Hi ngồi dậy, bắt đầu nhấn số. Đột nhiên cô phát hiện, cô đã không nhớ được số điện thoại của anh ta.

“Sao thế?”

Lâm Dur Hi ngẩng đầu lên nhìn Chu Tử Chính: “Em không nhớ số điện thoại của anh ta.”

Chu Tử Chính cười: “Không nhớ là tốt nhất.” Anh lấy di động ra nhấn vài cái, nhấn vào loa ngoài, “Dùng di động của anh.”

Điện thoại kết nối: “A lô.”

Lâm Dur Hi nói: “Tôi là Liz.”

Tiếng nói của Lý Thuần Nhất rõ ràng chợt khựng lại: “Anh thấy cuộc gọi đến là Vince.”

“Ừ, tôi dùng di động của anh ấy để gọi.”

“Ừ.”

“Món quà của anh quý giá quá, tôi không nhận nổi, anh vẫn nên lấy về đi.”

Lý Thuần Nhất im lặng một lúc: “Em đã đồng ý lời cầu hôn của Vince rồi sao?”

“Phải!”

“Tôi qua à?”

“Phải!”

Yên lặng hai giây: “Vậy thì coi nó như quà sinh nhật cộng thêm quà kết hôn đi.”

Trong lòng Lâm Dur Hi rung lên: “Giá trị thương mại của phố Minh Tâm quá cao, anh làm như vậy không đáng đâu.”

“Trước kia anh đã làm sai nhiều chuyện, đã không thể cứu vãn được nữa, cho nên dứt khoát cần rằng, đâm lao thì phải theo lao, bò lên đến đỉnh, để anh có năng lực làm một chuyện tốt. Tuy không thể bù đắp được gì, ít nhất trong lòng anh dễ chịu hơn một chút. Anh thật lòng muốn giữ lại phố Minh Tâm, không chỉ vì em, cũng là vì bản thân anh, vì những cửa hàng cổ xưa mấy mươi năm ở phố Minh Tâm.”

Trên mặt Chu Tử Chính vô thức hiện lên vẻ kinh ngạc, sự bình tĩnh trong lòng bị lời nói của anh ta đánh tan. Mũi Lâm Dur Hi có chút chua xót, cổ họng nghẹn lại không nói nên lời.

Chu Tử Chính nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của Lâm Dur Hi, nói vào di động: “Nếu anh thật sự quyết định như vậy, thì tập đoàn Thiên Cương sẽ tu sửa miễn phí cho phố Minh Tâm.”

“Chút chuyện nhỏ này không phiền chủ tịch Chu nhọc lòng.”

“Cám ơn!” Cuối cùng Lâm Dur Hi cũng nặn ra hai chữ.

“Không có gì, anh đợi ngày phòng khám Tân Sinh khai trương lại.”

Chu Tử Chính nói: “Cám ơn! Thuần Nhất, ơn nghĩa này, tôi sẽ ghi nhớ, sau này có chỗ nào cần tôi giúp đỡ, cứ việc nói.”

“Hi vọng không có ngày đó.”

Điện thoại ngắt rồi, Lâm Dur Hi sừng sốt mặt hồng, Chu Tử Chính vỗ nhẹ lên mu bàn tay của cô: “Anh thừa nhận anh ta đã làm cho anh ngạc nhiên. Chuyện của bà Trịnh ít nhiều cũng do anh ta mà ra, anh ta làm chuyện tốt này là đang giúp người khác, cũng là chuộc tội cho mình, tích phúc cho mình.”

Lâm Dur Hi khẽ gật đầu, “ừm” một tiếng.

Có một số sai lầm vĩnh viễn không thể nào bù đắp được, có một số người định sẵn chỉ là khách qua đường trong cuộc đời của bạn. Có lẽ sẽ thối thức, có lẽ sẽ buồn phiền, sau một tiếng than thở, cả hai chỉ có thể tự mình tiến về phía trước, mỗi người một ngã.

Lâm Dur Hi đã hẹn Ngải Vi ăn cơm trưa. Mang thai mới hơn bốn tháng, Ngải Vi đã mập hơn gần 10kg, mặt trái xoan trước kia đã biến thành mặt tròn rồi.

“Tiểu Ngải, cậu mập nhanh quá.”

Ngải Vi gấp một miếng khâu nhục bỏ vào miệng: “Bây giờ khẩu vị của mình đặc biệt tốt, hơn nữa đặc biệt dễ đói, không ăn không được đâu.”

“Bây giờ những thứ cậu ăn đều đắp trên người cậu hết đó, với tốc độ này của cậu, đến lúc sắp sinh, nói ít thì cũng sẽ mập thêm 20-30kg, khi đó rất có thể sẽ có chứng cao huyết áp, bệnh tiểu đường của phụ nữ có thai đấy. Sau khi sinh, giảm xuống 5-10kg, còn lại đều thuộc về cậu đó.”

Ngải Vi chu mỏ: “Nhưng mình đói mà!”

“Bớt ăn nhiều bữa lại.” Ngải Vi trơ mắt nhìn Lâm Dur Hi lấy thịt mỡ trong chén khâu nhục khoai môn đi.

“Còn nữa, thịt mỡ thì nhất định không được ăn.”

Ngải Vi gấp một miếng thịt không có mỡ, bĩu môi: “Khâu nhục không có mỡ còn gọi là khâu nhục sao?”

“Cậu quên mất câu danh ngôn của cậu trước kia à? Trắng một chút che ba phần xấu, mập một chút thì sao nhỉ?”

Bàn tay gấp thịt của Ngải Vi run lên, rồi từ từ thả xuống: “Xem như cậu lợi hại!”

Lâm Dur Hi hỏi: “Hôm nay cậu không có lên weibo à?”

“Không có. Tắm hình hai người hôn nhau, tối qua mình thấy rồi, cậu sinh nhật, cộng thêm địch mạnh đến xâm phạm, lão heo nhà cậu nhất định sẽ khoe yêu đương đủ kiểu để đánh vào mặt Lý Thuần Nhất. Câu: ‘Anh chính là món quà sinh nhật tuyệt nhất của em, không phải là một trong những đầu’ của cậu trên weibo cũng đủ hung hăng hành hạ anh ta một phen rồi. Anh ta bung cả cái phố Minh Tâm đến trước mặt cậu mà vẫn không sánh được với con heo trong nhà cậu.”

“Bây giờ cậu lên xem xem.”

Ngải Vi nhướn mày, cầm di động lên, vừa lướt vừa nói: “Còn ác hơn nữa hả? Chẳng lẽ cậu và lão heo cùng lộ ảnh khóa thân?” Sau đó, miệng của cô ấy ồ lên, cười ha ha: “Ác nha, quả nhiên ác quá mà. Trước tiên dùng bánh kem hành hạ anh ta một chút, rồi trực tiếp phán anh ta từ hình. Lão heo nhà cậu biết chọn thời gian thật đấy.”

Lâm Dur Hi cười nhạt.

“Haiz, cậu thì chắc chắn anh ta không thể theo đuổi lại rồi, vậy phố Minh Tâm anh ta nhất định sẽ đập bỏ xây lại đi?”

“Lúc sáng mình có gọi điện cho anh ta, anh ta nói phố Minh Tâm sẽ giữ lại.”

Ngài Vi trừng lớn mắt: “Anh ta cam lòng thật à?”

“Anh ta coi như chuộc tội thôi.”

Ngài Vi gật đầu: “Cũng phải, làm một chuyện tốt chuộc tội với bà Trịnh. Được rồi, chuyện của anh ta lướt qua. Mình hỏi cậu, chiếc nhẫn này có lai lịch gì đây?”

“Cái cậu quan tâm là chuyện này hả?”

“Chu Tử Chính cầu hôn là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi, trước giờ mình chỉ có hứng thú với nhẫn cầu hôn và cách cầu hôn của anh ấy thôi.”

“Nhẫn thì anh ấy không có nói, có thể là không có gì đặc biệt.”

“Mình không tin.” Ngài Vi vừa định bình luận hỏi cho ra lẽ, thì thấy Chu Tử Chính đăng một bài viết mới trên weibo, anh đăng hai tấm ảnh, một tấm là hình hai chiếc nhẫn, một chiếc, ở mặt dưới viết: 40 năm trước ba tặng cho mẹ. Một chiếc khác, mặt dưới viết: 40 năm sau, con trai tặng cho con dâu. Một tấm khác là hình anh đang chính tay khảm kim cương, bên dưới viết: Thủ công tinh xảo, giá tiền thực tế, ai muốn khảm kim cương, tìm tôi.

Ngài Vi đưa di động cho Lâm Dư Hi: “Mình nói sao mà chiếc nhẫn của cậu có thể nhỏ hơn của mình được chứ, thì ra là ý nghĩa phi phạm.”

Lâm Dư Hi cười ảm áp, anh biết cô quan tâm điều gì.

“Nhẫn to quá đeo lên tay khó coi mà.”

“Ai nói vậy? Viên trướng bỏ câu trong ‘Sắc giới’ đẹp biết mấy.”

“Chẳng phải nhẫn cầu hôn của anh Trạch cũng là trướng bỏ câu đó sao?”

Ngài Vi lập tức cười lên, kéo tay của cô: “Còn không phải là vì có cô bạn thân như cậu sao, Chu công tử giúp anh Trạch tìm được một viên kim cương màu hồng phần 3.12 carat đại diện cho sinh nhật của mình, hơn nữa chỉ cần anh ấy thanh toán tương trưng phần số lẻ thôi.”

“Anh Trạch đã đi theo Vince 8 năm rồi, còn từng cứu anh ấy nữa, một viên kim cương thì có là gì đâu?”

“Tóm lại mình và anh ấy đều có vận may tốt, anh ấy theo đúng ông chủ, mình thì bám đúng bạn thân.”

“Bọn mình còn là rể phụ, dâu phụ của hai người nữa. Ăn xong chưa? Cậu mà ăn nữa, thì phải may lại áo cưới đó.”

Hai người ăn xong cơm chiều thì ra khỏi nhà hàng, một người đàn ông xa lạ mở cửa xe cho hai người.

“Cậu thuê tài xế mới hả?” Lâm Dư Hi hỏi.

“Đúng rồi, anh Hoa trước kia đã xảy ra tai nạn xe, vẫn đang nằm viện, đây là anh Dã. Anh Dã, đây là cô Lâm.”

Anh Dã cung kính nói: “Chào cô Lâm!”

Sau bữa cơm tối, Chu Tử Chính hỏi: “Vụ án của bà Trịnh, em nhớ được bao nhiêu?”

“Toàn bộ đều nhớ hết.”

“Hôm nay vụ án đã có phán quyết, con trai, con dâu nhà họ Trịnh tội mưu sát thành lập, bị xử tù chung thân. Phương Lâm tội danh hỗ trợ mưu sát thành lập, bị xử 10 năm.”

Trong lòng Lâm Dư Hi sáng khoái: “Trùng phạt đúng tội. Vậy Vương Vận Kỳ thì sao?”

“Tội mưu sát của cô ta thành lập, bị xử vào bệnh viện tâm thần.”

Lâm Dư Hi ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Đoàn luật sư của cô ta tìm một đồng bác sĩ tởm, chứng minh lúc cô ta phạm tội thì tinh thần rối loạn.”

Lâm Dư Hi nhú mày: “Cứ như vậy để cô ta trốn thoát ư?”

Chu Tử Chính vỗ vỗ tay của cô: “Cho dù cô ta không ngồi tù, vào bệnh viện tâm thần cũng là một chuyện cực kỳ đau khổ. Hơn nữa nếu chứng minh

được tinh thần cô ta khôi phục bình thường, thì cô ta sẽ bị đưa về tù giam. Yên tâm, cô ta chạy không khỏi đâu.”

Chân mày Lâm Dur Hi thả lỏng ra: “Cô ta có nhiều tiền hơn nữa cũng phải trả giá cho chuyện ác cô ta đã làm.”

“Không có ai chạy khỏi quả báo đâu, cho nên em đừng canh cánh trong lòng chuyện của bà Trịnh nữa.”

“Ừm, mấy người đó không thể làm chuyện ác nữa là tốt rồi.”

“Nào, nói những chuyện vui vẻ hơn đi, đám cưới của chúng ta đó. Anh đã xem rồi, ngày 20 tháng 5 là ngày tốt, ngày 21 tháng 5 cũng được. Nếu một ngày không đủ, thì hai ngày cũng được.”

“Anh định làm thế nào?”

Chu Từ Chính hôn cô cái chụt: “Dĩ nhiên là nghe theo em rồi.”

“Em thật sự chưa từng nghĩ qua.”

“Em có rất nhiều thời gian từ từ suy nghĩ. Ngày mai Elaine sẽ đưa người tổ chức hôn lễ tới, họ rất có kinh nghiệm, em bàn với bọn họ, có thể sẽ có ý tưởng ngay.”

Lâm Dur Hi nhìn anh: “Nếu như em chỉ muốn một hôn lễ đơn giản thì sao?”

“Được! Yêu cầu duy nhất của anh là, bất kể đơn giản cỡ nào cũng phải mặc áo cưới, anh muốn nhìn dáng vẻ của em khi mặc áo cưới.”

“Anh thích áo cưới thế nào?”

“Chỉ cần là em chọn thì anh thích thôi, mặc dù anh thích nhất là em không mặc gì hết.”

“.....”

Chu Từ Chính lấy một cái hộp nhung ra, bên trong là một đôi khuyên tai kim cương nhỏ và một cái khay áo màu bạc rất nhỏ: “Sau này ra khỏi cửa, hoặc là đeo khuyên tai, hoặc là cài khay áo vào trong đồ lót.”

“Gi thế?”

“GPS đã được cài tạo, cho dù ở dưới lòng đất cũng có thể định vị.”

“Nếu lúc đó anh có một cái GPS này, thì anh sẽ không bị đánh đến thâm như vậy rồi.”

“Đi một ngày đằng, học một sàng khôn. Nhưng anh nghĩ công ty GPS nhất định đang nghiên cứu GPS được bảo đảm nhất.”

“Gắn vào bên trong cơ thể hả?”

“Ừ, tương tự như vậy, cũng có thể là in lên da.”

“In hả?”

“Giống như một nốt ruồi trên da. Nhưng bây giờ kỹ thuật vẫn chưa thành thạo, qua mấy năm nữa, kỹ thuật thành thạo rồi, cho dù em lên trời xuống biển, anh cũng có thể tìm được em.”

Lâm Dur Hi cười lên: “Vậy anh đi qua bất cứ nơi nào em cũng biết hết rồi.”

Chu Từ Chính nhún vai: “Hết cách, đồ tốt thì ít nhiều cũng có chút tác dụng phụ mà.”

Lâm Dur Hi cười gian xảo: “Anh thật sự xác định không ký hợp đồng trước hôn nhân hả? Sau này nếu anh ăn vụng bị em bắt được, thì một nửa gia tài của anh mất luôn đó nha.”

Chu Từ Chính ôm vai cô: “Cho nên, trước khi cời quần phải suy nghĩ một chút, cứ thế làm một cái thì mất hết một nửa tài sản, quá đắt không có lời. Vẫn là trở về làm em tốt hơn, miễn phí.”

Lâm Dur Hi vỗ vào ngực anh, cảm giác không yên: “Anh nói cái gì miễn phí hả?”

Chu Từ Chính bày ra vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Em muốn thu phí hả? Bao nhiêu tiền một lần? Chơi trò nhập vai đặc biệt có phải thêm tiền không?”

Lâm Dur Hi trừng mắt: “100 triệu.”

Chu Từ Chính cười ha ha: “Vậy thì không nhiều, mỗi lần anh đều đưa cho em mấy trăm triệu, mấy trăm triệu mà.”

Thoáng chốc mặt Lâm Dư Hi đỏ ửng lên, cuối cùng cô cũng nhớ ra, so ô ւế với anh, cô vĩnh viễn thất bại hoàn toàn.

Chu Từ Chính mê hoặc dựa sát vào cô: “Vợ ỏi, muốn lắm rồi, anh muốn chuyển khoản.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Mà ỳ Muốn Bao Nhiêu?

Editor: miemei

Một đêm trước ngày kết hôn của Ngải Vi, Lâm Dư Hi đến nhà Ngải Vi, ở lại với cô ấy một đêm. Hai người nằm trên giường nói chuyện trước kia, có vui về cũng có cảm khái.

“Hi, mình từng thật sự nghĩ rằng cả đời này cũng sẽ không gả đi được, cuối cùng cũng gặp được một người đàn ông tốt.”

“Anh Trạch thật sự không tệ, cậu làm em gái rằng hồ nhiều một chút, bớt làm công chúa đi, thì hai người nhất định sẽ hạnh phúc về sau.”

Ngải Vi bĩu môi: “Tất cả phụ nữ đều muốn đàn ông cưng chiều mà.”

“Đúng, là cưng chiều, nhưng không phải chiều hư. Đừng quên, trong lòng người đàn ông, ít nhiều đều có một cậu nhóc cư ngụ ở đó, bọn họ cũng cần được yêu thương. Sau khi kết hôn rồi thì học nấu cơm hầm canh, thỉnh thoảng nấu cho anh ấy mấy lần, thì anh ấy sẽ rất ấm lòng đó.”

Ngải Vi cười trộm: “Biết rồi, trọng điểm là thỉnh thoảng chứ gì.”

“Bởi vì nếu cậu nấu mỗi ngày, anh Trạch sẽ ăn đến ói mất.”

Nụ cười của Ngải Vi cứng lại: “Lâm Dư Hi, cậu thật sự bị chủ tịch bụng dạ đen tối nhà cậu làm hư rồi, vậy mà lại học được tôn trọng người khác nha.”

“Có hả? Trước giờ mình luôn ăn ngay nói thật mà.”

Ngải Vi xoa cái bụng nhỏ hơi nhô lên: “Con trai, sau này đi theo ba nuôi mẹ nuôi học cái gì gọi là ăn ngay nói thật nhiều một chút, như vậy mới có thể lừa được vợ về đó.”

Sáng sớm Ngải Vi và Lâm Dư Hi đã dậy rửa mặt trang điểm, đám chị em lục tục đến trước, bố trí trò chơi ở phòng khách. Chị em A nói với Ngải Vi: “Cần cứ theo chỉ thị cao nhất của cậu, chút nữa bọn mình xuống tay với chủ rể tuyệt đối sẽ không nhẹ tay.”

Ngải Vi cười ha ha: “Các cậu cũng đừng làm ác quá, ý nghĩa trọng trung là được rồi.”

“Lúc trước cậu hăm dọa nói phải chơi anh ấy một trận thật ác mà, bọn mình đã chuẩn bị xong hết rồi.”

Trước đó Tổng Thành Trạch chọc giận Ngải Vi, trong một lúc tức tối, Ngải Vi bảo đám chị em ác được cỡ nào thì chơi ác cỡ đó, chẳng qua, sau khi bớt giận thì hối hận rồi.

Cô ấy lặng lẽ nói với Lâm Dư Hi: “Cậu trông chừng bọn họ, đừng đùa quá trớn nhé. Bọn họ mà điên cuồng lên là giống y như sói vậy đấy.”

Quả nhiên, đội chủ rể còn chưa vào cửa thì hội chị em đã tặng quà ra mắt: cơm nắm khai vị. 7 người anh em cộng thêm rể phụ Chu Từ Chính và Tổng Thành Trạch, tất cả đều bị mù tạt cay đến nước mắt chảy ròng ròng.

Lâm Dư Hi lẳng lặng đưa sữa bò cho Chu Từ Chính và những anh em khác, Chu Từ Chính nhũu mà uống một hớp lớn: “Vừa đến thì đã lợi hại như vậy rồi.”

“Trò hay còn ở phía sau đó, cô dâu đã ngầm cản dận, vì bảo vệ chú rể, lúc cần thiết có thể sử dụng sở trường của anh.” Nói xong, Lâm Dư Hi nháy mắt với anh một cái, lặng lẽ đi ra.

Sở trường ư? Chu Từ Chính hiểu ra bật cười, chẳng phải chính là giờ trò lưu manh đó sao? Vậy thì đơn giản rồi.

Hội chị em ra chiêu, quả nhiên là một người ác hơn một người, thật sự là không thể không giờ trò lưu manh mà, thế là Chu Từ Chính và đám anh em trao đổi ánh mắt, bắt đầu chơi xấu. Hội chị em bảo bọn họ dùng miệng tìm ra chín viên trái tim thủy tinh trong nước đá, một người anh em làm thử, từ trong

nước đá ngoi lên, sau đó kêu to không ớn rồi, phải hô hấp nhân tạo, tiếp đó xống vào chỗ hội chị em bắt người. Đám chị em kinh hãi kêu lên bỏ chạy tứ tán, trong lúc hỗn loạn, Tống Thành Trạch liền thuận lợi thò tay vào trong nước đá tìm được chín viên trái tim thủy tinh.

Chiều cuối cùng, Tống Thành Trạch bịt mắt, hội chị em và Ngải Vi, mỗi người hôn lên mặt anh một cái, Tống Thành Trạch nói ra ai là Ngải Vi thì có thể bế cô dâu đi.

Lúc hội chị em xếp hàng muốn hôn, thì Lâm Dư Hi lạnh lẽo đứng đầu, Chu Từ Chính mượn cơ ghen tuông, kéo cô ra, tự mình đưa miệng hôn tới.

Tống Thành Trạch nhú mày: “Cái miệng lớn thế này, chắc chắn không phải bé cưng nhà tôi.”

Sau đó đám anh em bắt đầu vô si giành chỗ của hội chị em. Tiếng kêu của Tống Thành Trạch lúc lên lúc xuống. “Chưa đánh răng hả, miệng hôi thế.” “Này, ngày vui của tôi, cô không thể cạo râu sạch sẽ một chút hả?” “Má ơi, cô là cún à, liếm tôi nữa chứ.” “Khốn thật, coi chừng răng của cô kia.”

Cuối cùng, Ngải Vi nhẹ nhàng hôn một cái, Tống Thành Trạch lập tức vươn tay ôm lấy cô ấy: “Vợ anh đây rồi.”

Chu Từ Chính dựa vào cạnh Lâm Dư Hi, hỏi: “Lúc chúng ta kết hôn, em cũng muốn hành hạ anh như vậy hả?”

“Mấy trò chơi chinh chú rể này chẳng phải toàn bộ đều bị anh giải quyết hết rồi đó sao?”

“Nếu như em thật lòng muốn chinh anh, anh còn có rất nhiều phương pháp có thể đề nghị tham khảo. Nhưng anh tin là em nhất định sẽ không đành lòng.”

Lâm Dư Hi liếc anh một cái: “Anh chắc chứ?”

Đến nhà thờ, còn một tiếng đồng hồ nữa là phải làm lễ, Tống Thành Trạch lo lắng không yên tìm Chu Từ Chính: “Boss, nhẫn kết hôn của tôi có ở chỗ anh không?”

“Không, trước khi lên xe đưa cho cậu rồi mà.”

“Chẳng lẽ rớt trong xe?” Tống Thành Trạch lo lắng, không ngừng lật tìm trong túi.

“Gọi điện hỏi tài xế xem.”

Tống Thành Trạch lấy di động ra gọi điện, vang lên rất lâu cũng không ai nghe. Tống Thành Trạch tức giận: “Cái thằng Dã này chạy đi đâu mất rồi?”

“Tôi có chìa khóa, tôi ra xem tìm thử xem.”

Trên mặt Tống Thành Trạch đầy vẻ bối rối: “Cám ơn, Boss.” Hôm nay anh ta lại bắt boss của mình làm việc của chân chạy vật thể này.

“Hôm nay tôi là rể phụ của cậu, không phải boss của cậu.”

“Cám ơn, người anh em!”

“Hi, viên trứng bồ câu của mình có phải ở chỗ của cậu không?” Ngải Vi hoảng hốt hỏi.

“Không có, chẳng phải cậu vẫn luôn đeo trên tay sao?”

“Nhưng sao lại mất tiêu rồi?” Trên ngón tay của Ngải Vi trống không. Cô ấy không ngừng vẫy vẫy áo cưới, “Sẽ không bị mắc trong áo cưới chứ?”

Lâm Dư Hi vội nói: “Đừng vụng eo, cẩn thận baby.” Cô kiểm tra áo cưới tỉ mỉ, xác định không có gì cả, “Đừng vội, mình gọi cho anh Dã hỏi một chút.” Cô lấy di động ra: “Anh Dã, anh đang ở đâu thế?”

“Được, bây giờ tôi ra bãi đậu xe, anh chờ tôi ở cạnh xe nhé.”

Cúp điện thoại, Lâm Dư Hi nói với Ngải Vi: “Mình ra xe tìm xem.”

Chu Từ Chính ra đến bãi đậu xe, mở cửa xe ra, lúc cúi người xuống tìm nhẫn, đột nhiên bị người ta đè ngã, mũi miệng bị bịt khăn lông vào.

Lâm Dư Hi đến bãi đậu xe, anh Dã đứng đợi bên cạnh xe.

“Cô Lâm”

“Anh Dã, tôi muốn tìm chút đồ ở trong xe.”

“Được.” Anh Dã mở cửa xe ra. Sau khi Lâm Dư Hi chui vào trong xe, đột nhiên cửa xe đóng lại. Anh Dã ngồi lên xe, giờ súng lên chia vào cô, lạnh lùng nói: “Chu Từ Chính ở trong cốp xe sau, không muốn nó chết thì ngoan ngoãn nghe lời. Đưa đi động cho tao.” Cả người Lâm Dư Hi chợt căng thẳng, qua hai giây sau, phản ứng lại, mới miễn cưỡng giờ tay lên đưa đi động tới.

“Anh muốn thế nào?” Giọng nói của Lâm Dư Hi đang run rẩy.

Tên Dã không trả lời. Lái xe chạy đi, lúc qua cầu, gã mở cửa sổ, ném đi động của cô xuống sông, hơn nửa tiếng trôi qua, xe chạy đến một vùng ngoại ô nông thôn, xung quanh không có một bóng người, rồi dừng lại.

“Xuống xe.”

Lâm Dư Hi bước xuống xe, tên Dã xuống xe mở cốp sau lên, kéo Chu Từ Chính đang hôn mê ra, rồi lại quăng một đồng quần áo xuống.

“Cởi hết đồ trên người nó với mày ra, thay mấy bộ đồ này vào.”

Lâm Dư Hi đi tới chỗ Chu Từ Chính, dò xét hơi thở của anh, mới thoáng yên tâm. Lúc cô mặc đồ cho anh, tên Dã nói: “Cởi đồ lót của nó ra cho tao.”

Lâm Dư Hi chỉ có thể cởi đồ lót của anh ra đưa cho hắn. Tên Dã giật cái GPS trên đồ lót ra, lạnh lùng nhếch khóe môi: “Lần trước chính là bỏ sót thứ này mới để cho mày chạy thoát được, Vince Chow, lần này tao xem mày chạy thế nào?”

Lâm Dư Hi sợ hãi nhìn hắn, khóe mắt tên Dã nổi lên một nét cười lạnh lẽo.

“Nhìn không ra tao là ai à?” Hắn cười gian xảo, “Chồng mày treo thưởng 30 triệu đô la để bắt tao, nghe nói nếu vẫn bắt không được thì sẽ tăng giải thưởng. Cho nên, tao tự mình đưa đến tận cửa đây.”

Trong lòng Lâm Dư Hi chợt rung lên, hắn là Doãn Thiên Dã? Sao mặt mũi hoàn toàn không giống trong ảnh thế này?

“Thế nào, không giống hả?” Doãn Thiên Dã sờ mặt, “Tao cũng nhớ gương mặt trước kia lắm. Nhưng mà chồng mày treo thưởng hấp dẫn quá, rất nhiều người muốn tìm tao, đổi một gương mặt khác cho bớt đi chút chuyện phiền phức.”

Thoáng chốc tim Lâm Dư Hi bị đánh xuống đáy vực, bàn tay thay áo cho Chu Từ Chính run rẩy.

“GPS của mày giấu ở đâu?” Doãn Thiên Dã đánh giá cô trên dưới một lượt, chợt hiểu: “Tháo khuyên tai ra.”

Lâm Dư Hi thay đồ xong không bao lâu, ba chiếc xe chạy tới, ba gã đàn ông xuống xe. “Đại ca.”

Doãn Thiên Dã đưa ba cái GPS cho một gã đàn ông trong số đó: “Cho ba cái thứ tốt này bay đi mấy chỗ tốt một chút, như Ấn Độ, Cuba, Nam Phi, Iraq gì đấy.”

“Không thành vấn đề, cho mấy tên trinh thám đó bay thật sáng khoái.”

Doãn Thiên Dã ném quần áo của họ vào trong xe, một gã đàn ông tươi xăng lên rồi châm lửa, thoáng chốc chiếc xe chìm trong biển lửa. Hơi nóng phả tới, cả người Lâm Dư Hi lại lạnh đến run lay bầy. Đột nhiên một cái khăn bịt mũi miệng của cô lại, Lâm Dư Hi nghe thấy có người nói: “Mày cũng ngủ một giấc thật ngon đi.” Sau đó, thì không còn cảm giác gì nữa.

Chu Từ Chính bị chiếc xe lắc lư rung đến tỉnh lại, anh mở mắt ra, nhúc nhích thân thể, phát hiện hai tay bị trói ra sau lưng, hai chân cũng bị trói lại.

“Tỉnh rồi hả?”

Chu Từ Chính miễn cưỡng dùng cùi chỏ chống người lên, sau khi ngồi dậy, đầu óc vẫn choáng váng, mất một lúc sau, cuối cùng mới nhìn rõ người trước mặt.

“Dã?”

“Mày quen thuộc với tên đầy đủ của tao hơn đấy, Doãn Thiên Dã.”

Nét mặt của Chu Từ Chính chợt biến, nhìn chằm chằm gương mặt của hắn.

Doãn Thiên Dã cười khan: “Vi giải thưởng của mày, mà rất nhiều người muốn bắt tao, tao chỉ có thể đổi một gương mặt khác để tránh sóng gió. Vốn muốn đổi mặt xong thì đi ứng tuyển vị trí tài xế của gia đình mày, nhưng muốn vào nhà mày khó quá, nên tao đành lùi lại tìm chỗ khác, chọn vào nhà bạn thân của vợ mày, tiện thể từ chỗ cô ta hiểu rõ thêm về mày và cô vợ mày yêu thương nhất kia. Lần trước để mày chạy mất, chính là vì hiểu mày chưa đủ sâu, lần này coi như tao tốn chút công sức, mời mày đến đây.”

Cổ họng Chu Từ Chính nghẹn lại, anh nuốt nước miếng một cách khó khăn, tầm mắt nhìn lướt qua thấy được Lâm Dư Hi nằm sắp dưới đất, đôi mắt kinh hoàng.

“Tao biết vợ chồng tụi bây tình cảm sâu đậm, nếu đã mời mày đến đây, thì tiện thể cũng đưa cô ta tới, tránh cho mày nhớ nhung.”

“Mày muốn bao nhiêu?”

“Lần trước tao muốn một tỷ đô la, bây giờ nghĩ lại hình như coi thường mày rồi, mạng lưới kinh doanh của tập đoàn Thiên Cương lớn như vậy, sao tao không lợi dụng cho tốt chứ? Bây giờ tao đã có một người bạn làm ăn mới, tao sẽ mang mày theo cùng bàn chuyện làm ăn. Ngoài đòi mày chút tiền tiêu xài, còn muốn mượn tài khoản ngân hàng của tập đoàn Thiên Cương để chuyển tiền, hoặc là xe của công ty mày để chuyển hàng.”

Doãn Thiên Dã đứng dậy, bế Lâm Dư Hi lên, dựa vào lòng anh: “Lần trước tao đánh mày rồi, vậy ân oán quá khứ của chúng ta coi như đã kết thúc. Lần này, chúng ta là bạn làm ăn.”

Chu Từ Chính ổn định tinh thần: “Được!” Anh cúi đầu nhìn Lâm Dư Hi: “Khi nào thì cô ấy tỉnh lại?”

“Cô ta ngủ trễ hơn mày một tiếng, qua một hai tiếng nữa sẽ tỉnh thôi. Mày yên tâm, chỉ cần mày với tao hợp tác vui vẻ, thì cục cưng yêu dấu của mày chính là nữ thần, ai cũng không thể đụng vào. Nhưng, nếu mày làm cho tâm trạng của tao không vui, thì à chính là một con điểm, ai cũng có thể lên được, hiểu rồi chứ?”

“Hiểu rồi.”

Doãn Thiên Dã hài lòng gật đầu: “Biết ngay mày là người thông minh mà.”

“Chúng ta phải đi đâu?” Chu Từ Chính biết mình đang ở trong xe tải, suy đoán theo độ rung lắc của chiếc xe, bây giờ đang chạy trên đường núi.

“Chỗ tốt.”

Chạy thêm một đoạn đường nữa, thì xe dừng lại, cửa xe mở ra. Máy gã đàn ông bò lên xe muốn bế Lâm Dư Hi vẫn chưa tỉnh lên, Chu Từ Chính lập tức nói với Doãn Thiên Dã: “Mấy đề cho tao bế cô ấy.”

Doãn Thiên Dã yên lặng suy nghĩ, ra hiệu một gã đàn ông coi trời cho anh. Chu Từ Chính bế Lâm Dư Hi xuống xe, nhìn thấy một cái làng nằm trong ngọn núi, trong làng đều là kiểu nhà sàn làm từ gỗ trúc. Lại nhìn thấy dân làng qua lại, chỗ này hẳn là vùng núi ở Đông Nam Á.

Doãn Thiên Dã mang Chu Từ Chính lên một căn nhà sàn, rồi sai người lấy nước và thức ăn đến.

“Mày nghỉ ngơi ở đây trước, tối nay tao sẽ đưa mày gặp đại ca ở đây, anh Côn.”

Sau khi Doãn Thiên Dã đi rồi, Chu Từ Chính đặt Lâm Dư Hi lên giường. Căn phòng này mặc dù đơn sơ, nhưng ít nhất còn có một cái giường được giặt mùng, bàn, ghế, còn có phòng vệ sinh độc lập. Vào phòng vệ sinh, lại còn có khăn lông và đồ dùng rửa mặt. Chu Từ Chính rửa mặt một cái, rồi làm ướt khăn lông, lau mặt cho Lâm Dư Hi.

Lâm Dư Hi từ từ tỉnh lại, mơ màng nhìn Chu Từ Chính, mất một lúc lâu sau, mới nhớ đến chuyện bị bắt cóc, chống người dậy ôm chặt Chu Từ Chính.

“Anh không sao chứ ~” Giọng nói của cô run đến nỗi cô cũng sắp nghe không rõ.

Chu Từ Chính vỗ nhẹ lên lưng cô: “Không sao, không sao ~”

“Là Doãn Thiên Dã.”

“Anh biết. Đừng lo, lần này ngoài tiền ra, hẳn còn muốn lợi dụng tập đoàn Thiên Cương rửa tiền đen, hoặc là vận chuyển ma túy, súng lậu. Đối với bọn chúng, giá trị của anh càng lớn, thì chúng ta càng an toàn. Em xem, lần này hẳn không có đánh anh, còn để cho chúng ta ở chung với nhau nữa.”

Lâm Dư Hi nhìn anh, vẻ hoảng sợ trong mắt nhạt đi đôi chút.

“Anh nghi ngờ chúng ta đang ở vùng núi của Cam-pu-chia hoặc Miến Điện, đại ca ở đây có thể là dân buôn ma túy hoặc súng lậu. Anh đoán Doãn Thiên Dã bị giải thưởng của anh ép đến mức không có chỗ đi trên đất Mỹ mới đến đây. Bất kể ở Mỹ hẳn ta trâu bò cỡ nào đi nữa, đến chỗ này thì hẳn không là gì cả, cho nên mới bắt anh về đây làm mồi vàng của hắn. Hắn ta cần anh thì mới có thể có chỗ đứng ở đây.”

Chân mày Lâm Dư Hi nhíu lại: “Hắn đã lấy hết tất cả GPS của chúng ta rồi, còn nói ném chúng bay đến Ấn Độ, Cuba, Nam Phi để làm rối hướng điều tra của cảnh sát nữa.”

Chu Từ Chính nắm tay cô: “Nếu cảnh sát không cứu được chúng ta, thì chúng ta tự cứu. Bây giờ xem ra, hoàn cảnh của chúng ta vẫn chưa tệ lắm. Tối nay anh phải đi gặp đại ca ở đây, sẽ tùy cơ ứng biến. Đừng quên, anh từng học ba năm trong trường quân đội đấy, mặc dù lịch sử đã lâu rồi, nhưng căn cơ thì vẫn có đấy.”

Lâm Dur Hi lo lắng gật đầu: “Mọi chuyện phải cẩn thận.”

Chu Từ Chính ôm cô vào lòng: “Hôn lễ của chúng ta còn chưa cử hành, con của chúng ta vẫn chưa chào đời, chúng ta còn rất nhiều nhân vật chưa chơi, còn nhiều chuyện chưa làm như vậy, muốn anh chết hả, không có cửa đâu! Tin anh, anh nhất định sẽ đưa em rời khỏi nơi này bình an!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Con Đường Duy Nhất

Doãn Thiên Dã sai người đem quần áo tới, bảo Chu Từ Chính và Lâm Dur Hi mặc vào đi ăn tối với đại ca - anh Côn. Chu Từ Chính nhìn bộ đồ khéo léo kia, khoe miệng hơi cong lên.

“Tốt lắm, xem ra Doãn Thiên Dã thật sự rất cần anh.” Thấy Lâm Dur Hi sầu lo, phiền muộn, Chu Từ Chính nói: “Đừng lo lắng quá, Doãn Thiên Dã càng cần anh, thì càng có lợi cho chúng ta. Chỉ cần anh ngoan ngoãn phối hợp, tạm thời hẳn sẽ không làm khó chúng ta.”

Lâm Dur Hi miễn cưỡng gật đầu.

“Hôm nay sẽ biết anh Côn là người thế nào, giữa gã với Doãn Thiên Dã có quan hệ gì.”

“Ừm. Nhưng quan hệ trong chốn xã hội đen rắc rối, phức tạp, anh phải cẩn thận đấy.”

“Yên tâm, anh sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu. Tối nay em cố gắng cúi đầu ăn cơm, nếu có thể chọn thì chỉ ăn những món mà anh Côn kia đã gấp qua.”

“Ừm.”

Chu Từ Chính nắm tay cô thật chặt, áy náy nói: “Thật xin lỗi, lôi cả em vào rồi.”

Lâm Dur Hi nhú mày: “Anh nói cái gì đó? Em là vợ anh.”

Chu Từ Chính cười tự giễu, ôm cô vào lòng: “Cũng phải, anh đã lôi em vào từ sớm rồi mà.”

“Hôn lễ của chúng ta vẫn chưa cử hành, em còn chưa mặc áo cưới, anh đừng nghĩ đến ăn vạ đấy.”

Chu Từ Chính hôn lên trán cô: “Anh nhất định sẽ trao cho em 520 mà anh đã hứa.”

“Anh từng hứa, vĩnh viễn không làm kẻ đào ngũ. Dù sao cả đời này em y lại vào anh chắc rồi đấy, anh đi đâu thì em đi theo đó!” Bất kể là lên trời hay xuống biển!

“Được! Anh đi đâu cũng sẽ mang em theo đó.” Cho dù là lên trời hay xuống biển!

Mở cửa nhà ra, Chu Từ Chính nắm chặt tay Lâm Dur Hi, đi về nơi tối đen như mực bên ngoài cánh cửa.

Bọn họ đi lên một căn nhà sàn, nói một cách tương đối thì khá rộng rãi, khá xa hoa, trong phòng khách có một cái bàn tròn, Doãn Thiên Dã và một người đàn ông trung niên ngồi ở đó.

“Anh Côn, cậu ta chính là Chu Từ Chính.”

Anh Côn “Ừ” một tiếng: “Dáng dấp thật là tuấn tú, lịch sự, đi làm ngôi sao cũng dư sức.”

“Chu công tử cũng có đầu tư vào mảng điện ảnh, nếu anh Côn muốn quay sự tích anh hùng của mình thành phim, Chu công tử nhất định có thể giúp được.”

Anh Côn gợn tay làm một động tác mời: “Chu công tử, mời ngồi.”

Chu Từ Chính nói: “Anh Côn, đừng xa lạ thế, kêu tôi Chính là được rồi.”

Anh Côn nhìn Lâm Dur Hi một cái: “Đây là?”

“Vợ chưa cưới của tôi.” Bàn tay nắm tay cô của Chu Tử Chính siết lại.

Anh Côn nhướn mày: “Ồ, ánh mắt tốt đấy.”

Sau khi Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi ngồi xuống, người giúp việc bắt đầu đưa món lên.

“Hai người từ xa tới đây, thử những món Bắc Lào chính gốc nhất này xem.”

Bắc Lào? Thì ra họ đang ở Lào. “Cám ơn anh Côn.” Chu Tử Chính gấp những món anh Côn đã gấp qua, bỏ vào chén của Lâm Dư Hi.

“Cậu Chính tuổi đời còn trẻ thế này vậy mà đã có thể quản lý tốt một tập đoàn lớn như thế, thật là không đơn giản nha! Thiên Cương không có đầu tư ở Lào à?”

“Ở Lào thì tạm thời chưa có, nhưng đầu tư ở Thái Lan và Việt Nam thì không ít.”

“Vậy thì lần này cậu đến đúng nơi rồi, đầu tư ở chỗ tôi, cậu nhất định sẽ kiếm nhiều tiền đấy.”

“Anh Côn cho cơ hội, tôi thực sự rất vinh hạnh.”

“Thứ đồ chơi như tiền thì một người kiếm không hết đâu, cả một đám cùng kiếm, cùng vui vẻ mới có thể tiền đẻ ra tiền.”

“Anh Côn nói đúng lắm.”

“Nhưng dạo gần đây việc làm ăn của tôi xảy ra chút chuyện phiền phức, cần chút tiền để xoay vòng.”

“Anh Côn cần bao nhiêu cứ nói.”

“50 triệu đô la trước đi, chia ra chuyển vào 5 tài khoản.” Người đàn ông đứng sau anh Côn lấy một tờ giấy, trên đó viết 5 tài khoản ngân hàng ở các nơi khác nhau trên thế giới.

“Được.” Trái tim cực kỳ căng thẳng của Chu Tử Chính âm thầm nhẹ nhõm, xem ra gã anh Côn này không định làm thịt ngỗng hết một lần, mà là muốn vật lỏng từ từ.

“Sảng khoái.” Anh Côn nâng ly với Chu Tử Chính.

Chu Tử Chính cầm ly rượu lên, uống cạn.

Doãn Thiên Dã bị phớt lờ một bên, cười lạnh: “Anh Côn, có Chu công tử ở đây, anh có bất cứ chuyện phiền phức gì thì cũng là chuyện nhỏ mà thôi.”

Anh Côn không nhìn hắn ta, hời hợt nói: “Lần trước mày mang chút hàng sang Hong Kong, kết quả mất hết. Lần này mày mời Chu Tử Chính đến đây, coi như là lấy công chuộc tội.”

Chu Tử Chính mừng thầm, xem ra Doãn Thiên Dã không chỉ muốn dựa vào anh để có chỗ đứng, còn muốn dựa vào anh để giữ mạng nữa.

Doãn Thiên Dã vội cười ha hả: “Em đến Trung Quốc không được bao lâu, không quen thuộc lắm với khu vực biên giới ở vùng này.”

“Tao tưởng đầu mày đã giải quyết được biên giới của Mỹ, thì ở bên này chỉ là chuyện vặt thôi, không ngờ mày lại lật thuyền trong mương.”

“Cho em một cơ hội nữa, em nhất định sẽ giải quyết ngon lành.”

Anh Côn uống một hợp rượu: “Xưa nay tao không bao giờ cho cơ hội thứ ba.”

Doãn Thiên Dã đỏ mặt lạnh: “Hiểu rồi ạ, hiểu rồi ạ!”

Anh Côn nâng ly với Lâm Dư Hi: “Cô Chu, mọi người đều vui như thế, cô cũng uống một ly đi.”

Lâm Dư Hi vội nâng ly: “Cám ơn anh Côn.”

Người đàn ông đứng sau anh Côn chăm chú nhìn Lâm Dư Hi một lúc lâu, đi lên trước, nói mấy câu bên tai anh Côn. Anh Côn nghe xong, nhướn mày lên: “Thì ra cô Chu là bác sĩ trung y à?”

Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi sùng sốt, Chu Tử Chính lập tức mỉm cười nói: “Tin tức của anh Côn nhanh nhạy thật đấy.”

“Thằng Bằng nói 5 năm trước, lúc nó sang Hong Kong làm việc bị thương ở hông, đã từng đến phòng khám của cô Chu chữa thương.”

Người tên Bằng nói: “Phải, còn là cô Chu tự mình châm cứu cho tôi nữa, đi vài lần, không chỉ vết thương mới không sao, ngay cả bệnh cũ cũng chữa khỏi hết.”

Lâm Dư Hi ngẩng đầu lên nhìn tên Bằng, một người đàn ông chừng 40 tuổi, nhìn qua thì quả thật có chút quen mặt. Chu Tử Chính âm thầm tính toán trong lòng, nhìn không ra vui buồn.

Anh Côn lẳng lẳng đánh giá Lâm Dư Hi: “Bác sĩ trung y tay nghề giỏi đã rất hiếm rồi, lại còn trẻ đẹp như vậy nữa, cậu Chính, cậu có phước thật đấy.”

“Anh Côn quá khen rồi.”

“Vợ Tư của tôi, sau khi sinh con thì vẫn luôn kêu đau hông, không bằng cô Chu xem giúp cô ấy xem có cách gì chữa trị không?”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Tôi cố gắng hết sức vậy.”

Anh Côn nâng ly mỉm cười: “Tôi nay thật là đáng ăn mừng, hai người vừa đến thì đã giúp tôi xử lý hết mấy chuyện khó giải quyết rồi. Nào, cùng uống một ly nào!”

Ăn cơm xong, lúc tên Bằng muốn đưa Lâm Dư Hi đi, chân mày Chu Tử Chính không nhịn được nhíu chặt lại, bây giờ, anh hoàn toàn không có năng lực bảo vệ cho cô.

Anh Côn rót cho anh một ly trà: “Cậu Chính, chúng ta uống trà nào. Uống trà xong, tiện thể quay một đoạn video, lúc đó cũng khám bệnh xong, thì hai người có thể trở về ngủ một giấc ngon lành. Trên đường đi hai người cũng vất vả rồi.”

Lâm Dư Hi quay lại nhìn anh một cái, cho một ánh mắt trấn an.

Tên Bằng đưa cô đến một căn nhà sàn khác. Nếu căn mà cô và Chu Tử Chính ở là nhà dân, vậy thì chỗ này có thể được gọi là biệt thự. Một người phụ nữ khoảng hai mươi mấy tuổi nửa nằm trên giường, đang nhìn hai người giúp việc dọn dẹp cho một đứa bé chừng nửa tuổi.

“Bà tư, Côn gia bảo tôi đưa bác sĩ đến khám bệnh cho chị.”

Bà Tư nhìn lướt qua Lâm Dư Hi một cái, hơi ngạc nhiên hỏi: “Cô ta ư?”

“Dạ phải, đây là bác sĩ Lâm.”

Bà Tư mỉm cười thân thiện, chỉ là trong mắt hoàn toàn không hề có nét cười: “Tôi còn tưởng đâu là bà năm tương lai ấy chứ.”

Tên Bằng sùng sốt, lập tức cười ha ha, làm một động tác mời với Lâm Dư Hi. Lâm Dư Hi đi lên trước: “Tôi là bác sĩ trung y, Côn gia nói phu nhân bị đau hông, tôi đến khám cho phu nhân.”

Bà Tư nằm xuống trở người: “Khám đi.”

Lâm Dư Hi vén áo của cô ấy lên, kiểm tra phần hông của cô ấy, hỏi thêm một số vấn đề nữa, bà Tư trả lời vô cùng đơn giản, lạnh nhạt, giống như không hề quan tâm đến bệnh của mình chút nào.

“Hông của chị vì lao lực quá độ nên tổn thương, làm châm cứu cộng thêm xoa bóp sẽ có ích.”

“Ừm, anh Côn bảo cô làm thì cô cứ làm đi.”

Lâm Dư Hi nhìn sang tên Bằng: “Nếu muốn châm cứu, ít nhất tôi phải cần có kim châm và lá ngải cứu.”

“Được, tôi sẽ báo với Côn gia.”

Bà Tư xoay người nhìn sang Lâm Dư Hi, trong mắt đầy vẻ nghi ngờ: “Cô là bác sĩ trung y thật à?”

“Phải.”

“Vậy tại sao cô lại ở nơi này?”

Tên Bằng cướp lời: “Chị Tư hãy nghỉ ngơi sớm một chút, Côn gia dặn dò tối nay muốn để chị Tư nghỉ ngơi cho tốt, sẽ không sang đây. Bác sĩ Lâm, mời!”

Tên Bằng mang Lâm Dư Hi đi, trên đường về, tên Bằng đi bên cạnh cô, thấp giọng nói: “Muốn sống thì với bất cứ ai cũng phải nói ít thôi.”

“Ừm.”

“Bây giờ bà Tư được thương nhất, chữa khỏi cho bà Tư, có thể Côn gia sẽ có vài phần nể trọng cô đấy.”

Lâm Dư Hi về đến căn nhà, Chu Tử Chính lập tức ôm cô thật chặt, trái tim vọt lên đến tận cổ họng mới chậm rãi hạ xuống. Hai người dựa vào nhau rất lâu, Lâm Dư Hi mới từ từ nói: “Đừng lo lắng, ông ta thật sự muốn em khám bệnh cho bà tư của ông ta. Anh thế nào rồi?”

“Đã quay video đòi tiền, chắc là bọn chúng đã gửi đi rồi.” Chu Tử Chính kéo Lâm Dư Hi vào phòng vệ sinh, mở vòi sen, kề bên tai cô nói: “Anh lo bọn chúng sẽ gắn máy nghe lén, có chuyện gì quan trọng thì nói trong phòng tắm nhé.”

“Ừm.”

“Gã anh Côn kia hẳn là dân buôn ma túy, nếu ông ta đã có cứ điểm cố định ở đây, thì lấy tiền sẽ cẩn thận hơn, sẽ không bạo như Doãn Thiên Dã đâu. Nếu ông ta cứ lấy 50 triệu mỗi ngày như thế, thì chúng ta vẫn còn thời gian.”

“Em có tính toán gì.”

“Bây giờ ông ta muốn cái gì thì chúng ta cho cái đó, Thiên Cương có đầu tư ở Thái Lan và Việt Nam, rất có thể anh Côn sẽ nhìn trúng điểm này để lợi dụng. Thời gian dài, bọn họ sẽ giảm bớt đề phòng, thì chúng ta sẽ tìm cơ hội trốn ra.”

“Trước mắt, bà tư kia là bà vợ được thương yêu nhất, em xem xem có thể thăm dò được gì ở chỗ cô ta không.”

“Mọi chuyện phải cẩn thận, nếu cô ta là bà vợ được thương yêu nhất, thì tai mắt bên cạnh cô ta cũng sẽ rất nhiều.”

“Em biết rồi.”

“Nếu buổi sáng ra ngoài, thì để ý hoàn cảnh xung quanh một chút. Bọn họ đề phòng em ít hơn là đề phòng anh.”

“Ừm, em sẽ tìm cơ hội ra rừng núi tìm thảo dược.”

Chu Tử Chính nhìn cô chăm chú: “Nếu có cơ hội chạy trốn ra ngoài, thì em nhất định phải chạy. Em chạy thoát rồi, thì bọn họ không thể lợi dụng em để kiểm chế anh.”

Cả người Lâm Dư Hi chợt rung lên. Chu Tử Chính vỗ nhẹ lên lưng cô để an ủi: “Bây giờ chúng ta chỉ có đi một bước tính một bước thôi.”

Lâm Dư Hi bị một cảm giác khó thở dày đặc vây quanh. Anh với cô chỉ có thể có được trong giờ này phút này thôi, một phút sau sẽ xảy ra chuyện gì, là thiên đường hay là địa ngục, họ không biết được. Cô nhón chân lên hôn Chu Tử Chính, nếu không có ngày mai, thì ít nhất hôm nay phải tận tình tận hứng.

Chu Tử Chính ôm cô thật chặt, đáp trả bằng một nụ hôn càng nồng cháy hơn. Anh cúi đầu trên người cả hai ra, cùng bước vào bồn tắm.

“Mấy căn nhà thế này không có cách âm.” Lâm Dư Hi nói. Lúc cô đi về nghe thấy tiếng nói từ một vài căn nhà vang ra.

“Nhìn không được thì em cần anh đi.” Chu Tử Chính ép mình vào trong, Lâm Dư Hi lập tức kề miệng lên vai anh, ngăn tiếng kêu lại.

Động tác của Chu Tử Chính rất mãnh liệt, Lâm Dư Hi cứng rắn đè nén tiếng rên rỉ đang lao ra khỏi miệng. Thỉnh thoảng anh chặn miệng cô lại bằng nụ hôn, tiếng kêu khe khẽ tràn ra bên miệng vây quanh tiếng nước chảy tí tách, rì rào. Đây là một đợt mây mưa cuồng nhiệt mà đè nén.

Hai người nằm lên chiếc giường lót ván cứng, Chu Tử Chính vuốt ve gương mặt đỏ ửng của cô: “Đây là lần yên lặng nhất của chúng ta đấy, nhưng phản ứng của cơ thể em thì lại dữ dội nhất nha.”

Lâm Dư Hi gối đầu lên ngực anh: “Anh thích không?”

“Em không phát hiện anh ra bao nhiêu lần à? Kích thích quá mà. Màn play này, anh thích.”

“Cái này thì tính là play gì đây?”

“Em đặt tên đi?”

Lâm Dư Hi suy nghĩ: “Play yên lặng*.”

“Sờ soạng*?”

“Yên lặng.”

“More more*?”

(*: từ đồng âm.)

Lâm Dư Hi không nhịn được bật cười: “Lúc này mà anh còn có bản lĩnh chọc em cười nữa.”

“Anh không để cho em kêu được, thì cũng phải làm cho em cười chứ.”

Lâm Dư Hi thơm anh một cái, ôm anh thật chặt. Đêm có khuya hơn nữa, đêm có tối hơn nữa, ít nhất bây giờ có anh bên cạnh.

Bọn họ trải qua mười ngày bình yên vô sự. Hằng ngày, Chu Tử Chính đều phải nghe theo chỉ thị của anh Côn quay video đòi chuyển khoản, mỗi lần hai ba chục triệu đô la. Ba ngày trước, anh Côn bảo Chu Tử Chính sắp xếp hai mươi chiếc xe chuyển hàng ở Thái Lan và Việt Nam, mặc cho ông ta điều động. Hôm qua lại muốn anh cho mười chiếc xe chuyển hàng đi Vân Nam. Mấy chuyện này, sau khi Chu Tử Chính căn dặn xuống thì được sắp xếp rất thuận lợi, anh Côn rất hài lòng, càng ngày càng vui vẻ hòa nhã với Chu Tử Chính.

Lâm Dư Hi thì mỗi ngày đều đi châm cứu, mát xa cho bà Tư. Mấy ngày đầu, bà Tư tiếc chữ như vàng, hỏi một câu, trả lời nửa câu, lúc cô châm cứu, mấy cô người làm đứng một bên như bày trận sẵn sàng đón địch. Qua vài ngày, họ thấy Lâm Dư Hi không giờ trò gì, bà Tư cũng có vẻ rất thoải mái, nên trông chừng cũng buông lỏng hơn một chút. Sau đó, bà Tư rõ ràng nói nhiều hơn, bắt đầu hỏi Lâm Dư Hi những vấn đề chữa bệnh trước kia. Lâm Dư Hi cảm thấy cô ta có hứng thú, cố gắng nói nhiều hơn.

Hôm nay, lúc Lâm Dư Hi đến xoa bóp cho cô ta, bà Tư nói: “Sau khi cô chữa trị giúp tôi, hông của tôi thật sự đỡ hơn nhiều lắm, cảm ơn cô.”

“Không cần khách sáo, đây là bổn phận của bác sĩ mà.”

“Bác sĩ đều có lòng cứu người.”

“Phần lớn là vậy.”

“Tôi thấy cô giống như là một trong số phần lớn đó đấy.”

“Tôi hi vọng là thế.”

Bà Tư khẽ thở ra một hơi: “Rút đồ dưới đất rồi, cô nhặt lên giúp tôi với.”

Lúc Lâm Dư Hi khom người, bà Tư nhỏ giọng hỏi bên tai cô: “Cô bị bắt đến đây sao?”

Tay Lâm Dư Hi run nhẹ, khẽ “ừm” một tiếng.

“Còn ai nữa?”

“Chồng tôi.”

“Người có tiền?”

“Ừm.”

Giọng bà Tư rất lạnh lẽo: “Sau khi ông ta rút cạn tiền của các người, thì các người không còn đường sống nữa đâu.”

Tay Lâm Dư Hi run lên, hoảng hốt nhìn sang cô ta.

“Tôi cũng bị ông ta bắt đến đây, một năm rưỡi trước.” Bà Tư nhìn vào mắt cô, trong mắt có sự căm hận dày đặc. Cô ta hạ giọng xuống thấp hơn nữa: “Tôi giúp hai người trốn ra, hai người đi đưa tin giúp tôi.”

Ánh mắt của Lâm Dư Hi đan xen giữa kinh ngạc và vui mừng.

Ánh mắt âm thầm của bà Tư nổi lên chút mong đợi, cô ta bảo Lâm Dư Hi sang bên còn lại xoa bóp giúp cô ta. Lâm Dư Hi hạ người thấp xuống, nghe cô ta nói nhỏ: “Ba ngày sau là sinh nhật của ông ta, buổi tối sẽ có một buổi tiệc sinh nhật long trọng, tôi sẽ tạo cơ hội cho hai người chạy trốn.”

“Làm thế nào?”

“Tôi làm cho đứa bé có chút chuyện, bé nó đến tìm cô. Hai người kiểm chế tôi và đứa bé chạy vào trong núi.”

Lâm Dư Hi kinh ngạc nhìn cô ta.

Ánh mắt bà Tư rất kiên quyết: “Đây là con đường duy nhất của hai người!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chạy Trốn

Tiếng nước chảy lượn lờ trong phòng tắm, Chu Tử Chính chìm vào suy tư: “Kiềm chế cô ấy để chạy trốn?”

Lâm Dư Hi nhíu mày: “Anh thấy có được không?”

“Cô ấy là bà Tư của ông ta, tuy được thương yêu, nhưng chưa chắc quan trọng hơn con ngỗng vàng anh đây. Phụ nữ, ông ta muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.”

Lâm Dư Hi suy nghĩ một lúc: “Cho nên cô ấy mang theo đứa bé.”

“Anh không biết ông ta có bao nhiêu đứa con. Nếu con cái của ông ta nhiều lại đều khỏe mạnh, thì bà Tư cộng thêm đứa bé hoàn toàn không thể đưa chúng ta đi được. Nếu con cái của ông ta ít lại có bệnh đau, thì đứa con này rất quan trọng đấy.”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Ngày mai em đi hỏi cô ấy.”

“Chúng ta muốn chạy trốn thì phải có vũ khí, xem cô ấy có thể tìm cho em một con dao hay không, thậm chí là súng.”

“Ừm. Cô ấy nói sau khi ông ta rút cạn anh thì nhất sẽ không giữ chúng ta lại, chạy trốn là con đường duy nhất.”

“Bây giờ ông ta chưa muốn rút cạn anh, mà đang muốn nuôi anh để anh đẻ trứng vàng cho ông ta. Nhưng khẩu vị của ông ta càng ngày càng lớn, rồi sẽ có một ngày ông ta sẽ xuống tay độc ác thôi. Cô ấy nói không sai, chúng ta nhất định phải trốn.”

Lúc Lâm Dư Hi đi sang nhà của bà Tư, thấy có người đang bố trí trong quảng trường ngoài trời, chỗ này chắc là nơi tổ chức tiệc sinh nhật. Khi cô bước vào nhà, bà Tư đang chơi đùa với đứa bé. May mắn, đứa bé rất giống mẹ.

Bà Tư thấy thời tiết tốt, dẫn dò hai người giúp việc mang đứa bé ra ngoài chơi, rồi lại sai người giúp việc còn ở lại đi vào phòng vệ sinh giặt đồ. Hai cô đi vào trong phòng, bà Tư đưa một phong thư dài cho Lâm Dư Hi.

Bà Tư đề thấp giọng: “Bên trong có một lá thư và một con dao, cô bỏ vào trong áo lót đi.”

Lâm Dư Hi lập tức nhét lá thư vào trong áo lót.

“Tôi sẽ cho hai người một khẩu súng, biết dùng súng chứ?”

Lâm Dư Hi mừng rỡ gật đầu: “Chồng tôi biết.”

“Tốt.”

Lâm Dư Hi nhỏ giọng, hỏi: “Ông ta có bao nhiêu đứa con thế?”

Bà Tư hơi sùng sốt, khoe miệng lạnh lùng nhếch lên: “Bao gồm con trai tôi, thì ông ta có ba trai, tám gái. Con lớn 21 tuổi, năm ngoái lúc đi chuyển hàng bị người ta đánh chết rồi. Đứa con trai thứ hai thì chết lúc 10 tuổi, sau đó ông ta sinh con với những người phụ nữ khác, đều là con gái. Bây giờ con trai tôi chính là cục cưng yêu dấu duy nhất của ông ta. Tôi chết, có thể ông ta không quan tâm, mạng của con trai, thì ông ta tuyệt đối không dám đánh cược đâu.”

Lâm Dư Hi bắt đầu dè: “Cô không sợ sẽ không cẩn thận làm đứa bé bị thương ư?”

Trong mắt bà Tư lóe lên vẻ khờ dại: “Ở lại chỗ này thì nó có thể bình an trưởng thành sao?”

Lâm Dư Hi không phản bác được. Cô tin tưởng nhân quả tuần hoàn, nhưng tội ác của người cha lại trả báo trên người đứa con, khó tránh làm người ta thốn thức.

Bà Tư nhìn Lâm Dư Hi: “Sau khi hai người trốn ra rồi, sẽ cho người đến cứu chúng tôi chứ?”

Lâm Dư Hi trịnh trọng gật đầu: “Nhất định.”

“Tôi đợi các người đến.”

Ngày hôm sau, bà Tư đưa cho Lâm Dư Hi một cái giỏ trúc đựng một đồng thảo dược, bảo cô đem về sắc thuốc. Trước khi đi, người canh cửa kiểm tra tỉ mỉ thảo dược trong giỏ mới để cho Lâm Dư Hi rời khỏi. Về đến nhà, Lâm Dư Hi lấy cây súng nhỏ được dán bên dưới đế giày ra. Vừa nãy, lúc người canh cửa kiểm tra cái giỏ, trên mặt cô rất bình tĩnh, nhưng tim thì đập điên cuồng, may mà đã lọt qua được.

Lâm Dư Hi lập tức lấy kim châm cứu ra, cột chỉ vào, khâu một cái túi nhỏ trên quần lót bỏ khẩu súng vào đó. Cô mang thuốc đã sắc xong qua cho bà Tư, bà Tư lại âm thầm đưa cho cô một tấm bản đồ vẽ tay của cái làng này, nhỏ gọn nói bên tai cô.

“Chạy vào trong núi, đi về phía bắc. Nếu phương hướng không sai thì khoảng 10 ngày sẽ ra đến biên giới Trung Quốc.”

Trước khi Lâm Dư Hi đi, bà Tư lấy một đôi giày thể thao ra: “Thay giày thể thao đi, qua mấy ngày nữa cô phải lên núi hái thuốc, dễ đi một chút. Đi đường núi, cẩn thận rắn đây.”

Lâm Dư Hi nhìn đôi giày xăng-đan dưới chân một cái, hiểu ý gật đầu với cô ấy, nói một tiếng “Cám ơn”.

Sau khi Chu Từ Chính trở về, Lâm Dư Hi giao khẩu súng cho anh, Chu Từ Chính mừng rỡ gật đầu: “Có súng thì dễ xử hơn nhiều. Hôm nay ông ta đã mở miệng đòi 100 triệu đô, ngày mai chúng ta nhất định phải chạy trốn.”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Được! Anh dạy em dùng súng đi.”

Chu Từ Chính cầm súng lên, làm mẫu cách cầm súng và nổ súng: “Cẩn thận xung lực của súng, nhất định phải cầm súng bằng hai tay để nổ súng.”

“Hiểu rồi.”

Chu Từ Chính xem xét tỉ mỉ bản đồ Lâm Dư Hi đưa, nghiên cứu ra con đường có thể chạy vào trong núi nhanh nhất. Tấm bản đồ này vẽ rất chi tiết, ở đâu là trạm gác, ở đâu là công trường chế hàng, ở đâu là ruộng anh túc, ở đâu là khu dân cư, đều thể hiện rất rõ ràng. Đặc biệt, có một chỗ được chấm đỏ, trên đó viết một chữ “Côn”, đó chắc hẳn chính là nhà anh Côn ở. Bản đồ tinh tế thế này, nhất định đã vẽ rất lâu rồi, bà Tư không phải vẽ vì họ, sau khi cô ấy từ từ vẽ xong thì vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi một cơ hội. Cô ấy cho họ một cơ hội, họ cũng trở thành hi vọng của cô ấy.

“Tối mai sau khi chúng ta chạy thoát phải làm cho bà Tư bị thương, nếu không ông ta sẽ nghi ngờ cô ấy.”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Sau khi chúng ta thoát ra ngoài, phải cho người trở lại cứu cô ấy.”

Ánh mắt Chu Từ Chính chợt lạnh xuống: “Sau khi chạy ra, anh phải san bằng cái làng chế ma túy này, tuyệt đối không để nó lại gieo hại trên đời.”

Hôm sau, màn đêm buông xuống, thôn làng được đèn đuốc và những thứ đồ trang trí đỏ thắm soi rọi rực rỡ náo nhiệt. Vì là sinh nhật của anh Côn, nên dân đến com tối của Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi cũng đặc biệt phong phú. Nhưng hai người không dám ăn nhiều, sau khi ăn xong, đứng trước cửa sổ nhìn ra quảng trường náo nhiệt ở ngoài xa.

Không bao lâu sau, khóa cửa mở ra, bà Tư bế đứa bé đang ngủ cùng với hai người giúp việc vội vã đi vào. Bà Tư vẻ mặt hốt hoảng, khoe miệng của đứa bé đang ngủ mê có thứ gì đó giống như bột trắng.

“Đứa bé bị ngất, miệng còn sùi bột mép nữa, bác sĩ Lâm, cô mau cứu nó với.”

Lúc Lâm Dư Hi kiểm tra cho đứa bé, Chu Từ Chính lặng lẽ đi đến bên cửa nhà, ngoài cửa chỉ có một gã canh cửa đang nhàm chán, lười biếng ngồi trên ghế dựa hút thuốc. Chu Từ Chính âm thầm lấy khẩu súng ra kê vào đầu gã. Tên canh cửa sững sốt, điều thuốc ngậm trong miệng rớt xuống.

“Đưa súng cho tao, vào đây.”

Gã canh cửa hoàn hồn lại, đưa khẩu súng ở bên hông cho Chu Từ Chính, đi vào trong nhà. Hai người giúp việc nhìn thấy khẩu súng trong tay Chu Từ Chính thì hét lên.

“Im miệng.” Hai người giúp việc hoảng sợ che miệng lại.

Lâm Dư Hi bế đứa bé lên, Chu Từ Chính đưa khẩu súng của gã canh cửa cho Lâm Dư Hi, nói với bà Tư: “Đi ra ngoài cửa lấy dây thừng vào, trói ba người bọn chúng lại.”

Trên mặt bà Tư đầy vẻ sợ hãi: “Anh muốn tôi làm gì cũng được, đừng làm đứa bé bị thương.” Lâm Dư Hi nhìn đứa bé trong lòng, chắc là nó đã uống chút thuốc ngủ nên đã ngủ thiếp đi rồi. Vì sợ đứa bé làm ồn, bà Tư đã dùng chiêu này.

Bà Tư trói chặt ba người kia, lại xé rách áo của bọn chúng, nhét vào miệng của chúng.

Chu Từ Chính chia súng vào bà Tư: “Đi!”

Ngay lúc này, một tiếng “bùm” thật lớn vang lên, cả căn nhà bị rung đến lắc lư. Chu Từ Chính ổn định bước chân nhìn ra ngoài cửa sổ, bên phía quảng trường hỏa hoạn ngút trời, cả đám người hoảng hốt chạy tứ tán. Lại một tiếng “bùm” thật lớn vang lên, khu dân cư cách quảng trường không xa bị một quả đạn pháo từ trên trời giáng xuống đánh trúng.

Chu Từ Chính nhíu mày, kéo bà Tư: “Đi mau!”

Lúc ba người chạy xuống bên dưới, lại có một quả đạn pháo đánh trúng công trường chế hàng, người trong cả làng chạy tán loạn, sợ hãi là ó không thôi, lửa cháy ngút trời, giống như địa ngục trần gian vậy.

“Chuyện gì đây?” Chu Từ Chính nhíu mày.

Bà Từ cười lạnh: “Có thể là bang phái buôn ma túy khác đến trả thù, đến đúng lúc thật đấy.”

Lâm Dư Hi nói với bà Từ: “Bây giờ đang rối loạn, cô chạy trốn cùng chúng tôi đi.” Hai mắt bà Từ sáng lên, kiên định gật đầu.

Chỉ là ba người chạy không được bao lâu, một đám người đuổi theo sau ba người, Chu Từ Chính nhìn thấy kẻ cầm đầu là Doãn Thiên Dã.

“Chạy mau.” Chu Từ Chính kéo Lâm Dư Hi và bà Từ, không màng tất cả chạy về phía tối tăm bên kia. Phía sau vang lên tiếng súng và tiếng kêu gào, may mắn là dân làng chạy nạn khắp nơi đã cản trở bọn chúng đuổi bắt.

Bà Từ càng chạy càng chậm, không cẩn thận té xuống đất. lúc Chu Từ Chính muốn kéo cô ấy lên, cô ấy quyết tâm hất tay của anh ra: “Hồng của tôi không ổn rồi, chạy không nổi nữa. Đưa đứa bé cho tôi, hai người chạy mau đi.”

Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi nhìn nhau một cái, Lâm Dư Hi bắt đầu đi đưa đứa bé cho cô ấy: “Bảo trọng, chúng tôi nhất định sẽ cho người đến cứu cô ra.”

Bà Từ khò sở gật đầu: “Cám ơn.” Cô ấy nhìn sang Chu Từ Chính: “Bắt tôi một phát đi.”

Chu Từ Chính chia súng vào bà Từ: “Xin lỗi.” Đạn bắn ra, sượt qua cánh tay của bà Từ, bà Từ đau đớn kêu lên một tiếng, co rúc trên mặt đất.

Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi nắm tay nhau chạy vào trong núi, rừng núi tối đen như mực, lại là màu sắc che chắn tốt nhất khi chạy trốn.

Nắng sớm rơi vào rừng núi, cũng soi rọi cả giọt sương đọng trên lá. Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi chạy trong rừng núi suốt một đêm, sức cùng lực kiệt kề sát vào lá cây uống nước sương. Hai người ngồi dưới gốc cây thở dốc, trên mặt là nụ cười thoáng yên tâm.

“May mà có người đến nổ làng, nếu không chúng ta cũng rất khó mà chạy ra được. Ông trời coi như cũng chưa ác với chúng ta lắm.”

Lâm Dư Hi thở hổn hển gật đầu: “May mà gặp được bà từ, không có cô ấy thì chúng ta cũng không chạy thoát được.”

Chu Từ Chính hôn Lâm Dư Hi: “Còn không phải vì em có tay nghề chữa bệnh cao siêu, cứu người vô số đó sao.”

“Không biết bà từ thế nào rồi?”

“Tôi qua bắt kẻ là ai cho nổ, nhất định là cố ý chọn đêm sinh nhật của gã họ Côn đó để tặng món quà lớn rồi. Nếu gã họ Côn đó vẫn chưa bị nổ chết, thì chắc chắn nuốt không trôi cục tức này đâu. Thôn làng của ông ta bị phá hủy, thần tài thì chạy mất rồi, trong một đêm, ông ta bị làm cho sứt đầu mẻ trán, làm sao có thời gian rảnh đi lo người phụ nữ của ông ta chứ?”

“Vậy chuyện chúng ta chạy trốn, ông ta nhất định sẽ không nghi ngờ bà Từ.”

“Anh dám viết giấy cam đoan, bây giờ đầu ông ta nóng đến nỗi chỉ một lòng muốn xông đi giết kẻ đối địch của ông ta thôi.”

“Tốt nhất là bọn chúng quý đánh quý, cả hai đều đi tong.” Lâm Dư Hi chợt có chút ảo não: “Vậy chẳng phải cô ấy chịu phát súng kia uống phí rồi sao?”

“Chịu phát súng này rồi thì cô ấy sẽ càng an toàn hơn.” Chu Từ Chính lau mồ hôi cho Lâm Dư Hi, “Đừng nghĩ nhiều nữa, em chạy cả đêm rồi, có muốn ngủ một chút không? Chốc nữa chúng ta đi tiếp.”

Lâm Dư Hi lắc đầu: “Em chịu đựng được. Doãn Thiên Dã chắc chắn đang đuổi theo chúng ta, chúng ta vẫn nên đi nhanh thôi.” Đi càng xa thì càng an toàn.

“Được, hi vọng chúng ta tiếp tục gặp may, gặp được những thứ như thỏ hoang, mèo núi gì đó, có thể nướng ăn.”

“Em thấy bên kia có quả dại kia.”

“Em nghỉ ngơi một chút đi, anh đi hái.”

“Em phải đi xem, rất nhiều quả dại không ăn được đâu.” Hơi thở của Lâm Dư Hi thông thuận hơn, đứng lên đi qua bên đó hái chút quả dại cho hai người lót dạ sơ sơ.

Rừng mưa nhiệt đới, đặc biệt nhiều ruồi muỗi, côn trùng, rắn rết. Lâm Dư Hi may mắn tìm được lá ngải cứu, vò nát lá ngải cứu thoa lên mặt, lên người cả hai để ngừa muỗi, côn trùng. Cô thấy ngón chân của Chu Từ Chính vì mang xăng-đan mà bị cọ xát trầy xước hết, tìm được cây quỳn bá trong đám cỏ dại, thoa lên chữa thương cho anh.

“May mà bà Tư đã cho em giày thể thao, nếu không chân em bị trầy xước thì anh đau lòng đến chết mất thôi.”

“Lúc này mà anh còn tán tỉnh được nữa hả?” Lâm Dur Hi cẩn thận giúp anh thoa lên ngón chân và lòng bàn chân bị trầy xước, “Đau không?”

“Có em thương thì anh không đau nữa.”

“Tiếp đến còn phải đi đường rất dài, em lo cho chân của anh.”

“Không sao đâu, vết thương nhỏ này, anh chịu đựng được. Hơn nữa có bác sĩ giỏi như em chăm sóc, sợ gì chứ.” Chu Từ Chính đứng lên, “Được rồi, chúng ta đi nhanh đi. Trước khi trời tối phải tìm được chút gì để ăn.”

Chỉ là bọn họ không hề may mắn gặp được thỏ hoang, mèo núi, mà lại gặp một con rắn đang quấn quanh chạc cây. Chu Từ Chính lấy con dao ra đưa cho Lâm Dur Hi, từ từ đi về phía con rắn: “Không có thỏ, thì chúng ta ăn rắn vậy. Đợi chút nữa anh bắt lấy nó, em lập tức chặt đầu nó xuống nhé.”

“Cẩn thận, con rắn này có thể có độc đấy.”

“Không sao, trước kia anh đã bắt qua rồi.” Chu Từ Chính giờ tay tóm lấy đuôi rắn, kéo con rắn xuống cây, tay phải thả lỏng nắm thân rắn, nhanh chóng trượt lên cổ con rắn, kẹp cổ rắn lại, đè con rắn lên tảng đá, Lâm Dur Hi giờ tay chặt đầu con rắn xuống.

Chu Từ Chính dùng dao tước một chút gỗ vụn để đánh lửa, rồi tìm một vài nhánh cây dựng thành giá nướng rắn. Thịt rắn không hề có bất cứ gia vị nào, đối với người đã nhịn đói cả một ngày thì đây là món ngon trên đời rồi. Chẳng mấy chốc, một con rắn đã bị hai người ăn đến sạch sẽ, thiếu chút nữa là nuốt luôn cả xương.

“Lần sau gặp được con trăn lớn thì tốt, nhiều thịt.”

“Anh giải quyết được con trăn hả?”

Chu Từ Chính ôm vai cô: “Ha ha, lúc anh tham gia cuộc chiến dã ngoại, con mà anh bắt chính là con trăn đó. Trăn không có độc, không sợ nó cắn, chỉ cần đừng bị nó quấn là được rồi.”

Lâm Dur Hi mỉm cười: “Được rồi, hi vọng ngày mai gặp được một con mập một chút.”

Chu Từ Chính liếm liếm môi: “Tốt nhất là có thể có thêm mấy con, một con không đủ nhét kê răng nữa.” Anh để Lâm Dur Hi nằm lên đùi: “Chúng ta thay phiên trực đêm, em ngủ một chút trước đi.”

Một mỗi một ngày một đêm, Lâm Dur Hi thật sự không chịu được nữa, gối đầu lên đùi anh, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Chu Từ Chính dựa vào tảng đá lớn sau lưng, thỉnh thoảng thêm nhánh cây vào đồng lửa. Nhưng không có Lâm Dur Hi tán gẫu cùng, mí mắt của anh cũng càng ngày càng nặng trĩu, lưng dựa vào tảng đá, dần dần cũng ngủ mất.

Chu Từ Chính mơ thấy mình bị người ta đuổi giết, sau đó rớt vào một cái lưới, cái lưới này siết lấy cánh tay của anh càng siết càng chặt, chặt đến nỗi sắp siết đứt cánh tay của anh. Chu Từ Chính chợt tỉnh dậy, thấy cánh tay của mình có một con rắn quấn lấy, anh không nhịn được hét to một tiếng. Lâm Dur Hi giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy con rắn trên tay anh sợ hết hồn.

Mượn ánh sáng sắp tắt từ đồng lửa, Chu Từ Chính nhìn rõ con rắn: “Đừng sợ, là con trăn, không có độc. Đưa con dao cho anh.”

Chu Từ Chính dùng dao đâm con trăn mấy cái, con trăn buông lỏng ra. Chu Từ Chính tóm lấy đầu con trăn, cùng Lâm Dur Hi nhìn nhau một cái, hai người nhìn không được phì cười.

Lâm Dur Hi cười nói: “Anh xem đi, anh nghĩ đến nó, thì nó đến ngay rồi kìa.”

“Ngoan lắm, may mà chỉ có một con, không mập lắm, cũng không có quấn vào cổ anh, nếu không thì phiền phức thật đó.” Sau đó bụng của Chu Từ Chính quang minh chính đại vang lên tiếng ọc ọc, anh sờ bụng, “Không ăn mỳ thì đúng là có lỗi với mỳ tự chui đầu vào lưới quá. Vợ ơi, ăn khuya thôi.”

Hai người nhìn nhau cười. Trong màn đêm của rừng núi, ngoài những ánh sao sáng nhấp nháy kia, còn có hai đôi mắt cười sáng lấp lánh đang tìm niềm vui trong đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Vận May, Vận Rủi

Đi thêm ba ngày nữa, hai người nghe thấy tiếng nước chảy ở trong núi, đi xuyên qua khu rừng, nhìn thấy một cái hồ dưới chân núi. Chu Tử Chính hưng phấn cười nói: “Vợ ơi, rốt cuộc cũng được tắm rồi! Anh sắp bị chính mình làm cho thối chết rồi đây này.”

Xung quanh không một bóng người, Chu Tử Chính cởi đồ ra, xuống nước thăm dò trước, không bao lâu sau thì cười kêu lên: “Vợ ơi, thật là đã quá đi, còn đã hơn jacuzzi (bồn mát xa) đẳng cấp nhất trên thế giới nữa! Em mau xuống đây đi.”

Lâm Dư Hi thấy anh mặt mày sung sướng, mặc dù bên môi, dưới cằm mọc đầy râu, mặc dù đầu tóc vừa rối vừa dài, nhưng lại có một nét đẹp ngông cuồng. Cô cởi bộ đồ đã sớm bị mồ thấm vào vừa chua vừa thối trên người ra, bước xuống hồ, cơ thể nóng bức ngấm vào hồ nước mát lạnh, thật sự có cảm giác như cười mà ửng đỏ mặt vậy.

Chu Tử Chính lên bờ, sau khi vớt nhón nhánh cây, cầm nhánh cây lên, bước xuống hồ: “Vợ, xem anh có thể bắt được cá không nhé.”

Sau khi Lâm Dư Hi tắm xong, cầm quần áo dơ đến bên cạnh hồ để giặt, sau đó trải quần áo lên tảng đá để phơi, mình thì trần cả người, ngồi dưới bóng cây xem Chu Tử Chính tập trung đánh cá. Xem ra vận may của Chu Tử Chính thật sự không tệ, vậy mà thật sự đánh trúng một con cá, lúc anh giật nhánh cây, kêu lên đầy hưng phấn, thì trong đầu Lâm Dư Hi chợt có một nhân vật nhảy ra.

Chu Tử Chính lên bờ đưa con cá cho Lâm Dư Hi, Lâm Dư Hi cười nói: “Anh biết bây giờ anh giống ai không?”

“Ai?”

“Tarzan.”

Chu Tử Chính nhướn mày với Lâm Dư Hi, hai tay nắm lại đánh ngực, kêu mấy tiếng ồ ồ ồ, chạy xuống hồ hát vang bài At the beginning, bài hát chủ đề trong phim Tarzan của Disney.

“Vợ à, bài hát này có duyên với chúng ta thật đấy. Anh là Tarzan, em thì là Jenny. Hay là chúng ta trang trí lễ kết hôn thành một khu rừng rậm, chúng ta làm một buổi nhảy múa trong rừng, từ trên trời hạ xuống.”

“Vậy áo cưới của em có mặc nữa không?”

“Dĩ nhiên là mặc rồi, sau khi trở về thì tìm người thiết kế một bộ áo cưới có thể nhảy nhót trong rừng rậm.” Đột nhiên Chu Tử Chính giật nhánh cây lên, con cá trên đầu mũi nhọn vẫn đang vùng vẫy không ngừng, “Vợ ơi, có cá nữa nè, vận may của chúng ta đến rồi!”

Mặt trời nóng bức nhô lên cao, anh khỏa thân đứng trong hồ bắt cá, dưới ánh nắng, đường cong cơ bắp trên cơ thể lộ ra hoàn toàn, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn ánh mặt trời, hoàn toàn không giống như đang chán nản chạy nạn, mà giống như đang thám hiểm đầy kích thích. Có lẽ, vận may sẽ luôn phủ xuống những người tràn đầy hi vọng.

Lâm Dư Hi nhìn mà có chút ngẩn ngơ, lúc hoàn hồn lại thì thở than thở. Một cảnh tượng tuyệt đẹp, đáng tiếc không chụp lại được.

Chu Tử Chính lên bờ, đột nhiên vươn tay nâng cằm cô lên: “Đừng nhìn anh đầy háo sắc như thế, bây giờ chúng ta đang nhìn da thịt của nhau, rất dễ lau súng cướp cò đó. Tuy anh cũng muốn làm một màn play rừng rậm oanh oanh liệt liệt, nhưng anh thật sự phải giữ thể diện để leo núi nữa. Cho nên, vợ à, xin hãy tạm thời cất ánh mắt vừa ái mộ vừa quyến rũ của em đi, ăn cá trước đã, qua mấy ngày nữa rồi hãy ăn anh.”

Lâm Dư Hi tức tối giật lấy con cá trong tay anh: “Bớt nói nhảm, nhân lúc vận may vẫn chưa chạy mất, mau đi bắt cá đi.”

“Tuân lệnh! Ồ ồ ồ ồ ~”

Chu Tử Chính thành công bắt được bốn con cá trong hồ, sau khi hai người miễn cưỡng coi như đã lót dạ, thì hình như vận may đã hết sạch rồi. Hai ngày kế tiếp, chỉ có thể bắt được một con rần nhỏ cộng thêm ăn một số quả dại. Thiếu thốn thức ăn cộng thêm ngày đêm leo núi, đi đường không ngừng nghỉ, thể lực bị tiêu hao nghiêm trọng, vừa ngồi xuống thì gần như là không đứng lên nổi.

Hai người dựa vào nhau ngồi nghỉ cạnh tảng đá, Chu Tử Chính nói: “Nhiều ngày vậy rồi cũng không có ai đuổi theo, xem ra chúng ta đã chạy thoát thật rồi!”

Lâm Dư Hi gật đầu: “May mà không đưa bà tư theo, trong chốn rừng núi này, người lớn còn miễn cưỡng chống đỡ được, chứ con nít thì chắc chắn chịu không nổi.”

Chu Tử Chính cũng gật đầu: “Phải, nếu bây giờ đứa bé đó xuất hiện trước mặt anh, anh nhất định sẽ coi nó như cái bánh bao thịt. Một lúc mơ hồ, nói không chừng sẽ cắn nó một cái.”

Lâm Dư Hi không nhịn được cười lên: “Vậy bây giờ anh nhìn em thấy giống cái gì?”

“Anh nói em giống gà luộc thì có khi nào em muốn đánh anh không?”

“Không đâu, vì em nhìn anh thấy giống vịt quay đó.”

Chu Từ Chính liếm liếm bờ môi hơi khô nứt: “Đừng nghĩ nữa, nghĩ đến nỗi xót ruột luôn.” Đột nhiên anh nhìn thấy có một đóa hoa màu vàng ở cách đó không xa, anh chống người đứng dậy, đi qua hái hoa: “Vợ, hình như anh chưa bao giờ tặng hoa cho em nhỉ.”

“Hình như là vậy. Anh đã từng tặng cho Ngải Vi, vậy mà chưa từng tặng cho em.”

“Đều tại Ngải Vi nói em không thích nhận hoa, chỉ thích trồng hoa thôi. Được, sau khi trở về anh đi mua một vườn hoa, cho em trồng đủ loại đủ kiểu hoa luôn.” Chu Từ Chính cài hoa lên tai Lâm Dư Hi, đánh giá cô một lượt, “Chạy nạn mà còn có thể xinh đẹp như vậy, thật không hổ là vợ của anh.”

“Được rồi, anh là Tarzan đẹp trai nhất mà em từng gặp.”

“Đẹp trai ở đây không dùng được gì cả, cũng không thể hấp dẫn đám động vật giống cái đến đây. Vợ, sau khi trở về anh nhất định sẽ xem chương trình sinh tồn nơi hoang dã thật kĩ, anh vốn nghĩ rằng trong rừng rậm có nhiều động vật như thế, muốn tìm cái để ăn không hề khó. Ai ngờ, nhìn thấy thì dễ, bắt thì khó quá.”

Lâm Dư Hi kéo tay anh, nói từ tận đáy lòng: “Anh đã giỏi lắm rồi.”

Chu Từ Chính ôm cô, hơi chán nản: “Không giỏi chút nào, anh không để cho em ăn no được.”

Lâm Dư Hi hôn lên môi anh: “Em sắp kết hôn, đúng lúc muốn giảm béo.”

Chu Từ Chính mỉm cười hôn đáp lại, cô chính là một người phụ nữ thông minh như vậy đó, vào lúc anh nhụt chí thì cho anh một hóp mật ngọt, vực anh dậy.

“Trở về anh muốn mua một cái vườn thú, rồi nuôi một đám rắn.”

“Tại sao?”

“Trả ơn, cảm ơn thịt của chúng đã làm cho chúng ta sống sót.”

Lâm Dư Hi cười: “Vậy phải nhớ chúng ta đã ăn những giống loài nào, đừng trả ơn nhầm đó.”

Chu Từ Chính nhủ mảy, gãi đầu: “Nguy rồi, ngoài con trăn kia, thì những con khác chúng ta ăn gấp quá, không nhớ hình dáng của chúng nó.”

“Còn cá nữa. Anh có muốn mua một cái ao cá để nuôi cá không?”

“Trước đó chúng ta ăn cá gì nhỉ?”

“Cá sông.”

“Ọc ọc”, “ọc ọc”, hai cái bụng đói lép kệp không hện mà cùng vang lên hai tiếng kêu lớn. Chu Từ Chính xóc tinh thần lên: “Mặc kệ đi, bắt được cái gì ăn cái đó, ăn xong rồi từ từ trả ơn sau.”

Kết quả, bọn họ bắt được một con chuột núi.

“Vợ à, xem ra chúng ta đã cướp mất khẩu phần ăn của bọn rắn rồi.”

“Vậy thì anh nuôi thêm một đám chuột nữa, cho rắn chuột một ổ luôn.” (Rắn chuột một ổ: chỉ kẻ xấu cấu kết với nhau.)

Lại đi thêm ba ngày nữa. Ngay lúc bước chân của hai người lằng lằng, mắt nổ đom đóm, rớt cuộc dưới chân núi đã xuất hiện nhà cửa. Sau đó, chú thỏ được nhớ nhưng bao nhiêu ngày qua cũng không gặp được, đã bò đến trước mặt họ. Chu Từ Chính bắt lấy tai thỏ: “Tụi tao sắp xuống núi rồi mày mới ra. Được, không ăn mày trước đã, nói không chừng đến thị trấn có thể bán mày đổi chút tiền.”

Hai người diu nhau, run run đi xuống núi, đến chân núi, đi không bao lâu thì nhìn thấy ruộng đồng xanh biếc. Khoảng không gian xanh ngắt này, đẹp như thiên đường vậy.

Hai người vọt vào trong ruộng, Lâm Dư Hi nhìn thật kĩ, hưng phấn nói: “Là khoai lang.” Lờ còn chưa dứt đã xuống tay đào bới. Chu Từ Chính nhét con thỏ vào túi, tham gia vào hàng ngũ đào khoai lang. Bọn họ lấy khoai lang vừa đào ra, tùy tiện lau lau vài cái thì không chờ được bỏ lên miệng gặm từng miếng từng miếng lớn, cũng không biết đã gặm bao nhiêu cái, mới phát hiện có hai người đứng trước mặt họ, một đôi ông bác, bà thím 40, 50 tuổi đội nón rơm.

Ông bác, bà thím nhìn cảnh tượng trước mắt rõ ràng đã sợ ngây người. Đoán chừng là bọn họ tưởng đâu có động vật gì đó đến ăn trộm, không ngờ lại là..... người.

Chu Từ Chính lau bùn đất bên khoe miệng, cười khan một tiếng: “Thật xin lỗi, bọn cháu đói quá.”

Ông bác, bà thím rõ ràng là nghe không hiểu, nói liến thoắng một đống những câu mà hai người họ cũng nghe không hiểu. Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi nhìn nhau một cái, xem ra là dân cư gốc ở miền núi, nghe không hiểu tiếng hoa. Chu Tử Chính lấy con thỏ trong túi đưa cho họ, sau đó dùng tay vờ nói hai người đói quá, đã ăn khoai lang ở trong ruộng, lấy con thỏ để đổi.

Bà thím do dự một lúc, sau khi nói luyên thuyên một hồi, nhận lấy con thỏ, sau đó lấy hai cái bánh bao trong giỏ đưa cho hai người. Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi nhận lấy rồi, bắt đầu ăn như hổ đói.

Ông bác cầm cái muối múc một ít chất lỏng ở trong một cái thùng tưới lên ruộng khoai lang, một mùi hôi thối bốc lên, Chu Tử Chính nuốt bánh bao xuống xong mới phát hiện thứ mà ông bác tưới không phải nước, mà là..... phân, mà lúc bọn họ đào khoai lang, chỗ bùn đất kia ướt nhẹp.

Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi ngáy ngốc nhìn nhau một cái, sau đó bật cười. Về tới nhân gian, món ăn đầu tiên của bọn họ là: khoai lang luộc phân.

Ông bác, bà thím cũng cười, bà thím hươ tay giống như đang an ủi rằng bọn họ ăn khoai lang cũng không sao. Cũng phải, dù sao cũng đã ăn rồi, cùng lắm thì phân này tới phân kia đi thôi.

Lâm Dư Hi nói với Chu Tử Chính: “Em đi giúp họ tưới phân, nói không chừng có thể đến nhà bọn họ ăn chực miếng cơm.”

“Gi mà em đi chứ? Anh đi! Việc tưới phân nặng nhọc này là việc của đàn ông mà.”

Chu Tử Chính đi về phía ông bác, sau khi hươ tay một hồi thì anh lấy cái muối trong tay ông bác, bắt đầu tưới phân. Đường đường là chủ tịch tập đoàn, tưới phân cũng ra vẻ ra dáng hơn. Lâm Dư Hi vừa buồn cười vừa tiếc nuối: Một cảnh tượng tuyệt đẹp, dù có hơi hôi một chút, đáng tiếc không chụp lại được.

Lâm Dư Hi hươ tay với bà thím một phen, giúp nhỏ cô đại ở trên ruộng. Cứ thế bận rộn một lúc, hai người sức cùng lực kiệt vào nhà của ông bác, bà thím.

Đây là một căn nhà gỗ vô cùng đơn sơ, bên trong có bàn gỗ, ghế đầu gỗ, ghế dựa gỗ, giường gỗ; lò đốt củi, lu đựng nước; ánh đèn lay lắt, máy ra-đi-ô cũ kỹ, và nụ cười chất phác của ông bác, bà thím.

Sau khi hươ tay về với một lần nữa, Chu Tử Chính đi ra giếng nước bên ngoài nhà múc nước, lại xách thùng nước vào phòng tắm để tắm. Bà thím không chỉ chuẩn bị khăn lông cho hai người, còn cho họ quần áo nữa. Hai người cầm khăn lau người lau lưng cho nhau, rửa trôi bùn đất tích tụ mấy ngày qua. Hai người mặc quần áo của ông bác, bà thím, đánh giá lẫn nhau, không nhịn được cười, một thể hệ trai làng, gái làng mới ra đời rồi.

Tắm rửa xong đi ra ngoài sân, bọn họ liền ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn bay ra từ phòng bếp. Lâm Dư Hi đi vào phòng bếp giúp bà thím nấu cơm, Chu Tử Chính thì ngồi trên ghế gỗ giúp ông bác lột đậu. Ông bác nhìn Chu Tử Chính, đứng lên đi vào phòng lấy một con dao nhỏ, ý bảo anh cạo râu, Chu Tử Chính lắc tay từ chối khéo, tỏ ý là có râu thì càng có hương vị đàn ông hơn. Sự thật là, tóc dài, râu dài thì không dễ bị người ta nhận ra. Chưa rời khỏi chỗ này, vẫn chưa coi như là thật sự an toàn.

Cơm canh được bung ra, Chu Tử Chính nhận ra có hai món là của Lâm Dư Hi nấu. Cơm canh gia đình rất đơn giản, hai đôi người xa lạ, không cùng tiếng nói, ngồi chung với nhau, ăn ngẫu nhiên. Ông bác ăn món Lâm Dư Hi nấu, hài lòng gợn ngón cái lên: Chu Tử Chính ăn món của bà thím nấu, thật lòng gợn ngón cái lên. Lâm Dư Hi và bà thím nhìn nhau cười, có một số lời khen ngợi không cần đến ngôn ngữ, có một vài sự giao lưu không cần đến tiếng nói. Bữa ăn này định sẵn đã trở thành bữa ăn ngon nhất trong đời này của Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi, không phải là một trong những đầu.

Chu Tử Chính ăn hai chén lớn, lúc còn muốn ăn nữa, Lâm Dư Hi kêu ngừng: “Chúng ta đã mười ngày không ăn cơm thật ngon rồi, trong một lúc đừng ăn nhiều quá, sẽ tổn thương đến bao tử.”

Ăn cơm tối xong, lúc Lâm Dư Hi muốn đi phụ rửa chén, bị bà thím đẩy ra, ý bảo cô ra ngoài nhà ngồi nghỉ một chút, đợi chút nữa đi ngủ. Lâm Dư Hi thật sự cũng đã mệt quá rồi, không kiên trì nữa, đi ra ngoài nhà ngồi cạnh Chu Tử Chính cùng ngắm bầu trời đầy sao.

Thì ra, bầu trời sao trên núi lại sáng như thế, đẹp như thế!

Chu Tử Chính nắm tay cô, cảm thán: “Vợ, cuối cùng chúng ta đã chạy ra được rồi.”

“Ừm!” Lâm Dư Hi dựa vào vai anh, Chu Tử Chính ôm vai cô.

“Vừa rồi anh đã hỏi ông bác ở đâu có thể gọi điện thoại, ông ấy nói ở trên trần sẽ có, ngày mai ông ấy dẫn chúng ta đi.”

“Chúng ta mất tích đã sắp một tháng, hai ba ở nhà nhất định lo lắng muốn chết rồi.”

“Tin tưởng anh, anh quyết không để cho những chuyện thế này xảy ra nữa đâu.”

“Có lúc vận rủi đến thì chúng ta cũng không ngăn nổi, chỉ cần đừng bị vận rủi quật ngã là được.”

Chu Tử Chính hôn nhẹ lên môi cô một cái: “Trước giờ anh chưa từng nghe em oán trách một câu nào.”

“Oán trách cái gì?”

“Oán trách anh.”

“Oán trách anh mười mấy năm trước nhiệt huyết dâng trào đi cứu người, kết thù với Doãn Thiên Dã, rồi mười mấy năm sau hấn ta đến đòi nợ, hơn nữa còn đến hai lần hả?”

“Hơ, gần như vậy.”

“Vậy em cũng phải oán trách mình không có mắt chọn người trước đã, bước lên chiếc thuyền luôn có chuyện phiền phức như anh.”

Chu Tử Chính cười: “Được thôi! Anh sẽ cố gắng hết sức sửa tốt chiếc thuyền nát này, không rước thêm phiền phức nữa.”

“Thực ra, lần này chúng ta gặp vận rủi cũng có thu hoạch.”

“Là gì hả?”

“Ví dụ như anh làm Tarzan một hồi nè, ăn khoai lang hầm phân một lần nè.”

Chu Tử Chính cười ha ha: “Còn trở thành chuyên gia bắt rắn, chuyên gia leo núi, chuyên gia sinh tồn chốn hoang dã, còn có chuyên gia tước phân nữa. Nhưng mà cũng tiếc quá.”

“Tiếc gì cơ?”

“Không thể làm một màn play rừng rậm.”

“Có tiếc nuôi mới là đòi người, ngược lại em cảm thấy bây giờ cũng lời không ít rồi.”

“Lời cái gì?”

Lâm Dư Hi chỉ lên bầu trời sao, vùng đất tối đen như mực đã cho bọn họ lời được bầu trời sao đẹp nhất trên thế gian.

Chu Tử Chính đặt khẩu súng dưới gối rồi mới đi ngủ, nhưng một đêm này, anh cũng tỉnh lại hết mấy lần. Vẫn chưa thật sự thoát khỏi nguy hiểm, anh cũng không dám ngủ thật say. Ánh nắng vừa mới rọi vào, bên ngoài nhà đã có tiếng động vang lên. Chu Tử Chính mới động dậy người, Lâm Dư Hi đã tỉnh.

“Làm ồn tới em hả?”

“Không có, ngủ không được sâu lắm.”

“Muốn dậy chưa?”

“Ừm, đi lên trần trên sớm một chút gọi điện về báo bình an.”

Sau khi hai người rửa mặt xong, Chu Tử Chính đi giúp ông bác vác những rổ trúc chất đầy rau cải lên xe bò, Lâm Dư Hi thì đi giúp làm bữa sáng. Bốn người ăn sáng xong thì đi theo sau xe bò lên trần trên. Đi hơn một tiếng đồng hồ trên con đường nhỏ của nông thôn, rốt cuộc cũng đi tới trấn nhỏ có chút hơi thở hiện đại.

Ông bác, bà thím ngừng lại trước một cửa tiệm, nói với chủ tiệm mấy câu, chủ tiệm liếc Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi một cái, hỏi bằng tiếng hoa: “Hai người muốn gọi điện đi đâu?”

“Hong Kong.”

Chủ tiệm ngạc nhiên lắc đầu: “Chỗ tôi chỉ có thể gọi trong nội địa nước Lào thôi, không gọi sang nước khác được.”

Chu Tử Chính hỏi dồn: “Ở đâu có thể gọi được ạ?”

“Đi tiếp lên phía bắc, đi một ngày thì đến trấn X, ở đó có thể gọi được.”

Lâm Dư Hi hỏi: “Chỗ đó là thị trấn nối liền với Trung Quốc sao ạ?”

“Ừ.” Chủ tiệm đánh giá hai người trên dưới một lượt, “Hai người là người Hong Kong, sao lại đến đây?”

Chu Tử Chính cười ha ha: “Đến du lịch, rồi bị lạc đường.”

Chân mày chủ tiệm nhướn lên với vẻ khó tin: “Hai người cẩn thận một chút, vùng này sẽ có thổ phi đến cướp tiền cướp người, còn có rất nhiều bom vẫn chưa nổ từ mấy chục năm trước.”

“Cám ơn, chúng tôi sẽ cẩn thận.”

Ông bác, bà thím lấy túi đựng cho họ một ít đồ ăn và nước uống, lại trả con thỏ cho Lâm Dur Hi. Bà thím nói mấy câu với chủ tiệm, chủ tiệm dịch lại: “Bà ấy nói kêu hai người cẩn thận trên đường đi, có chuyện thì trở về tìm bọn họ.”

Lâm Dur Hi nắm tay của bà thím: “Thank you!”

Bà thím lấy một ít tiền trong túi quần ra, đặt vào tay Lâm Dur Hi, lại nói với chủ tiệm vài câu. Chủ tiệm nói: “Bà ấy nói cô cầm chút tiền này đi, đến trấn trên gọi điện thoại cần tiền đấy.”

“Thank you!” Mũi của Lâm Dur Hi chưa xót.

Bà thím lấy nón rom ở trên đầu xuống cho Lâm Dur Hi đội lên, lại kêu ông bác đưa nón rom cho Chu Từ Chính, tỏ ý bảo bọn họ nhân lúc trời sáng mau lên đường. Chu Từ Chính và Lâm Dur Hi mỗi người ôm ông bác bà thím một cái, Chu Từ Chính vác đồ ăn lên lưng, Lâm Dur Hi ôm con thỏ, mặc quần áo của ông bác bà thím, đội nón rom của ông bác bà thím, đi nhanh về hướng bắc.

“Vận may của chúng ta vẫn còn.” Chu Từ Chính nói.

Lâm Dur Hi gật đầu: “Nói không chừng là vận may mà thỏ con mang đến, khiến cho chúng ta gặp được người tốt.”

Người tốt chất phác, hiền lành ở trong núi.

Không bao lâu, một đám người đến trấn nhỏ, cầm hình ảnh đi khắp nơi hỏi các cửa tiệm.

“Có gặp qua hai người này không?”

Chủ tiệm nhìn: “Sáng nay có đến.”

Người đàn ông cầm đầu vội hỏi: “Bây giờ bọn họ đi đâu rồi?”

“Lên phía bắc, đi thị trấn X rồi.”

Người đàn ông cầm đầu nhảy lên xe Jeep, “Đuổi theo!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Mỹ Nhân Kế

Dưới ánh nắng chói chang, đội nón rom trên đầu, Chu Từ Chính và Lâm Dur Hi đi đường cũng không vất vả mấy. Đi được một lúc thì nhìn thấy một chiếc máy kéo bị kẹt bánh xe trong hố, ở phía sau, một người đàn ông trẻ tuổi dùng sức đẩy lên. Chu Từ Chính và Lâm Dur Hi đi tới đẩy giúp, rốt cuộc máy kéo cũng ra khỏi cái hố.

Người đàn ông cười, nói bô lô ba la với hai người mấy câu, Chu Từ Chính tỏ ý nghe không hiểu, sau đó lại dùng tay ra hiệu hỏi có thể đi quá giang được không.

Người đàn ông hỏi: “Nói tiếng hoa?”

“Phải, chúng tôi muốn đến trấn X, có thể xin quá giang được không?”

Người đàn ông gật đầu: “Tôi cũng vậy, lên xe đi.”

“Cám ơn!” Chu Từ Chính và Lâm Dur Hi nhảy lên xe máy kéo ngồi, xem ra vận may của họ thật sự không tệ.

“Hai người là người Trung Quốc hả?” Người đàn ông hỏi.

“Phải, đến du lịch, không cẩn thận bị lạc đường.”

Người đàn ông quay lại nhìn hai người một cái: “Hai người thật sự phải cẩn thận một chút đó, vùng này không an toàn lắm, có thể phi cướp người cướp tiền, bọn chúng đặc biệt thích cướp những cô gái trẻ.”

Chu Từ Chính nói: “Chúng tôi cũng muốn về nước nhanh nhất có thể.”

“Hai người không gặp phải bọn thổ phi trên núi coi như là may mắn lắm rồi. Trước kia hình như có một vài khách du lịch vào thành phố, mấy người phụ nữ đều bị cướp lên núi làm vợ cho thổ phi hết.”

Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi nhìn nhau một cái, Lâm Dư Hi nghĩ đến bà tư, thăm thở dài.

Chu Tử Chính hỏi: “Chính phủ không cho người đến diệt thổ phi ư?”

“Đám thổ phi đó đương nhiên đã mua chuộc mấy kẻ làm quan kia rồi, dân chúng bình thường mất tích, kẻ làm quan sao lại trông nom chứ? Nhưng nếu là người giàu có không thấy đâu, thì mấy tên quan lại có thể sẽ cho lính vào núi tìm. Lẽ đời bây giờ chính là một chữ tiền!”

“Ồ đây có rất nhiều bang thổ phi sao?”

“Có chừng hai ba bang, bọn thổ phi đó bình thường cũng sẽ vì giành mối làm ăn mà chố cấn chố. Nghe nói mười ngày trước có một bang thổ phi cho nổ hang ổ của một bang thổ phi khác, bây giờ bọn họ đang khai chiến trên núi kia kìa.”

Chu Tử Chính hừ lạnh: “Đó là chuyện tốt, để cho cả hai bên bọn chúng đều tổn hại.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Đi thêm một đoạn đường nữa, đến giữa trưa, người đàn ông dừng máy kéo bên cạnh gốc cây, ba người ngồi dưới bóng cây ăn uống.

Chu Tử Chính đưa khoai lang cho người đàn ông: “Tôi họ Chu, trò chuyện này giờ, vẫn chưa biết tên họ anh là gì.”

“Tôi họ Dương, kêu tôi Bản là được rồi.”

“Trên trần có chỗ có thể gọi điện thoại đường dài không?”

“Có. Đúng rồi, đi qua cái trần này rồi đi thêm nửa ngày đường nữa thì sẽ đến biên giới Trung Quốc, hai người có thể về nước rồi.”

Chu Tử Chính nói: “Hộ chiếu của chúng tôi hết hạn rồi.”

“Vậy thì phiền phức rồi đây, trong trần không thể làm lại hộ chiếu được, phải đi vào thành phố, xa lắm.”

“Không sao, chỉ cần có thể gọi điện thoại là có cách ngay.”

Tiếng xe ầm ầm từ xa truyền tới, ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía cát bụi cuộn cuộn ở đằng xa.

Anh Bản nhíu mày: “Trên đường núi mà cũng chạy nhanh như thế, không sợ rớt xuống ruộng hay sao.”

Tim Chu Tử Chính chợt căng lên: “Có khi nào là thổ phi không?”

Anh Bản nhìn anh: “Cái này cũng khó nói.”

Chu Tử Chính nhìn quanh, ngoài mấy gốc cây ở sau lưng, hai bên đường đều là đất ruộng bát ngát, không chỗ nào có thể trốn được. Anh cắn răng: “Anh Bản, có thổ phi muốn đuổi giết chúng tôi, chúng tôi lo rằng chiếc xe đang đến chính là bọn chúng, anh có thể giúp chúng tôi không?”

“Đuổi giết hai người?” Anh Bản ngậy ra, “Vậy..... tôi phải làm gì?”

“Đừng nói là đã gặp qua chúng tôi.” Chu Tử Chính kéo Lâm Dư Hi chui vào gầm máy kéo. Mặc kệ người đến là ai, trốn trước đã rồi nói sau.

Không bao lâu sau, chiếc xe lao đến, dừng lại bên cạnh máy kéo.

“Ê, có gặp hai người này không?”

Anh Bản nhìn tám hình, trong lòng đánh thịch một cái, kiên định lắc đầu: “Không có.”

Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi nhìn thấy mấy đôi chân đi tới đi lui bên cạnh máy kéo, thờ cũng không dám thờ mạnh. Rất nhanh đã có người nhảy lên máy kéo, lật tung hàng hóa bên trong để xem.

“Những thứ đó đều là rau cải thôi.” Anh Bản vội kêu, “Đừng ném nữa, tôi phải đem lên trần trên để bán đó. Nhẹ một chút, bí đỏ sắp bị ném cho hư mất rồi.”

“Thật sự không gặp hai người họ?” Chu Tử Chính nghe ra là giọng của Doãn Thiên Dã.

“Không có, thật sự không có.”

“Mẹ kiếp, chạy nhanh đến vậy sao?”

“Anh Dã, bọn chúng mà lên đến trần trên thì phiền phức đấy.”

“Gọi điện lên thông báo cho anh Tiêu, bảo anh ấy dán lệnh truy nã ở trần trên, bọn chúng đi đến đó thì chính là tự chui đầu vào lưới.”

Xe chạy ầm ầm đi mất, mười mấy phút trôi qua, cho đến khi không còn nghe thấy bất cứ tiếng xe nào nữa, anh Bân mới thò đầu xuống gầm xe: “Bọn chúng đi rồi, không sao rồi, đi ra đi!”

Hai người bò ra, anh Bân lau mồ hôi trên trán, thò ra một hơi thật sâu: “Thì ra thật sự là đám thổ phi muốn bắt hai người, may mà hai người trốn kịp.”

“Cám ơn!” Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi thở hổn hển, may mắn gặp được anh Bân, nếu không thật sự không tránh khỏi kiếp nạn này.

“Bọn chúng muốn cướp cô ấy à?” Ánh mắt của anh Bân hướng về phía Lâm Dư Hi một cái.

“Ừ.” Nhớ đến lệnh truy nã mà Doãn Thiên Dã nói, nét mặt của Chu Tử Chính trầm xuống, Doãn Thiên Dã đã móc nối với cảnh sát.

“Vừa nãy bọn chúng nói lệnh truy nã gì đó, hai người vẫn là đừng lên trần trên thì hơn, nếu không sẽ bị bắt đấy.”

“Ngoài trần trên, ở đâu có thể gọi điện thoại đường dài?”

Anh Bân đáp: “Chỉ có ở thị trấn lớn mới gọi được. Nếu không đến trấn X, thì hai người phải đến trấn Y, nhưng mà đi qua một ngọn núi, lái xe đi phải mất mười mấy tiếng đồng hồ, đi bộ thì phải hết mấy ngày đấy.”

Lâm Dư Hi suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Anh Bân, anh có thể gọi điện giúp chúng tôi được không?”

Anh Bân khó xử đáp: “Cái này..... Tôi chưa từng gọi điện thoại đường dài, hơn nữa tôi còn phải đi bán rau.....”

“Sau khi chúng tôi lạc đường thì bị đám thổ phi bắt đi, không dễ dàng gì mới chạy thoát được. Đã gần một tháng chúng tôi không liên lạc với người nhà rồi, rất muốn gọi điện về báo bình an. Xin anh đấy, anh Bân.”

“Anh Bân, nếu chúng tôi bị bọn chúng bắt về nữa thì nhất định chỉ có một con đường chết. Chúng tôi phải thông báo cho người nhà cứu chúng tôi ra, xin anh!” Chu Tử Chính cầu xin: “Chỉ cần chúng tôi có thể thoát được, chúng tôi nhất định sẽ không quên ơn nghĩa của anh đâu.”

Anh Bân do dự một lúc, cuối cùng cũng gật đầu: “Tôi đưa hai người đến ngoài trấn thì hai người xuống xe. Sau khi tôi vào trong trấn thì đi xem thử có thể gọi điện thoại được không.”

Lâm Dư Hi lấy tiền ra đưa cho anh Bân: “Bao nhiêu đây tiền đủ gọi điện thoại không? Nếu không đủ, cho anh con thỏ này luôn.”

Anh Bân nhận tiền: “Tôi chưa từng gọi điện thoại đường dài, không biết có đủ hay không. Không sao đâu, con thỏ thì hai người tự giữ lấy đi.”

Chu Tử Chính dùng nhánh cây viết số di động của Tống Thành Trạch lên một chiếc lá: “Người đó tên Trạch, anh nói với cậu ta là bây giờ Chính và Hi đang ở trấn X của Lào, đã trốn ra rồi.”

Anh Bân bỏ chiếc lá vào túi quần: “Tôi nay tôi sẽ ở lại trong trấn, ngày mai bán rau xong thì sẽ về.”

“Được, chúng tôi chờ anh.”

Hai người tìm được một căn nhà lá nhỏ dùng để đặt dụng cụ làm nông ở một chỗ xa xôi chốn ruộng đồng. Mãn đêm buông xuống, nhóm lên ngọn lửa nhỏ, ăn chút khoai lang và cà rốt, hai người nằm trên cỏ khô nói chuyện phiếm.

“Anh đoán anh Trạch nghe được điện thoại của anh Bân sẽ có phản ứng gì?” Lâm Dư Hi hỏi.

“Ngây người, nói không nên lời.”

“Hả?!”

“Cái anh cần không phải là phản ứng của cậu ấy. Trên di động của cậu Trạch hẳn là có cài đặt phần mềm lần theo dấu vết, chỉ cần điện thoại kết nối thì có thể điều tra được là từ đâu gọi tới. Chỉ cần họ biết chúng ta ở đây, thì họ sẽ có cách đến cứu chúng ta.”

“Ừm, hi vọng anh Bân thật sự gọi được điện thoại.”

Chu Tử Chính âm thầm thò ra một hơi: “Hi vọng đi!” Chỉ là, gửi gắm hi vọng vào một người xa lạ mạo hiểm quá.

Đột nhiên giữa chốn ruộng đồng vắng lặng vang lên tiếng bước chân, Chu Tử Chính hoảng hốt, lập tức dập tắt lửa, dùng thùng gỗ che lại chỗ đóng lửa, rồi lại kéo Lâm Dư Hi trốn phía sau đồng dụng cụ.

Một nam một nữ bước vào, nói tiếng hoa, thì ra là một đôi trai gái yêu đương vụng trộm. Hai người chưa nói được mấy câu thì đã còi đồ bắt đầu làm

ình. Lúc người phụ nữ kêu rất sáng khoải, thì người đàn ông che miệng cô ta lại, kêu cô ta nhỏ tiếng một chút, người phụ nữ nũng nịu oán trách hằn ta làm mạnh quá, sau đó lại bắt đầu vang lên tiếng phịch phịch phịch nhiệt liệt.

Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi nhìn nhau, không nhìn được cười thầm.

Sau khi đôi trai gái làm xong, lúc người phụ nữ hỏi khi nào kết hôn, thì người đàn ông thở dài: “Đạo gần đây xảy ra một chuyện rất phiền phức, son trại của anh Côn bị người ta nổ, gã thần tài bắt được trước đó thì chạy mất rồi, bây giờ anh theo anh Dã đến đây. Nếu không bắt được gã thần tài kia về, thì anh Dã không còn chỗ đứng trong son trại nữa, anh cũng phải tìm đường ra khác thôi.”

“Anh Phi, vậy thì anh đừng làm cái nghề này nữa được không? Hơn nữa anh Dã kia cứ bắt anh chạy hàng, lỡ bị bắt sẽ bị xử bắn đấy.”

“Anh biết, nhưng không làm nghề này thì anh có thể làm được gì đây?”

“Chúng ta cùng nhau làm chút buôn bán nhỏ đang hoàng đi.”

“Buôn bán nhỏ thì kiếm được bao nhiêu tiền chứ, anh chính là muốn vớ một mẻ lớn, sau đó để cho em nở mày nở mặt gả cho anh.”

“Nhưng em chỉ muốn anh bình an thôi.”

“Tiểu Vũ, anh không muốn em phải tui thân, anh muốn cho em trải qua những ngày tháng tốt đẹp.”

Chân mày Chu Từ Chính nhíu lại, gã đàn ông này là thuộc hạ của Doãn Thiên Dã? Trong lòng anh chợt tính thầm, anh ra dấu tay với Lâm Dư Hi, cảm khẩu súng bước ra: “Mày muốn tìm tao à?”

Tên Phi và Tiểu Vũ ngây ngốc, khoảnh khắc đó, tên Phi bắt lấy một đồng cỏ khô che lên người tiểu Vũ. Chu Từ Chính khen thầm trong lòng. Trong lúc nguy hiểm vẫn nghĩ đến người phụ nữ bên cạnh, coi như là một người đàn ông.

Lâm Dư Hi kiểm tra quần áo của bọn họ, sau khi lấy ví tiền và súng đi, lại ném quần áo cho bọn họ mặc vào.

“Doãn Thiên Dã ở trong trấn?” Chu Từ Chính hỏi.

“Phải.”

“Doãn Thiên Dã đã móc nối với cảnh sát, chỉ cần tao vừa vào trấn thì sẽ bị bắt ngay?”

Tên Phi rất ngạc nhiên, nhưng chỉ có thể gật đầu: “Phải.”

“Mày đi theo Doãn Thiên Dã bao lâu rồi?”

“Vài tháng.”

“Chẳng phải mày muốn kiếm một mẻ lớn hay sao? Mày giúp tao chạy thoát, tao cho mày 10 triệu, đô la, là những đồng tiền chính đáng, sạch sẽ.”

Tên Phi và Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn Chu Từ Chính, giống như nhìn thấy em gái Lâm* từ trên trời rơi xuống vậy. (*: nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, ở đây ví như chuyện tốt từ trên trời rơi xuống.)

“Bây giờ Doãn Thiên Dã canh giữ ở trấn này, tao có thể đi trấn khác, hoặc là trốn trong núi, trốn vài tháng, nửa năm, tui bây làm sao bắt tao? Thời gian qua lâu, anh Côn không thể nào tha cho Doãn Thiên Dã, thậm chí sẽ giận chó đánh mèo, tính chuyện xui xẻo này lên đầu hằn ta. Mày nghĩ xem hằn sẽ có kết cục gì, mày sẽ có kết cục gì?”

Tiểu Vũ hoàn hồn lại đầy nhẹ gã, gật đầu tỏ ý với gã.

Tên Phi cắn răng: “Được, mày muốn tao giúp mày thế nào?”

“Tao muốn gọi điện báo cho người nhà.”

“Doãn Thiên Dã đã cử người canh chừng những cửa hàng có thể gọi điện thoại đường dài với có thể lên mạng, hai người vừa xuất hiện chắc chắn sẽ bị nhận ra. Hơn nữa Doãn Thiên Dã đã cho cảnh sát ở trấn trên một khoản tiền lớn, tất cả cảnh sát cũng đang tìm hai người.”

“Những thị trấn lớn khác cách chỗ này bao xa?”

“Đi về phía đông là trấn Y, lớn hơn cả trấn X nữa. Lái xe khoảng mười tiếng đồng hồ sẽ tới.”

“Được, tao với mày vào trấn tìm một chiếc xe.”

Tên Phi lắc đầu: “Lúc này mày vào trấn rất nguy hiểm, hôm nay gần như là những người đàn ông đi lại ở trấn trên đều bị người của cảnh sát và Doãn Thiên Dã nhìn chăm chăm vào đấy.”

Tiểu Vũ nói: “Bạn tôi có một chiếc Jeep, tôi có thể đi mượn.”

Chu Từ Chính suy nghĩ, Lâm Dư Hi nhìn anh: “Em đi chung với cô ta. Hai người phụ nữ, chắc là chúng sẽ không nghi ngờ đâu.”

Chân mày Chu Từ Chính nhíu chặt, để cô ta trở về một mình, anh không yên tâm, để Lâm Dư Hi đi cùng với cô ta, anh cũng không yên tâm.

Lâm Dư Hi nắm tay anh: “Em sẽ cẩn thận mà.”

Trong màn đêm, Lâm Dư Hi và Tiểu Vũ đi qua con đường nhỏ, thuận lợi vào được trong trấn, đi nửa tiếng đồng hồ, Tiểu Vũ dắt cô đến một căn nhà lớn.

Một người đàn ông trẻ tuổi mở cửa, nhìn thấy hai người thì rất kinh ngạc; “Tiểu Vũ, muộn thế này rồi, có việc gì thế?”

“Anh Phi xảy ra chuyện gấp ở trấn Y, em muốn hỏi anh cho mượn xe để đi tìm anh ấy.”

Người đàn ông nhíu mày: “Bây giờ à?”

“Ừ, em muốn đi tìm anh ấy ngay bây giờ.”

“Người này là?”

“Cô ấy là..... em gái của anh Phi.”

Lúc người đàn ông nhìn rõ dáng vẻ của Lâm Dư Hi, nét mặt rõ ràng hòa nhã hơn. Anh ta giờ tay về phía Lâm Dư Hi: “Anh tên Đỗ Vĩ Phong.”

“Tôi tên Lị Tĩ*, anh tôi xảy ra chuyện gấp, xin anh giúp với!” (*: Lị Tĩ = Liz)

Đỗ Vĩ Phong vội vàng gật đầu: “Không thành vấn đề, anh của em nhất định sẽ không có việc gì đâu, anh đưa hai người đi.”

“Anh đưa á? Không cần đâu.” Tiểu Vũ vội nói.

“Với kỹ thuật lái xe của em đó, anh sợ em đụng hư xe của anh mất, anh đưa đi tốt hơn.” Đỗ Vĩ Phong nói với Tiểu Vũ, nhưng tầm mắt lại quang minh chính đại mà dừng trên gương mặt của Lâm Dư Hi, không hề che giấu sự miễn cưỡng một chút nào.

Tiểu Vũ nhìn Lâm Dư Hi, Lâm Dư Hi gật đầu: “Làm phiền anh quá.” Chỉ cần có thể lấy được xe, thì thế nào cũng được.

“Không phiền.” Đỗ Vĩ Phong cười đến mặt đầy gió xuân.

Chiếc xe chạy khỏi căn nhà lớn không bao lâu, có một chiếc xe từ đằng trước chạy tới, một người đàn ông thò đầu ra cửa sổ xe, nói mấy câu với Đỗ Vĩ Phong, sau đó nhìn ra ghế sau một cái, gian xảo nháy mắt với Đỗ Vĩ Phong, nói nhỏ rồi cười to.

Tiểu Vũ thấp giọng nói bên tai Lâm Dư Hi: “Bọn họ nói công trấn bị cảnh sát niêm phong rồi, sau 6 giờ sáng mới được đi lại.”

Đỗ Vĩ Phong ngừng xe, quay đầu lại nói với Lâm Dư Hi: “Lị Tĩ, cảnh sát muốn bắt tội phạm truy nã, tối nay không ra trấn được rồi, ngày mai chúng ta đi nhé.”

Lâm Dư Hi lo lắng: “Ngày mai anh có thể đưa chúng em đến trấn Y thật chứ?”

Đỗ Vĩ Phong vỗ ngực: “Chắc chắn, tuyệt đối, nhất định sẽ thế!”

Lâm Dư Hi thoáng yên tâm, nở nụ cười với hắn. Một nụ cười này đã khiến cho mắt của Đỗ Vĩ Phong nở hoa. Anh ta đưa Lâm Dư Hi và Tiểu Vũ đến nơi Tiểu Vũ chỉ định, lúc tạm biệt, Lâm Dư Hi đi qua cho anh ta một cái ôm và một câu nói dịu dàng thấm vào đến tận xương: “7 giờ sáng ngày mai, em chờ anh!”

Mỹ nhân kế, có thể bắt nhốt anh ta chứ?

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Về Nhà

Bây giờ sáng, nắng sớm chiếu rọi trên đất ruộng xanh ngát, mảnh đất lớn xanh xanh như đang lấp lánh ánh sáng vàng đầy hi vọng.

Một chiếc Jeep chạy chậm tới, Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi buông xuống nổi thấp thòm cả một đêm, nhìn nhau cười, Tiểu Vũ đi lên phía trước vẫy tay với chiếc Jeep.

Đỗ Văn Phong xuống xe, lúc nhìn thấy Lâm Dư Hi thì cười đến con mắt hí thành đường chỉ, nhưng vừa nhìn tới Chu Tử Chính ở bên cạnh cô, nụ cười lập tức cứng lại.

Đỗ Văn Phong háng giọng: “Hai người này là?”

“Họ là anh cả và anh hai em, anh Phi là anh ba của em.” Lâm Dư Hi đáp. Tiểu Vũ nói Đỗ Văn Phong chưa gặp qua anh Phi.

Nụ cười của Đỗ Văn Phong lại trở về rồi: “Thì ra là anh cả, anh hai! Anh nói này Tiểu Vũ, rốt cuộc thằng Phi xảy ra chuyện lớn gì mà cần cả ba anh em họ cùng đi thăm nó thế.”

Tiểu Vũ nhin cười, vờ bày ra vẻ mặt lo lắng: “Em cũng không biết nữa.”

“Mau lên xe đi, Lị Ti, em ngồi ghế phụ lái nhé!”

Chu Tử Chính thấy hần nhìn Lâm Dư Hi như ông thấy hoa vậy, trong lòng rất bức bối. Tối qua lúc Lâm Dư Hi nói với anh cô đã dùng mỹ nhân kế để mượn xe, trong lòng anh đã hơi khó chịu rồi. Nhưng quả thật bây giờ họ rất cần con ông này, có bức bối hơn nữa anh cũng phải nhịn.

Lên xe rồi, Đỗ Văn Phong nói với Lâm Dư Hi: “Hôm nay anh không có thay đồ, vẫn là bộ tối hôm qua đó.”

Lâm Dư Hi “ồ” một tiếng, câu này là có ý gì?

“Bộ đồ này anh cũng sẽ không giặt đâu, bởi vì trên đó còn lưu lại mùi hương của em.”

“Khụ khụ khụ!” Chu Tử Chính bị nước miếng của mình làm cho sặc. Mẹ nó, ở trước mặt tao, cưa bạn gái của tao, mày muốn chết đó hả.

Lâm Dư Hi lúng túng háng giọng, nói sang chuyện khác: “Chúng ta đi trấn Y phải mất bao lâu?”

“Khoảng mười tiếng đồng hồ đó. Lị Ti, đồ em mặc không hợp với em chút nào, anh có mấy cửa hàng quần áo ở trấn Y, anh đưa em đi chọn mấy bộ nhé.”

“Không cần đâu, cảm ơn.”

“Nhà anh làm ăn buôn bán đảng hoàng, ngoài cửa hàng quần áo còn có mấy cửa hàng đồ ngoại nữa, bán toàn hàng nước ngoài, em thích cái gì cũng có hết.”

“Thật sự không cần đâu, cảm ơn.”

Trên mặt Đỗ Văn Phong đầy vẻ kiêu ngạo: “Đừng khách sáo, anh là người đàn ông có bản lĩnh có thể để cho phụ nữ qua những ngày tháng tươi đẹp đó.”

Lâm Dư Hi chỉ có thể cười ha ha: “Cũng phải.”

Chân mày Chu Tử Chính nhíu chặt lại, gã đàn ông không biết tốt xấu này đang tán người phụ nữ của anh, anh lại còn không thể nổi giận, khỏi nói trong lòng bức tức biết bao nhiêu. Lâm Dư Hi nhìn thấy vẻ mặt không vui của Chu Tử Chính trong gương chiếu hậu, âm thầm cho anh một ánh mắt trấn an.

Gần ba tiếng đồng hồ trôi qua, lúc mọi người xuống xe đi tiểu, nghỉ ngơi, Lâm Dư Hi kéo Chu Tử Chính qua một bên, nhỏ giọng an ủi: “Đừng vậy mà, em phải dụ anh ta đến trấn Y trước đã.”

“Nhìn người đàn ông khác tán tỉnh em mà anh lại còn không thể lên tiếng được, tức thật đấy.” Chu Tử Chính thở ra một hơi ngọt ngào.

“Anh cứ coi như em đang diễn kịch đi.”

“May mà anh ta vẫn chưa động tay với em, nếu không anh sẽ chặt đứt tay của anh ta.” Trong mắt của Chu Tử Chính có một ngọn lửa tức giận không yên.

“Chồng à, đàn ông thì bụng dạ phải rộng lượng.”

“Mấy ngày nay không được ăn no, trong bụng không có được lượng cơm nào, đâu ra mà rộng lượng? Không đúng, căn bản là chưa được ăn qua nữa.” Trong mắt Chu Tử Chính nổi lên chút u oán. Lâm Dư Hi chỉ có thể kéo anh ra sau gốc cây, vừa hôn vừa xoa anh, mới coi như là tẩy trắng cái mặt đen thui của anh được một chút.

Đỗ Văn Phong vẫn luôn nhìn sang phía bọn họ, thấy hai người trốn ra sau gốc cây, lúc định đi qua, thì bị Tiểu Vũ kéo lại hỏi này hỏi kia. Đỗ Văn Phong nhìn tên Phi, nghĩ nghĩ: “Sao ba anh em mấy người không giống nhau thế?”

“Không cùng mẹ!” “Không cùng ba!” Tiểu Vũ và tên Phi cùng lúc lên tiếng.

Mắt Đỗ Vĩ Phong tròn to: “Rất cuộc là không cùng ba hay không cùng mẹ?”

Tên Phi vỗ trán, nói với Tiểu Vũ: “Em nói đi.”

Tiểu Vũ cười ha ha: “Không cùng ba, cũng không cùng mẹ.”

“Ồ, hèn gì ba anh em nhìn không giống nhau chút nào.”

Lúc lên xe lại, đổi sang Chu Tử Chính lái xe. Dọc đường đi gió mát phát phơ, bình yên vô sự. Ba người ngồi ở ghế hậu đều ngủ thiếp đi trong lúc xe lác lác, Chu Tử Chính vươn tay nắm tay Lâm Dư Hi: “Rất nhanh thôi là chúng ta có thể về nhà rồi.”

Lâm Dư Hi cười gật đầu: “Ừm.” Cả chặng đường này, đều là tuy có kinh sợ nhưng cũng không có nhiều nguy hiểm, thần may mắn cũng coi như là không rời xa họ quá.

Chu Tử Chính nhìn gương chiếu hậu một cái, từ phía xa có một làn cát bụi mịt mù. Tim Chu Tử Chính chợt căng lên, buông tay Lâm Dư Hi ra: “Ngồi vững, anh phải lái nhanh chút.”

Lâm Dư Hi nhìn ra sau, nét mặt nghiêm trọng.

Xe của Chu Tử Chính vừa tăng tốc, chiếc xe bắt đầu lác lác, ba người ngồi ghế sau bị rung đến tỉnh dậy. Đỗ Vĩ Phong thấy xe chạy băng băng về phía trước với tốc độ cực nhanh, vội nói: “Này, đừng chạy nhanh vậy, nguy hiểm!”

Chu Tử Chính không để ý, kêu một tiếng: “Ngồi vững!” Đạp chân ga, chiếc xe tăng tốc phóng đi như bay.

“Con mẹ nó, anh không cần mạng nữa hả! Dừng lại, xe này của tôi đó.” Đỗ Vĩ Phong quát lên, nhào người tới kéo Chu Tử Chính. Một tay Chu Tử Chính đẩy anh ta ra, nháy mắt với Lâm Dư Hi, Lâm Dư Hi lập tức cầm súng lên chỉ vào Đỗ Vĩ Phong: “Xin lỗi, có người đang đuổi giết chúng tôi, chúng tôi nhất định phải chạy trốn.”

Đỗ Vĩ Phong kinh ngạc. Tên Phi và Tiểu Vũ xoay người lại nhìn thấy ba chiếc Jeep đang lao nhanh tới ở đằng sau, nét mặt biến đổi.

Tên Phi nói: “Là xe của Doãn Thiên Dã.”

Chu Tử Chính nhìn thẳng về phía trước, cổ họng trượt lên trượt xuống. Xong vào trong trán, có lẽ ở đó còn có cơ hội gặp được cảnh sát chưa bị mua chuộc.

Giọng Đỗ Vĩ Phong sợ hãi: “Các người là tội phạm truy nã?”

Lâm Dư Hi nói: “Chúng tôi không phải tội phạm truy nã. Trước đó chúng tôi bị thổ phi bắt đi, khó khăn lắm mới chạy ra được, bây giờ bọn chúng đang đuổi giết chúng ta.”

Đỗ Vĩ Phong tức giận nhìn Tiểu Vũ: “Tiểu Vũ, em gạt anh!”

Lâm Dư Hi giải thích: “Không liên quan đến cô ấy. Là chúng tôi bắt anh Phi lại ép cô ấy hỏi anh mượn xe.”

“Nó là thằng Phi?” Đỗ Vĩ Phong chỉ vào tên Phi.

Tên Phi gật đầu. Đỗ Vĩ Phong suy nghĩ một chút, nghi ngờ: “Không đúng, vừa rồi lúc bọn họ không có ở đây, sao hai người không trốn?”

Tên Phi nói: “Bởi vì tôi muốn trở về con đường ngay thẳng.”

Chiếc xe phía sau càng ép càng gần, rất nhanh liền vang lên tiếng súng ‘pằng’, ‘pằng’, ‘pằng’.

Tên Phi nói: “Chiếc Jeep của bọn chúng nhanh hơn chiếc của chúng ta, chúng ta sẽ bị chúng đuổi kịp mất.”

Chu Tử Chính chợt quyết tâm, bẻ tay lái, lái chiếc Jeep vào con đường nhỏ giữa đồng ruộng: “Mấy người muốn chạy, thì bây giờ nhảy xuống xe ngay lập tức.”

Đỗ Vĩ Phong mở cửa xe ra, nhảy xuống xe, lăn xuống ruộng. Tên Phi đóng cửa xe cái ‘rầm’.

Chu Tử Chính ngạc nhiên: “Anh không chạy?”

“Mười triệu đô la, đúng chứ?”

“Đứng! Chúng ta còn sống trở về, thì tiền là của anh.”

Mắt tên Phi chợt trở nên sắc bén: “Được, vậy chúng ta liều đi, rẽ sang trái, đi vào khu bom.”

“Khu bom gì?”

“Đằng trước có một mảnh đất chôn rất nhiều bom đạn chưa nổ. Phần lớn thuộc hạ của Doãn Thiên Dã không phải là người bản địa, không ai biết được.”

Chu Tử Chính nhìn vào ánh mắt kiên quyết của tên Phi trong gương chiếu hậu: “Được!”

Chiếc xe lắc lư chạy trên con đường ruộng nhỏ, chiếc xe đuổi theo phía sau càng ngày càng gần. Tên Phi kêu: “Được, xuống xe ở chỗ này, chạy theo tôi.”

Tên Phi kéo Tiểu Vũ, Chu Tử Chính kéo Lâm Dư Hi bỏ xe, chạy điên cuồng, những kẻ đuổi bắt cũng xuống xe đuổi theo.

“Đừng nổ súng, phải bắt sống.” Tiếng quát của Doãn Thiên Dã vang lên.

Tên Phi nói: “Cẩn thận, đằng trước chính là khu bom, chạy theo sau tôi.” Bốn người xếp thành một hàng dọc, tên Phi ở phía trước, Chu Tử Chính ở phía sau, chạy nhanh về trước. Chỗ bọn họ chạy qua đều là nơi cỏ dại rậm rạp, ngoại trừ trên mặt đất có một số cọc tre thấp, hoàn toàn nhìn không ra có gì đặc biệt.

“Bên dưới chỗ cắm cọc tre có bom.”

Chu Tử Chính quay lại nhìn, kẻ dẫn đầu đuổi tới là Doãn Thiên Dã. Trong lòng anh yên lặng cầu nguyện: Chúa ơi, Phật ơi, Ông Trời ơi, hắn ta đã làm chuyện ác biết bao nhiêu năm, là lúc khiến cho hắn ta ác giả ác báo rồi.

Vì đề dụ Doãn Thiên Dã chạy vào gần chỗ có bom hơn, tên Phi mạo hiểm chạy đến vị trí gần mép chỗ chứa bom. “Bùm” một tiếng thật lớn vang lên, tựa như tiếng rống giận của trời cao, Chu Tử Chính lật người bao bọc Lâm Dư Hi vào người mình.

Có phải chúa đã nghe thấy lời cầu nguyện của anh rồi không?

Sau khi làn sóng rung động tan đi, tiếng gào thét, tiếng kêu khóc vang lên. Qua một lúc lâu, Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi đang ù tai mới từ từ diu nhau đứng lên, nhìn thấy cảnh tượng máu me be bét ở sau lưng, có bảy, tám người ngã trong vũng máu, ba, bốn người cuối cùng vẫn chưa bị nổ thì nằm bò trên đất, không dám nhúc nhích chút nào.

Chu Tử Chính nhìn thấy Doãn Thiên Dã ở phía trước nhất, cơ thể co giật của hắn ta ngâm trong vũng máu đang chảy ra. Chu Tử Chính đi về phía hắn ta, lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm. Ánh mắt của Doãn Thiên Dã rã rời, há miệng muốn nói gì đó, trong miệng lại chỉ có thể ọc ra máu tươi.

“Doãn Thiên Dã, ác giả ác báo, mày xuống địa ngục chịu tội đi!”

Tay của Doãn Thiên Dã gãy giữa động đậy, dần dần cũng không hề nhúc nhích được nữa. Chu Tử Chính nhìn Doãn thiên Dã, rồi nhìn những kẻ bị thương kêu đau xung quanh, trong lòng có một sự thoải mái và bị thương không nói nên lời. Ân oán mười bốn năm giữa anh và hắn ta, cuối cùng vẫn kết thúc bằng cái chết.

Tên Phi đi tới: “Vùng này không an toàn, chúng ta trở lại xe đi.”

Chu Tử Chính kéo Lâm Dư Hi đi theo tên Phi và Tiểu Vũ đi trở về, mấy tên không bị nổ vẫn nằm bò trên đất không dám nhúc nhích. Bước chân của Chu Tử Chính dừng lại một chút: “Đây chính là kết cục của những kẻ làm chuyện ác, chúng mày liều mà làm đi!”

Mấy tên đó nhìn nhau, đợi đến khi bọn Chu Tử Chính lên xe, lái đi xa rồi, mới sợ hãi đứng lên.

Ngồi trong xe, Chu Tử Chính lau đi vết bẩn trên mặt, rồi phúi bụi đất trên tóc cho Lâm Dư Hi. Lâm Dư Hi ôm chặt anh: “Doãn Thiên Dã chết rồi.”

Chu Tử Chính thở ra một hơi thật sâu: “Ừ, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không tìm chúng ta gây phiền phức nữa, nhưng anh tin rằng diêm vương nhất định sẽ tìm hắn gây phiền phức đây.” Anh nói với tên Phi đang lái xe: “Phi, cảm ơn anh.”

Tên Phi cười ha ha hai tiếng: “Tôi liều mạng vì tiền thôi.”

“Đây là đồng tiền chính đáng.”

“Phải, nên kiếm được sáng khoái lắm, cảm ơn ông chủ!”

Tiểu Vũ cũng hưng phấn quay đầu lại: “Cảm ơn ông chủ, cảm ơn bà chủ!”

Đến được trấn Y đã là 6 giờ chiều, tới một cửa tiệm, bàn tay cầm điện thoại của Chu Tử Chính run run.

Điện thoại kết nối: “A lô, Trạch!”

Tổng Thành Trạch kêu lên: “Boss, Boss, trời ạ, anh ở đâu vậy? Tôi vừa đến trấn X, anh an toàn chứ?”

Chu Tử Chính hơi ngạc nhiên, lại hiểu ra: “Tôi ở trấn Y, tạm thời an toàn.”

“Chúng tôi lập tức chạy tới, Boss, hai người tìm chỗ trốn đi, sáng sớm Doãn Thiên Dã đã rời khỏi trấn X rồi, có thể là đuổi theo tìm anh đấy.”

“Hắn chết rồi!”

“Chết rồi? Mụ nội nó, thật tốt quá. Boss, tôi lập tức qua ngay, hai tiếng sau sẽ tới.”

“Cậu ngồi trực thẳng à?”

“Trực thẳng quân dụng.”

Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi vào ở trong một khách sạn được cảnh sát quân sự vác súng trên vai canh giữ. Tổng Thành Trạch vừa nhìn thấy hai người lập tức nước mắt chảy ròng ròng, xông lên trước ôm lấy Chu Tử Chính, cả người run rẩy, qua một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Chu Tử Chính cười: “Tôi cảm thấy cậu giống như đang ôm ông thần tài tưởng đâu đã mất đi rồi ấy.”

Tổng Thành Trạch rơi nước mắt đầy mặt: “Hai người bị gã tài xế của Ngải Vi bắt cóc trong đám cưới của tôi, gần một tháng rồi, không có đêm nào tôi ngủ ngon được, cứ nghĩ nếu tôi không làm mất chiếc nhẫn, thì người anh em của tôi cũng sẽ không bị bắt đi.”

“Đây không phải là lỗi của cậu. Doãn Thiên Dã đã âm mưu rất lâu rồi, khó mà đề phòng được. Được rồi, đừng khóc nữa, vợ tôi còn chưa khóc, cậu khóc cái gì chứ?”

Tổng Thành Trạch lau nước mắt: “Boss, tối nay anh yên tâm nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta lập tức về Hong Kong.”

“Sao cậu biết tôi ở đây? Cậu nhận được điện thoại của anh Bân à?”

“Sập tối hôm qua, tôi nhận được một cuộc điện thoại, nói một chữ ‘A’ rồi cúp máy. Tôi điều tra cuộc gọi đến là gọi từ Lào, thì lập tức thông báo FBI đi điều tra. Sau đó điện thoại gọi đến không ngừng, ba lần đầu đều là một chữ ‘A’, lần thứ tư, tôi nghe thấy chữ ‘Chính’. Một lần điện thoại gọi tới nói một chữ, tôi liền nghe ra là ‘Chính, Hi đang ở Lào’. Bởi vì gọi rất nhiều lần, nên rất dễ dàng đã điều tra được địa chỉ xác thực, tôi và FBI lên máy bay rồi chuyển qua xe chạy tới đây. FBI thông báo cho quân đội Lào, bảo bọn họ đưa máy bay quân dụng tới.”

Lâm Dư Hi cảm thán: “Thật sự là anh Bân đã giúp đỡ. Lần này tuy chúng ta gặp vận xui, nhưng cũng gặp được không ít người tốt.” Bà tư, ông bác, bà thím, anh Bân, Phi và Tiểu Vũ nữa.

Chu Tử Chính ôm Lâm Dư Hi: “Trạch, chụp giúp chúng tôi một tấm.”

Tổng Thành Trạch lấy đi động ra, chụp cho hai người một tấm, rồi nhìn kỹ.

Chu Tử Chính hỏi: “Cậu thấy bây giờ chúng tôi giống cái gì?”

Tổng Thành Trạch đưa đi động cho Chu Tử Chính: “Tôi nghĩ tới Tarzan với Jenny.”

Chu Tử Chính nhận lấy, cùng xem với Lâm Dư Hi. Trên mặt Chu Tử Chính đầy râu ria, đầu tóc rối như tổ quạ, Lâm Dư Hi thì nét mặt xanh xao, dưới mắt có quầng thâm rất sâu, đầu tóc rối bời như một đồng cỏ, cả hai người đều xấu đến một trình độ mới.

Hai người nhìn nhau cười, vào lúc bạn cười nhất, xấu nhất, sa sút nhất, bàn tay vẫn đan chặt vào nhau như trước.

“Trạch, lại để cậu đẹp trai một lần nữa rồi.”

“Boss, đừng thế nữa có được không? Tim của tôi chịu không nổi đâu. Xin anh về sau hãy ngoan ngoãn làm lại chủ tịch đẹp trai của anh đi, tôi không muốn thất nghiệp đâu. Tôi trên còn có cha mẹ già, dưới còn có con nhỏ, ở giữa có thêm một người không để nuôi nữa.”

Lâm Dư Hi cười hỏi: “Tiểu Ngải thế nào rồi?”

“Khoảng thời gian này, ngày nào cô ấy cũng lo lắng cho hai người, ăn vào mà nuốt không trôi, 10kg thịt trước kia tăng thêm đều mất hết ráo rồi.”

“Em trở về ăn chung với cô ấy, lên lại 10kg mới thôi.”

Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi gọi video cho hai ông ba báo bình an, rồi về phòng khách sạn. Chu Từ Chính ôm Lâm Dư Hi thật chặt, thần kinh căng thẳng được thả lỏng ra, cả người liền mơ hồ run rẩy. Lâm Dư Hi xoa nhẹ lên lưng anh, giọng dịu dàng, nói: “Chồng ơi, rất nhanh là chúng ta có thể về nhà rồi.”

“Ừ, về nhà!”

Cả người Chu Từ Chính rung lên, chột mở mắt ra, thấy Lâm Dư Hi nằm trong lòng ngủ rất say, trái tim đập điên cuồng mới từ từ ổn định lại. Anh mơ thấy ác mộng, mơ thấy anh và Lâm Dư Hi cùng nhau chạy trốn, đột nhiên Lâm Dư Hi rơi xuống vách đá, anh hoàn toàn không kéo lại được. May mắn, chỉ là mơ thôi.

Anh tự giễu thở ra một hơi, mặc dù trong thực tế, anh cũng không thật sự bảo vệ được cho cô. Anh nhẹ nhàng vén những sợi tóc rơi vãi trên mặt cô, bỗng nhiên nghĩ lại, kiếp nạn lần này, lại là cô đang bảo vệ anh. Từ chỗ bà tư cho đến dùng mỹ nhân kế mượn xe, không có cô, anh căn bản không chạy thoát được.

Cô không chỉ là người vợ cùng anh bên nhau trọn đời, mà còn là phần phước lớn nhất trong cuộc đời anh.

Lúc Lâm Dư Hi tỉnh lại, Chu Từ Chính đã rửa mặt xong. Cạo hết râu ria trên mặt, chải chuốt xong đầu tóc, anh lại trở về với vẻ đẹp trai như ngày thường, tuy là giữa hai hàng chân mày vẫn có chút mệt mỏi, tiêu tụy.

“Sao em không ngủ thêm chút nữa?” Chu Từ Chính lấy cho cô một ly nước ấm

Lâm Dư Hi uống một hớp: “Sao anh dậy sớm thế?”

“Đã quen mặt trời vừa ló dạng là dậy rồi.”

Lâm Dư Hi mỉm cười: “Mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi là thói quen tốt.”

“Câu Trạch đã chuẩn bị xe rồi, em ăn sáng xong thì chúng ta xuất phát.”

“Được!” Lâm Dư Hi đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, bỗng nhiên cảm thấy bụng dưới mơ hồ nhói lên. Dần dần đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, cả vùng bụng dưới gần như xoắn lại với nhau. Trần cô đổ mồ hôi lạnh, dựa vào tường, miễn cưỡng đỡ lấy cơ thể.

“Vince.....”

Chu Từ Chính bước nhanh tới đỡ cô, vội hỏi: “Sao vậy?”

“Bụng..... đau quá.....” Nét mặt của Lâm Dư Hi càng ngày càng trắng bệch.

Chu Từ Chính bế cô lên giường, Lâm Dư Hi ôm bụng cuộn người lại, Chu Từ Chính lập tức gọi điện cho Tổng Thành Trạch.

“Hi, anh lập tức đưa em đến bệnh viện.....”

Lâm Dư Hi nắm tay anh: “Đừng lo lắng..... không sao.....” Chỉ là chân mày của cô đã nhíu chặt lại.

Đột nhiên Chu Từ Chính phát hiện máu từ từ tràn ra ra giường màu trắng sữa, anh vô cùng sợ hãi: “Em chảy máu.....”

Giọng Lâm Dư Hi run run: “Baby.....”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mrs. Pig

Editor: miemei

Bác sĩ ra khỏi phòng phẫu thuật, Chu Từ Chính lập tức đi lên: “Vợ tôi thế nào rồi?”

“Người lớn không có gì đáng ngại, nhưng do mệt nhọc quá độ, nghỉ ngơi không đủ cộng thêm thiếu dinh dưỡng, cái thai, không giữ được.”

Miệng Tổng Thành Trạch há hốc ra, khòe mắt liếc sang gương mặt kính ngạc, đau khổ của Chu Từ Chính, không dám lên tiếng chút xíu nào. Chu Từ Chính ngáy ra mấy giây, mới miễn cưỡng hỏi: “Cái thai lớn cỡ nào rồi?”

“Không lớn lắm, chỉ hơn một tháng. Đừng lo, điều dưỡng thân thể cho tốt, sẽ không ảnh hưởng đến việc mang thai sau này đâu. Hẳn là bệnh nhân đã tỉnh rồi, anh có thể vào gặp cô ấy.”

Chu Từ Chính đi vào phòng bệnh, ngồi bên cạnh Lâm Dư Hi: “Còn đau không?”

Lâm Dư Hi lắc đầu: “Không đau nữa.”

Chu Từ Chính cúi người hôn nhẹ lên trán cô một cái, khẽ sờ hỏi: “Em đã biết từ sớm rồi ư?”

“Chu kì của em đáng lẽ nên đến trước ngày đám cưới của Tiểu Ngải, nhưng vẫn chưa thấy tới, em tưởng đâu là sau khi bị bắt cóc, cơ thể xảy ra biến hóa. Ở trong thôn mười mấy ngày, thì em biết có khả năng là mang thai thật rồi. Chỉ là em không muốn anh lo lắng, sau đó chạy nạn lại càng không thể nói. Em từng nghĩ cứ chạy thế này, khi nào thì baby sẽ chịu không nổi nữa, không ngờ baby lại chọn đúng thời điểm chúng ta tốt nhất để rời khỏi.”

Trong lòng Chu Từ Chính nghẹn lại rất khó chịu, anh không chỉ không bảo vệ được cho cô, mà còn không bảo vệ được cho đứa bé nữa. Thì ra trong mơ không kéo được Lâm Dư Hi chính là không giữ được đứa bé này.

Lâm Dư Hi vuốt nhẹ lên mặt anh: “Không sao đâu, cơ địa cơ thể em tốt lắm, điều dưỡng một chút là có thể mang thai nữa thôi. Em là bác sĩ mà, đừng lo.”

Chu Từ Chính nằm nghiêng trên giường bệnh, yên lặng ôm lấy cô. Trong lòng anh buồn vô cùng, không biết muốn nói gì, có thể nói gì, nên nói gì nữa.

“Chồng ơi, em muốn mang con thỏ kia về.”

“Được!”

“Nhớ phải đi tìm ông bác, bà thím và anh Bân đó, cảm ơn bọn họ thật tốt.”

“Được!”

“Còn bà tư nữa, nhất định phải cứu cô ấy ra.”

“Được!”

Lâm Dư Hi hôn nhẹ lên môi anh: “Chồng à, đừng khó chịu nữa, con, sau này chúng ta sẽ có mà.”

Chu Từ Chính nhìn đôi mắt ửng đỏ của cô: “Em cướp lời thoại của anh rồi.” Chẳng phải nên là anh an ủi cô đừng đau lòng sao?

“Chuyện đứa bé, em chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Nó đến không đúng lúc, em đã sớm chấp nhận sự thật không thể giữ được nó. Bây giờ anh mới đột nhiên biết được, nhất định sẽ khó chịu hơn em.”

“Nếu em nói sớm với anh, thì anh có thể đưa hết thịt rắn cho em ăn, có lẽ.....”

“Sau đó anh đói đến xỉu, em khiêng anh xuống núi hả?”

Chu Từ Chính muốn cười, nhưng lại cười không nổi. Anh vui đầu vào ngực của cô, im lặng không nói tiếng nào. Anh rất đau lòng, không chỉ vì mất đi đứa con, càng bởi vì cô lí trí, cô thông cảm.

“Em phải điều dưỡng thân thể, khoảng thời gian này anh chỉ có thể no play rồi. Chỉ ăn chay thôi, anh có được không đó?”

Mẹ nó, mũi xót quá! Cô càng dỗ anh, lòng của anh lại càng chua xót!

Khổn kiếp, không chỉ mũi xót, mắt cũng xót nữa, trong lòng lại càng chua xót hơn! Khổn kiếp, cô dỗ anh như vậy, sao lại không ngọt lên được thế này?

Lâm Dư Hi cảm thấy trên ngực hơi lạnh lạnh, cô vòng tay ôm lấy anh, để anh dựa gần vào mình, để mình tựa sát vào anh. Hai hàng nước mắt lăn xuống từ khòe mắt cô, nhưng cô tin rằng sau khi khổ sở qua đi, đau đớn qua đi, thì sẽ là những ngày tháng tươi đẹp ngọt ngào.

Nghỉ ngơi ở bệnh viện một ngày, Chu Từ Chính sắp xếp xe và bao trọn máy bay ổn thỏa đưa Lâm Dư Hi về Hong Kong. Hai cha đến sân bay đón, nhìn thấy hai người chỉ có thể giọng run run nói một câu: “Về là tốt rồi!”

Trở về bình an là tốt rồi!

Chẳng qua, tóc của hai cha đã bạc đi rất nhiều. Trong lòng Chu Từ Chính xót xa, thời niên thiếu anh liều lĩnh mạo hiểm, lúc đau lòng điên cuồng gây ra tai nạn, cho đến bây giờ bị bắt cóc hai lần, đều làm cho tóc của ba bạc màu hơn, nếp nhăn giữa hai hàng chân mày sâu hơn. Bình an là sự trông mong ba

dành cho anh, cũng là sự hiếu thảo anh dành cho ba. Huống chi, bên cạnh anh còn có thêm một người phụ nữ quan trọng và ba của cô ấy nữa.

Anh phải bảo vệ tốt sự bình an của chính mình, không chỉ vì bản thân, mà càng là vì những người quan trọng trong lòng anh.

Trước khi họ rời khỏi Lào, Chu Tử Chính cho người đi đưa thư giúp bà Tư, rồi lại bảo tên Phi dẫn đường cho quân đội chính phủ xông vào làng núi của anh Côn. Trước đó, anh Côn bị thổ phỉ nổ làng, vô cùng tức giận dẫn người đi chiến với kẻ đối đầu. Sau hai lần tiêu hao cực lớn, trong thôn đã bị tổn thương nặng nề từ sớm, quân đội chính phủ thừa cơ xông vào, tấn công dễ dàng, giải cứu không ít phụ nữ, khách du lịch và dân cư bị bắt. Lúc anh Côn muốn chạy trốn, bên đối đầu lại mang người sang tấn công, chiến đấu một hồi trong rừng, lúc quân đội chính phủ vào rừng đuổi bắt thì phát hiện xác của anh Côn. Bạn trai và cha mẹ của bà tư lên đến làng núi tìm bà tư về, cả nhà vô cùng vui vẻ mà bật khóc, lúc đoàn tụ, tên Phi chụp cho họ một tấm hình gửi cho Chu Tử Chính.

Lâm Dur Hi gọi điện cho bà Tư, thì ra sau khi cô ấy mất tích, bạn trai của cô ấy vẫn luôn đi tìm cô ấy, thậm chí giả làm dân làng lên vào son trại của mấy bang thổ phỉ, nhưng vẫn không tìm được cô ấy. Chia xa đã lâu, nay gặp lại, tuy cô ấy đã có thêm một đứa bé, nhưng anh ta vẫn cầu hôn với cô ấy.

“Cám ơn cô đã cho tôi có được một cuộc sống mới.” Bà tư cảm kích nói.

“Là cô cứu chúng tôi trước, nếu không có cô giúp đỡ, chúng tôi hoàn toàn không thể nào chạy ra được.”

Bà tư đã cứu mạng Chu Tử Chính và Lâm Dur Hi, họ cũng cho cô ấy có được một cuộc sống mới. Nhân quả tuần hoàn, phước báo, ác báo, thế nào cũng có.

Chu Tử Chính cũng cho người đi tìm ông bác, bà thím, anh Bân và Đỗ Vi Phong. Anh muốn cho ông bác, bà thím một khoản tiền, nhưng hai người sống chết không chịu nhận, cuối cùng Chu Tử Chính quyết định tặng hai người họ một con trâu, mà ông bác, bà thím thì tặng lại một rổ khoai lang.

Anh Bân cũng không chịu nhận tiền, Chu Tử Chính liền tặng cho anh ấy một chiếc xe chở hàng, anh Bân thì tặng lại một rổ bí đỏ.

Trên chiếc Jeep của Đỗ Vi Phong để lại rất nhiều dấu vết bị đạn bắn, Chu Tử Chính liền tặng cho anh ta một chiếc Jeep mới toanh để bồi thường. Sau khi Đỗ Vi Phong biết thân phận của Chu Tử Chính thì ngêch ra nửa ngày, sau này biết được tên Phi vì đã cứu Chu Tử Chính mà có được một khoản tiền lớn, mua mấy căn nhà đẹp ở trên thị trấn tặng cho bản thân và người nhà của Tiểu Vũ, thì càng tức đến dậm chân. Ông chủ giàu có như thế ở trước mặt mình, vậy mà anh ta lại nhảy xe bỏ chạy? Tên Phi ôm đùi vàng lên như điều gặp gió, anh ta thì ngậm trứng vàng vào miệng rồi lại nhả ra.

Có Lâm Chi Hiến điều dưỡng sức khỏe cho Lâm Dur Hi, có Chu Tử Chính giám sát, đốc thúc bữa ăn hàng ngày, qua mấy ngày, sắc mặt xanh xao của Lâm Dur Hi đã hồng hào trở lại, gò má hơi lõm xuống cũng đầy đặn lên.

Lúc sập tối, Chu Tử Chính về đến nhà, quản gia và người giúp việc xách khoai lang và bí đỏ đi vào.

“Khoai lang và bí đỏ ở trên núi xuống.”

Lâm Dur Hi cười: “Trên đó có thể còn có phân do chính tay anh tưới đó.”

“Có thể nha, hèn gì ngửi vào thấy đặc biệt thơm.” Chu Tử Chính quan sát cô tỉ mỉ, “Ừm, hôm nay sắc mặt lại tốt hơn một chút rồi.”

“Bây giờ anh nuôi em như nuôi heo vậy, sắc mặt có thể không tốt được sao?”

Đột nhiên Chu Tử Chính tấn công về phía ngực, hai tay xoa tới xoa lui lên ngực cô, sau đó nhíu mày nói: “Sắc mặt thì tốt rồi, ngực thì vẫn còn thiếu một chút, phải nuôi thêm.”

Lâm Dur Hi tức tới: “Anh gọi điện cho anh Bân, kêu anh ấy gửi một rổ đu đủ tới đi.”

“Một rổ đu đủ có khi nào nhiều quá không? Lớn quá anh không dễ nắm hết bằng một tay. Ui da.” Một củ khoai lang nhét vào miệng anh, “Ừm, quả nhiên là có mùi thơm của phân!”

Tối đến, lúc Lâm Dur Hi ngồi trên giường xem ti vi, Chu Tử Chính tắm xong quần khăn tắm đi ra, Lâm Dur Hi nhìn anh một cái, đột nhiên tầm mắt chợt dừng lại bên ngực trái của anh.

“Anh đi xăm à?” Chu Tử Chính đi tới bên cạnh cô, để cho cô nhìn rõ hơn: “Hình xăm gì thế?”

Trên ngực trái của anh xăm một chữ tiếng Anh, Lâm Dur Hi mỉm cười vuốt nhẹ: “Là Liz!”

“Liz ở trong tim anh, thích không?”

“Em có thể không thích sao? Chỉ thiếu không thể biến nhỏ lại bay vào trong tim anh, nhỏ một giọt nước mắt cảm động ở trong đó ấy.”

Chu Tử Chính đắc ý cười: “Anh bảo họ dùng nước mực đặc biệt, tia lazer cũng khó xóa được.”

“Có lòng tin thế cơ à?”

“Anh rất có lòng tin với chính mình, nhưng mà với em thì hơi lo lắng đấy, hay là em cũng đi xăm một cái đi.”

“Cùng một vị trí?” Lâm Dư Hi chỉ vào ngực trái của mình.

Chu Tử Chính ghen lại: “Khụ khụ, vậy thì không được.”

“Vậy phải xăm ở đâu?”

“Để anh nghĩ xem, em da mịn thịt mềm, dường như xăm ở đâu cũng không ổn.”

Lâm Dư Hi cười gian xảo: “Em nghĩ đến một vị trí tốt nha.”

“Ở đâu?”

Lâm Dư Hi xoay người nằm sấp trên giường, cười hì hì chỉ vào mông: “Ồ đây!” Cả đời để cho cô ngồi lên, đè lên, cũng không tệ.

“.....”

Chu Tử Chính cười híp mắt, thò tay kéo quần cô xuống, bắt đầu cấn mông: “Như ý em muốn, xăm ngay chỗ này vậy.”

Lâm Dư Hi ui da, ui da giãy giụa: “Anh mà cấn nữa là em đánh rắm đấy.”

“Rắm của em cũng thơm nữa.”

“Tự anh mỗi lửa, em không bao dập lửa đâu đấy, tháng này là tháng ăn chay nha.”

“Em có thể dùng tay, dùng miệng, hoặc là dùng cả tay lẫn miệng.”

“Đồ dê xồm.”

“Anh càng dê em chính là càng yêu em đó.”

“Nói bậy! Lãng mạn, em muốn lãng mạn. Vừa nãy chẳng phải còn lãng mạn nói Liz ở trong lòng anh đó sao?”

“Lãng mạn không có dê làm nền tảng thì không phải là lãng mạn chân chính đâu.”

Cách nói quý quái gì thế này, nghe không hiểu nha. Nhưng miệng của cô bị lấp lại rồi, không còn hỏi được gì nữa.

Rốt cuộc Lâm Dư Hi vẫn đang trong quá trình điều dưỡng cơ thể, Chu Tử Chính chỉ có thể đùa cô một chút, bắt đắc đi lửa đã nổi lên thật rồi, chỉ có thể chạy vào phòng tắm tự mình giải quyết. Chu Tử Chính trở về giường, ôm lấy Lâm Dư Hi, mặt mày tui thân: “Có vợ ở bên cạnh, tay phải còn phải làm việc, lẽ đời gì thế này? Em điều dưỡng sức khỏe xong rồi thì phải bồi thường cho anh thật tốt đó.”

Lâm Dư Hi mỉm cười cho anh một nụ hôn an ủi, sau đó nhìn thấy trên cánh tay của anh có xăm một thiên sứ nhỏ: “Cái này là?”

“Thiên sứ nhỏ của chúng ta.”

Ánh mắt Lâm Dư Hi khẽ run lên, gợn tay vuốt ve nhẹ nhàng: “Đáng yêu quá.” Mặc dù bé không có cơ hội đến đây, nhưng bé vẫn trở thành một thành viên trong gia đình, in dấu lên cánh tay anh, khắc ghi trong lòng họ.

“Về sau chúng ta sẽ có rất nhiều thiên sứ nhỏ, nửa tá trai, nửa tá gái.”

“Được! Vậy sau này mỗi năm anh sẽ có rất nhiều tháng ăn chay, tay phải của anh đừng nghĩ đến chuyện rời cương vị nhé.”

Chu Tử Chính lại ghen nữa: “..... Vợ à, em thật sự là gần heo như heo nha, miệng lưỡi càng ngày càng lạnh lợi.”

“Hết cách, da mặt dày là một loại bệnh truyền nhiễm mà.”

Chu Tử Chính cười: “Chúc mừng bệnh của em đã vào giai đoạn cuối, Mrs. Pig.”

Sau khi Lâm Dư Hi trở về, Ngải Vi gần như ngày nào cũng chạy đến nhà cô. Lâm Chi Hiên liền bắt tay vào bồi bổ cho cả hai người, Ngải Vi lo lắng vì Lâm Dư Hi bị bắt cóc đến nỗi sụt mất 10 kg thịt, lại bắt đầu nuôi dưỡng lại từ từ.

“Hi, cậu có cần đi cầu thần lạy phật gì đó, để bảo vệ bình an không? Năm nay cậu với Chu công tử thật là lắm tai nạn.”

Lâm Dur Hi khẽ thở dài: “Hi vọng là vận xui qua đi vận may đến vậy!”

“Nhưng mà cũng không cần đâu, bình thường cậu chữa trị cho nhiều người như thế, nhất định là ở hiền gặp lành.”

“Xin lỗi Tiểu Ngải, vì chuyện của tui mình mà làm đám cưới của các cậu lộn xộn hết.” Sau khi Chu Tử Chính và Lâm Dur Hi bị bắt cóc, hôn lễ của Ngải Vi và Tổng Thành Trạch hoàn toàn là tiến hành qua loa, kết thúc cũng qua loa nốt.

“Người nói xin lỗi là mình mới đúng, mê man hồ đồ thuê một gã tội phạm truy nã quốc tế làm tài xế.”

“Doãn Thiên Dã phẫu thuật thẩm mỹ rồi, không ai ngờ được chuyện này.”

“Chính là vì chuyện này, bây giờ nhà mình thuê một người giúp việc cũng phải điều tra nguồn gốc gia đình của bọn họ thật rõ ràng, còn nghiêm ngặt hơn cảnh sát Hong Kong tuyến cảnh sát nữa. Gia đình nhà giàu không giàu như nhà chúng mình dính vào gia đình giàu siêu cấp như nhà các cậu cũng bị làm cho phải nom nớp đề phòng.” Trên mặt Ngải Vi vẫn còn sợ hãi.

Lâm Dur Hi bật cười: “Vậy làm sao đây? Tuyệt giao với mình hả?”

Ngải Vi nhún vai: “Mình muốn tuyệt giao với cậu đã quá trễ rồi, nhưng cậu vẫn chưa kí hợp đồng với lão heo họ Chu kia, vẫn chưa tính là thật sự vào gia đình giàu có siêu cấp này.”

Lâm Dur Hi bày ra vẻ suy tư: “Mức độ nguy hiểm khi gả vào nhà quyền quý hình như rất lớn, phải suy nghĩ lại thôi.”

“Đúng đó!” Ngải Vi ôm vai cô, đùa giỡn, “Cậu còn chưa gả, hối hận vẫn kịp đấy.”

“Cậu nói xem, phụ nữ vừa mang thai có phải liền trở nên ngốc đi không?” Giọng nói căm tức của Chu Tử Chính vang lên sau lưng hai người.

“Boss, đừng tức giận, tôi về nhà nhất định sẽ dạy dỗ cô ấy thật tốt.”

Lâm Dur Hi và Ngải Vi quay đầu lại, Ngải Vi vừa nhìn thấy Chu Tử Chính, lập tức nín cười làm lạnh: “Chu công tử, anh không hiểu nỗi khổ tâm của em rồi. Chẳng qua em chỉ giúp anh thăm dò xem Lâm Tiểu Hi yêu anh sâu đậm cỡ nào thôi. Kết quả chứng minh, cậu ấy đối với anh tuyệt đối là cả đời không thay đổi, cho dù nhà anh là hồ lừa thì cậu ấy cũng nhảy vào, không bỏ lỡ đâu.”

Lâm Dur Hi cười ha ha, gật đầu lia lịa: “Phải đó, phải đó, em không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục.”

Mí mắt Chu Tử Chính giật giật. Mẹ nó, cái cô Ngải Vi này có phải đã hút sạch sẽ thần kinh nịnh bợ thông minh của Tổng Thành Trạch rồi không? Tổng Thành Trạch càng ngày càng ngốc ra, Ngải Vi thì càng ngày càng tỉnh ranh, đây không phải là một chuyện tốt nha.

“Cậu Trạch, óc heo ở nhà cậu, đừng cho vợ cậu ăn nữa, cậu ăn nhiều một chút đi, bồi bổ cho tốt vào.”

Ngải Vi giờ một cuốn tạp chí áo cưới lên, chớp đôi mắt to sáng ngời: “Chu công tử, hôm nay em đã uống canh óc heo rồi, đầu óc dùng tốt lắm, vừa muốn cùng bà Chu nghiên cứu áo cưới đây, anh có muốn cùng nhau chọn không?”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hạnh Phúc Thuần Túy

Lâm Dur Hi nhận được điện thoại từ Dương Gia Dung gọi đến, chị ấy không hề biết chuyện họ bị bắt cóc, Lâm Dur Hi cũng không muốn nhắc tới nữa, khi Dương gia Dung hỏi sao hai tháng trước vẫn luôn không gọi vào di động của cô được, cô chỉ nói là cùng Chu Tử Chính đi một chuyến du lịch đã ngoại cảm giác mạnh.

Dương Gia Dung đã quyết định kết hôn. Mấy tháng nay, bác sĩ người nước ngoài Richard cầu hôn chị ấy ba lần, một tuần trước, cuối cùng chị ấy cũng đã đồng ý với lần cầu hôn thứ ba của anh ấy, một tháng sau sẽ tổ chức một hôn lễ đơn giản tại vườn hoa sau nhà Richard.

“Chị thật sự suy nghĩ kỹ rồi sao?”

“Mỗi ngày tan việc, anh ấy liền đến nhà chị, ăn cơm tối với chị, sau đó cùng tán gẫu, cùng xem phim. Cuối tuần thì anh ấy đưa chị đi câu cá, đánh golf, đánh bóng rổ với bạn anh ấy, hoặc là ở nhà anh ấy làm party thịt nướng, mời gia đình bạn bè đến chơi. Cuộc sống của anh ấy rất đơn giản, anh ấy bằng lòng cho chị bước vào, để chị và anh ấy cùng chia sẻ niềm vui thuần túy đó. Chị và Hạo Lâm ở bên nhau lâu như thế, với anh ta, chị chỉ thấy càng ngày càng xa lạ. Chị và Richard quen biết không tính là lâu, nhưng cảm giác lại rất quen thuộc, rất thoải mái.”

“Chị yêu Richard chứ?”

“Chị không thể dùng cách yêu Hạo Lâm để yêu anh ấy, quá mãnh liệt cũng quá đau khổ. Có lẽ chị và Richard sẽ không có gì mãnh liệt, có chăng chỉ là tình cảm dịu dàng giản đơn, nhưng đây chính là cuộc sống mà chị muốn, không có suy đoán, không có nghi ngờ, không có tổn thương.”

“Chúc mừng chị!”

Dương Gia Dung cảm thán: “Cám ơn em, không biết thế này có tính là tìm về hạnh phúc đã đánh mất không nhỉ?”

Sau khi Chu Tử Chính trở về, Lâm Dư Hi nói với anh chuyện Dương Gia Dung kết hôn, Chu Tử Chính hơi bất ngờ: “Nhanh vậy à? Anh còn tưởng đâu đội Gia Dung sinh con xong rồi mới làm chứ.”

“Chị ấy nói Richard muốn đỡ đẻ cho chị ấy với danh nghĩa ông xã, chính thức trở thành cha của đứa bé.”

Chu Tử Chính than nhẹ: “Anh không biết nên vui cho Gia Dung, hay nên buồn cho Hạo Lâm nữa.”

“Người Hạo Lâm yêu nhất là bản thân anh ta.”

Chu Tử Chính lắc đầu: “Là nó không có phần phước đó.” Dương Gia Dung đã tìm được nơi chốn chị ấy mong muốn, Tăng Hạo Lâm thì vẫn tiếp tục lạc lối trong bể dục vọng.

“Chúng ta cùng đi tham dự lễ kết hôn của chị ấy đi.”

“Được!” Chu Tử Chính lật lật cuốn sách kế hoạch tổ chức đám cưới trên bàn, “Vây lễ kết hôn của chúng ta, em có suy nghĩ gì chưa?”

“Nhiều sự lựa chọn quá, thật tình không biết nên chọn thế nào luôn.” Bên tổ chức lễ cưới đã cho Lâm Dư Hi rất nhiều đề nghị khác nhau, từ kiểu công chúa của nhà thờ vương quốc Anh, đến kiểu mơ mộng của lâu đài cổ nước Pháp, cho đến hôn lễ lãng mạn của biển đảo, hoặc là phong cách lạ của Hy Lạp, cái gì nên có thì đều có cả, nhưng cũng làm cho cô hoa mắt chóng mặt.

“Vây thì đừng nghe bọn họ nữa, em muốn thế nào thì thế đó.”

Lâm Dư Hi có chút do dự, cô muốn một hôn lễ đơn giản, nhưng dù sao nhà họ Chu cũng là gia đình danh giá, hình như lễ kết hôn không thể nào quá bình thường được.

Chu Tử Chính ôm vai cô: “Lễ kết hôn là của chúng ta, em đừng băn khoăn nhiều quá. Cho dù em muốn về trên núi làm đám cưới trên núi, anh cũng giờ chân đồng ý.”

Lâm Dư Hi nhìn anh: “Em lớn lên ở thôn Minh Tâm mà.”

Chu Tử Chính hiểu ra, mỉm cười: “Hiểu rồi, vậy thì anh sẽ cưới em đi ở ngay thôn Minh Tâm.”

Lâm Dư Hi cười: “Sau đó trên báo chí, tạp chí sẽ đầy bài viết, vịt con xấu xí ở thôn quê đã hóa thiên nga rồi.”

“Đúng đó! Câu chuyện mang tính cổ vũ biết mấy, em đã làm cho hàng ngàn, hàng vạn cô gái thấy được hi vọng đấy.”

“Em tin rằng càng nhiều người chờ xem kịch hay thì đúng hơn.”

“Ồ? Kịch hay sao có thể cho bọn họ xem được chứ?” Tay của Chu Tử Chính lại không yên phận rồi.

Lâm Dư Hi kéo tay anh ra, trách: “Ở đây là sảnh khách đó.” Người giúp việc còn đang chuẩn bị cơm tối trong phòng bếp, lúc nào cũng có thể đi ra. Tuy là anh vẫn luôn cực kỳ không biết xấu hổ, nhưng cô vẫn có giới hạn cuối, sống chết cũng phải giữ vững.

Tay của anh bị cản lại, môi của anh lại dán lên: “Có thấy anh hơi không?”

“Hơi chết đi được, mau đi tắm đi.”

“Tắm chung nhé.”

Lâm Dư Hi hôn anh cái “chụt”: “Báo cáo ông xã, họ hàng đến rồi, xin hãy giữ kỷ luật.”

Mắt Chu Tử Chính sáng lên, hưng phấn kêu: “Thật hả?”

Lâm Dư Hi có chút ngạc nhiên, bà đi cả đến, sao anh ấy lại vui như vậy chứ?

“Đến hay lắm, tốt quá! Được, anh tự đi tắm, không làm hôi đến em nữa.”

Lâm Dư Hi giờ tay sờ trán của anh: “Anh bị sốt hồng ở đâu phải không?”

Chu Từ Chính cười gian xảo, không trả lời, xoay người đi lên lầu, lúc tắm còn nhẹ nhàng hát ngâm nga. Sốt hồng ư? Hừ hừ, bà đi cả đến thì có nghĩa là cơ thể của cô ấy đã hồi phục tốt rồi, về sau không chỉ có thể chơi càng vui hơn, mà qua mấy tháng nữa là có thể gieo giống rồi. Sau đó thì sẽ có heo con nhỏ, vịt con nhỏ, heo con nhỏ nhỏ, vịt con nhỏ nhỏ.....

Lâm Dư Hi hất xị một cái, ai đang nhắc cô thế này?

Một tháng sau, hai người gặp được Tăng Hạo Lâm trên chuyến bay đi Vancouver. Chu Từ Chính ngạc nhiên nhìn anh ta: “Cậu cũng đi Vancouver à?”

Về mặt của Tăng Hạo Lâm không tốt lắm: “Sao hả? Hai người đi được, mình thì không đi được?”

“Bọn mình là khách được mời đến, cậu, hình như không phải.”

“Mình là ba của đứa bé! Thằng tây đó dựa vào cái gì mà cướp con của mình.”

“Hạo Lâm, hai người đã ký hiệp nghị rồi, cậu biết là cậu không lấy lại đứa bé được mà.”

“Mình đem cả Gia Dung về cùng.”

Chu Từ Chính tức cười: “Bây giờ cậu mới đi, không thấy quá muộn rồi ư?”

Tăng Hạo Lâm im lặng rất lâu, chậm rãi nói: “Mình vẫn còn rất yêu cô ấy.”

Lâm Dư Hi không nhịn được hỏi: “Nếu anh yêu chị ấy sao còn tổn thương chị ấy?”

“Anh không hề có tình cảm với những người phụ nữ ở bên ngoài.”

Lâm Dư Hi nhìn anh ta chăm chăm: “Anh cho rằng tình yêu và tình dục có thể chia ra sao?”

“Những thứ đó chỉ là gặp dịp thì chơi, chỉ là bản tính của đàn ông thôi.”

Lâm Dư Hi hừ lạnh: “Con người khác với động vật ở chỗ giữa người với người gọi là làm tình, giữa động vật với nhau thì gọi là giao phối.”

Tăng Hạo Lâm trừng to mắt, vẫn còn muốn nói gì đó, Lâm Dư Hi đeo tai nghe vào, xoay người qua xem phim, cô không muốn nghe anh ta ăn ngang nói ngược tiếp nữa. Có lẽ Dương Gia Dung chính là bị cái tư tưởng lệch lạc gọi là tình dục không tình yêu của anh ta làm cho tê liệt biết bao nhiêu năm.

Không bao lâu sau, tay của cô được Chu Từ Chính nắm lấy, anh lấy tai nghe của cô ra, thì thầm bên tai cô: “Nó thoái hóa thành động vật, anh thì không.”

“Em cũng đâu có giận anh.”

“Anh cảm thấy em đang giận tất cả loài vật giống được thoái hóa trên toàn thế giới.”

Lâm Dư Hi liếc anh một cái: “Em cũng đâu phải Chúa tạo vật, giận tất cả loài vật giống được thoái hóa làm gì chứ. Mấy người đàn ông khác thì em mặc kệ, tóm lại anh mà dám thoái hóa, thì anh đừng nghĩ tới chuyện bước vào cửa nhà.”

Chu Từ Chính không biết Tăng Hạo Lâm có dỗ Dương Gia Dung về được không, nhưng anh biết Lâm Dư Hi đã liệt Tăng Hạo Lâm vào danh sách nhân vật không được hoan nghênh, không đúng, là loài vật. Về sau vẫn nên bớt lần lộn chung với nó thì hơn, tránh cho sau này bị làm tưởng là thoái hóa.

Chu Từ Chính lướt tới, thom một cái lên má cô: “Tuần chỉ!”

Lâm Dư Hi nhịn không được bật cười: “Nhưng mà anh ta chạy tới như thế cũng tự tìm tai vạ thôi, Gia Dung đã suy nghĩ rất rõ ràng rồi, sẽ không quay đầu lại nữa đâu.”

“Cũng tốt, cho nó biết thế nào gọi là đau lòng.”

Cuối tháng hai ở Vancouver, tuyết đã tan, thời tiết vẫn rét lạnh. Sau khi hai người đến khách sạn check in, nghỉ ngơi một chút, rồi ngồi xe đến nhà Dương Gia Dung. Tăng Hạo Lâm vốn muốn đi theo, Chu Từ Chính kiên quyết từ chối: “Có thành ý thì tự đi một mình đi, đừng trốn sau đít bọn mình.”

Nhà của Dương Gia Dung là một căn biệt thự độc lập, bên trong bên ngoài nhà đã bày trí cho lễ kết hôn xong xuôi, chỉ chờ cái bụng bự ra mở cửa cho họ. Dương Gia Dung thật sự là được trời ưu đãi, mang thai tám tháng mà không chỉ nét mặt đầy đặn, hồng hào, hơn nữa tay chân mảnh khảnh, nhìn qua cứ như treo một quả bóng trước bụng vậy, nhìn từ bóng lưng thì lại càng nhìn không ra là một bà bầu.

Chu Từ Chính chặc chặc khen ngợi: “Nếu che bụng của em lại, em có chỗ nào giống bà bầu đâu chứ.”

Dương Gia Dung cười nói: “Hơn một tháng trước, em ăn cơm ở nhà hàng, được một anh tây bắt chuyện, em nói em là bà bầu, anh ta sống chết không tin. Thế là em đứng lên cho anh ta xem, sau khi anh ta ngó ra mấy giây rồi lại nói anh ta không ngại. Sau đó Richard đến, khí phách nói em là vợ tương lai của anh ấy, tiếp đó lại cầu hôn một lần nữa, em liền đồng ý.”

Chu Từ Chính cười ha ha: “Tình địch mạnh mẽ, dĩ nhiên là phải bắt nhốt em trước rồi nói sau.”

Không lâu sau, Richard đến, là một anh chàng đẹp trai tóc nâu, mắt xanh, khoảng ba mươi mấy tuổi. Anh ta vừa đến liền nhiệt tình trò chuyện với hai người, hai người đàn ông rất nhanh đã nói đến rượu đỏ, bóng rổ, Dương Gia Dung kéo Lâm Dư Hi qua một bên tán gẫu.

“Hạo Lâm đi cùng chuyến bay với tụi em đến đây.”

Dương Gia Dung hỏi hột nói: “Chị không có mời anh ta.”

“Anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định muốn theo đuổi chị trở về.”

“Lần này chị kết hôn, thì anh ta có thể từ bỏ được rồi.” Dương Gia Dung xoa xoa cái bụng lớn, “Trước kia anh ta từng đến rất nhiều lần, bảo đảm ngàn lần vạn lần, giống y như những lời hứa hẹn lúc trước mỗi lần anh ta làm sai vậy. Chị thật sự hối hận đã không quay lại những câu anh ta nói, ôn lại một chút ngày xưa mình ngây thơ biết bao nhiêu, anh ta nực cười biết bao nhiêu.”

“Chị không tin anh ta sẽ thay đổi sao?”

Dương Gia Dung im lặng một lúc: “Chị không biết về sau anh ta sẽ thay đổi vì người phụ nữ khác hay không, nhưng chị có thể khẳng định anh ta sẽ không vì chị mà thay đổi. Mặc dù chị đã tốn rất nhiều thời gian mới thấy rõ sự thật này, ít nhất thì bây giờ chị đã hiểu rồi.”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Thế thì tốt.”

“Richard tốt với chị lắm, chị tin anh ấy cũng sẽ rất tốt với con của chị.” Dương Gia Dung nhìn sang Richard đang trò chuyện với Chu Từ Chính, ánh mắt của chị rất ngọt ngào.

Từ gương mặt của chị, Lâm Dư Hi thấy được niềm hạnh phúc phát ra từ tận đáy lòng. Không có giả vờ, không phải diễn kịch, mà là một niềm hạnh phúc trực tiếp, thuần túy.

Richard đã hẹn bạn đánh bóng rổ, bọn Chu Từ Chính liền đi cùng. Chu Từ Chính thay đồ đánh bóng rổ, đập bóng rổ đi ra sân bóng, đi tới chỗ ngồi khán giả.

“Em chưa từng xem anh đánh bóng rổ phải không?”

Lâm Dư Hi nói: “Em đã xem anh đánh bóng rổ điện tử, khá lợi hại đấy.”

“Hôm nay cho em mở rộng kiến thức với kỹ thuật chơi bóng tinh xảo của anh. Lúc trước ở trường quân đội và đại học, anh là hậu vệ lấy điểm xuất sắc nhất đó, quả ba điểm là điểm mạnh của anh.”

Lâm Dư Hi đếm đếm đầu ngón tay: “Trường quân đội với trường đại học, chuyện của mười mấy năm trước rồi đi, quả ba điểm của anh còn bay đến bảng rổ được không đó?”

Chu Từ Chính nhướn mày, néo néo cằm Lâm Dư Hi: “Đợi chút nữa sẽ cho em thấy sự lợi hại của chồng em.”

Cùng chơi bóng rổ, có người tây, cũng có người châu Á, đều là đàn ông trưởng thành khoảng hai mươi mấy, ba mươi mấy tuổi, Chu Từ Chính giữ thể hình cực tốt, ở trong đám đàn ông này lại càng đẹp trai ngời ngời, chỉ đáng đáp thôi thì đã đứng đầu bảng rồi. Thân hình của Richard cũng rất tốt, kỹ thuật bóng lại càng không tệ.

Đến rồi, Chu Từ Chính dẫn bóng đột phá hàng phòng ngự, đi đến bên ngoài vạch ba điểm thì nhảy lên, làm một động tác ném rổ hoàn mỹ. Tầm mắt của Lâm Dư Hi đi theo đường bóng bay, qua một vòng cung hoàn mỹ, rồi hoàn mỹ né bảng rổ ra, “bịch” một cái rơi xuống đất. Một quả -- Air Ball hoàn mỹ.

Chu Từ Chính trừng to mắt, thoáng chốc sắc mặt lúng túng đỏ ửng lên. Richard chạy qua vỗ vai anh, an ủi nói: “Just warm up.” (Chỉ là nóng người thôi.)

Chu Từ Chính nhìn sang Lâm Dư Hi, Lâm Dư Hi lập tức trưng ra một gương mặt sùng bái, giờ ngón tay cái lên với anh, kêu lên: “Động tác siêu đẹp trai luôn!”

Chu Từ Chính nghiêng răng, mẹ nó, lâu quá không đánh bóng, vẫn chưa tìm được cảm giác khoảng cách, vậy mà vừa đến đã bêu xấu rồi. Sau đó ném thêm mấy quả nữa, mặc dù vẫn không ném trúng, nhưng ít nhất đã chạm đến khung rổ hoặc là bảng rổ.

Lâm Dư Hi vẫn luôn dùng di động đuổi theo Chu Từ Chính mà quay phim, lại một quả bóng nữa, Chu Từ Chính đón bóng được truyền tới, làm mấy cái động tác giả tránh khỏi hàng phòng ngự, đứng ngoài vạch ba điểm nhảy lên, lại là một động tác ném rổ đạt điểm tuyệt đối, bóng rổ xuyên qua rổ như xo

kim vậy, một cú ba điểm hoàn mỹ.

Chu Từ Chính vui vẻ nhảy văng lên đập tay, đung ngực với đồng đội, sau đó chạy đến trước mặt Lâm Dư Hi, cho cô một nụ hôn sâu kiểu Pháp: “Cảm giác của anh quay về rồi! Vợ, em cứ xem chồng em cần quét bốn phía thế nào nhé.”

Trái tim nhỏ bé của Lâm Dư Hi đập thình thịch thình thịch rất nhanh, không biết là vì trên sân bóng, anh đẹp trai đến mức làm cho cô rung động, hay là nụ hôn anh trao ngay trước mặt mọi người nóng bỏng đến mức làm cho cô nóng lên. Được rồi, cô phải thừa nhận là người đàn ông này làm cho cô ái mộ đến mức trái tim hòa tan ra.

Một người đàn ông bước nhanh đi tới, vẻ mặt của Dương Gia Dung hơi biến đổi, là Tăng Hạo Lâm. Tăng Hạo Lâm đi về phía Dương Gia Dung, mỉm cười quan sát chị: “Gia Dung, baby lại lớn hơn rồi.”

“Ừ.” Câu này nói ra không khác gì với câu hôm nay trời đẹp lắm.

“Gia Dung, chúng ta về nhà đi! Anh đã làm xong phòng baby trong nhà rồi.” Tăng Hạo Lâm lấy di động ra cho chị xem ảnh. Căn phòng nhỏ màu xanh lam nhạt, trong đó bày trí ngập tràn đồ dùng cho trẻ sơ sinh, cực kỳ đáng yêu.

“Trong nhà Richard cũng đã làm xong phòng baby rồi.”

“Gia Dung, đây là con của chúng ta.”

Dương Gia Dung nhìn anh ta: “Anh là ba của đứa bé, tôi sẽ không phủ nhận, cũng sẽ không ngăn cản anh đến gặp nó.”

Tăng Hạo Lâm quỳ một chân xuống trước mặt cô: “Gia Dung, anh thật sự biết sai rồi. Khoảng thời gian này anh đã tự kiểm điểm lại mình, biết rằng trước kia anh đã sai rất quá đáng, tổn thương em quá nhiều, anh thật lòng muốn ăn năn, thay đổi. Mấy tháng nay, cuộc sống mỗi ngày của anh đơn thuần y như nước cất vậy, không còn ăn chơi đàng điếm nữa. Gia Dung, anh thật sự sẽ tuyệt đối không phạm sai lầm nữa đâu. Vì con, hãy cho anh một cơ hội cuối cùng đi!”

Một cơ hội cuối cùng? Nét mặt của Dương Gia Dung hiện lên một tia hoảng hốt.

Richard đi tới: “What’s the matter?” (Sao thế?)

Dương Gia Dung ngẩng đầu lên nhìn Richard mờ mờ hồ hồ, vẻ hoảng hốt trên mặt biến mất: “Nothing, just baby’s kicking reminds me of something.” (Không có gì, chỉ là baby đạp em, làm em nhớ ra một số chuyện.)

Vẻ mặt của Tăng Hạo Lâm sáng lên. Nhớ đến anh là ba của baby ư?

“What’s that?” (Là gì?)

“There’s only one chance in love, not two, not last, just one and only one chance.” (Trong tình yêu chỉ có một cơ hội, không có cơ hội thứ hai, không có cơ hội cuối cùng, chỉ có một và duy nhất một cơ hội thôi.)

Gương mặt sáng lên của Tăng Hạo Lâm thoáng chốc trầm xuống. Richard hiểu ý mỉm cười: “That’s why I always grasp the chance tightly in my hand, never do anything stupid to let it split away.” (Đó chính là lý do tại sao anh nhất định nắm thật chắc cơ hội trong tay, tuyệt đối không làm bất cứ chuyện ngu ngốc gì để cho cơ hội trượt đi mất.)

Anh ấy nhìn Tăng Hạo Lâm: “So, you are here to join our wedding?” (Cho nên, anh đây là đến tham gia lễ kết hôn của chúng tôi à?)

Tăng Hạo Lâm đứng lên, lạnh lùng nhìn Richard, anh ta cởi áo khoác ra, lồng ngực phập phồng: “How about one-on-one?” (Làm một trận một chọi một chứ?)

“Sure!” Trên mặt Richard lộ ra nét cười thản nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Trận Trọng

Tăng Hạo Lâm chán nản ngồi trong xe, ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Trận một chọi một vừa rồi, Tăng Hạo Lâm thua thê thảm. Anh ta không chỉ thua Richard về kỹ thuật, cuối cùng, vì giành lại chút thể diện, liều mạng cũng muốn ném vào một trái, kết quả lúc rơi xuống chân trọng một cái, bị trật mất rồi. May mà có Lâm Dư Hi ở đó, lập tức bẻ lại mất cá chân cho anh ta. Chỉ là, những thứ khác thì không bẻ lại được nữa rồi.

Dương Gia Dung đi tới, lạnh nhạt nói với anh ta: “Anh về đi! Lễ kết hôn của tôi, anh sẽ không muốn đến dự đâu. Tình cảm không phải mất cá chân,

không phải anh muốn bé là có thể bé lại được.”

Trước khi Richard và Dương Gia Dung đi, Richard ôn hòa, mỉm cười nói với Tăng Hạo Lâm: “Don’t worry, mum and baby are in my good hands. I will send you baby’s photos when he is born. You know, I will be the first one to hug him” (Đừng lo, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cả mẹ và con. Tôi sẽ gửi cho anh hình con chào đời, anh cũng biết đó, tôi sẽ là người đầu tiên bế nó mà.)

Khi đó, không biết Tăng Hạo Lâm quá đau, hay là quá tức giận, hoàn toàn không nói nên lời.

“Về đi!” Chu Từ Chính vỗ vai của anh ta, “Quá muộn rồi.”

Tăng Hạo Lâm ngây người rất lâu, mới ịu xịu nói: “Trước kia, biết bao nhiêu lần đều dỗ cô ấy về được, lần này mình cho rằng chỉ là phải dỗ lâu hơn một chút thôi, cuối cùng cô ấy cũng sẽ trở về, dù sao chúng mình vẫn còn đứa con.”

Lâm Dư Hi nói: “Các anh làm ăn hần là biết cái gì gọi là uy tín phá sản chứ nhỉ, anh đã tiêu hao hết uy tín tình cảm của Gia Dung dành cho anh cả đời này rồi.”

Tăng Hạo Lâm âm thầm thở dài một hơi, cũng không nói được gì nữa. Nhìn về cô đơn thật lòng trên mặt anh ta, trong lòng Lâm Dư Hi hơi ưu tư, hai chữ “trân trọng” này thật sự khó như vậy sao? Tại sao cứ phải mất đi rồi mới giật mình hiểu ra phải trân trọng, rồi lại phát hiện không bao giờ tìm được thuốc hồi hận nữa?

Lễ kết hôn của Dương Gia Dung và Richard được cử hành trong một căn phòng thủy tinh ấm áp ở vườn hoa sau nhà Richard, chỉ mời khoảng hơn 50 người khách. Dương Gia Dung mặc một chiếc váy cưới lưng cao đơn giản, phần bụng nhô lên cao, thiết kế của chiếc váy cưới lộ tả vẻ quyến rũ, tao nhã của cô dâu, càng lộ ra nét dịu dàng và điềm tĩnh của người làm mẹ. Chị chậm rãi bước vào nơi làm lễ, tuyên thệ trước mặt mục sư, trao đổi nhẫn với Richard. Đến lúc nói lời thề kết hôn, Richard nói anh muốn dùng một bài hát để hát lên lời thề của anh.

I’d never ask you to change (Anh vĩnh viễn sẽ không bắt em phải thay đổi)

If perfect’s what you’re searching for, then just stay the same (Nếu em theo đuổi sự hoàn hảo, đó chính là em lúc này đây.)

When I see your face (Khi anh nhìn vào gương mặt em)

There’s not a thing that I would change (Anh không muốn thay đổi bất cứ thứ gì cả.)

‘Cause girl you’re amazing (Em tuyệt vời như thế kia)

Just the way you are. (Bởi vì em là chính em.)

Dương Gia Dung bật khóc, Richard ôm lấy chị, lau nước mắt cho chị, thì thầm vài câu bên tai chị, Dương Gia Dung lại cười lên. Lâm Dư Hi cũng khẽ lau nước mắt bên khóe mi, cầm di động chụp lại hình ảnh hai người mỉm cười nhìn nhau trong nước mắt, đăng lên weibo.

~~ Hạnh phúc đến rồi, bởi vì bạn là chính bạn! ~~

Lâm Dư Hi nói: “Gia Dung nói ba mẹ của Richard rất tốt với chị ấy, cũng rất mong đợi cháu trai trong bụng chị ấy nữa.”

“Người nước ngoài không coi trọng chuyện huyết thống như người Trung Quốc. Hai người em của Richard đều là nhận nuôi đấy, hình như là vì sau khi sinh Richard, mẹ của Richard bị bệnh nặng, rồi không thể sinh con được nữa, thế là nhận nuôi hai đứa con. Cho nên dù con của Gia Dung không phải là con ruột của Richard, thì họ cũng sẽ yêu ai yêu cả đường đi.”

Lâm Dư Hi cảm thán: “Gia Dung buông xuống tình cảm bấy năm liền tìm được một người đàn ông càng thích hợp với chị ấy hơn, dường như từ nơi sâu thẳm nào đó, tất cả đều được an bài sẵn hết rồi.”

Chu Từ Chính nắm tay cô: “Giống như số mệnh đã định sẵn anh tìm đến em vậy.”

Bốn mắt nhìn nhau, hai bờ môi hôn nhẹ. Hạnh phúc đến rồi, bởi vì em là chính em, em trong định mệnh của anh!

Sau khi chú rể mời cô dâu nhảy điệu đầu tiên, những quan khách khác lục tục bước vào sàn nhảy khiêu vũ. Chu Từ Chính đứng lên chìa tay về phía Lâm Dư Hi: “Cô Lâm xinh đẹp ơi, nể mặt nhảy với tôi một điệu chứ?”

Lâm Dư Hi bất đắc dĩ: “Em không biết nhảy.”

“Em nhất định biết nhảy mà.”

Chu Từ Chính kéo Lâm Dư Hi vào sàn nhảy, để cô choàng tay vòng qua cổ anh, anh thì ôm lấy eo của cô, bước nhỏ đong đưa trái phải trong sàn nhảy.

“Cứ thế thôi?” Đông đưa trái phải? Không cần bước nhảy?

“Đàn ông và phụ nữ khiêu vũ, trong đầu không hề nghĩ đến chuyện khiêu vũ đâu.”

“Trong đầu đàn ông có thể nghĩ được chuyện đứng đắn hả?”

“Ví dụ như cứu trái đất, khai phá vũ trụ?”

“Ví dụ như lấy tay của anh ra khỏi mông của em.”

Chu Từ Chính kéo tay trở lên eo của cô: “Ồ, ngại quá, eo của em trơn quá mà, không cẩn thận một chút là trượt xuống ngay.”

Sau đó hai người nhìn thấy một đôi ông bà cụ người nước ngoài đầu tóc bạc phơ khiêu vũ nhẹ nhàng bên cạnh hai người, mà tay của ông cụ thì ôm ngay mông của bà cụ.

Bốn người nhìn nhau, ông cụ nhướn mày với Chu Từ Chính: “You are too young to craved for butt, go up for bust.” (Cậu trẻ thế này không nên thích mông, tay phải đi lên trên chứ.)

Lâm Dư Hi nhìn không được phì cười, sớm đã nghe nói đàn ông thích bộ phận của phụ nữ sẽ hạ xuống theo tuổi tác, đàn ông trẻ thích ngực, đàn ông trung niên thì bắt đầu thích mông, tuổi tác càng lớn thì bộ phận yêu thích càng hạ xuống. Cô kể bên tai anh: “Chồng à, gần đây em cũng cảm thấy anh đặc biệt mê mông của em nha, điều này có nghĩa là gì ấy nhỉ?”

Chu Từ Chính hí hóp nạt lại: “Chốc nữa thì em sẽ biết là có nghĩa gì ngay thôi.” Đây tuyệt đối là đáng về đã bị kích thích.

Sau khi khiêu vũ xong, lúc quan khách đều ngồi xuống dùng bữa, Chu Từ Chính thì kéo Lâm Dư Hi vào phòng dành cho khách để -- dùng bữa.

“Đây là nhà của Richard, anh không thể cứ ngủ trên giường của nhà người ta như vậy được.” Lâm Dư Hi phản kháng.

“Anh đâu có nói là muốn ngủ trên giường.”

Kết quả là ngoài giường, những nơi khác trong phòng dành cho khách, bọn họ đều để lại dấu chân, cho đến khi Lâm Dư Hi xin tha ba lần, Chu Từ Chính mới nê tha cho. Anh nâng cằm của cô lên, hỏi: “Em nói anh mê chỗ nào của em nhỉ?”

Dưới sự phản đối mạnh mẽ của cô, cô đã bảo vệ được cái cổ của mình, kết quả ngực của cô bị anh gặm đồ hết cả lên.

Anh hài lòng nhìn kiệt tác mình lưu lại: “Em nói xem, thế này có nghĩa là gì?”

“.....” Đồ dê xồm! Lâm Dư Hi thầm hận mắng một câu, nhưng cô sợ rồi, vì cái eo của mình, vẫn là đừng nên tùy tiện khiêu chiến tôn nghiêm của đàn ông thì hơn.

Lăn lộn một hồi lâu sau, lúc Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi trở vào hội trường, đúng lúc Dương Gia Dung dắt một người phụ nữ đến tìm hai người.

“Liz, đây là nhà thiết kế váy cưới của chị, đàn chị thời trung học của chị, Văn Lôi. Chẳng phải em nói rất thích phong cách váy cưới của chị đó sao? Có thể bàn với chị ấy thử xem.”

Văn Lôi nói: “Anh Chu chị Chu, xin chào! Gia Dung nói với tôi chị Chu rất thích váy cưới của cô ấy, muốn bàn với tôi về thiết kế váy cưới của chị Chu.”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Phải đó, thiết kế váy cưới của chị rất đơn giản mà lại tao nhã, em thích lắm.”

“Chị Chu là muốn đơn giản tao nhã, hay là xa hoa khiêm tốn? Thiết kế váy cưới còn phải phối hợp với hoàn cảnh của lễ kết hôn nữa, nếu là hội trường sang trọng, thì váy cưới không thể quá đơn giản.”

Chu Từ Chính nói: “Cô có nghe qua thôn Minh Tâm chứ?”

Văn Lôi gật đầu: “Tôi có xem qua ‘Quãng thời gian không thể đánh mất’, cảm giác của chị Chu rất giống với trong phim, diễn xuất với bản sắc của mình, thảo nào có thể diễn tự nhiên như thế.”

“Lễ cưới của chúng tôi sẽ cử hành ở thôn Minh Tâm.”

Văn Lôi hiểu ý: “Vậy thì tôi biết váy cưới thế nào thích hợp với chị Chu rồi. Tôi thiết kế mấy phiên bản cho chị Chu trước, qua hai ngày nữa thì có thể cho hai người xem được rồi. Nếu hài lòng, thì tôi sẽ chính tay làm cho chị Chu.”

Lâm Dư Hi bất ngờ: “Váy cưới là do chính tay chị làm ư?”

“Váy cưới có sẵn trong tiệm của tôi là tôi thiết kế xong rồi đưa cho nhà xưởng đặt may, nhưng váy cưới đặc biệt thiết kế cho khách hàng cao cấp, thì toàn bộ đều là chính tay tôi may làm.”

Chu Tử Chính gật đầu: “Được! Chỉ cần bà xã tôi hài lòng, thì cô sẽ có rất nhiều khách hàng cao cấp đấy.”

Văn Lôi mỉm cười, là nụ cười mỉm đầy tự tin: “Tôi nhất định sẽ dốc hết sức làm cho chị Chu hài lòng.”

Sau khi Văn Lôi đi rồi, Dương Gia Dung lại dắt một người phụ nữ khác đến: “Vince, đây là bạn đại học của em, cũng là bạn thân nhất của em, Christy, bây giờ cô ấy là giám đốc quan hệ xã hội của công ty XX, có một hạng mục muốn bàn với anh, xem anh có hứng thú hay không.”

Christy mỉm cười bắt tay với hai người: “Trong tháng tư, ở Macao sẽ tổ chức một giải đua xe từ thiện của ngôi sao, danh nhân, để gây quỹ cứu trợ cho trẻ em của các nước nghèo khó, công ty của chúng tôi là công ty PR được chỉ định của giải đua này, muốn mời chủ tịch Chu tham dự giải đua lần này.”

Chu Tử Chính nhún mày: “Giải đua trong tháng tư mà bây giờ các cô mới mời tôi?”

“Thư mời của chúng tôi đã tự mình cho người đưa đến cho chủ tịch Chu vào ba tháng trước rồi, chỉ là mãi vẫn chưa nhận được hồi âm.” Ba tháng trước bọn họ đang chạy nạn trong rừng núi, quả thật không ai rảnh rỗi để ý đến thư mời gì đó.

“Để tôi suy nghĩ một chút.”

“Thực ra đã có không ít khách mời đồng ý đến tham gia rồi, ví dụ như tổng giám đốc hành chính Lý Thuận Nhất của tập đoàn Trường Duyệt và Hàn Bản vừa đăng quang ngôi ảnh đế một lần nữa nhờ ‘Quảng thời gian không thể đánh mất’ ấy.”

“Lý Thuận Nhất cũng tham gia?”

“Phải, Lý Thuận Nhất nghe nói là gây quỹ cho trẻ em thì đồng ý ngay lập tức.”

“Được, vậy tôi cũng vì từ thiện đến chơi một chút.”

Christy cười vui vẻ: “Cảm ơn chủ tịch Chu.”

Lâm Dư Hi vội hỏi: “Loại đua xe này sẽ không có gì nguy hiểm chứ?”

“Chị Chu hãy yên tâm, trước kia đã tổ chức rất nhiều giải đua xe từ thiện rồi, các biện pháp an toàn luôn được làm đầy đủ, chưa bao giờ xảy ra sự cố lớn nào. Hơn nữa cũng không phải thi đấu thật, chủ yếu là tham dự thôi, thứ hạng không quan trọng.”

Chu Tử Chính nắm tay cô: “Lúc trước ở Mỹ anh từng chơi đua xe, ngược lại ở Macao thì chưa từng, chơi một lần cho đã con ghỉen vậy.”

Lâm Dư Hi khẽ “ừ” một tiếng, trong lòng trầm trầm xuống, anh vẫn để tâm đến Lý Thuận Nhất ư?

Christy nói: “Sau khi chủ tịch Chu về Hong Kong có thể đến Macao luyện xe bất cứ lúc nào, chúng tôi đã sắp xếp một đội ngũ chuyên nghiệp cho chủ tịch Chu rồi.”

“Được, thứ bảy tuần sau, tôi sẽ đến Macao.”

Mới về đến Hong Kong, Lâm Dư Hi liền nhận được bản vẽ thiết kế váy cưới của Văn Lôi, quả nhiên là kiểu dáng trong lòng cô. Thế là cô hẹn Ngải Vi cùng đến tiệm của Văn Lôi đo kích thước.

“Trung Ái? Tên của cửa tiệm này cũng ý nghĩa lắm” Ngải Vi nói, “Minh hỏi qua rồi, thì ra Văn Lôi cũng thật sự là một nhà thiết kế váy cưới có chút tiếng tăm, nhưng cô ấy vẫn luôn kiên trì chính tay mình làm váy cưới thủ công, nên đơn hàng nhận được không nhiều, nếu không tiệm của cô ấy đã hot từ lâu rồi.”

“Cô ấy có sự kiên trì của chính mình, rất đáng được nể phục.”

“Giống như bác trai vậy, đúng không? Nếu bác trai đi thi lấy bằng từ sớm, vào bệnh viện lớn làm, nói không chừng đã thành bác sĩ nổi danh rồi ấy chứ.”

“Đúng! Mỗi người đều có chí hướng riêng” Lâm Dư Hi đẩy cửa bước vào.

Văn Lôi chào đón: “Chị Chu, cô đứng giờ thật đấy.”

“Không muốn làm trễ nãi thời gian của chị mà.” Lâm Dư Hi thấy bên cạnh Văn Lôi có một cô bé chừng mười mấy tuổi, vẻ ngoài có mấy phần tương tự như Văn Lôi.

Văn Lôi nói: “Tôi đo kích thước cho cô trước, sau đó sẽ cho cô chọn một vài chất liệu vải và màu sắc của váy cưới. Phi Phi, đi lấy bản mẫu chất liệu vải của váy cưới đến đây.”

Ánh mắt của Ngải Vi dõi theo bóng dáng của Phi Phi: “Cô bé là em gái của chị à?”

Văn Lôi cười nói: “Nó là con gái tôi.”

Lâm Dư Hi và Ngải Vi đều trùng to mắt lên, Ngải Vi không thể tin được, nói: “Em ấy là con chị? Nhìn qua thì cô bé cũng khoảng 16, 17 tuổi rồi đi, chị tôi đa thì cũng chỉ 20 mấy thôi.”

“Nó 18, tôi 36.”

“.....Ồ!”

Ngải Vi cười ha ha nói: “Phi Phi trông có vẻ rất quen mắt, hình như là thấy qua ở trên mạng rồi.”

“Nó thích nhảy múa, thường đăng video clip nhảy múa lên trên mạng ấy, cũng tự thiết kế mấy bài múa giảm cân, ở trên mạng thì cũng khá hot đấy.”

Ngải Vi chợt hiểu: “Cô bé là ‘Phi Vũ’ thật nha, bây giờ em ấy đang hot lắm đó!”

Văn Lôi mỉm cười: “Trên mạng hot nhanh, chìm cũng nhanh; nổi lên nhanh, biến mất càng nhanh hơn. Nó thích thì để nó chơi một chút thôi, qua một thời gian thì nó sẽ biết tất cả mọi việc đều phải quy về thực lực của chính mình.”

Lâm Dư Hi tán thưởng gật đầu, chị ấy quả nhiên là một người hiểu lý lẽ.

Ngải Vi nói: “Nhưng mà bài múa giảm béo em ấy thiết kế ấy, em thật sự định sinh baby xong sẽ nhảy đó.”

Phi Phi mang bản mẫu chất liệu vải của váy cưới tới: “Bài múa giảm béo trên mạng là bài cơ bản nhất, nếu chị muốn tập trung giảm béo và điều chỉnh đường cong, ví dụ như phần eo và phần mông, em có thể đặc biệt thiết kế một bài múa cho chị.”

Cô bé này quả là biết nắm bắt cơ hội.

Phi Phi nói với Lâm Dư Hi: “Thân hình của chị Chu đã cực kỳ tuyệt rồi, nhưng bộ váy cưới này rất bó sát, rất tôn dáng, em cũng có thể đặc biệt thiết kế cho chị một bài múa tập trung điều chỉnh đường cong cánh tay, ngực, eo và mông của chị, để cho chị có một trạng thái hoàn mỹ nhất mặc một chiếc váy cưới hoàn mỹ nhất bước vào lễ kết hôn hoàn mỹ nhất mà cả đời này chỉ có một lần.”

Lâm Dư Hi nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của Phi Phi. Được rồi, cô bé này vô cùng biết cách nắm bắt cơ hội!

“Nhảy múa?”

“Ừ, một tuần nhảy ba lần.” Lâm Dư Hi cho Chu Từ Chính xem video clip nhảy múa ở trên mạng của Phi Phi.

Chu Từ Chính gật đầu: “Cô bé này nhảy khá thật đấy.”

“Bây giờ em ấy đang học đại học, làm một ‘Câu lạc bộ Audition’ trong trường đại học, em ấy là chủ tịch câu lạc bộ. Em ấy nói mục tiêu của em ấy là cuộc thi nhảy múa đường phố thế giới vào một năm sau, hi vọng có thể dẫn quân đi tham gia thi đấu.”

“Chí khí không nhỏ nha!” Chu Từ Chính ôm eo cô, “Nhưng nếu em ấy có thể luyện cho đáng người của em có lỗi lầm rõ ràng, nói không chừng anh sẽ tài trợ cho em ấy đi thi đấy.”

“Nhưng hôm nay lúc vừa bắt đầu tập nhảy, em ấy nói em nhảy như đánh quyền vậy đó, dùng sức quá mạnh, không có sự mềm mại, luyện một hồi mới đỡ được một chút.” Dù sao cũng có căn cơ võ thuật, đối với việc vận dụng cơ bắp trên người, rất nhanh là cô đã điều chỉnh lại được.

Chu Từ Chính thả lỏng tay: “Đến đây, cho anh xem thành quả hôm nay của em đi.”

Âm nhạc vang lên, hòa theo tiếng nhạc nhẹ nhàng, Lâm Dư Hi bắt đầu nhảy, xoay hông, lắc mông, giơ chân, nên có thì đều có hết, ngoài tính thực dụng rèn luyện cơ bắp, lại càng cực kỳ có cảm giác xinh đẹp, gợi cảm. Chu Từ Chính nhìn mà có chút ngẩn ngơ. Anh chưa bao giờ nghĩ Lâm Dư Hi sẽ có quan hệ gì với từ gợi cảm, không ngờ bài múa này lại thể hiện hết sự quyến rũ, hấp dẫn của cô. Anh nuốt nước miếng, hai mắt tỏa sáng, rất nhanh đã cứng lại – cần cô cứng lại.

“Sao hả?” Nhảy xong, Lâm Dư Hi hỏi, biểu cảm của anh có chút..... ngây ngốc.

Chu Từ Chính khụ khụ hai tiếng: “Còn thiếu một chút.”

“Thiếu cái gì?”

Chu Từ Chính đứng lên, đột nhiên nhào lên như một con sói.

“Đề nghị!”

“.....”

Bài múa này tốt lắm, bài múa này thật là mẹ nó chứ nhảy tốt lắm, hù

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Tuổi Trẻ Có Ước Mơ

Đến trường đua xe ở Macao, Christy dắt Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi đến một đội xe, đội trưởng là một người đàn ông trung niên tên Hoa Vĩ Hàng, bên cạnh ông ấy là một cậu nhóc trẻ tuổi tên là Liên Thần Vũ.

“Hôm nay chủ yếu là đến thử xem cảm giác của anh với xe đua, xem xem xe đua chúng tôi sắp xếp, anh lái có quen hay không. Nếu đã quen với trường đua, thì có thể đến đường đua Guia Circuit chơi một vòng.” Hoa Vĩ Hàng nói, sau đó chỉ sang Liên Thần Vũ, “Đừng thấy cậu ta trẻ tuổi, mới vừa qua 20 thôi, nhưng cậu ta đã là tay lão làng trong giới đua xe rồi đấy, kỹ thuật lái xe rất điêu luyện. Lần đua này tôi đặc biệt sắp xếp cậu ta làm người hướng dẫn của anh.”

Chu Từ Chính quan sát Liên Thần Vũ, ngũ quan rõ ràng, đẹp trai, ánh mắt có chút thâm trầm sắc bén, chỉ là trên mặt cậu ta có cảm giác từng trải không phù hợp với lứa tuổi của cậu ta: “Người trẻ tuổi thời nay thật sự không thể xem thường.”

Liên Thần Vũ hơi hốt nói: “Là ông Hoa quá khen thôi.” Cậu ta nhìn sang Lâm Dư Hi: “Bác sĩ Lâm, chào chị.”

Lâm Dư Hi mỉm cười gật đầu: “Tôi thấy cậu hơi quen mắt, chắc là trước đây cậu từng đến khám bệnh ở phòng khám của tôi.”

“Ừ, bốn năm trước mẹ tôi có đến khám.”

“Hình như sau đó không thấy đến nữa.”

“Phải, bà ấy qua đời rồi.”

“Tôi xin lỗi!”

“Không sao, chị kê cho bà một ít thuốc giảm đau, bà ra đi mà không hề đau đớn. Cảm ơn chị!” Liên Thần Vũ nói rất bình thản, rất bình tĩnh, chỉ là cũng làm cho người ta cảm thấy có mấy phần lạnh lùng.

Hoa Vĩ Hàng nói: “Thì ra là quen biết hả, có duyên thật đấy. Anh Chu đi thay đồ thử xe trước đi, chút nữa chị Chu có thể lên khán đài thưởng thức.”

Lâm Dư Hi ngồi trên khán đài, Lý Thuần Nhất bước chậm đi tới: “Liz.” Lâm Dư Hi quay đầu qua nhìn anh ta, Lý Thuần Nhất đột nhiên cảm thấy cô gần ngay trước mắt, nhưng lại cách mình rất xa, rất xa.

Lâm Dư Hi nói: “Anh cũng đến tham gia đua xe à?”

“Ừm, chưa chơi qua, chỉ đến thử chút thôi.”

“Cẩn thận chút, dù sao cũng là xe đua, vẫn nên đặt an toàn lên hàng đầu.”

Lý Thuần Nhất nhìn cô: “Nói đến an toàn, hình như em càng không an toàn hơn anh đấy.”

“Chuyện đó đã qua rồi.”

“Đã là lần thứ hai rồi, em không lo chuyện giống như thế đến một lần rồi sẽ đến lần thứ hai, thứ ba sao? Anh lo cho em lắm!”

“Mỗi người đều có số mệnh của chính mình, nếu ông trời vẫn còn muốn thử thách tôi, vậy thì chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu thôi.” Lâm Dư Hi nói rất thản nhiên.

Lý Thuần Nhất chưa chút nhếch nhếch miệng lên: “Không suy nghĩ đến sự lựa chọn khác ư?”

“Tôi đã chọn xong rồi. Con đường chính mình chọn, là đắng hay ngọt cũng phải đi đến cùng.”

Lý Thuần Nhất hoảng hốt trong phút chốc, thờ dãi: “Anh muốn chúc phúc em, nhưng lại nói không nên lời.”

“Vậy thì đừng nói, anh biết tôi sẽ hạnh phúc mà.”

Lý Thuận Nhất cười buồn: “Anh có thể nói rằng anh vẫn luôn mong anh ta mắc sai lầm, sau đó em sẽ đá anh ta đi.”

Lâm Dư Hi nhìn anh ta chằm chằm: “Thuần Nhất, cho dù tôi đá anh ấy, thì tôi với anh cũng không có khả năng. Anh tiến lên phía trước mà đi đi!”

Lý Thuận Nhất ngẩn ngơ mấy giây, rồi cười tự giễu: “Được rồi, để anh tìm đường vậy.”

“Anh sẽ tìm được thôi.”

Cuộc sống vẫn phải trôi qua, đường vẫn phải đi tiếp, chỉ là trên con đường của anh ta, vĩnh viễn sẽ không có cô đi cùng nữa.

Chu Tử Chính thay đồ đua xe xong, ngồi vào trong xe, Liên Thần Vũ ngồi bên ghế phụ lái, trao đổi một chút những điều cần lưu ý về xe đua, Chu Tử Chính lái xe vào đường đua. Chạy được vài vòng, Liên Thần Vũ nói: “Anh nắm bắt xe đua khá ổn, nhưng tốc độ anh vào khúc cua không đủ nhanh, như vậy sẽ thiệt thòi lắm.”

“Cậu có đề nghị gì?”

“Tôi có thể làm mẫu cho anh xem.”

“Được.”

Hai người xuống xe, đổi vị trí cho nhau, Liên Thần Vũ khởi động xe đua một cách thành thạo, đến chỗ vào khúc cua ở phía trước thì hơi tăng tốc lên, lúc vào khúc cua thì bẻ tay lái, sau đó đạp thắng đồng thời xuống một số. Lúc này trọng tâm của chiếc xe chuyển lên phía trước, đuôi xe hất ra ngoài, Liên Thần Vũ lập tức thả lỏng thắng xe, đạp mạnh chân ga ra khỏi khúc cua.

Lâm Dư Hi ở trên khán đài nhìn chiếc xe đang bốc khói, sốt ruột đứng lên nhìn quanh, Hoa Vĩ Hằng nói: “Chị Chu, đừng lo. Tiểu Vũ đang làm mẫu cách dặt xe cho anh Chu, xe đua tăng tốc vào khúc cua thì bốc khói là chuyện bình thường thôi, không có vấn đề gì đâu.”

“Nhìn chiếc xe vào khúc cua mà cũng không giảm tốc, thật sự có chút lo lắng.”

“Chỉ cần nắm bắt tốt, thì sẽ không có gì nguy hiểm.”

Nắm bắt tốt? Ba chữ này cũng huyền ảo quá đi.

Trong xe đua, Chu Tử Chính gật đầu: “Dặt xe thì thấy nhiều rồi, vẫn chưa từng thử bao giờ.”

“Có thể bắt đầu thử từ khúc cua lớn. Độ cong của khúc cua khác nhau thì kỹ thuật vào khúc cua cũng có chỗ khác, đường cua gấp của đường đua Guia Circuit, có rất nhiều chỗ cua hẹp, vận dụng dặt xe tốt, thì tốc độ sẽ khác nhau.”

“Cậu đua xe bao lâu rồi?”

“8 năm.”

Chu Tử Chính kinh ngạc: “Bắt đầu từ 12 tuổi à?”

“Tôi không thể lái xe trên đường phố, nhưng có thể lái xe trong trường đua. Nhưng thật sự tham gia thi đấu thì là vào hai năm trước.”

“Tay đua xe chuyên nghiệp?”

“Vẫn chưa phải, nếu lần sau tôi giành được quán quân ở giải đua xe F3 (Đua xe công thức 3) của Macao thì có khả năng là thế.”

“Mục tiêu cuối cùng của cậu là F1 (Đua xe công thức 1)?”

“Đó là mục tiêu của tất cả các tay đua mà.” Lời nói của Liên Thần Vũ rất bình thản, Chu Tử Chính lại nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt cậu ta.

“Tôi làm mẫu cho anh xem một phương pháp vào khúc cua khác, lần này sẽ gấp hơn một chút.” Liên Thần Vũ đổi số, “Thời gian phản ứng vào khúc cua chỉ có 2, 3 giây, thời cơ rất quan trọng, bỏ lỡ thì rất có thể sẽ đụng xe đấy.”

Xe đua phát ra một tiếng “két” bén nhọn, bánh xe và mặt đường ma sát với tốc độ cao và mãnh liệt đã quẹt ra một vết đen dài trên đường đua.

“Nhưng, nếu nắm bắt tốt, thì có thể chạy thẳng một đường với tốc độ cực nhanh.” Liên Thần Vũ đổi số một cách thành thạo, xe đua rẽ ra khúc cua, phi nhanh như gió trên đường thẳng. Khoảnh khắc đó, Chu Tử Chính nhìn thấy ánh sáng chói lóa trong mắt cậu ta.

Chu Tử Chính xuống xe, thì thấy Lý Thuận Nhất bước ra từ một chiếc xe đua khác. Hai người nhìn nhau một cái từ xa, ai nấy tự xoay người rồi đi.

Lâm Dư Hi lên đón: “Cảm giác thế nào?”

Chu Từ Chính hỏi: “Đã lắm! Kỹ thuật lái xe của Tiểu Vũ thật sự là số một đấy.”

Liên Thần Vũ nói: “Anh Chu quá khen rồi. Anh Chu chị Chu, tôi còn việc phải làm, phải đi trước đây, tuần sau gặp.” Nói xong, cậu ta lẳng lặng xoay người rời khỏi.

Hoa Vĩ Hàng hơi lúng túng: “Thật ngại quá, tính tình cậu ta là thế đó.”

Chu Từ Chính mỉm cười: “Người có tài đều rất có cá tính mà.” Người muốn nịnh bợ anh từ sáng đến tối rất nhiều, người quay lưng rồi đi ngay trước mặt anh thì không nhiều lắm đâu.

Trên đường về nhà, Chu Từ Chính nói: “Hôm nay Lý Thuần Nhất cũng ở đó.”

“Ừm, anh ta đã đến tìm em nói vài câu.”

“Nói gì thế?”

“Không có gì, thì là cần thận an toàn thôi.”

Trong lòng Chu Từ Chính hơi ghen lại.

Lâm Dư Hi nói: “Thực ra an toàn là một thứ rất huyền ảo. Trước kia khủng bố ở Paris, có một người đàn ông đang nói điện thoại, một viên đạn bắn về phía đầu của anh ta, đúng lúc bị di động cản lại, cứu anh ta một mạng. Trước đó nữa, có một người phụ nữ đi qua một gốc cây, trước đó cái cây bị sét đánh trúng, ngay lúc đó thì ngã xuống. Cho nên, những thứ liên quan đến số mệnh đều rất huyền ảo, nếu đã nghĩ không ra thì đừng nghĩ nhiều nữa. Em không muốn mỗi lần ra khỏi cửa đều có một đám người bao vây em, làm cho thần kinh của em căng thẳng, ông trời chưa chơi em, ngược lại chính em đã làm mình ngứa xiu rồi.”

Ghen đáng trong lòng Chu Từ Chính dần dần được nỗi ngọt ngào từ từ nổi lên che đi: “Chắc chắn kiếp trước ông trời nợ anh rất nhiều tiền, nên đời này đã đưa em đến đây để trả nợ.”

“Vậy đã trả hết nợ rồi chứ?”

“Vẫn còn nợ anh 6 con heo con và 6 con vịt con.”

“Anh có thể nào nghĩ đến những chuyện có ý nghĩa hơn không?”

“Vợ à, chuyện này tuyệt đối là chuyện cực kỳ có ý nghĩa. Đầu tiên, chúng ta cống hiến cực lớn cho sự sinh sôi nảy nở của nhân loại. Tiếp nữa, heo con, vịt con của chúng ta, mỗi một đứa lớn lên đều mang đầy hoài bão, ước mơ, nói không chừng chinh phục vũ trụ sẽ phải nhờ tụi nó đấy.”

Lâm Dư Hi phì cười: “Lúc nhỏ anh cũng muốn chinh phục vũ trụ phải không?”

“Lúc đó xem Star War, thật sự có suy nghĩ như vậy đó. Nhưng sau này biết được muốn trở thành phi hành gia là một chuyện rất cô đơn, nên anh bỏ qua. Anh không muốn một mình ở trong một vùng vũ trụ tối tăm ngắm thế giới phồn hoa, anh vẫn nên trở lại làm con người phàm tục của anh, trở thành một phần của thế giới phồn hoa thôi.”

“Em nghĩ đến Phi Phi dạy em nhảy múa ấy, tuổi trẻ có ước mơ nhỉ.”

“Vậy lúc nhỏ em từng ước mơ gì hả?”

“Em muốn vượt thời gian trở về thời Tam Quốc gặp Hoa Đà.”

Chu Từ Chính ngắt ra một giây, ảo não nói: “Vợ à, con của chúng ta vẫn chưa phát minh ra cỗ máy thời gian.”

“Thực ra em không có ước mơ vĩ đại gì cả, chỉ muốn trở thành một bác sĩ trung y tốt thôi.”

Chu Từ Chính nắm tay cô: “Tốt lắm! Phòng khám Tân Sinh sẽ mở lại nhanh thôi.”

Lâm Chi Hiền đã chính thức thi lấy bằng đăng ký bác sĩ trung y, rốt cuộc phòng khám Tân Sinh sắp mở lại rồi. Chỉ là phần lớn dân cư của thôn Minh Tâm đều đã dọn đi hết, Lâm Chi Hiền hơi lo lúc khai trương sẽ không có bệnh nhân đến.

Hôm khai trương, Chu Từ Chính tự mình lái xe đưa cha con nhà họ Lâm đến phố Minh Tâm, xe ngừng lại ở ngoài phố Minh Tâm, hoàn toàn không thể chạy vô được, bởi vì trong phố Minh Tâm đã có hơn trăm người đang xếp hàng.

Ba người xuống xe, Chu Tử Chính đi hỏi một trong số những người đó: “Các anh đang xếp hàng làm gì thế?”

“Xếp hàng khám bệnh, phòng khám Tâm Sinh mở lại rồi đó.”

Lâm Chi Hiền và Lâm Dư Hi kinh ngạc nhìn hàng người kéo dài như con rồng từ phòng khám Tâm Sinh ra ngoài, vừa cảm thán lại vừa cảm động.

Chu Tử Chính cũng nhìn đến có chút ngẩn ngơ, khám xong hết bao nhiêu đây bệnh nhân phải mất bao lâu chứ? “Haiz, xem ra tối nay anh là người nấu cơm rồi.”

Lâm Dư Hi khám bệnh cả ngày, về nhà, ăn cơm xong thì mệt đến nỗi vừa bò lên giường là ngủ ngay. Nhìn dáng vẻ cô ngủ say, Chu Tử Chính quyết định, vì hạnh phúc của cái miệng và đời sống “hạnh phúc” của mình, phòng khám Tâm Sinh nhất định phải tuyển thêm bác sĩ.

Anh lên giường, dường như Lâm Dư Hi cảm nhận được tiếng động, trở người qua, rất tự nhiên ôm lấy cánh tay của anh. Mỗi tối cô vẫn luôn thích ôm cánh tay của anh để ngủ như vậy.

Chu Tử Chính chợt nhìn thấy con búp bê Hello Kitty ở trên tủ đầu giường, vị trí của nó đã chính thức được anh thay thế rồi. Anh cầm nó lên: “Mày yên tâm, sau này còn có rất nhiều cánh tay nhỏ muốn ôm mày, cánh tay lớn thì giao cho tao đi!” Anh hôn nhẹ lên trán Lâm Dư Hi: “Mơ đẹp nhé, vịt con xấu xí.”

Giải đua xe từ thiện chính thức bắt đầu, trước khi Chu Tử Chính lên xe, Hoa Vĩ Hàng và Liên Thần Vũ dặn dò anh những điều cần chú ý một lần cuối. Lâm Dư Hi đi lên trước cho anh một cái ôm hôn: “Cẩn thận chút.”

20 chiếc xe khởi động chờ xuất phát trên đường đua, đèn đỏ vừa đổi, xe đua phóng lên trước với tốc độ cực nhanh, tiếng xe gào thét rung động trời xanh. Lúc xuất phát, xe của Chu Tử Chính nằm trong khoảng giữa, chỉ là vừa đi đến khúc cua của đường đua Guia Circuit, Chu Tử Chính học được cách dặt xe đã giúp anh chiếm được ưu thế, xếp hạng từ từ tăng lên.

Lâm Dư Hi nhìn tên của Chu Tử Chính bò lên một nấc lại một nấc trên màn hình lớn, tâm trạng không nhịn được mà trở nên hưng phấn. Liên Thần Vũ vẫn luôn yên lặng cũng không ngừng khen ngợi: “Anh Chu là kiểu tuyển thủ thi đấu, lúc anh ấy thi đấu, chạy còn tốt hơn cả lúc luyện tập nữa, nắm bắt thời cơ vào khúc cua rất tốt.”

Lâm Dư Hi mỉm cười, quả thật anh rất biết nắm bắt thời cơ, lúc nên ra tay thì sẽ ra tay ngay.

Ngoài Chu Tử Chính, cái tên bò lên một nấc lại một nấc còn có Lý Thuần Nhất nữa. Không bao lâu sau, tên của hai người lên xuống giữa hạng ba và hạng tư.

“Hai ông tổng lớn đấu với nhau rất quyết liệt nha, ngang tài ngang sức cả.”

“Chu Tử Chính vào cua đẹp cực kỳ, động tác hất đuôi của Lý Thuần Nhất cũng rất tuyệt, không ngờ kỹ thuật đua xe của các ông tổng đều tốt như thế, thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt mà.”

“Tốt lắm, cả hai đều vào pit rồi, xem xem lúc ra pit ai có ưu thế hơn đây.”

“Lý Thuần Nhất ra trước, woa, Chu Tử Chính theo sát phía sau chỉ với khoảng cách nửa giây thôi, thật sự là tranh đấu quyết liệt nha.”

“Vào khúc cua rồi, xem xem Chu Tử Chính có thể vượt qua lúc vào cua không.”

“Khoan đã, xe của Lý Thuần Nhất lắc lư kia, ôi chao, mất không chế rồi.”

Chu Tử Chính nhìn thấy xe của Lý Thuần Nhất xoay vòng ở phía trước, lập tức xoay tay lái tránh đi, xe của Lý Thuần Nhất xoay mấy vòng cực nhanh, đụng vào rào chắn cái “rầm”. Chu Tử Chính vội ngừng xe lại, chạy đến cạnh xe Lý Thuần Nhất, cửa xe bị đụng đến méo mó, Lý Thuần Nhất bị kẹt trong xe không ra được. Chu Tử Chính nhặt một thanh rào chắn bị đụng gãy ra, tỏ ý bảo Lý Thuần Nhất tránh ra, đập vỡ cửa sổ xe. Chu Tử Chính kéo Lý Thuần Nhất ra từ cửa sổ bị bể nát, sau khi chạy ra chừng 10 giây, thì chiếc xe nổ tung.

Bên ban tổ chức lập tức giảm bớt số vòng của giải đua từ thiện, kết quả là Hàn Bản giành quán quân.

Về đến trạm nghỉ ngơi, bác sĩ lập tức đi lên kiểm tra cho Lý Thuần Nhất, may là chỉ bị trầy xước một chút thôi. Lâm Dư Hi sốt ruột chạy vội tới, ôm lấy Chu Tử Chính lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ?” Trên màn hình lớn, cô chỉ nhìn thấy chiếc xe bị nổ, hai người ngã nhào xuống đất.

“Không sao. Trận nổ này so với hồi ở Lào thì quả thật chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Lâm Dư Hi bĩu môi, còn chuyện nhỏ nữa hả? Lúc thấy vụ nổ, tim của cô gần như bay ra khỏi lồng ngực luôn đấy. Chu Tử Chính hôn nhẹ một cái xoa dịu cái miệng của cô: “Đừng lo, thật sự không sao mà.”

Lý Thuần Nhất cúi đầu tránh đi màn thân mật của hai người: “Cám ơn! Lúc vào khúc cua, trong lòng hơi hăng, không khống chế được tay lái. Thật xin lỗi, liên lụy đến chủ tịch Chu rồi.”

Chu Từ Chính bình thân nói: “Không sao. Vào lúc đó, bất kì ai xảy ra chuyện thì tôi cũng sẽ cứu.”

Trong lòng Lý Thuần Nhất đắng chát: “Tóm lại, tôi nợ anh một mạng.”

“Có cơ hội thì anh hãy cứu mạng của người khác ấy, cứu một mạng đền một mạng.”

Lý Thuần Nhất sùng sốt, nói không nên lời.

“Anh nghỉ ngơi một chút đi, chúng tôi đi trước.” Chu Từ Chính ôm Lâm Dur Hi, bước chậm rãi đi, vừa đi vừa nói: “Xin lỗi em, lần này không chỉ không lấy được quán quân, mà ngay cả cuộc đua cũng không hoàn thành nữa.”

Lâm Dur Hi hôn lên môi anh: “Ồ trong lòng em thì anh đã là quán quân rồi.”

“Vây cúp của anh đâu?”

“Có hai cái, anh muốn cái nào?”

Khóe mắt của Chu Từ Chính nhướn lên: “Muốn cả hai.”

“Người tham lam sẽ không có trái ngọt để ăn đâu đấy.”

“Đúng rồi, thế nên anh là sói tham lam nha. Ui da..... Đánh là thương, mắng là yêu, ui da, ui da.....”

Ánh mắt của Lý Thuần Nhất không tự chủ mà dõi theo bóng lưng hai người rời đi, dưới ánh đèn, bóng lưng của họ dường như hợp lại thành một.

Bác sĩ nói với anh ta: “Vết thương của anh không sâu lắm, nhưng cũng phải cẩn thận đừng để dính nước, qua mấy ngày nữa sẽ lành thôi.”

Lý Thuần Nhất “ừm” một tiếng, tự lẩm bẫm: “Có một số vết thương vĩnh viễn cũng không lành lại được nữa rồi.”

Tháng 5 ngày 20, ánh nắng chói chang, trời xanh mây trắng, làm cho lòng người vui vẻ thoải mái, tinh thần sáng khoái. Chu Từ Chính mặc một bộ lễ phục màu trắng, đứng trước gương xoay tới xoay lui, hà khắc xem kỹ từng chi tiết nhỏ.

“Boss, tin tôi đi, anh mà soi nữa, là cái gương sẽ nổ đó.”

Chu Từ Chính đứng sát trước gương: “Có cảm thấy túi mắt bên trái của tôi hơi đậm không? Mũi của tôi có mụn đầu đen phải không? Kiểu tóc này đẹp trai thật chứ?”

Tổng Thành Trạch sắp hồng mắt rồi: “Khụ khụ, tôi nói này người anh em, anh mà còn lè mề nữa thì qua giờ đó. Qua giờ lành rồi thì không may mắn đâu.”

Chu Từ Chính chỉnh cổ áo: “Thôi vậy, dù sao ở trong lòng vợ tôi thì tôi đã là hoàn mỹ nhất rồi. Đi, đi đón vợ nào!”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Lễ Kết Hôn

Editor: miemei

Tuy “Quảng thời gian không thể đánh cắp” không bán được nhiều, thu hoạch của phòng vé vẫn để cho đầu tư của Chu Từ Chính hoàn lại vốn. Mà bộ phim này đã cho Đỗ An Hoa giành được giải đạo diễn xuất sắc nhất, cũng để cho Hàn Bản giành được giải nam chính xuất sắc nhất. Chu Từ Chính cũng nhân cơ hội đòi một cái ơn tình từ Đỗ An Hoa, kêu chị ấy xin chính phủ, hôm đám cưới, tạm thời niêm phong phố Minh Tâm bốn tiếng đồng hồ để quay phim. Quay cái gì hả? Phần sau của “Quảng thời gian không thể đánh cắp” – “Ai đã cướp vệt con xấu xí đi rồi?”

Đỗ An Hoa vừa nghe, lập tức nhướn mắt nháu mày: “Chu công tử, cậu thế này rõ ràng là lấy việc công làm việc tư đấy.”

“Bộ phim này sẽ quay thật mà, chẳng qua là vì một số nguyên nhân nên chỉ quay được cảnh kết hôn mà không thể nào quay hết, dĩ nhiên cũng không thể nào ra rạp được. Như thế thì làm sao gọi là lấy việc công làm việc tư chứ?”

“Nguyên nhân gì?”

“Nữ chính có thai sinh con.”

Đỗ An Hoa đỡ trán: “Biết ngay tên gian thương như cậu nhất định là có tính toán mà.”

Chu Tử Chính cười đến mặt đầy vẻ vô tội: “Lần sau tôi lại đầu tư một bộ điện ảnh cho chị đánh thẳng vào Oscar nhé.”

“Đừng! Nếu không cậu lại bắt tôi lên trụ sở của trạm không gian xin phép lên sao hỏa quay phim thì tôi làm không nổi đâu.”

“Yên tâm, sẽ không lên sao hỏa đâu, xa quá, cùng lắm thì lên mặt trăng thôi.”

“# % @ & * ”

Phố Minh Tâm tạm thời được niêm phong lại, vì muốn có được hiệu quả giống y như thật, cũng vì thật sự quay lại quá trình của lễ kết hôn, Đỗ An Hoa đã sắp xếp tổ quay phim đến quay trước. Xe của Chu Tử Chính ngừng lại bên ngoài phố Minh Tâm, một người anh em dắt một con ngựa trắng đi tới: “Chu công tử, tất cả mọi người đều hỏi có phải đang quay kỷ sự gặp gỡ bất ngờ của bạch mã hoàng tử không đây.”

Chu Tử Chính leo lên ngựa: “Phải! Bạch mã hoàng tử gặp gỡ bất ngờ với Vịt con xấu xí, cuối cùng sống hạnh phúc, vui vẻ về sau.”

Tổng Thành Trạch nói: “Cái anh nói là chuyện cổ tích, thông thường thì chuyện cổ tích đều kết thúc vào ngày kết hôn, bởi vì tiếp theo sau đó thì sẽ là phim trình thám, phim kinh hãi, phim kinh dị.”

Chu Tử Chính liếc anh ta một cái: “Bây giờ cậu đang đóng phim kinh hãi đó hả?”

“Tôi qua Ngải Vi đập một cái, đập tới tôi tỉnh dậy, trực tiếp đập tôi xuống giường luôn đấy, còn chưa đủ kinh hãi sao.”

“Sao hả? Cậu ăn vụng bị cô ấy phát hiện à?”

Tổng Thành Trạch cười ha ha: “Boss còn chưa ăn vụng, kẻ làm nhỏ như tôi đây sao dám đi trước một bước chứ? Huống chi nếu tôi ăn vụng mà bị cô ấy phát hiện, cô ấy sẽ không chỉ đập tôi xuống giường đơn giản như vậy đâu, mà sẽ là phim kinh dị thật đó.”

“Vậy thì tại sao?”

“Chân cô ấy bị chuột rút.”

Chu Tử Chính chợt hiểu ra: “Đúng ha, lúc mang thai rất dễ bị chuột rút.”

Tổng Thành Trạch cảm hận: “Sau khi thăng quý nhỏ này ra đời, xem tôi chinh nó thế nào đây, cứ nhắm lúc nửa đêm đập cho mẹ nó dậy kêu tôi đi mua đồ ăn khuya.”

Chu Tử Chính cười ha ha: “Chúc mừng cậu, xem ra con trai cậu là một con mèo đêm rồi, về sau ban ngày cậu phục vụ tôi, ban đêm thì nó phục vụ cậu.”

Tổng Thành Trạch bỗng dưng sợ hãi: “Đừng, bây giờ tôi cầu thần lạy phật chỉ mong sau khi nó ra đời thì ngoan ngoãn đi ngủ, A di đà phật, Amen!”

Hội chị em canh giữ dưới tòa nhà thấy Chu Tử Chính cưỡi ngựa đến đều kinh ngạc hò hét, Ngải Vi đang mang thai chín tháng, ngồi trên ghế sofa cười “ha ha”.

“Chu công tử, em thua anh luôn đấy. Em thật sự không nghĩ tới anh sẽ cưỡi ngựa đến đây, em vẫn luôn nghĩ rằng anh sẽ từ trên trời giáng xuống cơ.”

Chu Tử Chính xuống ngựa: “Anh cũng từng nghĩ tới từ trên trời giáng xuống, nhưng độ khó hơi cao. Sợ gió lớn quá thổi anh ra ngoài biển, lại sợ có người tưởng là nhảy dù thả bom.”

“Em công nhận anh làm bạch mã hoàng tử rất có phong cách đấy.”

Chu Tử Chính trịnh trọng chào hội chị em: “Các em gái xinh đẹp như hoa ơi, xin hãy nương tay nhé.”

Ngải Vi nói: “Dĩ nhiên rồi, hôm nay Chu công tử đẹp ngất trời thế kia, đương nhiên các chị em sẽ nương tay, nào, mời Chu công tử và các anh em uống một ly nào.”

Một vài ly nước uống màu cà phê được đặt ngay trước mặt, Chu Tử Chính và Tổng Thành Trạch nhìn nhau một cái, sau đó Tổng Thành Trạch nhìn sang Ngải Vi dò hỏi, ánh mắt của Ngải Vi bay sang một trong số các ly, Tổng Thành Trạch lập tức giật lấy: “Các anh em, tôi đi trước một bước đây!” Sau đó một hộp uống hết. Mùi vị này, hô hô, đáng đến nỗi ngũ quan của anh ta xoắn lại với nhau.

Tổng Thành Trạch rất vất vả mới lấy lại hơi thở, đắng nghét nhìn Ngải Vi: “Vợ, sao em hại anh thế?”

“Gần đây anh ngủ không ngon, nóng trong người, ly nước mát này là Hi Hi đặc biệt điều chế cho anh đó, sau này mỗi ngày về nhà đều phải uống một ly.”

Miệng Tống Thành Trạch há to ra, cực kỳ đáng thương nói: “Có thể nào đừng đắng như vậy được không?”

Ngài Vi chớp mắt: “Ly này là điều chế đặc biệt cho thêm hoàng liên vào. Sau này nếu mà anh dám không nghe lời, thì ngày tháng của anh chính là mùi vị này đó, nhớ nhé?”

Chu Từ Chính vỗ nhẹ lên vai anh ta: “Người anh em, hãy nén bi thương!”

Trong tám ly nước uống có bốn vị chua, ngọt, đắng, cay, Chu Từ Chính rất may mắn chọn được ly duy nhất hỗn hợp cả bốn vị, khó uống đến nỗi gần như muốn nôn luôn bữa sáng ra. Chỉ là ở dưới đáy có một viên ô mai, sau khi ăn nó rồi, thì trong miệng ngập tràn vị ngọt, mùi vị này lại đặc biệt đã.

Ngài Vi vỗ tay: “Chúc mừng Chu công tử, ly anh uống chính là ‘Khổ tận cam lai’ do Hi Hi đặc biệt điều chế đấy, mùi vị thế nào hả?”

“Một chữ thôi: Đã!”

Ài thứ hai, Ngài Vi lấy di động ra: “Em sẽ phát ra năm giọng nói, mời Chu công tử nói ra, cái nào là tiếng kêu của vợ tương lai nhà anh.”

Lúc tiếng rên rỉ vang lên, tiếng hò hét của đám anh em nổi lên bốn phía. Chu Từ Chính nhủ mảy nghe cẩn thận, rất nhanh đã nhếch lên nụ cười tự tin, quyết đoán nói: “Trong này không có cái nào là của vợ anh hết.”

Ngài Vi sùng sốt, không phục: “Đáp sai rồi!”

Chu Từ Chính đã dự liệu trước: “Tiểu Ngài, đừng gắng gượng chống đỡ nữa, vợ anh sẽ không đồng ý ghi âm tiếng kêu như thế này đâu.” Anh kéo Tống Thành Trạch qua, “Hay là em hỏi chồng em xem, có nghe ra cái nào là tiếng kêu của em hay không.”

Ngài Vi nhìn sang Tống Thành Trạch, Tống Thành Trạch ngơ ra một giây, mới sợ sệt nói: “Hình như tất cả đều phải.”

Ngài Vi cười hài lòng: “Em kêu đám chị em cùng ghi âm, tất cả bọn họ đều mắc cỡ không chịu, thế nên em liền làm một mình. Em còn tưởng đâu em giả giống lắm rồi, không ngờ vẫn không gạt được Chu công tử.”

“Tiếng kêu anh nghe mỗi ngày mà em còn gạt được anh sao?”

Ngài Vi nhướn mày: “Hi Hi không có nói với em là anh chăm chỉ như vậy nha.”

Chu Từ Chính nói: “Còn chiêu gì nữa, mau ra hết đi, anh muốn gặp vợ anh.”

Ngài Vi lấy ra một xâu chìa khóa gồm năm chìa: “Hi Hi có dặn, chỉ chơi ba trò thôi. Vậy nên trò cuối cùng, trong năm chìa này, anh phải chọn trúng chìa khóa cửa nhà của Hi Hi, anh chỉ có cơ hội một lần thôi.”

Chu Từ Chính hơi sùng sốt: “Không có gợi ý à?”

Ngài Vi lắc lắc chìa khóa trong tay: “Gợi ý Hi Hi cho anh chính là năm chiếc chìa khóa.”

“.....”

Chu Từ Chính nhận lấy xâu chìa khóa, xem kỹ từng chìa một. Năm chiếc chìa khóa ư?

Chu Từ Chính vào thang máy đi đến ngoài cửa nhà của Lâm Dư Hi, lại xem kỹ xâu chìa khóa trong tay một lần nữa. Gợi ý Hi Hi cho anh chính là năm chiếc chìa khóa. Năm? Không? Năm chiếc chìa khóa, không có chìa khóa? (Ngũ: năm - đồng âm với - Vô - không có)

Chu Từ Chính cười, giơ tay xoay tay nắm cửa rồi đẩy một cái, cánh cửa mở ra. Không có chìa khóa? Dĩ nhiên, anh đã mở hồ lô của cô từ sớm rồi mà, còn cần chìa khóa gì nữa chứ?

Lâm Dư Hi ngồi trong sảnh khách, nhìn Chu Từ Chính chậm rãi bước vào, mỉm cười: “Chúc mừng anh đã qua ải.” Nụ cười này làm cho người ta lóa mắt mê mẩn.

Chu Từ Chính kéo cô đứng dậy, liền muốn hôn xuống, ngón tay của Lâm Dư Hi chặn môi anh lại: “Anh vẫn chưa được hôn cô đâu đâu.”

“.....Vừa mới uống ly nước đặc biệt kia đắng quá, cho anh ngọt một chút đi.”

“Nói vậy, ly anh uống tên là Khổ tận cam lai, anh còn nói ‘Đã’ nữa mà!” Lầu trên có thể xem trực tiếp trò chơi ở lầu dưới nha.

“Sao em tốt với anh thế, mới ba trò chơi thôi đã thả cho anh vào rồi.”

“Ngày tháng còn dài, không phải sao?”

Trong tiếng hoan hô rợp trời, Chu Từ Chính dắt Lâm Dur Hi xuống lầu, trước mặt họ xuất hiện một cỗ xe ngựa trắng. Con ngựa trắng kéo chiếc xe ngựa mui trần, phía sau còn có một con vịt đội khăn voan và một con heo mini thất nơ trên cổ.

Lâm Dur Hi không nhìn được cười: “Chúng ta ngồi xe ngựa đi đâu vậy?”

“Đến nơi làm lễ.”

“Ở đâu?”

“Công viên ở đằng trước.” Công viên nằm ngay phía đối diện tòa nhà.

Lâm Dur Hi gật đầu: “Vây xa lắm nha!”

Lâm Dur Hi nhìn con vịt và con heo mini được ăn mặc “tỉ mỉ”: “Hình như chúng nó không hợp rơ với nhau cho lắm.” Hai chúng nó, một con quack, quack, quack, một con oink, oink, oink, ngôn ngữ không thông, giống y như hai người họ lúc ban đầu, dường như đến từ hai thế giới khác nhau vậy.

“Ban ngày ban mặt mà hợp rơ gì, sau khi tắt đèn thì nhất định sẽ ăn rơ thôi.”

Chu Từ Chính dìu Lâm Dur Hi lên xe, kéo dây cương, xe ngựa đi chậm tới phía trước. Vịt, heo mini và hội anh em, chị em đi theo sau xe, xe ngựa ra khỏi phố Minh Tâm, lúc đi vòng quanh thôn Minh Tâm, dọc đường đi có không ít người reo hò với bọn họ.

“Quay phim hả?”

“Đương nhiên! Nếu không thì lấy đâu ra con ngựa.”

“Thì đó, trai đẹp gái xinh, không phải quay phim thì sao có thể kết hôn được chứ.”

“Tại sao?”

“Trai đẹp không phải gay thì là đồ lãng nhăng, kết hôn cái mốc xì. Gái xinh thì đều gả cho mấy gã già, xấu, tàn hết.”

“Cậu nói câu này ác thật đấy.”

“Ác gì chứ, lẽ đời bây giờ là vậy đó! Cậu nhìn đi, chẳng phải trước mặt bọn họ có mấy quay đó sao, còn có đạo diễn nữa, chắc chắn là quay phim rồi.”

Lâm Dur Hi kể vào tai Chu Từ Chính, chọc ghẹo: “Không phải gay thì là đồ lãng nhăng, nói anh kia. Em gả cho gã già, xấu, tàn, cũng là nói anh luôn đó.”

“Chẳng qua là bọn họ hâm mộ, ganh ghét thôi, sau này chúng ta quay một bộ phim tình cảm hành động, thì họ sẽ biết anh mạnh mẽ cỡ nào.” Chu Từ Chính nháy mắt với cô.

“Ồ? Anh dám nghĩ đến phim tình cảm hành động gì đó, em có thể khẳng định tiếp theo sau đó sẽ là phim giết người đấy.”

Chu Từ Chính vội cười ha ha: “Phát âm sai mất, là phim tình cảm lãng mạn.”

Xe ngựa chậm rãi đi dạo một vòng quanh thôn Minh Tâm, thôn Minh Tâm sắp bị tháo dỡ đã trở nên vắng lặng, cũ kỹ. Lâm Dur Hi chỉ vào một cái cầu trượt nhỏ và một cái xích đu nát bươm: “Lúc nhỏ em thích nhất là ra đó chơi, thích nhất là đưa xích đu cao thật cao.”

“Hay là anh cũng làm một cái xích đu trong nhà để cho em chơi nhé? Em chơi xong rồi thì cho con chơi.”

Lâm Dur Hi chớp mắt với anh: “Em còn thích tàu lượn siêu tốc nữa, anh cũng làm một cái ở nhà ư?”

“Tiếng kêu của em mỗi ngày còn lợi hại hơn tiếng kêu lúc ngồi tàu lượn siêu tốc đó, còn chơi tàu lượn siêu tốc gì chứ. Ấy da..... Đúng rồi, gần giống tiếng kêu này nè, nhưng mà của em nghe êm tai hơn.”

Xe ngựa đi ngang qua một ngôi trường đã đóng cổng, Lâm Dur Hi nói: “Đây là trường tiểu học của em đó, trường không lớn lắm, mỗi khối chỉ có hai lớp thôi, nhưng em học ở đó rất vui.”

“Chắc chắn lúc nhỏ em rất ngoan.”

Lâm Dur Hi nhớ ra chuyện gì đó, bật cười: “Năm lớp năm, em từng nhận thư tình của một bạn học nam, nhưng đã đi tố cáo cậu ta.”

“Chắc chắn là bạn nam đó vừa xấu vừa tàn.”

Lâm Dur Hi mỉm cười lắc đầu: “Bởi vì cả trang thư tình của cậu ta cũng chỉ có hơn một trăm chữ, mà đã sai hết một nửa rồi. Càng chết người hơn là cậu ta còn vẽ em trong lá thư đó nữa, không khác gì một con heo ấy. Giáo viên xem thư tình của cậu ta xong thì gọi cậu ta lên, chỉ vào tranh cậu ta vẽ, nói lời thăm thía với cậu ta: Bây giờ mà không lo học hành cho tốt, thì bạn gái tương lai sẽ giống như thế này đây.”

Chu Từ Chính nói: “Anh còn tưởng giáo viên sẽ nói: Không lo học hành cho tốt, thì bạn gái tương lai sẽ là tay phải của cậu đấy.”

Lâm Dư Hi liếc anh một cái: “Em cảnh cáo anh, không được dạy hư con đâu đấy.”

“Quá muộn rồi, lúc chúng vẫn còn là con sâu nhỏ thì đã hư rồi. Bây giờ thì em đã hiểu cái gì gọi là hư từ trong xương rồi chứ.”

“Dừng xe! Em muốn xuống xe.”

“Hô hô, lên xe của anh rồi, em còn xuống được sao.”

Đi được 20 phút, xe ngựa dừng lại trước cổng công viên, hai bên bãi cỏ của công viên đã đặt những hàng ghế lụa trắng, khách mời đã ngồi vào đó. Ở giữa bãi cỏ phủ một con đường đi màu tím, thông thẳng vào mái đình nghỉ mát phủ lụa trắng xung quanh ở đằng trước.

Chu Từ Chính dìu Lâm Dư Hi xuống xe, giao cô cho Lâm Chi Hiên đứng chờ ở bên cạnh.

“Ba, giao cô ấy cho ba trước, chút nữa nhất định phải trả lại cho con đó.”

Ngài Vi vác cái bụng bự từ từ bước tới: “Bác trai, tuy con heo này đã cuồn cái trắng của bác đi mất, nhưng con heo này cũng khá tốt. Sau này nếu thật sự không ngoan thì còn có thể làm thịt để nấu thịt kho tàu.”

Lâm Chi Hiên mỉm cười gật đầu.

Chu Từ Chính liếc Tổng Thành Trạch một cái: “Bà xã nhà cậu, cậu có trông chừng hay không thế? Cậu là chủ trong gia đình cơ mà.”

Mặt Tổng Thành Trạch như đưa đám: “Tôi là heo trong gia đình ấy, không có địa vị đâu người anh em!”

Ngài Vi hài lòng gật đầu: “Con heo này có thể dạy dỗ nha. Mau dìu em đi ngồi xuống đi, hôm nay thằng quỷ nhỏ này hưng phấn lắm, cứ đập em mãi.”

Tổng Thành Trạch lập tức biến thành vẻ mặt cười làm lạnh, dìu Ngài Vi: “Thật hả? Sau khi ra đời nhất định là một thằng nhóc khỏe mạnh đây. Vợ đi chậm một chút nhé, cẩn thận đừng bị hoa làm vấp chân nhé.”

“Không có khí phách!” Chu Từ Chính mắng.

Lâm Dư Hi ho khan hai tiếng: “Không đâu, em cảm thấy anh Trạch biểu hiện càng ngày càng tốt.”

Chu Từ Chính chớp mắt với cô: “Thế thì cậu ta chính là tấm gương cho các anh em học tập rồi.”

“Không có khí phách!” Các anh em mắng.

Bài hát chủ đề của hôn lễ vang vọng trong công viên, Lâm Dư Hi khoác tay Lâm Chi Hiên bước đi trên con đường màu tím, thì ra trên bãi cỏ đã phủ đầy hoa oải hương. Chu Từ Chính đứng trước mái đình nghỉ mát, chăm chú nhìn cô bước từng bước về phía mình.

Ngày đầu tiên gặp nhau, cô mặc áo khoác trắng, đã cho anh một cảm giác bình thản, an ổn trước giờ chưa từng có. Trời cao giã vò anh 5 năm chính là muốn anh tìm được trái tim định mệnh của anh trong một góc nhỏ vắng vẻ, không bắt mắt.

Lâm Dư Hi trịnh trọng đặt tay của Lâm Dư Hi vào tay của Chu Từ Chính: “Báu vật duy nhất cả đời này của ba, ba giao cho con đấy.”

Chu Từ Chính nắm chặt tay cô: “Ba, ba yên tâm, cả đời này của con không thể nào rời xa cô ấy được, bởi vì cô ấy chính là cả trái tim của con.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tuần Trăng Mật

Editor: miemei

Sau khi dạ tiệc hôn lễ kết thúc, Chu Từ Chính có tư lượng rất tốt cũng đã say khướt. Tổng Thành Trạch đứng bên cạnh đỡ rượu cho anh thì trực tiếp nằm bò trên bàn ngủ đến không còn biết trời trăng gì nữa, tài xế phải khiêng anh ta về nhà. Chu Từ Chính gật đầu khen ngợi: “Anh em tốt, năm nay tăng

thêm hoa hồng cho cậu.”

Về đến nhà tắm rửa xong, mặt mày Chu Từ Chính đỏ bừng, hai mắt phát sáng ngồi trên giường, lại muốn hóa sói. Lâm Dư Hi khẽ hôn anh: “Được, chờ em một chút.” Vì đêm đặc biệt này, cô đã đặc biệt đi mua một bộ đồ ngủ cực kỳ gợi cảm. Chỉ là, khi cô mặc xong đi ra, thì con sói trần truồng kia đã ngã xuống giường ngủ khò khò rồi.

Lâm Dư Hi buồn cười, được rồi, đêm động phòng của hai người họ đã trở thành một đêm phong cảnh tuyệt đẹp. Cô cúi người hôn nhẹ lên trán anh, đắp chăn lại cho anh.

“Mơ đẹp nhé, ông xã.”

Anh ngủ say rồi, mà cô thì có chút hưng phấn nên ngủ không được. Cô nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh, từ nay về sau, cô đã chính thức là bà Chu rồi. Tuy đã sống với nhau một thời gian, nhưng sau khi đeo nhẫn vào rồi thì cảm giác có chút khác biệt. Khác ở chỗ nào ư? Có lẽ chính là sự ủy thác và hứa hẹn hoàn toàn kia. Hôn nhân không chỉ là một tờ giấy kết hôn, mà là sự tin tưởng, tin tưởng bản thân mình cũng tin tưởng anh ấy, bất kể trong lúc đời người lên cao hay xuống thấp cũng tình nguyện kiên trì giữ gìn suốt kiếp.

Lâm Dư Hi mở máy tính lên, tìm xem video lễ kết hôn hôm nay quay lại. Chu Từ Chính đứng trên sân khấu cùng cô hát song ca bài At the beginning, sau đó rất cảm tính nói: “Chúc các anh em độc thân tìm được một người phụ nữ làm cho các anh em có thể ngóc đầu lên.”

Dưới sân khấu cười ầm ầm.

“Nhưng mà không được tìm bà xã tôi, cô ấy đẹp kim rồi.” Nghe thấy câu này một lần nữa, Lâm Dư Hi không nhịn được bật cười. Lúc đó Chu Từ Chính đã hơi say, mà cô thì bị anh ôm hôn đến gần như không thở nổi, thế là nghe anh nói vậy, mặt cũng đỏ cả lên.

Lúc cô đi thay lễ phục, người dẫn chương trình hỏi: “Anh Chu dự định muốn có bao nhiêu baby?”

“Tôi vốn muốn 6 trai, 6 gái, vừa đủ một tá, nhưng nghĩ lại thì vất vả cho tôi quá.”

Người dẫn chương trình không hiểu: “Vất vả cho anh? Không phải là vất vả cho chị Chu sao?”

“Mỗi khi sinh một đứa thì phải trai giới ít nhất 5 tháng, mười hai baby thì chẳng phải sẽ phải trai giới 60 tháng, tận 5 năm lận, tôi chịu không nổi đâu.” Lâm Dư Hi lại phì cười, anh thật sự say không nhẹ nha.

“Vậy thì một trai một gái đi, gom lại thành chữ ‘hảo’.”

Chu Từ Chính gật đầu: “Tốt nhất là thai long phượng, trai giới một lần là xong.”

Dưới sân khấu vang lên giọng nói non nớt: “Chú ơi, trai giới có nghĩa là gì ạ?”

“Bạn nhỏ à, sau khi cháu đủ 18 tuổi thì hỏi ba cháu nhé.”

Sau khi Chu Từ Chính mở mắt ra thì rất tự nhiên sờ soạng vị trí bên cạnh, không có người. Anh ngồi dậy, vỗ vỗ mặt, tối qua là - - đêm động phòng. Đột nhiên anh nhớ ra gì đó sờ sờ chính mình, không mặc gì cả, nhưng anh thật sự không nhớ nổi đêm quan trọng nhất thế này rốt cuộc anh đã làm gì?

Đi xuống lầu, Lâm Dư Hi đang nói chuyện điện thoại với Ngải Vi, thấy Chu Từ Chính đi xuống, Lâm Dư Hi liền nói với Ngải Vi: “Chút nữa gặp.” Rồi cúp điện thoại.

“Bà xã, chào buổi sáng!”

“Ông xã, chào buổi trưa.”

Chu Từ Chính ôm cô cho một nụ hôn nóng bỏng: “Ngày đầu tiên làm bà Chu có quen không?”

“Cũng ổn, qua mấy ngày nữa xem sao. Không quen thì có thể thế nào?”

“Thói quen có thể từ từ bồi dưỡng mà.” Chu Từ Chính suy nghĩ một chút, vẫn quyết định hỏi: “Tối qua chúng ta làm rồi à?”

“Làm rồi.”

Chu Từ Chính nhủ mảy: “Thật hả?”

“Phải đó, trong mơ ấy.”

“.....” Chu Từ Chính có chút chán nản, “Chuyện chúng ta làm trong đêm động phòng là mơ mộng xuân ư?”

“Ông xã, ngày tháng còn dài!”

“Nhưng đêm động phòng chỉ có một lần. Cậu Trạch chết tiết này, sao không đỡ rượu giúp anh chứ?”

“Vợ của cái cậu Trạch chết tiết đó vừa mới gọi cho em, cô ấy sắp sinh rồi, ông chồng chết tiết của cô ấy vẫn còn đang nằm mơ chưa dậy kìa.”

“Tôi thêm hai bạc.”

“Chồng à, anh ấy đỡ rượu cho anh mới say thành như vậy đó.”

“Cái đó là làm việc không lành lợi, tôi thêm ba bạc, trừ hoa hồng của cậu ta.” Chu Tử Chính tức giận không yên, đêm động phòng cả đời chỉ có một lần, cứ thế mất rồi.

Lâm Dur Hi hết nói nổi trừng anh một cái: “Ông boss như anh khó hầu hạ thật đấy, hờ một chút là trừ tiền hoa hồng của người ta. Tóm lại bây giờ em muốn đến bệnh viện với Tiểu Ngải, anh chịu trách nhiệm moi anh Trạch dậy mang đến bệnh viện.”

“Anh là boss của cậu ta, anh mà phải đi moi cậu ta dậy á?” Chu Tử Chính lòng đầy căm phẫn.

Lâm Dur Hi nhón chân thom anh một cái, dịu giọng nói: “Please!”

Mỹ nhân kếp, lại là mỹ nhân kếp. Em cho rằng anh sẽ trúng kếp sao?

“Ding dong, ding dong!” “Tổng Thành Trạch, cậu lăn ra đây cho tôi! Vợ cậu sắp sinh con rồi.”

Ngải Vi nghe lời khuyên của Lâm Dur Hi, chọn sinh tự nhiên, nhưng thật sự là đau đến chết đi sống lại, giãy vò mười mấy tiếng đồng hồ cuối cùng cũng sinh ra một nhóc mập nặng 4 kg. Tổng Thành Trạch bế con trai vừa rơi nước mắt vừa nói: “Bà xã, vất vả cho em rồi!”

Ngải Vi sớm đã không còn hơi sức để nói chuyện nữa rồi.

Chu Tử Chính nhìn dáng vẻ của Ngải Vi khi ra khỏi phòng sinh, trong lòng ưu tư: “Vợ à, sau này em sinh con vẫn nên sinh mổ đi.”

“Sinh tự nhiên tốt cho cả con và mẹ.”

“Vậy được, chúng ta đi làm một đôi thai long phượng đi, em đau một lần là xong chuyện.”

Lâm Dur Hi cười: “Chẳng phải anh nói muốn sinh một tá sao?”

“Anh chịu không nổi.”

Lâm Dur Hi cười xòa: “Biết rồi, vì anh phải trai giới 5 năm chứ gì?”

“Bởi vì anh không thể trợ mắt nhìn em đau nhiều lần như vậy, mà anh lại không thể chịu đau thay em.” Chu Tử Chính nói đến trên mặt đầy vẻ đau lòng, dường như chỉ cần nghĩ đến cô chịu đau thì đã cực kỳ khó chịu rồi.

Lúc trong lòng Lâm Dur Hi âm ập, Tổng Thành Trạch u oán lướt tới, gơ cánh tay đầy dấu răng của anh ta lên: “Boss, anh tuyệt đối có thể cùng chịu đau đây.”

Chu Tử Chính vỗ vai anh ta: “Đau mà vui, đáng! Vì chúc mừng con trai của cậu ra đời, trước đó trừ hoa hồng của cậu tất cả đều bù lại hết, còn tặng thêm nữa.”

“Tôi có thể yêu cầu thêm tiền phụ cấp tai nạn lao động không?”

“Cậu thế này cũng tính là tai nạn lao động hả?”

“Lao động làm chồng ấy à.”

“.....”

Lâm Dur Hi đến bệnh viện với Ngải Vi mấy ngày, rồi cùng Chu Tử Chính xuất phát đi du lịch tuần trăng mật. Nghe nói lúc đặt địa điểm du lịch trăng mật, hai người đã lấy một tấm bản đồ thế giới ra, nắm tay, nhắm mắt lại cùng chỉ vào một vị trí: Dubai.

“Bao máy bay đi nhé!”

“Không muốn.”

“Kéo búa bao.”

“Chồng à, bớt bao máy bay đi, bảo vệ môi trường! Hôn nữa.....”

“Hôn nữa cái gì?”

“Nghe nói bây giờ khoang hạng nhất có giường đôi đấy.” Lâm Dư Hi chớp mắt: “Chúng ta đi thử xem?”

Hai mắt của Chu Tử Chính bỗng chốc tỏa ra ánh sáng của sói.

Lên máy bay rồi, Chu Tử Chính tức đến muốn lật bàn, không đúng, là lật giường! Mẹ nó, đúng là có giường đôi, nhưng cửa không kín đến tận nóc, nhón chân một cái là có thể thấy hết cảnh xuân trên giường, đây hoàn toàn chính là một thiết kế siêu cấp lưu manh. Chu Tử Chính khó dẫn cơn giận xuống, quyết định sẽ tìm thời gian liên hệ với nhà thiết kế máy bay, hỏi thật kỹ xem rốt cuộc ý nghĩa thiết kế của giường đôi trên máy bay là gì. Cho người ta ngủ mà không cho người ta lẩn, khôn kiếp!

Dubai, một thành phố phồn hoa vì dầu mỏ và vàng, ở đây có không ít những cái nhất của thế giới: tòa kiến trúc cao nhất, khách sạn xa hoa nhất, trung tâm thương mại lớn nhất, cảnh nhân tạo lớn nhất.

Chu Tử Chính hỏi: “Em biết người giàu ở đây khoe của thế nào không?”

“Đặt dầu mỏ và vàng ở trước cửa?”

“Quả thật là đặt một thứ ở trước cửa, nhưng thứ này còn quý giá hơn dầu mỏ và vàng nữa.”

Quý giá hơn? Kim cương? Không đúng, ở đây là vùng đất sa mạc, là nước ư? Lâm Dư Hi nhìn quanh, chợt hiểu ra: “Là cây!”

“Đúng, trước cửa nhà càng có tiền thì trồng càng nhiều cây.”

Lâm Dư Hi cười nói: “Vậy bọn bất cóc muốn tìm mục tiêu thì dễ quá rồi, đếm số cây trước cửa là được.”

“Nhưng cũng có độ khó đấy, mấy người đó, nam thì ăn mặc đều giống nhau cả, nữ thì càng toàn một màu đen, không cần thận một chút là bắt nhầm người ngay.”

Không bao lâu sau, hai người nhìn thấy mấy người đi ra từ một căn biệt thự trước cửa có trồng rất nhiều cây, người đàn ông dẫn đầu mặc một cái áo dài màu trắng, bốn người phụ nữ đi theo sau lưng ông ta thì cả người đều bọc trong cái áo dài màu đen, chỉ lộ ra đôi mắt. Lâm Dư Hi nhìn những người phụ nữ đi theo sau người đàn ông kia, thứ mà chiếc áo đen bao bọc, ngoài cơ thể của họ, còn có linh hồn của họ nữa! Đột nhiên cô thấy rất may mắn rằng mình sống ở một đất nước mà phụ nữ có quyền lựa chọn.

Lâm Dư Hi nói: “Đúng rồi, nghe nói đàn ông ở đây có thể cưới bốn vợ đó.”

“Hình như là vậy.”

“Hâm mộ không?”

“Hâm mộ chứ, đáng tiếc anh không thờ phụng đạo Hồi, cũng không chấp nhận được mỗi ngày mặc cùng một cái áo dài che đi vẻ đẹp trai của anh.”

“Nhưng anh có thể có bốn bà vợ luân phiên cho anh lật thẻ, sướng lắm nha!”

“Điều này cũng khá mê người đấy, nhưng ở đây cũng có quy tắc, trước khi anh muốn cưới vợ khác thì cần phải có được sự đồng ý của em, nếu như em không đồng ý, thì anh cũng không cưới được. Cho nên, bà xã đại nhân à, em có đồng ý cho anh cưới vợ nhỏ không?”

Lâm Dư Hi liếc anh một cái: “Anh có đồng ý cho em nuôi trai bao không?”

“Ở đây đâu có nói phụ nữ có thể gả cho bốn người chồng đâu.”

“Em cũng đâu có nói muốn gả, chỉ là nuôi nam sùng chơi chút thôi.”

Chu Tử Chính chớp mắt làm nũng: “Thực ra anh cũng có thể role play làm trai bao, bao nuôi anh thì thế nào hả?”

Lâm Dư Hi phì cười: “Vậy thì phải xem biểu hiện của anh có đáng để em bao nuôi hay không.”

“Anh nhất định sẽ làm cho em không nhớ để anh đi.”

“Được, nếu đã đến Ả Rập, thì hôm nay anh role play Aladin và cây đèn thần đi, biểu hiện tốt vào, sẽ cho anh nhiều tiền boa hơn.”

“Anh có thể chỉ định tiền boa được không?”

“Anh muốn cái gì?”

“Trúng, tốt nhất là hai quả, một quả cũng được.”

Hôm nay, nơi bọn họ muốn đi thăm thú là một tòa nhà thờ Hồi giáo xa hoa đến mức không gì sánh bằng. Muốn vào nhà thờ, cho dù là du khách nữ cũng phải mặc áo dài đen, đeo mạng che mặt đen. Thế là Lâm Dư Hi và các du khách nữ khác cùng đi thay đồ.

15 phút sau, Chu Tử Chính vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Lâm Dư Hi trong biển người đen kịt, anh bắt đầu lo lắng gọi điện cho cô, nhưng điện thoại không có ai bắt máy! Tim anh đập mạnh lên, lập tức dùng di động tìm xem GPS của Lâm Dư Hi, lại thấy chấm đỏ trên màn hình đã rời khỏi nhà thờ Hồi giáo, ra ngoài đường lớn.

Chu Tử Chính vọt ra ngoài nhà thờ Hồi giáo nhanh như gió, nhảy lên xe, đuổi theo với tốc độ cực nhanh, đám vệ sĩ thấy dáng vẻ Chu Tử Chính gấp gáp đến độ như muốn ăn thịt người thì đều bị dọa cho nhảy dựng, lập tức lên xe đuổi theo. Xe của Chu Tử Chính phóng nhanh trên đường lớn, nhìn vào chấm đỏ di động trên thiết bị theo dõi GPS, đạp ga càng ngày càng sâu, cát vàng bay tán loạn phía sau xe.

Sao có thể bị người ta bắt đi chứ? Sơ suất quá, tại sao không thuê vệ sĩ nữ chứ? Con mẹ nó, vừa ra khỏi cửa là có chuyện, ông trời ơi ông chơi trò gì đây?

Đuổi theo 30 phút, chiếc xe kia cũng chạy với tốc độ cực nhanh, cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt. Chu Tử Chính nghiêng răng, xoay tay lái dựng vào phía sau chiếc xe đó. “Rầm”, chiếc xe không kịp chuẩn bị, bị dựng ra khỏi đường lớn, lật xe trên bãi cát vàng ở bên đường.

Chu Tử Chính và đám vệ sĩ xông lên, Chu Tử Chính mở cửa xe ra, hét lớn: “Liz!”

Đám vệ sĩ giờ sững lên: “Freeze!”

Trong xe vang lên giọng nói run rẩy của một nam một nữ: “Don’t kill me!”

Thì ra muốn vào nhà thờ Hồi giáo thì phải tháo cả trang sức ra, Lâm Dư Hi chỉ có thể tháo bông tai ra để vào túi xách, rồi lại bỏ vào tủ bảo hiểm. Khách du lịch quá nhiều, cô bị những người khách du lịch khác đụng mấy cái mới ra khỏi phòng thay đồ được. Không biết có phải do lúc trưa ăn phải đồ ăn có vấn đề hay không, bụng của Lâm Dư Hi chột đau nhói lên, chỉ có thể vội vã chạy vào nhà vệ sinh được làm từ đá cẩm thạch, xa hoa đến mức làm người ta tặc lưỡi, để giải quyết một chút. Cứ như thế bị giằng vò gần 20 phút mới ra đến nơi đã hẹn gặp trước với Chu Tử Chính, chỉ là cô tìm một vòng cũng không thấy anh đâu.

Chẳng lẽ đợi lâu quá, nên anh ấy tự mình đi vào tham quan trước rồi? Lâm Dư Hi đi vào đại diện của nhà thờ Hồi giáo, vừa tham quan vừa tìm người, dạo hết một vòng lớn, vẫn không thấy người đâu. Chỗ này lớn quá, rất khó tìm, vẫn nên đi gọi điện thoại thôi! Lâm Dư Hi về đến phòng thay đồ, mới phát hiện không thấy chìa khóa của tủ bảo hiểm đâu. Người đã không thấy rồi, chìa khóa cũng không thấy luôn, được rồi, đi ra bãi đậu xe tìm tài xế và vệ sĩ vậy. Cô mặc cả người đen thui chạy vội ra ngoài nhà thờ, đi đến bãi đậu xe, sau đó kinh ngạc phát hiện không có một bóng người, mà xe của Chu Tử Chính và vệ sĩ đều không thấy đâu cả.

Lâm Dư Hi đứng ngêch ra một bên, thế này là tình huống gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Kết Thúc (1)

Editor: miemei

Một nam một nữ bò ra khỏi xe, vệ sĩ mở cốp sau xe ra, xác định bên trong không còn người nào nữa, Chu Tử Chính tìm được túi xách của Lâm Dư Hi ở trong xe, bông tai GPS của cô thì ở trong túi xách. Đôi nam nữ kia run run nói bọn họ chỉ trộm đồ thôi, chứ không bắt cóc người. Ngay lúc này, di động của Chu Tử Chính vang lên.

“Anh định bỏ em đi rồi cưới vợ nhỏ đó hả?” Lâm Dư Hi đứng đợi ở bãi đậu xe một lúc lâu vẫn không thấy bóng người, nên đã quyết định trở vào nhà thờ Hồi giáo tìm người mượn di động. Chẳng qua là muốn gọi điện thoại đường dài, nên hỏi hết mười mấy người, cuối cùng mới mượn được.

Chu Tử Chính như trút được gánh nặng: “Vợ, em ở đâu thế?”

“Em không có di động, không có tiền, không có xe, chồng thì bỏ em lại rồi, em đang ngây ngốc đứng đợi ở nhà thờ xem có ai chịu mang em về nhà hay không đây.”

“Em đừng đi đâu cả, đứng ở đại diện chờ anh.”

Lúc Chu Từ Chính mệt mỏi bụi bặm chạy về, thì Lâm Dư Hi đang thưởng thức đèn treo bằng thủy tinh tuyệt đẹp ở trong đại diện, anh dang hai tay ôm chăm cô, thở sâu một hơi: “Hừ chết anh rồi.”

“Sao thế?”

“Anh tưởng em bị bắt đi mất.”

“Bị bắt? Lúc em đi thay đồ thì bụng hơi đau nên đã đi vệ sinh, sau khi đi ra thì không tìm được anh. Muốn đi gọi điện cho anh, nhưng lại không thấy chìa khóa của tủ bảo hiểm đâu nữa.”

Chu Từ Chính cười tự giễu, hay cho một màn hiểu lầm. Người của cô còn chưa ra ngoài, nhưng túi thì bị trộm mất, GPS nằm trong túi xách khiến anh nghĩ rằng cô lại bị bắt cóc nữa. Xem ra di chứng sau khi bị bắt cóc làm cho anh có chút phản ứng hơi quá.

“Không có gì, một phen hú vía thôi.”

Lâm Dư Hi cười nói: “Em còn tưởng đâu anh lại đi tạo niềm vui bất ngờ gì cho em nữa chứ.”

“Freeze!” Lúc Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi ra khỏi nhà thờ Hồi giáo đi đến bãi đậu xe, thì bị một đám cảnh sát mặc áo chống đạn giờ súng lên bao vây. Thì ra ba chiếc xe của Chu Từ Chính và các vệ sĩ phóng nhanh trên đường, cộng thêm cố ý dụng xe đã làm kinh động đến cảnh sát Dubai, hơn nữa nhóm vệ sĩ có súng (tuy chỉ là súng điện), dây thần kinh của cảnh sát bỗng chốc căng lên, coi bọn họ như phần tử khủng bố khả nghi, rồi phối cả bộ trang bị chống khủng bố ra săn bắt họ.

Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi bị đeo còng tay đưa lên xe cảnh sát. Lúc đi du lịch trắng mặt bị coi như phần tử khủng bố, rồi bị bắt đến đồn cảnh sát, đây thật sự là một “niềm vui bất ngờ” cực kỳ lớn nha.

Chu Từ Chính áy náy nhìn Lâm Dư Hi: “Vợ, sorry!”

“Cũng đâu phải lần đầu tiên em ngồi xe cảnh sát.”

Lần này thật sự rất là khác đó, có được không hả! Tâm trạng của Chu Từ Chính rất chán nản, nhìn sang một đám cảnh sát mặt mày nghiêm túc ở trong xe: “Hi vọng đến đồn cảnh sát giải thích một chút, thì họ sẽ thả chúng ta ra.”

Vậy mà sau khi đến đồn cảnh sát, hai người bị đưa đến phòng tra hỏi khác nhau, tra hỏi nghiêm ngặt, Chu Từ Chính thì lại càng vừa tức mà vừa túng, bị bọn họ lột sạch xét người. Mẹ nó, lột sạch trước mặt phụ nữ thì không sao, lột sạch trước mặt một đám đàn ông râu ria thật là con mẹ nó mất mặt mà.

“Bend down, hip up.” (Khom lưng, cong mông lên.)

“What” Hai mắt Chu Từ Chính trừng lớn như chuông đồng, gương mặt đẹp trai hết trắng rồi lại xanh.

May là sau một hồi âm ỉ, cảnh sát vẫn nhốt anh và Lâm Dư Hi trong cùng một lồng ắc, trong cùng một phòng giam.

Chu Từ Chính vừa nhìn thấy Lâm Dư Hi thì mặt đầy vẻ uất ức ôm lấy cô, nói với giọng nức nở: “Vợ ơi, anh có lỗi với em. Anh..... anh..... không giữ được thân thể của mình rồi!”

Lâm Dư Hi vuốt nhẹ lưng anh: “Đừng buồn, em không ngại đâu. Trờ về lấy nước tẩy rửa một chút, vẫn có thể dùng được mà.”

“Anh nhất định sẽ khiến họ phải trả lại.” Chu Từ Chính cực kỳ tức giận, “Chỉ phóng xe một chút, dụng xe một chút, cầm mấy cây súng điện thôi mà, đến nỗi phải soát người anh sao?”

“Ách..... Nghe nói ở đây chỉ cần đánh nhau, mặc kệ đúng sai cũng phải bị giam vào tù. Trị an ở đây tốt chính là vì luật pháp rất nghiêm ngặt, anh phóng xe, dụng xe, cộng thêm mang theo súng điện nữa, đã là tội lớn rồi đó.”

Chu Từ Chính thở dài: “Haiz, hồ lạc xuống đồng bằng bị chó bắt nạt mà! Đúng rồi, bọn họ không làm gì em chứ?”

“Cũng không có gì, bọn họ chỉ nghi ngờ em mượn danh khách du lịch đến làm gái thôi.”

“Cái gì?” Bỗng chốc lửa giận của Chu Từ Chính bốc lên cao.

“Đừng giận! Em nói với bọn họ em là bác sĩ, còn lập tức bắt mạch cho một trong số cảnh sát ở đó, kê ra bệnh trong người anh ta, mấy người cảnh sát đó nghẹn cả ra. Sau đó thay phiên để em bắt mạch cho bọn họ, sau khi em xem xong thì bọn họ không còn nghi ngờ nữa. Sau đó em nói với họ là chúng ta

đến du lịch trăng mật, cho dù bây giờ không thể thả chúng ta đi, thì cũng hi vọng có thể giam chúng ta chung một chỗ.”

Chu Từ Chính chán nản: “May mà họ không làm gì với em, nếu không anh sẽ làm cho họ phải hối hận.”

Lâm Dư Hi an ủi: “Chồng à, họ là cảnh sát, họ có trách nhiệm điều tra rõ chuyện này.”

Chu Từ Chính ầm ức không vui: “Tóm lại là chúng ta xui quá đi. Sáng mai luật sư mới đến, xem ra đêm nay chúng ta phải ngủ ở đây rồi.”

Lâm Dư Hi gật đầu: “Ở đây cũng..... đặc biệt lắm”

Chu Từ Chính uể oải: “Chúng ta cứ thế trải qua đêm đầu tiên trong tuần trăng mật của chúng ta ở trong cái lồng sắt này.” Phòng bao, rượu đỏ, món ngon được sắp xếp tỉ mỉ, tân hôn lãng mạn, mất - - hết - - rồi.

Lâm Dư Hi dựa vào ngực anh: “Trong ngày đặc biệt chúng ta không làm chuyện tất nhiên phải làm, mà lại gặp được trải nghiệm đặc biệt, chẳng phải cũng rất tuyệt đó sao?”

Hai tay Chu Từ Chính ôm chầm lấy cô, dường như nhiệt độ cơ thể cô đã làm cho lửa giận của anh bốc hơi không ít: “Chỉ cần ở bên cạnh em, ở đâu, làm gì cũng tuyệt cả.”

Ánh trăng rọi vào từ cửa sổ trên đỉnh đầu, hai người ngẩng đầu nhìn lên, là vầng trăng tròn màu mật ong.

Lâm Dư Hi hôn anh: “Ông xã, Happy honey moon!”

-----Ngủ một đêm trên giường ván cứng, nằm đến nỗi Chu Từ Chính đau nhức hết cả người. Sáng sớm luật sư đã đến trò chuyện với bọn họ về đầu đuôi chuyện này, sau đó lại giải thích lý do với bên cảnh sát một lượt, cảnh sát đã đồng ý thả hai người ra. Biết được thân phận của Chu Từ Chính, tổ trưởng của đồn cảnh sát ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua nhún mạnh, Dubai rất an toàn, sẽ không có vụ bắt cóc nào đâu. Cho dù có, cũng nên thông báo cho cảnh sát, không thể tự mình mạo hiểm hành động được, blah blah blah. Phát biểu một lượt, cuối cùng vậy mà lại đẩy gương mặt tươi cười đến tạo quan hệ ngoại giao: Hoan nghênh đến Dubai đầu tư!

Lột sạch anh rồi, còn có mặt mũi kêu anh đến đầu tư ư? Ông coi Chu Từ Chính tôi là hạng người gì hả?

“Nhất định!” Chu Từ Chính nặn ra một nụ cười giả tạo, bắt tay với tổ trưởng. Mặc kệ thế nào, ra khỏi đồn cảnh sát đã rồi hãy nói. Ở nơi đất khách quê người, rỗng cũng thành sâu đấy. Dĩ nhiên, sau khi anh lên xe, vẫn lý lẽ rõ ràng oán trách với luật sư về việc bị đối xử bất nhân đạo - bị lột sạch xét người.

“Mông của anh chưa bao giờ bị đàn ông sờ qua đó.”

Lâm Dư Hi không nhịn được bật cười, xem ra chút nữa phải yêu thương cái mông tội nghiệp của anh cho thật tốt rồi đây.

Về đến khách sạn, Chu Từ Chính vội đi tắm ngay lập tức, gột rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài, sau đó lại kéo Lâm Dư Hi vào phòng tắm, hưng hăng ăn một bữa hoành tráng, bù lại một giấc ngủ không ngon, bù lại sự bức tức của đêm qua, mới coi như miễn cưỡng điều hòa lại được.

Trong lòng Chu Từ Chính vẫn có chút áy náy: “Anh và em đi du lịch hai lần, hai lần đều kích thích thế này. Lần đầu tiên thì bị bọn xấu bắt, lần thứ hai thì bị cảnh sát bắt.”

Lâm Dư Hi cười khê: “Vậy sau này chúng ta muốn đột phá chẳng phải rất khó sao? Lẽ nào lần thứ ba sẽ là người ngoài hành tinh đến bắt?”

Hai người không muốn đi ra ngoài, nên đã gọi món đưa lên phòng, cộng thêm một bộ phim người ngoài hành tinh phối với bữa tối.

“Chồng ơi, để đối phó với những người ngoài hành tinh có thể sẽ đến bắt chúng ta, em nghĩ tốt nhất anh nên đi học lái máy bay, không đúng, là lái phi thuyền.”

“Tất cả đều không đúng, anh phải học bắn pháo.”

Lâm Dư Hi liếc anh một cái: “Bắn pháo mà anh còn phải học nữa à?”

Chu Từ Chính gật đầu: “Vợ à, em đã bị anh làm hư hoàn toàn rồi.”

Sau khi ăn xong, ngồi vào Jacuzzi trong phòng tắm, mở nhạc, uống chút rượu đỏ, ngắm ánh sao ngoài cửa sổ, lãng mạn đến rồi tỉnh rồi mị, thế là thuận theo tự nhiên mà nở hoa lần thứ hai. Ngay tại lúc đầu sôi lửa bỏng, “ding dong” chuông cửa vang lên.

Chu Từ Chính bị quấy nhiễu một chút, rồi không để ý tới mà tiếp tục cày cấy, nhưng tiếng chuông cửa này vẫn thế không thay đổi cứ thế vang lên, giống như hàng trăm con lạc đà alpaca (thảo nê mã) chạy qua.....

Lâm Dư Hi không nhịn được đẩy anh một cái: “Có chuyện gì gấp chẳng, đi xem chút đi.”

“Làm được một nửa thôi!”

“Chút nữa tiếp tục.”

“Chút nữa là lạnh hết rồi.....”

Chu Tử Chính khoác áo choàng tắm, nổi giận đùng đùng đi ra mở cửa, người gõ cửa tốt nhất là phát hiện chuyện gì đó lớn lao như loài người có thể bay, hoặc là có thể hít thở được ở dưới nước, nếu không.....

Cửa mở ra, là tổ trưởng đồn cảnh sát và luật sư của anh. Nhìn thấy cách ăn mặc của Chu Tử Chính, hai người sùng sốt, tổ trưởng đẩy gương mặt cười lên nói: “Thật ngại quá, muộn như vậy rồi còn quấy rầy.” Nhưng trên mặt thì viết: Cũng mới 9:30 thôi, không muộn, không muộn.

Khóe miệng Chu Tử Chính giật giật: “Có chuyện gì thế?”

Tổ trưởng cười ha ha: “Tôi muốn bày tỏ sự áy náy thành khẩn nhất về việc tối qua anh Chu bị đối xử không lễ phép.”

Da mặt Chu Tử Chính giật giật: “Còn có chuyện quan trọng gì khác không?”

“Đôi nam nữ mà anh Chu đụng hôm qua, thì ra là một cặp tội phạm truy nã, anh Chu bắt tội phạm truy nã giúp cảnh sát, đã có sự cố gắng rất lớn, chúng tôi muốn mời anh Chu ngày mai đến cục cảnh sát nhận ‘Huy chương dũng sĩ’.”

Một vọn con lạc đà alpaca (thảo nê mã) chạy qua.....

“Vốn ra cũng không muốn muộn thế này còn quấy rầy đâu, nhưng chính là muốn tự mình đến mời để bày tỏ thành ý ấy mà.” Tổ trưởng tiếp tục ha ha ha.

Chu Tử Chính gắng gượng nuốt chữ “cút” xuống. Dùng một chữ “Được” để đuổi hai người đi.

“‘Huy chương dũng sĩ’? Cái này nghe quen tai lắm.” Lâm Dư Hi cười nói. Mười bốn năm trước anh nhận “huy chương dũng sĩ” ở Mỹ, mười bốn năm sau đã đưa Doãn Thiên Dã tới.

“Đúng đó, mười bốn năm sau đôi nam nữ đó sẽ trở về tìm anh tính sổ.” Chu Tử Chính cởi áo choàng tắm ra.

“Vậy phải chăng đừng nên đi nhận? Nếu không hình ảnh của anh xuất hiện trên báo chí sẽ trở thành bia ngắm phi tiêu của bọn họ nữa đó.”

“Lột sạch anh, còn muốn mượn anh làm tuyên truyền, rồi lại để anh trở thành mục tiêu công kích của mọi người hả? Không có cửa đâu, sáng sớm ngày mai chúng ta bay đi ngay.” Chu Tử Chính lại đề Lâm Dư Hi xuống.

“Chẳng phải anh lạnh rồi sao?”

“Anh nóng muốn chết đây nè, vì chút chuyện này mà cắt ngang chuyện tốt của chúng ta, bây giờ lòng anh cháy hừng hực luôn ấy.”

“Nhưng em hơi lạnh rồi.”

“Chờ chút nữa cho em kêu đến nóng chịu không nổi luôn.” Chu Tử Chính cúi người xuống bắt đầu gặm.

“Chờ đã.....”

“Anh không muốn.”

“Đi gắn thẻ ‘Xin đừng làm phiền’ đi.” Lâm Dư Hi cắn nhẹ lên vành tai của anh “Em không muốn bị lạnh lần thứ hai đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Kết Thúc (2)

ditor: miemei

Hôm sau, lúc bọn họ xách theo hành lý muốn rời khách sạn, hai chiếc xe cảnh sát đã chờ ở ngoài khách sạn từ sớm. Luật sư đến khuyên hai người nhất định phải nể mặt đi nhận ‘Huy chương dũng sĩ’, nếu không bên cảnh sát tức giận truy cứu lên thì tuyệt đối có thể nhốt anh vào tù mười ngày nửa tháng.

Chu Tử Chính hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không thể làm được gì, cuối cùng thì cũng là kẻ thức thời là trang tuần kiệt. Nhưng, muốn mượn mặt anh để làm tuyên truyền hả, cũng không dễ vậy đâu! Chu Tử Chính bảo luật sư lấy cho anh và Lâm Dư Hi một bộ đồ truyền thống nhất của Dubai và một bộ râu, lí do là nếu đã đến rồi, thì phải nhập gia tùy tục.

Mặc áo choàng dài màu trắng vào, dán bộ râu lên, rồi dùng hai sợi dây đen để cố định tấm vải đội đầu màu trắng, từ chàng công tử đẹp trai, Chu Tử Chính đã biến thân thành tù trưởng Ả Rập. Lâm Dur Hi thì mặc cả người một cái áo choàng dài màu đen cộng thêm mạng che mặt màu đen, chỉ lộ ra đôi mắt. Hai người nhìn nhau cười.

“Nhận ra anh không?”

Lâm Dur Hi cười lắc đầu: “Bộ râu với vải đội đầu này của anh thật sự không thể nào hoàn hảo hơn được nữa.”

“Vậy thì đúng rồi. Đi, đi lãnh thưởng nào.”

Đối với cách ăn mặc của Chu Tử Chính, tổ trưởng đồn cảnh sát vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, theo như ông ta thấy thì Chu Tử Chính đã rất nỗ lực rồi. Thế là ông ta cười ha ha chụp chung tấm ảnh trao thưởng, rồi lại đề nghị vì thân phận đặc biệt của Chu Tử Chính, lúc du lịch ở Dubai cần phải chăm sóc đặc biệt, cho nên quyết định cho hai cảnh sát mặc thường phục đi theo bảo vệ.

Chu Tử Chính và Lâm Dur Hi hai mặt nhìn nhau, xem ra tuần trăng mật mà họ cho rằng sắp kết thúc bây giờ mới bắt đầu thôi.

“Ha ha ha ha ha. Cậu mau đi tìm pháp sư đến làm phép cho cậu với Chu công tử đi, sao mà một, hai năm nay hai người gặp nhiều chuyện rắc rối vậy chứ.” Ngải Vi bế con, cười đến run cả người, “Đi một chuyến tuần trăng mật cũng có thể bị nhốt vào lồng giam nữa.”

Lâm Dur Hi cũng bật cười: “Hình như hai đứa mình không nên đi ra ngoài thì phải, vừa bước ra ngoài là có chuyện. Nhưng tuần trăng mật có cảnh sát hộ tống cũng khá đặc biệt đây.”

“Bốn vệ sĩ thì cũng thôi đi, cộng thêm hai cảnh sát nữa, sáu người nhìn hai cậu anh anh em em, tự nhiên sao?”

“Không tự nhiên, nên đã trở về đây này.”

“Vẫn nên ngoan ngoãn ở trong nhà tạo người cho tốt đi.”

Lâm Dur Hi bế baby vừa qua đây tháng: “Thuận theo tự nhiên thôi. Sao rồi, chăm con vất vả không?”

“Cũng ổn, mình chỉ chịu trách nhiệm cho bú sữa thôi, những chuyện khác thì anh Trạch bao trọn hết.”

“Thảo nào Vince nói anh Trạch đã biến thành con gấu trúc có thể ngủ bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu!”

“Mình phụ trách sinh, anh ấy phụ trách chăm, chuyện thường ở huyện mà.” Ngải Vi cười đến vừa hạnh phúc vừa kiêu ngạo, “Vội lại là anh ấy sợ mình vất vả quá, baby thì quá nhỏ, không muốn giao cho người giúp việc, nên chỉ có thể tự mình làm thôi.”

“Cô Ngải à, cô đã gả cho một người đàn ông tốt đấy.”

Ngải Vi nhướn mày với cô: “Mình cũng sẽ làm cho anh ấy rất. ‘hạnh phúc’.”

Những ngày sau kết hôn trôi qua rất thoải mái, nhẹ nhàng, mỗi ngày Lâm Dur Hi và Chu Tử Chính cùng ra khỏi cửa, cô đến phòng khám, anh về công ty, lúc tan tầm, anh lái xe đến đón cô về nhà. Lúc phòng khám không bận, thỉnh thoảng cô sẽ bất ngờ xuất hiện ở phòng làm việc của Chu Tử Chính, cho anh một sự ngạc nhiên vui mừng (kiểm tra đột xuất), may mắn là tạm thời vẫn chưa gặp phải chuyện không nên bắt gặp.

“Anh nói xem có khi nào có một ngày lúc em phá cửa vào phòng làm việc của anh, thì có người muốn nhảy cửa sổ chạy trốn không?”

“Không đâu, cửa sổ ở đây không mở ra được. Hơn nữa.”

“Hơn nữa cái gì?”

Chu Tử Chính gian xảo chớp mắt: “Anh có rất nhiều phòng làm việc có thể làm việc, em kiểm tra không ra đâu.”

“.....”

Chu Tử Chính có qua có lại, lảng lảng đi đến phòng khám định cho Lâm Dur Hi một bất ngờ lãng mạn, vừa mở cửa ra thì đã nghe được tiếng đàn ông rên rĩ, Chu Tử Chính nhú mày, muốn nhìn lên qua tấm màn thì bị một đôi tay ấm áp che mắt lại: “Nghiêm cấm rình trộm.”

Chu Tử Chính chau mày: “Anh đã nói không cho em khám khoa nam mà.”

“Em khám cho khoa nhi.” vén tấm rèm vải lên, một bé trai đang ngồi trên giường, thì ra tiếng rên rĩ vang lên ở phòng kế bên.

Chu Tử Chính hài lòng gật đầu: “Ngaoan.”

Phòng kế bên vang lên tiếng đàn ông kêu: “Bác sĩ Lâm, tôi có thể mặc quần được rồi chứ?”

“Được rồi.” Lâm Dư Hi đáp.

Thoáng chốc mặt Chu Từ Chính đen lại: “Khoa nhi?”

“Cậu ấy chưa đủ 18 tuổi.”

“Đủ 8 tuổi thì đã không phải là thiếu nhi nữa rồi.”

“Anh mau ra ngoài đi, em phải khám bệnh.” “Anh phản đối, thiếu nhi là từ 0 đến 8 tuổi, không đúng, từ 0 đến 5 tuổi thôi.” Trẻ em 5, 6 tuổi thời nay đã biết trêu ghẹo người khác rồi đấy.

“Phản đối vô hiệu! Anh Chu Từ Chính, anh mà quấy rầy em khám bệnh nữa thì tối nay ngủ sô pha nhé.”

Chu Từ Chính hậm hực đi ra, nhìn thấy một cậu thiếu nhi 14, 15 tuổi, còn cao to hơn anh, hơn nữa còn có chút xú đẹp trai bước ra từ phòng che rèm. Chàng trai gật đầu cười với anh: “Chào chú!” Mẹ nó, thiếu nhi gì chứ, rõ ràng là miếng thịt tươi mà. Khám bệnh thì khám bệnh đi, cười tươi rạng rỡ như ánh mặt trời như vậy làm gì hả!

Trong lòng Chu Từ Chính có vạ con ngựa phi qua, không được, phải nghĩ cách giữ cô ấy ở trong nhà thôi.

Tối hôm đó, anh làm đặc biệt liều mạng, xong chuyện rồi cũng nằm lý ở đó không chịu đi. Lâm Dư Hi đẩy anh: “Anh muốn nằm lý đến bao giờ hả?”

“Cho đến khi bé trùng gặp được bé trứng.”

Chập tối, Chu Từ Chính về đến nhà, đi lên phòng, thấy cửa phòng dán một bức hình cái trắng, Lâm Dư Hi thì nằm trên giường nghỉ ngơi.

“Sao thế? Không thoải mái à?” Chu Từ Chính đi qua sờ trán của cô.

“Ừm, hơi mệt, buổi chiều về ngủ một chút.”

Chu Từ Chính đặt ngón tay lên mạch đập của cô, sau đó nghiêm túc nói: “Ừm, căn cứ theo chuẩn đoán của anh, em lao lực quá độ, quả thực cần phải nghỉ ngơi cho tốt, anh kê cho em một năm nghỉ phép, trong một năm này chỉ có thể ăn, chơi, ngủ, tuyệt đối không thể đi làm việc nữa.”

Lâm Dư Hi cười: “Sao có cảm giác như anh đang nuôi heo ấy nhỉ?”

“Anh còn muốn nuôi thêm mấy con nữa kia!” Đột nhiên anh nhớ tới bức hình cái trắng ngoài cửa, “Em treo tấm hình cái trắng ngoài cửa là ý muốn nói con heo anh đây đã chiếm lấy bó cái trắng như em đó hả?”

“Ý em muốn nói là về sau anh phải ăn cái trắng đấy.”

“Anh ăn cái trắng?”

“Ừm, ít nhất phải ăn hai tháng.”

“Tại sao?”

“Trai giới.”

Chu Từ Chính sững sờ, chợt hiểu ra, hưng phấn hỏi: “Bé trùng gặp bé trứng rồi à?”

Lâm Dư Hi cười gật đầu: “Chiều nay về kiểm tra thử rồi, số ngày ít quá, qua mấy ngày nữa lại đi khám bác sĩ để xác định.”

“Trời ạ, để anh bình tĩnh chút đã. Chết rồi, tối qua anh làm mạnh như vậy, có khi nào tổn thương đến con không? Vợ, có cần đi khám bác sĩ ngay bây giờ không?”

“Ông xã, bình tĩnh!”

“Chuyện quan trọng thế này, anh bình tĩnh không nổi.” Thế là, từ một lão heo anh tuấn, điềm tĩnh, anh trực tiếp biến thành một con khi nhảy tung tung, cực kỳ căng thẳng, một chút thì hỏi cô có đói không? Một chút nữa lại hỏi cô có khát không? Nằm lâu rồi thì hỏi có muốn ngồi dậy một chút không? Ngồi lâu rồi thì hỏi có muốn nằm xuống một lát không?

“Chồng à, còn chín tháng nữa, bình tĩnh chút nào.”

Thế là lúc ngủ, anh cực kỳ bình tĩnh mà không dám nhúc nhích một chút nào, kết quả hôm sau thức dậy, cả người cứng ngắc, thiếu chút nữa là trật cổ

luôn. Nhìn thấy Chu Từ Chính cả người cứng còng, nhưng lúc hợp, khỏe mắt cũng vô duyên vô cớ cong lên, Tống Thành Trạch đặt tên cho triệu chứng của anh là “Hội chứng hưng phấn quá độ khi lần đầu làm cha”.

Hai tuần sau, sau khi đi khám thai xong, trình độ hưng phấn của Chu Từ Chính đã tiến hóa thành kích động.

“Thai đôi? Có khi nào là thai long phượng không?”

“Bây giờ còn nhỏ quá, không biết được.”

“Có bao nhiêu phần trăm cơ hội sẽ là thai long phượng?”

“Bây giờ rất khó nói.”

“Vậy nói đơn giản chút đi, có bao nhiêu phần trăm cơ hội?” Hoàn toàn là đáng vẻ nói không ra một con số thì cô đừng mong được đi.

Bác sĩ bị Chu Từ Chính ép đến không thể làm gì khác hơn: “Mỗi thai nhi có một nửa cơ hội là trai hoặc gái, cho nên đại khái có khoảng 25 phần trăm cơ hội sẽ là thai long phượng.”

Sau đó thì Chu Từ Chính mắc phải “Hội chứng mơ mộng hão huyền khi lần đầu làm cha”. Nhưng kể từ khi anh mắc chứng bệnh đó rồi, thì anh giống như là đang đội vòng sáng của thiên sứ vậy, ngày nào cũng mặt mày vui vẻ hòa nhã. Đám giám đốc làm sai việc rồi rít nhăm ngay thời cơ này thừa nhận sai lầm, quả nhiên Chu Từ Chính đang có tâm trạng rất tốt đã đại xá thiên hạ.

Chỉ là một tháng sau, niềm vui sướng, phấn khích đã hơi tụt xuống, vẻ mặt của Chu Từ Chính từ từ thay đổi. Chu Từ Chính về nhà nhìn thấy bức hình cái trắng ở trước cửa, đôi mắt không nhịn được ảm đạm xuống: Bó cái trắng này còn phải treo ở đây một tháng nữa, những ngày này sao mà trở nên dài đằng đặc như vậy chứ.

Tống Thành Trạch phát giác ra sự thay đổi của anh, rất đồng cảm mà hiểu ra anh đã bắt đầu bước vào giai đoạn hậu di chứng của “Hội chứng mơ mộng hão huyền, hưng phấn quá độ khi lần đầu làm cha”: Dục vọng chưa được thỏa mãn. Lúc này, anh sẽ đặc biệt cáu kỉnh, đừng bao giờ không biết tốt xấu mà đụng vào huyệt sủng đó.

Hai tháng sau, lúc khám thai, bác sĩ xác định thai của Lâm Dư Hi là thai long phượng, bỗng chốc hai mắt của Chu Từ Chính nở đầy hoa. Lúc anh gọi điện thoại cho Tống Thành Trạch khoe khoang, ngoài hai tiếng chúc mừng, Tống Thành Trạch lập tức đổi tên chứng bệnh của anh thành “Hội chứng mờ cò trong bụng, đã được như ý khi lần đầu làm cha”, trên mặt ông chủ nở đầy hoa, cả đám giám đốc đã phạm sai lầm lại nhặt về cái đầu của mình.

Về đến nhà, Lâm Dư Hi tắm rửa xong thì phát hiện bức hình cái trắng ở ngoài cửa đã đổi thành một bức hình thịt kho, ở trên giường thì tóm được một con sói trần truồng. Trai giới hai tháng, rốt cuộc cũng có thể ăn mặn rồi. Tuy bữa ăn mặn này chỉ có thể là một miếng thịt nhỏ, nhưng đối với Chu Từ Chính đã trai giới hai tháng mà nói thì đã là món ngon nhất trên đời rồi. Hú hú ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 71 (3)

Editor: miemei

Một ngày trời nắng đẹp, Chu Từ Chính và Lâm Dư Hi tay nắm tay đi dạo trong công viên, đi được một lúc, hai người ngồi xuống ghế dài ngắm bọn trẻ chơi đùa vui vẻ ở sân chơi. Một bà mẹ đến nhặt bóng, thấy bụng của Lâm Dư Hi thì nói một cách khẳng định: “Chắc chắn là cô mang thai đôi rồi đây.”

Lâm Dư Hi mỉm cười gật đầu.

“Là thai long phượng đấy.” Chu Từ Chính kiêu ngạo bổ sung.

“Hạnh phúc thật đấy!” Trên mặt bà mẹ đó đầy vẻ hâm mộ, “Chỉ một lần đã ghép thành chữ ‘hảo’ rồi.”

Chu Từ Chính sờ nhẹ lên cái bụng lớn của cô: “Ông trời vẫn coi như là không có bạc đãi anh, anh muốn thai long phượng liền cho anh thai long phượng, nhất định là đang đền bù lại vì trước kia đã nặng tay với anh.”

Lâm Dư Hi dựa vào vai anh: “Ông xã, tuy là anh đã chịu khổ, nhưng cũng nhận được rất nhiều rồi.”

“Chỉ cần có em và hai con, chịu khổ gì cũng đáng cả.”

“Không cần một tá thật à?”

“Không cần, một chữ ‘hào’ là đủ rồi.”

Lâm Dư Hi nghĩ đến gì đó, cười nói: “Trước đó Tiểu Ngải còn hỏi em định sinh mấy đứa, em nói bây giờ sao mà biết được, Tiểu Ngải liền thao thao bất tuyệt nói hai đứa tốt biết bao nhiêu, em thì rất tò mò sao mà cậu ấy giống như đang cố hết sức ngăn em sinh tiếp, không ngờ thì ra là có liên quan đến anh.”

Chu Từ Chính nhíu mày suy tư: “Có liên quan đến anh?”

“Cậu ấy nói nếu em sinh tiếp, thì nhu cầu tình dục của anh sẽ không được thỏa mãn, đến lúc đó tâm trạng của anh sẽ đặc biệt không tốt, anh Trạch đi theo bên người anh cũng sẽ khổ thân.”

Chu Từ Chính buồn cười: “Bà xã, thảo nào đều nói là lòng con gái đều hướng ra ngoài. Bạn thân tốt của em vì chồng cô ấy cũng thật là hao hết tâm tư.”

“Bây giờ nghĩ lại, hai đứa cũng đủ rồi.”

“Tại sao?”

Lâm Dư Hi thơm anh một cái: “Em cũng không nhớ để nhu cầu tình dục của anh không được thỏa mãn.”

Ngải Vi nhìn Lâm Dư Hi: “Bụng của thai long phượng quả thật là không giống bình thường nha, mới có tám tháng, mà không khác gì lúc mình sắp sinh ấy.”

“Đạo này mình cũng cảm thấy cả người rất nặng, bụng trĩu xuống, từ cung co thắt càng ngày càng thường xuyên.”

“Thai đôi rất dễ sinh non, cậu vẫn nên ít đi lại, ở trong nhà nghỉ ngơi đi.”

Lâm Dư Hi gật đầu, không biết vì sao, lòng ngực buồn buồn.

Về đến nhà, Lâm Dư Hi nhìn bức hình cái trắng ở cửa phòng cười thầm, lúc baby được 7 tháng, lão heo liền chủ động đổi hình thật kho thành hình cái trắng, tự nguyện trai giới.

Chu Từ Chính nói: “Hai ngày nay về mặt của em không được tốt lắm, có cần đến bệnh viện kiểm tra không?”

“Có thể là do tối ngủ không ngon, sáng em ngủ nhiều một chút bù lại là được.”

“Đêm qua chân em bị chuột rút, anh xoa bóp cho em nhé.”

Lâm Dư Hi nằm trên giường, Chu Từ Chính vừa xoa bóp cho cô, vừa nói với cái bụng của cô: “Hai đứa nhóc quý các con nghe cho kỹ, không cho phép hai đứa bắt nạt mami. Ngoan ngoãn ở trong bụng của mami thêm hai tháng nữa, thì có thể ra đây chơi cùng với ba rồi, có vui không nào?”

“Ui da!”

“Sao thế? Anh xoa mạnh quá hả?”

“Hai đứa nó vui đến nổi trái đấm một cái, phải đá một cái kia.”

“Xem ra không thể nhắc tới chuyện làm cho chúng hưng phấn, phải giảng cho chúng nghe đạo lý lớn về đời sống thôi.” Chu Từ Chính háng giọng, dùng giọng điệu không chút nhấp nhô đọc lên: “Nhân chi sơ, tính bổn thiện.”

Tam Tự Kinh này thực sự là trầm buồn đến quá mức đặc sắc, rất nhanh Lâm Dư Hi và baby đều ngủ thiếp đi.

Chu Từ Chính lẳng lặng ra khỏi phòng, đi đến phòng sách mở ti vi xem tin tức.

“Chuyện công trường nợ lương càng gây càng lớn, công nhân tuyên bố muốn đi đập phá nhà của ông chủ.” Chuyện này đã qua hơn một tuần rồi mà vẫn chưa giải quyết, chuyện ồn ào lớn thế này, ông chủ này cũng thật sự đừng mong làm trong ngành này nữa.

Chu Từ Chính lắc đầu, chuyển sang đài dạy trẻ.

Hôm sau, Chu Từ Chính vẫn quyết định đi cùng Lâm Dư Hi đến bệnh viện kiểm tra. Xe chạy xuống từ đường núi, đến lưng chừng núi thì bị kẹt lại, đợi được năm phút, con rỗng xe dưới chân núi vẫn không nhúc nhích chút nào, đường xe lên núi thì một chiếc xe cũng không có. Tài xế xuống xe đi hỏi thăm, thì ra là chuyện công trường nợ lương đã náo động rất lớn, công nhân bắt đầu chặn lại con đường đi lại của núi Thái Bình, để phòng ngừa ông chủ công trường chạy trốn. Cảnh sát đã ở dưới chân núi hòa giải với các công nhân, nhưng khi nào con đường chính có thể mở lại thì không biết được.

Chu Từ Chính nhíu mày, đây là con đường chính duy nhất đi lại trên núi Thái Bình, mà những người sống trên đỉnh núi thì đều là người không phú cũng

quý, rất rõ ràng công nhân muốn làm lớn chuyện này hơn nữa: “Thôi vậy, quay đầu lại về nhà.”

Đột nhiên Lâm Dur Hi bắt lấy tay anh, giọng run lên nói: “Vỡ nước ối rồi!” Váy của cô từ từ bị nước ối rỉ ra thấm ướt.

“Cái gì?”

Lâm Dur Hi ôm bụng kêu đau một tiếng, con đau mãnh liệt bắt đầu rồi.

Chu Từ Chính hoảng lên, lập tức gọi vào đường dây nóng của cảnh sát, cảnh sát nói bởi vì đường bị tắc, trong một thời gian ngắn xe cấp cứu không chạy lên núi được, bảo họ đi đường vòng lên đỉnh núi rồi ngồi xe cấp xuống núi, xe cấp cứu có thể chờ xe cấp ở dưới chân núi.

“Không có cảnh sát chống bạo động mở đường hay sao? Bây giờ mạng người quan trọng, vợ tôi mang thai đôi đấy, mới có tám tháng thôi, nhưng nước ối đã vỡ rồi, nhất định phải sinh.” Chu Từ Chính gào lên.

Lâm Dur Hi miễn cưỡng nói: “Về nhà.....” Nước ối của cô đã bắt đầu chảy ra rồi, căn bản không thể nào chạy đi đón xe cấp nữa. Bây giờ lựa chọn duy nhất là về nhà tự sinh.

Vụ việc của họ được liệt vào sự kiện khẩn cấp, cảnh sát đồng ý sẽ lập tức mở đường, chướng ngại vừa dỡ sạch, thì xe cấp cứu sẽ lập tức đến nhà anh.

Tài xế lập tức quay đầu xe chạy lên núi, lúc con đau gián đoạn, Lâm Dur Hi kêu quản gia chuẩn bị sẵn khăn lông sạch, kẹp, kéo, nước ấm. Chẳng qua, bé không đủ tháng, lúc sinh ra sẽ có nguy hiểm. Bây giờ hi vọng duy nhất chính là xe cấp cứu có thể đến sớm một chút.

Lâm Dur Hi nằm trên giường, các cô giúp việc đã từng sinh con đứng chung ở một bên, nhưng từng sinh con và đỡ đẻ cho người khác là hai chuyện khác nhau. Chu Từ Chính ngồi ở bên giường không có cách nào, chỉ có thể lo sợ không yên nắm chặt tay của cô.

“Không sao đâu..... Em là bác sĩ mà.....” Con đau ngừng lại, Lâm Dur Hi cố gắng điều chỉnh hơi thở, nói một cách khó khăn, “Ở bên cạnh em là được.....”

Chu Từ Chính ở bên cạnh xem thời gian cho cô, con đau này thật là con mẹ nó đứng giờ, vừa qua hai phút thì lại tới, lần này đau hết 30 giây, rất nhanh, rồi biến thành một phút một lần. Nhìn cô đau đến nổi mặt mày nhăn nhó, tim của anh cũng giống như bị xoắn thành một cục, cảm giác thương mà không thể giúp được gì thật là con mẹ nó khó chịu.

“Lúc em đau thì cắn anh nhé.” Anh đặt cánh tay ở trước mặt cô, để cho anh đau một chút, ngược lại trong lòng anh sẽ thoải mái hơn.

Lâm Dur Hi lắc đầu: “Chút nữa anh phải bế con đó.”

Tay của Chu Từ Chính chợt bị Lâm Dur Hi nắm chặt, con đau mãnh liệt lại đến.

“Đến lúc rồi.....” Lâm Dur Hi kêu lên, lúc con đau đến thì dùng sức, cô giúp việc thì canh chừng dưới chân, chuẩn bị sẵn sàng.

“Thấy tóc rồi.” Cô giúp việc mừng rỡ kêu lên.

Lâm Dur Hi lại dùng sức mấy lần nữa, đứa bé đầu tiên đã ra rồi. Một cô giúp việc bế đứa bé vỗ vào mông bé, tiếng khóc vang dội vang lên. Lâm Dur Hi thở hắt ra nói: “Tốt quá, khóc ra rồi.”

Một cô giúp việc khác dùng kẹp kẹp chặt cuống rốn, nói với Chu Từ Chính: “Ông chủ, anh cắt bỏ cuống rốn đi.” Tay Chu Từ Chính run run cầm kéo lên, hít một hơi thật sâu, cắt đi.

“Ông chủ, là một bé gái.”

Con đau lại đến, Chu Từ Chính vội bỏ cây kéo xuống, lại nắm lấy tay Lâm Dur Hi. Đứa bé lại đi ra rất thuận lợi, lần này vẫn chưa vỡ mông, tiếng khóc vang dội đã vang lên rồi. Tiếng khóc lúc lên lúc xuống của hai đứa bé là âm thanh tuyệt vời nhất trên thế giới này.

Chu Từ Chính cắt cuống rốn, cô giúp việc lấy khăn lông cẩn thận bọc lấy hai đứa bé, đặt bên cạnh Lâm Dur Hi, kích động nói: “Bà chủ, thật là tốt quá, hai đứa bé đều ra đời thuận lợi.”

Lâm Dur Hi nhìn hai gương mặt đỏ ửng, nước mắt chảy ra. Lúc Chu Từ Chính cúi người hôn lên, nước mắt rơi trên mặt cô, hòa lẫn với nước mắt của cô.

“Bà xã, vất vả cho em rồi!” Chu Từ Chính lại nhẹ nhàng hôn lên hai gương mặt nhỏ nhỏ kia: “Bây giờ anh không phân biệt được đứa nào là chị, đứa nào là em, đều là đáng yêu nếp nhăn.”

Lâm Dur Hi mỉm cười: “Anh ngâm trong nước tám tháng, thì trông anh cũng giống như vậy thôi.”

Chu Từ Chính nhận được điện thoại, mười phút nữa xe cấp cứu sẽ tới, rốt cuộc anh đã có thể thoáng thở phào một hơi rồi.

Lâm Dur Hi dần dần cảm thấy cơ thể càng ngày càng lạnh, Chu Từ Chính vội đắp thêm chăn cho cô. Cô giúp việc phát hiện máu chảy từ trên giường

xuống thùng nước ở dưới giường từ từ nhiều lên, lo lắng hỏi: “Bà chủ, hình như cô chảy rất nhiều máu, làm sao có thể cầm máu đây?”

Chu Từ Chính nhìn thùng nước ở dưới giường một cái, máu chảy tí tách vô cùng dọa người.

“Không sao đâu. nhau thai vẫn chưa ra, đến bệnh viện. lấy ra sẽ không sao nữa.”

Lâm Dư Hi một đến nỗi mí mắt mở không lên, đôi mắt từ từ khép lại, Chu Từ Chính vội vỗ nhẹ lên mặt cô: “Hi, đừng ngủ, xe cấp cứu sẽ đến nhanh thôi.”

“.....Lạnh.....quá.....” Cả người Lâm Dư Hi run lên, răng run lập cập lên xuống.

Chu Từ Chính lại đắp chăn cho cô, nắm tay cô thật chặt: “Hi, xe cấp cứu sẽ đến nhanh thôi. Em nghe xem hai con khóc rất vang, sau này hai đứa nó vừa khóc lên thì cả đêm chúng ta cũng đừng mong mà ngủ nữa.”

Lâm Dư Hi muốn cười, nhưng lại run đến cười không nổi.

Tay của Chu Từ Chính bị cô nắm đến run cả lên, tim của anh cũng run đến nỗi chìm xuống từng chút từng chút.

Rất cuộc xe cấp cứu cũng tới. Nhân viên cấp cứu khiêng Lâm Dư Hi và hai đứa bé lên xe, kiểm tra sơ bộ cho Lâm Dư Hi và hai bé. Chu Từ Chính nghe nhân viên cấp cứu nói: hai bé tất cả đều bình thường, huyết áp của Lâm Dư Hi xuống thấp, máu chảy quá nhiều, cần phải truyền máu gấp.

Chu Từ Chính cầm tay cô, không ngừng nói chuyện với cô, không để cho cô ngủ: “Chúng ta vẫn chưa đặt tên cho con nữa đó.”

“Ừm. Anh chịu trách nhiệm nghĩ đi.” Nét mặt của Lâm Dư Hi càng ngày càng trắng bệch.

“Chu Đa Kim, Chu Đa Ngân.”

Lâm Dư Hi miễn cưỡng cười lên: “Tên hay!”

“Không được, thời nay là thế giới xem gương mặt, chỉ có tiền tài thôi thì không được. Chu Đa Mỹ, Chu Đa Soái thế nào?”

“Được.....”

“Hay là kêu Chu Kim Mỹ, Chu Ngân Soái nhé, vừa có tiền vừa có mặt.”

“Được.....”

“Hi, đừng ngủ, sẽ đến bệnh viện nhanh thôi.”

“.....Được.....”

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 71 (4)

Editor: miemei

Dù sao hai đứa bé cũng không đủ tháng, bác sĩ đưa hai bé đến phòng bệnh đặc biệt dành cho nhi đồng. Lâm Dư Hi được đưa vào phòng phẫu thuật, Chu Từ Chính ở bên ngoài nóng ruột chờ đợi. Tổng Thành Trạch và Ngải Vi vội tới, thấy vẻ mặt nặng nề của Chu Từ Chính, trong một lúc không biết nên chúc mừng hay là an ủi.

Qua một lúc, Ngải Vi vẫn quyết định kéo chủ đề tán gẫu lên để phân tán sự chú ý: “Chu công tử, hai bé cưng của anh tên là gì thế?”

“Chưa nghĩ xong.”

“Hay là chị kêu là Chu Vịt Con, em kêu là Chu Heo con đi, kỉ niệm cho câu chuyện tình yêu của hai người.”

Chu Từ Chính mỉm cười nhàn nhạt: “Anh nói với Liz kêu là Chu Kim Mỹ, Chu Ngân Soái.”

“Tên hay! Hợp trào lưu!” Ngải Vi vỗ tay.

Đột nhiên phòng sinh vang lên tiếng kêu: “Mời bác sĩ Hoàng Sâm, bác sĩ Trần Minh Đức đến phòng phẫu thuật lâu ba ngay lập tức.” Không lâu sau, hai bác sĩ vội vàng chạy tới, Chu Từ Chính kêu lại một cô y tá đi ra từ phòng phẫu thuật: “Hiện giờ Lâm Dư Hi thế nào rồi?”

“Chúng tôi đang cứu vớt.” Y tá kêu hai bác sĩ, “Bác sĩ Hoàng, bác sĩ Trần, mời đi theo tôi.”

Cứu vớt? Mặt của Chu Từ Chính trắng bệch.

Một tiếng đồng hồ, hai tiếng đồng hồ, ba tiếng đồng hồ..... Trong lúc đó lại kêu thêm hai bác sĩ nữa vào phòng phẫu thuật. Mỗi lần Chu Từ Chính đều nóng ruột đến nỗi không thể nhìn được nữa mà kêu y tá đi ra đi vào lại, câu trả lời anh nhận được đều là “Bác sĩ đang cố gắng hết sức để cứu vớt.”

Cứu vớt? Là ra máu sản hậu ư? Không thể nào không cầm máu được, sức khỏe của Lâm Dư Hi vẫn luôn rất tốt mà.

Bốn tiếng đồng hồ, năm tiếng đồng hồ..... Rốt cuộc một bác sĩ cũng đi ra, vẻ mặt nghiêm trọng nói với Chu Từ Chính: “Bệnh nhân bị rong huyết sản hậu, hiện giờ đã miễn cưỡng cầm máu lại rồi, nhưng tình trạng vẫn rất không ổn định. Nếu bị rong huyết một lần nữa, có khả năng sẽ không cứu được nữa.”

Chu Từ Chính há to miệng, nhưng một chữ cũng nói không ra.

Tổng Thành Trạch vội hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

“Quan sát thêm mười hai tiếng đồng hồ nữa, nếu tình trạng xuất huyết ổn định lại, thì coi như bệnh nhân đã vượt qua thời kì nguy hiểm. Nếu chảy máu liên tục, thì phải làm phẫu thuật cắt bỏ tử cung.”

Chu Từ Chính tiếp tục há to miệng, vẫn không nói ra được một chữ nào.

Tổng Thành Trạch trả lời thay anh: “Được. Chỉ cần có thể giữ được tính mạng của bệnh nhân, thế nào cũng được.”

Mười hai tiếng đồng hồ này dài như cả đời, cả đời u ám. Chu Từ Chính ngồi trên ghế gần người chờ đợi, hồi tưởng lại từng li từng tí khi ở bên Lâm Dư Hi, lời an ủi của Tổng Thành Trạch, Lâm Chi Hiền, Chu Diễm Long thì như vào tai trái, lọt ra tai phải. Bây giờ anh chỉ biết mình định làm một chuyện, để sau này anh không cần phải chịu dằn vặt vì thế này nữa.

Lúc Lâm Dư Hi mở mắt ra, xung quanh tối om, bên tai có tiếng “tít tít” của máy móc vang lên. Cô nhìn thấy cách giường không xa có một cái giường khác, có người đang nằm trên đó.

“Chồng ơi.....” Cô kêu khẽ một tiếng, Chu Từ Chính không đáp lại.

Lâm Dư Hi nhìn gương mặt ngủ say của Chu Từ Chính, râu của anh mọc ra rồi, mặt của anh gầy đi mất rồi. Nhất định là mình đã ngủ rất lâu. Lâm Dư Hi nhìn xung quanh, ở đây chắc là phòng bệnh đặc biệt. Vậy mà anh lại được ngủ trong phòng bệnh đặc biệt, chắc chắn là đã giờ ra không ít chiêu trò lưu manh rồi đây.

“Hi.....” Chu Từ Chính thì thầm trong mơ.

“Chồng ơi.” Lâm Dư Hi vội kêu lên, Chu Từ Chính không đáp lại, nhưng rất nhanh lại lẩm bẩm một tiếng: “Mau tỉnh lại đi.....” Thân người anh nhích nhích một chút rồi lại ngủ mất.

Chồng à, em tỉnh rồi! Vất vả cho anh quá!

Chu Từ Chính mở mắt ra, nhìn thấy một đôi mắt sáng long lanh. Anh không tự chủ nhắm mắt lại, nhất định lại đang nằm mơ nữa rồi, lại mơ thấy đôi mắt trong trẻo của cô khi lần đầu tiên gặp nhau.

“Chồng ơi!”

Ừm, giọng nói lần đầu tiên cô nói với anh, làm cho người ta rất thoải mái.

“Chồng ơi!”

Không đúng, lần đầu tiên gặp mặt cô không thể nào gọi anh là chồng được. Chu Từ Chính chợt mở mắt ra, nhìn thấy Lâm Dư Hi mỉm cười nhìn mình chăm chăm. Từ trên giường, anh nhảy dựng lên, nhào tới bên cạnh giường, bưng lấy mặt cô.

“Vợ, em tỉnh rồi, rốt cuộc em cũng tỉnh rồi!” Hai hàng nước mắt trào ra, sáng lấp lánh.

Lâm Dư Hi mỉm cười: “Em nghe thấy anh không ngừng kêu tên em trong mơ, nên em tỉnh lại.”

“Anh..... Anh đã kêu em rất lâu!” Chu Tử Chính ghen ngào.

“Cuối cùng em cũng nghe được rồi!”

“Cổ họng của anh kêu đến sắp cầm luôn rồi đấy, sau này không được phép ngủ lâu như vậy nữa.....”

“Được!”

“Em phải đền bù lại cho anh.....”

“Đền bù thế nào?”

“Sau này tất cả đều phải nghe theo anh.”

“Được!”

Chu Tử Chính nằm lên giường, nửa ôm lấy cô: “Vợ!”

“Ừm!”

“Vợ.....” Trái tim lơ lửng giữa không trung của anh cuối cùng cũng trở về rồi.

Lâm Dư Hi ngồi trên giường ăn xong bữa trưa, y tá liền bế hai đứa bé tới.

“Tuy bé không đủ tháng, nhưng mấy hôm nay bú sữa rất tốt, sinh trưởng rất lí tưởng. Nếu như tất cả thuận lợi, mười mấy ngày sau là có thể ra viện rồi.”

Lâm Dư Hi bế chị gái lên, cô chị mở mắt nhìn cô, bỗng nhiên cười lên. Chu Tử Chính đi vào bế cậu em trai, ngồi xuống bên cạnh Lâm Dư Hi.

“Y tá nói Ngân Soái quả thật là đàn ông đích thực, lượng sữa nó bú là nhiều nhất trong số các baby ở phòng trẻ sơ sinh đó. Nhưng Kim Mỹ cũng không tệ, bú sữa nhanh nhất đó nha.”

Lâm Dư Hi nhú mày: “Kêu Kim Mỹ, Ngân Soái thật hả?”

“Chẳng phải em nói được sao? Tiểu Ngải còn nói là hợp trào lưu nữa!”

“Anh kêu Tiểu Ngải vào đây để em đập cậu ấy một trận.”

“Tiểu Ngải còn đề nghị kêu Chu Vịt Con với Chu Heo Con nữa, thế nên rốt cuộc anh cũng hiểu tại sao em ấy lại kêu con trai của mình là Đại Bình rồi.”

Lâm Dư Hi phì cười: “Cậu ấy nói tên của con nít xấu một chút, dễ nuôi.”

“Ừm, tên của em ấy rất đẹp, hèn gì cậu Trạch nói em ấy khó nuôi.”

Lâm Dư Hi suy nghĩ một chút: “Nhưng mà Vịt Con với Heo Con cũng không tệ.”

Chu Tử Chính ngạc nhiên: “Thật à?”

Lâm Dư Hi vừa đọc vừa viết chữ lên lòng bàn tay của anh: “Tiểu Nhã với Tiểu Tổ.” (gần âm với vịt con, heo con)

Chu Tử Chính gật đầu: “Tên hay, đủ ý nghĩa!”

Một tuần sau, Lâm Dư Hi ra viện, hai tuần sau nữa, Tiểu Nhã và Tiểu Tổ cũng ra viện. Mẹ Nhã và ba Tổ bắt đầu cuộc sống chăm con đảo lộn ngày đêm. Tiểu Nhã và Tiểu Tổ đều vô cùng có cá tính mà kiên trì cùng đối phương trải qua tiết tấu sinh hoạt khác nhau. Một đứa ngủ thì một đứa chơi, một đứa khóc thì một đứa cười, làm cho mẹ Nhã ba Tổ thần hồn điên đảo. Thế là mẹ Nhã ba Tổ quyết tâm phải dùng thủ đoạn khác thường, chính là càng có cá tính hơn tụi nó, để thu phục hai đứa nhỏ mà quái này. Sau ba tháng cố gắng, cuối cùng Tiểu Nhã và Tiểu Tổ cũng bị hai người hàng phục.

Sau khi Tiểu Nhã và Tiểu Tổ ngủ say, Chu Tử Chính và Lâm Dư Hi kiệt sức ngã xuống giường.

Chu Tử Chính nói: “Hai chúng ta liên thủ lại cũng phải mất ba tháng mới ổn định được hai đứa nhóc mà quái đó, xem ra không lâu nữa hai đứa nó sẽ thành đại bại mà quái rồi.”

“Cho nên vẫn muốn một tá chứ?”

“Không muốn!”

“Chuyện ngoài ý muốn thì khó nói lắm, Tiểu Ngải ngoài ý muốn lại có nữa rồi.”

“Tỉ lệ ngoài ý muốn của chúng ta có thể nói là bằng không.”

“Anh chắc chắn thế cơ à?” Lâm Dư Hi nghi ngờ.

“Ừ! Bởi vì lúc em ngủ không chịu tỉnh lại, anh đã đi làm một cuộc phẫu thuật nhỏ.”

“Phẫu thuật gì?”

“Chính là phẫu thuật giảm tỉ lệ ngoài ý muốn xuống bằng không đó.”

Lâm Dư Hi suy nghĩ một chút, khiếp sợ nói: “Anh đi. buộc ga-rô?”

Chu Từ Chính gật đầu.

“Tại sao?”

“Anh không muốn để cho em có cơ hội ngủ lâu như vậy nữa.” Chu Từ Chính hôn nhẹ lên môi cô, “Loại giày vò này, một lần là đủ rồi.”

Đôi mắt Lâm Dư Hi từ từ đỏ lên: “Lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi, anh không cần phải.”

Chu Từ Chính ôm cô vào lòng: “Anh có em với Tiểu Nhã, Tiểu Tổ là đủ rồi.”

Mặt của Lâm Dư Hi vui trong lồng ngực của anh: “Đồ heo ngốc.”

“Hết cách, ở bên em lâu rồi, bị lây ngốc mất rồi.” Chu Từ Chính vén tóc của cô lên, “Nhưng cũng có rất nhiều chỗ tốt, về sau cũng không cần phải trai giới nữa.”

Lâm Dư Hi ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chú, đôi mắt sáng như sao: “Đêm nay anh muốn làm play gì?”

Chu Từ Chính hôn sâu xuống, qua một lúc lâu sau, mới từ từ nói: “Forever play!”

Mãi mãi, dài lắm, biết bao nhiêu người đi không đến, với không tới. Mãi mãi, ngắn lắm, hai chữ thôi, chỉ cần cả hai nâng niu lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Ngoại Truyện

Editor: miemei

Con tên Tiểu Tổ, là cậu hai của nhà họ Chu, mặc dù con chỉ mới chín tháng tuổi, cũng là người nhỏ nhất trong nhà, nhưng con tuyệt đối là người mà mami thương yêu nhất.

Điều đáng buồn là, con còn có một đối thủ cạnh tranh rất mạnh. Là ai à? Tiểu Nhã? Không phải, đoán chừng là lúc ở trong bụng mami, chị ấy giành ăn với con, làm cho lúc ra đời, con rất ốm yếu, thế là bây giờ thấy thẹn trong lòng nên cũng không giành mami với con nữa.

Vậy còn có ai nữa? Hừ, còn không phải là ông ba già từ sáng tới tối chỉ biết động tay động chân với mami đó sao. Hàng ngày, buổi sáng đi làm, ôm lấy mami hôn một hồi, sờ mó ở trước ngực mami, cũng chính là khu chứa lương thực trọng điểm của con đấy, rồi mới đi. Buổi tối thì càng tệ hơn, có một lần, lúc ba già về nhà, con đang nửa mê nửa tỉnh nằm ngủ trên chiếc giường nhỏ, ngay lúc đó, con nhìn thấy ba già đang đè lên mami gặm lương thực của con.

Mami phản kháng: “Đừng vậy mà.”

“Bác sĩ nói càng kích thích, thì càng nhiều sữa, anh suy nghĩ cho hai đứa nhóc thôi.”

#%^%\$%, ăn vụng lương thực của con mà còn lí lẽ chính đáng thế kia, con, con, khóc.

Hi hi, con vừa khóc, mami liền kiên quyết đẩy ông ấy ra, đến bế con. Hừ, con mới là tình yêu đích thực của mami nhé, hiểu chưa?

Sau đó, một ánh mắt lạnh lẽo lướt qua, ba già đi tới nhìn chằm chằm vào con: “Ba phát hiện dạo này con rất thích phá hỏng chuyện tốt của ba đấy nhé.”

Khụ khụ, con - cố - tình - đó.

Ba già tròn to mắt: “Cười, con còn cười nữa.”

Dĩ nhiên là cười rồi, vòng tay của mami là ấm áp nhất mà.

“Vợ à, không thể bé con quá thường xuyên, sẽ chiều hư đấy, phải dạy các con tự lập chứ.”

Cái gì, con mới chín tháng tuổi thôi, tự lập á? Ba già này, con là con ruột của ba thật hả?

“Các con còn nhỏ mà.”

Chao ôi, trên đời chỉ có mami là tốt thôi! Con vui đến nỗi cười khanh khách. Thế là ba già liền nheo mắt lại nhìn con chằm chằm, ánh mắt đó, thật sự, thật sự là quá tuyệt đi. Ban cho ba năm chữ: Hâm mộ, ghen tị, hận.

Cứ thế, ân oán của con với ông ba nhà con càng tích tụ lại càng sâu đậm

Tại sao lại nói ba già là đối thủ cạnh tranh rất mạnh? Bởi vì ông ấy không chỉ đánh không chết, mà da mặt còn dày hơn cả lót của con nữa, còn là loại đã chứa đầy nước tiểu ấy. Hàng ngày không nghĩ đến chuyện làm ăn, nếu không phải đi đánh máy game, thì là nghỉ kiểu play thế này thế kia để tranh sủng với con. Mặc dù con không thể nào nhìn thấy mấy cái play đó, nhưng mỗi lần play xong, con nhìn thấy ba già mặt đầy vẻ thỏa mãn và mami mặt đỏ ửng, trực giác nói cho con biết, cái trò play này nhất định chơi rất vui. Ba già, trò play vui thế này mà ba không kêu con chơi chung, ba cho rằng mỗi ngày bé con lên cho con bay này múa kia, kéo con lên bụng của ba nhảy này nhảy kia, thì đã đủ đền bù cho sự ích kỉ của ba rồi hả? Hừ, con không dễ mua chuộc như vậy đâu, rồi sẽ có một ngày con sẽ khám phá ra điều bí ẩn của trò play này.

Màn đêm buông xuống, ngay lúc con với mami đang chơi rất vui vẻ, ba già lại chọt một chân vào: “Tiểu Tổ muốn ngủ rồi.”

Phản đối, con không muốn ngủ, con còn muốn chơi!

“Hôm nay con hơi ảm ỹ, hay là tối nay cho con ngủ với chúng ta nhé.”

Nước mắt giàn giụa, quả nhiên con mới là tình yêu đích thực của mami mà.

“Chính là vì em chiều nó, nên nó mới ảm ỹ đấy. Em thử không để ý nó mấy ngày xem, anh đảm bảo nó nhất định còn ngoan hơn mèo con ấy.”

Khốn thật, không để ý con mấy ngày? Ba già, ba ác quá đấy. Con nhất định không phải là con ruột của ba đâu, nhất định không phải!

“Trên sách nói không được để trẻ dính mẹ quá.” Ba già lại đập thêm một cước nữa.

“Cuốn sách nào nói thế?”

“Kim Bình Mai.”

Mẹ nó, Kim Bình Mai là sách gì vậy? Đợi con lớn lên nhất định sẽ đốt nó đi. Nhưng bây giờ, con chỉ có thể sử dụng vũ khí lợi hại nhất: Khóc!

Mami lại bế con lên, vỗ về một hồi, thấy con vẫn khóc không ngừng thì cho con bú sữa. Cũng phải, khóc đến nỗi có chút đói rồi.

Nhìn kia, đôi mắt của ba già cứ lóe lên ánh sáng soi nhìn chằm chằm vào lưng thực của con, thế là con há to miệng dùng sức mút, rồi lại đặt bàn tay to của con lên lưng thực - - tuyên bố chủ quyền. Lưng thực là của con, ba đừng mơ mà chạm vào!

Nhưng, vừa bú sữa xong, di bảo mẫu xuất hiện như thần, ngay lúc con vẫn đang say mê trong hương thơm của sữa, thì thần không biết quỷ không hay mà bế con đi. Con vẫn chưa kịp phản ứng lại, ba già đã quay sang con nhưn mày lên, hả hê muốn đóng cửa phòng lại. Ánh mắt đó viết rất rõ ràng: Nhóc con, đấu với ba hả, con còn chưa đủ tư cách đâu!

Này, chờ đã, đừng bế con đi mà. Được lắm, con khóc.....

Con nghe thấy mami không đành lòng nói: “Để con ngủ rồi hãy bế đi.”

“Bảo mẫu giải quyết được mà, lúc con theo bảo mẫu là ngoan nhất đấy.”

Khóc lớn lên..... Sau đó một cái núm vú cao su nhét vào miệng ngăn lại tiếng khóc của con. Ồ, núm vú cao su, món đồ thứ hai mà con yêu thích nhất, con bị thu phục một cách không có khí phách như thế đấy.

Cuối cùng, cửa phòng cũng đóng lại rồi. Con có thể tưởng tượng được lưng thực của con lại bị ông ba lăm la lăm lét ăn vụng nữa rồi. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, ba chờ đó cho con!

Hô hô, ông trời cũng giúp con, không đúng, là mẹ cũng giúp con, mami bảo ba già thay tã lót cho con. Thời khắc trả thù đã tới rồi, con hưng phấn đến nỗi hươ tay múa chân.

Ba già cười híp cả mắt nhìn con: “Daddy thay tã cho con nè, con vui lắm phải không?”

Phải, tuyệt đối phải! Con cười đến mặt đầy vẻ vô hại.

Tã lót được gỡ ra, hô hô, sét đánh không kịp bưng tai, bắn. Không hề để phòng chút xíu nào, ba già bị nước tiểu đồng tử của con bắn trúng, sau đó con và mami đồng thanh bật cười lên.

Ba già ngẩn ra hai giây nhìn con chằm chằm: “Chu Tiểu Tổ, con có ý kiến với ba phải không? Ba lần bốn lượt làm hỏng chuyện của ba, còn mời ba uống nước tiểu nữa? Có tin ba đánh con không hả?”

Con cười đến nỗi hai mắt híp thành đường chỉ, nước tiểu đồng tử là đồ tốt nha, rất nhiều người cầu mà còn không được ấy chứ! Ôi dào, uống sữa nhiều quá, muốn ị nha.

Ba già nhìn gương mặt căng đỏ của con, lập tức kêu lên: “Nè, con đừng ị bây giờ, đợi.”

Ôi, ị ra rồi, sướng quá!

Nét mặt của ba già lúc xanh lúc trắng, trên một tay có pupu của con, một tay thì vẫn còn cầm cái tã lót chưa kịp nhét xuống dưới mông con.

Ba già, đấu với con hả, ba còn chưa đủ tư cách đâu!

Chuyện càng sượng hơn nữa là, lần này sau hai đợt đạn mà ba già vẫn chưa thay tã lót cho con xong, đối với biểu hiện của ông, mami rất là ghét bỏ, về sau chuyện thay tã vẫn do bà tự mình làm. Tay của mami, dịu dàng nhất đấy!

Con với chị được một tuổi rồi, ba già và mami tổ chức cho hai đứa con một bữa tiệc sinh nhật cực lớn. Dưới sự hấp dẫn của rất nhiều đồ chơi, khoảnh khắc đó, dường như con có một chút xíu yêu ba già của con. Nhưng, con biết tên gian thương như ba già của con nhất định sẽ không làm ăn lỗ vốn đâu, rất nhanh con đã nhận được tin dữ lần lượt kéo đến.

“Hai con cũng một tuổi rồi, nên cai sữa rồi đấy.”

Không muốn, con không muốn cai sữa! Ba già, ba không biết là đập bể chén com của người khác, chắc chắn sẽ kết thù chín kiếp không?

Lần này thế nào mà mẹ lại gật đầu rồi: “Cũng tốt, bây giờ hai con ăn cháo cũng ăn giời lắm rồi.”

Con đi tập tễnh về phía mẹ, đôi mắt long lanh ánh nước, mếu cái miệng nhỏ, lúc sắp khóc, ba già lấy bánh quy mà con thích nhất lắc lắc trước mặt con, vậy mà con lại rất không có khí phách mà gơ tay với lấy bánh quy, cầm trong tay, há to miệng gặm.

“Xem kia, nó là con heo con tham ăn đấy.”

Nói vậy, con nào có tham ăn đâu? Song, đi Tiểu Ngải cầm bánh kem đi qua: “Heo con, có muốn ăn bánh kem không nào?”

A. Con lại rất không có khí phách mà há miệng ra. Má ôi, bánh kem ngon quá đi!

“Lần này em yên tâm rồi chứ.” Ba già ôm eo mami.

“Hai người yên tâm đi chơi đi, có mình ở đây trông chừng bọn nhỏ còn sợ gì chứ?”

Ba già nhìn mami một cách chân thành tha thiết: “Thế này thì em có thể yên tâm đi du lịch với anh rồi.”

Cái gì, đi du lịch với ba á? Vứt con với chị sang một bên, hai người đi du lịch hả? Ba già, con với ba thề không đội trời chung!

Nhưng, hai người họ lén lút chạy đi trong lúc chúng con đang ngủ, trong giấc mơ con vẫn cảm nhận được nụ hôn không nở của mami, còn có cái hôn gian xảo của ba già nữa. Phì phì phì. con không cần ba hôn.

Cuối cùng ba vẫn tóm mẹ chạy mất, sao mà số của con khổ vậy chứ!

Thực ra thì, có một số thứ bạn nghĩ rằng mất đi rồi thì không thiết sống nữa, nhưng khi thật sự mất đi rồi, chẳng phải bạn vẫn vui vẻ mà sống tiếp đó sao. Ví dụ như con nè, mami với ba già bỏ con lại chạy đi chơi, con cho rằng con sẽ đau lòng muốn chết, chỉ là sau một ngày chơi cùng với chị, Đại Bình, Tiểu Bình, con phát hiện ra hình như con không có thời gian để đau lòng nữa.

Mami, thật sự không phải con không nhớ mẹ, mà là con bị đồ chơi chôn vùi rồi, đợi con bò dậy từ trong đồng đồ chơi, con nhất định sẽ nhớ mẹ, chờ con nhé! Má ôi, chiếc xe lửa chơi vui thật đấy!

Cái gọi là cách ba ngày không gặp, lau mắt mà nhìn, mami và ba già đi chơi nửa tháng trở về, lúc con phóng khoáng sai bước chạy về phía hai người, về mặt kinh ngạc của họ làm cho con kiêu ngạo rất lâu. Thế nào hả, hai người đi mười mấy ngày, con đã bước đi như bay, lần sau hai người lại dám bỏ con lại rồi đi chơi, con liền bay cho hai người xem.

Phịch, ui da, té rồi! Đau quá, khóc.....

Mami đau lòng bế con lên, ba già thì há hê cười: “Đi còn chưa vững đã muốn chạy, đáng phải té một chút!”

Con nằm sấp trên vai mami, mép máo tức giận nhìn ông ấy. Ba già cười ha ha, lấy ra hai gói đồ, lộn xộn trên người con và chị một hồi, thế là trên người con có thêm một miếng đồ giống như cái yếm, phía sau thì có thêm một..... sợi dây. Cái này nhìn qua sao mà giống..... dây xích chó vậy.

What? Ba già à, ba đây là đang dắt con như dắt chó đó hả?

“Vợ, như vậy thì không sợ các con té nữa.”

“Nhưng, anh không thấy giống như đang..... dắt chó ư?”

Ba già véo nhẹ gương mặt đẹp trai của con: “Hai đứa nó được ra ngoài đi dạo vui còn không kịp ấy chứ! Phải không, nhóc heo con?”

Hu hu, kiếp trước có phải con đã phá hủy hệ ngân hà hay không, mà kiếp này lại gặp phải ông ba như vậy chứ.

Nhưng, con người của con khoan dung rộng lượng, nể tình ba già tự mình mang giày cho con, rồi lại dắt con đi siêu thị, con đã tha thứ cho ông ấy.

Trời ạ, nhiều đồ ăn ngon quá, con muốn, con muốn! Hai mắt con tỏa sáng, nước miếng chảy tí tách, tí tách. Chờ đã, con cảm thấy sao mà mình thật sự biến thành cún con thế này?

Về sau con phát hiện dây xích chó ở sau lưng cũng không phải là không có chỗ tốt, ít nhất là lúc con đi ngang đi dọc cũng không sợ bị té. Đáng tiếc, con vui vẻ chạy băng băng không được bao lâu, phịch, té rồi! Lúc con gào khóc oa oa, ba già bế con lên, thành khẩn xin lỗi: “Xin lỗi con, vừa rồi nhìn thấy bóng lưng của một người đẹp, nhìn nhiều thêm mấy cái.”

Ba được lắm, có gan ngắm gái đẹp, con tố cáo với mami, phạt ba tối nay về nhà quỳ sấu riêng.

“Lúc sau phát hiện thì ra là mami con..... đẹp đến nỗi ba lại nhìn thêm mấy lần.”

..... Chảy nước mắt, ba muốn ngược chết kẻ độc thân như con đây hả?

Thế là, con quyết chí cố gắng thoát kiếp đơn thân, không để cho ba già lại dùng các kiểu yêu đương để ngược con nữa. Cuối cùng, vào năm con 5 tuổi, con đã gặp được mối tình đầu của con trên bãi biển. Cô ấy cột tóc đuôi ngựa nhỏ, mặc đồ bơi giống như váy công chúa vậy, bước chậm trên bờ cát, dưới ánh nắng rực rỡ, cô ấy quay đầu lại cười với con một cái. Má ôi, tim của con tan chảy rồi, nước miếng lại bắt đầu chảy ra.

Bình tĩnh, bình tĩnh! Khí chất, phải có khí chất.

Con cầm lấy món đồ chơi yêu thích của con, chạy bành bạch về phía cô ấy: “Chúng ta chơi chung nhé!”

Cô ấy lại cười ngọt ngào với con: “Được! Chúng ta chơi xây lâu đài đi. Mình là công chúa, cậu là tên xấu xa đến cướp công chúa.”

“.....”

Sau đó con nghe thấy đoạn đối thoại của ba già với mami: “Chồng ơi, con trai bắt đầu tán gái rồi kìa.”

Ba già gật đầu: “Quả nhiên là được di truyền từ anh!”

“Ồ? Anh tán gái từ rất sớm hả? Thế tán được bao nhiêu cô rồi?”

“Khụ khụ, lâu vậy rồi, làm gì nhớ được nữa.”

“Vậy trong số mấy cô anh tán, ai đẹp nhất?”

“Em!”

“Xì!”

“Có xí thì cũng là em!”

Mami cười ngọt ngào, trong mắt nở đầy hoa.

Ồ, hiểu rồi, trợn mắt nói mò, tán gái là phải như vậy! Con xoay người qua nói với công chúa: “Trong số con gái mình tán thì cậu là người đẹp nhất đấy.”

Đột nhiên cô ấy chu miệng lên, lớn tiếng mắng con: “Đồ xấu xa!”

Con đứng ngây người trong gió: Mình nói gì sai sao?

Quay đầu lại nhìn sang ba già với mami, hai người dính vào nhau, một chốc thì anh hôn em, một chốc thì em hôn anh. Cũng hôn biết bao nhiêu năm rồi, không chán sao? Giống như đồ chơi của con vậy, không được mấy ngày là chơi chán rồi.

Cuối cùng con cũng nhìn không được hỏi ba già. Ba già vuốt đầu của con, cầm con gấu nhỏ vẫn luôn ngủ cùng con lên, nói: “Nếu như mỗi lần con chỉ có thể có một bé gấu, muốn có bé gấu mới thì nhất định phải vứt con cũ đi, con sẽ làm thế nào?”

Má ôi, khó quá đi! Tại sao không thể cùng lúc có mấy bé gấu chứ? Con nhìn ba, lập tức ôm lấy bé gấu: “VẬY..... con không muốn con mới nữa.”

“Tại sao?”

“Nếu con không thích bé gấu mới, bé gấu cũ thì không còn nữa, con sẽ rất đau lòng.”

“Đúng vậy! Thế nên mami con giống như bé gấu này vậy, đối với daddy mà nói thì đã là hoàn mỹ nhất rồi, những con gấu khác, daddy sẽ không nghĩ tới nữa. Làm mất mami rồi, thì daddy sẽ rất đau lòng.”

Con kiên quyết gật đầu. Đột nhiên, con cảm thấy daddy rất đẹp trai!

“Daddy, sau này con cũng muốn tìm một người vợ giống y như mami vậy.”

“Tại sao?”

“Bởi vì, mẹ vào được nhà bếp, ra được phòng khách, còn lên được giường nữa.”

“..... Con nghe ai nói vậy?”

“Ba đó!”

“.....”

“Daddy, trò play mà hai người chơi cũng nhất định là chơi vui lắm, có thể cho con chơi cùng được không?”

“.....”

Hôm sau, ba già liền tìm người tới nghiên cứu vấn đề cách âm giữa các phòng.

Xí, có cách âm được cũng không cách con ra được. Rồi sẽ có một ngày nhân lúc hai người không chú ý, con liền chui xuống gần giường của hai người, xem hai người chơi trò play gì. Ha ha!

[Toàn văn hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Em Chạy Không Thoát Tay Anh Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.